

Khách Điểm Đại Long Môn

Contents

Khách Điểm Đại Long Môn	2
1. Q.1 - Chương 1: Bái Đường Bỏ Vợ	3
2. Q.1 - Chương 2: Ân Oán Giang Hồ	5
3. Q.1 - Chương 3: Lần Đầu Gặp Tiểu Bạch	8
4. Q.1 - Chương 4: Đường Gia Trở Về	11
5. Q.1 - Chương 5: Gà Bay Chó Sủa Đón Đường Gia (thượng)	14
6. Q.1 - Chương 6: Gà Bay Chó Sủa Đón Đường Gia (hạ)	18
7. Q.1 - Chương 7: Quy Tắc Dùng Bữa Của Long Gia	20
8. Q.1 - Chương 8: Dùng Bữa Xong Tiếp Tục Ngược Đãi	23
9. Q.1 - Chương 9: Thế Giới Mà Ngay Cả “mẹ Kế Phiên Bản Nam” Cũng Có Nữ Nhân Thêm Muốn	27
10. Q.1 - Chương 10: Cầm Kỳ Thi Họa Ư? Hãy Biến Đi!	30
11. Q.1 - Chương 11: Điều Kiện Kén Vợ Quái Gở Của Bạch Thiếu Chủ (thượng)	36
12. Q.1 - Chương 12: Điều Kiện Kén Vợ Quái Gở Của Bạch Thiếu Chủ (hạ)	39
13. Q.1 - Chương 13: Bạch Mã Hoàng Tử Thăm Long Phủ (thượng)	43
14. Q.1 - Chương 14: Bạch Mã Hoàng Tử Thăm Long Phủ (hạ)	46
15. Q.1 - Chương 15: Bạch Mã Hoàng Tử Mê Hoặc (thượng)	50
16. Q.1 - Chương 16: Bạch Mã Hoàng Tử Mê Hoặc (hạ)	54
17. Q.1 - Chương 17: Vạn Ác, Dâm Đứng Đầu	58
18. Q.1 - Chương 18: Thực Ra Nàng Không Hiểu Lòng Ta (thượng)	62
19. Q.1 - Chương 19: Thực Ra Nàng Không Hiểu Lòng Ta (hạ)	66
20. Q.1 - Chương 20: Một Con Ác Mộng Đau Khổ Triền Miên	68
21. Q.1 - Chương 21: Trong Trắng Ư? Đó Là Thứ Vô Cùng Quý Giá. Hu Hu!	72
22. Q.1 - Chương 22: Nhà Ta Có Con Gái Đợi Người Đến Hối (thượng)	75
23. Q.1 - Chương 23: Nhà Ta Có Con Gái Đợi Người Đến Hối (hạ)	77
24. Q.1 - Chương 24: Chương 24: Hạnh Đổ Vượt Tường Thành Công	80
25. Q.1 - Chương 25: Kiến Thức Uyên Bác	84
26. Q.1 - Chương 26: Bí Mật Của Bạch Thiếu Chủ	87
27. Q.1 - Chương 27: Miệng Thật Lòng Không Thật Ư? Ừm, Hai Người Chơi Mới Vui!	90
28. Q.1 - Chương 28: Đạo Kỳ Viện Ư? Cẩn Thận “vợ Trước” Bám Theo Đây!	93
29. Q.1 - Chương 29: Đạo Quán Trà Ư? “vợ Trước” Vẫn Bám Theo Sao? Võ Tòng Đánh Hổ Ư? Đó Là Gì Vậy?	97
30. Q.1 - Chương 30: Chương 30: Võ Tòng Đánh Hổ Ư? Sai Rồi. Võ Tòng Đánh Tiểu Hoa Đây. Híc!101	
31. Q.1 - Chương 31: Hả? Bị Dụ Dỗ? Ai Dụ Dỗ Vậy?	107
32. Q.1 - Chương 32: Cha Làm Xằng Quái!	111
33. Q.1 - Chương 33: Đặc Quyền Của Vương Tôn Công Tử	115
34. Q.1 - Chương 34: Cha, Người Ta Muốn...	119
35. Q.1 - Chương 35: Động Phòng Lạ Lùng	123
36. Q.1 - Chương 36: Một Bát Mỳ Hấp Dẫn	128
37. Q.1 - Chương 37: Bị “chúa Thượng” Bất Cốc	133
38. Q.1 - Chương 38: Bạch Mã Hoàng Tử Cũng Có Lúc Nóng Tính	136
39. Q.1 - Chương 39: Sự Khó Chịu Của Bạch Mã Hoàng Tử	139
40. Q.1 - Chương 40: Bắt Gian Dâm Trên Giường	143

41. Q.1 - Chương 41: “cha” Về Ơ? Thôi Chết Rồi!	149
42. Q.1 - Chương 42: “cha” Đã Về	154
43. Q.1 - Chương 43: Hồ Tiểu Hoa Giận Dữ	157
44. Q.1 - Chương 44: Nói Muội Cần Tà Đi	160
45. Q.1 - Chương 45: Thập Cửu Điện Hạ Hồi Kinh	164
46. Q.1 - Chương 46: Tâm Sự Của Tiểu Bạch	167
47. Q.2 - Chương 47: Kinh Nghiệm Làm Ăn Trong Tiểu Thuyết	170
48. Q.2 - Chương 48: Hy Vọng Của Long Tiểu Bính	174
49. Q.2 - Chương 49: Bạch Thiếu Chủ Đột Kích Phường Tiểu Thuyết	178
50. Q.2 - Chương 50: Ta Là Tiểu Như Ý	183
51. Q.2 - Chương 51: Tiểu Hoa Lần Đầu Gặp Thần Tượng	187
52. Q.2 - Chương 52: Cảm Hứng Ơi Cảm Hứng	191
53. Q.2 - Chương 53: Long Tiểu Bính Đỏ Mặt	195
54. Q.2 - Chương 54: Sẩy Chân Thành Hận Thiên Cổ	200
55. Q.2 - Chương 55: Tiểu Bạch Vào Kinh	204
56. Q.2 - Chương 56: Tiểu Hoàng Tôn Bị Coi Thường	208
57. Q.2 - Chương 57: Mười Đồ Xấu Xa Của Đứa Cháu	211
58. Q.2 - Chương 58: Trò Nham Hiểm Của Đứa Cháu	214
59. Q.2 - Chương 59: Tâm Tư Của Thập Cửu Điện Hạ	219
60. Q.2 - Chương 60: Kế Hoạch Của Hai Con Quỷ Vô Lương Tâm	222
61. Q.2 - Chương 61: Thập Cửu Điện Hạ Thất Thường	225
62. Q.2 - Chương 62: Tiểu Vương Gia Cao Một Tấc, “cha” Cao Một Trượng	229
63. Q.2 - Chương 63: Trước Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu	233
64. Q.2 - Chương 64: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu - Tiểu Bạch Giá Đáo	237
65. Q.2 - Chương 65: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu Đáng Sợ	241
66. Q.2 - Chương 66: Bảo Vệ Tú Cầu Uống Công Rồi	246
67. Q.2 - Chương 67: Kết Cục Của Cuộc Tranh Giành Tú Cầu, Phu Thê Đoàn Tụ	249
68. Q.2 - Chương 68: Phu Quân Cười Hắc Mã	253
69. Q.2 - Chương 69: Người Đàn Bà Mạnh Mẽ Phía Sau Người Đàn Ông - Mục Tiêu Phấn Đấu Của Long Tiểu Hoa	258
70. Q.2 - Chương 70: Người Vợ Hiền Đáng Yêu	263
71. Q.2 - Chương 71: Trò Đùa Của Phu Quân	268
72. Q.2 - Chương 72: Lương Lự Giữa Vượt Tường Và Đạo Làm Thê Tử	273
73. Q.2 - Chương 73: Yến Tiệc Đông Chí	280
74. Q.2 - Chương 74: Yến Tiệc Đông Chí - Phần 2	288
75. Q.2 - Chương 76: Vào Cung Gặp Thánh Thượng - Đại Sứ Thân Thiện	296
76. Q.2 - Chương 77: Cùng Bạch Mã Hoàng Tử Đạo Kỹ Viện	302
77. Q.2 - Chương 78: Lời Nói Thật Lòng, Mạo Hiểm Lớn	307
78. Q.2 - Chương 79: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 1	312
79. Q.2 - Chương 80: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 2	316
80. Q.2 - Chương 81: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 3	319
81. Q.2 - Chương 82: Đoạt Cô Nương Khi Điệu Nhảy Bắt Đầu	322
82. Q.2 - Chương 83: Điệu Nhảy Phiên Thổ	327
83. Q.2 - Chương 84: Yêu Nghiệt Dâm Thư Mới Xuất Hiện	332
84. Q.2 - Chương 85: Lại Là Một Bát Mỳ Suông	340
85. Q.2 - Chương 86: Không Khí Căng Thẳng, Chiến Tranh Sắp Bùng Nổ	351
86. Q.2 - Chương 87: Kết Cục Không Bằng Cầm Thú	358

Khách Điểm Đại Long Môn

Giới thiệu

Khách Điểm Đại Long Môn là truyện ngôn tình cổ đại có pha chút kiếm hiệp cho thêm phần hấp dẫn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-diem-dai-long-mon>

1. Q.1 - Chương 1: Bái Đường Bỏ Vợ

- Sổ sách xem đến đâu rồi?
- ... - Lắc đầu, lắc đầu.
- Bàn tính sử dụng thế nào rồi?
- ... - Lắc đầu, lắc đầu.
- Haizzz! - Tiếng người phụ nữ thở dài yếu ớt, bước được một bước, lại thở dài. Trong giây lát trầm lặng, bà chợt nhớ ra. - Nếu đã như vậy thì thành thân trước đi.
- ... - Cổ họng nàng đột nhiên cứng đờ. - Mẹ... mẹ nói ai thành thân với ai cơ ạ?
- Tất nhiên là con và Hiểu Ất rồi.
- ... - Toàn thân nàng bắt đầu run rẩy. - Mẹ... con có thể lấy Tiểu Giáp, Tiểu Bính, Tiểu Đình, A Hoàng, A Hắc hay chó mèo nhà nào cũng được nhưng... nhưng con không thể lấy hấn ta được.
- ... Giả quân gia còn nhiều tuổi hơn cả mẹ con, con muốn lấy ông ta sao? Sau này mẹ gọi con là mẹ hay con gọi mẹ là mẹ đây?
- ... Nhưng, nhưng mà không phải mẹ đã nói mẹ chẳng còn nhiều thời gian nữa sao? Lấy đâu ra mà sau này chứ?
- Con nha đầu thối này, dám trù ẻo mẹ cơ đấy! Khụ khụ! Tiểu Bính, A Hoàng, A Hắc biết làm sổ sách không? Biết sử dụng bàn tính không? Còn Đình nha đầu nữa. Người ta cũng thân nữ nhi, sao có thể lấy con được?
- Con... con không để ý chuyện đó.
- ... Nhưng mẹ con để ý. Con nghe mẹ đi. Hiểu Ất là người có tài, ăn ở có chừng mực lại khôn ngoan khéo léo, làm sổ sách, dùng bàn tính, lo buôn bán, chuyện gì cũng tinh thông. Giao khách điểm của Long gia cho cậu ta mẹ cũng thấy yên tâm.
- Nhưng mẹ không thể “mua một tặng một” như vậy.
- Con cũng biết, bản thân con chỉ có thể làm đồ tặng kèm mà. Nhà họ Long chúng ta không nuôi kẻ ăn hại. Sau này, mẹ về trời, cũng chỉ có mỗi Hiểu Ất có thể chăm lo cho con và khách điểm này chu toàn thôi.
- ... Vậy sau này, con tình cờ gặp được bạch mã hoàng tử của con thì phải làm thế nào?
- Bạch mã hoàng tử ư? Đó là gì vậy?

- Là chàng trai anh tuấn hào hoa, dịu dàng chu đáo, tao nhã phong độ, hào hiệp trọng nghĩa, sẽ cứu cô gái đáng thương ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

- ... Hiểu Ất không phải sao?

- Sao lại là hần ta chứ? Hần ta là kẻ bắt nạt tiểu cô nương yếu đuối, ngược đãi cô bé, coi thường cô bé, vứt bỏ cô bé, lôi cô bé ra làm trò đùa giữa thiên hạ. Hần ta còn thích gây chuyện thị phi như thể một bà mẹ kế vậy.

- ... Vậy cũng chẳng còn cách nào khác. Vì khách điểm nhà họ Long, con cứ tạm thời lấy “bà mẹ kế” đó trước rồi từ từ tìm bạch mã hoàng tử nhé.

- ...

- Bạch mã hoàng tử nhà con dịu dàng chu đáo như thế, mẹ tin hần sẽ không để ý chuyện quá khứ khi còn chưa hiểu biết của con đâu.

- ...

- Nhất bá thiên địa!

- Nhị bá cao đường!

- Phu thê giao bá!

- Đưa vào động...

- Giả quần gia, cuối cùng phu nhân đã về trời rồi ạ.

- Có lẽ phu nhân thấy tiểu thư có thể gả cho đại chương quý nên cuối cùng bà đã yên tâm. Đại chương quý, sao người lại vội vàng nâng khăn trùm đầu của tiểu thư lên như thế, đã vào động phòng đâu?

- Ta muốn bỏ vợ.

- Haizzz! Đại chương quý, còn chưa vào động phòng mà. Dù sao cũng nên động phòng trước...

- Bắt đầu từ hôm nay, nhà họ Long sẽ do Long Hiểu Ất ta làm chủ. Ta nói là làm. Ai có ý khác thì cuốn gói đi cho ta.

- ... - Không gian yên lặng, chẳng còn ai dám ho he nữa tiếng.

- Mọi người đều không có ý gì khác. Như vậy là tốt nhất. Nhưng người nhà họ Long đều biết, nhà họ Long không nuôi kẻ ăn hại. Long đại tiểu thư, xin hỏi tiểu thư có biết làm sổ sách không?

- ...

- Có biết dùng bàn tính không?

- ...

- Nếu cả hai đều không biết, vậy thì xin để Long tiểu thư xuống làm tiểu nhị của khách điểm Đại Long Môn, dốc hết sức mình, sau này vươn lên. Tiểu thư thấy thế nào?

Mẹ ơi, mẹ có thể thấy rồi đấy. Mẹ vừa mới đi, Long Hiểu Ất đã lập tức lộ rõ bộ mặt “mẹ kế” của hần ta. Chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra, gả cho “bà mẹ kế” này thì làm gì có kết cục tốt đẹp!

Bạch mã hoàng tử của nàng đang ở đâu? Hu hu!

Nhưng sẽ có một ngày, nàng gặp được bạch mã hoàng tử của mình. Nàng tin rằng người đó sẽ không để ý chuyện quá khứ đầu tiên nàng gả cho người ta, vào thời khắc trước khi động phòng đã bị người ta hưu[1], từ một tân nương trở thành người vợ kém cỏi bị chồng ruồng bỏ.

[1] Bị hưu: Từ cổ, có nghĩa là bị chồng bỏ.

Sẽ có một ngày, nàng có thể chống nạnh, ngẩng đầu, dắt ngựa, à, không phải... là đi bên bạch mã hoàng tử. Nàng có thể tự hào chỉ vào mặt gã “chồng cũ” vô liêm sỉ của mình mà mắng chửi:

- Từ khi khách điếm, cơ nghiệp trăm năm nhà ta rơi vào tay người đã trở nên lộn xộn thế này, đi đến đâu cũng thấy người ta mở thêm khách điếm. Tất cả giao hết lại cho ta. Ta mới là đại tiểu thư chính thống của nhà họ Long. Người chẳng qua chỉ là kẻ làm sổ sách đáng thương mà khi còn nhỏ ta nhất thời cao hứng thuê về làm thôi.

Tốt nhất là bạch mà hoàng tử của nàng không chỉ anh tuấn chu đáo mà còn có sức mạnh vô địch, võ công tuyệt thế, nội lực thâm hậu, nhún một cái liền bay lên, chỉ tay một cái liền vỡ đá. Vậy thì thế giới này thật tốt biết bao...

2. Q.1 - Chương 2: Ân Oán Giang Hồ

- Vù! Một cơn gió lạnh tạt vào sống mũi nàng. Ngẩng mặt đón cơn gió thổi qua, dường như có thứ gì đó lóe lên trước mặt, nàng khịt khịt mũi định xoay người tiếp tục giấc ngủ trưa với cơn ác mộng của mình. Thảo nguyên ngoại thành không chỉ ẩm áp dễ chịu với con người mà còn ẩm áp dễ chịu với cả côn trùng. Hình như có con côn trùng nào đó đang nhảy trên chóp mũi nàng. Chao ôi! Lát nữa lại phải đến khách điếm làm việc mưu sinh... thôi... thôi... để nàng ngủ thêm một...

- Cô nương muốn ngủ mơ giữa ban ngày thì xin mời đi chỗ khác. Ở đây không được.

Giọng đàn ông hơi trầm và tuyệt đối không ẩm áp, dịu dàng xộc vào tai nàng. Nàng cố hé đôi mắt lim dim, mí mắt mở ra một khe nhỏ. Tên khốn nào dám nói Long đại tiểu thư nàng ngủ mơ giữa ban ngày vậy? Ước nguyện của nàng sẽ có ngày trở thành hiện thực đấy.

Vừa hé mắt ra, nàng đột nhiên co rúm người sợ hãi, mồ hôi lạnh cứ thế toát ra trên mặt.

Chỉ thấy trước mắt là một thanh bảo kiếm ánh bạc lạnh lùng, lưỡi kiếm cách chóp mũi nàng vài tấc, cảm ngập một phần ba dưới đất. Kiếm khí vẫn còn gây chấn động, khiến những hạt cát nhỏ tạt vào má nàng.

Vừa bình tĩnh, thính giác của nàng cũng trở lại. Nàng bỗng phát hiện nơi ngủ trưa yêu quý bao nhiêu năm nay đã bị mấy người mặc áo đen chẳng lấy gì làm tử tế đứng vây tròn xung quanh. Mà tâm của vòng tròn ấy lại chính là nàng và thanh bảo kiếm, tua kiếm sắc trắng dưới tác động của kiếm khí vẫn đang không ngừng rung đưa.

- Vù!

Một bóng người vụt qua nàng, nhanh chóng rút thanh kiếm cắm sâu một phần ba xuống đất đó lên. Thanh kiếm bạc được người đó thu về không chút do dự khiến nàng há hốc miệng. Có lẽ nội lực của tay kiếm này quá mạnh nên nàng mới cảm giác như có mấy tiếng xoẹt qua tai. Nàng ôm mặt chỉ muốn bỏ chạy giữ lấy mạng, lão đảo đứng lên. Nàng chưa từng hoảng sợ như vậy. Nàng sợ từng cử động của người đó.

- Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, sao cô lại ôm lấy tại hạ như vậy? - Kẻ có giọng trầm trầm đó nhìn xuống “vật dư thừa” đang ôm lấy thắt lưng mình.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn “vật thể” mình đang ôm, toàn thân một màu đen, tay cầm thanh kiếm bạc, hàng mi rủ xuống như buông rèm nhìn nàng. Cũng không biết người trước mặt dùng ánh mắt kiếm sắc, phong thái phiêu du đó trong lúc này liệu có hợp không, nàng chỉ biết cổ họng mình nhanh chóng tiết ra vô vàn nước miếng, đủ để khiến nàng chết sặc mà không kịp thở. Thực ra con người chàng trai đó thế nào, đối với nàng cũng không quan trọng nhưng phong cách đại hiệp, phong độ này, võ công này đủ để khiến nàng chảy nước miếng.

- Đại, đại, đại, đại hiệp có thể cho biết quý danh, tuổi tác không ạ? Cha mẹ đại hiệp vẫn còn chứ ạ? Đại hiệp đã có thể thiếp gì chưa? Tôi, tôi, tôi, không không, tiện thiếp, không không, dân nữ, à, không, nô gia, à à...

- ... Cô nương có điều gì chỉ giáo thì có thể đợi tại hạ giải quyết xong chuyện giang hồ trước không?

- Hả? Ồ ồ ồ, được được được. Không có gì. Vậy tôi, không, tiện thiếp, không, dân nữ, không, nô gia sẽ đứng qua một bên đợi đại hiệp xử lý xong chuyện giang hồ. Hi hi!

Nàng nhả nhận buông tay, ngoan ngoãn đứng qua một bên nghe đám người mặc áo đen gào thét.

- Đại ca, nha đầu ngốc nghếch ngái ngủ đó đã ôm lấy hấn ta. Không biết có phải cùng phe với hấn không? Hay là chúng ta chém cả cô ta nhé.
 - Chỉ cần có thể đoạt được thanh kiếm gia truyền của nhà họ Bạch thì bất kể người cầm kiếm là ai, cứ việc chém không tha.
 - Nhưng chúa thượng của chúng ta chẳng phải đã nói âm thầm điều tra, không để lộ tin tức, không đánh rần động cỏ sao?
 - Người đứng là tên ngốc! Chém cả con nha đầu thối đó mới không để lộ tin tức.
 - Nói cũng đúng. Nhưng tên này võ công cao cường, liệu có phải là tên thiếu chủ không biết trước không biết sau của nhà họ Bạch đó không? Đại ca nói xem, nếu đúng là thiếu chủ nhà họ Bạch thì không thể làm hấn bị thương được đâu.
 - Hừ! Nói người là tên ngốc mà người còn không nhận. Người đã thấy người nhà họ Bạch mặc đồ đen bao giờ chưa? Hơn nữa, không phải thiếu chủ họ Bạch đó luôn tao nhã lịch sự, khuôn mặt dễ mến sao? Người thấy tên này có được như thế không?
 - Đúng rồi. Vừa mới gặp, bộ mặt hấn đã lạnh tanh rồi. Oa, đại ca, hấn xông tới rồi.
 - Mẹ kiếp! Tất cả là tại người lải nhải lắm lời như thế đấy. Các huynh đệ, xông lên.
- Tà không thắng chính, đây là quy luật bất biến từ xa xưa, nhưng từ trước tới nay, chưa một ai nói cho ta biết, rốt cuộc chính là thế nào? Có lẽ cái gọi là chính nghĩa ấy chỉ dành cho những kẻ thân đơn bóng chiếc, cô đơn một mình. Chưa từng nghe nói mấy người bao vây đánh một là có thể thắng được. Nếu không thì vị anh hùng khí khái này từ đâu đến? Ít nhất quan niệm của Long đại tiểu thư cũng là như vậy.
- Thế nên, mấy người kia ngoài dáng vẻ lưu manh bang phái ra, thì cái gì cũng không bằng người mặc đồ đen. Đại hiệp đẹp trai đã đánh cho chúng ôm đầu mà chạy, khóc lóc thảm thiết, kêu trời kêu đất. Trước khi chạy, chúng còn như tất cả các bang phái khác ném lại một câu truyền thống theo kiểu “đánh không thắng thì buông lời hăm hực”:
- Dù tên tiểu tử thối tha nhà người lấy được thanh kiếm đó ở đâu thì người cũng nên nhớ, sớm muộn gì chúng ta cũng giành lại để dâng lên cho chúa thượng của chúng ta. Đến lúc đó, ta sẽ chém người thành mười tám khúc, quảng cho lũ chó ăn!
 - ... Đã nhường rồi. - Đại hiệp và bọn du đảng quả nhiên không có tiếng nói chung.
 - Phì!
 - Oa! Đại ca tức hộc máu ra kìa. Hấn vốn không thèm để ý đến lời của đại ca. Làm gì có kẻ nào bị mắng là chém cho chó ăn mà còn bảo “Đã nhường rồi” chứ. Đại... đại ca vẫn ổn chứ ạ?
 - Đi đi đi! Chúng ta đi!
- Xử lý xong chuyện giang hồ, thanh kiếm bạc được tra vào vỏ. Kiếm khách liền bỏ đi.
- Ân công! Hắc công tử! Xin dừng bước!
- Giọng nói từ phía sau đã giữ bước chân hấn. Hấn ngoái đầu liếc nhìn cô nương vừa “thụ thụ bất thân” với mình, không dám chắc có phải nàng gọi mình không.
- Cô nương gọi tại hạ ư?
 - Đúng vậy. Ân công, Hắc công tử!
 - ... Tại hạ không phải họ Hắc.
 - Ồ! Nhưng... - Mặc toàn đồ đen, không mang họ Hắc, chẳng phải rất uổng sao?
 - Tại hạ cũng không phải là ân công của cô nương.
 - Ồ! Nhưng mà... - Đám người đó vừa muốn chém nàng. Tuy chủ yếu là vì xử lý chàng nhưng may mà có chàng “tiện thể” cứu nàng.

- Cô nương họ Long ư?
- Ô! Công tử quen tôi sao? Thật đúng là duyên định ba...
- Không. Những người phục vụ ở các tiểu điểm của Đại Long Môn đều mặc giống cô nên rất dễ nhận ra. - Hắn liếc nhìn tấm thẻ bài trên ngực áo nàng - số 1227, cũng có nghĩa là người thứ một nghìn một trăm hai mươi bảy của nhà họ Long. Xem ra, cô ấy mới vào làm ở khách điểm không lâu. Số thứ tự trên thẻ bài của cô ấy cũng căn cứ vào việc mới phân đến. Những người đến trước, càng lâu năm kinh nghiệm thì số thẻ sẽ càng nhỏ. Số 1227 thực sự không thể tính là có vai vế gì cả.
- ... - Thế mới nói, nàng cực kỳ coi thường bộ y phục này. Mặc y phục kiểu đồng loạt như vậy khiến nàng chẳng còn chút đặc điểm riêng nào. Thế này thì làm sao có thể gây ấn tượng sâu sắc với hoàng tử trước mặt chứ? Chủ ý quái gở của tên khốn Long Hiểu Ất! Ai quy định phải mặc y phục giống nhau cơ chứ?
- Nếu Long cô nương đã là người của khách điểm Đại Long Môn thì có thể cho tại hạ được thỉnh giáo, khi nào đại chương quỹ của cô, Long Hiểu Ất, Long đại chương quỹ trở về?
- Haizzz! Công tử, công tử tìm hần làm gì? - Nghe nhắc đến Long Hiểu Ất, nàng lập tức cảnh giác hơn. Từ ngày báỉ đường, sau khi chiếm đoạt quyền hành trong nhà họ Long rồi đá nàng xuống làm tiểu nhị không lâu, hần đã đi ngao du buôn bán khắp nơi, mở một loạt các khách điểm nhỏ. Thâm thoát cũng đã vài năm rồi. Ngoài chuyện xuất hiện vào lúc năm mới để ra oai với nàng, cho nàng biết người chủ nhà họ Long vẫn còn sống, để hy vọng giành lại quyền làm chủ khách điểm của nàng phai nhạt đi một chút, để nàng không gây rối với hần thì nếu không có chuyện gì, tuyệt đối hần sẽ không trở về nhà họ Long.
- Chẳng giấu gì cô nương, không phải tại hạ tìm Long đại đương gia, mà người tìm ngài ấy là thiếu chủ nhà tại hạ. Thiếu chủ và đương gia nhà các cô có quan hệ bí mật. Lần này tại hạ hộ tống thiếu chủ đặc biệt đến thăm Long đại đương gia nhưng lại gặp đám người thêm muốn thanh kiểm của thiếu chủ nên tại hạ mới phải dẫn dụ chúng ra ngoài thành...
- Thiếu chủ ư? - Là nam hay nữ vậy?
- Quan hệ bí mật sao? - Bí mật thế nào? Bí ẩn đến mức độ nào? Có thể bí ẩn hơn chuyện nàng là vợ trước của hần không? Sao bỗng nhiên xung quanh lại bốc mùi gian tình thế này?
- Hắc huynh, non xanh không đổi, nước biếc chảy mãi. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nay được gặp mặt, quả là thỏa lòng mong ước. Thật đúng là gặp mặt không bằng nghe danh, gặp lại chẳng bằng nhớ nhung, tốt nhất là đừng gặp thêm lần nào nữa. - Nàng chấp tay chào rồi quay người bỏ đi.
- Cô nương phải đi ư?
- Vâng. - Không đi sao? Đợi thiếu chủ gì đó của các người và hần gặp nhau để họ lại tiếp tục ức hiếp người vợ bị bỏ rơi đáng thương như nàng sao?
- Nhưng cô nương có biết Long đại đương gia...
- Tôi không biết hần. Tôi không quen cái tên cầm thú, con kiến họ Long đó, kẻ mặt người dạ thú, tướng mạo tử tế mà tâm địa bỉ ổi vô sỉ, lấy chuyện ức hiếp thiếu nữ yếu đuối ra làm trò đùa, cướp sản nghiệp của người ta, hủy hoại sự trong trắng của người ta, vứt bỏ người vợ kết tóc xe tơ. - Nàng lại một lần nữa phủi tay áo chuẩn bị bỏ đi.
- ... Vậy à? - Nhưng tại sao cô nương này còn hiểu rõ tính cách của “con kiến họ Long” đó hơn cả người ta vậy?
- Khốn thật, công tử không thấy phiền sao? Lão nương đây đã nói là không quen hần. Làm ơn tránh xa lão nương ra một chút. Lão nương ghét nhất là loại đàn ông cứ bám dai như đĩa ấy. Hứ!
- ...
- Rõ ràng nàng quên mất ai đã tự xưng “tiện thiếp”, “nô gia”, lại còn gọi người ta là “ân công”, “Hắc công tử” rồi.

3. Q.1 - Chương 3: Lân Đầu Gặp Tiểu Bạch

- Mau xem, mau xem này. Long tiểu thư đến rồi. Ái chà! Vẫn còn chưa thay bộ y phục tiểu nhị ra! - Coi huynh nói kìa. Cô ta ngoài bộ y phục của tiểu nhị thì còn có gì để mặc đâu. Cô tiểu thư khuê các này cũng thật đáng thương. Mẹ vừa mới qua đời, sản nghiệp của gia đình liền rơi vào tay con sói gian ác, một tay che cả bầu trời, ức lớn nạt bé. Mẹ cô ta vốn tưởng tìm được cho con gái một nơi nương tựa, nào ngờ lại đẩy con gái mình vào biển lửa. Nghe nói, ngày đầu tiên thành thân, còn chưa kịp động phòng thì cô ta đã bị bỏ rồi.

- Tôi thấy mẹ cô ta thật không tự lượng sức mình. Muốn ông chủ Long tướng mạo phi phạm, nhìn xa trông rộng để ý đến khuê nữ nhà mình ư? Nếu trước đây bà ấy tự kiểm chế được mong muốn của bản thân, thì biết đâu ông chủ Long đã bớt coi thường con gái bà ấy rồi.

- Nói cũng đúng. Chẳng phải vì không muốn phải chạm mặt với người vợ trước là cô ta mà mấy năm nay ông chủ Long không về sao. Nghe nói chỉ năm mới Tết đến ông ta mới về kiểm tra khách điểm, ở đăm ba ngày rồi lại đi ngay.

- Xem ra cuộc đời Long tiểu thư bị hủy hoại thật rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Ông chủ Long cũng không tồi, bộ y phục tiểu nhị trên người cô ta chẳng phải chính là kiểu y phục sinh động trên người búp bê sao.

- Kể vô đạo đức, hần chỉ biết thuê các cô nương chưa chồng làm nha đầu phục vụ ở khách điểm, lôi kéo khách quan. Thật chẳng ra sao! Kể buôn bán đúng là kẻ buôn bán, ngoài tiền ra, trong đầu trống rỗng.

Càng nghe đầu càng căng lên, bốc hỏa. Cái gọi là thêm thắt đặt điều, ba cô sáu bà, lời nói ngon ngọt, miệng lưỡi thiên hạ là vậy. Từ ngày phải thành thân, bị hừ giữa lúc bái đường, mấy năm đã trôi qua, tại sao không ai có thể ngừng soi mói, thóc mách chuyện về nàng vậy? Đúng là nhân cư vi bất thiện, nhân quá hóa lăm chuyen, ăn no không còn việc gì lại cứ lôi chuyện của nàng ra để nói. Nhưng bao năm nay nàng chưa hề có động tĩnh gì. Dường như từ sau khi bị người ta làm hại, nàng đã thay đổi, đã bị ép phải vứt bỏ cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Ngẩng mặt hứng chịu những lời đàm tiếu, nàng sải bước bước vào hậu cửa khách điểm Đại Long Môn, phải bụi đất trên y phục, nàng sợ chường quỹ nhìn thấy người mình còn dính cỏ đất. Dường như thế giới của nàng và tay chường quỹ quèn này hoàn toàn khác nhau. Cho dù người chồng trước đây của nàng vẫn là vị đại đương gia có bộ ria con kiến và gương mặt khô ngô.

- 1227, cô lại đến muộn. Theo quy định của bản tiệm, cô bị trừ nửa canh giờ tiền công.

Nghe thấy chưa... 1227, tất cả là do chủ ý biến thái của tên Long Hiểu Át biến thái đó. Nói gì thì cũng là tiện cho hần quản lý. Tất cả những người làm thuê đều có mã số riêng. 1227... Mẹ ơi! Đó giống cái tên để gọi sao? Nàng đường đường là đại tiểu thư nhà họ Long, thế mà đến đây lại biến thành 1227.

Tức giận cũng không dám thốt ra lời, nắm tay giơ lên của nàng lại hạ xuống. Nàng đổi bộ mặt thân thiện tiến lại quầy.

- Bá bá ơi, thúc thúc ơi, đại ca ơi! Người ta vừa mới gặp một đám thổ phỉ đáng sợ ngoài thành, suýt nữa thì bị bọn chúng làm hại. Người ta phải chạy thực mạng mới...

- Tôi là 420, không phải là bá bá, thúc thúc hay đại ca gì của cô. Trong giờ làm việc không gọi mã số, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

- Y phục không sạch sẽ, chỉnh tề, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

- Làm dáng vô cớ, trừ nửa canh giờ tiền công.

- Đây! Ai quy định làm dáng cũng bị trừ tiền công thế?

- Đại đương gia mới quy định mấy ngày trước.

- ... - Chắc chắn là hần cố ý. Không phải cái quy định dở hơi này rõ ràng là nhằm vào nàng sao?

Nàng đang âm thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hân thì nghe thấy tiếng “rầm rầm” ở cầu thang gỗ. Chỉ thấy một nha đầu chạc tuổi mình đang thở dốc từ trên lầu chạy xuống. Mắt nha đầu đó sáng lên như trông thấy Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, vội vàng nắm lấy tay nàng.

- 1227, cô đến rồi. Chương quỹ 420, chúng ta được cứu rồi.

- Sao thế? Tiểu... - Nàng vô cùng ngạc nhiên, thẳng thốt định gọi tên nha đầu, nhưng cũng kịp bịt miệng mình lại. Trước mắt nàng như có muôn vàn ngôi sao bay vòng vòng. Nàng đứng trước nha đầu đó hỏi: - Cô... số mấy nhỉ? Tôi lại quên mất rồi.

- Tôi là 813!

-Ồ... 8... 8... 813... - Hu hu! Sao nàng lại lúng túng thế chứ? Tự nhiên lại tập báo mã số trước mắt mọi người. - Cô tìm tôi làm gì?

- Vị công tử trên lầu gọi một bàn đồ ăn, sơn hào hải vị, bào ngư tổ yến, vi cá tay gấu.

- Công tử đó để thừa và chúng ta có thể lấy ăn ư? - Mắt nàng sáng lên khi nghĩ đến đồ ăn thì bị chương quỹ giơ tay cốc ột cái.

- Ăn cái đầu cô ấy. Chúng tôi đang lo công tử đó không có tiền, là kẻ ăn quýt.

- Haizzz! Tại sao? Người ta gọi một bàn thức ăn thì chắc chắn là người giàu có, túi tiền rủng rỉnh rồi. Sao có thể là kẻ ăn quýt được chứ?

- Tôi thấy cô vẫn chưa học thuộc những lời dạy của đại đương gia. Đại đương gia đã sớm nhắc nhở, những kẻ ăn quýt luôn ăn mặc đàng hoàng, gọi một đồng đồ ăn không bình thường, cơ hội hiếm có chắc chắn phải kêu các món ăn đắt tiền, mới lạ gì đó và kỳ nhất là mấy món ai cũng ăn được. Loại người ăn xong không chịu trả tiền, nhiều nhất thì chỉ bị đánh ột trận thừa sống thiếu chết. Tên này gọi đồ ăn mà lại không ăn, muốn xưng bá xưng vương sao?

- ... Có thể hân tìm hiểu và cũng từng làm kẻ ăn quýt nên rất sành sỏi chẳng? - Nàng lườm chương quỹ, khịt mũi vẻ khinh bỉ, dong dạc tuôn ra một tràng lý thuyết từ những kinh nghiệm thực tiễn: - Ông thuộc lời dạy của đại đương gia như vậy, sao còn cho kẻ trên lầu kia cơ hội?

- Bởi vì... vị khách đó đã ngồi ở đây từ sáng sớm, cứ nửa canh giờ lại gọi đồ ăn một lần, hơn nữa lại càng lúc càng gọi đồ đắt tiền nên chúng tôi mới biết. - Chương quỹ thở dài, định viết báo cáo cho đại đương gia. Bây giờ loại khách ăn quýt này ngày càng nhiều, cần phải có kế sách mới ứng phó được.

- Thật đúng là kỳ phùng địch thủ. Vậy bây giờ phải làm thế nào? Muốn biết người đó có tiền hay không thì hai người lên hỏi xem. - Nàng đẩy tiểu nha đầu đứng bên cạnh đi.

- Người... người ta không tiện hỏi mà.

- Ngại ư? Điều này có gì phải ngại chứ?

- Cô đi thì khắc biết.

Tiểu nha đầu đỏ mặt, không nói gì nhiều mà đẩy nàng lên lầu. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vị công tử mặc áo trắng dựa vào chiếc ghế tựa ở gian phòng giáp ban công, chân gác lên, một tay cầm chén rượu, một tay co nắm đấm, đầu hướng về phía cửa sổ nhìn cảnh đường phố. Mấy dải lụa đen buộc tóc bị gió thổi bay phất phơ trước mặt. Nghe có tiếng động ở cầu thang, người đó lạnh lùng quay lại.

Rầm!

- 1227, 813, sao hai cô lại chạy xuống đây? - Chương quỹ nhìn hai nha đầu ngã chổng tẩu vó lên trời.

- Tôi đẩy 1227 lên. Cô ấy lại đè tôi xuống. Híc! Đau... đau chết đi được! - Tiểu nha đầu vừa khóc vừa vội vàng đứng dậy nhìn nàng vẫn còn nằm xoài trên đất. - Bây giờ thì cô biết tại sao tôi ngại rồi chứ?

- ... Rõ ràng là nàng chưa hết sốc khi nhìn thấy khuôn mặt đó, nằm trên đất nói: - Cô cũng thật nhẫn tâm. Cô biết ngại, chẳng lẽ tôi không biết? Cô bảo tôi đi xin người đó... bạc ư? Tôi không muốn. Tại sao lại là tôi chứ?

- Tất nhiên là cô rồi. Cô quên rồi sao? Trong khách điểm này ai là người duy nhất không bị quay cuồng trước vẻ đẹp của Long đại đương gia? Ai không bận tâm đến vẻ đẹp của Long đại đương gia? Chính xác là ai đã dạy chúng tôi nhìn đàn ông tuyệt đối không được xem tướng mạo bên ngoài? Giống như đương gia nhà chúng ta lòng dạ rắn độc, tính khí quái đản thì dù có đẹp trai hơn nữa cũng chỉ là bông hoa độc, đẹp nhưng không thể hái, hái thì sẽ chết cả nhà. Đó là câu của ai?

- ... - Đường như những câu cảnh báo tâm huyết, đầy máu và nước mắt này chỉ có nàng mới có thể nói ra được. Đúng vậy. Tướng mạo của đàn ông là thứ không đáng tin. Ngay bản thân nàng đây cũng vì một lần lỡ chân mà phải oán hận cả đời. Nàng giống như bông tường vi đang ở trên tường lại phải chịu cảnh như kẻ hầu người hạ khi dẫn sói về nhà. Nếu hôm nay trên lầu lại xảy ra tai họa, hừ, tai họa này không do nàng đối phó thì ai sẽ đến giải quyết đây?

- Cô đã nghĩ thông suốt chưa? - Tiểu nha đầu nhìn nàng đứng dậy, thẳng người bước lên lầu. Nàng ngoái đầu lại nghiêm túc nhìn nha đầu, bĩu môi kiêu ngạo nói: - Tôi không xuống địa ngục thì ai xuống chứ?

- Cố lên! Tôi và chương quỹ 420 sẽ ở đây cổ vũ cho cô.

- ... Đòi được tiền về, cô được tăng nửa canh giờ tiền công.

- Một canh giờ. - Nàng bỗng dừng bước, quay đầu lại nhún giọng.

- Mặc cả, trừ nửa canh giờ tiền công.

- ...

Thắt chặt dây lưng, đứng trên chiếu nghỉ tầng hai, nàng hít một hơi thật sâu. Đang định sải bước đến trước mặt người đó thì hần chợt quay đầu lại, một tay chống vào cái cằm tuyệt đẹp nhìn nàng cười, mắt hơi nheo lại, không rõ hần đang nhìn vào bộ phận nào trên người nàng. Hần cười như hoa nở, nụ cười rạng rỡ.

Bước chân nàng bỗng thu ngắn lại thành bên lên. Nàng then thùng đứng trước mặt hần, nói:

- Tôi... Bạch công tử...

- Sao cô biết ta họ Bạch? - Giọng nói không hề lộ vẻ kinh ngạc, dịu dàng thốt ra từ đôi môi mỏng, bay đến bên tai nàng.

- Toàn thân mặc đồ màu trắng, không phải họ Bạch thì họ gì? Hi hi!

Hần cúi đầu nhìn bộ y phục trắng như tuyết của mình mỉm cười:

- Cô nương rất tinh tường. Xem ra ta muốn giấu tên tuổi cũng thật là khó. Đây đúng là một trở ngại lớn. - Nói đoạn, hần kéo lại cổ áo để lộ cái cổ tuyệt mỹ sau lượt cổ áo trắng muốt với tiếng thở nhẹ.

- Bạch công tử, cuối con phố này có một thợ may rất giỏi, tiền công cũng không nhiều. Công tử “trả xong tiền” rồi đến đó là có thể giấu kín tên tuổi. - Nàng nhấn mạnh mấy chữ quan trọng “trả xong tiền”, nở nụ cười người phục vụ tận tâm, nhưng ánh mắt lại mang vẻ lưu luyến với người có cái cổ trắng nõn đó.

Hần nâng chén rượu lên, mắt như mang ý cười. Ánh mắt vô tình lộ rõ sắc xuân, nhếch mép nói: - Này, cô đã thành thân chưa?

- Sao vậy? Khách quan muốn làm mối cho tôi sao?

- Cô có đồng ý không?

- ... - Nàng nheo mắt đánh giá nam nhân mỹ lệ trước mặt, môi hơi cong lên: - Nói thật đi, công tử không có tiền đúng không?

- Thiếu chủ nhà họ Bạch, hai mươi lăm tuổi, chưa có thê thiếp, tướng mạo đài hoàng, tính tình ôn hòa, gia thế hiển hách, gia tài vô kể, ruộng vườn vạn mẫu, cô có hứng thú không? - Không hề trả lời mà lại đặt ra câu hỏi.

Đúng là những lời của chuyên gia mai mối, hần dường như đã quá thuần thục với công việc này. Hần chấp tay, chốt câu cuối cùng cực kỳ quan trọng. Những điều kiện mà hần kể ra khiến nàng động lòng. Sao... sao hần biết được nhược điểm của nàng chứ?

4. Q.1 - Chương 4: Đường Gia Trở Về

- Nhà... nhà người đó làm gì vậy? - Gia tài vô kể, ruộng vườn vạn mẫu cũng có thể là kẻ cầm đầu toán cướp, Tghề nghiệp tự do phi pháp. Nàng không hứng thú lắm với kẻ cười hắc mã, tay cầm đao, cướp bóc suốt ngày. - Gia thế võ lâm. - Hắn nói khái quát bằng bốn từ ngắn gọn, không dài dòng. Lời hắn nói rõ ràng đã thu hút được sự chú ý của nàng.

- Gia thế... võ lâm ư? Chính là những người bay trên trời, múa kiếm vù vù. Những người chẳng có việc gì chỉ thích kết bang kết phái, đến mở cửa cũng dùng chưởng gió nội lực, mỗi lần đánh nhau là suốt ba ngày ba đêm không ngủ, cuối cùng lại thích dụ dỗ con gái nhà lành, ôm người ta quay mấy vòng trước mặt người khác rồi nói: “Cô nương không sao chứ? Tại hạ là kẻ giang hồ họ...”?

- ... - Hắn nâng chén rượu lên nhấp một hớp, dựng lông mày nhìn nha đầu trước mặt đang làm rõ về hai từ “Võ lâm”, nhếch mép nói: - Không ngờ cô nương lại có cách nhìn về giang hồ độc đáo như vậy.

- Hi hi hi! Bạch công tử, nói vậy thì nhà họ Bạch các người rất lợi hại đúng không?

- Đâu dám! - Hắn cố ý làm ra vẻ khiêm tốn.

- Thiếu chủ nhà công tử chẳng phải cũng là người rất lợi hại trong số những người lợi hại sao?

- À... - Hắn ngần ngại một chút.

- À là ý gì chứ? - Nàng lập tức nhú mày: - Chắc không phải đâu nhỉ. Hắn là người đang mắc bệnh gì đó sắp về Tây Thiên hoặc là người chưa cắt tiền duyên rồi? Hai mươi lăm tuổi mà chẳng có ai chịu gả cho người đó sao? Như vậy mà công tử còn nói người đó tướng mạo堂堂 hoàng được ư? - Cửa rẻ là cửa ôi. Đây là chân lý mà tên Long Hiểu Ất đã nói với nàng.

Ánh mắt hắn hơi động:

- Theo ta được biết, đó là người hoàn toàn khỏe mạnh.

- Vậy người đó có lợi hại không?

- Ý cô là đánh nhau ư?

- Đúng vậy. Giang hồ mà.

- Người đó rất giỏi thoát thân.

- Thoát... thoát thân?

- Đúng vậy. Nếu cô mang theo họa sát thân với thanh kiếm nát gia truyền thì cô sẽ làm gì?

- ... Ồ... - Nàng tỏ ý thông cảm, bắt đầu cho rằng, có thể, có khả năng, thiếu chủ họ Bạch chính là người chồng tương lai mà mình mong đợi.

Đột nhiên hắn cất lời khiến câu trả lời của nàng bị gián đoạn:

- Đường nhiên là ném nó đi rồi.

- Ném... ném cái gì cơ? Là thanh bảo kiếm gia truyền đó sao?

- Phải. Vứt đi, đem bán, hay mang tặng... đều đã làm rồi. - Hắn nhún vai bất cần: - Dù sao cũng luôn có người sẵn sàng giúp cô tìm lại thanh kiếm đó, đặt vào tay cô. Thật là đau đầu!

- ... - Nàng bậm môi, bỗng nhiên nghĩ đến đại hiệp áo đen đó, lẽ... lẽ nào...

- Nguy nan phía trước thì ắt phải thoát thân. Võ học không tinh thông thì nên học thoát thân.

- ... Người đó đã rất vất vả nghiên cứu môn võ này phải không?

- Và cũng có một số thành tựu.

- Cũng chính là nói, người đó ngoài công phu thoát thân ra thì võ công rất tệ?

- Có thể.

- ... Bạch công tử, bàn rượu này năm mươi lượng bạc trắng, cộng thêm công nô gia nói chuyện với công tử năm lượng, tổng cộng là năm mươi lăm lượng bạc trắng. Cảm ơn công tử đã chiếu cố. Mời công tử trả tiền.

Mẹ ơi, thật đúng là lãng phí thời gian mà. Tên công tử gia thế gì đó chỉ biết thoát thân, gia tài vô kể gì chứ, nàng đây đã từng gả cho ác bá, lẽ nào giờ lại đi lấy một tên chỉ biết bỏ chạy? Phì!

- Cô không thích người đó sao? - Hắc cười và cảm nhận được thái độ trên khuôn mặt nàng: - Dù sao, đây cũng là tín vật đính ước, đợi khi nào cô có hứng thú với người đó, Bạch mẫu sẽ thay thiếu chủ đợi cô.

Hắc nói, tiện tay giặt chiếc cúc áo mặt ngọc trắng trên cổ áo, đầu ngón tay cầm chiếc cúc bỏ vào cái túi nhỏ trên bộ y phục tiểu nhị của nàng. Động tác của hắc quá nhanh khiến nàng chỉ biết há hốc miệng nhìn, xương quai xanh lộ ra kéo dài đến tận xương vai như ẩn như hiện trước mắt nàng.

Nàng đang ngẩn người trước vẻ đẹp tuyệt mỹ đó thì nghe bên tai có tiếng thì thầm của hắc.

- Này! Tểu cô ăn cơm mà không có ngân lượng trả thì cô sẽ làm thế nào?

- Ai da! - Nàng tròn mắt nhìn kẻ đó, không nỡ thu lại ánh nhìn của mình, buột miệng trả lời: - Hỏi vớ vẩn! Tất nhiên là phải ăn một bữa thật ngon rồi tìm đường thoát thân rồi.

- Vậy sao? Hóa ra là vậy. - Hắc gật đầu nhận chỉ giáo rồi nói: - Ngồi đây đợi người đến tính tiền quả là hơi ngốc.

- Đúng thế. Có kẻ ngốc mới đi ngồi đây. Không thoát thân, lẽ nào định đợi người ta đến tóm.

- Có lý! - Hắc tiếp tục gật đầu nói: - Một người chỉ biết thoát thân có sở trường là gì? Cô biết không?

- Haizzz!

Nàng chớp mắt, vừa ý thức được những gì mình nói thì đã thấy hắc nhìn nàng bật cười, sau đó trong nháy mắt...

Chát chát rầm rầm!

Xúng xoảng choang choang!

Rầm rầm ỳnh ỳnh!

Một loạt những âm thanh cực kỳ bi thảm từ trên lầu vọng xuống khiến chương quỹ và tiểu nha đầu nhìn nhau sợ hãi, sắc mặt xám ngoét. Cho đến khi cái bóng trắng bay từ ban công tầng hai xuống đất, gió thổi nhẹ vào lượt cổ áo không cúc của hắc, hắc đứng trên phố vừa phủi bộ đồ trắng không dính chút bụi vừa lắc đầu nói:

- Xem ra, võ công gì đều có thể không luyện, duy khinh công thì tuyệt đối phải dùng đến. - Đặc biệt là vào lúc đi ăn quýt.

Hắc chỉnh lại y phục, ngẩng đầu nhìn lên ban công, trơ trẽn cười:

- Này! Đa tạ đã nhắc nhở nhé. - Nói rồi, đầu ngón chân hắc nhún trên mặt đất, thân hình khẽ động, sau đó bay vụt đi như tia chớp.

- Khốn khiếp! Đồ ăn quýt còn dám lừa tôi nói sẽ làm mối giúp tôi. Tôi cần gì thiếu chủ nhà họ Bạch chứ. Sớm muộn gì hắc cũng bị Tào Tháo đuổi à xem, phải rẽ đất ra mà chạy, đau hơn cả thiếu nữ ngày kinh, chẳng ngon lành mà ngủ được đâu. - Những lời thô tục, chẳng hề nho nhã bùng ra trên lầu.

- ... Làm hủy hoại danh tiếng của khách điểm bằng những lời thô tục, trừ nửa canh giờ tiền công. - Chương quỹ gầy bàn tính nói, lạnh lẽo đưa ra quyết định mới.

- Không hổ là 1227. Chỉ cô mới có thể bình tĩnh như vậy trước mỹ nam, tôi thật sự ngưỡng mộ. - Tiểu nha đầu chấp tay tán thưởng nói: - Ồi, chương quỹ 420, đương gia đã nói, kẻ ăn quýt phải được dạy dỗ, răn đe đến nơi đến chốn đấy.

- Ủm! Đúng là đương gia có căn dặn như vậy, đương gia còn nói phải truy đuổi đến cùng. Nhưng cô xem vị công tử đó khinh công giỏi như vậy, ai có thể đuổi theo được chứ?

- Haizzz! Bàn rượu trên lầu đó tính vào đầu ai đây?

Chưởng quỹ không nói, nhìn kẻ vẫn đang mãi chửi mắng trên lầu, lại còn đập phá khách điểm Tựa. Kẻ đó đúng là con nợ lớn của khách điểm rồi.

- Chao ôi!... Tội nghiệp 1227! - Tiểu nha đầu nhìn lên lầu bằng ánh mắt thông cảm: - Tiền công cô ấy kiếm được hàng tháng không đủ để đền. Thật là thê thảm!

- Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư nhà tôi đâu? - Tiếng chạy bộ kèm theo tiếng thở hổn hển, một a hoàn ào vào khách điểm Đại Long Môn, nắm vai chưởng quỹ lắc mạnh: - Chưởng quỹ, tiểu thư nhà tôi đâu? Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư!

- Đình nha đầu, cô gào thét gì thế? May mà bây giờ vẫn chưa đến giờ dùng bữa, nếu không khách khứa đã bị cô dọa cho bỏ đi hết rồi. - Chưởng quỹ gạt tay Đình nha đầu ra, tiếp tục tính toán sổ sách: - Hôm nay không phải là ngày cô làm việc ở đây. Cô không đợi ở Long phủ, còn chạy ra ngoài làm gì?

- Tôi đến tìm tiểu thư... ờ... 1227 ạ. - Cô lo lắng giậm chân, nhìn tiểu thư của mình toàn thân lấm lem, lại còn bị ngã bầm giập mặt mũi đang vịn thành cầu thang, chống eo bước xuống.

- Tiểu thư! Sao tiểu thư lại thành ra thế này? Tiểu thư đánh nhau với người ta ư?

- ... - Nàng buồn bực nhìn Đình nha đầu, không biết nên giải thích thế nào. Người ta thì chớp mắt tung ra vài chiêu hư ảo, còn nàng thì vừa vung nắm đấm tàn độc lên đã liền ngã chống vó, mặt mày bầm giập đến là mất mặt. Giờ thì hay rồi, trên người nàng đều là sơn hào hải vị, bào ngư tổ yến, vây cá tay gấu. Mùi thật khủng khiếp!

- Hết rồi. LẦT này thì hết thật rồi. Tiểu thư mau theo em về. Có lẽ còn có thể thay đồ, che giấu đi một chút.

- Em lo lắng thế làm gì? Năm nào cũng chỉ đến cuối năm mới có người nào đó trở về soi mói cách ăn mặc của ta thôi mà. - Nàng ngẩng khuôn mặt dính bê bết dầu mỡ lên.

- Chính bởi vì người đó đã về rồi. - Khuôn mặt Đình nha đầu mếu máo.

- Về rồi là ý gì?

- Đương gia về rồi.

Phịch! - Nàng ngồi phệt xuống bậc cầu thang, trong nháy mắt, mặt bắt đầu méo xeo.

- Em nói... hần về rồi sao?

- Đúng vậy. Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc tiểu thư sợ hãi như thế. Gia đình đã gửi thư về báo trước. Đương gia sắp đến cửa Long phủ rồi. Giả quân gia sai em đi gọi tiểu thư về chuẩn bị đón đương gia về phủ ạ.

- Hần hần hần hần hần về làm gì? Bây giờ vẫn chưa đến cuối năm mà. Không đâu. Em xem, em xem, ve sầu còn kêu ra rả kia kia. Hần về làm gì chứ?

- Em cũng không biết, bây giờ khắp phủ đang náo loạn cả lên. Giả quân gia đang lo đến phát khóc. Tiểu thư còn đứng đây. Tiểu thư quên năm ngoài đương gia về phạt tiểu thư thế nào rồi sao? Mau lên, mau lên, mau lên, mau đi theo em về nào.

- ... - Năm... năm ngoái ư? Đúng đúng đúng. Tết năm ngoái hần về muộn mấy hôm, nàng cứ tưởng là hần không về và sẽ có một cái Tết thoái mái, uống rượu cùng các nha đầu, khua khoáng chân tay, đứng trên ghế cao hát ca ngợi tự do. Nàng còn cao giọng nói rằng ai có thể chém được tên Trần Thế Mỹ[1] - Long Hiểu Ất đó, thì nàng sẽ lập tức cải giá lấy người ấy. Kết quả những câu nói ấy đã đến tai Long đại đương gia. Hần cười lạnh lùng nhìn nàng đang say sưa, mọi Tgười đều đứng qua một bên. Nàng vẫn đứng trên ghế chỉ vào mũi hần. Ngay sau đó, nàng bị phạt đứng bên tường của phủ nhà họ Long.

[1] Trần Thế Mỹ: Là một nhân vật trong kinh kịch dân gian Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi thành thân

với công chúa nhà Tống, trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con của mình ở quê để chạy theo vinh hoa phú quý. TrầT Thế Mỹ đã bị Bao Chứng xử chém.

Nếu phạt đứng cũTg chẳng sao. Thực ra, nàng đã chẳng còn mấy xấu hổ đối với hiTh phạt này, nhưng hấn lại sai người bê chiếc ghế đầu đó đến chỗ nàng, bắt nàng đứng lên trên, mặt hướng ra ngoài, cầm một cành hạnh đỏ trên tay. Cuối cùng, hấn đã phát hiện ra cách khiến nàng xấu hổ.

Nàng ăm ực nhìn cành hạnh đỏ. Hấn muốn mắg nàng không giữ đạo làm vợ, lắg nhắg bêT Tgoài, ai cũng có thể coi là chồng. Hấn thì tốt đẹp lắm đấy. Nhưng thà cứ chửi mắg đi có được không? Đắg này lại bắt nàTg đứng lên trên ghế đầu, hướng mặt ra ngoài cầm cành hạnh đỏ là ý gì chứ?

- Muốn “hồng hạnh xuất tường”[2] thì cũng phải đợi tay cô đủ dài rồi hắg nói.

[2] Hồng hạnh xuất tường: Dịch là “Hạnh đỏ vượt tường”, câu này ám chỉ người phụ nữ đã có chồng mà vẫn còn lắg nhắg với người đàn ông khác. Long Hiểu Át đã bắt nữ chính đứng cầm cành hạnh đỏ chìa ra ngoài tường để thể hiện ý này, bôi xấu nàng.

Long đại đương gia thần nhiên truyền đạt ý nghĩa trong cách giáo dục của hấn. Còn nàng thì bị hấn bắt đứng như vậy trong tuyết suốt cả đêm. Từ đó về sau, nàng cũng hiểu được rằng, thực ra “hồng hạnh xuất tường”, loại việc đó cũng chẳng có gì là thú vị.

Nghĩ đếT cảnh thê thảm ấy, toàn thân nàng run rẩy:

- Ta không về đâu. Tới gì ta cũng không về. Ta, ta... Em xem mặt ta thành ra thế này, lại còn vừa đập nát khách điếm. Hấn sẽ giết ta mất. Chắc chắn hấn sẽ giết chết ta. Ta... Đúng rồi. Em nói với hấn rằng, ta cùng các thiên kim tiểu thư ra ngoài, tạm thời không có ở nhà.

- Tiểu thư đừng ngốc thế. Cô nghĩ Long phủ chúng ta không có tai mắt của đương gia sao? Mỗi ngày cô ngáp mấy cái, đương gia cũng đều biết rõ mồn một.

- ... - Được rồi. Cả thế giới này đều biết nàng là Long đại tiểu thư không có chủ quyền, không cần phải nhắc nhở nàng nữa.

- Đương gia sắp về rồi. Liệu đương gia có đếT kiểm tra cửa tiệm không? - Tiểu nha đầu khi nãy vỗ tay sục nhớ đến điều này.

- Tất nhiên sẽ đến rồi. 1227, cô nên nghĩ cách giải thích với đương gia về đồng đồ nát ở trên lầu đi. - Chương quỹ lật sổ sách nghĩ đến hình phạt còn tàn khốc hơn.

- ... Hu hu! Tôi muốn gặp bạch mã hoàng tử! Tôi muốn gặp bạch mã hoàng tử! Tôi không muốn gặp bà mẹ kế đó! Tôi không muốn, không muốn, không muốn! Oa oa oa! - Bạch mã hoàng tử đang ở đâu? Sao đến lúc này mà chàng vẫn chưa xuất hiện chứ. Nàng quyết định đợi đến lúc gặp được bạch mã hoàng tử của mình, nàng sẽ đá vào hai chân chàng. Ý gì nhỉ? Phạt vì tội đến trễ ư? Híc!

5. Q.1 - Chương 5: Gà Bay Chó Sủa Đón Đương Gia (thượng)

Leo tường ngắm cảnh xuân - Đó là nha đầu nhà ai thế? Khắp người lắg bắtT, lại còn bị Tha đầu khác kéo chạy nữa chứ.

- Còn ai nữa? Long đại tiểu thư của khách điếm Đại Long Môn đấy. Hôm nay, ông chủ Long về. Chắc là họ vội vàng về nghênh đón đấy mà. Híc híc!

- Haizzz! Ông chủ Long về sao? Chẳng phải ông ấy chỉ về ăn Tết thôi à, sắp về thật sao?

- Đúng, đúng. Cô kích động thế làm gì?

- Vớ vẩn! Ông chủ Long sắp về. Tôi phải về thông báo với tiểu thư nhà tôi. Có khi còn được thưởng tiền ấy chứ.

- Về thì về. Cô báo với tiểu thư nhà cô làm gì? Lần trước ông chủ Long đã bàn chuyện hôn nhân với tiểu thư nhà tôi rồi còn gì.

- Bàn chuyện hôn nhân ư? Thôi đi. Không phải mấy năm trước, tiểu thư nhà cô đã xuất giá rồi sao? Ông chủ Long còn sai người đem quà cưới đến tặng người tình mà. Sao vậy? Tiểu thư nhà cô lại nhanh chóng cải giá thế à?

- Lần này là nhị tiểu thư nhà tôi, không được sao?

- ... Tôi nhớ nhị tiểu thư nhà cô năm nay mới có mười lăm mà.

- Đúng thế. Vừa đủ tuổi.

- Thôi đi. Ai chẳng biết ông chủ Long mến các tú nữ khuê các duyên dáng giỏi cầm kỳ thi họa, học rộng biết nhiều chứ. Nhị tiểu thư nhà cô miệng còn hơi sữa, sẽ chẳng khác gì con khỉ chưa động phòTg đã bị bỏ rơi của ông chủ Long đâu.

- ... Tiểu Đình, buông tay ra... để ta đến đó. - Nàng nghe thấy giọng mình run lên.

- Tiểu thư, chúng ta không còn thời gian nữa. Mau về nhà chải đầu trang điểm thôi. Tều không thì tiểu thư sẽ thành khỉ thật đấy. - Tiểu Đình lôi mạnh tiểu thư đaTg giằng dứ, mặt tái xanh, cắn răng bặm môi. Từ khi tiểu thư ra làm tiểu nhị ở cửa tiệm thì sức nàng cũng càng ngày càng khỏe hơn, cô sắp không kéo nổi tiểu thư nữa rồi.

Hai nha đầu buôn chuyện trên phố hoàn toàn không thể hiểu được nỗi khổ của Tiểu Đình, vẫn tiếp tục ăn nói hùng hồn...

- Tiểu thư nhà cô thì có gì tốt chứ? Nghe nói nhà cô nợ ông chủ Long một khoản tiền lớn vẫn chưa trả. Cô ấy chẳng có chút giá trị gì với ông chủ Long đâu. Lại còn bán con cầu vịnh, kết quả cũng lại bị đá đi làm tiểu nhị sáu, bảy, năm như người ta thôi. Mọi thứ đổi thay. Cô nghĩ rằng ông chủ Long bây giờ vẫn còn là Long đại đương gia khi vừa tiếp nhận cái khách điểm nhỏ trước đây ư? Với thân thể của ông ấy lúc này, đương nhiên phải chọn khuê nữ con nhà gia thế môn đăng hộ đối để tục huyền[1] rồi.

[1] Tục huyền: Từ cũ dùng trong văn chương, nghĩa là lấy vợ khác sau khi vợ cũ qua đời.

- ... Tiểu Đình, để ta ra đó. Ta phải cho họ một trận. - Có thể nhịn được thì đã nhịn. Khi không thể nhịn nổi nữa, nàng quyết định dùng nắm đấm để đòi lại công bằng ình.

- Tiểu... tiểu thư, đừng... đừng đi.

- Khốn khiếp! Tội lỗi nường là con khỉ còn có thể bỏ qua. Lão nương đây đã chết, bị liệt hay tàn phế đâu mà dám dùng hai chữ “tục huyền”. Ta phải cho họ một trận. Nhất định ta phải đánh...

- Tiểu thư đừng đi. Đương gia ghét nhất là những cô nương thô lỗ đánh nhau trên phố. Nếu đương gia biết tiểu thư lại chạy ra ngoài đánh lộn thì cô sẽ lại thê thảm đấy. Tiểu thư quên bốn năm trước, đương gia đã lấy độc trị độc, đẩy cô vào vô quán để cô phải chịu cảnh khốn khổ làm bao cát suốt nửa năm thế nào rồi sao?

- ... - Đừng nhắc đến sự ngược đãi tàn tệ của bà mẹ kế đó với nàng nữa được không? Lòng nàng đã đủ sợ hãi rồi.

- Tiểu thư, hình như em nhìn thấy đoàn người ngựa vừa đi vào cổng thành. Phía trước hình như là... đương gia. - Tiểu Đình giật mạnh gấu áo nàng.

Nàng lập tức bỏ qua hai nha đầu lăm chuyện, quay sang nhìn đoàn người ngựa tiến vào cổng thành. Đình nha đầu vui mừng bấm báo với chủ nhân. Cô dụi dụi mắt nhìn về phía con hắc mã mà đương gia nhà mình đang cưỡi. Con ngựa đen tuyền, đen đến mức người ta gơ tay ra không nhìn thấy ngón tay mình đâu. Màu đen của nó giống hệt như màu đen trong lòng dạ của chủ nó. Nhìn thấy con súc sinh đó ắt thấy người chủ súc sinh của nó. Tóm lại là ngoài chủ nó ra, nó cũng chẳng thêm để mắt đến ai. Không biết nó kiêu ngạo điều gì? Hơn nữa, nó rất thích dùng cái mũi Tgựa của mình thướTg thức tiếng tung hô từ mọi người. Đúng là chủ nào tớ ấy. Xem ra hần - Long Hiểu Ất - Long đại đương gia hiện tại đúng là đã quay về rồi.

Cuộc sống tốt đẹp của nàng đang bị tước dần, tước dần...

- Tiểu Đình, trèo tường, đi đường tắt thôi.

- Gì... gì cơ? Trèo trèo trèo tường ă? Nhưng đó là nhà họ Triễn nổi tiếng phu thê ân ái ở kinh thành. Tiểu thư đừng trèo ă.

- Sao lại không thể trèo chứ? Trèo qua thì sẽ không cần phải chạy vòng sang bên kia thành, có thể về nhà sớm hơn hẳn một bước. Ta còn có thể thay y phục. Cứ để thế này mà hẳn thấy thì không biết hẳn sẽ nhìn ta bằng con mắt khinh bỉ quái đản thế Tào đầu. Em cứ chạy về nhà đi. Ta sẽ trèo tường. - Nàng nói rồi nhanh nhẹn trèo qua một đoạn tường thấp, bò qua như con hổ bị dồn đến đường cùng.

Mãi sau... phía bên trong vọng lại tiếng thét kinh hoàng. Tiểu Đinh đứng bên ngoài tường khóc không ra nước mắt, chỉ biết nhìn trời.

- Ối! Tôi không cố ý. Tôi thật sự không cố ý. Tôi không thấy gì cả. Thật đấy! Không không không. Tôi không ghen tỵ với hạnh phúc của hai người... Không không không. Tôi không thêm muốn người đàn ông tuyệt mỹ nhà cô. Bản lĩnh trên giường của hẳn không bằng nửa người khác... Không không không. Tôi không định chia rẽ hai người. Hãy tin tôi đi... Đây, tại sao lại nói tôi là người chưa từng động phòng nên mới trèo tường lên xem hai người động phòng chứ? Khốn khiếp! Làm gì có nhà ai làm chuyện này giữa ban ngày ban mặt như vậy đâu.

Trận đôi co mỗi lúc một lớn, cuối cùng tiếng cãi vã đó đã vượt tường nhà họ Triễn vang đến tận tai Tiểu Đinh đứng bên ngoài. Cô chỉ biết thở dài đau khổ, lẩm bầm:

- Hu hu! Mình biết tiểu thư hoàn toàn không hiểu “phu thê ân ái” là gì mà. Nhưng tiểu thư, cô cũng thật là... Dù người ta không để cô xen vào cuộc sống hạnh phúc của họ thì cô cũng không thể quản chuyện gia đình nhà người ta làm chuyện đó lúc nào chứ. - Tiểu Đinh thở dài. Cô nghe có tiếng chó sủa. Thôi rồi. Nhà họ Triễn bắt đầu đóng cửa thả chó: - Tiểu thư, cô có thể thoát ra ngoài không? - Tiểu Đinh tin nàng có sức sống ngoan cường giống như loài gián.

Trèo, leo, lăn, lộn... dường như nàng phải cố hết sức mới có thể vượt tường sau của Long phủ để vào được sân sau nhà mình. Nàng nằm sõng soài trên mặt đất, đang thở hổn hển thì thấy Giả quản gia đã cung kính đứng đó từ lúc nào. Ông đang đầm đìa nước mắt nhìn nàng.

- Tiểu thư, cô về đến nơi rồi. Tim lão hủ như muốn ngừng đập rồi đây này. - Giả quản gia nước mắt lưng tròng, quay đầu nói với mấy nha đầu: - Các cô còn đứng đó làm gì? Mau mau mau, mau đưa tiểu thư về phòng thay đồ. Không kịp tắm rửa nữa đâu, cứ lau sạch rồi đánh phấn che đi. Lão hủ đã chuẩn bị y phục cho tiểu thư rồi. Đưa Tg gia thích y phục màu nhạt. Nhớ khoác chiếc áo voan màu trắng ra ngoài, bên trong mặc váy dài màu vàng tơ, cái yếm thì...

- ... Tiểu... Tiểu... Tiểu... Giáp, đến bây giờ mà ông vẫn chưa quên sao? - Nàng che tay trước ngực, nhìn lão quản gia đã từng chứng kiến mình khôn lớn. Tuy hồi nhỏ, ông đã từng thay tã cho nàng nhưng ngay cả đến cái yếm cũng không thể để nàng tự chọn sao?

- Tiểu thư, phu quân của tiểu thư đã quay về, cô nên quan tâm đến người một chút, coi như những gì người gây ra với cô chỉ là hiểu lầm...

- Những gì hẳn gây ra cho tôi là có ý đồ rõ ràng, chẳng có chút hiểu lầm nào hết.

- ... Cô không thể bỏ qua mà nắm giữ lấy trái tim đương gia sao? Nữ nhân là phải tôn thờ phu quân của mình.

- Tôi không phản đối việc nữ nhân phải tôn thờ phu quân, nhưng tôi chưa từng nghe nói có nữ nhân nào lại tôn thờ “tiền phu”[2]... - Nàng liếc qua Giả quản gia một cái. Nàng chẳng thêm quan tâm đến những lý lẽ của ông, càng chưa từng nghe nói có người phụ nữ nào lại coi mẹ kế như trời cả.

[2] Tiền phu: Chồng trước.

- Thế nên, cần phải nắm lấy trái tim đương gia, vứt bỏ chữ “Tiền” kia đi.

- ... Tôi lại thích bỏ chữ “Phu” đó hơn. Tốt nhất là bỏ sạch sành sanh. Ông cứ chờ xem, nhất định tôi sẽ tìm được mùa xuân thứ hai của mình. Bây giờ chỉ cố sống qua mùa đông dài mà thôi.

Rầm!

Một tiếng rầm khiến người ta lộng óc vang lên. Giả quán gia nhăn mặt Thìn nàng:

- Tiểu thư, đạo làm vợ! Đạo làm vợ! Nữ nhi phải giữ đạo làm vợ, không được thay lòng đổi dạ, không được tơ tưởng đến người khác.

- Tôi thay lòng đổi dạ khi nào? Tôi chỉ là hoa mai nở lại, cành khô đón xuân, nắng hạn gặp mưa thôi.

- Tiểu thư, tuy bây giờ cô và đương gia không chung sống với nhau nhưng chẳng phải cô đã lấy người ta rồi sao? Cô có biết bao nhiêu khuê nữ bên ngoài thêm muốn phụ quân của cô không? Chẳng nói xa xôi, chỉ riêng việc trước khi lão phu nhân qua đời, tình hình kinh doanh của khách điểm không tốt, chính đương gia đã đảo ngược cục diện, từ lỗ thành lãi, nhờ có người mà việc kinh doanh của khách điểm mới khởi sắc như thế, phát triển ra cả các nơi khác. Theo tôi, chỉ cần dựa vào điểm này thôi, cô cũng nên trả ơn người ta.

- Trả... trả... trả ơn sao? Tôi còn phải trả ơn hắt sao? - Nàng chỉ vào mũi mình, không tin vào tai mình. Hẳn ngược đãi nàng như vậy mà nàng còn phải trả ơn hẳn? Nàng đâu có mắt trí chứ!

- Hơn nữa, tướng mạo đương gia cũng không tồi. Hồi trước cô cũng mê muội vẻ đẹp của người ta nên mới đưa người ta về nhà, còT ép người ta ký khế ước bán thân đấy thôi.

- Nhưng này hôm sau tôi liền hối hận rồi. Tôi đâu biết hẳn là người lòng dạ đen tối như thế. Khi đưa hẳn về, hẳn giả vờ là kẻ bị hại đáng thương... Hu hu hu!

- Tiểu thư, họa là từ miệng mà ra, chớ có trách đương gia không phải nữa. Điều cô cần bây giờ là nghĩ cách để giữ được trái tim nam nhân. Cô yên tâm. Tiểu Giáp ta sẽ giúp cô.

- ... - Giúp nàng ư? Giúp nàng cái gì? Giúp nàng chọn mấy cái yếm vô tích sự mà Long Hiểu Át chẳng thêm liếc mắt sao? Lại còn cái váy màu vàng tơ gì đó nữa. Bộ dạng nàng còn chưa đủ khủng khiếp chắc?

Giả quán gia đã với tay bịt miệng nàng lại. Nàng trợn tròn mắt lên nhìn trời, đành phải ngốc nghếch gật đầu. Nàng nghe gia đình trong nhà truyền nhau:

- Đại đương gia hồi phủ!

- Hừ! - Nàng hít sâu một hơi. Tất cả là tại ông già Tiểu Giáp nhiều lời này. Lần nào tên cầm thú đó về phủ, ông ta cũng đều răn dạy nàng vài lần: phải nắm lấy trái tim đương gia, phải nắm lấy dạ dày đương gia, nắm lấy đuôi tóc, nắm lấy y phục... nếu thực sự vẫn không hiệu quả, thì nắm lấy con hắc mã của đương gia cũng tốt!

Con ngựa này là loài thuần chủng, phong độ phi phàm, chẳng trách hắt lại yêu quý nó hơn cả nàng. Nắm lấy cái vó của Tó, chưa biết chừng, tên Hiểu Át đó thấy nàng thích cưỡi ngựa mà lại để mắt đến nàng.

Nhưng nàng đã không nắm giữ được trái tim đen tối của hẳn, cũng không nắm được dạ dày đen tối của hẳn và đến cả con ngựa đó cũng chẳng coi nàng ra gì. Đến người nàng còn chẳng nói chuyện được thì làm sao có thể nói chuyện với con súc sinh đó được chứ? Tiểu Giáp đúng là đã đánh giá nàng quá cao rồi!

- Hồng rồi! Mau chải tóc, traTg điểm cho tiểu thư đi. Nhất định phải khiến đương gia kinh ngạc mới được. Nghe thấy không hả? - Giả quán gia ra lệnh ấy nha đầu.

- Giả quán gia, muốn làm hài lòng đương gia khó lắm ạ. Đương gia vốn có để mắt gì đến tiểu thư đâu.

- Đúng thế. Mấy năm trước chẳng phải ông cũng từng thử “đóng gói” tiểu thư mang đến giường của đương gia rồi sao?

- Theo tôi thấy, muốn hấp dẫn người có lẽ là không được rồi.

- Cô thì hiểu gì chứ? Tiểu thư đưa đếnT, chẳng lẽ đương gia có thể từ chối được sao?

- Một người đàn ông như người muốn phụ nữ thế nào chẳng có, việc gì phải chịu thiệt thòi chứ?

- ... Các cô bớt nói những câu vớ vẩn đi. Dẫn tiểu thư đi trang điểm. Nếu để lỡ việc ra đón đương gia thì các cô sẽ biết tay ta đấy. - Giả quán gia cố gắng nâng cái kệ lên, mấy nha đầu liếc nhìn nhau không phục, kéo tiểu thư bị Giả quán gia bịt miệng bịt mũi suốt cả buổi, sắp ngạt thở chết về phòng.

6. Q.1 - Chương 6: Gà Bay Chó Sủa Đón Đường Gia (hạ)

Kiểu chào hỏi hạ lưu

Lo xong chuyện của Long đại tiểu thư, Giả quản gia vội vã đi ra cổng.

Ngoài cổng Long phủ, con ngựa dừng chân trước bậc thềm, Long Hiểu Át nhanh nhẹn xuống ngựa, đứng trước cổng lớn. Hắn đeo bên bộ y sam dài màu đen vài bó trúc xám. Đôi giày dính đầy bùn đất, một tay giữ dây cương, một tay vỗ vỗ con ngựa rồi vuốt bờm nó. Con ngựa đó cúi đầu hít hít vai hắn thể hiện sự gần gũi, làm cái môi mỏng của hắn lại nhếch lên thấy rõ.

- Nhìn kìa, nhìn kìa. Đường gia đanD cười! Đẹp quá! Nụ cười ấy mới dịu dàng làm sao. Chỉ đối với con ngựa yêu quý, đường gia mới nở nụ cười như vậy. - Mấy nha đầu đứng ngoài cổng phủ bắt đầu bàn tán.

- Đúng thế. Đường gia vừa nhìn thấy tiểu Mư là sắc mặt lại lạnh băng. Tất cả đều do lỗi của tiểu thư. Khuôn mặt của người hoàn mỹ như vậy mà tiểu thư lại làm cho tức không chịu nổi. Nhìn xem, đôi mắt đó, lànD mi đó, cái mũi đó, đôi môi đó...

- Cái miệng của đường gia đẹp thật đấy! Cặp môi còn mềm nạy hơn cả các cô nương. Không biết chạm vào thì cảm giác thế nào nhỉ?

- Sao cô không nói là không biết hôn lên đôi môi đó thì cảm giác sẽ thế nào?

- Haizzz! Cô nói xem, tiểu thư nhà chúng ta đã hôn bao giờ chưa?

- Xì! Cô ấy ư? Cô ấy có thể đứng sát bên đường gia đã là giỏi lắm rồi. Chúng Ma cũng đã nói với tiểu thư, vẻ đẹp của đường gia là tài sản chung của Long phủ, cô ấy không thể độc chiếm được.

- Chính vì tránh cô ấy nên đường gia mới có nhà mà không thể về, hại chúng ta có mỹ nam mà không được ngắm. Hằng năm, chỉ đến Tết mới được thỏa lòng mong đợi, rồi lại mộtM năm tương tự đau khổ. Híc! Haizzz! Nhưng năm nay sao chưa hết hè mà đường gia đã về thế nhỉ?

- Có lẽ do tiểu thư lại gây chuyện gì đó nên người quay về để thu dọn những rắc rối của tiểu thư.

- Cũng có thể vì cuối cùng, đường gia chọn được một người tronD số tiểu thư các nhà đến cầu thân và chuẩn bị tục huyền. Người cũng không thể lãng phí tuổi xuân với tiểu thư được.

- Rốt cuộc đường gia ychích kiểu cô nương như thế nào nhỉ?

- Tóm lại là không giống như tiểu thư.

- Ừ... Có lý. Haizzz! Giả quản gia đến rồi. Suyt! Nói nhỏ thôi.

- Đường gia! Sao người cứ đứng ngoài cổng không vào thế? - Giả quản gia hớn hở ra cổng đón. Thấy Long Hiểu Át lâu ngày không gặp, ông ra sức kéo hắn vào nhà.

Long Hiểu Át cười lạnh lùng gạt ra mấy lần, không nói tiếng nào, vừa dặn dò gia đình vừa nhú mồm nhìn Giả quản gia giãy bày.

- Đường gia nhà chúng ta bốn ba bên ngoài bao nhiêu ngày, mình đầy bụi bặm, sao không thấy Long đại tiểu thư ra cửa đón.

- Tiểu... tiểu thư, cô ấy... - Giả quản gia nhìn Long Hiểu Át tiếp tục vuốt ve con ngựa yêu. Lẽ nào Miểu thư phải đích thân ra đón thì đường gia mới chịu vào phủ. Đại đường gia à, tiểu thư đã chẳng còn chút uy quyền nào nữa rồi. Đầu cần mỗi lần về phủ lại phải ra uy với cô ấy như vậy chứ?

- Sao thế? Lâu ngày không gặp, Long đại tiểu thư thế nào rồi? Vẫn chẳng có chút Miển bộ gì, càng ngày càng được thể phải không? - Cậu gia đình không vui nhú mồm nhìn sang Giả quản gia.

- Tiểu Bính, tên tiểu tử thói tha này, từ sau khi đi theo đường gia, người không còn biết kính trọng tiểu thư nữa sao?

- Bây giờ chủ nhân của tôi là đương gia. Tiểu thư là chủ nhân của ông, chứ không phải chủ nhân của Tiểu Bính này. Hứ! Ông mau gọi tiểu thư ra đón đương gia đi. Chải tóc, trang điểm cũng không ích gì đâu. Chắc chắn là ông lại bảo cô ấy đi chải tóc, trang điểm để mê hoặc đương gia đúng không?

- Đương gia, người xem, Tiểu Bính cậu ta... - Giả quản gia đang định phàn nàn với Long Hiểu Át thì thấy mắt hắn đột nhiên sáng lên, hai con ngươi cử động, quét ánh nhìn về phía cổng Long phủ. Ông giật mình quay đầu lại thì phát hiện vật thể đang tiến ra ngoài, liền mặt này hơn hở: - Tiểu thư, tiểu thư đến rồi. Đương gia, tiểu thư ra đón người đó.

- Hứ! - Tiếng hứ trong cổ họng hắn phát ra không rõ là ý gì. Đôi môi hắn lại nhếch lên, hai y tay chấp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng tay xách chiếc váy dài không quen mặc đang bước thấp bước cao đi tới, cho đến khi bộ váy màu vàng tơ ấy cũng trở nên lấm lem như chiếc giày phủ bụi trên chân mình.

Thấy nàng dừng bước trước cổng, dường như không kịp ngẩng đầu lên nhìn mình, hắn nhếch mép vẻ không vừa lòng. Thật đáng cá rằng, nàng có thể sắp ngã sòng soài trước mắt hắn và chống cả bốn vó lên để đón hắn hồi phủ.

Ý nghĩ vừa lóe lên thì quả không nằm ngoài dự tính, hắn đã nghe thấy nẩy tiếng kêu đau bên tai.

- Oạch! - Ngã.

- Uych! - Ngã vào hắn.

Quả là nàng đã không phụ sự kỳ vọng của hắn, nàng đã hoàn thành pha vấp ngã có độ khó cực kỳ cao trước mặt hắn. Chỉ có điều vị trí ngã lại cách xa so với hắn nghĩ đến mười vạn tám nghìn dặm.

- Tiểu thư! - Giọng Giả quản gia run rẩy.

- Tiểu thư! - Tiểu Bính thở hổn hển.

- Tiểu thư! - Các nha đầu hoảng hốt.

- Ồ! - Dường như tất cả mọi người có mặt đều hốt hoảng.

- Ờ! - Nàng biết mình đã ngã sòng soài. Điều này cũng chẳng có gì là mới mẻ, đây cũng chẳng phải lần đầu họ thấy cảnh đó. Điều mới lạ chính là sự hốt hoảng và tiếng kêu thê thảm.

Ồ... không đúng. Chẳng lẽ mặt nàng đã va vào thứ gì? Sao không phải là mặt đất mà lại mềm mềm ẩm ẩm và có mùi quen thuộc như vậy? Vải lụa đen nào thế này? Lại còn mấy ống trúc xám gì nữa? Trò gì vậy?

Nàng không hiểu những câu hỏi đang quay cuồng trong đầu. Má nàng đang áp vào thứ gì đó âm ẩm nhưng lại nghe thấy những tiếng hoảng hốt xung quanh càng nổi lên.

Cuối cùng, không thể chịu đựng thêm được nữa, tiếng nghiến răng vang lên bên tai nàng, là tiếng của Long Hiểu Át - Long đại đương gia chết tiệt:

- Long Tiểu Hoa, cô tránh ra cho ta!

Tránh... tránh ra ư?

Muốn nàng tránh đi đâu?

- Bỏ cái bản mặt không biết sống chết là gì của cô ra khỏi chỗ đó của ta ngay.

Nàng giậm mình. Nàng hoàn toàn không hiểu. Nàng hơi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng đang nhìn mình, đôi môi đầy hàm ý, đôi mày chau lại, răng đang nghiến ken két.

Nhìn... nhìn nàng ư? Sao hắn lại nhìn nàng? Ồ! Sao tay của nàng vẫn ôm hai chân hắn thế? Ồ! Mặt nàng vừa chạm vào thứ gì vậy? Ồ! Sao nàng lại quỳ xuống trước mặt hắn thế này? Lại còn mắt thấy, mũi dí sát vào chỗ đó của hắn nữa chứ.

- Tiểu thư, sao cô lại ngã xuống chân đương gia thế? Mặt cô va vào... của người ta. Ồi! - Giả quản gia đang giải thích bổ sung khiến sắc mặt nàng giống như đồng tro tàn. - Đương gia không sao chứ ạ? Nếu thấy khó chịu thì để tiểu thư giúp người... ờ... xoa bóp ạ.

- Giả quân gia, ông còn dung túng cho nữ quỷ háo sắc này sao? Đương gia là người có thể tùy tiện sờ mó như vậy à? Hừ! Tiểu Bính tôi đã sớm biết ông thêm muốn vị trí của đương gia từ lâu. Người vừa mới quay về, trước mấy bao nhiêu người thế này mà ông dám giở trò cầm thú với người. Đương gia, người không sao chứ à? - Tiểu Bính vội vàng cúi đầu của mình nhưng Long Hiểu Ất lại giơ tay ra hiệu cho hắn lùi lại. Cú va đó quả là không nhẹ, và không phải chỗ nào của đàn ông cũng chịu nổi cú va đó.

- Á! - Sau khi hiểu ra thì miệng nàng thét lên tiếng kinh hãi.

Nàng vội vàng buông chân hắn ra yìi chạm phải vật thể khó hiểu mà mình vừa va phải. Không biết liệu nó có bị “hồng hóc” gì hay không? Mặt nàng thuôn ra, cố gắng đứng lên bằng đôi chân của mình.

Hắn cẩn thận tránh xa nàng ba bước, nhưng khi tới chỗ an toàn rồi, lại trừng mắt nhìn nàng, tiến gần chỗ nàng. Chỉ đến khi ép nàng lùi vào bậc cửa thì đôi môi mỏng của hắn mới lạnh lùng nói:

- Lâu ngày không gặp, ta không ngờ cô lại có cách chào đón ngày càng hạ lưu như vậy.

Đúng là... hơi hạ lưu... Gửi lời chào xuống tận chỗ đó của người ta, còn không biết sống chết đụng chạm một trận... Hu hu... Tự nàng cũng thấy ngại khi giải thích điều đó cho chính mình...

Long Tiểu Hoa cố cười gượng gạo với Long Hiểu Ất. Hắn thì đã nở một nụ cười lạnh lùng bằng giá khiến son môi của nàng muốn đông cứng cả lại.

Thôi rồi, thôi rồi. Phong cách “mẹ kế” của hắn bắt đầu phát huy, chắc chắn hắn lại nghĩ ra trò biến thái gì đó để giày vò nàng rồi. Nàng tuyệt đối không thể để hắn ép mình xem tranh khiêu dâm cả tối, rồi lại vứt nàng một xô với cơn cơn cào, thêm muốn vô hạn, chà đạp lên danh dự trinh nữ của nàng...

Nàng còn phải đợi bạch mã hoàng tử đến cứu nạnD thoát khỏi tai họa. Nàng không muốn là trinh nữ đầu tiên chết vì dâm dục. Tuyệt đối không muốn.

7. Q.1 - Chương 7: Quy Tắc Dừng Bữa Của Long Gia

Công bằng mà nói, Long Tiểu Hoa không thích cái tên của chính mình, giống như nàng không thích tâm hồn hơi quá mức lương thiện ngốc nghếch động lòng vào những lúc không thích hợp của mình. Nàng vốn chẳng phải người quá lương thiện nhưng mười năm trước, tại sao nàng lại dại dột làm ra cái việc đáng hận nghìn năm, đó là đưa tai họa Long Hiểu Ất về nhà nuôi dưỡng chứ? Nàng đem tất cả những sai lầm quy kết rằng, đó là do thời niên thiếu không hiểu biết, bị lóa mắt trước sắc đẹp, và còn bởi vì cái mâu thuẫn tâm lý nữ nhi thường tình vốn có trong nàng. Cũng giống như mâu thuẫn trong cái tên của nàng vậy. Họ Long - mới dữ dội và khí thế làm sao.

Sao lại không phối với cái tên nào đó cũng khí thế và hiên hách chứ? Nhưng mẹ nàng đã làm hỏng cả cái họ hoàn mỹ của nàng bằng cách đặt một cái tên cực kỳ tầm thường - Tiểu Hoa, khiến cho nàng gặp bao nhiêu tai họa.

Long Tiểu Hoa, cái tên nghe rất lộn xộn, rất mâu thuẫn, nhưng cũng là cái tên rất nữ tính. Tuy vậy, nàng vẫn thích người khác gọi mình là Long cô nương, Long tiểu thư hoặc là Long Nhi hơn. Thực ra gọi nàng là Tiểu Long Nữ thì nàng cũng không phản đối, nhưng vẫn có người muốn ra đòn trả miếng, luôn gọi rõ cả họ lẫn cái tên mâu thuẫn của nàng. Cũng chỉ vì hồi đó khi đưa hắn về, trong nhà mới có Giáp, Bính, Đinh, còn thiếu Ất nên nàng đặt cho hắn cái tên là Hiểu Ất, và hắn ghim hận đến tận bây giờ.

Hơn nữa, từ khi nạnD có cái tên 1227 đến nay, ba chữ Long Tiểu Hoa cũng chỉ còn một mình hắn thích gọi mà thôi.

Nàng không mong đợi gì ở người đàn ông không chút độ lượng này, mà chỉ cố hiểu hơn những đòn trả thù ngày càng cay độc của hắn. Việc đầu tiên hắn làm khi về phủ là dong cờ gô trống đi tắm, khiến nàng khó mà quên được mà mình đã áp vào bộ phận quan trọng của Long đại đương gia, từ lúc này, đã không thể gột sạch bụi trần nữa. Tắm xong, tóc còn chưa khô, hắn đã mặc đồ, thư thái an nhàn ngồi trên ghế chủ tọa nghe các vị chương quỹ báo cáo sổ sách. Từng tập, từng tập sổ sách chất lên bàn, hắn nhìn mà không hề biến sắc, nhưng mặt nàng lại vàng như nghệ.

Hắn nghiêng người, lật một trang, con mắt tiếp tục dò xét, tay vân vê dưới môi.

- Mang trà lên đây.

Đinh nha đầu vội vàng bưng mấy chén trà mang vào đại sảnh, đặt một chén lên trước mặt đương gia nhưng đương gia lại nhíu mày, ngẩn đầu không hài lòng nhìn vị tiểu thư nào đó đang nhàn nhã đứng ở đâu đó, có ý mà không nói...

- Cô còn không lại hầu hạ, đứng ngây ra đó làm gì?

Hầu hạ hắn ư? Dựa vào cái gì mà nàng phải hầu hạ hắn chứ? Vợ chồng người ta xa nhau lâu ngày còn phải giữ khoảng cách, hắn muốn để người khác bàn tán sao? Mất nàng khế động nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

Hắn cũng chẳng nói gì, chỉ cười lạnh lùng, lờ mờ một cái bắt Đinh nha đầu phải bê chén trà chứ không cho cô đặt xuống. Đinh nha đầu miễn cưỡng giữ tư thế nửa ngồi nửa quỳ, đau khổ nhìn tiểu thư của mình... Tiểu thư, cô đấu với đương gia, sao không chọn lúc Tiểu Đinh không có mặt chứ? Tiểu Đinh thật sự chỉ là một tiểu nha đầu bất hạnh mà thôi.

Không quen nhìn thái độ cao ngạo của Long tiểu thư, Tiểu Bính lập tức lên tiếng đòi công bằng cho chủ nhân của mình:

- Tiểu thư, đương gia vất vả quản lý cơ nghiệp cho tiểu thư. Cô đứng một bên ăn trắng mặc trơn đã chẳng nói làm gì, lẽ nào muốn cô bưng ọt chén trà cũng không được sao?

Giả quân gia cúi đầu thì thầm bên tai nàng:

- Chuyện nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn. Cô nên giữ vẻ hiền thực, nắm giữ trái yim đàn ông từ việc bưng trà. Đương gia có mấy khi để cô lại gần mình, tiểu thư mau đi đi.

- ... - Đây là đòn trả thù. Chắc chắn hắn đang trả thù chuyện ngoài cổng phủ. Nàng biết hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này nhưng cũng không ngờ rằng cách báo thù của hắn lại nhanh hơn sấm nổ không kịp che tai như vậy.

Đảo mấy, bĩu môi, nàng đón lấy chén trà trên tay Tiểu Đinh, hít một hơi thật sâu rồi miễn cưỡng mỉm cười, bưng đến trước mặt Long Hiểu Ất nói:

- Đại đương gia, mời dùng trà. Cẩn thận kéo bỏng miệng. Để tôi thổi giúp nhé...

- Đặt xuống. Cô bớt làm những việc thừa đi.

Hắn nhíu mày, ý bảo nàng đặt chén trà xuống rồi về chỗ. Dường như hắn vẫn còn kinh hãi bởi cách chào hỏi hạ lưu của nàng trước cổng ban nãy. Tốt nhất là hắn bảo nàng làm gì thì nàng hãy làm đó, không bảo nàng làm thì nàng đừng nhiều chuyện.

- ... - Xi! Trong lòng nàng chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt lớn vào chén trà ấy.

Hắn bê chén trà lên nhấp một hớp rồi vừa đảo mắt qua sổ sách vừa vờ như tán chuyện:

- Gần đây có vị Bạch công tử nào đến không?

- À, đương gia nói vị công tử mặc toàn đồ trắng, khinh công tuyệt đỉnh ấy à? Nếu là vị công tử đó thì... người ta đã bị tiểu thư đánh cho bỏ chạy rồi. - Chương quỹ 420 báo cáo kết quả tình hình thực tế khiến cho Long Hiểu Ất phải giương mắt lên khó hiểu.

- Cô đánh người đó ư? - Là người đó bỏ qua cho cô thôi. Cuối cùng, từ cổ họng hắn bật ra tiếng “hừ” chẳng rõ là ý gì. Dường như hắn rất không hài lòng với hành động ấy của nàng.

- Tiểu thư không chỉ đánh người đó mà còn đập hỏng nửa gian phòng ăn.

- ... - Thái độ coi thường càng tăng lên.

- Tiểu thư không chỉ đập hỏng nửa gian phòng ăn mà còn đứng trên ban cônD chửi bới người ta nữa à.

- ... - Thái độ coi thường lên đến cực điểm, hắn liếc nhìn ai đó.

- Tiểu thư không chỉ đứng trên ban công chờ bói người ya mà còn làm mấy vị khách vừa bước vào quán sợ quá bỏ chạy.

- Chương quỹ 420, ông đừng có lần nào báo cáo cũng dùng cụm từ “không chỉ, mà còn”. Bớt dùng những từ ngữ như vậy để đặt câu đi được không? - Cuối cùng, ai đó không chịu nổi những lời tố cáo nữa, đã phải hét lên.

- Cô chẳng nói với Ma, phải dùng những câu như thế nào để ghi lại những thành tựu hiển hách của Long Miểu Hoa cô sao? - Long đại đương gia xen vào, đặt quyển sổ trên tay xuống, hai tay khoanh trước ngực đợi nàng giải thích.

- Ai bảo người đó là kẻ ăn quýt! - Nàng tự biện minh ình. Kể cả là người đứng đầu thì cũng không thể ngúng cho bằng hữu thân thiết gì đó của mình làm như yế, không thể để bạn bè có quan hệ thân thiết đến khách điểm ăn quýt được. NàngD chính là muốn cho hắn biết, không phải cứ họ Bạch là có thể tới chỗ nàng ăn quýt, nếu còn dám làm vậy, nàng sẽ đánh cho thành kẻ ngốc.

- Người đó không trả tiền sao? - Long Hiểu Át không quan tâm, hỏi chương quỹ và thấy ông ta gật đầu. Hắn nhíu mày nói: - Ghi vào sổ nợ.

- Haizzz! Đó chẳng phải là bằng hữu của đương gia sao? Còn ghi vào sổ nợ ạ? - Chương quỹ bàng hoàng.

Long Hiểu ÁM gấp sổ lại, buông tiếng cười lạnh lùng và ánh mắt cổ quái:

- Ta nói người đó là bằng hữu của ta khi nào? Ghi vào sổ nợ, lần sau nhớ đòi. ya ghét nhất là những kẻ ăn quýt.

- Vâng, thưa đương gia. - Chương quỹ 420 rất sùng bái ông chủ của mình. Đường như ông ta rất tôn thờ con người máu lạnh chỉ có bạc mà không nhận lộc thân[1] ấy.

[1] Lộc thân gồm cha, mẹ, vợ, con, anh chị, em.

Quả nhiên chỉ cần nhìn thấy bạc thì độD vật máu lạnh đó lộc thân cũng khônD nhận. Long Tiểu Hoa lạnh toát cả người, dịch từng bước, tránh xa hắn một chút nhưng lại bị Giả quản gia đứng ở bên huých, đưa mắt với ý bảo nàng lại gần đương gia. Tốt nhất là sà đến, đấm chân, bóp vai, xoa ngực cho hắn. Tốt nhất là xoa vào bộ phận quan trọng vừa bị đối xử tàn khốc lúc nãy. Nàng cắn răng nhìn Giả quản gia, thể hiện tinh thần thà chết không chịu khuất phục của mình.

Giả quản gia cảm thấy ánh nhìn của ai đó không hợp tác nên đã dứt khoát bước lên một bước, cười với đương gia:

- Đương gia đi đường mệt mỏi chắc cũng đói rồi. Tiểu thư nghe nói đương gia về đã vào bếp làm những món ăn mà người thích ăn nhất đấy ạ. Tiểu thư thật sự rất quan tâm đến người. Cũng không còn sớm nữa. Hay là các vị chương quỹ cùng ở lại dùng bữa tối nhé.

Hắn liếc nhìn nàng tỏ vẻ chế cười:

- Ta thực sự không biết. Hóa ra cô lại mong ta về như vậy.

- ... Đương gia cảm thấy thế nào? - Nàng bắt đắ dĩ đáp lại. Mọi người xung quanh không rõ hai người bọn họ thù địch nhau đến thế nào, còn hoài nghi rằng trong lòng đương gia không phải chỉ có những con số.

Người luôn ảo tưởng rằng hai người họ có thể ân ái hòa hợp vẫn đang ở đó:

- Đúng vậy, đúng vậy. Tiểu thư ngày nhớ đêm mong đương gia, cơm chẳng buồn ăn, gầy đi trông thấy, vì phu quân...

- Giả quản gia, ta đề nghị ông, tốt nhất đừng theo cô ta đọc những cuốn sách không hợp với mình. Nếu không đầu sẽ không chứa nổi đầu. - Hắn tuôn ra một tràng với ông già Tiểu Giáp rồi cất bước đi thẳng đến phòng ăn: - Cùng dùng bữa thôi.

Những người xung quanh lập tức như các vì sao vây quanh mặt trăng đi theo hắn mà không nhìn lại hai người một già một trẻ đanD nhìn chủ nhân uy nghiêm của họ với vẻ hậm hực.

Phòng ăn nhà họ Long tương đối đặc biệt. Không giống những gia tộc khác thích dùng bàn tròn thể hiện sự đoàn viên, hòa hợp, cả nhà vui vẻ. Từ sau khi phu nhân qua đời, đương gia bá đường bỏ vợ, Long đại tiểu thư bị mất vị thế, thì chuyện đoàn viên tuyệt đối không có, chiếc bàn tròn đã sớm bị dẹp đi.

Thế là một chiếc bàn dài bằng gỗ sơn đỏ được đặt vào chính giữa phòng. Xung quanh bàn là hàng loạt những chiếc ghế cao, đệm rộng, và cũng có một loạt những chiếc ghế gỗ thấp bé. Theo quy tắc của đương gia, dù là yếu thư hay là kẻ dưới, người có công thì sẽ được ngồi ở vị trí cao, kẻ gây họa không có năng lực thì tự nhiên sẽ phải ngồi vào những chiếc ghế thấp đó. Tốt nhất là không gấp nổi cả rau mà chỉ có thể ăn cơm không.

8. Q.1 - Chương 8: Dùng Bữa Xong Tiếp Tục Ngược Đãi

Vừa vào phòng ăn, hai người lập tức phân biệt ranh giới. Long Hiểu Ất dẫn theo một nhóm người đi lên vị trí cao, Long Tiểu Hoa cùng một nhóm người đi xuống vị trí thấp. Con chó quần chân Tiểu Bính luôn làm vừa ý chủ nhân cũng được luận công ban thưởng vị trí ngồi. Kết quả, với thành tích đuổi người, đập quán, chửi bới hôm nay, nàng vẫn phải ngồi ở vị trí thấp nhất nhưng vị trí đó đã bị Tiểu Đình ngồi mất rồi. Nàng thở dài, tại sao thế giới này lại có nhiều Long Hiểu Ất đến trừng trị nàng như vậy. Thường ngày hắn không ở nhà, Giả quân gia ngồi vị trí của hắn, cứ thế theo thứ tự, nàng còn có thể ngồi bên Tiểu Đình, tại vị trí cuối cùng, trên một chiếc ghế nhỏ ọp ẹp. Nhưng hắn quay về, vẫn theo thứ tự thì vị trí của nàng lại bị đẩy đi. Tiểu Đình nhìn tiểu thư đứng bên bàn không có chỗ ngồi thì rụt cổ thì thầm:

- Tiểu... tiểu thư, hay là tiểu thư và Tiểu Đình ngồi chung một ghế nhé. Chúng ta mỗi người một nửa ghế.

Nàng nhìn Tiểu Đình dịch mông để lại nửa chỗ trống ỳnh:

- Híc... Tiểu Đình, vẫn còn có em đối xử tốt với ta. Hồi đó, ta nên nói với mẹ, ta muốn gả cho em. Híc!

- ... Ồ... Em không để tiểu thư ngồi được nữa. - Cô hoàn toàn không muốn lấy tiểu thư. Cô chẳng có chút dũng khí nào cả.

- Này, em làm ta cảm động rồi lại nói ra câu vô tình thế sao? - Nàng trừng mắt, rồi bỗng cảm thấy có người đang nhìn mình, nàng nghiêng đầu và phát hiện ánh mắt của Long đại đương gia ở rất xa họ. Ánh mắt đó nhắm thẳng vào nàng rồi dời đi. Sau đó, đương gia vẫy tay gọi Tiểu Bính lại, thì thầm với hắn vài câu. Tiểu Bính lập tức gật đầu chạy ra khỏi phòng ăn. Không lâu sau, hắn mang đến một chiếc ghế nhỏ.

- Này, Long Tiểu Bính, đừng nói với ta là chủ nhân của các người định để ta ngồi chiếc ghế này...

- Đương gia thấy cô đáng thương, không nỡ để cô không có chỗ ngồi. Cô còn không biết cảm ơn? - Long Tiểu Bính hứ một tiếng, không nói thêm nữa, đưa chiếc ghế nhỏ cho nàng rồi quay đầu đi về bên chủ nhân.

Nàng ôm chiếc ghế nhỏ đó đứng nguyên tại chỗ trước ánh mắt của tất cả mọi người, cơn giận trong nàng cuộn cuộn bốc lên. Cho dù là mẹ kế cũng không thể ngược đãi người ta như vậy chứ.

Rầm! - Nàng đập mạnh tay xuống bàn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Nàng hít một hơi thật sâu, quát lên giận dữ:

- Rốt cuộc ai là chủ cái nhà này?

- Ta là chủ. Làm sao hả? - Giọng nói không hề do dự từ vị trí cao dội xuống.

- Không sao. Tôi chỉ tiện hỏi thế thôi. Mọi người ăn cơm đi. Hi hi... - Hu hu... sự thực đã chứng minh, dũng khí và khí thế của Long Tiểu Hoa đều chỉ đến trong giây lát và biến mất ngay sau đó. Nàng lại giống như quả bóng da xì hơi xẹp lép.

Nàng chấp nhận số phận cầm chiếc ghế nhỏ đang định ngồi xuống cạnh Tiểu Đình, thì nghe thấy tiếng nói từ vị trí cao đó lại vang lên:

- Ngồi bên cạnh ta đây này.

- Hả?

- Ta bảo cô mang ghế lại ngồi cạnh ta. - Hấn hết kiên nhẫn nhần nhần mạnh một lần nữa.

- ... Ồ ờ ờ.

Nàng lập tức bê chiếc ghế nhỏ đến bên hấn, đặt xuống, ngồi xuống, thu hút ánh nhìn của hấn.

Nhưng vừa ngồi xuống, chiếc bàn ăn đã che kín cả đầu nàng. Bê bát cơm trắng, cầm đũa đang nghĩ xem làm thế nào để không thu hút sự chú ý của mọi người mà vẫn gấp được món mình thích. Đường như nàng vừa nhìn thấy món sườn mà mình thích lắm nhất, loại không có thịt mỡ mà ngày thường chắc chắn Giả quản gia sẽ mang nó đến trước mặt nàng để nàng thưởng thức.

Nàng đang mơ tưởng đến món sườn xào chua ngọt thì cảm giác một gấp rau bay qua đỉnh đầu mình, trong nháy mắt nó đã rơi vào bát của nàng. Nàng mơ màng ngẩng đầu lên nhìn người vừa gấp thức ăn ình thì nhận ra đó là Long Hiểu Ất. Hành động như thể mình vừa ban phát thức ăn cho người khác, hấn rất hài lòng. Khốn khiếp, hấn còn không thèm nghĩ xem, là ai đã hại nàng ra nông nổi này!

- Cô nhìn ta làm gì? Mau ăn đi.

Nàng liếc nhìn chỗ rau mà hấn gấp vào bát mình. Đây là gì? Món này sao? Hấn quá sĩ nhục nàng rồi! Nàng không thèm. Hứ! Thà ăn cơm không còn hơn.

Hấn thấy nàng không động đến chỗ rau đó, cũng không nói thêm. Đường như hấn chẳng buồn quan tâm đến nàng mà quay đi tiếp tục ăn.

Giả quản gia trò chuyện với hấn:

- Đường gia, lần này vẫn chưa đến cuối năm, sao bỗng nhiên người quay về thế?

- Sao vậy? Đây không phải là nhà ta à? Không chào đón ta về phủ sao? - Hấn vờ cười trả lời.

Đúng vậy. Không chào đón. Mau cút đi!

Người đang ăn cơm không, miệng đầy cơm, thầm nghĩ trong lòng.

- Đường nhiên không phải vậy. Đường gia quay về là tốt nhất. Lão hủ rất vui. Mọi người rất vui. Tiểu thư, cô ấy... à, vui nhất đấy ạ. Hà hà!

Tiểu Bính liếc nhìn Giả quản gia vẫn chưa từ bỏ ý định tác hợp cho đôi vợ chồng xa cách, lạnh lùng nói:

- Hứ! Cô ấy vui hay không thì sao chứ? Lần này, đường gia về là vì Lâm viên ngoại ở phía đông thành có chuyện muốn bàn với đường gia.

- Lâm viên ngoại ư? Lão già đó sao? - Giả quản gia đặt đũa xuống: - Đường gia, không phải lão hủ nhiều lời nhưng đường gia còn gì để nói với lão già đó ạ? Hồi đó, khi phu nhân qua đời, khách điểm đứng trước nguy cơ phá sản, lão ta còn giậu đổ bìm leo. Nghĩ đến đây, lão hủ đã thấy uất hận trào dâng rồi.

Long Hiểu Ất cười nhạt không nói, chỉ gấp một miếng đậu phụ thả xuống dưới bàn như thể vứt đi vậy.

- Thì cũng có lúc này lúc khác. Giả quản gia chưa từng nghe câu, trên thương trường không có tình bạn tuyệt đối, chỉ có lợi nhuận tuyệt đối thôi sao. Đây là câu đường gia đã dạy cho Tiểu Bính. Hơn nữa, Lâm viên ngoại còn có ý gả nhị tiểu thư của mình làm phu nhân của đường gia. Người ta có lòng thành như vậy thì tại sao phải từ chối chứ?

Không thèm để ý đến chuyện tranh luận của hai người Giáp, Bính, hấn tiếp tục gấp giá thả xuống dưới bàn nhưng người nào đó vẫn cứ ăn cơm trắng.

- Gì cơ? Muốn bàn chuyện kết hôn với đường gia sao? Điều điều điều điều này sao có thể được chứ? Tiểu thư đó, cô ấy...

- Lâm nhị tiểu thư nhà người ta học rộng biết nhiều, tao nhã ôn hòa, thanh tú dịu dàng, tinh thông cầm kỳ thi họa. Tại sao không lấy được chứ?

- Nhưng nhưng nhưng... tiểu thư, cô ấy cũng...

- Tôi muốn ăn sườn. - Không chịu nổi sự sỉ nhục của Long đại đương gia, nàng đã thốt lên tiếng nói chính nghĩa nhưng lại càng khiến cho Tiểu Bính coi thường mình hơn.

- Tiểu thư, cô ấy làm sao? Một Long tiểu thư chỉ biết gặm xương sườn mà đòi sánh với người ta?

- Tiểu thư, cô mau ăn giấm đi, mau ăn giấm đi[1]. - Đúng là hoàng đế chưa lo, thái giám đã sốt ruột, Giả quân gia kêu lên. - Ngoài chuyện ăn xương sườn, cô ấy còn có thể làm rất nhiều việc.

[1] Ăn giấm: Có nghĩa là ghen tuông, nổi cơn ghen.

- Ăn giấm cái gì chứ? - Nàng lau cái miệng không dính chút dầu nào. Hứ hứ! Làm việc cả ngày mà còn không cho ăn chút đồ béo, nàng sắp gãy trơ xương rồi đây này. Sườn sao có thể ăn cùng giấm được!

Hắn nhìn nàng hứ một tiếng lạnh lùng rồi gấp miếng xương gior ra trước mặt mình:

- Xem ra, miếng sườn này còn ngon hơn cả giấm? - Hắn muốn xem miếng sườn ngon hơn giấm ở điểm nào?

Nàng nhìn hắn gấp miếng sườn thì lập tức mắt sáng lên, bê bát cơm trắng đưa theo. Hắn sang trái nàng sang trái, hắn sang phải nàng sang phải. Hiếm khi thấy cảnh vợ chồng hợp nhau đến thế nhưng làm sao Giả quân gia có thể vui nổi cơ chứ?

- Hứ! Ông xem đi. Tôi nói rồi mà. Cô ấy chỉ biết có gặm xương sườn mà thôi. Phụ nữ mà không biết ghen tuông thì làm sao xứng với đương gia được? Đương gia xem, cô ấy làm gì có chút nữ tính nào chứ? - Tiểu Bính đưa ra lời nhận xét.

- Ghen tuông và nữ tính thì có liên quan gì đến nhau? - Long Tiểu Hoa tỏ rõ bất đồng với kết luận của Tiểu Bính. Hai chữ thần bí “Nữ tính” sao có thể giải thích một cách thô lỗ bằng hai chữ “Ghen tuông” được!

- Về nữ tính của bốn tiểu thư ẩn sâu nơi này. Khi nào gặp được bạch mã hoàng tử thì nó sẽ tự khắc xuất hiện, nhưng bây giờ ta chỉ ngửi thấy mùi sườn xào thôi. - Nàng làm tư thế vỗ ngực thể hiện niềm tự hào về “về nữ tính” ẩn sâu của mình.

Rầm! - Tiếng đĩa đập mạnh xuống bàn. Nàng tròn mắt nhìn miếng sườn đó được bàn tay nặng nề của hắn quăng lại trên đĩa. Lúc này khuôn mặt hồi lỗi không hề thích hợp chút nào.

- Hứ! - Tiếng hứ phát ra từ cổ họng hắn. Liếc mắt đoán chừng ai đó đã lại cầm đĩa lên và từ bỏ miếng ăn vừa rồi, nàng đứng dậy khỏi chiếc ghế nhỏ và nhào đến quét sạch đĩa sườn xào chua ngọt trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nàng đã dùng hành động thực tế để cho thấy “về nữ tính” của mình quý giá đến nhường nào, không phải ai cũng có thể dễ dàng thấy được.

- Hóa ra, Long đại tiểu thư lại keo kiệt thể hiện nữ tính trước mặt ta đến thế? - Lòng mày hơi dựng lên, thứ ngữ điệu không rõ vui hay giận của hắn khiến những người xung quanh chẳng còn hứng thú gì mà ăn nữa, chỉ muốn buông bát bỏ đi.

Nhưng cuối cùng ai đó đã gặm nhấm chân dung của chính mình lại hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí buốt lạnh trên đỉnh đầu. Nàng bê bát ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, đặt đĩa và bát cơm xuống đất, chuyên tâm gặm nốt miếng xương sườn mình hằng mong nhớ mà chẳng hề cảm thấy hình tượng và dáng vẻ vừa nãy của mình cực kỳ không phù hợp.

Nàng đang thưởng thức miếng ăn ngon và hận là chân tay mình không giúp ích được nhiều cho cái miệng với miếng sườn cứng ngắc đó. Tóm lại hắn đã gọi nàng đến bên nhưng nàng lại dứt khoát hạ thấp hình tượng của mình cho hắn xem. Bỗng nhiên, mũi nàng ngửi thấy mùi hương không giống như thức ăn đang xộc vào mũi mình. Quệt cái miệng đầy dầu mỡ, nàng ngẩng đầu lên và phát hiện hắn không nhìn nàng, chỉ tiện tay đưa cho nàng một chiếc hộp mà nàng không rõ là thứ gì.

- Tặng cô đây. - Khẩu khí và thái độ đều như thể người tặng quà.

- Tặng... tặng tôi ư? - Nàng có chút sợ hãi nhìn Long Hiểu Át, nặng nề nuốt nước miếng, cảm thấy khó tin trước món quà của hắn. Hắn lại chủ động tặng quà cho nàng sao? Thật kỳ lạ! Thật đáng sợ! Hắn định giở trò gì ư?

Chẳng lẽ muốn lấy thứ đó để so sánh với miếng sườn trên tay nàng?

- Cô bỏ miếng sườn xuống cho ta. - Hắn nắm lấy tay nàng, thể hiện thái độ quan tâm rõ ràng, càng ngày hắn càng nghi ngờ, liệu rằng nàng có mấy chữ “Nữ tính” hay không?

Nàng lập tức gặm nốt miếng sườn nhai một cách ngon lành rồi vớt mẩu xương xuống đất tỏ ra là mình rất nghe lời.

Hành động hào phóng của hắn đối với nàng đúng là khó hiểu. Hắn đặt chiếc hộp đó lên bàn, buông đũa xuống, đứng dậy, xem ra hắn đã bị cái miệng ngon lành của nàng đánh bại.

Hắn vừa đứng lên thì tất cả mọi người cũng lập tức buông đũa, đi theo hắn ra khỏi phòng ăn, giờ chỉ còn lại mình Giả quán gia đang nhìn Tiểu Bính nói:

- Đã thấy chưa? Trong lòng đương gia vẫn có tiểu thư. Đương gia vừa tặng quà cho tiểu thư đấy. Tiểu thư mau mở ra xem là món quà gì đi.

Nàng gạt mở ở miệng và mở chiếc hộp ra. Một làn phấn thơm bay lên khiến nàng suýt nữa thì sặc:

- Phì! Thứ quái quỷ gì thế này? Thối chết đi được. Tiểu Giáp, có phải là thuốc độc không? Hắn muốn đầu độc tôi sao?

- Tiểu thư, tiểu thư! Trời ơi! Đương gia đã tặng đồ trang điểm đấy. Đây là một bộ đồ trang điểm.

- Đồ... đồ trang điểm ư? - Nàng bàng hoàng nhìn cái hộp nhỏ đó. Ánh mắt hoài nghi hướng theo Long Hiểu Ất ở ngoài đại sảnh, khó khăn lắm nàng mới nuốt được nước bọt.

Người xưa có câu “Nữ vi duyệt kỹ giả dung”[2].

[2] Nữ vi duyệt kỹ giả dung: Con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Đương nhiên nàng hiểu lý lẽ này. Hắn tặng nàng đồ trang điểm, lẽ nào muốn nàng bộc lộ vẻ nữ tính của mình? Hắn muốn trên chòm râu thần kinh cảm xúc vô cùng nhạy bén của nàng sao? Đó không phải là nói hắn đối với nàng...?

Híc híc híc! Nàng cảm thấy, ngay từ nhỏ hắn đã có cách nghĩ rất kỳ lạ về nàng. Liệu đó có phải cảm tình thời thơ ấu không? Nhưng dù sao nàng cũng như cha mẹ tái sinh ra hắn, nhặt hắn về nuôi. Hắn có đối xử với nàng thế này hay thế khác thì cũng là chuyện đã qua rồi, chỉ tiếc rằng mẹ kế thì vẫn là mẹ kế, mãi mãi không thể biến thành hoàng tử. Có điều, nàng sẽ cho hắn một góc nhỏ trong trái tim của nàng...

- Giả quán gia, Tiểu Bính, hai người chớ nghĩ ngợi quá nhiều. Đây là đồ trang điểm mà người ta gán nợ cho đương gia đấy thôi. Nha đầu ở Long phủ ai cũng có phần, Tiểu Đình tôi cũng có. Nếu ông muốn đem cúng phu nhân đã qua đời để tỏ lòng hiếu kính cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

- ...

- Tiểu thư, sao tự nhiên tiểu thư lại đá em thế?

- Ta ghét những kẻ không để cho ta mơ hết giấc mộng của mình. - Hiếm khi nàng mơ tưởng một chút. Nàng còn mơ tưởng mẹ kế thay đổi thái độ với nàng, nhưng ít nhất thì cũng đợi nàng mơ xong rồi hãy phá vỡ giấc mộng đẹp của nàng chứ.

- ...

- Ta còn ghét kẻ không để cho ta gặm hết miếng xương sườn.

- ...

- Ta ghét nhất kẻ tặng ta đồ trang điểm.

- Đương gia, tiểu thư nói cô ấy ghét người! - Tổng kết tất cả những câu nói của Long tiểu thư, Tiểu Bính nói vọng ra đại sảnh.

Đại sảnh lập tức vang lên tiếng chén trà rơi xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ tan, tiếp đó là...

- Gọi Long Tiểu Hoa ra quét dọn, lau nền nhà, pha trà và ra chuồng ngựa!

- Đương gia bảo tiểu thư ra chuồng ngựa làm gì ạ?

- Cho ngựa ăn.

- ... Vâng, thưa đương gia.

Đoạn đối thoại vọng lại khiến Tiểu Bính nhướn mày, nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó của Long Tiểu Hoa:

- Tiểu thư, cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Đương gia bảo cô đi làm việc đấy.

- ... - Đây là nhầm vào nàng. Đây rõ ràng là nhầm vào nàng.

- Phải rồi. Ngựa của đương gia chỉ thích ăn yến mạch. Cô đừng cho nó ăn linh tinh nhé. Nó mà tức giận là sẽ đá người đấy.

- ... - Đây là ngược đãi. Đây rõ ràng là ngược đãi mà.

9. Q.1 - Chương 9: Thế Giới Mà Ngay Cả “mẹ Kế Phiên Bản Nam” Cũng Có Nữ Nhân Thèm Muốn

Bôn Tiêu. Đó là tên con ngựa đen ngu ngốc của Long Hiểu Ất.

Nghe Tiểu Bính nói, đó là cái tên mà chủ nhân hẳn đã chọn ra từ tên tám con ngựa của Chu Mục Vương được viết trong cuốn Thập Di Ký. Ngựa Bôn Tiêu vượt nghìn dặm đường, bụi không dính chân.

Nhưng đối với Long Tiểu Hoa, một con ngựa đen mà mang cái tên đầy cảm xúc, tốt đẹp và cảm tính như vậy quả là không cần thiết. Chính vì thế, nàng cũng đã từng đề nghị Long Hiểu Ất đổi tên cho con súc sinh chạy quá nhanh này. Có thể tùy chọn cái tên nào đó như: Đại Hắc hay Hắc Mao gì đó, một cái tên thường gặp, như vậy chẳng cần thân thiết hơn sao? Gọi lên nghe cũng thuận miệng. Chỉ cần gọi Đại Hắc thì con ngựa đen chạy đến. Như vậy chẳng phải là rất hay sao?

Nhưng đương gia nhà họ không hiểu hết được sự sâu sắc trong đề nghị của Long Tiểu Hoa mà liếc nàng rồi buông một câu:

- Ta không “tùy tiện” như cô. Cô ra ngoài đi.

- ...

Tùy tiện ư? Nàng tùy tiện lúc nào? Tên của một con súc sinh cũng có thể ví von với sự trong trắng của nàng sao? Liệu có phải khả năng của hẳn từ nhỏ đến lớn đã quá hạn hẹp không? Bôn Tiêu, Bôn Tiêu, nàng cũng không tin trình tiết của tên nam nhân cười con súc sinh khôn khiếp “Chạy suốt đêm”[1] này lại có thể so bì với trình tiết của nàng.

[1] Tên con ngựa là Bôn Tiêu, “Bôn” nghĩa là chạy, “Tiêu” nghĩa là đêm, nên ý nghĩa cái tên là nói con ngựa quý có thể chạy suốt đêm không mệt mỏi.

- Bôn Tiêu, đương gia sai tiểu thư đến cho người ăn đấy.

Tiểu Bính treo chiếc đèn lồng giấy lên cột chuồng ngựa, hất hàm ý bảo Long tiểu thư mau làm việc đi. Long Tiểu Hoa nhăn mặt bẽ mặt chậu yến mạch thất thủ bước vào chuồng ngựa.

- Thường ngày đều là tôi cho con ngựa Bôn Tiêu của đương gia ăn. Cô biết đấy. Bôn Tiêu không thích ai lại gần nó trừ đương gia. Nếu tôi không đi cùng cô thì chắc chắn bộ móng sắt của Bôn Tiêu sẽ đá cô ra ngoài.

Đúng vậy. Chủ ngựa hẳn tình nghĩa sâu nặng còn nàng là người ngoài, một năm mới gặp có một lần. Nàng cũng không mong đợi gì con súc sinh này có thể ghi nhớ giọng nói và nụ cười của mình. Nàng cười lạnh lùng. Thật tệ khi phải cho con ngựa này ăn trong ánh nến leo lét. Nàng giơ tay ra mà cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay của mình. Tuy nàng có thể thấy được bóng nó nhưng kiếp sau nó đi đầu thai làm ngựa bạch thì sẽ tốt hơn.

- Chạy suốt đêm, đồ ăn của người đến rồi. Ăn đi. - Nàng đổ yến mạch vào chuồng ngựa, hoàn thành nhiệm vụ. Đúng lúc nàng định xoay người bỏ đi thì thấy con ngựa đó ngửi ngửi yến mạch, khinh miệt ngẩng đầu lên, phì hơi ra từ cái mũi to của nó tỏ vẻ không hài lòng.

- Tiểu thư cho ăn như vậy, Bôn Tiêu sẽ không ăn đâu. - Tiểu Bính khoanh tay trước ngực đứng một bên. - Nó chưa bao giờ ăn uống “tùy tiện” cả.

Như vậy là con ngựa của đương gia còn sống tốt hơn cả nàng. Đúng là phân biệt đối xử.

- Tại sao? - Nàng không thể tin được, chỉ vì nàng đổ yến mạch vào chuồng ngựa mà Tiểu Bính lại nói nàng như vậy. Xi! Đúng là chủ nào tớ nấy. Có điều nụ cười của hắn vẫn chưa luyện được như chủ nhân của hắn. Tức giận tốt bậc, hoàn cảnh thật tàn khốc nhưng nếu nàng không thể tu thân dưỡng tính, nín nhịn, thì sớm muộn gì cũng bị tức chết.

- Lẽ nào nó... còn muốn đi dạo xong thì mới chịu ăn? - Nàng liếc Tiểu Bính với vẻ khinh thường rồi nhìn về phía con ngựa rất biết hưởng thụ kia. - Thế này đi. Chuồng bên cạnh có một con lừa cái. Ta sẽ dắt nó sang bên đấy cho chúng ở với nhau một đêm. Thu xếp cho chúng như vậy là được rồi chứ gì? - Nàng cũng được coi là nhân từ đấy chứ? Ở khách điểm nàng cũng không chu đáo như vậy đâu.

- Cô nói cái gì? - Tiểu Bính nhảy lên kinh ngạc trước chủ ý của nàng. - Cô điên thật rồi. Bôn Tiêu là dòng ngựa thuần chủng, nghìn vàng khó mua. Cô dám tùy tiện cho nó phối giống với lừa sao? Tôi cảnh cáo cô. Đây là con ngựa yêu quý nhất của đương gia. Cô mà làm bừa, cẩn thận kéo đương gia cho lừa làm chuyện đó với cô đấy.

- Trời tối đen như mực, người bảo ta đi đâu để tìm con ngựa cái thuần chủng, nghìn vàng khó mua cho nó chứ? Nếu nó có thể chấp nhận, vậy thì ta...

- Cô cô cô đúng là hạng nữ nhân vô liêm sỉ. Sao cô có thể tùy tiện nhắc đến chuyện giường chiếu như vậy?

- Nữ nhân có liêm sỉ thì cuối cùng cũng vẫn bị nam nhân đưa lên giường đấy thôi. - Xin lỗi nhé. Nàng chính là hạng nữ nhân tùy tiện như vậy đấy. Hừ!

- Làm sao cô có thể xứng với đương gia được chứ?!

- Bây giờ tìm đối tượng kết hợp cho Bôn Tiêu hay là cho đương gia của người đây?

- Hừ! Tôi không thèm tranh cãi với cô nữa. Cô mau cho ngựa ăn đi. Đây là nhiệm vụ đương gia giao cho cô đấy.

- Cho ăn thì cho ăn. - Nàng đổ yến mạch vào chậu và nghĩ nên dùng cách gì để nịnh con súc sinh còn tai quái hơn cả chủ này. Nó không để ý chuyện nàng đã làm với chủ của nó hôm nay chứ? Ồ, nói cho cùng thì đó vốn là chỗ của nó mà. Nàng đã xâm phạm chỗ của nó mà còn muốn tùy ý cho nó ăn sao? Đường như là không thể. Ồ, trước đây, có vài lần nàng trông thấy Long Hiểu Ất cho nó ăn. Hắn vừa cho nó ăn, vừa vuốt cổ nó, vỗ đầu nó. Vậy thì nàng cũng dứt khoát phát huy tình yêu thương đó...

Nàng đang định giơ tay ra thì giọng Tiểu Bính lại vang lên bên cạnh:

- Đừng chạm vào!

- Lại sao nữa?

- Không phải tôi đã nói với cô rồi sao? Bôn Tiêu không thích ai ngoài đương gia lại gần nó. Đến cả tôi cũng không dám chạm vào nó. Hơn nữa... Hừ, vừa rồi đương gia đã dặn tôi không được để cô chạm vào nó.

- Tại sao? - Bảo nàng cho ngựa ăn mà lại không cho chạm vào nó sao?

- Bôn Tiêu là chú ngựa ngày chạy cả nghìn dặm, cực kỳ chăm chỉ. Đừng để thói quen lười biếng của ai đó nhiễm sang nó. - Tiểu Bính nhếch mép: - Đây là nguyên văn lời dặn của đương gia. Cô không biết là đương gia rất coi thường cô sao? ... Này, cô quay người định đi đâu thế?

- ... Dắt con lừa cái sang đây cho con ngựa ngày chạy nghìn dặm của hắn. Ta muốn xem sau khi nó nhiễm thói quen của con lừa thì nó có thể chạy được nữa không? Khốn khiếp!

Nói xong, nàng bất chấp tiếng thét kinh hoàng của Tiểu Bính và tư thế bảo vệ con ngựa anh dũng của hắn, cũng không cần biết số phận của mình sẽ ra sao, tự mở cửa chuồng bên cạnh tìm con lừa cái đang đói khát đó. Tuần mã kết hợp với lừa cái thì sẽ sinh ra con gì? Bây giờ nàng thật sự rất hứng thú với thí nghiệm này.

- Tiểu thư, không hay rồi. - Tiểu Đinh chạy vào chuồng ngựa đúng lúc nàng đang định dắt con lừa ra: - Giả quần gia sai em đi gọi tiểu thư về đại sảnh ngay. Nhanh lên, nhanh lên. Họ đến rồi.

- Ai đến? Ái chà! Mặc kệ ai đến, phải giải quyết chuyện với con súc sinh đó trước đã.

- Tiểu thư nên lo cho hạnh phúc của chính mình đi đã. Tiểu thư, vị tiểu thư học rộng hiểu biết, tao nhâ điu dàng, hiền thực nết na, cầm kỳ thi họa mà Tiểu Bính nói đến rồi!

- Ồ... - Nàng đáp một tiếng lầy lẹ, giữ con lừa đứng lại, lúc này mới phản ứng kịp ý câu nói của Tiểu Đinh: - Gì cơ?

- Ha ha! Hóa ra Lâm viên ngoại đã đưa nhị tiểu thư nhà ông ấy đến ra mắt đương gia. - Tiểu Bính lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đại sảnh: - Nếu đã như vậy thì tiểu thư mau đến đại sảnh đón khách để xem người ta thế nào, cô thua cũng tâm phục khẩu phục.

- Tiểu thư sẽ không thua đâu. Phải rồi. Tiểu thư! - Tiểu Đinh kéo tiểu thư của mình ra khỏi chuồng ngựa, lắc mạnh vai nàng: - Phải rồi. Em nghe nói nhị tiểu thư nhà họ Lâm đó rất giỏi đàn. Cô ta đang định đàn cho đương gia nghe đấy. Tiểu thư, tiểu thư luyện khúc Lệ phượng hoàng đến đâu rồi?

- Đánh... đánh... đánh đàn ư?

- Đúng vậy. Đương gia thích nhất là những cô nương có khí chất, tinh thông cầm kỳ thi họa. Tiểu thư không biết sao? Hồi đó, không phải Giả quần gia vì muốn cô luyện đàn mà đã mua đàn cho cô à, rất cuộc cô luyện thế nào rồi? Kể cả là bất pưng pưng thì dù sao cũng có thể chơi trọn vẹn một khúc nhạc chứ?

Nàng dùng bàn tay vẫn còn dính đầy yến mạch ôm lấy đầu với bộ dạng đau khổ, cười xòa:

- Ta chỉ giỏi gảy linh tinh thôi, nếu để ta lôi đàn ra thì lại có người mất mặt đấy.

- Tiểu thư, em xin tiểu thư đó. Trong lúc quan trọng này, tiểu thư có thể tỏ ra nữ tính một chút được không?

- Tiểu thư cứ như vậy thì sẽ khó lấy được thiện cảm của đương gia lắm.

- ... - Nàng rất muốn không keo kiệt thể hiện một chút nữ tính đã giấu kín đó nhưng vì chôn giấu quá lâu nên cũng rất dễ quên mất. Lần trước nàng thể hiện về nữ tính quý giá của mình là lúc nào ấy nhỉ? Ồ! Đây là một câu hỏi, một câu hỏi lớn.

- Tiểu thư, không phải là Tiểu Đinh kích động cô. Nếu hôm nay, người khác muốn chiếm lấy đương gia thì cũng mặc nhưng đó lại là nhị tiểu thư nhà họ Lâm, lẽ nào cô cam lòng sao?

- Ồ! Nhị tiểu thư nhà họ Lâm? - Nàng sực tỉnh từ câu đố thiên cổ kia, nhìn Tiểu Đinh chớp chớp mắt: - Nhị tiểu thư nhà họ Lâm... là ả có đầu chân còn ít thịt hơn cả thịt trong nhân bánh chưng đó ư? Cô ta trước mặt nữ nhân, cầm còn vênh hơn cả ngực, còn trước mặt đàn ông thì lại yếu đuối như con mèo. Mỗi lần cười chào ta, trên mặt cô ta đều viết mấy chữ “Nếu tôi là cô thì tôi sẽ chết quách đi cho xong”.

Tiểu Đinh gật đầu nặng trĩu. Cuối cùng, tiểu thư nhà mình đã phản ứng lại được với sự thực tàn khốc rồi.

Long Tiểu Hoa luôn tự hào về họ của mình nhưng lại đau đầu về cái tên xấu xí của mình.

Tương phản với Long Tiểu Hoa, nhị tiểu thư nhà họ Lâm có tên là Nội Hàm - Lâm Nội Hàm.

Tên là Nội Hàm nhưng lại thêm cái họ chẳng ra sao lập tức hạ thấp ý nghĩa cái tên xuống bằng không[2]. Có thể vì cái tên này bị châm chọc nên từ nhỏ nhị tiểu thư nhà họ Lâm đã phấn đấu trở thành tấm gương thiên kim tiểu thư mẫu mực: không trang điểm quyết không ra ngoài, không mặc y phục mới quyết không gặp người lạ, cầm kỳ thi họa nằm trong lòng bàn tay, lời nói đầy ca từ, cười không để lộ răng, bước chân nhẹ nhàng, gót không dính bùn, tay không bụi bẩn, rút ra cuốn sách nào thì nhất định vô cùng uyên thâm, ánh mắt nhìn Long Tiểu Hoa đúng là...

[2] Nội hàm tức là ý nghĩa. Nhưng trong cái tên Lâm Nội Hàm, chữ “Lâm” tiếng Trung đọc là “Lín” lại gần giống như cách đọc chữ Linh là “Líng”, mà chữ “Linh” thì có nghĩa là số 0, không có gì. Vì vậy nghe gọi “Lâm Nội Hàm” giống như là “Không nội hàm” vậy.

Làm thiên kim tiểu thư là số phận của cô. Nếu tôi là cô, tôi thà chết quách đi cho rồi!

Vừa mới bị Long đại đương gia giáng xuống làm người vợ bị hưu, lần nào gặp, Long Tiểu Hoa cũng đều nhìn thấy ánh mắt của Lâm Nội Hàm nhìn mình rất bí ẩn. Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao cô nương này lại yêu quý bản thân nàng đến vậy. Thậm chí mỗi lần nhìn thấy nàng, cô ta đều như muốn thay nàng chết đi cho xong.

Đợi đến khi nàng hiểu được ánh mắt bí ẩn của Lâm Nội Hàm thì cũng đã là chuyện của vài năm sau rồi. Hóa ra, ánh mắt tưởng chừng nhu hòa và đầy thương cảm đó không phải là muốn thay nàng đi tìm cái chết mà là thương hại nàng đã mất đi dáng vẻ thiên kim. Nếu đã cảm thấy nàng mất mặt như vậy thì tại sao mỗi lần các thiên kim tiểu thư tụ họp lại nhất định kéo nàng đi cùng chứ?

- Tiểu thư, trong những cuốn tiểu thuyết mà chúng ta xem, có phải thường xuất hiện những nhân vật nữ chẳng ra sao đứng bên làm nền cho nhân vật nữ chính không? - Tiểu Đinh, người cùng nàng đọc nát cả sách đã nhắc nhở nàng như vậy.

Nàng cốc một cái vào trán mình rồi vụt đứng dậy.

- Khốn thật, cô ta dám lôi ta ra làm nền sao?!

Sau mấy năm làm nền, cuối cùng nàng cũng nhận ra một sự thực tàn khốc. Tại sao bạch mã hoàng tử của nàng lại xuất hiện muộn như vậy? Hóa ra nguyên nhân chính vì nàng đứng bên một cô gái có vòng hào quang sáng chói hơn mình gấp hàng triệu lần. Ngoài việc không thể làm việc nặng, thợ, từ, ca, phú cô ta đều tinh thông, ngoài việc không biết huyết sáo miệng, tiêu, đàn, sáo, nhị cô ta đều giỏi cả. Còn Long Tiểu Hoa thì chỉ có thể đánh bại cô ta ở hai điểm đó, chỉ có người mắt không trông mới để nàng lọt vào mắt được. Chẳng trách người cầu thân Lâm Nội Hàm lại nhiều đến nỗi san bằng cả bậc cửa, còn bậc cửa nhà nàng lại suốt ngày bị hàng xóm giẫm nát.

- Có điều có một thứ, cô ta không thể mạnh bằng ta. Hơn nữa, cả thành này cũng không có ai lợi hại bằng ta. - Nàng vỗ ngực, tự nói những lời mù quáng với bạch mã hoàng tử tương lai của mình.

- Tiểu thư còn có vũ khí bí mật gì mà Tiểu Đinh chưa biết ư?

- Đó chính là số phận bi thảm! - Nàng chỉ ngón tay vào mình, tự hào nói: - Nhân vật nữ trong sách làm gì có ai số phận không bi thảm. Kể cả là con gái hoàng đế, thì cũng phải chịu ức hiếp chết đi sống lại, rồi sau đó mới có được hạnh phúc. Em yên tâm. Trên đầu ta còn có bà mẹ kế quái gở như thế, chỉ cần có vũ khí bí mật này, chắc chắn bạch mã hoàng tử có thể phát hiện ra ta mới là nữ nhân vật chính. Sớm muộn gì cũng có ngày ta thoát khỏi bể khổ này.

- ...

- Ai có thể tệ thảm hơn ta chứ? Ha ha ha ha!!!

Điều này vốn không phải là thứ gì đáng vui mừng mà...

- Nhưng tiểu thư... nếu để cái cô “Không Nội Hàm” đó cướp Mẹ kế đi mất, không có người ức hiếp tiểu thư nữa thì bạch mã hoàng tử của cô còn có thể tìm được cô không?

- ... Ờ?

- Như vậy, chẳng phải tiểu thư nên đến đại sảnh cướp đương gia lại sao? - Để tăng cao ý chí chiến đấu của tiểu thư, thì cách khích tướng cũng phải dùng thử.

- Ờ... Sao em không nói sớm chứ? Chết tiệt! Vì bạch mã hoàng tử của ta, ta không thể để “Không Nội Hàm” cướp mất vòng hào quang mà ta có được.

Mẹ ơi! Năm nay đến cả người đàn ông có tính cách “mẹ kế” mà cũng có người muốn cướp đi ư? Thế giới này có thể tàn khốc đến mức nào nữa đây?

10. Q.1 - Chương 10: Cầm Kỳ Thi Họa Ư? Hãy Biến Đi!

Tối nay, phủ nhà họ Long đã thu hút sự chú ý của làng giềng xung quanh bằng việc Long đại đương gia phá lệ không trở về phủ vào đêm Giao Thừa như mọi lần mà lại về vào giữa mùa hạ. Chiều tối mùa hạ khá dài.

Ăn cơm xong mà trời vẫn chưa tối hẳn. Khúc nhạc Lệ phượng hoàng như tiếng khóc nỉ non vang ra từ đại sảnh của Long phủ. Tiếng nhạc lạ lùng như tiếng thần chú của cây đàn cổ. Do vậy, Long phủ tối nay chẳng trách lại không có ai chạy đến khiêu nại rằng tiếng đàn kỳ quái của Long Tiểu Hoa - Long đại tiểu thư làm ảnh hưởng đến hàng xóm láng giềng.

- Đàn hay! Khúc nhạc hay! - Một bóng dáng quen thuộc vẫn chưa thay y phục màu trắng đứng trước cổng Long phủ. Nụ cười trên khuôn mặt cũng chưa hề thay đổi. Hắn nghiêng người nói với người mặc đồ đen mang thanh kiếm bạc phía sau mình:

- Xem ra, đúng là Long Hiểu Át đã lừa ta. Hắn nói Long đại tiểu thư chẳng hiểu biết gì rõ ràng là muốn mượn có thoát thác. Khúc nhạc réo rắt, giai điệu nỉ non này không thể là một cô gái chẳng biết gì có thể đánh được.

Nghe câu nói đó, một người hầu vẫn đứng ở cổng Long phủ không hài lòng bĩu môi:

- Hừ! Vị thiếu hiệp này là người vùng khác ư? Vị tiểu thư đó của Long phủ sao có thể đánh được khúc nhạc này. Khúc nhạc này là do nhị tiểu thư nhà họ Lâm chúng tôi chơi đấy. Tiểu thư nhà chúng tôi sáu tuổi đã có thể ngâm thơ, bảy tuổi biết vẽ, tám tuổi biết chơi đàn, sao có thể là nha đầu vừa mới xuất giá đã bị bỏ, cả ngày chỉ biết gây họa kia chứ?

- Ô! - Công tử áo trắng nhíu mày: - Hóa ra không phải là Long Tiểu Hoa, Long đại tiểu thư đánh đàn ư?

- Long đại tiểu thư đánh đàn mà có thể nghe được sao? Công tử biết không, có người vì tránh phải nghe tiếng đàn của Long tiểu thư này mà đã cắt công đi từ đây sang phía đông thành tìm tiểu thư nhà tôi đấy. Nhà cửa ở phía tây thành đều bị mất giá vì cô ta. Nếu ngày nào cô ta cũng đánh đàn thì nơi này sẽ mau chóng biến thành hoang mạc mất.

Công tử áo trắng hơi do dự, nở nụ cười, cũng không nói nhiều mà định quay người bỏ đi.

- Ấy! Thiếu hiệp không hỏi tên tiểu thư nhà chúng tôi sao?

- Tiểu thư nhà các người ư? - Công tử đó ngoái đầu lại nhìn kẻ hầu kia một cách khó hiểu, cười lạnh lùng: - Ta không có hứng thú với tiểu thư nhà các người.

- Tại sao vậy? Tiểu thư nhà chúng tôi là tiểu thư nổi tiếng tinh thông cầm kỳ thi họa mà...

- Vậy thì sao nào? - Công tử đó mỉm cười, giọng điệu bỗng nhiên cao vút: - Tiểu thư nhà các người có số phận bi thảm không?

- Ô!

- Có bị người khác ức hiếp không?

- Điều này...

- Có bị người ta chiếm mất cơ nghiệp tổ tông không?

- ...

- Không ư? - Công tử đó nhún vai, lắc đầu: - Vậy thì hết cách rồi. Những điều khác Bạch thiếu gia ta không có hứng thú mà chỉ thích cứu người này ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi cho người này.

Bỏ lại tên đầy tớ đang há hốc mồm ngạc nhiên, công tử đó cầm quạt giấy phe phẩy, bước đi thư thái như một văn nhân.

- Thiếu chủ, sao thiếu chủ đi qua cửa Long phủ mà lại không vào? - Người mặc đồ đen xách kiếm bạc thấp giọng hỏi.

- Vào lúc này chắc chắn sẽ bị Long Hiểu Át đuổi đi.

- ... Vì thiếu chủ đã ăn mà không trả tiền sao?

- Người đến mượn nên ta đành phải dùng hạ sách đó thôi.

- Thuộc hạ không biết ăn quýt còn có thể đến mức y phục xộc xệch.

- Hả? - Công tử đó cúi đầu đủng đỉnh cười: - Nhà họ Long vui thật đấy! Đến cả nha đầu tiểu nhị cũng rất thú vị!

- ... Thiếu chủ muốn tìm vợ ở đây thật sao?

- Đúng vậy. Ta cũng không còn nhỏ nữa. Lập gia thất chẳng phải là chuyện tốt sao?

- ... Điều kiện cầu thân đó của thiếu chủ không tốt. - Cái gì mà cứu người ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi chứ?

- Không tốt? Ta cảm thấy rất có hứng mà! Phải rồi. Còn phải đi mua một con ngựa trắng nữa, trắng như tuyết là tốt nhất. Đi thôi.

- ...

Khúc nhạc kết thúc.

Ngón tay ngọc rời khỏi dây đàn, Lâm Nội Hàm đứng dậy, thướt tha uyển chuyển đến bên Lâm viên ngoại đang ngồi đối diện Long Hiểu Át.

Không đợi Long Hiểu Át mở lời, Lâm viên ngoại đã cười nói:

- Ha ha! Nghe nói hiền đệ từ xa về, Lâm mỗ lập tức dẫn tiểu nữ Nội Hàm đến hỏi thăm. Biết hiền đệ thích đàn, thích nghe đàn nên Lâm mỗ đã sai tiểu nữ đàn một khúc mời hiền đệ thưởng thức.

Lâm Nội Hàm không nói gì, chỉ đứng đó. Long Hiểu Át liếc nhìn người đứng bên Lâm viên ngoại:

- Long mỗ nghe nói về tài đánh đàn của Lâm tiểu thư. Không biết tiểu thư học đàn ở đâu? - Hắn điềm điềm trả lời, bụng chén trà lên nhấp một ngụm.

- Nội Hàm theo thầy học đàn từ nhỏ nhưng không phải là sư phụ có danh tiếng. Sau này bản thân có hứng thú và tự tập luyện. - Lâm Nội Hàm cũng ưu nhã trả lời.

- Như vậy xem ra, Lâm tiểu thư cũng rất hứng thú với đàn. Thật là người tao nhã!

- Nội Hàm không dám nhận hai chữ tao nhã, chỉ mạo muội gắp bữa mà thôi.

- Lâm tiểu thư khiêm tốn rồi. Chỉ cần người đó còn sống thì cả đời này cụm từ “Gắp bữa” sẽ không bao giờ đến lượt Lâm tiểu thư đâu. - Hắn cười lạnh lùng, môi kề bên miệng chén ngọc, đặt chén trà xuống, liền nhận ra có người đứng ở góc cửa.

- Long đại đương gia nói đến Tiểu Hoa, người vợ trước của ngài ư?

- Ngoài người đó ra, còn có ai khác hợp với cụm từ tuyệt diệu này chứ?

- Không giấu gì ngài, Nội Hàm và Tiểu Hoa cũng có thể coi là bạn bè thân thiết. Khi ngài không có ở phủ, Nội Hàm và Tiểu Hoa thường ra ngoài chơi với nhau.

- Long mỗ cũng có nghe nói. Cảm ơn Lâm tiểu thư ngày thường vẫn chăm sóc cho thê tử của ta. - Hắn nở nụ cười, thái độ tỏ ra như một điều đương nhiên.

- Haizzz! Không phải hiền đệ đã bỏ Long tiểu thư rồi sao? Sao còn gọi là “thê tử” được chứ? Cách xưng hô này có vẻ không ổn. Nếu đồn ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa. - Nghe hai từ nhức tai ngựa mất đó, Lâm viên ngoại cười khà khà châm chọc.

- Lâm viên ngoại dạy rất phải, chỉ có điều nhiều năm đã thành quen, Long mỗ ngại thay đổi và thấy cũng không có gì.

- Ha ha! Lâm mỗ biết hiền đệ là người niệm tình xưa nghĩa cũ. Tuy khách điểm nhà họ Long có ơn chi ngộ với hiền đệ nhưng bây giờ đã khác. Hiền đệ vẫn giữ cô tiểu thư nhà họ Long đó ở phủ mà không đuổi cô ta đi thì đã được coi là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Hiền đệ đã hai mươi lăm tuổi, không thể vì cô ta mà làm lỡ chuyện lớn cả đời của mình được. Lâm mỗ sớm nghe nói hiền đệ mến người con gái tinh thông cầm kỳ thi họa, dịu dàng duyên dáng, khí chất độc lập nên đã đưa tiểu nữ đến ra mắt hiền đệ. Biết đâu tiểu

nữ nhà ta có thể lọt vào mắt xanh của hiền điệt. Có phải hiền điệt cũng đã suy nghĩ về chuyện hôn nhân Lâm mỗ đề nghị lần trước? - Nói đoạn, Lâm viên ngoại liếc nhìn con gái mình mấy lần.

Không đợi Long Hiểu Ất lên tiếng, Lâm Nội Hàm bỗng bước lên một bước rồi quỳ gối xuống đất nói:

- Cha, chuyện hôn nhân của con gái, xin cha để con gái tự chọn. Con gái không thể lấy Long đại đương gia được.

- ... - Long Hiểu Ất nhú mày, lời còn chưa nói ra đã kịp nuốt vào, hắn chú ý đến Lâm Nội Hàm đang quỳ dưới đất và quyết định im lặng đối với chuyện nhà họ Lâm là đúng đắn.

Lâm viên ngoại hoàn toàn không ngờ con gái mình lại đột nhiên quỳ xuống từ chối chuyện hôn nhân. Ông ta đứng bật dậy, cao giọng nói:

- Cái gì? Con nói ngốc nghếch gì thế? Mau theo ông chủ Long đi.

- Nội Hàm biết là mình quá đường đột nhưng thực sự Nội Hàm có lý do không thể theo được. - Nội Hàm cụp hàng mi cúi xuống nhìn nền nhà.

- Hừ! Không phải Lâm tiểu thư cũng đợi bạch mã hoàng tử đến đây chứ? - Hắn bật cười, nhấn mạnh từng từ từng chữ. Đầu óc cô nương này còn quá đơn giản, cần điều chỉnh một chút mới có thể thay đổi được.

- Nội Hàm... Nội Hàm là bạn thân thiết của Tiểu Hoa, Nội Hàm không thể cướp phu quân của cô ấy được. Dù Long đại đương gia đã bỏ Tiểu Hoa nhưng cô ấy vẫn ở Long phủ, thường xuyên gặp mặt nhau. Dù đương gia không thích Tiểu Hoa thì vẫn phải có trách nhiệm với cô ấy. Nội Hàm không muốn mất đi người bạn tốt và cũng... cũng không muốn... chung phu quân với người khác.

Hai người ngoài cửa nghe những lời đó mà cắn răng, nắm chặt tay, hận là không thể xông vào đẩy ai đó xuống nền nhà mà đánh ột trận.

- Tiểu thư, cô ta lại bắt đầu rồi. Thế chẳng phải là bảo đương gia đuổi tiểu thư ra khỏi Long phủ sao? Lấy lui để tiến, cô ta còn nói cô ta đã nhiều lần xem những cuốn sách tình cảm mà chúng ta hay đọc. Cô ta vốn có âm mưu, biết đâu lại trốn vào đâu đó nghiên cứu hàng ngày. - Tiểu Đình đứng phía sau lắc lắc Long Tiểu Hoa.

- Khốn kiếp! Còn trách nhiệm nữa. Ta mong bà mẹ kế Long Hiểu Ất đó có trách nhiệm khi nào chứ? Hắn chuyên ngược đãi ta thì có. Tiểu Đình, em nói xem ta tệ đến mức cần có đàn ông chịu trách nhiệm sao? Đợi ta tìm được bạch mã hoàng tử, đợi ta...

Nàng đang nghĩ cách thể hiện chí khí của mình thì trong nhà vọng ra giọng nói của Long Hiểu Ất:

- Như vậy là tình bạn giữa Lâm tiểu thư và thê tử của ta rất thân thiết. Thảo nào những ngày Long mỗ không ở nhà thường nghe nói Lâm tiểu thư và cô ấy tặng quà cho nhau.

- Ý ngài là gì ạ?

- Ý ta là những thứ son phấn hay y phục ấy. - Long Hiểu Ất vờ cầm, liếc nhìn Lâm tiểu thư đang quỳ dưới đất mà không ngại ngần thể hiện mình. Bất kỳ cơn gió thổi làm lay động cây cỏ nào ở cái nhà này thì hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. - Lâm tiểu thư coi trọng thê tử của ta như vậy thật là đáng quý. Lần này trở về, Long mỗ cũng mang về khá nhiều thứ. Sau này không phiền Lâm tiểu thư nhọc lòng vì cô ấy, những món quà của Lâm tiểu thư cũng không cần đưa đến Long phủ nữa.

- ... - Lâm Nội Hàm giật mình cụp mi xuống khiến Lâm viên ngoại chẳng hiểu gì chớp chớp mắt.

- Hiền điệt nói gì vậy? Tiểu nữ tặng cho Long tiểu thư thứ gì sao?

- Cũng không có gì. Chỉ là những thứ mà Lâm tiểu thư không dùng đến thôi. - Hắn không nói rõ mà chỉ nhếch môi nhìn Lâm viên ngoại cười: - Xem ra chuyện hôn sự này phải đợi Lâm viên ngoại và Lâm tiểu thư thống nhất mới được. Long mỗ tạm thời chưa cần phải suy nghĩ vội. - Dù sao cũng không ai để ý đến cảm nhận của hắn. Người quỳ dưới đất kia lại cứ tự cho rằng mình đã được gả vào nhà họ Long rồi.

- Ô... Điều này... Hiền điệt đừng vội, đợi ta về nói chuyện với tiểu nữ đã. Con bé này được nuông chiều từ nhỏ nên khó tránh khỏi có chút ương bướng.

- Long mỗ cũng sớm lĩnh giáo qua tính ương bướng của tiểu thư. Không sao, Lâm viên ngoại cứ từ từ dạy bảo. - Dạy bảo không được, hắn cũng chẳng ngại mà bày cho ông ta vài chiêu cải tạo thiên kim nhà mình.

Nghe xong đoạn nói chuyện bay ra từ sảnh, Tiểu Đình đẩy Long Tiểu Hoa đã ngây người dờ dẫm, nuốt nước bọt:

- Tiểu... tiểu thư, sao đương gia biết “Không Nội Hàm” đó cố ý tỏ vẻ yêu thương cô, còn nói là đem tặng đồ trang điểm không dùng đến và những y phục đã mặc một hai lần tặng cho cô?

Long Tiểu Hoa lắc đầu tiếp tục dờ dẫm...

- Thảo nào đương gia bỗng nhiên tặng cô đồ trang điểm. Vậy người làm như vậy... có thể coi là giúp cô lấy lại thể diện không?

Long Tiểu Hoa lắc đầu, lại càng dờ dẫm...

- Làm sao đây? Tiểu thư, Tiểu Đình bỗng nhiên cảm thấy đương gia thật vĩ đại. Tiểu thư đừng ngây người ra nữa. Tiểu thư không cảm thấy đương gia vĩ đại sao?

- Ta... - Nàng há hốc mồm, nuốt lại câu nói vào bụng, phải cố ép mình quay trở lại, thật là khó chịu.

Hắn có mục đích khác. Nàng không thể mắc lừa được, phải giữ vững lập trường. Còn không nghe ra sao? Hắn chẳng qua là sợ lỗ miệng làm mất thể diện và hình tượng vĩ đại của mình, để người khác cho rằng đương gia Long phủ như hắn mà lại phải dựa vào sự cứu giúp để sống qua ngày, nên mới miễn cưỡng thu lại một chút sự ác độc của mẹ kế. Thực ra suốt ngày phải làm một bà mẹ kế độc ác cũng rất mệt mỏi. Hắn chỉ thích những kẻ thần kinh tinh thông cầm kỳ thi họa chứ không thể là người bình thường chỉ biết gặm xương sườn như nàng...

- Tạm thời không nhắc đến chuyện hôn sự này nữa. Hiền điệt có thể suy nghĩ về điều Lâm mỗ nhắc trong tấm thiệp, cùng hợp tác mở khách điểm ở kinh thành. - Lâm viên ngoại tạm thời không bàn chuyện hôn sự nữa mà quyết định bàn việc công trước.

- Long mỗ đã hiểu ý của Lâm viên ngoại. Khách điểm Đại Long Môn tuyệt đối không mở quán ở kinh thành.

- Nhắc đến chuyện này, Long Hiểu Át khó chịu chau mày.

- Hiền điệt, kinh thành nhiều người qua lại, cơ hội làm ăn rất lớn, lại ở ngay dưới chân thiên tử. Không nói chuyện khác, mở quán ở đó sẽ có danh có lợi. Dựa vào thực lực của hiền điệt hiện nay, mở quán ở đó chẳng phải chuyện gì lớn. Lâm mỗ cũng muốn góp chút vốn, kiếm chút lợi...

- Lâm viên ngoại, nếu hôm nay ông đến đây để khuyên Long mỗ mở quán ở kinh thành thì xin đừng nhắc đến nữa. Một khi Long Hiểu Át vẫn còn là chủ nhà họ Long thì tuyệt đối sẽ không có chuyện mở quán ở kinh thành. Xin mời viên ngoại về cho.

- Vậy lần này hiền điệt về không phải là vì việc bàn chuyện hôn sự và mở mang khách điểm với ta sao?

- Long mỗ đã hứa hẹn với Lâm viên ngoại khi nào sao? - Ngày đó khi khách điểm có chuyện, Lâm viên ngoại cũng từng nói với hắn như vậy. Giao tình là một chuyện, còn việc bỏ tiền bỏ sức ra là chuyện khác. Trong đầu Lâm viên ngoại đã không có cụm từ “kịp thời giúp đỡ”, Long Hiểu Át cũng chẳng có nhã hứng thêu hoa trên gấm[1].

[1] Thêu hoa trên gấm: Ám chỉ những việc thừa thãi, không cần thiết.

- Nhưng hiền điệt quay về là vì...

- Có người bạn cũ muốn mở tiệc kén vợ nên Long mỗ về tham dự, hoàn toàn không có ý gì khác.

- Tiệc kén vợ ư?

- Bạch Phong Ninh, thiếu chủ nhà họ Bạch. - Ngón tay Long Hiểu Át gõ nhẹ trên chén trà mấy cái, tiện miệng nói: - Chẳng phải Lâm tiểu thư vẫn chưa kết hôn sao? Chắc có thể suy nghĩ. Thiếu chủ nhà họ Bạch này cũng là một người nổi tiếng giàu có.

- Nhà họ Bạch? Hiền điệt nói tới con trai độc nhất của nhà họ Bạch, võ lâm minh chủ ư? Bạch Phong Ninh sao?

Hắn nhìn ánh mắt Lâm viên ngoại sáng lên thì chỉ gật đầu mà không nói gì.

- Công tử đó sẽ đến thành này kén vợ? Điều này... Nội Hàm à, con mau đứng dậy chào từ biệt ông chủ Long đi. Khụ! Chuyện hôm nay đều chỉ là câu chuyện đùa giữa cha và ông chủ Long. Chuyện hôn nhân của con gái còn phải theo duyên phận.

Hắn cười lạnh nhạt không nói gì, chỉ uể oải đứng dậy, giơ tay ra hiệu họ có thể đi rồi. Lâm viên ngoại còn đứng chưa vững đã cũng con gái đi ra ngoài. Ánh mắt Lâm Nội Hàm lướt qua Long Hiểu Át, mím môi bước đi.

Hắn đi theo họ qua bậc cửa, tiễn khách rồi quay đầu lại phủ nhìn hai cái bóng đang thu mình trong phòng. Hắn nhúm mày, mắt lim dim, đôi môi mỏng hơi nhếch lên nói:

- Giả quân gia!

- Đường gia, có chuyện gì thế ạ?

- Ông đến phòng Long Tiểu Hoa mang đàn đến đây.

Bóng người ở góc tường cứng đờ, cái cổ đã dài lại càng dài hơn. Long Tiểu Hoa quay đầu “chỉnh trang lại dáng vẻ” chuẩn bị thể hiện bộ dạng cảm động phát khóc trước “bà mẹ kế” Long Hiểu Át, nhưng nàng lại không thấy bất kỳ sự cảm thông nào trong ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Híc... Bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi. Tại sao hắn không thể bình tâm chấp nhận sự thực rằng, nàng không bao giờ có thể trở thành một cô nương thật sự? Chẳng phải điều này phải nên có từ khi hắn rời khỏi nhà họ Long đi mấy năm trước sao? Sao bây giờ bệnh cũ lại tái phát vậy?

- Haizzz! - Giả quân gia mơ hồ nhìn đường gia nắng mưa thất thường của mình. Chẳng phải đường gia vừa nghe Lâm tiểu thư đánh đàn sao? Nghiện rồi chắc.

- Không đàn xong một khúc thì cô ta không được đi ngủ.

- Haizzz! - Nhưng muốn tiểu thư đánh xong khúc nhạc thì tất cả bọn họ cũng không được đi ngủ.

- Bây giờ em còn thấy hắn vĩ đại không? - Long Tiểu Hoa run run chỉ ngón tay cái về phía sau, nhìn khuôn mặt đau khổ của Tiểu Đình.

- Tiểu thư, dường như sự vĩ đại của đường gia không thể kéo dài quá một khúc. Híc! Chẳng đẹp trai chút nào! - Sao đường gia luôn thích dùng khuôn mặt đẹp đó để làm tổn thương người khác đến như vậy? Đúng như sách nói, người đẹp lòng rắn, những người làm chuyện xấu đều có khuôn mặt đẹp sao? Tối nay họ lại không được ngủ rồi.

- Tốt lắm! Vậy khẩu hiệu của chúng ta là gì?

- Đả đảo Mẹ kế! Bạch mã hoàng tử vạn tuế!

- Tốt lắm! Không uống công ta dạy dỗ em. Mau giúp ta đóng khung mấy chữ đó treo lên đầu giường.

- Tiểu thư... chuyện đóng khung cứ để sau hãy nói. Tiểu thư phải nghĩ làm sao đánh hết khúc nhạc đi đã. Trước mặt đường gia mà tiểu thư đàn linh tinh là không được đâu.

- ... - Chết tiệt, mấy thứ công phu cầm kỳ thi họa vợ vắn này sao có thể tùy tiện ép ra được chứ? Người thể hiện tốt thì hắn không cần, việc gì phải chạy đến bức ép nàng như vậy? Vòng hào quang số phận bi thảm trên đầu nàng thế là đủ lắm rồi, không cần hắn phải bồi thêm nữa đâu. Bạch mã hoàng tử của nàng thị lực rất tốt, nhất định sẽ tìm ra nàng thôi.

Bạch mã hoàng tử, tối nay, tuy nàng suýt bị mê hoặc trước thủ đoạn của Mẹ kế nhưng nàng vẫn tỉnh táo thấy rõ bản chất nịnh nọt, xảo quyệt của hắn. Bởi vậy, xin đừng nghi ngờ nàng thay đổi, mau mở to mắt ra để nhìn thấy nàng đang đáng thương ở nơi này.

11. Q.1 - Chương 11: Điều Kiện Kén Vợ Quái Gở Của Bạch Thiếu Chủ (thượng)

- Long Tiểu Hoa, không đánh xong khúc này thì chớ có ăn cơm. - Híc...
- Không đọc xong cuốn sách dạy cờ tướng này thì không được ra ngoài.
- Híc híc...
- Ai cho cô xem mấy cuốn sách vợ vắn này? Đem mấy cuốn sách vợ vắn dưới gối của tiểu thư xé hết đi cho ta.
- Híc híc híc...
- Ta bảo cô vẽ non nước, cái kênh thối này là gì vậy?
- Híc híc híc híc...
- Cầm được dùng thìa. Không học được cách dùng đũa thì sẽ không được ăn cơm.
- Oa oa oa oa!!!
- Long Tiểu Hoa, ta cảnh cáo cô, không được tè dầm.
- Mẹ ơi, cứu con với, cứu con với! Con không muốn mẹ kể. Con không muốn mẹ kể!

Toát mồ hôi lạnh, Long Tiểu Hoa bật dậy. Hai tay nàng khua khoắng trước mặt khiến cho Tiểu Đình giật mình sợ hãi khi cô bê chậu nước rửa mặt vào.

- Tiểu thư, tiểu thư lại gặp ác mộng ư? - Tiểu Đình đặt chậu nước lên bàn, giữ chặt lồng ngực đang đập thình thịch vì sợ hãi của mình. Cô nhìn Long Tiểu Hoa còn thở hổn hển trên giường: - Hằng năm, cứ mỗi lần đương gia về phủ là tiểu thư lại gặp ác mộng. Mọi người đều vui vẻ đón năm mới, còn tiểu thư thì ôm chăn run rẩy không ngủ được.
 - Tiểu Đình, Tiểu Đình, hần về thật rồi đúng không? Hần về thật rồi. Á á á! Không phải ta đang gặp ác mộng. Hôm... hôm qua, hần lại bắt đầu ép ta học cầm kỳ thi họa. Hần thật quái đản! Híc! - Nàng chìa mười đầu ngón tay sưng đỏ ra trước mặt Tiểu Đình: - Em xem, em xem, ngón tay của ta...
 - Không cần phải xem đâu. Tiếng đàn của tiểu thư tối qua đã làm hàng xóm xung quanh không thể nào ngủ được. Vừa sáng sớm Giả quản gia đã phải qua xin lỗi họ rồi. - Tiểu Đình thở dài. Khúc Lệ phượng hoàng tối qua đã bị tiểu thư đánh lung tung thành “Nước mũi phượng hoàng” rồi. Khúc nhạc hay như vậy đã biến thành những âm thanh hỗn loạn. Sự thực đã chứng minh, phượng hoàng có đẹp hơn nữa thì nước mũi cũng nhỏ hồng bức tranh thôi.
- Những thanh âm của khúc “Nước mũi phượng hoàng” đương nhiên không thể làm vừa lòng đương gia. Đương gia nhú mày, không nói gì, đảo mắt như muốn ném tiểu thư ra khỏi cửa.
- Tiểu Đình chớp chớp đôi mắt sưng mọng cả đêm không được chớp mắt nhìn Long Tiểu Hoa thông cảm:
- Dường như bệnh cũ của đương gia lại phát tác rồi. - Đối với một cây gỗ mục hết hy vọng, có cần phải gây khó dễ như vậy không? Về nữ tính của tiểu thư cần thiết đến thế sao? Cố ép tiểu thư tỏ ra nữ tính còn khó hơn là làm cho cây khô lại nở hoa.
 - Đúng vậy. Ta lại mơ thấy cảnh tượng mình bị ngược đãi khi hần bước vào phủ bảy, tám năm trước. Hần ép ta đánh đàn, đọc sách dạy cờ tướng, không cho ta đọc tiểu thuyết, ép ta vẽ tranh. Hần còn quản cả chuyện ta tè dầm.
 - ... Tiểu thư, điều cuối cùng ấy, nếu đương gia không quản lý cô thì em sẽ là người chịu khổ thôi. - Bệnh tè dầm của tiểu thư từ nhỏ đã không thể nào sửa được. Tiểu Đình cực kỳ đau khổ. May mà đương gia đã điều trị được cái tật xấu này của tiểu thư.
 - Tiểu cô nương mười một tuổi tè dầm thì có gì sai chứ? - Lúc đó nàng vẫn còn nhỏ mà đã phải thành thân nên mới bị hần bỏ. Hần còn sỉ nhục nàng trước mặt mọi người. Bóng đen tuổi thơ in sâu vào tâm trí và nó sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời nàng.

- Tiểu thư, đến năm mười hai tuổi, cô vẫn tè dầm nhưng đương gia đã điều trị được bệnh đó của cô trước năm mười ba tuổi.
- Cái cách đặt bô lên giường, ép ta mỗi tối phải ngủ với cái bô mà gọi là điều trị sao?
- Đương gia nói cách này mới có hiệu quả...
- Hắn còn không cho ta dùng thìa ăn cơm. Ta ghét dùng đũa. Ta dùng thìa cũng có thể ăn rất ngon mà.
- Tiểu thư làm vãi cơm ra nền nhà, ra bàn, ra y phục, phần còn lại mới rơi vào miệng. Thật sự không thể nói là dùng thìa có thể ăn ngon được.
- Hắn vốn là loài cầm thú chỉ thích nhìn ta cầm đũa mà không gấp nổi thức ăn cho vào miệng đến mức thèm phát khóc thôi. Còn nữa, dùng đũa thì gặm sườn làm sao được chứ? - Mỗi lần nạng vừa ngồi ăn vừa khóc thì hắn lại lạnh lùng ngồi bên nở nụ cười sung sướng.
- ... Tiểu thư, Giả quân gia nói, đương gia khổ công dạy dỗ cô thành một cô nương hiền thực thật sự. Như vậy mới có thể lọt vào mắt của đàn ông. - Thực ra cô có thể hiểu đương gia không muốn có một người vợ mới mười một tuổi, còn tè dầm, không biết dùng đũa, bị trừng mắt một cái là khóc ré lên. Khi phu nhân về trời đã bỏ lại cho đương gia biết bao nhiêu khó khăn, một khách điểm sắp đóng cửa và một cô vợ mười một tuổi còn chưa biết cầm đũa, còn tè dầm và vẫn chưa trưởng thành.
- Nông cạn! Đây đúng là một kẻ nông cạn. Hắn chỉ biết để ý chuyện con con. Chẳng có chút khí chất bạch mã hoàng tử nào cả. - Long Tiểu Hoa nhíu mày, phẩy tay trước những chuyện đã qua, vung chần nhảy xuống đất, đối với việc bản thân không thể tự lo ngay cả những chuyện con con lông gà vỏ tỏi, hoàn toàn không mấy may áy náy.
- Nhưng từ khi đương gia nhận ra bản chất của tiểu thư và rời Long phủ ra ngoài làm ăn thì chẳng phải đương gia không còn quản lý cô quá nghiêm ngặt nữa sao? - Thực ra đương gia cũng rất đáng thương! Nuôi dưỡng tiểu thư bao nhiêu năm mới phát hiện ra hòn đá trên tay mình không phải là viên ngọc thô mà chỉ là hòn đá vừa cứng vừa thối ở trong nhà cầu, là khúc gỗ mục trên núi có lấy về đốt cũng không cháy. Vì muốn dạy dỗ tiểu thư trở thành một trang thực nữ mà đã phải hy sinh hình tượng hoàn mỹ của mình.
- Xi! Em xem hắn tối qua đi. Vừa bị “Không Nội Hàm” kích động một cái là lại nổi hứng lên ngay. - Mẹ kế vẫn cứ là mẹ kế, bản chất tà ác sẽ không bao giờ thay đổi, thế lực hắc ám sẽ tiếp tục gieo tai họa lên đầu nạng.
- Đúng là lần này đương gia trở về có chút không bình thường. - Tiểu Đình cũng dẫu môi hòa theo. Tiểu thư học hành không đến nơi đến chốn đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong đương gia. Sao đương gia vẫn chưa bỏ cuộc chứ? Lại cả hộp đồ trang điểm nữa. Tuy là giúp tiểu thư mở mày mở mặt... - Tiểu thư, đương gia gọi cô ra hầu đương gia.
- Ai đó đang rửa mặt bị nước trên khăn xộc cả vào mũi.
- Khụ khụ khụ! Nạng bỏ khăn mặt ra, suýt thì sặc - Hắn gì cơ? Hắn bảo ta tới hầu hạ hắn sao?
- Vâng. Nha đầu trong nhà bảo em đi báo cho tiểu thư biết. Tiểu thư đừng quên mình đã thề, nếu cô cố ý chiếm dụng tài sản chung quý báu của Long phủ, cũng chính là đương gia tuyệt sắc, thì cả đời sẽ không gả đi đâu được...
- Ta thề như vậy bao giờ? - Nạng giật giật khóe miệng, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về lời thề này.
- Có mà. Chính là sau buổi tối năm đương gia bắt cô cầm cành hạnh đỏ đứng nhìn ra ngoài tường rào ấy. Cô đã đập bàn nói, đẹp thì có là gì, đừng cậy mình đẹp mà có thể tác oai tác quái. Long Tiểu Hoa ta và Mẹ kế Long Hiểu Át quyết không đội trời chung. Nếu ta hai lòng thì...
- ... Thì làm sao? - Dường như có một chút ấn tượng rồi...
- Thì... Long Tiểu Hoa ta sẽ bị bạch mã hoàng tử cười ngựa giẫm lên người, cả đời phải làm bà cô già ở Long phủ.
- ... - Lời thề này thật là khủng khiếp.

- Lúc đó em đã bịt miệng tiểu thư lại nhưng cô đang bực mình và còn cắn vào tay em.

-... - Đúng là rất giống việc nàng đã làm.

- Vậy bây giờ tiểu thư có đến hầu đương gia không ạ?

-... - Em thấy thế nào? - Nàng nhìn Tiểu Đình với ánh mắt dò hỏi. Long phủ này có ai không biết, với khuôn mặt vừa mới ngủ dậy, Long đại đương gia liệu có thể tùy tiện gặp người khác không? Mỗi khi thức dậy, đáng vẻ hần mang vài phần lười biếng, vài phần tùy hứng, có chút nhản nhó vì không thích dậy sớm, lại còn hơi trẻ con nhõng nhẽo đòi ngủ nướng, mái tóc đen buộc gọn lúc bình thường xõa hết ra trước ngực, thất lưng thì buộc hững hờ, y phục vứt lung tung, ngực trần còn lộ ra, mắt lim dim môi nhếch lên nhìn nàng...

Phì phì phì! Tại sao lại nhìn nàng như vậy? Đừng mà, đừng mà, tuyệt đối đừng, đừng nhìn nàng. Nàng không kìm nén được đâu. Tại sao Mẹ kế Long Hiểu Ất lại như cốc nước hoa quả, món ăn màu sắc như vậy chứ? Tại sao hần không ghê tởm một chút, tà ác một chút. Đứng trước hần, những điều nàng đã nói, sẽ không bao giờ rung động vì vẻ đẹp đó, không bao giờ bị mê hoặc bởi tình cảnh đó, thực ra đều chỉ là ví dụ. Nhưng hôm nay nhất định phải giữ gìn sự thanh bạch của bản thân, bởi vậy chỉ còn một cách, đó là chạy thoát thân...

- Tiểu thư! Tiểu thư chạy đi đâu thế?

- Đi làm.

- Nhưng tiểu thư luôn đi làm muộn. Tiểu thư sẽ dọa chết ông chủ phủ đấy.

- Chủ phủ ư? Ta không quan tâm người khác cảm thấy thế nào. Ta không muốn chết vì lời thề độc của mình.

Khách điểm Đại Long Môn nằm ở cổng thành người xe nườm nượp. Từ Long phủ phía tây thành chạy đến, Long Tiểu Hoa cảm thấy hôm nay trong thành có gì đó khác lạ vì nàng thường để ý đến những tin đồn bên đường nhưng hôm nay không có bất kỳ lời bàn tán nào về mình. Dường như cái tên mà hôm qua Long đại đương gia nhắc tới đã đẩy những lời bàn tán về nàng đi và chiếm vị trí vững chắc.

- Bạch Phong Ninh, thiếu chủ nhà họ Bạch muốn kén vợ trong thành đấy.

Thiếu chủ nhà họ Bạch ư? Chính là kẻ đã dung túng cho thuộc hạ ăn cướp, trêu chọc con gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt, võ công tuyệt đỉnh, hai mươi lăm tuổi còn chưa lấy vợ đó sao? Ừm... chẳng có chút hứng thú gì. Mau đi thôi.

- Nhưng không được. Nghe nói hôm nay thiếu chủ nhà họ Bạch sẽ vào thành, tất cả các cô nương trong thành đều có thể tham gia, giống như hoàng đế kén phi tần vậy.

Ném tú cầu đi. Ném tú cầu vui lắm đấy. Nàng muốn xem cảnh tượng nam nhi ném tú cầu như thế nào? Nàng vui vẻ huýt sáo sải bước về phía khách điểm.

- Ai bảo cô nương nào cũng đủ tư cách? Thiếu chủ nhà họ Bạch có sở thích rất kỳ quái. Người giang hồ không bình thường như chúng ta đâu.

Ái chà! Lại còn sở thích đặc biệt sao? Hừm, rất phù hợp với nhìn nhận đầu tiên của nàng về hần. Quả đúng là kẻ chẳng ra gì.

- Thiên kim con nhà quyền quý không lấy, minh châu bảo ngọc không lấy, người có số phận không đủ bi thảm cũng không lấy.

Không phải thiên kim nhà quyền quý, không phải minh châu bảo ngọc được cha mẹ cưng chiều, không phải người có cảnh đời chưa đủ bi thảm? Sao điều kiện quái gở này lại nghe quen thế nhỉ?

- Vậy thiếu chủ muốn lấy một cô nương như thế nào?

Phải đấy. Phải đấy. Dường như nàng cũng muốn biết, người đó thực sự là...

- Gia môn bất hạnh, bị ngược đãi tàn tệ, tốt nhất là một cô nương không cha không mẹ, không nơi nương tựa, đáng thương đến bi thảm tột cùng. - Hợp với nàng quá nhỉ.

- Chẳng trách hôm nay, lão gia nhà tôi kéo tiểu thư từ trong phòng ra mắng ột trận, còn nói cô ấy không phải là con đẻ của mình.

- Cái gì? Nhà cô cũng thế ư? Tiểu thư nhà tôi cũng bị phu nhân bắt xuống phòng giặt đồ, không giặt hết tất cả quần áo thì không được đi ngủ. Tôi qua, tiểu thư đã khóc suýt ngất đi đấy.

Những kẻ nước đến chân mới nhảy này! Thảo nào hôm nay lại chẳng có ai bàn luận về cảnh ngộ bi thảm của nàng. Bọn họ nghĩ rằng chỉ sau một đêm mà có thể so bì mức độ bi thảm được với nàng ư? Xí! Nàng tuyệt đối không để những thiên kim tiểu thư đó vượt lên, muốn nói về bi thảm thì ai có thể tranh với nàng, nàng việc gì phải lo chứ?

Nàng cố hếch mũi về phía đám đông nhưng phát hiện ra chẳng có ai nói về mình cả. Một hộ lớn bên phố mở cửa lớn, đẩy tiểu thư đang khóc lóc thảm thiết ra ngoài. Nước mắt ướt đầm, cô nương ấy co rúm người nhìn người vừa đẩy mình ra khỏi cửa.

- Cha! Cha nhất định phải đuổi con ra khỏi cửa mới được sao?

- Kể từ hôm nay, ta không có đứa con gái như người, sống hay chết là việc của người. Đừng đến tìm ta. Hứ!

- Người đó nói xong thì phủ tay áo, bước vào trong nhà.

Nàng vội vàng đỡ cô nương dưới chân mình lên nhưng cô nương đó lại nhìn nàng nói:

- Hu hu! Cứ tưởng là ai? Hóa ra tiểu thư nhà họ Long.

- ... Nhà cô đang... - Dọn dẹp ư?

- Hu hu!... Tôi nói cho cô biết, cô đừng tưởng thành này chỉ mình cô cảnh ngộ bi thảm. Bây giờ... Hu hu hu! Tôi còn bi thảm hơn cô.

- ... Tôi tôi tôi... - Nàng không thể nào ngờ nổi, nàng không biết mình có nên thức tỉnh trước lời nói của cô tiểu thư này không? Cô ta khóc lóc cũng chẳng được gì. Mọi người nên cùng trao đổi xem làm thế nào để cảnh ngộ càng bi thảm càng tốt.

- Hu hu! Cha tôi nói, lần này mọi người đều cạnh tranh công bằng. Cô đừng tưởng dựa vào sự thê thảm của mình thì có thể lọt vào mắt xanh của thiếu chủ nhà họ Bạch. Muốn so bì thảm, bây giờ bất cứ cô tiểu thư nào cũng bi thảm hơn cô. Cô có bị đuổi ra khỏi nhà không? Cô có bị người ta đẩy xuống đất không? Cô có khóc như tôi không...

- Thoải mái quá!

- Gì cơ?

- Tôi nói, cô khóc thật thoải mái. - Nàng không quen cô tiểu thư này lắm, chỉ biết cô ta là một trong những cô bạn của Lâm Nội Hàm. Nàng lại hỏi: - Vậy, cô bị đuổi ra khỏi nhà rồi thì sẽ sống ở đâu?

- Vớ vẩn! Tất nhiên là tôi sẽ đến nhà thúc thúc tôi ở phía tây thành rồi. Hứ! - Cô ta nhẹ nhàng uyển chuyển đứng dậy, gạt nước mắt, đi về phía tây thành.

- Haizzz!

- Tránh ra. Đừng có cản đường tôi.

- ... - Cô tiểu thư này bị đuổi ra khỏi nhà chỉ vì để đáp ứng điều kiện kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch sao? Còn nữa, cha cô ta chắc đã lén nhét cho cô ta rất nhiều ngân lượng, giấu đầy trong váy trông như phụ nữ có thai vậy. Lẽ nào chưa chồng mà chưa cũng là điều kiện kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch?

12. Q.1 - Chương 12: Điều Kiện Kén Vợ Quái Gở Của Bạch Thiếu Chủ (hạ)

- Cha! Cha đừng đuổi con gái ra khỏi nhà mà. Một tiếng kêu gào vang lên trước mặt Long Tiểu Hoa.

- Mẹ, con gái đã làm sai điều gì mà mẹ lại đuổi con ra khỏi nhà.

Hai tiếng kêu gào lại vang lên trước mặt Long Tiểu Hoa.

- Cha! Cha cho con gái lấy chút son phấn và váy lụa rồi hãy đuổi con đi. Nhà chúng ta phá sản thật rồi sao?

Ba tiếng...

- Mẹ, đợi con gái gả vào Bạch phủ, con sẽ quay về trị tội con nha đầu đã đá con này mới được. Tuy rằng mẹ ra lệnh cho nó ức hiếp con nhưng ai cho nó đá mạnh như vậy chứ? Đáng ghét!

Bùng phát!!!

- Trời ơi! Đây là thế giới gì thế này?

- 1227, ai cho cô lớn tiếng trong quán? - Chưởng quỹ cau mày, ông ta chẳng chút xúc động trước những màn kịch trên phố như đại nghĩa diệt thân, gia đình khốn đốn, nhà tan cửa nát, vợ con ly tán mà chỉ nghiêm khắc giáo huấn người làm của mình.

- Chưởng quỹ 420, ông chớ cho rằng ông sinh được con trai thì mọi chuyện không liên quan đến ông. - Nàng sắp làm cho ông ta tức đến nội thương, liếc nhìn 813 đang hát mà không hiểu tại sao nha đầu này lại có thể bình tĩnh được như vậy trong lúc dân chúng cả thành đang cực kỳ quái đản: - 813, cô không cần phải giả vờ bi thảm sao?

- Nhà tôi không phải gia đình quyền quý? Tôi cũng chẳng phải thiên kim tiểu thư. Gia đình tôi trọng nam khinh nữ, chẳng hề để ý đến một tiểu nha đầu như tôi. Vậy nên tự nhiên tôi phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch rồi.

- ... - Bây giờ xem ra ai cũng phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của thiếu chủ nhà họ Bạch, nàng chẳng còn gì để nói. Tạm thời cho dù còn chưa biết Bạch thiếu chủ có phải là bạch mã hoàng tử của mình hay không, nhưng thấy mọi người đều vượt qua những ưu điểm bản thân, nàng vẫn cảm thấy không vui.

- Nhưng 1227 này, nghe nói hình như cô mất tiêu chuẩn rồi. - 813 nhún vai, không có chút tình chị em hoạn nạn có nhau gì cả: - Tôi nghe chưởng quỹ 420 nói, hôm qua đương gia đã tặng cho cô một bộ đồ trang điểm trước mặt mọi người đúng không?

- Haizzz! Chỉ là một hộp son phấn vớ vẩn thôi, có nói lên điều gì đâu? - Thật đúng là chuyện tốt chưa ra cửa, chuyện xấu đã ập đến.

- Bình thường thì chẳng nói lên điều gì nhưng lúc quan trọng này, khụ... khụ khụ! - 813 nghiêm túc, vỗ vai 1227.

- ...

- Muốn có đủ tiêu chuẩn tham gia kén vợ, cô phải khiến cho đương gia ngược đãi cô mới được. Nếu tình cảnh của cô còn tệ hơn của tôi thì tôi cũng không để ý chuyện cùng làm chị em với cô, nâng khăn sửa túi cho Bạch thiếu chủ. Cố lên nhé!

- ... - Đây là chuyện có thể cổ vũ khích lệ sao?

Sự việc thật kỳ quái, mọi người xung quanh cũng thật lạ. Ý thức về nguy hiểm của Long Tiểu Hoa đang quay cuồng trong đầu.

Đến sẩm tối, mặt trời còn chưa xuống núi, những tia nắng cuối ngày vẫn còn trải rộng, thì hầu hết các cô nương trong thành đã rơi vào cảnh không chốn nương thân, không nhà để về. Long Tiểu Hoa lê bước nặng nhọc về nhà, không có thời gian mà quan tâm đến những cảnh khiến người ta rơi nước mắt, bi thảm tột độ, địa ngục trần gian phía sau mình nữa, đầu nàng lúc này chỉ có một câu hỏi cực kỳ nghiêm túc:

- Phải làm thế nào để “bà mẹ kế phiên bản nam” Long Hiểu Ất đối xử với mình tồi tệ hơn nữa?

- Long đại đương gia, huynh có biết đạo này mình rất không làm tròn chức trách của một bà mẹ kế không? Huynh có biết gần đây tôi đã bị rất nhiều người tùy tiện vượt qua rồi không? Có biết tôi từ vị trí tấm gương bi thảm thứ nhất tụt xuống cuối cùng khiến bản thân cảm thấy đau khổ thế nào không? Có biết tôi thật sự rất muốn bị ngược đãi một chút? Híc... Tôi xin huynh đấy, hãy ngược đãi tôi đi. Đừng vì tôi yếu đuối mà thương xót. Tôi xin huynh đấy!

Những câu xin đánh, xin đập, xin ngược đãi này, nàng nên đau khổ nói ra hay dùng chiêu khóc lóc nhỉ?

- Tiểu thư về rồi!

- Ừm! - Nghe tiếng Giả quản gia, nàng mới ngẩng đầu lên không biết mình đã bước về đến cửa nhà lúc nào. Đang định lên tiếng thì đã thấy mấy người hầu trong nhà bê ghế bước ra khỏi bậc cửa không nói gì, bắc ghế xé hết những câu đối ngoài cửa đi.

Câu đối ư?

Vẫn chưa đến năm mới mà. Cửa lớn nhà nàng dán câu đối từ bao giờ thế? Sáng sớm nay vì mải trốn hầu hạ Mẹ kế mà nàng dậy từ sáng sớm, chạy đi bằng cửa sau nên không chú ý cổng chính bị người ta dán câu đối lúc nào.

- Tiểu Giáp, chuyện gì thế này? - Nàng bước lên bậc thang, ngẩng đầu nhìn câu đối đỏ đỏ.

Câu đối trên viết: “Cao quý, kiêu sa, trẻ con tính tự nhiên”.

Câu đối dưới viết: “Vụng về, xấu xa, đen tối, ngược đãi vợ”.

Hoành phi: “Long môn Hiểu Ất”[1].

[1] Long môn Hiểu Ất: Hiểu Ất nhà họ Long.

- Phì! - Nàng nhìn ba tờ giấy đỏ dán ở cửa nhà mình mà cảm thấy nó đã nói lên bản chất dị thường của Long Hiểu Ất một cách cực kỳ chính xác. Bản chất dị thường này đúng là cực đỉnh trong cực đỉnh, đáng sợ của đáng sợ. Lòng nàng bỗng dâng lên cảm xúc sùng bái vô hạn người viết ra hai câu đối này, hận rằng không thể lấy thân báo đáp. Người này đã dùng vài nét bút vẽ nên tình cảnh khốn cùng của nàng. Thật đúng là khiến cho nàng rất vui!

- Tiểu Giáp, Tiểu Giáp! Câu đối này là...

- Tiểu thư, lão hủ cũng không biết nữa. Nó tự nhiên xuất hiện. Lát nữa cô vào nhà đừng chọc giận đương gia nhé. Hôm nay, cô không ở nhà nên không trông thấy mặt đương gia khi nhìn thấy câu đối này đâu.

- Hắn làm sao?

- Đương gia đứng trước cổng rất lâu, mắt lim dim, cắn răng ngẫm nghĩ về câu đối này, không ai dám đến gần, đến gần là chết chắc. Cũng không biết ai lại hiểu rõ như vậy... Ồ, không, là họ muốn chọc tức đương gia. Lần này, đương gia bảo ta sai người đi xé nó xuống, vứt vào bếp lửa, đốt lấy tro.

- Lấy tro làm gì?

- Đương gia nói để pha trà đón khách.

- Đón khách ư? - Dùng tro đen đón khách sao?

Long Tiểu Hoa chớp mắt hoàn toàn không hiểu ý câu nói của Giả quản gia. Mấy chữ, viết bằng mực đen đó như rồng bay phượng múa, khí thế ngạo nghễ, từng nét, từng nét đều mang theo sự phóng khoáng, nhưng gia đình lại không chần chừ bóc chúng từ trên tường xuống

- Không ngờ Long huynh lại coi thường thư pháp của Bạch mã như vậy.

Tiếng vó ngựa thong dong bay đến bên tai Long Tiểu Hoa, giọng nói quen thuộc khiến nàng nghĩ đến hồi ức đau khổ về kẻ ăn quýt.

Nàng giật mình quay lại thì chỉ thấy kẻ đáng ghét mai danh ẩn tích vẫn mặc bộ đồ trắng nhìn mình, lại là nụ cười đó. Nàng ngăn người đứng trên bậc thang, cắn môi nhìn bóng trắng bước đến.

Bạch công tử đó cười một con ngựa trắng như tuyết. Trên tay hắn cầm thanh kiếm bạc, ánh bạc của thanh kiếm càng lấp lánh hơn dưới ánh chiều tà. Cơn gió cuối ngày thổi tà áo trắng tung bay. Mái tóc đen được buộc gọn và cài cây trâm ngọc trắng. Đầu không đội mũ nên mái tóc đen rủ xuống vai được gió thổi tung lên. Mấy lọn tóc trước mặt bị gió thổi bay làm lộ ra đôi mắt đang ẩn chứa nụ cười. Không hề như nàng nghĩ, thậm chí vì nàng quên mất là mình đang ngáy người ngốc nghếch nên cũng mỉm cười.

- Tiểu thư đang nhìn Bạch mã hay nhìn con ngựa trắng vậy?

- Tôi tôi tôi... tôi... - Nàng đang nhìn tổng thể cả hấn và con ngựa trắng. Làm sao đây? Nếu hấn không phải là kẻ tiểu nhân ăn quỵt thì hấn thật phù hợp với mẫu bạch mã hoàng tử trong lòng nàng. Nàng... nàng... nàng không thể mất thể diện như vậy được. Thu ánh nhìn lại, thu lại ngay.

- Tiểu thư! Sao cô có thể nhìn chăm chăm vào đàn ông như vậy chứ? Cô mau vào nhà đi. - Giả quản gia không hài lòng nhìn ánh mắt của tiểu thư nhà mình. Ông hận là không thể nhảy lên, nhảy đến bên con ngựa trắng và người chủ áo trắng của nó lôi họ đi để ngăn cái nụ cười và ánh nhìn rực cháy của Bạch công tử đó lại.

- Tiểu Giáp, Tiểu Giáp, để tôi nhìn một chút, một chút thôi. Thật là trắng, thật thuần khiết, thật là thích! Híc! Ông tránh ra nào. - Nàng nhảy lên, lắc lắc đầu, nàng còn muốn ngắm vị công tử bạch mã đó. Công tử đó nhẹ nhàng xuống ngựa, vỗ vỗ con ngựa trắng, nở nụ cười, nhìn Giả quản gia ưu nhã nói:

- Tại hạ là Bạch Phong Ninh, bạn cũ của Long đại đương gia - Long Hiểu Ất. Phiên ông thông báo giúp một tiếng.

- Công tử là Bạch thiếu chủ - Bạch Phong Ninh ư? - Giả quản gia giật mình. Ông có cảm giác tiểu thư phía sau mình đang tiếp tục nhìn như muốn chảy nước miếng về phía vị công tử đẹp như tượng ngọc này. - Tiểu thư, giữ đạo làm vợ, giữ đạo làm vợ. Tiểu thư lại muốn bị phạt cầm canh hạnh đỏ đứng nhìn ra ngoài tường sao?

- Ô... - Ai đó đau khổ nhú mày, thậm hại thu ánh nhìn của mình lại nhưng vẫn cố đứng bên Giả quản gia.

Thấy tiểu thư như vậy, Giả quản gia đành phải hắng một tiếng nói:

- Đương gia đã căn dặn, nếu Bạch thiếu chủ đến thăm thì phiên hãy thanh toán bữa ăn hôm trước rồi...

- Soạt! - Một tờ ngân phiếu kẹp giữa hai ngón tay ngọc đã ngăn câu nói của Giả quản gia lại. Bạch Phong Ninh đã hiểu rõ con người Long Hiểu Ất coi tiền như tính mạng của mình: - Ngân phiếu một trăm lạng bạc không cần trả lại. Số bạc còn thừa...

Hấn nhếch mép cười, quay sang Long Tiểu Hoa vẫn cứ nhìn chăm chăm vào mình và nói:

- Thưởng cho tiểu nhị đã nói chuyện cùng ta hôm đó.

Bùm bùm bùm!!!

Ngựa trắng như tuyết!

Tướng mạo đường hoàng!

Gia thế hiển hách!

Khinh công tuyệt đỉnh!

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!!

Điều kiện kén vợ lại phù hợp với nàng như vậy.

Thích cứ cô nương yếu đuối ra khỏi tai họa, quan tâm lo lắng, bù đắp thiệt thòi.

Dùng câu đối để đả kích Mẹ kế giúp nàng.

Còn chồng ghẹo nàng trước mặt mọi người...

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!!

Bạch... Bạch mã hoàng tử, cuối cùng chàng cũng đã xuất hiện. Híc... Nàng cũng không trách chàng đến muộn, cũng không định đá cho chàng một cái. Chắc chắn là ông trời muốn thử thách nàng mà thôi. Ông trời ơi, những thời khắc quan trọng thế này, xin hãy cho nàng ghi nhớ mãi trong lòng. Cảm tạ ông trời! Cuối cùng nàng đã gặp được bạch mã hoàng tử của mình.

Mẹ kế, những ngày tốt đẹp của hấn chính thức kết thúc rồi. Từ nay về sau sẽ có người che chở cho nàng. Híc híc híc! Cảm động quá!

- Tiểu thư, cô trốn sau lưng lão hủ khóc gì thế? Nước mũi chảy cả ra rồi kìa.

- Híc híc! Tiểu Giáp, tôi xúc động quá! Xúc động quá! Ông không xúc động sao? Ông không mừng cho tôi sao? Chàng xuất hiện rồi. Chàng xuất hiện rồi.

- Ai xuất hiện cơ?

- Bạch mã hoàng tử, phu quân tương lai cười ngựa trắng ấy.

- Ai cơ?

- Chính là Bạch... Hả? Bạch công tử đâu rồi?

- Công tử đó đã đi qua bậc cửa đến đại sảnh chào đương gia rồi.

- Chàng chàng chàng chàng... chàng không nhìn tôi thêm một chút sao?

- Tiểu thư, người ta không nhìn cô đâu. Người ta đưa tấm ngân phiếu cho tôi xong là bước vào gặp đương gia luôn. Người đâu, dắt con ngựa trắng của Bạch công tử ra chuồng ngựa?

- ... - Sao có thể như thế được? Lẽ nào “Long môn Hiểu Át xấu xa, đen tối” còn có sức cuốn hút hơn cả nàng sao? Lẽ nào cuộc đời hần còn bị thảm hơn cả nàng? Tuy “bà mẹ kế” của nàng rất đẹp nhưng chàng là bạch mã hoàng tử cơ mà. Sao có thể vì vậy mà không thèm nhìn nàng lấy một cái chứ? Liệu có nhầm không? Đáng lẽ không nên như vậy. Nàng ở đây đã bị bà mẹ kế đó ngược đãi mà. Chàng không nhìn thấy vòng hào quang bị thảm tỏa sáng trên đầu nàng sao? Sao có thể vì sắc đẹp của bà mẹ kế đó mà không phân biệt nổi đông tây nam bắc chứ?

Mẹ kế và hoàng tử nên là hai thế lực đối lập nhau không đội trời chung, kẻ thù như gai trong mắt chứ? Họ là bằng hữu tốt của nhau, lại còn nhiệt tình, thân thiết trước mặt nàng là ý gì chứ? Không thể như thế được. Nàng muốn phá hỏng, phá hỏng mối quan hệ vô cùng không hợp lý này.

- Tiểu thư, cô vội chạy đi đâu thế?

- Chàng không nhìn tôi. Chàng hoàn toàn không để mắt đến tôi. - Chắc chắn là vì nàng đã thề độc. Nàng không thể vì một hộp đồ trang điểm vớ vẩn ấy mà vứt bỏ hạnh phúc cả đời của mình được. Nàng không muốn bị Bạch mã hoàng tử cười ngựa giẫm qua.

- Cái gì không để mắt đến cô?

- Tôi muốn bị ngược đãi. Tôi muốn bị ngược đãi. Tôi muốn bị ngược đãi cơ...

- ...

- Tôi đi gọi Mẹ kế ra ngược đãi tôi. Nếu không thì Bạch mã hoàng tử sẽ không để mắt đến cô nương bé nhỏ đáng thương như tôi.

- ...

13. Q.1 - Chương 13: Bạch Mã Hoàng Tử Thăm Long Phủ (thượng)

Trên thực tế, Bạch Phong Ninh đã chuẩn bị tâm lý xong mới vào phòng khách của nhà họ Long, mỉm cười ngồi một cách ung dung. Chỉ khi thấy, Tiểu Bính bưng chén trà có mùi hương kỳ lạ tỏa ra thì Long Hiểu Át mới nhíu mày, cười lạnh lùng, lật sổ sách, không lên tiếng, cũng không làm gì khác, chỉ nhìn tỏ ý nếu Bạch Phong Ninh không uống hết chén trà này thì đừng hòng ra khỏi cổng lớn của Long phủ. Tay đón chén trà, Bạch Phong Ninh mở nắp chén ra, liếc nhìn vào trong chén...

Một chén trà thơm “có tro đen nổi bên trên và mùi khét khó chịu”.

Cười lạnh lùng, hần đẩy nắp chén lại, xoay tay đặt chén trà lên bàn, hơi nhếch miệng nói:

- Ta phải nghĩ suốt mấy đêm không ngủ mới ra được câu đối đó. Long huynh đối xử với tâm huyết của ta như vậy sao? - Nói xong, hần liếc mắt nhìn chén trà có mùi tro đen khét.

- Nhưng có thể thấy là mấy đêm của Bạch huynh quá nhàn rãi rồi. - Long Hiểu Ất hứ một tiếng lạnh lùng, nở nụ cười lạnh lùng, cúi đầu nhìn Bạch Phong Ninh thêm một cái rồi quay sang sổ sách: - Đạo này, không có ai đuổi chém, cái đầu của huynh nhằm chán quá nên không yên phận phải không?

- Đạo này đúng là không cần phải lo chuyện thoát thân, nếu không làm sao trò đùa này lại đến tay ta chứ? - Bạch Phong Ninh chống cằm, nhắc thanh kiếm bạc gia truyền, mắt liếc nhìn đang định lên tiếng thì Long Hiểu Ất chặn lại:

- Đừng gây sự chú ý với ta. Ta không có hứng thú gì với thanh kiếm nát đó của huynh đâu. Chỉ là một thanh sắt gỉ thôi. - Long Hiểu Ất nhếch mép tỏ ý khinh bỉ.

- Nó tệ như vậy sao? Nếu bán thanh kiếm này ngoài chợ đen cũng được vạn lạng bạc đấy. Biết đâu lại đủ cho huynh mở quán ở kinh thành ấy chứ. Ta đem tặng huynh, huynh cũng không cần sao? - Bạch Phong Ninh nhếch mép đánh giá lại thanh kiếm gia truyền bị người ta coi thường. Thật thê thảm! Người giang hồ tranh nhau sứt đầu mẻ trán thứ này, vậy mà nó lại nằm trong tay một kẻ chỉ biết có khinh công như hán, lại còn bị tên con buôn bắt đắc dĩ kia coi rẻ chẳng đáng một xu.

- Hứ! Đồ Bạch thiếu chủ huynh tặng, đầu thể tùy tiện nhận chứ. - Không thèm nhìn ai đó đang ra vẻ kinh ngạc, Long Hiểu Ất vuốt tay trên chiếc bàn tính màu xanh ngọc trên ở trên bàn, gẩy gẩy mấy cái tính toán.

- Chiếc bàn tính bằng hạt ngọc này, huynh dùng thuận tay chứ?

Long Hiểu Ất từ từ ngẩng đầu rồi lại cúi xuống nhìn bàn tính trong tay. Đó là một bàn tính bằng ngọc xanh bình thường, có gì ghê gớm đâu? Ngoài việc những hạt tính trên bàn vuông vắn thì thực ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Bàn tính đó có dấu tích của việc sử dụng đã lâu, các hạt vuông vắn đều dần mòn mất góc cạnh, không còn chọc vào đầu ngón tay gây khó chịu nữa và cũng thuận tay hơn nhiều.

Dường như không thích nói về vấn đề này, Long Hiểu Ất đẩy bàn tính ngọc ra, gấp sổ sách lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Phong Ninh:

- Huynh nói đi, có chuyện gì vậy?

- Muốn bao khách điểm của huynh để dùng.

- ...

- Ta muốn kén vợ. Huynh không thấy các cô nương khôn khéo trong thành đều đang đợi ta đến rước sao? Nếu nhà huynh có cô nương đáng thương nào thì đừng ngại, cứ để cô ấy tới thử xem, biết đâu lại được chọn. Duyên phận là do trời định, nhất định ta sẽ không phụ cô ấy.

- Long gia ta không có ai hợp với yêu cầu vợ vắn của huynh đâu.

- Không có sao? Huynh chắc chứ? - Hán cố ý ra vẻ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ: - Vậy cô nương mà ta vừa gặp ở ngoài cổng phủ nhìn con ngựa trắng của ta chảy nước miếng thì sao?

- ... Huynh làm gì trong thành này ta không quan tâm, chỉ cảnh cáo huynh, chớ có tìm ta gây chuyện.

- Ta đâu có ý định gây chuyện với Long đại đương gia chứ. Huynh chỉ việc ngồi bên ngoài xem thôi. Những việc còn lại, Bạch mỗ sẽ giúp huynh giải quyết. - Bạch Phong Ninh cười, xoa xoa chén trà tro thơm đó nói:

- Chắc chắn ta sẽ không làm huynh phải thất vọng đâu.

- ...

Phòng khách của Long phủ trở nên im lặng kỳ lạ trước câu nói của Bạch Phong Ninh. Nhưng phía sau phủ thì lại náo nhiệt vô cùng.

Long Tiểu Bính đang quát gia đình dọn đồ vào nhà kho. Thường ngày chỉ có khi giữ khách ở lại phủ dùng bữa mới kê bàn tròn ra. Long Tiểu Hoa đang lục tung hòm y phục để tìm bộ đồ cũ của mình. Bội nhọ than lên mặt, trông nàng trở nên bi thảm kỳ quái. Thấy Tiểu Bính lâu ngày không khênh bàn tròn ra dùng, nàng biết đương gia nhà mình lại bày ra trò gì, chuẩn bị đãi khách đây.

Thật đúng là ông trời tạo cơ hội cho nàng rồi.

Thường ngày, Long đại đương gia không ở phủ nên cũng hiếm khi có khách đến dùng bữa. Nhưng nếu có khách tới thăm thì cũng không đến lượt thiên kim tiểu thư như nàng ra bàn ăn. Hấn thường ra lệnh, chỉ trong vòng một khắc, trước khi khách đến phải bê bát và thức ăn đi, không được làm phiền hấn bàn chuyện.

Còn nàng cũng được huấn luyện rằng, mỗi khi có khách đến thăm thì dùng đĩa gấp hết các món mình thích sau đó đi thật xa. Nhưng đó là trước đây, hôm nay không như vậy. “Mẹ kế đáng yêu” của nàng đã sắp xếp giúp nàng cơ hội tiếp cận người ta. Nàng tuyệt đối không thể bỏ qua được. Nàng sẽ phải một lần thể hiện rõ mọi nỗi bi thảm của mình trước mặt Bạch mã hoàng tử.

Hấn không cho nàng ngồi ăn cơm trên bàn, dùng đĩa đánh vào tay nàng, còn châm chọc nàng. Tóm lại nàng luôn là cái gai trong mắt hấn, chỉ trừ việc năm mới tuy hấn không cho nàng mua y phục mới nhưng đổi lại là cho nàng thêm mấy bộ đồ tiểu nhị, còn nói muốn tiện để nàng thay đổi. Váy áo của nàng đều do Tiểu Đinh vá vú giúp, mặc ra ngoài luôn bị Lâm Nội Hàm chê cười, nói nàng chẳng có khí chất của một đại tiểu thư gì cả, cũng chẳng có số làm đại tiểu thư. Váy áo hôm qua đón hấn về phủ là bộ đồ chuyên dùng để đón đương gia.

- Thế giới này không có ai bi thảm hơn ta. - Nàng vừa lẩm bẩm vừa tìm bộ đồ rách rưới nhất. Đó chính là bộ y phục nàng mặc khi cùng Tiểu Đinh đi leo núi và bị ngã từ trên sườn núi xuống. Vì đó là bộ đồ màu xanh mà nàng thích nên không nỡ vứt nó đi. Khi ấy, nàng biết, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến bộ đồ này.

- Tiểu Đinh, bộ đồ đó của ta đâu?

- Tiểu thư, bộ đồ nào cơ ạ?

- Bộ y phục màu xanh mà ta mặc khi đi leo núi bị ngã từ trên sườn núi xuống ấy. Ồ, đây... đây là hòm đồ của ai vậy? - Nàng lật cả nửa buổi mới phát hiện ra có gì đó không bình thường. Sao cái hòm này lại không giống hòm y phục của nàng vậy. Bộ đồ màu phấn hồng đáng yêu này là của ai thế? Ồ, bộ y phục màu xanh lam này ở đâu ra? Còn cả bộ đồ màu tím hồng hấp dẫn này là thế nào vậy? Y... y phục của nàng đâu hết rồi? Bộ đồ vá vú màu xanh của nàng đi đằng nào rồi?

- Đây... là hòm đồ của tiểu thư mà. Ở trong phòng của tiểu thư, không phải hòm y phục của tiểu thư thì của ai nữa ạ? - Tiểu Đinh mơ màng chớp mắt nhìn tiểu thư nhà mình.

- Không đúng. Trong này không có bộ đồ nào là của ta cả. Em xem, chúng đẹp thế này cơ mà. - Nàng cầm chiếc váy màu tím hồng bằng lụa đưa cho Tiểu Đinh xem: - Bộ đồ xanh lục rách của ta đâu?

- Hả? Tiểu thư muốn bộ đồ màu xanh lục ư? - Tiểu Đinh bước lên phía trước, lấy ra chiếc váy bằng vải lụa màu xanh ngọc: - Đây ạ. Chiếc này đẹp hơn chiếc váy trước rất nhiều. Đẹp không ạ? Lần này đương gia mang về cho cô rất nhiều đồ đẹp. Đồ đi làm của tiểu thư đều bỏ hết rồi.

- Cái gì? Hấn... hấn hấn hấn... hấn...

- Đương gia mua y phục tặng cô mà. Tiểu thư không vui sao? Đương gia người luôn coi thường cô, em cứ tưởng hôm qua, đương gia chỉ tiện miệng chọc tức “Không Nội Hàm” thôi, không ngờ ngoài son phấn ra, thật sự đương gia đã mua cho tiểu thư rất nhiều thứ. Hôm nay, khi a hoàn mang đồ của tiểu thư đến, em còn giật cả mình. Em cứ tưởng là đồ rách rưới, kết quả khi mở ra xem thì đều là những bộ y phục bằng lụa cao cấp. Tiểu thư, sao mặt tiểu thư lại trắng bệch ra thế? - Tiểu Đinh thao thao bất tuyệt nhưng cuối cùng cũng phát hiện ra điều gì đó không bình thường.

Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt, nắm lấy vai Tiểu Đinh sờ lên khuôn mặt đen nhẻm của mình, run rẩy nói:

- Vậy y phục trước đây của ta đâu? Bộ đồ vá màu xanh lục nữa. Bộ đồ màu vàng, còn cả cái váy đỏ rách nữa.

- Vứt... vứt hết rồi ạ... - Nhìn mặt tiểu thư ngây ra, Tiểu Đinh cũng lắp ba lắp bắp.

- Vứt rồi?

- Vâng, vâng... đương gia bảo em vứt... vứt đi rồi ạ.

Trong nháy mắt, chân nàng bủn rủn, ngây ra nhìn trần nhà. Hồng hết rồi! Hồng hết cả rồi!

- Tiểu thư, em biết tiểu thư rất có cảm tình với những bộ đồ đó nhưng... tình cảm có thể từ từ vun đắp mà.
 - Tiểu Đình đưa chiếc váy lụa xanh cho nàng nhưng nàng nhảy dựng lên, cầm lấy chiếc váy đó chạy đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra lục tìm:
 - Ai cần cái thứ y phục quý phái này chứ? Thế này thì làm sao đi gặp bạch mã hoàng tử của ta được?
 - Tiểu thư, tiểu thư tìm gì thế ạ?
 - Cái kéo! Cái kéo đâu?
 - Hôm nay, đương gia đã dặn em, bảo em đem hết những vật nhọn trong phòng tiểu thư cất đi.
 - Xì! Ta biết ngay mà. Ta biết ngay mà. Bà mẹ kế đó có ý. Tiểu Đình, hắn đã bắt đầu rồi. Hắn muốn phá hỏng mối lương duyên giữa ta và Bạch mã hoàng tử. Ta biết hắn không tốt bụng như thế đâu. Lại còn mua y phục cho ta nữa chứ. Híc! Mẹ ơi, không có kéo thì dùng răng cắn vậy.
 - Tiểu thư, đó là y phục mới. Tiểu thư bình tĩnh một chút đi ạ. - Tiểu Đình vừa thấy tiểu thư của mình bắt đầu cắn ngấu nghiến chiếc váy thì vội ngăn lại.
 - Tiểu Đình, bộ đồ vẫn chưa vá của em đâu, cho ta mượn, cho ta mượn.
 - Tiểu thư, hôm nay đương gia sai Tiểu Bính đi thay toàn bộ y phục mới cho a hoàn trong phủ rồi. Bộ đồ Tiểu Đình đang mặc cũng là mới đấy ạ. Tiểu thư thấy có đẹp không? - Nói xong, cô xoay một vòng.
 - Xì! Long Hiểu Ất, hắn thật đáng ghét!
- Có điều trên có chính sách, dưới có đối sách. Hắn có kế thì nàng cũng có mưu. Cái khác không được chứ giả bi thảm thì... không... không phải giả bi thảm mà là thể hiện sự bi thảm, còn ai có thể giỏi hơn Long Tiểu Hoa chứ?
- Tiểu thư, tiểu thư đi đâu thế ạ?
 - Ta đi tìm con Chạy suốt đêm.
 - Tiểu thư đến chuồng ngựa làm gì?
 - Để nó đá ta mấy cái.

14. Q.1 - Chương 14: Bạch Mã Hoàng Tử Thăm Long Phủ (hạ)

Nhưng người tính không bằng trời tính, Khi Long Tiểu Hoa trông thấy Long Tiểu Bính đang đứng trước tàu ngựa nhìn mình cười lạnh lùng, nàng liền hiểu rõ tình thế lúc này, còn bị Long Tiểu Bính giáo huấn: - Cô đừng làm mất mặt đương gia. Dù là vợ trước thì cũng phải ra dáng vợ trước chứ. - Nàng tự hỏi “vợ trước” thì phải nên thế nào? Nhưng vẫn ngoan ngoãn chịu áp giải về phòng.

Dưới những lời căn nhắc của Giả quản gia, cuối cùng Long Tiểu Hoa đành phải chọn một bộ y phục màu xanh lục trên tay Tiểu Đình. Sau một trận chỉnh trang nhan sắc, nàng đã biến thành một thiên kim đại tiểu thư, đến trâm vàng cũng cài tới mấy chiếc trên đầu. Nhân tiện nói luôn, bàn trang điểm của nàng cũng thay đổi hoàn toàn dưới bàn tay độc ác của Mẹ kế. Hắn thật sự đã dùng chiêu rất tàn độc. Hắn muốn dập tắt vòng hào quang bi thảm duy nhất của nàng để Bạch mã hoàng tử không thể tìm thấy nàng.

Bị áp giải lâm trận, thiên kim Long đại tiểu thư đã thay đổi hoàn toàn: dung nhan tươi tắn, y sam cầu kỳ, tất cả đều được chăm chút từ đầu đến chân, như chưa từng phải chịu bất cứ ức hiếp gì, mang hình tượng một thiếu nữ phát triển toàn diện cả về thể chất lẫn tâm hồn. Thường ngày, tóc không được chải, không cầu kỳ, không khí chất, không nhân phẩm, nhưng nay đáng vẻ lại rất khác, như con quạ biến thành phượng hoàng. Chỉ có điều, nàng chính là con phượng hoàng vừa nhỏ nước mũi tối hôm qua.

- Vị này chính là.. Long đại tiểu thư ư?

Ngồi bên bàn tròn, một tay chống cằm, Bạch Phong Ninh nở nụ cười ung dung, hai chân vắt chéo, dáng vẻ an nhàn, bắt đầu nhìn Long Tiểu Hoa từ trên xuống dưới, rồi lại quay sang nhìn Long Hiểu Ất đang ngồi bên cạnh nở một nụ cười hài lòng.

- Tôi, cái đó... - Nàng đang định lên tiếng giải thích thường ngày mình không mặc như vậy, tiện thể tố tội Mẹ kế thì nghe Long Hiểu Ất hắng giọng ho nhẹ một tiếng, sau đó tai của nàng phải hứng chịu hình phạt tàn khốc nhất cuộc đời này.

- Còn đứng đó làm gì, mau đến ngồi bên ta đi.

Long Hiểu Ất... sao hắn có thể dùng giọng nói dịu dàng như nước chảy để nói chuyện với người con gái mà hắn đã từng đối xử tàn tệ chứ? Đây là ảo giác. Đây là giấc mơ. Đây là giấc mơ giữa ban ngày mà nàng đã lạc vào nơi huyền ảo. Nếu đây không phải là giấc mơ thì sao hắn lại muốn cho nàng ngồi? Lại còn ngồi cạnh hắn chứ? Ngồi lên cái gì bên cạnh hắn đây? Chiếc ghế nhỏ? Cái thùng? Chiếc ghế băng? Để hắn tiện hắt tương ớt vào nàng hay sao? Thật đáng sợ!

- Mang ghế ngồi cho tiểu thư, ghế đệm mềm ấy.

Giọng nói đáng sợ đó lại vang lên. Liếc mắt cũng thấy dáng vẻ bàng hoàng của a hoàn được sai việc.

Mấy a hoàn vội vàng đặt chiếc ghế bọc đệm mềm sang bên cạnh, đợi Long đại tiểu thư bước đến, ngồi xuống, hưởng thụ sự đối đãi đặc biệt được ăn cơm ở bàn tròn lần đầu tiên sau sáu, bảy năm qua.

- Nàng còn ngây ra đó làm gì? - Hắn đứng dậy, bước đến bên nàng, không để cho nàng kháng cự, dẫn nàng vào phòng ăn, ấn vai nàng, để nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đệm mềm rồi mới trở lại ghế của mình.

- Thật không ngờ, huynh lại thương yêu người vợ trước như vậy. Tình cảm quả không tệ! - Bạch Phong Ninh ngồi đối diện nàng nhếch mép cười.

- Không, không, không phải như vậy đâu. Bạch công tử, tôi... Ồi! - Một cái đá dưới gầm bàn. Nàng nhìn theo nhưng chỉ thấy Mẹ kế đang nhìn mình cười. Nụ cười đó giải thích rằng, đó là chuyện quá khứ!

- Ăn nhiều một chút, nói ít một chút, tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, nếu không thì... hừ!

- Ui da! - Nàng nuốt nước bọt, nhìn Bạch mã hoàng tử, muốn khóc mà không ra nước mắt. Nhìn thấy chưa vậy? Mẹ kế đang ức hiếp tiểu cô nương đáng thương là nàng ngay trước mắt chàng. Chàng mau rút thanh kiếm gia truyền, một tay cầm kiếm, một tay ôm nàng, trừng trị bà mẹ kế đáng ghét đó đi.

Nhưng Bạch mã hoàng tử không chỉ đến muộn mà phản ứng cũng chậm chạp, chỉ thấy hắn mỉm cười chứ hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì là muốn cứu giúp nàng.

Nàng đang tuyệt vọng cúi đầu thì phía đối diện vang lên giọng hỏi thăm dịu dàng:

- Long tiểu thư và Hiểu Ất không còn là phu thê bao lâu rồi?

Long Hiểu Ất giật mình, vừa liếc nhìn Bạch Phong Ninh lẩm bẩm thì đã nghe người “vợ trước” của mình trả lời nhỏ nhẹ dịu dàng chưa từng thấy:

- Sáu... sáu, bảy năm rồi ạ. - Nàng vờ vờ vạt váy dài, mím môi nói. Như thể cảm thấy câu trả lời còn chưa đủ ý, nàng quyết định liếc mình ngẩng đầu nói thêm một câu: - Còn chưa động phòng, người... người ta còn...

- Bụp!

Một miếng sườn từ trên trời rơi xuống bát nàng. Nàng giật mình rút đầu lại thì chỉ thấy Long Hiểu Ất đang thu dưa của mình về cười:

- Món ăn nàng thích nhất này. Ăn đi. - Tiện thể nói ít thôi.

Nàng đẩy bát ra, rõ ràng là không có hứng với miếng sườn đó như bình thường. Đùa kiểu gì vậy? Gặm xương sườn trước mặt Bạch mã hoàng tử sao? Da mặt nàng mỏng lắm! Sao có thể làm việc không chút phong thái nữ nhi như vậy được?

- Vậy còn muốn tìm lương duyên nữa chăng? - Giọng nói dịu dàng của Bạch Phong Ninh lại vang lên.

- Hừ! Ta không biết là huynh còn có nhã hứng giúp người khác xe sợi tơ hồng cơ đấy. - Long Hiểu Át liếc nhìn Bạch Phong Ninh rồi quay sang, lại thấy “vợ trước” của mình đang gật đầu một cách vô sỉ? Đôi má đỏ ửng nhìn thẳng vào mắt tên nam nhân mặc toàn đồ trắng đó.

- Hôm qua, người làm ở khách điểm và Long tiểu thư có nói chuyện, dường như Long tiểu thư cũng rất hứng thú với việc kén vợ của Bạch mỗ.

- Nàng ấy không có đâu. - Ai đó tự cho phép mình trả lời thay và nhìn chằm chằm vào Long đại tiểu thư.

- Long tiểu thư thật không có ư? - Ánh mắt màu xám sâu thẳm của Bạch Phong Ninh nở nụ cười nhưng hẳn không nhìn Long Hiểu Át mà hướng ánh nhìn sang Long đại tiểu thư.

- Tôi... người ta... người ta...

- Nhưng thấy Long huynh chăm sóc cô như vậy, lại còn gấp thức ăn cho cô, mua y phục mới cho cô thì ta nghĩ huynh ấy rất yêu thương cô. - Hẳn thử dài tiếc nuôi: - Bạch mỗ thì sao?... Bạch mỗ chỉ hứng thú với những cô gái nhà tan cửa nát, bị người khác ức hiếp, không có tiếng nói địa vị, bị giam cầm, cảnh ngộ bi thảm.

- Tôi chính là... - Nàng đang định nói với bạch mã hoàng tử của mình, nàng cực kỳ phù hợp, là đối tượng phù hợp duy nhất, thật sự rất phù hợp với điều kiện kén vợ của chàng.

- Phần của nàng thoa không đều kìa. Sao không bảo nha đầu thoa lại cho nàng. Nào.

Một giọng thì thầm bỗng vang lên bên tai nàng. Ngón tay thon dài của Long Hiểu Át chạm vào má nàng, ngón cái xoa nhẹ, tán đều phấn trên má khiến nàng giật mình vì vỡ diễn bất ngờ này. Nàng đang định né tránh thì tay trái của hắn giữ sau đầu nàng, nhìn nàng bằng vẻ tươi cười hút hồn:

- Yên nào, sắp xong rồi.

Hắn đang làm gì thế? Mẹ kế của nàng đang làm gì thế? Thoa phấn cho nàng trước mặt Bạch mã hoàng tử ư? Sự việc không nên như vậy. Nên là hắn không cho nàng ăn cơm, cầm ghế con đập nàng, vứt xương sườn xuống đất, bắt nàng đi cho con ngựa Chạy suốt đêm của hắn ăn. Con ngựa đó không thèm ngủ mà còn giẫm lên nàng, đá nàng. Hắn bắt nàng đi giặt quần áo, rửa bát, lau nền nhà, sau đó nhốt nàng trong nhà bếp khói sặc sụa. Bạch mã hoàng tử của nàng không chấp nhận được, hét tiếng công lý, nắm lấy tay nàng, để nàng khóc trong lòng chàng rồi đưa nàng thoát khỏi bể khổ, tiện thể dùng thế lực của gia tộc mình đuổi Mẹ kế ra khỏi nhà họ Long, giúp nàng giành lại cơ nghiệp tổ tiên.

Nhưng bạch mã hoàng tử của nàng lại...

- Xem ra Long huynh không chỉ yêu thương người vợ trước của mình mà còn rất quán quýt. - Một câu không nên thuộc về Bạch Phong Ninh đã thốt ra từ miệng hắn.

Long Hiểu Át thổi nhẹ làn hơi nóng bên má nàng, làm mềm nhũn xương cốt trong người nàng. Lúc này hắn mới chịu buông tay ra khỏi cái cổ cứng đờ của nàng, quay sang Bạch Phong Ninh thủng thẳng nói:

- Không chỉ quán quýt bên nhau mà còn rất hòa hợp.

- Vậy thì khi nào hai người định mai đào nở lại, tiếp tục lương duyên đây?

- Ta sẽ suy nghĩ về lời của huynh.

- Vậy thì Bạch mỗ xin kính phu thê hai người một chén. Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long.

Phì!

Trên thế giới này ở đâu có chuyện bạch mã hoàng tử nâng chén rượu mời Mẹ kế, bảo ả tiếp tục ngược đãi đứa con gái đáng thương chứ? Lại còn ngược đãi đến lúc đầu bạc răng long! Có phải bạch mã hoàng tử của nàng cầm nhầm kịch bản rồi không? Dừng lại, dừng lại, dừng tiếp diễn nữa.

- Còn chuyện Bạch mỗ kén vợ tại khách điểm Đại Long Môn cứ quyết định vậy nhé.

- Huynh có tiền, ta vẫn làm việc. Vẫn theo nguyên tắc cũ, không thất tín mà.

Mẹ kế và Bạch mã hoàng tử bắt đầu bắt tay với nhau, thật là hòa hợp. Híc... Hu! Cảnh tượng thật quái dị!

- Tạm thời Bạch mã sẽ ở biệt trang ngoại thành. Long huynh có thời gian thì ghé chơi. Ừm... Huynh đưa cả tiền tẩu^[1] phu nhân đi cùng nhé.

[1] Tiền tẩu: Chị dâu trước.

- Tôi không rảnh.

Mẹ kế và Bạch mã hoàng tử bắt đầu hiểu nhau nhưng thái độ của Mẹ kế không được tốt lắm. Hấn từ chối rồi... Vậy còn tiền tẩu phu nhân là thế nào? Đó là ai? Kẻ điên nhà nào vậy? Nàng chưa từng nghe thấy. Nàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

- Vậy thì Bạch mã xin cáo từ. Phải rồi. Con ngựa trắng đó còn đi chậm hơn cả ta. Hôm nay, ta cứ để nó ở chỗ Long huynh, hôm khác sẽ quay lại lấy. Dù huynh có ghét ngựa trắng thì cũng không thể giết nó được, ta còn phải giữ nó để dùng đấy.

- ...

- Ta phải cáo từ rồi. Sao cổ tiền tẩu vẫn cứng đờ như vậy? Long huynh xem giúp tiền tẩu đi.

- Để ta tiễn huynh trước rồi sẽ quay lại giúp nàng ấy.

Lần đầu tiên Long Tiểu Hoa và Bạch mã hoàng tử gặp nhau, Long Tiểu Hoa đã bị Mẹ kế làm cho sợ cứng đờ cả cổ, miệng há hốc ra, đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói nổi. Kết thúc thật bi thảm... Thực ra, nàng còn bi thảm hơn. Chỉ có điều Bạch mã hoàng tử không hề hay biết.

- Ngây người đủ chưa? - Giọng Long Hiểu Ất vang lên khi bước vào phòng khách. Hấn đã tiễn bạch mã hoàng tử của nàng đi rồi. Hu hu! Hấn lại tiếp tục dùng thân phận mẹ kế độc ác của hấn.

- Huynh cố ý. Tôi biết là huynh cố ý. Huynh cố ý ngăn cản tôi và Bạch mã hoàng tử. Huynh cố ý làm cho tôi mất tư cách tham gia buổi kén vợ. - Âm mưu thâm độc, bỉ ổi, thủ đoạn tàn nhẫn. Chỉ vì làm mất tư cách tham gia buổi kén vợ của nàng mà hấn đã hạ mình đối xử tốt với nàng. Thật kinh khủng! Thật sự là nghĩ đến đã thấy sợ.

- Ta cố ý đấy. Thì sao nào?

- Huynh... - Nàng đứng lên, đập bàn, vẻ nữ tính ẩn giấu bao lâu vừa mới xuất hiện đã vụt biến mất. Vì Bạch mã hoàng tử, cái nhà này không cải cách không được: - Bây giờ, tôi muốn huynh ngược đãi tôi, huynh có làm không?

- Không. - Hấn lắc đầu, trả lời quả quyết.

- Nếu tôi nhất định, nhất định, nhất định muốn huynh ngược đãi tôi thì sao?

- Hừ! - Một tiếng hừ lạnh lùng đáp lại.

- Huynh... Tôi hỏi huynh lần cuối, rốt cuộc huynh có chịu ngược đãi tôi không?

- Bắt đầu từ hôm nay, cô đừng hòng mong ta ngược đãi cô.

- Tôi cứ muốn huynh ngược đãi tôi!

- Ta cứ không ngược đãi cô đấy!

- Tiểu thư và đương gia đang tranh luận gì vậy? - Giả quản gia nghe có tiếng ồn, từ bên ngoài đi vào.

Tiểu Đình đứng bên thật thà trả lời:

- Tiểu thư muốn đương gia ngược đãi cô ấy. Đương gia lại không muốn. Chuyện là thế đấy ạ.

- ... - Điều này đáng để to tiếng ư? Họ đổi vai cho nhau rồi sao?

- Huynh thật sự không ngược đãi tôi? - Long Tiểu Hoa mở to mắt nhìn Long Hiểu Ất đã chẳng buồn liếc nhìn.

Cuối cùng, hấn quay đầu bước gần lại phía nàng, Mẹ kế mỉm cười, cúi xuống tai nàng thì thầm:

- Long Tiểu Hoa, cô nghe cho rõ đây. Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ bị ta “yêu thương” đến chết đi sống lại.

- ... - Cứu tôi với!!! Có người sắp chết rồi!! Nàng vẫn còn là một cô nương, đừng tùy tiện yêu thương nàng như vậy!

- Đường gia! Cuối cùng, đường gia đã quyết định yêu thương tiểu thư rồi sao? - Giả quân gia nghe được câu này mà trái tim nở hoa, ông vỗ cánh bay từ ngoài cửa vào.

Long Hiểu Ất hơi nhú mào:

- Chính xác là ta sẽ yêu thương Long đại tiểu thư của chúng ta.

- Đường gia sẽ yêu thương tiểu thư thế nào đây? Lão hủ dẫn tiểu thư đi tắm thay đồ...

- Tối nay để cô ta ngủ ở chuồng ngựa.

- Hả?

- Không phải cô ta thích ngựa trắng sao? Để cô ta ôm con súc sinh đó ngủ một tối. Tất cả cứ để cô ta... ném mùi... toại nguyện.

- ...

- Đường gia! Đây là cách thương yêu nào của hần vậy? Hu hu...

15. Q.1 - Chương 15: Bạch Mã Hoàng Tử Mê Hoặc (thượng)

Ném mùi toại nguyện ư? Đúng vậy.

Dưới sự điều khiển của Mẹ kế ác độc, Long Tiểu Hoa đã được ném mùi toại nguyện, giống như giấc mơ của nàng, nàng được ngủ ở chuồng ngựa cùng con ngựa trắng.

Người ta thường nói: “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chủ thế nào thì tớ thế đó”. Đặc biệt, vì nàng và con súc sinh Chạy suốt đêm không hề hợp nhau, căm ghét nhau, nên nàng lại càng thấy câu nói đó chính xác.

Nhưng chuyện đời lại cực kỳ quái đản, những điều bất thường cứ ùn ùn kéo tới, trải qua một đêm “sống chung”, nàng đã cố gắng tiếp cận, nghiên cứu tính khí của con ngựa mà Bạch mã hoàng tử cười, để tiện tìm hiểu những thói quen tao nhã của chàng.

Nhưng dù nàng có thể hiện thế nào, nhú mào, vuốt lông, vỗ về nó, nhìn vào mắt nó ra sao, thì nó vẫn mãi mãi chỉ có một động tác - gặm cỏ.

Chú ý là gặm cỏ nhé.

Yến mạch thượng hạng ở bên cạnh, nó không ăn mà chỉ gặm cỏ khô!

Con ngựa của Bạch mã hoàng tử thật giản dị. Nó chọn thức ăn khác một trời một vực so với con súc sinh kia. Nàng liếc mắt nhìn con súc sinh đó độc chiếm cả chuồng ngựa, dồn tất cả những con ngựa khác vào góc chuồng.

Tuy có hơi chậm chạp nhưng dù thế nào thì cũng thấy con ngựa trắng đáng yêu và dễ tính hơn cả.

Nó không giống như con súc sinh nào đó cố làm ra vẻ cao sang không cho người khác lại gần, dù nàng có bò dưới chân thì nó cũng không hề phản ứng gì. Nó cũng không giống như con súc sinh dùng chân uy hiếp nàng, mũi nó phì ra khí không kinh khủng như con ngựa đó, ánh mắt nó không có khí thế áp đảo như con súc sinh Chạy suốt đêm kia, bộ dạng thật đáng thương!

- Này! Ngựa trắng, sao lại như vậy? Sao người lại ốm yếu thế? - Nàng lo lắng vỗ mông con ngựa trắng như tuyết. Sao Bạch mã hoàng tử có thể không chăm sóc nó tốt như vậy chứ? Nó phải có một nền tảng hạnh phúc vững chắc chứ.

- Soạp soạp soạp soạp! - Hoàn toàn là tiếng nhai cỏ.

- Tuy hiền hòa, đáng yêu rất tốt nhưng người phải biết chăm sóc cho bản thân mình mới được. Vì sau này, người còn phải chờ hai người cơ đấy. - Nàng bốc yến mạch miệng bỏ vào miệng nó. Hừ! Đừng để con súc sinh Chạy suốt đêm nổi trội hơn. Nàng cảm thấy hài lòng khi cho con ngựa ăn, nhưng ngựa trắng hiếm khi được người ta cho ăn như vậy. Nó tiếp tục gặm cỏ khô.

- Soap soap soap soap!

Nàng bậm môi không tìm được điểm tương đồng với con ngựa trắng kỳ lạ này, đành nuốt nước bọt đổi sang cười nịnh nọt:

- Người thật sự không sao chứ? Nếu Bạch mã hoàng tử ôm ta nhảy lên lưng người, người chớ có khuyu chân làm chúng ta ngã nhé. - Cảnh tượng hoa lệ lấp lánh cũng cần có sự hợp tác của “Mã đại ca”, nếu không thì kết cục tốt đẹp hạnh phúc mãi mãi của Bạch mã hoàng tử và tiểu cô nương đáng thương nàng đây sẽ có thể biến thành cục diện tang thương với sự ra đi của một con ngựa và hai sinh mạng trong nháy mắt.

- Soap soap soap soap!

- ...

Sự thực chứng minh, giữa giấc mơ và hiện thực luôn có khoảng cách. Ngựa trắng... là loài động vật thuần phát ngốc nghếch và chậm chạp.

Nghĩ đến Bạch mã hoàng tử, người huynh đệ của Mẹ kế, còn gọi nàng là tiền tẩu. Haizzz! Có lẽ chàng đến muộn là do cưỡi con ngựa chậm chạp này đây. Chủ tớ hợp nhau đúng là chân lý không đổi.

Sau một đêm “vui vẻ”, Long Tiểu Hoa mặc chiếc váy voan xanh lục dính đầy lông ngựa trắng từ chuồng ngựa chui ra, ngáp một cái thật lớn. Vừa vận mình được nửa vòng, nàng đã bị Tiểu Đình, nha đầu thân thiết lôi vào nơi diễn ra chuyện thương tâm tối qua - phòng ăn nhà họ Long:

- Đường gia, Tiểu Đình bắt được tiểu thư về rồi ạ.

- Ủ. - Một tiếng hắng giọng nhẹ từ trên ghế đường gia truyền xuống, Long Hiểu Át khép hờ mắt tựa vào thành ghế tay phải chống má. Tối qua không ngủ nên sáng nay trông hần rất uể oải. Quả không hổ là 3à mẹ kế độc ác. Chỉ một đêm không ngược đãi nàng mà đã buồn đến mức không ngủ được rồi.

A! Không đúng! Tối qua, chẳng phải hần đã ném nàng vào chuồng ngựa để ngược đãi hay sao? Lẽ nào hần thật sự cảm thấy đó là “yêu thương bao la” trong truyền thuyết?

- Tối qua, cô có ngủ được không? - Hần nhắm mắt, nhếch mép hướng về phía nàng hỏi.

Nàng vui vẻ trả lời:

- Tuyệt lắm! Thật không ngờ ở bên ngựa trắng lại ngủ ngon như vậy.

- ... Hừ! - Hần hơi hé mắt liếc nhìn nàng một cái, nhếch mép cười, phẩy tay: - Hầu tiểu thư dùng bữa sáng đi.

- Dạ. - Tiếng đáp của đám nha đầu ở cửa phòng ăn vang lại. Đám nha đầu ùn ùn bước vào, mỗi người bê trên tay một bát canh vừa hầm xong. Dường như Long Tiểu Hoa còn có thể nghe thấy tiếng “ục ục” phát ra từ những bát canh “độc” đó.

- Tiểu thư ăn canh đi ạ. - Các nha đầu đồng thanh nói.

Nàng nhìn đám nha đầu bước từng bước về phía mình mà người như muốn dính vào tường, sau đó nhìn về phía Tiểu Đình bán chủ cầu vịnh để cầu cứu nhưng chỉ thấy một cái nhún vai. Lúc này, nàng cảm thấy thế giới u tối tột cùng, không ai đến cứu, chỉ có thể tự cứu mình mà thôi. Nàng ưỡn ngực ra, cố tỏ vẻ cứng cỏi trước mặt bà mẹ kế Long Hiểu Át:

- ... Huynh huynh huynh muốn làm gì? Dưới chân thiên tử, còn có vương pháp, giết người đền mạng, dù là giết vợ trước cũng là vô nhân đạo... Hơn nữa cho dù là hạ độc thì huynh cũng nên kín đáo một chút, hành sự công khai thế này, rõ ràng là không coi tôi ra gì!

- Việc gì ta phải coi trọng cô chứ. Cô cứ đợi ta thương yêu cô đi. Còn ngây ra đấy làm gì? Mời tiểu thư dùng canh ngay!

- Dạ. - Đám nha đầu lại rầm rập 3ê những bát canh còn bốc khói đến trước mặt Long Tiểu Hoa, khiến mặt nàng xám ngoét.

- Tiểu thư, đây là canh tằm bổ mà canh ba đêm qua, đương gia đã sai người nấu đấy ạ. Ăn canh này vào sáng sớm là tốt nhất.

- ... - Đây là ý gì? Nàng liếc một lượt tám, chín bát canh, muốn khóc mà không rơi nổi nước mắt, còn Long Hiểu Át thì đang ngủ gật.

Hắn mở một mắt liếc nhìn nàng, cười lạnh lùng nói:

- Cô đừng có lãng phí tấm lòng của ta dành cho cô. Phải uống hết không sót dù chỉ một giọt.

- ...

- Tiểu thư, đây là canh ngân nhĩ hạt sen.

- Đây là canh tổ yến tươi.

- Tiểu thư, canh gà nhân sâm phải uống khi nóng ạ.

- ... Có canh mơ chua ướp đá không? - Nàng không tin con người có thể tàn nhẫn đến mức này. Hắn không nhìn thấy mặt trời bên ngoài đang chiếu gay gắt sao, lại ép nàng uống mấy thứ canh thập toàn đại bổ chực hằm đương quy, chực hằm thiên ma này? Đây là tình thương yêu hắn dành cho nàng? Hu hu! Nàng không chịu nổi cách thương yêu quái gở của hắn nữa rồi!

- Tiểu thư, nếu muốn hạ hỏa, đương gia đã sai người ra sông bắt một con rùa về, vừa cho lên bếp hầm. Tiểu thư uống xong mấy bát canh này thì món canh rùa cũng được bê lên đấy ạ.

- Phì - Nàng không muốn uống canh rùa tẹo nào! Nàng muốn bỏ chạy! Nàng muốn đi tiểu!

- Tiểu thư, đương gia đã chuẩn bị xô cho cô ở bên cạnh. Muốn nôn, muốn tiểu gì cũng được nhưng không uống hết thì không được đi ạ.

- Hu hu! Oa oa oa oa!!! - Nàng ghét cái xô, ghét cái xô - Nàng đã không còn tè dầm nữa rồi, sao lại lấy nó ra đối phó với nàng chứ. Thứ đó đã tạo thành bóng đen u ám giằng khắp tuổi thơ nàng.

- Tiểu thư đừng giả vờ khóc nữa. Mau uống canh đi nào.

- ...

Nàng thề. Nàng đã nhìn thấy ánh mắt sung sướng của Long Hiểu Át. Đó là ánh mắt giễu cợt như mê như hoặc. Hắn nói với nàng:

- Ta đã nói rồi. Cô sẽ bị ta “thương yêu” đến nỗi sống không được mà chết cũng chẳng xong. Hạnh phúc chứ hả?

Hạnh phúc cái đầu hắn ấy!

Uống hết số canh thập toàn đại bổ đó làm Long Tiểu Hoa chảy máu cam. Nguyên nhân là vì nóng quá, bổ quá, khí xộc lên não, thần kinh căng thẳng. Tóm lại, Long Tiểu Hoa bị chảy máu cam, chóng mặt, rã rời, chịu đựng sự khinh bỉ của mọi người trong khách điểm Đại Long Môn.

- 1227, bây giờ trong thành đều đồn rằng, không ngờ lần này quay về, đương gia lại thương yêu cô như vậy. - 813 đỏ mặt nhìn nàng, rõ ràng là đã hiểu lầm nguyên do nàng chảy máu cam. Trời ơi! Cô đâu có biết rằng, đó không phải là vận động quá mạnh trên giường, mà chỉ đơn giản do món canh rùa đại bổ mà thôi.

- Hừ! Đúng là hắn tương đối “thương yêu” tôi. - Nàng cười lạnh lùng. Cứ nghĩ đến bát canh rùa đó mà dạ dày nàng lại như muốn lộn tung lên. Thật độc ác...

- Chà! Nhanh như thế ư? - Mặt 813 càng đỏ hơn, vội vàng xoa bóp vai cho nàng. Thấp kém khổ thế đấy. - Thật không ngờ đương gia lại lợi hại như vậy! Thật mạnh mẽ! Mới có mấy ngày mà...

Ngọc giữa đồng xanh, thật là khó tìm. Thảo nào nghe nói, mới sáng sớm mà Long phủ đã dọn một bàn tiệc đại bổ cho 1227 rồi.

- Hả? Sao cô biết hần lợi hại? - Trên phương diện ngược đãi, đúng là hần rất lợi hại. Nếu hần tranh vị trí đứng đầu thì cũng chẳng ai dám tranh vị trí thứ hai. Bởi vì thực lực của người đứng thứ hai sẽ kém xa hần. Khiến người ta cảm thấy xấu hổ. - Mới mấy ngày mà tôi sắp bị hần giày vò đến chết rồi. Mẹ ơi!

- Đáng ghét! Cô thật là đáng ghét! - 813 nhẹ nhàng vỗ vào người nàng.

- Chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi có đáng ghét hay không chứ?

Nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, vuốt chiếc khăn lụa nhỏ, cuộn thành ống, nhét vào lỗ mũi, dánh vể khổ sở đứng bên quầy. Nếu là bình thường thì chắc chắn chương quỹ 420 sẽ lấy hành động khó coi đó làm cái cớ để trừ tiền công của nàng. Nhưng hôm nay, sao ông ta lại không hề có động tĩnh gì?

Nàng đang phân vân tự hỏi thì thấy bạch mã hoàng tử của mình như một làn gió từ ngoài cửa bước vào. Phía sau chàng là một người mặc đồ bằng vải thô, trên mặt có những đốm đen nhưng vẫn không giấu nổi vẻ thực nữ.

Bạch mã hoàng tử có người khác rồi?

- Chương quỹ, thật ngại quá! Đây lại là một cô nương không nhà để về, cảnh ngộ bi thảm, phiền ông chăm sóc. - Bạch Phong Ninh cầm chiếc quạt gấp màu trắng, vén vạt áo choàng bước qua bậc cửa, đứng bên cạnh quầy, một lần nữa chẳng hề nhìn đến cô nương đáng thương đang nhét chiếc khăn lỗ đốm vết máu khô vào lỗ mũi, hoàn toàn chẳng hề cảm thấy hối hận vì mình đang làm điều có lỗi.

- Bạch công tử, cảm ơn công tử đã giúp đỡ. Tôi từ nhỏ mồ côi mẹ, được cha yêu thương. Bây giờ bị mẹ kế đẩy dọa, rơi vào cảnh a hoàn chẳng ra a hoàn, tiểu thư chẳng ra tiểu thư. Hôm nay không may làm mẹ kế tức giận nên nhân lúc cha không có nhà, bà ta đã đuổi tôi ra khỏi Uủ. Hu hu... Nếu không có công tử tình cờ gặp thì bây giờ không biết số phận tôi sẽ thế nào nữa?

Những câu kể về thân thế quen thuộc của cô nương đó ùa vào tai Long Tiểu Hoa nghe thật là chói. Nàng ghét những kẻ giả dối. Rõ ràng cô ta không thể thảm bằng nàng, sao lại lọt vào mắt xanh của Bạch mã hoàng tử chứ? Cô ta chỉ rơi nước mắt, còn nàng đang chảy máu đây này. Tuy là máu cam nhưng cũng do bị mẹ kế ngược đãi mà ra nên cũng không khác biệt cho lắm.

Bạch Phong Ninh vẫn giữ nụ cười đó, khéo miệng vẫn đẹp như thế:

- Không có gì, tại hạ cũng quen rồi. Sáng sớm hôm nay, tại hạ đã gặp năm cô nương. Cô nương chính là người thứ sáu.

- ... - Đây có thể coi là thói quen sao? Chàng đang làm gì vậy?

- Chương quỹ, ta giao cô nương này cho ông. Phiền ông chăm sóc cô ấy giúp ta.

- Vâng, thưa Bạch thiếu chủ. Chỉ cần công tử trả đủ ngân lượng thì cô nương này xin cứ yên tâm giao cho bản điểm ạ. - Chương quỹ 420 cười đáp: - 813, cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Hôm nay Bạch thiếu chủ đã đến đây sáu lần, cô còn ngẩn chưa đủ sao? Mau dẫn cô nương Bạch thiếu chủ đưa đến lên phòng đi.

- Vâng... - Thu lại vẻ mặt thèm muốn, 813 dẫn cô nương mưu đồ lộ liễu đó lên phòng trọ của khách điểm.

- Bạch thiếu chủ còn gì dặn dò không ạ? - Chương quỹ 420 nhìn Bạch Phong Ninh vẫn chưa bỏ đi thì nhiệt tình hỏi han.

Bạch Phong Ninh gấp chiếc quạt lại, nhíu mày:

- Chương quỹ, ông không thấy chuyện này phiền phức sao?

- Phiền... phiền phức ư? Không, không phiền phức. Không phiền phức chút nào. - Nhà họ không hề cảm thấy phiền phức trước những vụ làm ăn thu về lợi nhuận lớn. Ông ta là chương quỹ, lấy tư cách gì để chê phiền phức hay không phiền phức chứ?

- Sao lại không phiền phức? Ta đưa từng người, từng người về. - Bạch Phong Ninh hơi nhíu mày, nụ cười vẫn nở trên môi: - Đặc biệt là họ đều không hề khách sáo. Không phải giẫm lên chân ta thì cũng ngã vào lòng ta, từng người, từng người một. Thật là gốc nghề! - Hần lắc đầu nói.

- Haizzz! - Hợp ý quá còn gì.

- Thế này đi. Ông giúp ta dán tờ thông báo nói là, các cô nương đáng thương không nhà để về đều có thể vào Đại Long Môn khách điểm trú ngụ. - Một lần cho xong.

- Cái... cái gì cơ ạ?

- Không phải đã nói ta trả tiền, ông làm việc sao? Như vậy không được à?

- Không không không, tôi tôi tôi đi làm ngay, đi làm ngay! - Chưởng quỹ 420 buông bàn tính trên tay xuống, chạy ra khỏi quầy, lao vào nhà kho, chuẩn bị giấy viết thông báo dán đầu phố.

Ông ta vừa đi, Bạch Phong Ninh liền chỉnh lại tay áo. Đợi chưởng quỹ vào hẳn trong nhà kho thì mới nhìn cô nương đáng thương mà mình đã nhìn thấy từ lúc bước vào cửa, hai lỗ mũi nhét chiếc khăn trắng lốm đốm máu. Ánh mắt nàng dường như đang chỉ trích việc hắn đã đối xử tàn nhẫn với mình.

Hắn hoài nghi nhíu mày. Hình như tối qua, hắn vẫn chưa làm chuyện gì trời đất không dung với nàng mà, đâu thể bị Long Hiểu Ất đá ra khỏi phủ được. Lẽ nào là con ngựa của hắn? Đến cả Long Hiểu Ất cũng không kịp phản ứng sao? Tốt lắm! Không uống công hắn đã bỏ ra rất nhiều bạc để mua con ngựa đó. Nó còn thông minh hơn cả Long Hiểu Ất. Tuy nó hơi chậm chạp một chút nhưng nhanh hơn Long Hiểu Ất là đủ rồi.

- Cô giờ hai tay lên đi. - Hắn nói với nàng

- Hả?

- Như vậy sẽ không chảy máu nữa đâu. - Hắn lại gần, chỉ vào mũi nàng.

- Thật sao? - Nàng có vẻ không tin.

- Không tin thì cô cứ thử đi. - Hắn chống cằm nhìn nàng, nói.

Nàng nửa tin nửa ngờ giờ hai tay lên, dùng tư thế đầu hàng đứng trước mặt hắn.

Hắn cười dịu dàng vuốt tóc nàng:

- Cô thật biết vâng lời. Vậy chuyện này cô có vâng lời không?

Nàng thấy hắn lấy ra một mảnh giấy đã gấp sẵn, mờ ám lướt qua môi mình, rồi trong lúc nàng không có khả năng phản kháng vì hai tay đang giờ cao, hắn chậm chậm nhét nó vào chiếc túi nhỏ bên sườn nàng. Động tác cúi người làm tóc hắn bay vào má nàng, tiếp đó là tiếng nói thì thầm bên tai nàng:

- Tiền tẩu phu nhân, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời tại hạ chứ?

- Ừc! - Nàng nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình.

- Ha ha! - Tiếng nuốt nước miếng thành thực đó khiến hắn bật cười. Hắn nhíu mày nhìn nàng nói: - Cô... có muốn thử với ta không? Vụng trộm nhé?

- Phì!

16. Q.1 - Chương 16: Bạch Mã Hoàng Tử Mê Hoặc (hạ)

Haizzz haizzz haizzz! Có phải sự việc phát triển hơi chệch khỏi quỹ đạo bình thường không? Tối qua hắn chẳng thèm nhìn nàng thêm một chút, hôm nay lại liền một mạch dẫn về sáu cô gái “thân thể đáng thương”, còn đứng trước mặt nàng diễu võ dương oai. Lẽ nào hắn chẳng qua chỉ là một người cười ngựa trắng. Chẳng lẽ tìm bạch mã hoàng tử khó thế sao? Hắn lại còn rủ nàng... vụng trộm với hắn nữa chứ? Đáng ghét! Điều đó càng hấp dẫn hơn.

- Cô có muốn không? Hả? - Hắn ghé sát tai nàng hơn.

- Tôi...

- Có muốn không? Hả? - Đôi mắt xám của hắn hơi khép hờ, kề sát môi nàng hơn nữa, nhìn như thể sắp chạm vào đôi môi của nàng.

Đợi... đợi một chút. Nếu như miệng nàng bị bịt lại, mũi cũng bị nút thì sao? Nàng sẽ thở bằng gì? Nàng sẽ về châu trời mất.

- Xi! - Hơi thở của Long Tiểu Hoa làm máu trong mũi dồn xuống cổ họng. Bà mẹ kế chết tiệt! Đến cả việc hôm nay Bạch mã hoàng tử sẽ đến mà hắn cũng đoán trước được sao? Hắn làm cho nàng chảy máu cam, không hít thở được! Như thế nàng không thể gần gũi Bạch mã hoàng tử được rồi. Hu hu!

Bạch Phong Ninh lùi lại, kịp thời phản ứng. Nụ cười rộng lượng, chỉ vào mũi nàng:

- Xem ra hôm nay cô không tiện rồi. Nhưng không sao. Chúng ta...

Hắn ngừng lại, đứng thẳng người, lùi xa nàng, giọng vẫn búa vảy lấy nàng:

- Ngày tháng còn dài.

- Bạch thiếu chủ xem thông báo viết thế này được chứ? Thiếu chủ! - Ông chương quỹ hồ hồi từ nhà kho đi ra, tay cầm tờ thông báo vừa viết xong.

Bạch Phong Ninh lập tức xoay người, lại tỏ vẻ chẳng thèm để ý đến nàng. Hắn liếc nhìn chương quỹ 420 mở tờ thông báo ra, chỉ lạnh lùng đáp:

- Ông cứ quyết định là được rồi.

- Nhưng không phải Bạch thiếu chủ...

- Tiền tẩu phu nhân! - Hắn quay người gọi Long Tiểu Hoa vẫn đang trong trạng thái dờ dẩn. Hắn giữ khoảng cách vừa đủ để chương quỹ không thể nhìn thấy nụ cười của hắn dành cho nàng: - Mong cô suy nghĩ về lời đề nghị vừa rồi của Bạch mã.

- ...

- Tại hạ sẽ đợi câu trả lời của cô.

Hắn nói rồi, vén áo choàng bước ra ngoài bỏ lại chương quỹ cầm tờ thông báo vò đầu đứng nguyên tại chỗ.

- 1227, Bạch thiếu chủ nói gì với cô vậy?

- Hắn... ờ, hắn hỏi con ngựa trắng của hắn ngủ ở Long phủ tối qua có đạp chần ra không?

- ... Không biết nói dối thì đừng nói. Nói ra thật là mất mặt.

- ...

Nàng không có thời gian để lo chuyện mất mặt hay không. Nàng muốn xem xem bạch mã hoàng tử của nàng đã viết lời yêu thương gì trong mảnh giấy đó. Nàng lên ngồi xuống, nấp sau quầy, vừa thở dồn dập, vừa gỡ mảnh giấy vẫn còn đượm hương thơm:

“Long Nhi...”

Ồ, mới mở đầu mà đã hợp với nàng rồi. Nghe nhé: “Long Nhi”, “Long Nhi”, “Long Nhi”... Không phải là gọi cả họ lẫn tên: “Long Tiểu Hoa”, cũng không phải gọi một tiếng khó nghe như gọi cún con: “Tiểu Hoa”, mà là...

“Long Nhi...”

Ồ, không được. Nàng đang ngây ngất...

Tiếp theo nào...

“Tôi qua vừa gặp, lòng đã thấy lo. Ta biết cô thân ở Long phủ, khổ sở vì Long huynh, không được tự do. Hẹn cô giờ Ngọ ba khắc ngày mai, gặp nhau bên bờ sông ngoài thành.

Tái bút... Một cảnh hạnh đổ.”

Hả? Hạnh đổ ư? Sao lại chui ra một cảnh hạnh đổ chứ? Nó đã khiến nàng bị ảnh hưởng tâm lý hết sức nặng nề. Nàng nghĩ cuối cùng người đó đã phát hiện ra cuộc sống đau khổ của nàng. Nàng biết chàng tuyệt

đôi sẽ không vờ như không thấy. Hóa ra, chàng cố ý che giấu trước mặt Mẹ kế, đợi ngày giúp nàng tháo cũi sổ lồng. Dù là hạnh đỏ thì nàng cũng mặc kệ. Thật là hạnh phúc!

Nàng áp má mình vào mảnh giấy trắng đỏ mà không hề cảm thấy bóng đen phía sau đang bao trùm lấy nàng.

- Xem ra, bệnh cũ của cô lại tái phát rồi!

Haizzz! Sao lại có tiếng của Long Hiểu Át vậy? Tuyệt đối không có chuyện ngày nhớ đêm mơ đến hần. Bây giờ mới là sẩm tối, còn chưa tới lúc mơ ngủ, hơn nữa, nàng vừa véo mình vài cái để chứng minh là mình không nằm mơ giữa ban ngày rồi. Ồ... Không phải là nằm mơ, mà nàng lại nghe thấy tiếng Long Hiểu Át sao? Đứng, đứng mà...

Nàng vội quay đầu lại thì chỉ thấy một cái bóng ặc ặc áo choàng đen, khoanh tay trước ngực, nở nụ cười lạnh lùng phía sau mình. Nàng còn chưa kịp mở to đôi mắt ra nhìn thì đã vô thức nhét ngay mảnh giấy trên tay vào miệng để hủy chứng cứ.

- Giờ Ngộ ba khắc ở bờ sông ngoài thành ư? Hừm! - Có mấy chữ đó mà cô cũng phải ngồi xổm trên nền nhà nghiền cứu. Cô quả là gốc ghêch!

Nhai giấy được nửa chừng thì nàng nghe thấy kẻ địch cho biết đã biết toàn bộ tin tức về lá thư bí mật của mình. Nàng khóc dở mếu dở không biết nên nuốt tiếp mảnh giấy đó hay là nhổ ra nữa.

Hần lặng, nhếch môi nhìn nàng, điệu bộ bình thản đến nỗi khiến nàng cảm thấy như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hần đón lấy chén trà chương quỹ 420 cung kính đưa, mở nắp nhấp một ngụm rồi hỏi ông ta:

- Hôm nay ai đến đây vậy?

Chương quỹ 420 cúi đầu, nhíu mày nhìn ánh mắt dò xét khách điểm của đương gia. Hu hu! Làm sao để đương gia trách tội lên 1227 đây?

- Thưa đương gia, bây giờ 3ạch công tử đã bao trọn khách điểm này. Người hôm nay đến cũng chỉ có Bạch công tử...

Người có thể để tái bút là “Một cảnh hạnh đỏ” thì cũng chỉ có Bạch Phong Ninh thôi. Hần hứ một tiếng lạnh lùng, đặt mạnh chén trà lên mặt quầy khiến nó phát ra tiếng “cạch” giòn tan. Thấy người ở dưới chân mình vẫn đang do dự không biết nên nuốt mảnh giấy đó hay là nhổ nó ra, hần vén áo choàng, cúi người xuống nhìn nàng nở nụ cười nguy hiểm.

- Muốn đi không? - Khẩu khí thương nghị cực kỳ dân chủ.

- Hả?

- Giờ Ngộ ba khắc ngày mai, ở bờ sông ngoài thành. Muốn đi không? - Giọng hỏi han đầy mê hoặc.

- Tôi... - Nàng có thể nói nàng muốn đi sao?

- ... - Cô dám nói?

- ... - Vậy huynh còn hỏi tôi làm gì?

- Ta hỏi lại cô một lần nữa. Có muốn đi không? - Giọng hỏi han đầy mê hoặc, có thêm phần uy hiếp.

- ... - Hần cố ý. Chắc chắn là hần cố ý.

- Hả? - Giọng uy hiếp cao lên. Lần này, hần không che giấu bản chất nữa rồi.

- ... Không muốn. - Nàng rất muốn khóc...

- Nói nhỏ quá! Ta không nghe thấy. - Hần chậm rãi phủ định.

- ... Không muốn... - Hu hu... Làm gì có kiểu ép người như vậy. Nàng muốn đi, muốn đi, rất muốn đi. Nàng vô cùng muốn đi...

- Không nghe thấy. - Hần tiếp tục thản nhiên phủ định.

- Không muốn. - Hu oa oa! Nói dối sẽ bị giảm thọ. Hắn đang từ từ giết chết, giết chết, giết chết nàng!
- Không nghe rõ.
- Tôi không muốn đi, không muốn, không muốn, không muốn đi. Ai đi người đó là con rùa, là cóc nhái. Ai đi người đó sẽ bị chó đuổi cắn. Ai đi người đó sẽ rơi xuống sông, bị hà bá ăn thịt.
- Tốt lắm! Bản thân cô không muốn đi thì ta cũng không ép cô nữa.
- Hu hu...
- Bây giờ, cô đi theo ta. - Sau đó, hắn sẽ trị cái tật xấu của nàng.
- Hả?

Một lát sau, cảnh tượng cực kỳ quen thuộc lại xuất hiện bên trong bờ tường Long phủ. Long đại tiểu thư lại một lần nữa biểu diễn tuyệt kỹ “hạnh đỏ vượt tường”.

- Tiểu thư không sao chứ ạ? - Tiểu Đinh lo lắng nhìn ánh chiều tà chiếu trên đầu. Tiểu thư của cô bị phạt tay cầm cành hạnh đỏ đứng trên chiếc ghế nhỏ với tư thế thật hiên ngang.
- Hừ! Đúng là một kẻ thiếu sáng tạo. Cái cách cũ rích này vẫn còn dùng lại. Quá kém! Dù sao ta cũng quen rồi. - Long Tiểu Hoa nói, rung rung chiếc khăn trắng nhét ở lỗ mũi mà không hề cảm thấy những câu nói của mình làm cho da mặt mình dày hơn. Dù sao bây giờ là mùa hè, thể lực của nàng cũng tốt hơn lần trước rất nhiều.
- Tiểu thư, Tiểu Đinh thật thấy xấu hổ cho tiểu thư.
- Làm gì phải xấu hổ? Tư thế của ta rất anh dũng. Một cành hạnh đỏ hướng về phía chiều tà thể hiện quyết tâm không hổ thẹn của nàng. Ngày mai! Để xem làm sao nàng vượt qua được sóng gió, mò trăng đáy bể, để đi gặp gian... không, không phải gian phu mà là bạch mã hoàng tử của nàng.
- Tiểu thư không thấy mỗi lần tiểu thư bị đương gia bắt gặp thật là mắt mặt sao?
- ... Là hắn quá xuất quỷ nhập thần. Làm sao ta biết được hôm nay hắn sẽ đến kiểm tra khách điểm chứ?
- Ưu điểm lớn nhất của Long Tiểu Hoa chính là chưa 3ao giờ đổ lỗi ỉnh: - Tiểu Đinh, em nói xem thường ngày Long Tiểu Hoa ta đối xử với em thế nào?
- Ô! Không thế nào ạ.
- Sao lại không thế nào? Ta luôn chia sẻ mọi thứ với em, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mà.
- Vâng, đúng vậy. - Tiểu Đinh gật đầu: - Nhưng từ khi đi theo tiểu thư, thời gian hưởng Uhúc của em cũng ngày càng ít đi, còn tai họa thì càng ngày càng nhiều.
- ...
- Giống như bây giờ, tiểu thư bị phạt, em cũng phải đứng dưới nắng cùng tiểu thư. Tiểu thư đừng nói nữa sẽ tốt hơn đấy ạ.
- Tại sao? - Đến tự do phát ngôn cũng không có ư?
- Bởi vì đương gia nói, từ lúc tiểu thư bắt đầu chịu phạt đến giờ Ngộ ba khắc ngày mai, mỗi câu nói của tiểu thư với em đều được ghi lại để báo cáo với đương gia?
- ... Em sẽ không báo cáo câu này chứ? - Đó chẳng phải là tận tụy quá đáng sao?
- Có chứ. Bao gồm cả câu nói của tiểu thư, tiểu thư đã quen rồi và đương gia chẳng có chút sáng tạo gì cả ạ.
- ...
- May mà nàng còn chưa nói kế hoạch vĩ đại của mình với nha đầu phản đồ này. Nàng quyết định rồi. Không thể chịu tiếng mà lại không làm được. Ngày mai, nàng nhất định sẽ...
- Tiểu thư, có ai nói chuyện này với tiểu thư chưa?
- Chuyện gì vậy? - Nàng nhìn Tiểu Đinh phản đồ đang nhìn nàng với ánh mắt xót xa.

- Nhìn nét mặt của tiểu thư có thể dễ dàng biết tiểu thư đang nghĩ gì. “Giờ Ngọ ba khắc ngày mai, mình nhất định sẽ đi tìm Bạch mã hoàng tử.” Đúng không ạ?

- ...

- Ghi lại thôi.

- ... Tiểu Đình, em... Hu hu hu...

- Tiểu thư giả vờ khóc. Ghi lại.

- ... Oa oa oa oa!

- Tiểu thư ngã từ trên ghế xuống. Ghi lại.

- Vì Bạch mã hoàng tử, ta phải cố lên. Dù có phải vào hang hùm miệng sói thì ta cũng tin hạnh phúc của mình giống như ngôi sao không thể bị dập tắt như đóm lửa.

- ... Ừm. Ghi lại.

- ...

Khi trong tường Long phủ đang huyền ảo thì ngoài tường lại có tiếng nói chuyện:

- Thiếu chủ không về sơn trang. Thiếu chủ đã đến Long phủ nhưng lại không vào. Thế là thế nào ạ? - Thiếu hiệp mặc đồ đen xách kiếm, đứng bên cổng Long phủ cười, nhìn nét mặt kỳ quái của Bạch Phong Ninh. Bây giờ không phải là lúc đi dạo. Ngày nào thiếu chủ ra ngoài cũng có các cô nương với số phận bi thảm xông đến.

- Ta ngắm xem cảnh hạnh đồ đó có thể vượt tường không.

- Hả?

- Người không thấy cảnh hạnh đồ đó đang chào ta sao? Thật đáng yêu! Ái chà! Ngã mất rồi. Ha ha!

- ... Thiếu chủ, thứ của người khác thì rất khó lấy. Thiếu chủ nên an phận một chút đi ạ.

- Với chiều cao của cô ấy đúng là khó có thể, nhưng nếu ta ôm cô ấy để cô ấy vươn tay ra ngoài thì sớm muộn gì cũng vượt được tường thôi. Đúng không?

- ... Thiếu chủ, đã có ai nói là thiếu chủ rất hạ lưu chưa?

- Không phải câu này từng nói rồi sao? - Đôi mắt màu xám nhìn lại phía sau, Bạch Phong Ninh xòe quạt cười: - Nhưng “người không hạ lưu, phí đi tuổi trẻ”[1].

[1] Câu gốc là “Nhân bất khinh cường, uống thiếu niên”. Đây là câu đại ý được rút ra từ bài thơ Lão thiếu niên của Đường Bá Hổ đời nhà Minh, có nghĩa là: Người không dũng khí, uống phí tuổi trẻ.

- Thiếu chủ, tốt nhất đừng sửa câu nói của người xưa.

Thật hổ thẹn cho thiếu chủ. Từ nhỏ đã học võ công thoát thân, thích châm biếm những câu nói của người xưa, lại còn sửa đổi nó hạ lưu như vậy.

- Đến giờ Ngọ ba khắc ngày mai, còn mấy canh giờ nữa? - Xoay người, Bạch Phong Ninh nhún vai, dứt khoát rời khỏi cổng Long phủ: - Không biết Long Hiếu Át nghĩ thế nào về cảnh hạnh đồ của ta?

- ... - Còn có thể nghĩ gì được chứ? Đương nhiên là muốn cho thiếu chủ một trận rồi.

17. Q.1 - Chương 17: Vạn Ác, Dâm Đứng Đầu

Mặt trời đang phiêu du, lơ lửng, nhẹ trôi. Chính Ngọ.

Giờ Ngọ một khắc.

Giờ Ngọ hai khắc.

- 1227, cô đang lẩm bẩm gì đấy? - 813 ngồi lay lay Long Tiểu Hoa đã ngậy người nhìn mặt trời từ giữa trưa.Ồ, nhờ phúc của Bạch công tử, bữa trưa bận rộn đã trở nên an nhàn. Không biết Bạch công tử có thể bao khách điểm này đến bao giờ để bọn họ được an nhàn nhận tiền công. Bạch công tử, hãy cả đời chọn vợ đi.

- 813... Cô nhìn mặt trời đang quay kìa. - Long Tiểu Hoa giơ tay chỉ vàng mặt trời trên cao đang tỏa sáng dịu dàng.

- Mặt trời không quay, cô quay thì có.

- ... Tôi ngồi ở đây thì quay làm sao được? Sao cô cũng ngồi xuống đây thế?

- Vì ở đây tầm nhìn tốt nhất. - 813 bắt chước điệu bộ của Long Tiểu Hoa, khoanh hai tay ôm lấy đầu gối, đầu nghiêng nghiêng, nhưng cô không nhìn mặt trời ở bên ngoài mà là...

- Gì thế?

- Bức tranh người đẹp đang ngủ. - 813 giơ tay chỉ, đập vào mặt là một cảnh sắc cực kỳ thư thái.

Một bức màn châu buông xuống tách biệt một căn phòng nhỏ trong khách điểm với hành lang hóng gió. Nhìn qua bức màn có thể thấy trong phòng là một bàn trà bằng gỗ lim, phía trên có đặt một chén trà, phối hợp với một chiếc ghế lim lót đệm êm ái. Tấm áo choàng đen dày dặn được vắt lên thành ghế, bóng người đang ngủ trên đó hơi nghiêng nghiêng, dải lụa buộc tóc thả rơi xuống ngực, một tay còn cầm cuốn sổ che mắt ngăn ánh nắng gắt lúc Chính Ngọ, đôi môi hé mở, thở đều đều.

- 1227, cô nói xem tại sao đương gia lại đến nghỉ trưa ở khách điểm thế? Phong cảnh ở đây đẹp đến vậy sao?

- ... - Vì hắn là kẻ quái gở đến cực độ!

Những lời chửi rủa đều phải nuốt vào trong bụng. Nàng nén lại cơn tức giận trong lòng, ánh mắt căm hờn nhăm thẳng vào người đang tựa trên ghế, thoải mái ngủ trưa dưới ánh mặt trời. Nguyên rửa hần, nguyên rửa hần cầm quyển sổ phơi nắng, phơi cho đến khi trên trắng dưới đen, cách biệt rõ ràng, phơi cho khuôn mặt hấp dẫn biến thành một cái bàn cờ, để xem hắn làm sao mê hoặc được mọi người.

- Mấy giờ rồi. - Trong phòng bỗng vọng lại tiếng Long Hiểu Ất uể oải hỏi.

Sáng sớm ngày ra, Long Tiểu Bính đã cùng chủ nhân đi kiểm tra khách điểm, hần trả lời:

- Đương gia, vừa qua giờ Ngọ hai khắc ạ.

- Ừm! Người đem sổ sách ta đã đánh dấu ra đối chiếu lại với chuông quỹ một lượt đi. Bảo cô ta vào đây hầu hạ ta.

- Vâng. - Long Tiểu Bính đáp, vén rèm bước ra, mắt nhìn hai nha đầu đang ngồi xổm trên mặt đất, chau mày nói: -1227, cô ngồi đây làm gì? Không nghe thấy đương gia nói gì sao?

- Đương gia đâu có gọi tên ta. 813, cô...

- Cô muốn ta phải đứng dậy mời cô vào hầu hạ ta sao? Cũng được. Nhưng ta sẽ không chỉ bảo cô làm mỗi việc rót trà đơn giản thôi đâu. - Hần sẽ trị tội nàng trước. Tối qua, Tiểu Đình đã báo cáo cho hần mọi chuyện. Tội lỗi chồng chất, chẳng hề có chút hối hận. Hần còn chưa kịp tha cho nàng thì nàng đã dám có thái độ hỗn xược trước mặt hần, ăn nói linh tinh, có chết cũng không sửa được. Hừ! Thật đúng là quá to gan mà!

Giọng nói hắc ám mang chút ngái ngủ trầm bổng vang lên, nàng thấy 813 lập tức “a” một tiếng, mặt đỏ lừ, đẩy mình:

- Cô mau, mau vào đi, mau vào đi.

- ... Hần muốn trị tội tôi. Cô mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch là sao vậy? - Long Tiểu Hoa khó hiểu nhìn 813. Tuy tình cảm tỷ muội rất tốt nhưng lúc gặp nạn thì đường ai nấy chạy sao? Đạo lý này nàng có thể hiểu được nhưng liệu thái độ của 813 có phải là hơi không phù hợp hay không?

- Đương gia thật đáng ghét! - Ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người có thể lộ liễu nói những câu tình tứ như thế chứ? Đáng ghét!

- Hả?

- Có điều, dù sao hai người đều... như thế cả mà. Thế nên... Hi hi! - Cô rất muốn biết lúc đó đương gia mê hoặc thế nào? Liệu có phải là rất dịu dàng, chiều chuộng 1227 không?Ồ, lần sau phải ép 1227 nói về chuyện này mới được.

- Cô hít phải thứ gì thế? - Sao nàng lại có cảm giác như mình nghe thấy hàm ý gì đó nhỉ? Lẽ nào là do nàng tưởng tượng?

Nàng đang định tìm hiểu vấn đề này thì trong phòng phát ra tiếng đếm u ám, rõ ràng là đương gia đã mất kiên nhẫn và rất không hài lòng:

- Một... hai...

Số ba chưa kịp ra khỏi miệng thì tiếng vén màn đã vang đến tai Long Hiểu Át. Hắn bỏ quyển sổ che mắt ra, liếc một cái thì thấy đôi giày thêu hoa hơi lấm tấm bẩn đang cách hắn khoảng chục bước chân.

- Lại gần đây.

Đôi giày thêu nhỏ lại gần hắn hai bước.

- Ta bảo cô lại gần đây.

Đôi giày thêu nhỏ lại nhích thêm nửa bước nữa.

- Đến bên ta.

Đôi giày thêu run rẩy, lùi lại cách xa hắn một đoạn. Sau đó, chủ nhân đôi giày cất giọng:

- 813, sao cô lại đóng cửa phòng thế? - Nàng không muốn ở trong phòng một mình với bà mẹ kế độc ác này và bị ngược đãi đến mảnh xương cũng chẳng còn đâu.

- Tuy tôi cũng rất muốn xem nhưng... không được rồi. Tôi đóng cửa giúp cô nhé.

- Cái gì không được vậy? - Nàng định giơ tay ra cản thì cánh cửa hy vọng đã dần khép lại. Nghe phía sau mình có tiếng động phát ra từ chỗ ghế tựa, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy hắn đã mở quyển sổ ra, tay cầm chén trà, nhìn 813 hạ lệnh đóng cửa lại.

- Đóng cửa lại. Ta không gọi thì không được vào.

- Dạ. - 813 bịt miệng cười, vội vàng lui ra khỏi cửa. Đương gia thật là đáng ghét mà!

Rầm!

Cửa đã đóng.

813 đang định bước đi thì nghe trong phòng có tiếng vọng ra:

- Hả? Huynh không cần tàn nhẫn như vậy chứ? - Giọng khó tin của 1227 vang lên.

- Ta thích. - Đương gia chậm rãi trả lời.

- ... Làm thì làm. Có gì ghê gớm đâu!

Nói làm là bắt đầu làm ngay? Quá trình tán tỉnh ngắn gọn vậy sao? Chỉ mới có hai câu, còn chưa thể hiện tình cảm gì mà.

- Mạnh hơn chút nữa.

Ồ... không ngờ khẩu vị của đương gia lại như vậy, thích mạnh mẽ, xấu xa quá!

- Thế này được chưa? Phù... - 1227 thở hắt hển. Quả là đúng thế rồi.

- Mạnh hơn nữa đi.

- Ồ... phù phù... phù...

- Ừm... Cứ thế đi.

- Hu hu... phù... phù... hu hu!

Ghê quá! 1227 làm phát khóc kìa.

- 813, cô đừng có đứng đó mà nhìn lén được không? - Chương quỹ 420 đang đối chiếu sổ sách đành phải lên tiếng ngăn nha đầu đứng bên cửa học chuyện phòng the. - Để ý đến cuộc sống riêng tư của đương gia, trừ một canh giờ tiền công.

- Hả? Chương quỹ, đừng mà, đừng mà. Tôi không xem, không xem là được chứ gì? - Cô kêu lên, vội vã rời khỏi chỗ cánh cửa, vì đột ngột ra chỗ nắng chói nên mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng.

Sáng nay 1227 lo lắng lôi cô ra góc tường nói một chuyện bí mật. 1227 nói rằng giờ Ngọ ba khắc nhờ cô làm giúp mình vì phải ra bờ sông ngoại thành có chút việc. Nếu 1227 không may bị Mẹ kế bức hại, không thể ra bờ sông được, thì nhờ cô chuyển lời với người đang đợi ngoài đó. Hả? Nhưng người đó của 1227 không phải là đương gia sao? 1227 ở bên ngoài còn có người khác sao? Nha đầu này ghê thật đấy.

- Cô muốn tôi chuyển lời gì đến người đó?

- Ồ... Cô nói với người đó: “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ”[1].

[1] Đây là câu thơ thứ ba trong bài thơ Du viên bất tri (Thăm vườn không gặp) của nhà thơ Diệp Thiệu Ông. Câu cuối cùng của bài thơ đứng ngay sau câu này là “Một cảnh hạnh đồ vượt mé rào”. Chính vì thế Long Tiểu Hoa mới nhầm với Bạch Phong Ninh như vậy để thể hiện ý tứ của mình, rằng nhất định sẽ cố gắng vươn mình đi tìm hạnh phúc, không để bị kìm hãm.

- Hả? Nó có nghĩa là gì? - Sao nghe như ám hiệu của tổ chức gì đó vậy?

- Ái chà! Cô cứ nói với người đó như thế. 813, trên thế giới này, người tôi tin tưởng nhất chỉ có cô thôi. Đến cả Tiểu Đình cũng thành nanh vuốt của bà mẹ kế đó rồi. Thế nên cô đừng phản bội lại lòng tin của tôi nhé.

- Cô tin tưởng tôi thì nói rõ ra đi.

- Tôi vì sự an toàn của cô. Thế này thì dù cô bị ép cũng không nói ra được.

- ... Tôi cảm thấy như mình sắp bị giết để diệt khẩu.

- Cô đã đọc cuốn sách tôi cho cô mượn mấy hôm trước thì cô cũng nên giúp tôi lần này chứ.

- Ồ, nhưng... - Nói là như vậy nhưng chuyện liên quan đến tính mạng vẫn phải cẩn thận...

- Trừ khi sau này cô không muốn đọc loại sách đó nữa. - Gần mực thì đen, gần Long đại đương gia thì dần dần cũng biết ngược đãi, uy hiếp người khác.

- ... Được rồi.

1227 uy hiếp được cô, chứng tỏ sự mê hoặc của món ăn tinh thần đó rất lớn. Cô thật sự đã bị 1227 làm hư rồi.

Quay đầu lại, 813 bước đến chỗ chương quỹ:

- Chương quỹ 420, dù sao lúc này khách điểm rất nhàn. Những người khác đều có thể giúp được. Tôi xin nghỉ một lát được không ạ?

- Xin nghỉ ư? Được. Trừ một khắc tiền công.

- ... - Thật là độc ác! Nhưng vì mấy cuốn sách của 1227, 813 nhẫn nhịn: - Tôi sẽ quay về ngay, chỉ mất khoảng nửa khắc thôi.

813 nói xong, vội vàng rời khỏi khách điểm. Cánh cửa cấm đã bị Long Tiểu Hoa mở ra. Nàng mặt đỏ gay, người vã mồ hôi, chạy ra khỏi phòng, bưng chén trà không, chạy thẳng vào bếp. Mãi sau, nàng lại bưng một chén trà mới bước vào phòng.

Chương quỹ 420 rõ ràng bị ai đó làm cho khiếp sợ, ngón tay gạt sai bàn tính khiến Long Tiểu Bính cần nhân:

- Chương quỹ, ông sai rồi.

- Rốt cuộc đương gia và 1227 làm gì nhỉ? Tiếng động vừa rồi. Cậu thấy cô ấy...

- Hả? Đương gia ư? Đương gia gọi cô ấy vào quạt thôi mà. Có gì không đúng sao?

- ... - Được rồi. Ông ta thừa nhận, mình đã bị mấy nha đầu tiếm nhiệm những thứ linh tinh... khiến ông ta nghi ngờ phẩm vị và hành động của đương gia. Thật đúng là...

Giờ Ngọ ba khắc, bên bờ sông ngoài thành, tất cả các điều kiện đều trùng khớp. Nhưng tại sao bên bờ sông chỉ có công tử áo trắng quen thuộc nhỉ? 813 chớp chớp mắt nhìn công tử đó, mái tóc bay theo làn gió buổi trưa. Cô nhanh chóng liếc nhìn một lượt. Quả đúng là Bạch Phong Ninh, Bạch công tử. Người đó của 1227 là chàng sao? Bạn thân của đương gia sao? Có phải cô đã phát hiện ra mối tình cấm kỵ trong truyền thuyết gì đó không?

Hồng rồi. Mình đã bị kéo vào chuyện này rồi. Cứu vớt! Cô không muốn làm chuyện có lỗi với đương gia. Đó là ông chủ của cô mà. Cô không muốn bị mất việc. 813 đang định ôm đầu bỏ chạy thì trực giác của Bạch Phong Ninh làm chân cô loạn bước. Hắn xoay người nhìn cô cười ẩn ý.

- Cô nương đến chuyển lời ư?

- Hả? À... Cũng có thể coi là thế.

- Cô nương chuyển lời cho ai vậy? Đương gia của cô hay là... Long Nhi nhà ta?

- ... - Long Nhi nhà ta... Trời ơi! Đương gia mau đến bắt tên gian phu đi này.

- Xem ra là người sau rồi. - Nhếch mép mỉm cười: - Vậy Long Nhi nhà ta nói gì?

-... Cô... cô ấy nói... “Xuân... xuân... xuân sắc khắp... vườn, khôn cách giữ”.

- Khà! Một cảnh hạnh đỏ, không đủ cao nhưng vẫn dám vươn lên. - Hắn cười phóng khoáng: - Hôm nay thật cảm ơn cô nương đã giúp ta và Long Nhi.

- Hả? Không không không, tôi có làm gì đâu. Bạch công tử, không phải hai người đang...

- Cô nương không biết, ta và Long Nhi đang lén lút tư tình ư?

- ... - Cô có thể lựa chọn không biết không? Chàng mặt mũi sáng sủa, phong độ ngời ngời mà lại lén lút tư tình sao? Híc... 1227 chết tiệt! Nhưng cô ấy nói một câu nói rất đúng. Nam nhân không thể nhìn tướng mạo bề ngoài. Hóa ra Bạch công tử lại xấu xa như vậy. Vừa kén vợ khắp toàn thành, vừa lén lút tư tình, dụ dỗ thê tử của bạn. Thật là cảm thú...

- Phải rồi. Xin hỏi cô nương, giờ Long Nhi đang làm gì?

- ... Cô ấy đang bị đương gia tôi ép xuống đệm êm ở khách điểm... - Cô nghĩ đến tội danh phản bội đương gia sẽ bị đuổi việc nên chỉ buông một câu.

- Thế ư? - Bạch Phong Ninh mỉm cười, hy vọng cô nương đó không ngại nói ình biết mức độ sâu sắc của chuyện này.

- Chao ôi! Đương gia bắt cô ấy phải mạnh lên một chút. Cô ấy cứ thở hỗn hển, hỗn hển ấy.

- ...

- ... - Bịt miệng nhưng không kịp nữa rồi. Ôi, Bạch công tử đừng cười như không cười, cười đau khổ như thế mà nhìn cô có được không? Cô chỉ nói sự thực thôi mà. Quả đúng là ác dân là tội hàng đầu. Cô đã bị mấy cuốn sách dâm ô làm cho hư hỏng. Tất cả đều tại mấy cuốn sách đó của 1227. Cô đã không may bị tiếm nhiệm mất rồi...

1227 chết tiệt!

18. Q.1 - Chương 18: Thực Ra Nàng Không Hiểu Lòng Ta (thượng)

Trên thế giới có một loại hoạt động dành riêng cho hai người vô cùng có sức mê hoặc. Bình thường khi thực hiện hoạt động này, một người chủ yếu vận động, một người thoải mái nằm đó hưởng thụ. Người vận động

thì sao? Huy động sức lực, thở hổn hển, mồ hôi vã ra như mưa. Nếu như kẻ hưởng thụ không quan tâm, không ngừng thúc giục, còn bắt mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa thì cuối cùng sẽ khiến người kia cạn kiệt sức lực. Hoạt động đầy khoái cảm mà người ta mê đắm đó chính là... - Vớ vẩn! Đương nhiên là quạt cho hần rồi! - Long Tiểu Hoa ngoác miệng tiết lộ câu trả lời, vừa thuần khiết lại vừa bí ẩn, vỗ vỗ vào cái đầu đen tối của 813.

- Hả? Quạt ư? - 813 há hốc miệng, nhìn đương gia đang tựa vào ghế mềm ở trong phòng, vắt chân chữ ngũ, an nhàn thảnh thơi. Nhìn bộ dạng của đương gia kia. Sao có thể trách cô không nghĩ linh tinh được chứ? - ... Ồ... 1227... tôi nói với cô một chuyện. Cô đánh tôi cũng được nhưng đừng không cho tôi mượn sách nhé.

- Hả? Cô đã làm chuyện gì có lỗi với tôi sao? Tôi biết mà. Có phải cô đã báo với Mẹ kể về ám hiệu của tôi không? - Nàng nghĩ ngay tới ám hiệu. Sao có thể bị Long Hiểu Át phát hiện ra chứ? “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ. Một cành hạnh đỏ vượt mé rào.” Nàng không muốn bị phạt đứng bên tường nữa đâu.

- Tôi tôi tôi không có, không có, không có... nhưng... chuyện này còn phiền phức hơn. - 813 khóc dở mếu dở nhìn Long Tiểu Hoa.

- Haizz! Chỉ cần cô không bán đứng tôi, trái tim cô ở đâu, tôi cũng không để ý mà. - Nàng là một cô nương có tinh thần dân chủ. Giống như nàng đây, thân ở quạt cho Mẹ kể nhưng lòng lại bay đến bờ sông lén lút tư tình với Bạch mã hoàng tử. Lén lút tư tình ư? Từ này khó nghe chết đi được!

- Vậy ư? Phù! Vậy thì tốt rồi. - 813 thở phào: - Nhưng thực ra tôi cũng có thể coi là nói đúng sự thật mà thôi. Vốn dĩ cô nương cũng đã bị đương gia ép ra giường, mất sức, thở hổn hển rồi... Nhưng Bạch công tử nghe xong thì thái độ...

- ... Cô nói gì?

- Tôi nói thái độ của Bạch công tử... Ái! Sao cô lại gõ đầu tôi?

- Cô kể những thứ linh tinh mà cô tưởng tượng ra cho chàng sao?

- Thì cũng không thể trách tôi được. Ai bảo thường ngày 1227 cô như thế thì cũng khó trách tôi nghĩ linh tinh mà.

- Híc! Sao tôi lại ngốc nghếch cho cô đọc mấy thứ sách đó cơ chứ? Hạnh phúc của tôi, hạnh phúc của tôi! Hu hu! - Long Tiểu Hoa còn chưa kịp rơi nước mắt thì đã vội sải bước về phía cửa lớn: - Không được. Tôi phải đi giải thích cho Bạch mã hoàng tử, lấy lại sự trong sạch của mình. Tôi chưa hề làm chuyện gì có lỗi với chàng.

Vừa ra khỏi cửa thì nàng đã thấy ba con chó lớn ngồi bên cạnh Long Tiểu Bính thè cái lưỡi dài ra nhìn mình:

- Gì... gì thế này?

Long Tiểu Bính không nói gì, chỉ giữ chặt ba con chó hung hãn có thể xé nàng ra thành từng mảnh trong nháy mắt. Ngay sau đó vang lên giọng nói của Long đại đương gia.

- Không phải cô đã quên tối qua cô hứa gì với ta rồi chứ? Hả?

- Tôi đã nói gì? - Nàng chớp mắt, hoàn toàn mơ màng nhìn vào trong nhưng lại nghe thấy tiếng Long Tiểu Bính ngoài cửa.

- Đương gia, rùa và cóc nhái đều để trong bếp. Có cần lấy ra không ạ?

- Cứ để đó đã. Nếu cô ta có động tĩnh gì thì tối nay sẽ nấu canh tắm bỏ cho cô ta. - Long Hiểu Át thản nhiên nói, rõ ràng hần vẫn chưa từ bỏ kế hoạch “yêu thương” đến chảy máu cam.

- ... - Có cần phải gọi lại nỗi đau của nàng như thế không? Được, được rồi... Nàng... nàng nhớ ra rồi... Nàng đã hoàn toàn nhớ ra những câu nói vô trách nhiệm gì gì đó của mình: “Tôi không muốn đi, không muốn, không muốn, không muốn đi. Ai đi người đó là con rùa, là cóc nhái. Ai đi người đó sẽ bị chó đuổi cắn. Ai đi người đó sẽ rơi xuống sông, bị hà bá ăn thịt.”

Híc... Nàng... Nàng chỉ là buột miệng nói ra thôi mà. Chắc chắn mọi người trong thành đều biết Long Tiểu Hoa nàng không nói thật mà. Việc gì phải nghiêm trọng như vậy? Mẹ ơi, ông trời không có mắt rồi.

Oành!

Một tiếng sấm màu hạ dường như nghe thấu lời nàng. Nàng giật mình sợ hãi ngã lăn ra đất. Hu hu! Nàng chỉ buột miệng nói ra thôi mà. Ông trời ơi, có cần phải nổi sấm nhanh như thế không? Thế giới này có còn lẽ trời không vậy? Đến cả ông trời cũng đứng về phía bà mẹ kẻ độc ác ức hiếp nha đầu đáng thương như nàng, muốn đổ mưa vào lúc này sao?

Rào rào!!!

Dường như câu nói của nàng đã được ứng nghiệm nhanh chóng. Trời bắt đầu mưa như trút nước. Nàng muốn khóc mà không ra nước mắt nhìn lần đầu tiên ông trời thực hiện lời nguyện của nàng nhanh như thế.

- Mưa rồi ư?

Không biết Long Hiểu Át đã đứng ngay sau lưng nàng từ lúc nào. Họa phúc khó lường. Hắn nhìn trời mưa sầm sập, người đi đường chạy nháo nhác, gà chó đều tìm chỗ trú. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời u ám, hắn nhếch mép cười. Lẽ nào đây là cách ông trời tỏ ra hài lòng? Cũng đến lúc dạy cho kẻ trước mặt hắn một bài học rồi. Phải biết cúi đầu, dù là hạnh đồ cũng phải cúi đầu trước hắn.

- Tiểu Bính, đến nhà kho lấy hai chiếc áo ướt ra đây. Về phủ. - Hắn chỉnh lại chiếc áo của mình, thấp giọng ngăn ba con chó gầm gừ với Long Tiểu Hoa và ra lệnh cho Long Tiểu Bính.

- Bây giờ ư? - Long Tiểu Bính liếc nhìn bên ngoài trời mưa như trút nước: - Nhưng bên ngoài còn đang mưa ạ.

Long Hiểu Át chẳng hề để ý. Hắn nhìn trời mưa nói với Long Tiểu Hoa:

- Thời tiết thật đẹp! Cô không ngại đi bộ về nhà cùng ta chứ? Hả?

Sao nàng không ngại chứ? Đương nhiên là ngại rồi. Cùng người chồng trước đi bộ trong mưa cho bà con khắp thành xem. Sự trong sạch của nàng đã bị 813 hủy hoại rồi. Cứ tiếp tục thì chẳng phải có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sao?

- Không được giả vờ khóc. Ta sẽ không ăn thịt cô đâu. - Hắn hơi cau mày bắt nàng thu lại thái độ của mình, mắt lim dim, môi nhếch lên mỉm cười. Hắn dùng tay áo lau nước mưa trên mặt cho nàng khiến nàng thở cũng không dám thở: - Nhìn kìa, từ trưa đến giờ cô đứng ngồi không yên. Cô thật sự muốn đi thế sao?

- ... - Đùng hòng dùng tình cảm miễn cưỡng đó để ép nàng nói ra nhé.

- Nếu đã như vậy thì ta cùng cô đánh cược nhé.

- Hả? Đánh cược ư? - Nàng chỉ vào mũi mình. Tại sao nàng lại ngửi thấy mùi gian tà thế nhỉ?

- Đánh cược. - Hắn vờ tay áo mình. - Ta cược là hắn không còn ở bờ sông nữa. Cô dám cược không?

Dựa vào tính cách của Bạch Phong Ninh, với chuyện này, chắc chắn là hắn đã đi rồi. Không có chuyện ở lại đó đâu. Hừ!

- Thua thì làm sao?

- Hừ! Còn chưa đánh cược mà đã nhận thua sao?

- Tôi chỉ muốn biết trước con đường tiếp theo thôi.

- Nếu cô thắng thì ta sẽ để cô đi. - Hắn mỉm cười tự tin. - Nhưng nếu cô thua.

Ừc! - Nàng nuốt nước bọt đợi lời phán quyết cuối cùng:

- Thua... thì làm sao?

- Thì phải để ta thấy.

- Thấy gì cơ? - Trên người nàng có thứ gì thần bí mà hắn muốn khám phá sao?

- Về nữ tính của cô.
- Hả? - Nàng không hề biết là về nữ tính của nàng lại đáng giá như vậy. Hấn muốn lấy nó ra để đánh cược với nàng sao?
- Cô phải luôn luôn cư xử đúng với một thực nữ trước mặt ta. - Hấn hừ lạnh lùng, không quên mối hận cũ:
- Còn nữa, từ nay về sau, cô phải nói vĩnh biệt với bạch mã hoàng tử của mình.
- ... - Điều... điều kiện này quá hà khắc.
- Không được nói rằng sẽ gặp hấn. Không được nhắc đến hấn trước mặt ta, cũng không được để ta nghe thấy cô nhắc đến hấn với người khác. Cả đời này, cô đừng nghĩ chuyện đến với ai. Cô thấy thế nào?
- ...
- Không dám đánh cược hả? Vậy thì thôi. - Hấn thật sự hài lòng với sự uy hiếp của mình. Cuối cùng, hấn không còn hi vọng nào với phong thái nữ nhi của nàng, gơ tay ra nhận chiếc áo tơ Tiểu Bính đưa cho. - Về nhà cùng ta thôi.
- Tôi đánh cược!
- Dường như đã phải dùng toàn bộ sức lực, hai từ “đánh cược” thốt ra từ miệng Long Tiểu Hoa lập tức ngăn được bước chân hấn. Hấn hơi sững người, mắt lim dim, nghiêng đầu nhìn kẻ đã dũng cảm vì bạch mã hoàng tử của mình mà một lần nữa đấu chọi với hấn.
- Cô nói gì? - Đường như hấn không ngờ rằng nàng sẽ có quyết định như vậy, lại chấp nhận thương lượng với những điều kiện mà hấn đưa ra chủ yếu để châm chọc nàng, giọng hấn như bị nén xuống cực điểm.
- Tôi nói muốn đánh cược. - Để có thể có ngày mai tươi sáng, Bạch mã hoàng tử không thể bị gió mây cuốn trôi đi được. Tuy võ công của chàng hơi kém một chút nhưng sau khi ăn quyết, bỏ chạy, vẫn biết quay về thanh toán. Vì chàng mà nàng đánh cược cả tương lai tươi đẹp của mình. Nếu như thua thì nàng sẽ phải ở bên Mẹ kế và phải chịu ngược đãi cả đời, đến cả nghĩ cách thoát khỏi cũng không thể.
- ... - Hấn ngừng lại một lát, rồi bỗng nhiên nhếch mép cười lạnh lùng, khề gật đầu: - Được... Coi như cô giỏi. Tiểu Bính, dắt ngựa cho Long đại tiểu thư. - Quả là to gan! Cô dám cá cược với ta. Ta đành phải cho cô được như ý thôi.
- Tôi cần ngựa để làm gì? - Nàng nhìn khuôn mặt hấn đột nhiên trầm mặc. Tiếng sấm bỗng nổi lên trên bầu trời. Ông trời ơi, chơi nhạc phụ họa cho khí thế của hấn sao. Khí thế của hấn đã khủng khiếp lắm rồi, sắp khiến nàng ngạt thở rồi. Bây giờ nàng đang dùng chút dũng khí cuối cùng của mình để thở, vì hạnh phúc mà phải liều mạng đấy.
- Chính là ta đang “thương yêu” cô đấy. - Mặt hấn tối sầm, nụ cười nham hiểm, thấy Tiểu Bính dắt ngựa từ chuồng ngựa của khách điểm đi ra: - Trời mưa to thế này, chạy bộ thì khổ quá, chi bằng là cưỡi ngựa.
- Cưỡi ngựa... - Nàng nhìn theo ánh mắt hấn ra ngoài, chỉ thấy Long Tiểu Bính dắt con ngựa trắng như tuyết quen thuộc không chịu ra ngoài trời mưa đi về phía nàng. Đó... đó đó đó... chẳng phải là con ngựa ngốc nghếch của Bạch mã hoàng tử sao? Hấn hấn hấn hấn có ý gì vậy? Hấn không thấy mất con ngựa này ngay ra vì sợ hãi sao? Ngoài cỏ khô ra, nó có biết gì khác đâu.
- Đi đi. - Hấn gơ tay một cách phong độ, ra hiệu cho nàng không cần phải để ý đến cảm nhận của con ngựa, cứ cưỡi ngựa mà đi.
- Tôi có thể dùng nó để đi...
- Ta muốn cô cưỡi nó.
- ... - Nàng biết hấn không tốt bụng như thế mà. Sao tên gian thương này có thể đánh cược một cách công bằng với nàng được chứ? Sao hấn có thể đánh cược mà không nắm chắc cơ hội thắng? Hấn sớm đã có mưu tính, chuẩn bị con ngựa ngốc nghếch đó, con ngựa không chịu đi, để làm mất thời gian của nàng. Bây giờ đã qua hơn một canh giờ. Đợi nàng đến bên bờ sông thì chẳng thấy ai nữa rồi. Huống hồ, Bạch mã hoàng tử nghe câu nói chết tiệt của 813 chưa biết chừng lại cho rằng nàng thay lòng đổi dạ nên chạy về nhà mà khóc rồi cũng nên.

- Cô còn ngây người ra đó làm gì? Đi đi. - Hấn rộng lượng thúc giục Long Tiểu Hoa.

Bà mẹ kể khổn kiếp! Hôm nay, nàng sẽ đấu với hấn!

Bạch mã hoàng tử, để sau này chúng ta có thể quang minh chính đại, xin hãy đứng bên bờ sông đợi thiếp.

19. Q.1 - Chương 19: Thực Ra Nàng Không Hiểu Lòng Ta (hạ)

Quyết sống mái một trận! Thắt chặt dây lưng, Long Tiểu Hoa lao vào màn mưa, kéo dây cương của con ngựa trắng ngốc nghếch đi trong mưa, nhưng con súc sinh ấy hoàn toàn không biết suy nghĩ gì cả. Đường như nó cảm thấy thời tiết này không hợp với bộ lông trắng như tuyết của nó. Dù làm thế nào nó cũng không chịu bước đi. Cuối cùng, nàng đã hiểu bộ lông trắng sạch sẽ, đẹp đẽ của nó ở đâu mà ra. Tất cả đều nhờ vào sự lừa dối mà có.

Đường bấn không đi, trời mưa không đi, trắng cái con khi! Ngựa trắng thực sự là loài động vật vừa ngốc lại vừa lừa. Thảo nào Bạch mã hoàng tử đã vứt nó ở Long phủ không thèm cười về nhà.

Đường gấp ghe, mấy lần ngã, con đường bình thường không đi đến hai khúc đã tới, nay bị con súc sinh này kéo dài tới tận nửa canh giờ, lại còn bị dân chúng cười nhạo vì cười con ngựa ngốc nghếch đi trong mưa. Toàn bộ thiện cảm của nàng đối với nó đều đã bị quét sạch sành sanh. Khó khăn lắm mới kéo được con ngựa đến cổng thành. Sau khi cẩn trọng nhìn quanh, không thấy bà mẹ kế độc ác đâu, nàng liền buông dây cương ngựa, chạy ra bờ sông.

Dòng sông nhỏ hiền hòa thường ngày bị nước mưa biến thành con nước lớn dữ dội. Bên bờ sông không một bóng người, không có bóng áo trắng bay bay, không có người gấp nàng lúc giờ Ngọ ba khắc, không có nụ cười dịu dàng và tiếng gọi triu mến “Long Nhi”. Ngoài tiếng mưa rơi ra, chỉ còn lại nàng ướt sũng như chuột lột, đứng bên bờ sông vuốt nước mưa trên mặt.

Cũng đúng thôi. Nàng đã đến muộn hai canh giờ, lại gặp trời mưa lớn như vậy. Y phục của chàng quá sạch sẽ, đâu có thần kinh đứng trong mưa đợi nàng. Hơn nữa, 813 còn nói câu chết người đó với chàng, chỉ có kẻ ngốc mới đứng đây đợi.

Lần này thì hết thật rồi. Bà mẹ kế độc ác đã thắng. Nàng đã thua rồi. Bạch mã hoàng tử ơi! Hu hu! Lần này Long Nhi phải vĩnh biệt chàng rồi, phải quay về để bà mẹ kế ngược đãi cả đời, còn phải cả đời làm bà cô già nữa. Thật là thê thảm! Ít nhất nàng cũng đã từng hy vọng vào ngày mai tươi đẹp bên Bạch mã hoàng tử. Nào ngờ đến hy vọng cuối cùng đó cũng bị bà mẹ kế độc ác dập tắt. Thật không phải là con người!

Thở dài, nàng lẩm bẩm rồi quay người thì chỉ thấy con súc sinh ngựa trắng bỗng nhiên nhiệt tình lao về phía mình? Hả? Lê nào bộ dạng đau khổ của nàng lại có sức hấp dẫn như vậy? Có thể khiến nó thay đổi tâm tính sao?

- Này! Sao bỗng nhiên ngươi lại chạy thực mạng như vậy?

Cộc cộc cộc cộc!

- Này, ngươi cứ lao thẳng như vậy là ý gì chứ?

Cộc cộc cộc cộc!

- Này! Ngươi còn lao đến đây là ta hét lên đây.

Cộc cộc cộc cộc!

- Này! Ừ ừ ừ... Ặc Ặc! Đồ chết tiệt! Ngươi hất ta xuống sông rồi. Ừ ừ ừ! Cứu cứu cứu tôi với! - Đánh cược gì chứ? Cưỡi ngựa trắng gì chứ? Thương yêu nàng gì chứ? Tất cả là vì lời thề độc của nàng. Thật không ngờ nàng còn chưa kịp bị chó cắn, biến thành rùa, cóc nhái thì đã bị con ngựa trắng mình sùng bái nhất hất xuống sông cho hà bá ăn thịt.

- Ta biết... Ta biết đây là kế hoạch cả bà mẹ kế độc ác đó mà... Ừ ừ ừ...

- Ta hận ừ ừ ừ... ngươi! Long Hiểu Át! Ta biến thành ừ ừ ừ... cũng không tha...

- Làm gì có ai giống như cô, chết đuối đến nơi rồi mà vẫn còn cố sức nói những câu vớ vẩn đó chứ? - Một tiếng cười nhạo vang lên bên tai nàng.

Vì nàng nghĩ rằng cuộc đời này sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời ngày mai, nên nàng đã để tất cả oán ân bùng phát, nhưng vào lúc quyết định đó thì đôi mắt màu xám lại nhìn nàng, mái tóc đen ướt sũng nước mưa, bộ đồ trắng vẫn bay bay nhưng tất cả đều nổi trên mặt nước, không hề bị lấm.

- Léch thếch quá! - Hắn nhìn bộ dạng ngạc nhiên không nói lên lời của nàng, cười nhún vai: -Ta vốn không muốn cô thấy bộ dạng léch thếch này nhưng nào ngờ cô... vì không đợi được ta mà nhảy xuống sông tự vẫn.

- ... - Nhảy xuống sông tự vẫn ư? Ai cơ? Nàng á? Lẽ nào chàng không nhìn thấy nàng bị con ngựa ngốc nghếch đó hất xuống sông? Ồ! Nhưng mà hiểu nhầm này lại rất tốt! Nàng cũng chẳng muốn nói ra, chỉ là ục ục ục... ặc ặc... Chân nàng vừa đạp thì lại uống một ngụm nước sông, mặt nước phủ qua đầu khiến đầu óc nàng quay cuồng. Nàng cố bám lấy thứ gì đó trên mặt nước thì bỗng nhiên đôi môi bị bịt chặt lại. Sau đó, một luồng khí ấm thổi vào miệng nàng, lan tới phổi nàng. Cảm giác dễ chịu khiến nàng thỏa mãn. Nàng mở mắt ra thì thấy hàng lông mi dài đỏ đang nhắm lại, ở rất gần nàng. Chàng dùng một tay kéo cằm nàng về phía mình.

Lẽ nào nàng và chàng đang...

Hít một luồng khí lạnh.

Sự thực đã chứng minh, hà hơi cho người khác trong nước là một lựa chọn lãng mạn nhưng đương nhiên không phải là một lựa chọn sáng suốt. Bởi vì đương sự vì ngạc nhiên, nhạy cảm hay hưng phấn quá độ, bất cứ lúc nào cũng có thể hít một hơi... không, là nước xộc vào mũi. Sau đó...

Tứ chi co giật!

Ngất đi!

Bạch Phong Ninh nổi lên khỏi mặt nước, mái tóc đen xõa ra. Hắn nhìn Long Tiểu Hoa càng cứu càng gần cái chết trong lòng mình, nở nụ cười.

- Ngất như thế sao? Quả là không bình thường!

Bỏ đi, hẩn nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn mực nước chưa đến ngực mình mà nói:

- Nếu chết đuối với mực nước như thế này thì cô thật là mất mặt đấy!

Hắn bế “vật thể” không còn ý thức trên tay, vừa bước từng bước lên bờ vừa nhìn nàng. Cổ áo nàng bung ra, để lộ một sợi dây lụa trên làn da trắng. Sợi dây đó treo một chiếc chìa khóa tinh xảo. Hắn giơ tay định gỡ ra thì lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn con ngựa trắng đang đứng bên bờ gặm cỏ với dáng vẻ lười biếng. Hắn vỗ vỗ con ngựa:

- Ngày ta mua người, ta đã biết người nhất định sẽ có ích. Hôm nay thật là cảm ơn người đấy.

Hắn nhẹ nhàng gạt mái tóc ướt, kéo “vật thể” đang hôn mê lại gần mình, thì thầm bên tai “vật thể” không biết có nghe được gì không đó:

- Chúng ta đã thân mật hơn cả bình thường, môi kề môi. Từ nay về sau, cô không được nói dối ta. Chắc chắn cô biết bản khế ước bán thân của Hiểu Át ở đâu. Nhất định phải nói cho ta biết đấy.

Tiếng vó ngựa thu hút sự chú ý của Bạch Phong Ninh. Hắn ngẩng đầu lên nhìn con ngựa đen đang từng bước từng bước tiến về phía mình. Không hổ là ngựa chạy suốt đêm, nó khác hẳn với cá tính lười biếng của con ngựa trắng. Chạy trong mưa mà không hề e ngại. Áo choàng đen của kẻ cưỡi trên lưng ngựa đã ướt sũng, đến cả chiếc roi ngựa cũng ướt sũng nước mưa sẫm màu. Hắn nhướn hàng mi với ánh mắt lạnh lùng, tuy không phần nộ nhưng cũng không có chút gì là tình bạn thân thiện cả.

- Huynh đến nhanh thật đấy! Ta đang định đưa cô ấy về phủ. - Bạch Phong Ninh nở nụ cười: - Với cá tính của ta đợi người ta lâu lắm cũng chưa đến nửa canh giờ thì đã bỏ về rồi. Huynh đã đoán như vậy, đúng không?

- ... - Người trên lưng ngựa không nói gì nhiều, giơ tay ra đoạt lại “thứ” trong tay Bạch Phong Ninh.

- Huynh có ý gì thế? Huynh nghĩ cô ấy là của mình sao?

- Lẽ nào huynh còn muốn ta cảm ơn huynh? - Long Hiểu Ất một tay giữ dây cương, một tay giơ ra trước mặt Bạch Phong Ninh, giọng điệu khó chịu.

- Cô ấy ngã xuống sông. Ta cứu cô ấy lên bờ giúp huynh. Chẳng lẽ huynh không nên cảm ơn ta sao? - Bạch Phong Ninh dùng ngón tay vén những lọn tóc ướt trước mặt như khiêu khích.

Long Hiểu Ất liếc nhìn mực nước sông không cao quá ngực, cảnh cáo Bạch Phong Ninh không được ăn nói linh tinh. Dòng sông này từ trước tới nay chưa từng có ai chết đuối cả. Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân không đến lượt Bạch Phong Ninh. Còn chuyện rơi xuống nước được cứu cũng không đến lượt Long Tiểu Hoa. Để bị sắc nước ngất đi ở dòng sông này đã là mất mặt lắm rồi. Lẽ nào còn dám công kích sao? Hai kẻ mặt dày dám hện hò ở đây thật là chướng tai gai mắt!

- ... Giao người cho ta, huynh có thể đi rồi. - Để khỏi phải phí lời, Long Hiểu Ất đuổi thẳng kẻ trước mặt đi. Bạch Phong Ninh không hề tức giận mà còn mỉm cười chẳng chút xấu hổ nhún vai:

- Này! Huynh như vậy có coi là qua cầu rút ván không đấy? Dù gì ta cũng giúp huynh mà.

- Không phải huynh giúp ta mà là huynh lăm chuyệ.

- Theo ý huynh thì ta nên để cô ấy chết đuối dưới sông, chứ không nên lăm chuyện cứu cô ấy đúng không?

- ... - Giữ dây cương, Long Hiểu Ất nhằm vào kẻ đang cười, chỉ muốn giẫm chết hẳn.

- Này! Muốn con ngựa Chạy suốt đêm đó giẫm chết ta cũng được nhưng huynh đừng quên trên tay ta còn có một người, một càn hạnh đỏ đấy. - Bạch Phong Ninh nhếch mép cười, cúi đầu nhìn “càn hạnh đỏ” đang hôn mê trong lòng mình. Phản ứng của nàng thật đáng yêu! Cố gắng lên. Hẳn đã nói rồi, không đủ cao cũng không sao, chỉ cần hấn bẻ nàng lên thì sớm muộn gì đóa hoa này cũng nở bên ngoài tường thôi. Điều này không phải... đã ứng nghiệm rồi sao?

Bạch Phong Ninh đang mỉm cười với âm mưu đen tối của mình thì con ngựa Chạy suốt đêm cứ thế lao về phía hấn:

- Này! Huynh giận quá mất khôn rồi à? Huynh định giết cá phá lưới sao? - Lẽ nào hấn đã tính toán nhằm rồi? Người trong tay hấn không hề có tác dụng gì với kẻ kia? Hay kẻ đó nghĩ nếu để hạnh đỏ vươn ra thì thả chặt luôn càn hạnh đỏ đó cho xong?

- Ta rất muốn giẫm chết huynh. Rồi sẽ có ngày đó. - Giọng mắt kiên nhẫn của Long Hiểu Ất vang lên, tiếng vó ngựa càng lúc càng nhanh, như ngọn gió lướt qua Bạch Phong Ninh. Hấn lùi lại hai bước nhưng đã muộn, vòng tay hấn trống không. Hấn nhíu mày đứng đó nhìn Long Hiểu Ất cưỡi con ngựa đen phi đi, hoàn toàn không để ý gì đến người hùng đã nhảy xuống nước cứu người.

Nhìn con ngựa đang phi đó và nhìn con ngựa Long Tiểu Hoa khó nhọc kéo đến, Bạch Phong Ninh chỉ cười:

- Không phải chỉ là một bản khế ước bán thân sao? Nếu hấn thật sự quan tâm thì mình sẽ giúp hấn lấy về.

20. Q.1 - Chương 20: Một Cơ Ác Mộng Đau Khổ Triền Miên

Long Tiểu Hoa biết mình đang nằm mơ. Nếu không thì nàng đã không bỗng nhiên biến thành đứa trẻ bảy, tám tuổi, còn chưa dậy thì. Nàng cảm thấy trực giác mách bảo nàng đây chắc chắn là ác mộng. Tay nàng cầm một xiên kẹo hồ lô vừa đi vừa mút, mu bàn tay có mấy vết đỏ mà mẹ nàng đã đánh dấu khi bắt nàng phải học làm sổ sách và sử dụng bàn tính. Thật ra mà nói, đến Long Tiểu Hoa cũng không thể không thừa nhận rằng hồi nhỏ mình là một cô bé rất đáng yêu với chiếc quần đỏ hoa trắng và đôi giày thêu màu đỏ. Một cô bé ngây thơ sẽ trở thành một cô nương xinh đẹp nhưng tại sao lại biến thành một người khiến người ta thấy là ghét, một cô gái chỉ thích đọc “sách người lớn”, bị Mẹ kế Long Hiểu Ất giày vò. Có điều nàng cũng không coi là hoàn toàn quái dị, nàng chỉ giữ lại một chút tính cách tuổi thơ: không muốn học, tham ăn và lười biếng.

Hài lòng ngắm nhìn hình ảnh bản thân mình khi còn là cô bé bảy tuổi trong sáng không tà niệm, nhìn bím tóc nhỏ trên đầu cô bé, trong lòng nàng bùng lên những xúc cảm khó diễn tả. Chỉ là cảnh tượng khá quen mắt lúc này khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Sau cơn mưa, nhà nhà đều thắp đèn buổi tối, nàng một mình ăn kẹo hồ lô, không ở nhà mà còn chạy ra ngoài làm gì?

- Tôi phải bỏ nhà đi. Tôi không muốn xem sổ sách, không muốn học cùng bàn tính. Hu hu! Mẹ lấy roi mây đánh tôi, tôi trèo qua cửa sổ chạy trốn. Tôi muốn tìm A Tam ca mua kẹo hồ lô. Tôi lấy huynh ấy để được ngày ngày ăn kẹo hồ lô.

Tiếng nói của cô bé bảy tuổi đã giải thích những nghi hoặc của nàng. Ồ... Đúng rồi. Khi nàng bảy tuổi, người trong lòng của nàng chính là A Tam ca bán kẹo hồ lô góc phố. Lúc đó, nàng nghĩ rằng mình lấy huynh ấy thì có thể cả đời ăn kẹo hồ lô, không cần phải học làm sổ sách, không cần phải học sử dụng bàn tính, không bị mẹ đánh nữa. Thế nên nàng thường mỉm cười để lộ cả hàm răng ra với A Tam ca. Hai chiếc răng hổ cứ thế chìa ra. Nhưng chiều này sau khi gặp Long Hiểu Ất thì dần dần mất tác dụng. A Tam ca nói nhà nàng có thêm Long Hiểu Ất thì nụ cười của nàng bắt đầu xấu xí, hàm chứa nỗi ám ức. Híc...

Nếu như không gặp tên Long Hiểu Ất bệnh hoạn đó, nếu như hồi trước nàng không đưa hấn về nhà, nếu như... vân vân. Cuối cùng nàng đã biết tại sao cảnh tượng này lại quen thuộc như vậy. Đây chính là cái ngày số phận nàng thay đổi. Long Tiểu Hoa, đừng chạy khắp phố, đừng nhìn vào góc phố, đừng ngậy người ra trước cái đẹp, đừng...

Ồi!... Đẹp quá! Mình chưa từng thấy thứ gì đẹp như vậy. Đôi môi mọng đỏ thật là ngon, thật muốn chạm vào, chạm vào một chút thôi. Ồ! Hình như không hiệu quả lắm! Hay là ôm một cái nhí? Ừm ừm, không được. Mình phải hôn một cái mới được...

- Bỏ cái miệng của ngươi ra! - Một bàn tay trực tiếp đẩy nàng.

- Hu hu hu! - Bị một bàn tay đẩy ra xa ba tấc, suýt nữa thì xiên kẹo hồ lô trong tay nàng cũng rơi xuống đất. Nhìn bộ dạng đáng thương của hấn dựa vào góc tường kia, chẳng đáng một xu. Dầm mưa dãi nắng mà lại mang vẻ đẹp của cảnh tượng vi đáng thương chứ. Xem chừng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng bàn tay to của hấn đã đẩy nàng ra. Nàng biết lúc đó hấn chỉ làm bộ từ chối, cự tuyệt để hấp dẫn nàng. Bây giờ nàng đã hiểu rõ lòng lang dạ sói của hấn. Nhưng khi ấy nàng mới chỉ có bảy tuổi, hoàn toàn là một nha đầu ngốc, thèm chảy nước miếng, quên hấn lời thề sẽ lấy A Tam ca. Hấn giống như con sâu gặm nhấm nàng vậy.

- Huynh à, huynh bán thân chôn cha ư?

- ... Tránh ra. - Hấn chẳng thèm liếc nàng, đẩy nàng ra xa.

- Huynh à, huynh đói rồi phải không? Tôi cho huynh ăn kẹo hồ lô của tôi nhé. - Nàng không bận tâm mà đưa cho hấn xiên kẹo hồ lô đã dính nước miếng của mình.

- Ngươi đi đi. - Hấn hằm hằm nhìn xiên kẹo hồ lô đó, không biết có phải là ghét nước miếng của nàng không nhưng rõ ràng bộ dạng của hấn như sắp chết đói đến nơi rồi.

- Đừng bảo người ta đi. Người ta rất thích huynh mà. - Mặt tròn nói.

- ... Thích ư? Vậy ta đáng giá bao nhiêu? - Hấn buông một câu, thế nhưng sau này, cuối cùng hấn cũng hiểu, những thứ Long Tiểu Hoa thích đều không đáng tiền. Nàng có thể vì đồ ăn mà sẵn sàng thích cả A Miêu, A Cầu, có thể vì muốn mua được “dâm thư” mà sẵn sàng ôm cả ông chủ tiệm sách, và vì muốn tránh việc phải sử dụng bàn tính nên mới cố tình mua hấn về.

- Huynh à, huynh biết làm sổ sách sao? - Mắt nàng sáng lên, dường như vẻ đẹp bên ngoài của hấn lại càng tăng thêm một bậc.

- ...

- Huynh biết sử dụng bàn tính đúng không? - Nàng liếc nhìn chiếc bàn tính có những hạt ngọc xanh ở dây lưng mình.

- ...

- Tốt quá rồi. Tôi có thể nộp bài tập ngày mai rồi. Mẹ tôi nói, nếu tôi không tính toán xong cuốn sổ này thì ngày mai sẽ nhốt tôi vào chuồng lợn và bỏ đói tôi đấy. Hu oa oa oa oa!

Hắn bàng hoàng, lần đầu tiên hắn chính thức nhìn nàng, nhếch mép nói:

- Người cũng bị ép học tính toán sao?

- Có phải là thế lắm không? Bà ấy quả thực giống như mẹ kế vậy. Tôi vốn định đi tìm phu quân bán kẹo hồ lô nhờ giúp...

- Ta đói. - Hắn bỗng ngắt lời nàng. Hắn đã thừa nhận hắn thực sự cần đồ ăn, cũng coi như là chấp nhận giúp nàng làm bài tập: - Nhưng ta không muốn ăn kẹo hồ lô của người.

- Nhưng kẹo hồ lô... - Rất ngon mà.

- Ta ghét những thứ tròn tròn, đặc biệt là chúng còn xiên lại với nhau. - Hắn nhấn mạnh hình thức của món đồ ăn này và nguyên nhân cự tuyệt: - Vì nó giống như cái bàn tính.

- Hả?

- Không phải người muốn ta giúp người tính toán sao? Còn không đi à? - Hắn chống tay xuống đất, đứng dậy. Lúc này nàng mới phát hiện ra mình chỉ đứng tới thắt lưng hắn, cứ như một người lùn. Hắn bỗng trở nên cao lớn. Trong bóng tối, nàng không thể nhìn rõ vẻ đẹp “ngiêng nước nghiêng thành” của hắn nhưng nàng nghe thấy tiếng hắn cười: - Có điều tiền công làm sổ sách không rẻ đâu.

Nhiều hơn không rẻ thì là đắt rồi. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng, mình lại dẫn dắt một kẻ bị đói ngoài phố sắp chết đến nơi, vượt tường, trèo qua cửa sổ về phòng mình, sau đó đưa bài tập mẹ giao ra trước mặt hắn. Hắn không hề nhú mày, mở sổ ra và liếc nhìn một lượt. Hắn nhìn nàng như thể những thứ này quá đơn giản. Nàng nhìn hắn gầy bần tính ngưỡng mộ nhưng hắn lại đá nàng ra khỏi cửa, bảo nàng đi tìm đồ ăn.

Dù sao Long Tiểu Hoa cũng là thiên kim tiểu thư sáu, bảy năm nay, “kinh nghiệm” nhiều năm đã tạo cho nàng thói quen “cái gì cũng không biết”. Vào nhà bếp, nàng giống như một cô ngốc làm náo loạn cả lên. Cuối cùng nàng bê ra một bát mì trắng nấu với nước trắng, phía trên có rắc vài cọng rau xanh, mang đến trước mặt người đẹp của mình. Mì trắng thì ngon gì, bổ béo gì chứ? Nàng vốn tưởng hắn sẽ bắt mình đi làm lại một bát khác, bởi vì nàng phát hiện, “mỹ nhân” mà mình đưa về hoàn toàn không tốt đẹp như vẻ bề ngoài của hắn.

Nào ngờ hắn vừa nhìn thấy mì trắng thì thái độ thay đổi hẳn, cứ như nàng đã mang đến một thứ khiến hắn cảm động vậy. Hắn mỉm cười, lắc lắc đầu, vừa như bất đắc dĩ lại vừa như cảm thấy rất vui. Hắn cầm đũa lên ăn mà không một lời oán thán. Chắc là hắn thích món ăn này. Nàng vui mừng khôn xiết vì mình sắp qua được cửa ải nhưng cửa ải của mẹ nàng không dễ vượt qua như thế đâu.

Ngày hôm sau, lật qua cuốn sổ mà hắn đã làm, mẹ nàng vô cùng ngạc nhiên, bà biết chắc chắn có người đã giúp nàng. Và thế là, nàng vẫn bị nhốt vào chuồng lợn bỏ đói. Khi bò ra khỏi chuồng lợn thì nàng mới phát hiện ra khách điểm Đại Long Môn vừa tiếp nhận khế ước bán thân của tân chương quỹ - Long Hiểu Át. Người đẹp của nàng chỉ sau một đêm đã biến thành chương quỹ của khách điểm nhà nàng, lại còn được mẹ nàng tin tưởng nữa chứ. Người biết tính toán sổ sách có sức hấp dẫn đến thế sao? Có sức hấp dẫn hơn cả con gái ruột của mình sao? Híc...

Bi thảm chưa kết thúc thì ác mộng lại tiếp tục...

- Long Tiểu Hoa, cô không cần phải học làm sổ sách và sử dụng bàn tính nữa. - Vị tân chương quỹ của gia đình này đối với nàng mà nói, tuy rằng thái độ của hắn chẳng có chút gì gọi là “thương hương tiếc ngọc” nhưng cũng đáng để nàng phải reo lên vì nhờ hắn mà nàng được giải thoát khỏi địa ngục sổ sách.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn đã giơ ngón tay thon dài ra trước mặt nàng khua nhẹ, nói với nàng rằng, ác mộng giờ mới thực sự bắt đầu: - Bắt đầu từ hôm nay, cô chỉ cần học cầm kỳ thi họa, biết thế nào là tiểu thư đài các, thế nào là lễ nghĩa, thế nào là chăm chồng dạy con.

- Hả? Đó là những thứ gì? Sao nghe nó còn khủng khiếp hơn cả sổ sách và bàn tính thế?

- Ta đã sớm nói với cô rồi mà. Tiền công làm sổ sách của ta không rẻ đâu. - Hấn cười nhắc lại lời tối qua và còn thêm mấy câu nữa: - Tốt nhất là chuyện tùy tiện nói chuyện với đàn ông ở ngoài đường, đưa người ta về nhà, cô chỉ nên làm một lần này thôi. Từ nay về sau, ta muốn cô là một nữ đệ tử từ trong ra ngoài. Cô nghe rõ chưa?

- Xì! - Long Tiểu Hoa bảy tuổi chưa kịp trở thành một cô nương đệ tử thì số phận nàng đã thay đổi. Bây giờ câu trả lời của Long Tiểu Hoa chính là...

Hãy rút đi với cô nương đệ tử từ trong ra ngoài của người! Hãy rút đi!

Tuổi trẻ ngang bướng, nhiệt huyết cuộn cuộn, Long Tiểu Hoa chống đối. Lúc này mọi người biết tại sao Long Tiểu Hoa từ một cô bé ngây thơ đáng yêu đã biến thành người như bây giờ rồi chứ? Nàng vốn cũng có tiền đồ xán lạn, tương lai rực rỡ, nhưng khi một kẻ cầm roi quất sau lưng vừa đánh, vừa thúc, tinh thần học tập của nàng tụt dốc, nàng đã ném mấy thứ cầm kỳ thi họa đó vào sọt rác và không thể trở thành cô gái đệ tử từ trong ra ngoài. Nàng trở nên oán hận, kèm theo là nụ cười kỳ quái, hành động ngang ngược, lời lẽ thô thiển và không hề có vẻ thân thiện, hòa nhã. Về ngây thơ của nàng vĩnh viễn ra đi. Nàng thích thu mình đọc sách dăm ô và làm một người con gái đáng thương mong có bạch mã hoàng tử đến giải cứu.

Dường như Long Hiểu Át cũng đã hiểu ra rằng, hấn đã đưa ra quyết định đầu tư không có tiền đồ, không có tương lai. Do vậy hấn dừng lại phương thức giáo dục quái gở ban đầu và đành mặc kệ. Dù sao ngay cả hấn cũng không ôm hy vọng đào tạo nên được một thiếu nữ hoàn hảo, thì nàng còn phải căng thẳng gì chứ?

Ồ! Giác mơ khủng khiếp này cứ kéo dài mãi thật là đau khổ. Nó chứa đựng toàn bộ những bi thảm mà nàng từng trải qua. Nàng muốn tỉnh lại, tỉnh lại, trở mình rồi ngủ tiếp...

Thịch thịch thịch! - Tiếng nhịp tim đập đều đều bên tai nàng.

Nàng nghi ngờ trở mình, cảm giác nhưng đang nằm nhoài trên một thứ gì đó cứng hơn giường, mềm hơn sàn nhà, lại còn động đậy và phát ra tiếng động rõ hơn, nhanh hơn.

Thịch thịch thịch thịch thịch!

- Tiểu Đình, âm ỉ quá! - Ý nghĩ đầu tiên của nàng là Tiểu Đình lại ôm gối trèo lên giường nàng, nhưng thường thì mỗi khi đương gia vĩ đại về phủ, Tiểu Đình sẽ không dám ngủ ở giường của nàng. Vì Giả quản gia nói rằng, không chừng ngày nào đó đương gia sẽ hồi tâm, đem đến hạnh phúc cho tiểu thư, nên ông đã đuổi Tiểu Đình về phòng mình.

Cái giường này quá âm ỉ, lại không êm. Nàng đang định trở mình để tư thế nằm được thoải mái hơn thì nghe tiếng Mẹ kể bên tai:

- Đừng làm ồn. Ngủ đi nào. - Nàng cảm thấy eo mình bó chặt, lại bị giữ chặt một bên.

- Nửa đêm không ngủ còn định làm gì? - Chủ nhân của cái giường lên tiếng. Long Hiểu Át không thoải mái, cúi nhìn thứ đang cựa quậy trong lòng mình. Vừa mới ướt nhẹp vì ngã xuống sông, uống một bụng nước, sốt suốt cả đêm mà vẫn còn tỉnh thần như vậy sao? Loại thuốc này thực sự có tác dụng nhanh như vậy? Hấn gơ tay kéo lại chăn cho nàng, nhíu mày hỏi: - Muốn đi vệ sinh à?

- Tôi không muốn đi vệ sinh. Tôi muốn đi uống nước. - Nàng khát khô cả miệng, cố gắng trả lời.

- Hấn vén chăn ra, bước xuống đất, đến bên bàn trà rót một chén nước rồi quay lại giường. Hấn dịu kẻ đang ôm gối vừa rời khỏi lòng hấn dậy, kê chén nước bên miệng nàng. Mỗi nàng chạm phải chén sứ lạnh thì liền vô thức uống một ngụm nước lớn. Sau khi uống xong, đã đỡ khát, nàng nấc một cái, rồi lại thiếp đi. Hấn nhìn chén nước còn thừa thì ngẩng đầu lên uống hết rồi lại đặt chén lên bàn trà, ngồi lại bên mép giường.

Hấn vừa ngồi xuống thì phát hiện kẻ không khách sáo này đã giống như một con bạch tuộc ôm lấy cái giường, ngủ xấu chết đi được, hoàn toàn không chừa chỗ cho hấn. Cô nương đệ tử thế này sao? Hừ! Hấn không nên có bất kỳ hy vọng gì.

Nghĩ đến đó, hấn gơ tay nâng cổ nàng lên, chỉnh lại tư thế ngủ cho nàng, thử độ nóng trên trán nàng, để nàng quay lại tư thế ngủ trong lòng mình. Nàng mơ hồ cự tuyệt lồng ngực âm ỉ và không mềm mại của hấn, nhưng hấn thì thầm dọa nạt:

- Còn cựa quậy nữa là ta đuổi ra ngoài đấy.
- Hu hu... Bạch mã hoàng tử cứu với. Mẹ kể lại ức hiếp người ta. Hãy dùng song kiếm hợp bích đánh bại hắn đi.
- ...
- Tôi không muốn học cầm kỳ thi họa. Trả sách lại cho tôi. Tôi không muốn Mẹ kể. Hu hu!
- ...
- Tôi không muốn “bị yêu thương”. Tôi muốn tự do. Chiếc giường này vừa ấm ì vừa cứng. Nó cứ kêu thịch thịch ấy. Hu hu!
- Cô không thể ngủ yên một chút được sao? Đừng nói linh tinh nữa. Ta ném cô ra khỏi cái giường kêu thịch thịch này bây giờ.
- ...

21. Q.1 - Chương 21: Trong Trắng Ư? Đó Là Thứ Vô Cùng Quý Giá. Hu Hu!

Thức dậy Vặn mình.

Ngủ thật ngon! Quên hẳn cảm giác giày vò đó! Long Tiểu Hoa hoàn toàn quên mất cơn ác mộng vừa trải qua. Cuối cùng, nàng cũng bò dậy, ngáp một cái thật lớn. Đang định bước xuống giường thì nhìn thấy Tiểu Đinh bê chậu nước từ ngoài bậc cửa bước vào, nàng lập bật hỏi:

- Tiểu Đinh, mấy giờ rồi?

Xoảng!

Tiếng chậu nước đặt xuống đất. Tiểu Đinh nhìn Long Tiểu Hoa còn ở trên giường, ngáp ngắn ngáp dài thì giật nảy mình. Cô không hiểu tiểu thư của mình đã trải qua một đêm như thế nào mà lại có biểu hiện như thế. Long Tiểu Hoa lắc đầu, cúi xuống nhìn phía dưới.

Dây chiếc yếm tụt xuống quá nửa, phủ hờ lên ngực, vạt yếm bị lật lên để lộ cái bụng trắng nõn đang chào Tiểu Đinh. Quả đúng là kích thích nhưng...

- Sao em lại nhìn ta trừng trừng như vậy? Em chưa bao giờ nhìn thấy sao? - Họ đã từng tắm chung. Cả người nàng từ trên xuống dưới có chỗ nào mà Tiểu Đinh chưa từng nhìn thấy chứ? Hơn nữa trời nóng như vậy, ai mặc chỉnh tề mà ngủ được?

Tiểu Đinh không nói gì, chỉ gạt cái chậu sang, đi đến bên giường nàng, lật chăn của nàng thì nàng lập tức thu vào góc giường:

- Sao tối qua em lại ngủ trên giường của ta? - Nàng chỉnh trang lại đồ ở góc giường, đầu tóc rối bời, hai tay che trước ngực, bộ dạng như bị người ta chà đạp vậy.

Kiểm tra giường xong, Tiểu Đinh mới yên tâm ấn lên ngực mình. Cô vỗ vai tiểu thư, nói một cách nghiêm túc:

- Tiểu thư, em thật sự không biết nên chúc mừng tiểu thư hay là thông cảm cho tiểu thư. - Chính xác mà nói, cô thật sự muốn nhảy lên. Thực sự quá bị thảm. Trên giường hoàn toàn sạch sẽ, không hề có bất kỳ dấu tích của việc ân ái. Điều đó chứng tỏ tiểu thư vẫn còn trong trắng: - Tiểu thư vẫn còn trong trắng ạ.
- Trong trắng ư? Trong trắng gì cơ? - Trong trắng là thứ gì? Nó có ăn được không? Nàng cần nó làm gì?
- Tiểu thư quên mất mình bị ngã xuống sông và được dương gia đưa về nhà sao? Tiểu thư bị sốt suốt hai ngày mới tỉnh lại đấy.
- Hả? Ta... ta bị ngã xuống sông sao? Ồ... phải phải... - Nàng bịt miệng nhớ lại. Nàng cho rằng Bạch mã hoàng tử không còn ở bờ sông và bị con ngựa hất xuống sông... Không, là nàng đau lòng nhảy xuống sông

tự vẫn. Ừm! Cách nói này lãng mạn hơn nhiều. Sau đó Bạch mã hoàng tử đã bế nàng lên, hà hơi thổi ngạt cho nàng. Sau đó...

- Chuyện này thì liên quan gì đến Mẹ kế chứ? Em nói ai đưa ta về nhà cơ?

- Đương gia ạ. Đương gia toàn thân ướt sũng bế tiểu thư đặt lên giường, rồi giận dữ gọi em thay đồ cho tiểu thư.

Đương gia thì có liên quan gì đến nàng nhỉ?

- Không đúng. Phải là Bạch... Không đúng. Khoan đã. Em nói là hắc bảo em thay đồ cho ta ư?

- Vâng.

- Em đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy được không. Em đừng dùng ánh mắt kỳ quái đó để nói cho ta biết sự thật tàn khốc. Em đừng nói với ta là hắc đứng bên cạnh nhìn em thay đồ cho ta đấy nhé.

- ... Vâng. - Không thể không gật đầu nói cho tiểu thư biết sự thật tàn khốc này. Đương gia đứng bên vừa lau khô tóc vừa nhìn tiểu thư đang hôn mê bất tỉnh.

- Nói cho ta biết, em không cởi hết đồ của ta ra đúng không? Không có, không có, không có. Ta không bị hắc nhìn thấy hết. Ta không có, không có, không có. - Á! Á! Á! Nàng bỗng cảm thấy sự trong trắng của mình thật đáng giá!

- Toàn thân tiểu thư ướt sũng, không thay hết làm sao được ạ? Nhưng, tiểu thư không cần phải lo. Từ đầu đến cuối đương gia đều bận rộn với những câu nói nhảm của tiểu thư nên không hề để ý đến những thứ khác, chắc không có thời gian nhìn tiểu thư đâu.

- ... Hắc có thể nhìn lúc em thay đồ cho ta. Nàng nhấn mạnh trạng thái của mình khi đó.

- Tiểu thư có mặc đồ hay không đối với đương gia đều không có gì khác biệt.

- Em nói gì? - Thật là coi rẻ sức quyến rũ từ cơ thể nữ tính của nàng. Nam nhân trông thấy thân hình nữ nhi đều trời dậy ham muốn. Vào lúc quyết định, còn có thể đến mức trở thành cảm thú. Đương nhiên bạch mã hoàng tử của nàng là ngoại lệ. Ngộ nhờ bà mẹ kế độc ác đó đã có tà ý gì với thân thể nàng...

- Thật sự không có gì khác biệt. Mấy tối nay, đương gia đều ngủ ở chỗ tiểu thư nhưng mỗi lần quay về, Tiểu Đinh đều phát hiện ra giường của tiểu thư vô cùng sạch sẽ, không hề có vết tích gì. Sự trong trắng của tiểu thư vẫn còn. Tiểu thư yên tâm đi. Đương gia hoàn toàn chẳng có chút ý đồ xấu với thân thể của tiểu thư.

- Mấy lần cô chạy đến thu dọn phòng còn nhìn thấy đương gia mình ở trần, ngồi bên mép giường đi giày vô cùng hấp dẫn. Dáng vẻ đó đủ khiến cho những nha đầu như bọn họ thêm chảy nước miếng. Ồ! Nhưng có lẽ đương gia hoàn toàn không có chút hứng thú nào với thân thể của tiểu thư. Nếu không thì sao hai người ngủ bên nhau như vậy mà lại không hề có chuyện gì? Chắc không phải là đương gia đã yêu thương và coi tiểu thư như con gái mình đấy chứ? Yêu thương mà không có chút tà ý nào sao?

- ...

- Tiểu thư, nét mặt của tiểu thư là ý gì thế ạ?

- Ta đang nghĩ. Ta trước tiên nên lo vì hắc đã ngủ trên giường của ta, hay nên lo lắng vì hắc không có cảm hứng gì với vẻ nữ tính của ta. Em không nên nói hai chuyện này cho ta biết, giờ thì ta chỉ có thể thể hiện nét mặt này cho em xem thôi.

- ... Tiểu thư bỏ cái biểu cảm xấu xí đó, xuống giường rửa mặt đi ạ.

- Em còn bảo ta có tâm trạng để rửa mặt sao? Rốt cuộc bà mẹ kế đó nghĩ gì vậy? Hắc cố ý làm thế. Hắc đánh cược bị thua nhưng không muốn nhận thua, không muốn thấy ta sống hạnh phúc nên đã hủy hoại sự trong trắng của ta trước. Á! Á! Á! Á! - Sao hắc có thể thâm độc đến mức này chứ?

- Tiểu thư, nếu nói là trong trắng thì tiểu thư đã sớm bị đương gia lấy đi từ lâu rồi. Toàn thân tiểu thư, từ trên xuống dưới có chỗ nào mà đương gia chưa từng nhìn thấy chứ?

- Ai nói thế? Chẳng phải hắn luôn giữ khoảng cách, tuyệt đối không có... - Nói đoạn, nàng tự cắn đầu lưỡi mình, không nói tiếp nữa, nhìn nét mặt “Tiểu thư nhớ ra rồi sao?” của Tiểu Đình mà đau khổ nuốt nước miếng.

Phải. Nàng nhớ ra rồi.

Hồi nhỏ, hắn đã ra lệnh cho nàng không được tè dầm, nếu còn tái phạm thì sẽ biết tay.

Nhưng chuyện tè dầm sao có thể đe dọa mà không chế được. Không sợ chết khiếp là còn may. Kết quả hắn trừng mắt nhìn nàng khiến nàng sợ đến mức tối hôm đó đã “vẽ một tấm bản đồ thật đẹp”, và rồi sáng hôm sau thức dậy vô cùng đau khổ mà chẳng biết phải làm thế nào. Nàng bèn im lặng phủ chăn lên, mấy ngày không dám ho he. Đương nhiên cái kim trong bọc lâu ngày cũng tòi ra. “Tấm bản đồ” không thể dấu kín mãi trong chăn được. Ngủ trên cái giường có nước tiểu không phải là chuyện vui vẻ gì. Do vậy, nàng đã bị lộ.

Đương gia nhìn tấm bản đồ đó cười lạnh lùng, không nói câu nào. Bất chấp nàng nước mắt nước mũi giàn giụa đáng thương, hắn vẫn cứ lôi nàng dậy, kéo quần nàng xuống, đánh vào mông.

- Tiểu Đình, ta bị sốt bao lâu rồi?

- Ba ngày rồi ạ. Tiểu thư nằm mê man trên giường. Nhưng tiểu thư, dù tiểu thư có bị sốt thì vẫn ăn uống được ạ. Thứ gì cho vào miệng, tiểu thư cũng đều có thể nuốt xuống bụng. Em còn nghi ngờ là không biết có phải tiểu thư muốn giỡn mặt mọi người mà giả vờ ngủ không?

- Vậy hắn... ta nói bà mẹ kế đó, hắn... khụ... Chẳng lẽ hôm nào hắn cũng cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà lo lắng cho ta? - Liệu có chuyện hắn dùng miệng bón thuốc cho nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng mà bi thương nói: “Cô đừng chết. Tất cả là lỗi của ta.”, hoặc là thề thốt điều gì đó: “Chỉ cần cô tỉnh lại, ta sẽ không ngược đãi cô nữa”... đại loại những câu kinh điển như vậy.

- Hả? Tiểu thư nói đương gia ư?

- Đúng vậy. - Nhưng dù sao, sau khi nhả tâm bỏ nàng, cuối cùng hắn cũng có một chút tình cảm ấm áp nhân tính. Ít nhất, hắn còn biết chăm sóc nàng lúc yếu đuối. Ừm. Sau này nàng sẽ suy nghĩ bảo Bạch mã hoàng tử bớt đá hắn hai cái là được rồi.

- Không ạ. Sau khi mời đại phu đến khám cho tiểu thư. Mấy ngày nay, đương gia đều thức dậy từ sáng sớm, ra ngoài bận chuyện làm ăn. Tuy nhiên đương gia có hơi hạn. Nhưng thuốc của tiểu thư đều do em cho tiểu thư uống ạ. Em nghe Tiểu Bính nói, hình như cha của cô “Không Nội Hàm” đó muốn mời đương gia góp vốn để nâng cấp trà quán lâu năm ở cuối phố của khách điểm bọn họ.

- Nâng cấp trà quán ư? -Thật không hổ là cha của “Không Nội Hàm”. Ông ta làm ăn đều có ý đồ. Không, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là... - Em nói hắn hoàn toàn không hề làm gì ta. Sáng nào cũng dậy đi từ sớm, đến tối mới về...

- Chỉ ngủ cùng trên giường của tiểu thư thôi ạ.

- ... - May mà nàng không có vọng tưởng gì với kẻ dị thường máu lạnh đó. Hóa ra hắn chỉ về ngủ cùng nàng vào buổi tối mà thôi. Nàng muốn nếm thử cảm giác được chăm sóc suốt ngày đêm, cảm giác của nhân vật nữ chính được quan tâm chiều chuộng đó khó có được đến thế sao?

May mà Bạch mã hoàng tử đã khích lệ nàng tiếp tục chiến đấu với bà mẹ kế xấu xa. Hừ! Tuy nhiên, trong cùng một ngày, buổi chiều ở bên người đàn ông, tối đến lại ngủ cùng một người đàn ông khác thì thật là khủng khiếp! Nhưng nàng hoàn toàn không bị bà mẹ kế đó xâm phạm. Điều quan trọng nhất là bà mẹ kế đó đã thua nàng. Cơ hội phản kháng hiếm có của nàng đã đến. Nàng có thể quang minh chính đại ở bên Bạch mã hoàng tử rồi. A ha ha ha! Nàng ngẩng đầu lên trời cười lớn.

- Phải rồi. Tiểu thư, vừa rồi em đi qua thư phòng, nghe thấy Lâm viên ngoại và đương gia nói chuyện làm ăn, bàn bạc, bàn đến cả chuyện con gái ông ta. Ông ta muốn nhờ đương gia giới thiệu “Không Nội Hàm” với thiếu chủ nhà họ Bạch kia.

Ha...

Ha ha...

Ha ha ha...

- Xi! Em nói gì?

- Chính là... Lâm viên ngoại muốn nhờ đương gia giới thiệu “Không Nội Hàm” với... vị thiếu chủ đang kén vợ nhà họ Bạch, người mà lần trước còn dùng bữa tối với tiểu thư và đương gia ở trong phủ, vị thiếu gia cười con ngựa trắng ngốc nghếch ấy...

- Vậy Long Hiểu Át có nhận lời không?

- Hả? - Cô chỉ đi ngang qua thư phòng và lén nhìn qua khe cửa thấy tình hình như vậy thôi. - Đương gia... hình như... đương gia cười rất là...

- Rất là làm sao?

- Có mưu đồ ạ.

- ...

Ông trời ơi, nàng vừa mới quay về, còn chưa được hưởng thụ thành quả chiến thắng. Ông trời đừng làm khó nàng như vậy chứ? Á! Á! Á! Bà mẹ kế chết tiệt! Nếu hắc dám giới thiệu người con gái khác cho bạch mã hoàng tử của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!

22. Q.1 - Chương 22: Nhà Ta Có Con Gái Đợi Người Đến Hối (thượng)

Từ trong thư phòng của Long phủ truyền ra những câu đối thoại mờ ám đen tối, bội tín phụ nghĩa, vô nhân đạo, bán bạn bán con cầu vinh.

- Nói như vậy là ông chủ Long chịu giúp ta việc này ư?

- Chỉ là việc nhỏ. Lâm viên ngoại không cần phải để bụng.

- Haizz! Sao có thể nói là việc nhỏ được chứ? Nếu chuyện tốt giữa tiểu nữ Nội Hàm và Bạch thiếu chủ mà thành thì chắc chắn sẽ mang lễ lớn để cảm tạ ông chủ Long.

- Lâm viên ngoại không cần phải vất vả như vậy. Nếu việc tốt này mà thành thì ông mời Long mỗ đến uống rượu mừng là được rồi.

- Ha ha! Rượu mừng thì chắc chắn không thể thiếu ông chủ Long và... tôn... tôn... tiền phu nhân[1] được.

[1] Tiền phu nhân: vợ trước.

Câu nói buột ra, thư phòng yên lặng. Những kẻ gian trá tạm nghỉ để thăm dò đối phương và cũng để cười thầm về việc bất nghĩa của mình. Long Tiểu Hoa ngồi xổm ngoài cửa nuốt nước miếng. Quỷ mới thèm cùng hắn đi uống rượu mừng của Bạch mã hoàng tử. Hắn đến uống rượu mừng của nàng và Bạch mã hoàng tử thì còn được. Nhưng mãi sau, giọng thiếu kiên nhẫn lại vang lên trong thư phòng:

- Việc đầu tiên Bạch Phong Ninh, Bạch thiếu chủ khi vào thành là đến thăm Long phủ. Lâm mỗ nghĩ chắc chắn là giao tình giữa ông chủ Long và Bạch thiếu chủ không tầm thường chút nào. - Lâm viên ngoại, kẻ đáng ghét muốn bán con lên tiếng.

- Chào hỏi người quen thôi.

Chào hỏi người quen ư? Người dựa vào cái gì mà dám áp đặt chuyện hôn nhân của người khác. Lôi cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc của mình ra để ép tất cả mọi người trong thiên hạ đều phải tuyệt vọng về hôn nhân hạnh phúc chứ. Quả đúng là bà mẹ kế độc ác.

- Với giao tình đó, theo ông chủ Long thì tiểu nữ Nội Hàm có hy vọng lọt vào mắt xanh của Bạch thiếu chủ không? Chao ôi! Ta đã sai người đi thăm dò, sở thích của Bạch thiếu chủ cũng rất đặc biệt.

- Ông có thể nói thẳng là rất kỳ quái, thích cứu những cô nương gặp nạn nhà người ta.

Haizz! Ông chủ Long cũng biết, tiểu nữ nhà ta từ nhỏ đã thù mị cao quý, nói gì đến chuyện đua chen với người khác. Còn nữa, ta nghe nói mẫu thân của Bạch thiếu chủ là... người nơi khác ư?

- Tin tức của Lâm viên ngoại quả là chính xác. Ông sắp nắm rõ mọi thông tin về chàng rể chưa bước qua cửa của mình rồi. - Giọng điệu bất ngờ thay đổi, khó mà nhận ra vẻ châm biếm.

- Ôi! Điều này còn phải thăm dò sao? Đồng tử của Bạch thiếu chủ không đen như người Trung Nguyên, mắt không sâu. Ừm! Nên mẹ Bạch công tử chắc chắn là người vùng khác rồi. Chỉ sợ tập quán không tương đồng. Ông chủ Long có biết Bạch thiếu chủ có những quy tắc gì không? Cũng là để ta nhắc nhở tiểu nữ Nội Hàm trước ấy mà.

- Lâm viên ngoại, có câu này Long mõ không thể không nói. Thế gian này, không phải ai sinh ra cũng muốn làm con rể nhà họ Lâm. Lâm viên ngoại quá thương yêu con gái đấy.

- Ông chủ Long chưa từng làm cha nên chưa biết nỗi khổ của người cha đầy thôi. Chọn con rể đâu thể tùy tiện được. Hơn nữa, để tránh chuyện không hay, để con gái được sống những ngày hạnh phúc thì phải hết sức cẩn thận, tìm hiểu thật kỹ về con rể. Tóm lại là, đợi khi nào ông chủ Long có con gái cần gả cho người ta thì ông chủ Long sẽ hiểu được lòng ta.

- ...

- Ông chủ Long!

- ...

- Ông chủ Long?

- ...

- Ông chủ Long đang nghĩ gì thế?

- Khụ... Không có gì.

- Vậy chuyện giới thiệu...

- Lâm viên ngoại, ông có muốn đánh bại họ Bạch đó không?

- Hả?

- ... Không phải ông chọn thế nào cũng không thấy ứng, có xem kỹ bao nhiêu cũng chưa thấy tin tưởng sao?

- Nói là như vậy. Nhưng dấu sao Bạch thiếu chủ cũng là rồng phượng trong nhân gian, gia thế hiển hách, tính tình hiền hòa. Ngoài sở thích có chút kỳ quái thì xét về tổng thể mà nói, thì ta cũng thấy ứng rồi. Hơn nữa, con gái lấy chồng như hắt nước đi. Nước không thể ở mãi trong chậu được. Sớm muộn gì cũng phải hắt đi thôi.

- ... Ở trong chậu cũng không an phận ấy chứ.

- Ông chủ Long nói gì cơ?

- Nói như thế Lâm viên ngoại hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đánh bại họ Bạch ư?

- Ta đánh bại Bạch ông tử làm gì? Làm gì có chuyện nhạc phụ lại đi vui dập con rể còn chưa bước qua cửa nhà mình chứ?

- ... Nhưng Long mõ muốn đánh bại.

- Hả? Ông... ông chủ Long nói gì cơ?

- Người đâu! Lập tức đưa thiệp đến sơn trang của Bạch Phong Ninh, mời hấn đến phủ một chuyến.

- Ái chà! Quả không hổ là Long đại đương gia, hành sự thật nhanh, nói là làm. Ta sẽ sai người gọi tiểu nữ đến Long phủ ngay. Chẳng hay Bạch thiếu chủ có thích nhạc cụ, sách, thơ ca hay không để ta bảo con gái chuẩn bị.

- Long mõ không biết sở thích của họ Bạch là gì nên tiểu thư cứ tùy chọn thôi.

- Được, được, được. Ta sẽ sai người đi gọi tiểu nữ ngay.

Lâm viên ngoại nói xong liền mở cửa lao ra khỏi cổng Long phủ. Kể từ lợi này chỉ biết để ý chuyện gả con gái mà hoàn toàn không nhìn thấy một cái bóng đáng thương đang ngồi thu lu ở góc tường.

Trong thư phòng bỗng vang lên tiếng ra lệnh:

- Người đâu! Mau đến phòng của Long Tiểu Hoa xem cô ta đã tỉnh chưa? Nếu tỉnh rồi thì đưa cô ta đến đây đợi dùng bữa tối đón khách.

Tiếng mấy người hầu chạy đi vang lên bên tai Long Tiểu Hoa. Mãi sau, mấy người đó quay lại nói với người trong thư phòng:

- Đương gia, tiểu thư không có ở phòng ạ.

- Cô ta bị sốt không ở trong phòng còn chạy đi đâu chứ?

- Cô ấy... Thưa đương gia, cô ấy bị mắc kẹt ở cửa thư phòng ạ.

- ... - Long Hiểu Ất thở dài, bước qua bậc cửa, nhìn xung quanh mà không thấy kẻ mất tích đó đâu cả. Người hầu chỉ chỉ cánh cửa lớn bị Lâm viên ngoại do quá vui mừng mà đẩy rõ mạnh. Hắn nhíu mày kéo cánh cửa ra thì chỉ thấy ai đó mãi nghe lén đến mất hồn vừa đang vừa chửi rửa cái cánh cửa, vừa hỏi thăm ông bà tổ tiên Lâm viên ngoại. Đúng là ác giả ác báo, nàng không kịp thời tránh cú đẩy cửa của Lâm viên ngoại nên đã bị bẹp dí vào tường, lúc này đang ú a ú ó.

Nghe lén thì nghe lén, chạy đến bên tường làm gì cơ chứ? Có vui không? Hắn sẽ tự tay dạy dỗ kẻ nghe lén này thế nào đây? Hừ! Thảo nào hắn không hề có cảm giác giống như Lâm viên ngoại, cái gì mà chưa thấy ưng, cái gì mà chưa tin tưởng. Hắn vốn không hề nghĩ tới chuyện ưng hay không ưng ai cả. Vì nếu đẩy cái thứ đáng chê cười này cho người khác thì đó là chuyện hết sức mất mặt. Để tránh cho người khác khỏi phải đau khổ, chỉ bằng đành gắng gượng giữ lại bên mình, bản thân còn đỡ xấu hổ với thiên hạ.

- Lôi cô ta ra cho ta. Gọi Đình nha đầu đến tắm rửa, thay đồ cho cô ta để đi ăn tối, cùng ta làm mối cho bạch mã hoàng tử của cô ta. - Cười lạnh lùng...

23. Q.1 - Chương 23: Nhà Ta Có Con Gái Đợi Người Đến Hối (hạ)

“Mảnh trăng cong cong treo giữa trời,

Hạnh đỗ bên song không người thấy.

Nửa đêm nếu muốn vượt ra ngoài,

Hãy nhấn tình lang đứng đợi sẵn.”

- Haizzz!

Một tiếng thở dài buồn bã phát ra, cặp môi của Long Tiểu Hoa đã bị tô thành đôi môi căng mọng với màu gỗ đàn hương đỏ nhạt. Thực ra môi nàng hoàn toàn chẳng có liên quan gì tới màu gỗ đàn hương, trên mỏng, dưới dày, nhìn qua là biết hồi nhỏ nàng đã thực hiện động tác bấm môi quá nhiều do oán hận sâu sắc mà để lại “di chứng”. Nhưng Đình nha đầu nhận mệnh lệnh trực tiếp của đương gia đã quyết định sửa lại nét môi bấm sinh của nàng để đưa đến chỗ đương gia một giai nhân tuyệt sắc. Cô đã vận dụng tất cả những gì mình học được để thể hiện trên khuôn mặt của Long Tiểu Hoa.

Đôi môi chưa đủ yêu kiều, quá nhợt nhạt, thiếu sắc đỏ, phải tô đậm hơn.

Đôi mắt chưa đủ quyến rũ, đường lông mày quá thô, lớn như mắt hổ, phải chỉnh lại.

Tóc tơ chưa đủ dài, nhiều quá, cắt đi.

Trang phục chưa đủ khí chất, màu sắc quá sặc sỡ, chưa đủ phiêu du phóng khoáng, thay ra.

Tất cả đã xong, chỉ còn đợi đương gia đến “nghiêm thu”. Nhưng tiểu thư lại ngồi ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết có sợi dây thần kinh nào của tiểu thư đột nhiên nảy ra ý thơ không? Lại còn ngâm vài

câu thơ về hạnh đỗ nữa chứ. Thật uổng phí công sức trang điểm của Tiểu Đình cô. Cô đã hoàn toàn chịu thua, không cải tạo nổi bản chất thiếu ngây thơ của hạnh đỗ.

- Tiểu thư muốn ra ngoài thì cũng phải đợi lúc đương gia không có nhà đã. Đương gia mà nghe thấy tiểu thư đọc mấy câu thơ đó thì cô bị phạt đấy.

- Ô! Em nói có lý. Hai câu cuối nên sửa lại.

- Sửa lại ư?

- Nửa đêm nếu muốn ra ngoài, phải đợi Mẹ kể vắng nhà đã. - Hừ! Hắn đã giúp “Không Nội Hàm” cướp người đàn ông của nàng, lại còn nói theo kiểu mỹ miều là “nói tơ hồng” nữa chứ. Phi! Nói tơ hồng mà không dựa vào bản thân, đi cửa sau thì có gì giỏi giang chứ?

- ...

Không thể không nói rằng, tuy thơ của tiểu thư không có mỹ cảm nhưng lại vô cùng “độc”. Lúc này còn không quên chữ đương gia nhưng đương gia mà ra lệnh một tiếng thì người nhà họ Long ai không tuân theo chứ? Tiểu thư đáng thương, bản thân không thoát ra được, đương gia lại còn muốn cô ấy làm mối cho tình địch của mình nữa. Haizzz! Thủ đoạn của đương gia cũng độc như thơ của tiểu thư vậy.

Bỗng gió đêm thổi vào, cánh cửa sổ đưa qua đưa lại phát ra những tiếng cọt két khiến Tiểu Đình phải vội vàng ra ngoài xem.

- Ai ở ngoài đấy thế?

Trời tối, ai đến cũng không đến khuê phòng của tiểu thư chứ.

Sự cảnh giác của Tiểu Đình đã khiến cho Long Tiểu Hoa ngồi trên giường oán thán:

- Làm gì có ai chứ. Nếu bây giờ có ai có thể vào phòng ta, đưa ta rời khỏi nơi quỷ quái này thì dù là một con chim ngốc nghếch, ta cũng cam lòng lấy thân báo đáp. - Lòng tin của nàng vào người đó chỉ có tăng chứ không có giảm, mặc dù ngựa mất tích, người bặt âm.

- Tiểu... tiểu... tiểu thư, con chim này rất lớn đấy ạ. Toàn thân đen tuyền, đôi mắt nhìn em thật đáng sợ, trên tay còn có vũ khí nữa ạ. Híc... Tiểu Đình không muốn gọi người đó là cô gia đâu.

- Hả? - Nàng hoài nghi bò dậy và chỉ thấy bóng đại hiệp áo đen quen thuộc tay xách kiếm bạc đang nhìn mình. Đây chẳng phải là đại hiệp áo đen bị truy sát bên bờ sông hôm đó sao? Dòng sông ấy quả là nơi tuyệt vời đối với nàng.

- Ôi! Nam... nam nhân.

- Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc vui mừng đâu ạ. Tiểu thư muốn làm gì vậy? - Híc! Tiểu thư đã bỏ nhào xuống đất. Đúng là vì nóng lòng muốn thoát thân mà “đôi lòng sung chút cũng ăn” mất rồi. Nam tử hán đêm hôm chạy vào phòng con gái nhà người ta, liệu có thể là người tốt được không?

- Đại nhân, không phải, công tử, à không, ân công, à không, con chim ngốc, à không...

- Tại hạ to gan xông vào phòng của tiểu thư, xin hỏi vị nào là Long Tiểu Hoa, Long tiểu thư? - Đại hiệp áo đen lướt qua ai đó đang run rẩy, đặt ngang thanh kiếm bạc dài mảnh trước mặt.

- Tiểu thư, người đó đến tìm tiểu thư.

- ... Em thật chẳng có chút nghĩa khí gì cả. Nhìn người ta rút kiếm như vậy mà còn đẩy ta ra. Tiểu Đình, ta đã nhìn nhầm em rồi. Á! Á! Á!

- Nhưng tiểu thư gọi người ta là con chim ngốc. Người ta đến tìm tiểu thư đấy.

- Gọi cái đầu em ấy. Mẹ ơi, tại sao kết thúc tiểu thuyết đều là hoàng tử cầm hoa đến đoàn viên. Ta đợi mãi lại chỉ thấy sát thủ áo đen vác kiếm đến tìm mình. Híc! Mau chạy đi!

- Tiểu thư, trước khi chạy tiểu thư còn nói nhiều lời thế làm gì? Khi tiểu thư nói xong câu đó thì người ta đã chặn ở cửa rồi.

- Cửa sổ, cửa sổ, trèo cửa sổ, nhanh lên, nhanh lên.
- Hai vị không cần phải hoảng sợ. Tại hạ không đến để giết người...
- Nếu người đến “hái hoa” thì chúng ta cũng không chào đón. - Tiểu Đinh nghe câu nói của ai đó, vội vàng trèo lên cửa sổ.
- Haizz! Khoan đã. Nếu là đến “hái hoa” thì... - Có thể suy nghĩ thêm. Rốt cuộc chuyện này cũng không tồi tệ bằng việc cùng Mẹ kế giúp tình địch xe duyên.
- Tiểu thư! Lúc này tiểu thư còn đứng đó làm gì? Mau chạy đi.
- Ồ ờ ờ! Em đừng đẩy ta. Tất cả là tại em bắt ta mặc bộ váy rắc rối này đây. Nóng chết đi được. Dài chết đi được. Lằng nhằng chết đi được. Ta bị mắc rồi. Em đừng giẫm vào váy của ta.
- Híc! Sớm biết thế này em đã chạy trước rồi.
- ... Tại hạ là Bạch Vô Ưu, người của Bạch Phong Ninh thiếu chủ. Hôm nay tại hạ thay mặt thiếu chủ đến đưa đồ cho Long tiểu thư. - Nhìn hai cô nương bị mắc ở cửa sổ, người đó đành phải xưng danh tính. Nhưng hai người bị mắc ở cửa sổ lại phản ứng kịch liệt và không hề tin lời của hắn.
- Người họ Bạch sao lại mặc đồ đen làm gì? - Hơn nữa, người muốn giết ta thì phải nghe cho kỹ, đừng tưởng người nói người là người của nhà họ Bạch ta sẽ tin người. Tiểu Đinh, em cố gắng lên. Ta còn bị mắc kẹt này. Cái cửa sổ chết tiệt làm mắc váy ta rồi.
- Tiểu thư kéo mạnh một chút, kéo mạnh vào.
- Ta đã cố gắng lắm rồi.
- ... Vì sợ Long tiểu thư không tin nên tại hạ mới đem thanh kiếm gia truyền của nhà họ Bạch đến cho tiểu thư xem. - Nào ngờ cô nương chưa hiểu thế sự này vừa nhìn thấy thanh kiếm đã sợ quá ụt cả quần.
- Hả? Đó là... thanh kiếm nhà họ Bạch sao? - Lần trước ăn cơm cùng Bạch thiếu chủ, đúng là nàng cũng có thấy nhưng thanh kiếm đó bị đặt qua một bên chứ không được nâng niu giống như ở trên tay tên Bạch Vô Ưu này. Nàng còn nghĩ là mình nhầm. Không ngờ đó lại là cùng một thanh kiếm.
- Đúng vậy. Tại hạ còn có tấm thiệp của thiếu chủ gửi cho Long tiểu thư. - Nói xong, Bạch Vô Ưu rút tấm thiệp từ trong ngực áo ra.
- Long tiểu thư nhìn hắn vẫy tay. Hắn bàng hoàng không hiểu chuyện gì. Long Tiểu Hoa thở dài nói:
- Chẳng phải người mang tấm thiệp đó đến cho ta sao? Sao ta đến lấy được? Người không nhìn thấy ta đang mắc kẹt à?
- ...
- Bạch Vô Ưu bước lên phía trước hai bước, đưa tấm thiệp đó cho Long Tiểu Hoa. Nhìn chính diện, phải nói rằng “tấm thiệp” này còn không bằng cả một tờ giấy, vậy mà Bạch mã hoàng tử còn sai người mang đến trao tận tay nàng. Bạch mã hoàng tử đang gửi thư cho nàng sao?
- Ôi! Thật là lãng mạn!
- Mở “tấm thiệp” ra, trên đó là một dòng chữ lớn, lớn như thể sợ nàng không hiểu nổi những nét chữ rồng bay phượng múa đó vậy.
- Im lặng.
- Tĩnh lặng.
- Im lìm.
- Bỗng nhiên...
- Tiểu thư, sao tiểu thư nhảy lên được thế? Tiểu thư không bị kẹt nữa ă?

- Có người đợi thì sẽ có động lực. Ta đi đây. Tiểu Đình, đến lúc thể hiện tình tỷ muội của chúng ta rồi... Em giúp ta ngăn bà mẹ kể đó lại nhé.
- Gì cơ? Tiểu thư muốn đi đâu ạ? Tiểu thư, tiểu thư!
- Bạch đại hiệp mặc đồ đen, bức tường nhà tôi đối với đại hiệp không vấn đề gì đúng không?
- ... Tuy là như vậy...
- Đại hiệp đúng là con chim lớn đến cứu tôi rồi. Chúng ta mau bay ra khỏi tường thôi.
- ...
- Tiểu thư, sao tiểu thư có thể bỏ em lại như vậy? Đương gia và “Không Nội Hàm” thì sao?
- Bạch mã hoàng tử đang đợi ta ở bên ngoài. Mấy người hợp lại cũng không bằng bạch mã hoàng tử của ta. Ai thèm để ý đến mấy kẻ đó chứ? Ha ha ha ha!
- Mãi sau, Tiểu Đình cúi đầu đứng trong phòng Long Tiểu Hoa nhìn Long đại đương gia:
- Sau đó, tiểu thư cười ha ha ha ha xong thì đi theo đại hiệp họ Bạch mặc đồ đen đó nhảy qua cửa sổ biến mất. Đương gia, Tiểu Đình không hề bớt chữ nào. Tất cả đã báo cáo với đương gia rồi ạ.
- Hừ! Cười thật ngạo mạn!
- Vâng. Tiểu thư đều cười ngạo mạn như thế ạ. - Đương gia và mọi người hợp lại cũng không bằng câu nói lời kéo của Bạch thiếu chủ. Khi cô báo cáo xong còn nghĩ rằng mình sẽ bị đương gia quăng qua cửa sổ.
- Đây là thứ gì?
- Dạ. Đó... đó là... tờ giấy Bạch thiếu chủ sai người mang đến ạ. - Tiểu thư đúng là đồ ngốc. Đã treo tường rồi mà còn vứt đồ linh tinh. Lần này thì tôi thật rồi.
- ... - Nhặt lên, mở ra.
- Tiểu thư xem xong thì bỗng nhiên xé vấy chạy đi ạ.
- Một vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, hạnh đỏ bên tường đợi người hái, nửa đêm nếu muốn vượt ra ngoài, Tiểu Bạch đã đợi sẵn ngoài tường. - Tiếng đọc tắt ngấm, tờ giấy đó bị vo viên lại.
- ... - Sao Bạch thiếu chủ này lại giống tiểu thư vậy? Toàn thích những lời thơ thô tục. Tuy dùng từ phong nhã hơn tiểu thư nhưng không thể không nói rằng... cả hai người thật sự đều hạ lưu. Thật hợp nhau! Ở nhưng hình như mặt đương gia chẳng có chút tán đồng gì cả.
- ... Hừ! Đúng là phải đánh bại hắn.
- Hả? - Đương gia muốn đánh bại ai? Tiểu thư ư?Ồ! Tiểu thư đúng là đáng bị như vậy. Cô hoàn toàn đồng ý.

24. Q.1 - Chương 24: Chương 24: Hạnh Đỏ Vượt Tường Thành Công

Trên thực tế, phạm vi đọc của Long Tiểu Hoa tương đối rộng. Ngoài những loại sách về tình yêu nam nữ mà Long đại đương gia cấm, nàng còn đọc cả những loại sách về võ lâm, ân oán trong giang hồ nhưng những ân oán đó không thể không có bang phái, có đàn ông, phải có tình cảm nam nữ thâm thiết thì nàng mới có hứng. Như thế mới càng hay! A ha ha!

Chính vì vậy mà nàng cũng có chút hiểu biết và tương đối sùng bái những tuyệt học võ công. Nhưng nàng không thể ngờ rằng, đời mình cũng có cơ hội bay qua chính bức tường nhà mình, ném thử cảm giác chim nhỏ vỗ cánh.

Nhưng...

- Bạch đại hiệp, ý đại hiệp là muốn vứt tôi qua tường sao?

Đứng bên bờ tường nhà mình, nàng chống nạnh nhìn Bạch đại hiệp áo đen đứng im trước mặt mình. Hắn không thấy là tường nhà nàng cao hơn những nhà bình thường khác sao? Tất cả là do chủ ý của bà mẹ kế biến thái đó. Sau khi phạt nàng lần đầu, hắn đã sai người xây tường cao lên.

- Long tiểu thư, ý tại hạ là dùng nội lực đẩy tiểu thư qua tường. Tại hạ tuyệt đối không thể nhân cơ hội mà hủy hoại sự trong trắng của tiểu thư được.

- Sự trong trắng của tôi đã sớm bị hủy hoại rồi. Cứ tự nhiên đi. Mau ôm tôi bay qua tường đi. - Người này có đầu làm bằng gỗ sao? Còn dùng nội lực đẩy nàng qua tường nữa chứ? Thế thì khác gì ném nàng qua tường đâu? Có võ công thì hay ho lắm chắc? Hừ!

- Long tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân. Tại hạ...

- Tôi không coi đại hiệp là nam và đại hiệp cũng đừng coi tôi là nữ nhi là được rồi. Nhanh lên nào. - Nàng giơ tay bám vào người người ta. Để vượt tường, nàng bắt chắp người đó là nam hay nữ.

- ...

Bạch Vô Ưu nhẹ nhàng nghiêng mình nâng nàng lên không trung, tay phải thúc chưởng lực vào lưng nàng. Nàng bị nâng lên bất ngờ nên vô cùng kinh hãi. Bỗng nhiên cảm thấy có luồng khí nóng ập vào sau lưng mình, tiếp đó, người bị bốc lên ấy tắc. Một làn gió mạnh thổi qua khiến nàng mất thăng bằng, khi bình tĩnh lại đã phát hiện ra mình đang bay trong không trung. Chiếc váy voan mỏng phấp phới trong gió, như thể tiên nữ rắc hoa giáng trần.

Nàng vẽ lên bầu trời đêm một đường uốn lượn thật hoàn mỹ. Bay qua bức tường cao nhà họ Long, sau khi bay lên điểm cao nhất, nàng bắt đầu hạ xuống. Tốc độ quá nhanh khiến nàng chỉ có thể bịt mắt kêu oa oa ầm ỉ:

- Oa!!! Mẹ ơi, đại hiệp ném tôi thật sao? Cứu với. Tôi không muốn bay trở về đâu. - Đồ rơi xuống đất thì không lấy gì làm vui cả.

Câu nói vớ vẩn của Long Tiểu Hoa rõ ràng không thể đi ngược lại với lý luận vĩ đại về lực hấp dẫn của trái đất. Nàng vẫn hạ cánh và “hưởng thụ” hậu quả của việc vượt tường.

“Pấp” một tiếng, nàng tiếp đất.

Ồ! Sao nàng không bị đau chút nào vậy? Nàng đã chuẩn bị tâm lý phải nằm sấp để ngủ trong mấy ngày rồi mà.

- Ta biết Vô Ưu chắc chắn sẽ đẩy cô bay lên mà. Nhìn xem, ta đỡ được cô rồi.

Tiếng cười của Bạch Phong Ninh vang lên bên tai nàng. Nàng vẫn bịt mắt nhưng hé khe ngón tay ra. Qua khe nhỏ đó, nàng nhìn thấy chiếc áo trắng như tuyết đang bay trong gió đêm, ngẩng đầu lên là đôi mắt sâu đang nở nụ cười.

Cú tiếp đất hoàn hảo. Cô gái đáng thương đã rơi vào lòng bạch mã hoàng tử. Ông trời ơi, thật đúng là ông đã không đối xử tệ bạc với Long Tiểu Hoa nàng.

- Buông tay xuống đi. Cô còn bịt mắt làm gì thế? Mấy ngày không gặp, lẽ nào cô không muốn thấy ta sao? - Không lẽ có người quên sạch họ đã thân mật đến một mức độ nào đó rồi sao?

Nàng nuốt nước bọt, tiếp tục nhìn qua kẽ tay. Bạch Phong Ninh có chút thân thuộc mà lại có chút xa lạ. Lòng thiếu nữ tràn ngập cảm xúc.

- Còn che mặt sao? Hay là cô đã làm chuyện gì có lỗi với ta nên không còn mặt mũi nào nhìn ta? - Hắn hoàn toàn không hề có khái niệm nam nữ thụ thụ bất thân, nâng “vật thể” trong lòng mình lên ột chút, cúi xuống, mắt nhìn mắt, mũi kề mũi.

- Tôi... Tôi không có. - Tuy sự trong trắng của nàng không còn nữa nhưng trái tim chân thành của nàng vẫn đang đập loạn trong lồng ngực, đầy sức sống. Đó là trái tim không vương bụi trần, vô cùng hoàn mỹ. Lẽ nào nó không đáng giá bằng thể xác sao?

- Không có? Vậy tại sao Long Hiểu Ất lại gửi thiệp mời cho ta nói rằng hôm nay phu nhân của hần sẽ giới thiệu bạn thân của cô ấy cho ta? - Thật đúng là một tấm thiệp khiến hần phải đau lòng.

- ... - Mẹ kế giỏi lắm! Hần dám mượn danh nghĩa của nàng để chia cắt mối quan hệ của nàng và Bạch mã hoàng tử. Phì phì phì! Thật là thâm độc, nham hiểm!

- Mấy ngày không gặp, bây giờ cô còn lấy tay che mặt, xem ra sự thật hoàn toàn không nằm ngoài những gì ta đã nghĩ. - Câu nói ai oán kèm theo nụ cười của Bạch Phong Ninh.

- ... Ồ... Ồ... Huynh có thể quay mặt đi trước được không? - Làm sao đây? Theo kịch bản, câu này thật sự rất lãng mạn nhưng nàng hoàn toàn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày thật sự có người nói với nàng câu này. Nàng sẽ tiếp nhận nó thế nào đây?

- Không. - Khi giận thì Bạch Phong Ninh vẫn giữ nguyên nụ cười. Hần vuốt mấy lọn tóc của nàng xoa trên vai, nhìn thẳng vào mắt nàng: - Nếu trong lòng cô thật sự không có ta thì chắc là chỉ đến thế thôi.

- Quay đi một chút thôi. - Ông trời ơi, hần thực sự chưa được chỉ bảo gì sao? Tại sao có thể nói những câu động lòng như vậy chứ? Nó khiến lòng nàng nở hoa thật rồi nhưng: - Váy của tôi bị rách rồi. Tóc thì xoa ra. Khi vừa rơi xuống, nước mắt nước mũi cũng chảy ra. Bộ dạng này xấu lắm! Làm sao tôi có mặt mũi nào nhìn huynh chứ?

- ... Cô nghĩ đâu ra cái lý do đáng yêu như vậy chứ? Cô mê hoặc ta mất rồi. - Hần mỉm cười nhìn nàng và không giữ tư thế lãng mạn đó nữa, đặt nàng xuống đất. Sao lại có một cái lý do đáng yêu đến thế cơ chứ?

Chân vừa tiếp đất, nàng lập tức kéo váy ngồi xuống bên mép tường, quay lưng lại với hần. Túm lớp váy voan ngoài cùng lên, áp vào mặt lau lấy lau để, sau đó hí hoáy chỉnh sửa mái tóc rối bù. Ra ngoài mà lại mất hình tượng như vậy sao? Nàng thật xấu hổ về chính mình.

Nàng đang sửa tóc thì bị Bạch Phong Ninh kéo lại, giọng hần dịu dàng như nước chảy:

- Không cần chỉnh trang nữa. Thế này trông cô rất đẹp.

- Thế này mà đẹp sao? - Nàng tự nhủ. Chàng châm biếm kiểu gì vậy?

- Rất đẹp! Ta nhìn quen rồi. Sao vậy? Lẽ nào cô nghĩ ta thích cô nương biết cầm kỳ thi họa như Nội Hàm sao? - Những cô nương kiểu đó sẽ không chơi trò hạnh đồ vượt tường với hần đâu.

- ... - Ồ! Thật dễ chịu! Lâu lắm rồi nàng không nghe thấy những câu nói thật lòng có lý, có tư tưởng và ý nghĩa như vậy. Không biết cầm kỳ thi họa thì sao? Long Tiểu Hoa nàng vẫn có người ngưỡng mộ. Đâu cần phải có những thứ đó. Ít nhất nàng và bạch mã hoàng tử của mình đã tìm được tiếng nói chung. So với bà mẹ kế đáng sợ của nàng thì bạch mã hoàng tử này đúng là người trời hạ phàm. Ồ! Thật tự nhiên kéo tay nàng. Chàng sánh bước bên nàng thật tao nhã lịch thiệp.

Hả? Họ đi đâu vậy? Dù nói thế nào thì họ cũng chỉ gặp nhau hai ba lần thôi mà. Tuy nàng không hề sợ cùng chàng ríu rít hàn huyên vui mừng như cá gặp nước hay dùng cảm làm cảnh hạnh đồ vượt tường, nhưng chàng cũng có thể bán đứng nàng lắm chứ.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Đưa cô đi ăn thứ gì đó.

- Ồ! Ăn ư? - Mắt nàng sáng lên. Hồng rồi. Có phải là nhược điểm của nàng quá dễ dàng bị lộ trước mặt chàng không? Tại sao chàng biết chỉ cần dùng đồ ăn là có thể dễ dàng đập trúng trái tim yếu mềm của nàng?

- Chắc lâu lắm rồi cô không ăn chè trôi nước nhỉ?

- Hả? Huynh huynh huynh, sao huynh biết?

- Lâu lắm rồi cũng không ăn kẹo hồ lô đúng không?

- Hả?

- Còn cả trà mơ nữa?

- Phải...

Hắn quay đầu lại nhìn nàng mỉm cười thật dịu dàng:

- Tối nay ta sẽ đưa cô đi ăn từ đầu phố đến cuối phố nhé.

- ...

Ông trời ơi, đúng là ông trời đã ban cho nàng một người đàn ông hiếm có. Sao chàng lại biết nàng bị bà mẹ kế quái ác kìm kẹp suốt bao nhiêu năm nay, đã lâu lắm rồi không được ăn những viên bánh trôi xinh xắn chỉ vì bà mẹ kế độc ác đó không thích những thứ hình tròn. Tất cả những món ăn có hình tròn đều bị loại hết. Chiếc bàn ăn hình tròn cũng lâu lắm không được dùng. Thế là nàng phải xa rời những món ăn đó. Chè trôi nước, kẹo hồ lô! Ôi! Lại còn những quả mơ chua trong chén trà nữa chứ? Ôi... Chỉ cần nhắc đến chúng là nàng đã thêm chết đi được. Nhưng vì bao nhiêu năm bị giày vò nên nàng đã quên mất mùi vị của chúng thế nào rồi. Nước miếng của nàng nhanh chóng ứa ra. Cuối cùng, chàng cũng biết mình đã bị bà mẹ kế hành hạ đến thế nào.

- Trứng muối!

- Hả? - Hắn nhìn nàng đang ứa nước miếng mà không hiểu gì.

- Tôi nói là tôi muốn ăn trứng muối.

- Được. - Hắn mỉm cười đáp.

- Hạnh đào.

- Được.

- Dưa hấu.

- Đến cả dưa hấu Long Hiểu Át cũng không cho cô ăn ư? - Thế này thì đau khổ thật! Hắn bị mắc chứng sợ vật thể hình tròn nghiêm trọng rồi.

- Có thì có nhưng đều bị bỏ thành từng miếng ở bên ngoài phủ, cắt thành những miếng nhỏ hình vuông, ăn chẳng ngon chút nào.

- Vậy cô thích ăn thế nào?

- Tất nhiên là bỏ đôi quả dưa ra rồi lấy thìa xúc rồi. - Nàng cũng đã đề nghị Long Hiểu Át ăn theo cách đó nhưng hắn chỉ khịt mũi lạnh lùng, nói cách ăn của nàng là thiếu lễ giáo. Hắn còn phạt nàng đội vỏ quả dưa hấu làm mũ, đứng ở bên tường chịu phạt.

- Tóm lại, tối nay chúng ta sẽ ăn tất cả những thứ hình tròn nhé.

- Muôn năm! - Đây là sự giải phóng. Giải phóng cả thân thể lẫn đầu óc: - Ô! Bạch đại hiệp mặc áo đen đâu rồi? Chúng ta không đưa người ta đi ăn cùng sao?

- Cô đúng là tham lam, lại còn muốn đưa cả nam nhân khác đi ăn cùng chúng ta sao? - Tham lam thật đấy!

- Không... Chỉ là tôi nghĩ, người đó đã giúp tôi ra ngoài thì tôi cũng không thể qua cầu rút ván được.

- Cô yên tâm. Người đó không muốn đi đâu. Nếu hắn muốn thì còn lấy được cả viên ngọc trên vương miện của hoàng đế cơ. Có điều mang thanh kiếm đó đi hơi bất tiện nên ta bảo hắn về trước rồi.

- Thanh kiếm ư? Là báu vật gia truyền đó sao?

- Nếu ai đó biết, ta mang vật sát thân đó cùng cô đi dạo phố thì sẽ chết khiếp mất.

- Hả? Ai đó ư? Ai cơ?

- Đi nhanh lên một chút. Ta phải cho cô kịp ăn no. - Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà đi nhanh hơn. Hắn mua hết những món ngon cho nàng nhưng lại chỉ có thể nói thế thôi.

25. Q.1 - Chương 25: Kiến Thức Uyên Bác

Nàng vứt bỏ những thứ tao nhã cầm kỳ thi họa, vứt bỏ bàn tiệc đầy thịt gà, thịt vịt, thịt cá ở Long phủ, chạy ra phố thường thức những món đồ ăn vặt, nghe tiếng ve kêu mùa hạ, tiếng rao hàng, tiếng trẻ em khóc đòi ăn...

Đại tiểu thư đã được làm những việc mà mình muốn. Một nơi tuyệt vời như thế chỉ cách nơi ở của nàng không xa, thế nhưng nàng phải ủ rũ mười tám năm tuổi xuân của mình trong khuê phòng. Thật là một bi kịch! Hóa ra cuộc sống ban đêm của nhân gian lại tuyệt vời đến thế! Thảo nào bà mẹ kế không cho nàng đi làm buổi tối. Cứ đến sớm tối là nàng bị ông chủ phòng quý đá đít về nhà nên chỉ biết giết thời gian bằng cách xem những cuốn tiểu thuyết tình cảm nam nữ. Chắc chắn là hắc sớ nàng phát hiện ra thế giới này còn nhiều sắc màu như vậy.

- Nóng quá! Mềm quá! Mịn quá! Ngọt quá! Ngon quá! - Hai tay nàng gãi gãi má, miệng nhai viên bánh trôi tròn xoe, trắng mềm rồi nuốt tuột vào cổ họng, nàng thở dài: - Thật hạnh phúc! Thật sướng khoái!

- Một viên bánh trôi mà cũng có thể làm cho cô vui thế sao? - Bạch Phong Ninh ngồi đối diện với nàng, giờ tay dùng tay áo tự nhiên lau miệng cho nàng. Động tác yêu thương trìu mến đó khiến nàng kinh ngạc. Nàng vừa định xúc viên bánh trôi khác đưa lên miệng thì vội vàng buông xuống. Tay trái Bạch Phong Ninh cầm đũa gắp viên bánh trôi đưa lên trước mặt mình, chum môi thối nhẹ làm khí nóng theo cơn gió mùa hè ùa vào mũi nàng. Nàng nhìn thấy thế mà há miệng “a” thật lớn.

- ... A... - Nàng há miệng chờ đợi. Sau đó, một viên bánh trôi không nóng không lạnh được đưa vào miệng nàng. Bạch mã hoàng tử khéo léo hơn bà mẹ kế gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Ôi! Thật là hạnh phúc!

Có điều... hay là hắc đã có kinh nghiệm cho người khác ăn? Điều này thì không tốt cho lắm!

- Sao bỗng nhiên cô lại nhìn ta như vậy? Sao lại ngăn người ra thế? Miệng còn há ra làm gì?

- À... à à! - Thật khó nhai! Ôi, không nên nghi ngờ người đàn ông vào những giây phút lãng mạn sẽ tốt hơn. Như vậy thì ăn mới ngon được. Ừm ừm ừm!

Đặt đũa xuống, Bạch Phong Ninh chống tay vào má, vẫn giữ nụ cười, tiện miệng nói:

- Cô vừa nói, không phải cô ký nhận khế ước bán thân của Long huynh sao?

- Phù phù! Đúng thế. Ai thêm mua một tên người làm như thế chứ? Lẽ nào huynh không biết hắc đã ức hiếp tôi thế nào? Híc! - Muốn thổi ngụi một viên bánh trôi, muốn nói chuyện, còn muốn giả vờ khóc nữa. Nhiều việc thật đấy!

- Vậy khế ước bán thân của hắc là...?

- Phù phù! Là mẹ tôi ép hắc ký. Mẹ tôi cũng thật là... Thấy hắc biết làm sổ sách thì coi hắc như thần tiên rồi đưa hắc về nhà, điều kiện gì cũng đồng ý, hại tôi phải sống bao nhiêu năm tiểu thư không ra tiểu thư, nha đầu chẳng ra nha đầu... Hu hu...

- Nói như vậy thì cô không biết khế ước đó ở đâu ư?

- Hả? Ở đâu? Không phải ở chỗ Long Hiểu Át đã giấu nó sao? Hắc lớn hơn, hắc nói thì đành phải chịu thôi. Hừ! Phù phù... - Cắn một miếng, tròn tròn, mềm mịn. Thật hạnh phúc!

- Không đâu. - Phong Ninh đã cho Vô Ưu tìm kiếm. Trong thư phòng của Long Hiểu Át có khế ước bán thân của tất cả mọi người, duy chỉ thiếu của chính hắc. Thế nên suy đoán của Phong Ninh là khế ước đó ở trên người đại tiểu thư nhà họ Long.

- Hả?

- Ta nói là... nếu Long Hiểu Át có khế ước bán thân đó thì chẳng phải hắc đã.. làm phản từ lâu rồi sao?

Long Tiểu Hoa giật mình, tròn xoe đôi mắt:

- Đúng vậy. Tôi cũng thấy kỳ lạ! Tại sao hắc lại không đuổi tôi ra khỏi nhà họ Long. Hắc luôn làm cho tôi mất mặt! Lẽ nào...

Bạch Phong Ninh gật đầu.

- Nhưng... Tôi thật sự không có kế ước bán thân của hân. Có lẽ nó được chôn theo mẹ tôi rồi. - Sau khi phán đoán, nàng nhún vai, chẳng hề có chút hứng thú với tờ giấy rách đó. Nàng bẽ mặt trắng trước mặt lên thối phũ phũ rồi húp nước.

- Vậy trước khi mất. Mẹ cô không giao lại cho cô thứ gì sao?

- Trước khi mất ư? Lúc đó tôi đang bị trùm khăn đỏ ép đi bãi đường. Tôi còn chẳng biết lúc đó mẹ mình khóc hay cười nữa cơ. - Nghĩ đến ngày đau khổ ấy, lòng nàng lại nhỏ máu. Ôi, tuổi thơ u ám! - À, tôi nhớ ra rồi. Mẹ tôi có dặn, nếu không biết sử dụng bàn tính và làm sổ sách mà muốn sống được thì chỉ có cách là cùng Long Hiểu Ất bãi đường thôi.

- Vậy là hai người đã...

- Đúng vậy. Huynh thấy đấy, hoàn toàn là một cuộc hôn nhân bi thảm không có tình yêu. Hơn nữa, hân còn chẳng thêm đỡ khăn trùm đầu của tôi xuống thì đã đuổi tôi về rồi. - Nghĩ đến đây thật là khó chịu! Sao vậy chứ? Nhưng dù sao nàng cũng giữ lại được sự trong trắng thiếu nữ của mình.

- Long Nhi.

- Hả?

- Cô ghét xem sổ sách và dùng bàn tính đến thế sao? - Bạch Phong Ninh kinh ngạc chớp chớp mắt, bộ dạng đau khổ.

- Không có ai thích thứ đó đâu. - Đó đúng là cực hình mà bà mẹ kế đã dùng để ngược đãi nàng.

- Cũng phải. Nghĩ đến hân cũng vì từ nhỏ bị ép học sử dụng bàn tính nên cuối cùng chỉ cần nhìn thấy những hạt tròn tròn là buồn nôn rồi. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Ai bảo ai đó có số đó chứ, dù đến nhà họ Long vẫn phải dựa vào bàn tính để sống. Có lẽ cuộc đời này cũng không thoát khỏi bàn tính đâu.

- Đúng vậy. Huynh xem liệu có phải hân bị ngược đãi đến mức tâm tính trở nên khác thường và mới ức hiếp tôi như vậy không?

- Thế nên cô có muốn mau chóng thoát khỏi bể khổ không? - Hân vẫn giữ thái độ đó nâng chén trà mơ lên nhấp một hớp, nhíu mày nhìn nàng.

- Hả? Tôi.. tôi có thể sao?

- đương nhiên rồi. Long Nhi, ta sẽ cứu cô. - Đôi mắt xám của hân nhìn thẳng vào mắt nàng. - Nhưng... có một cửa ải khó mà cô phải tự vượt qua.

- Cửa nào?

- Cửa của mẹ chồng cô, mẹ ta.

- Hả? - Quan hệ của họ không tiến nhanh quá đấy chứ? Sao lại nhanh chóng nói tới quan hệ mẹ chồng nàng dâu rồi? Đột ngột quá! - Mẹ... mẹ chồng làm sao cơ?

- Co nhìn màu mắt ta thì biết mẹ chồng cô là người vùng khác. Bà hoàn toàn không biết làm sổ sách hay dùng bàn phím. Thậm chí bà còn làm cho sổ sách nhà họ Bạch trở thành một mớ hỗn độn. Cha ta lại là người trong võ lâm nên càng không hiểu mấy thứ này. Còn ta ư? Ngoài khinh công ra thì võ công cũng bình thường, học hành bình thường, còn mấy thứ sổ sách cũng không rõ, thế nên... - Hân nhìn nàng với ánh mắt tiếc nuối.

- Thế nên làm sao?

- Bà nói, ta lấy vợ thì chẳng cần yêu cầu gì, chỉ có một điều. - Hân bỗng bật cười nhìn nàng: - Đó là phải biết làm sổ sách và dùng bàn tính.

- Hả? - Bà mẹ chồng này có ý gì vậy? Đẩy nàng đến chỗ chết sao? Vậy chẳng phải nàng không còn chút hi vọng nào rồi sao? Bạch mã hoàng tử, đời này có duyên gặp nhưng không có duyên bên nhau rồi. Long Nhi đã đau khổ quá nhiều, xin đừng nhấn chìm nàng trong nước mắt nữa.

Đặt bát xuống, nàng muốn chạy trốn. Vậy là nàng vẫn chẳng có gì cả, Bạch mã hoàng tử hoàn toàn không biết nàng hận chiếc bàn tính đến nhường nào. Nó có thể là thứ yêu quý đối với mẹ nàng nhưng đối với nàng lại chẳng là gì cả. Chàng đã lãng phí thời gian và tình cảm với nàng. Ngỡ nhờ chàng tàn nhẫn trở mặt không nhận người rồi vứt bỏ nàng thì sao? Nàng phải học dùng bàn tính bao lâu mới có thể về nhà chàng đây? Vừa mới bắt đầu, nàng còn cảm thấy chàng gọi cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon là chuyện cực kỳ hạnh phúc. Vậy mà trong nháy mắt, hạnh phúc đã biến thành sự tàn nhẫn.

Mau giấu nước mắt. Đừng đuổi theo nàng. Hãy quên nàng đi. A a a a! Một nương tử biết dùng bàn tính ư? Có giết nàng thì nàng cũng không làm được đâu.

Nàng vừa chạy được hai bước thì tay đã bị người ta giật mạnh lại và với tư thế ngã kinh điển, nàng bổ nhào lên đùi Bạch Phong Ninh. Hắn nhìn xuống mỉm cười.

- Long Nhi, sao cô lại xúc động mà bỏ chạy như vậy?

- Nhưng... nhưng tôi... tuy tôi không mắc chứng bệnh sợ vật thể tròn nhưng cứ nhìn thấy bàn tính là sợ phát khiếp đi rồi. Tôi... tôi không làm được đâu. - Tuy rất không cam lòng nhưng nàng không thể không cảnh báo.

- Ta biết cô không thích thứ đó nhưng ta lại không muốn người khác mà chỉ cần cô thôi. Ta phải làm sao đây?

- Xi! - Đừng nói với nàng những câu kinh điển khiến nàng mất hết sức lực như vậy. Nàng sẽ gục mất. Còn nữa, hãy để nàng đứng lên. Nàng nằm trên đùi hắn, máu không lên não, cứ thế nhận lời việc mình không làm được.

Nhưng Bạch Phong Ninh đã kéo nàng lên và không muốn cho nàng thời gian suy nghĩ, hoàn toàn không quan tâm đến những ánh mắt tò mò của những người xung quanh bắt đầu để ý họ. Hắn hài hước nói:

- Long Nhi, lẽ nào cô vẫn muốn ở bên Long Hiểu Ất sao? Hay là cô không nỡ xa hắn? Nên mới từ chối ta đúng không?

- Ai... ai... ai nói thế? Người ta nói thế chẳng qua vì coi thường tôi bắt cá hai tay thôi. Tôi chỉ ước có thể tránh xa Long Hiểu Ất, không bao giờ gặp lại, trước khi đi còn muốn đập cho hắn hai cái, rồi đem tất cả những vật hình tròn tới đập vào mặt hắn cho hắn sợ chết khiếp đi!

- Sau đó cùng ta xây đắp tương lai ư? - Hắn nhắc nhở nàng, nàng đã quên mất kết cục cuối cùng rồi.

- Phải phải phải, còn cả cùng huynh.... nhưng tôi không làm được rồi. Mẹ huynh, mẹ chồng sẽ coi thường tôi. Tôi chẳng hiểu gì về những con số đâu.

Nàng không phải là bà mẹ kế biến thái nhà nàng, điều kiện kén dẫu của mẹ chàng còn biến thái hơn cả hắn nữa. Điều kiện đó đưa ra thì chỉ có Long Hiểu Ất gả cho nhà chàng là thích hợp nhất, vốn dĩ không có sự lựa chọn thứ hai. Đừng dùng ánh mắt ai oán đó để nhìn nàng. Nàng thật sự không có lỗi với chàng, chỉ là nàng không có khả năng, cũng không có hứng thú. Số phận đã định cả đời nàng sẽ bị bà mẹ kế ngược đãi đến chết như vậy sao?

- Long Nhi.

-... - Híc! Chàng lại dùng chiêu này. Đừng gọi tên nàng một cách dịu dàng như vậy. Nàng thật sự rất dễ dàng gục ngã trước điều đó mà.

- Cô học vì ta được không?

- ... - Đây không phải là việc có thể thương lượng. Dù chàng có dùng lời nói ngọt ngào, dịu dàng để nói với nàng thì nàng cũng... nàng cũng... Híc! Làm sao đây? Nàng rất muốn nhận lời. Cứu với! Có người sắp mất mạng rồi. Làm gì có ai bị bức phát điên vì những lời ngọt ngào chứ?

- Đừng nhìn đi chỗ khác. Nhìn ta đây này. Ta đang hỏi cô đấy.

- ... Tôi...

- Được không?

- ...

- Nói với ta là được đi.

- ...

- Được. - Hấn nhấn giọng, hấn chỉ muốn câu trả lời đó.

- ... Được...

Híc!... Được cái con khi! Thật đúng là khó qua nổi cửa ải của tuyệt thế mỹ nam. Tại sao Long Tiểu Hoa nàng lại không làm được?

- Ngoan lắm! - Hấn mỉm cười nhìn nàng, cúi xuống đặt lên má nàng một nụ hôn nhẹ.

Oa! Nàng lại bị lừa rồi. Nhưng thật đáng giá! Híc!... Dù là sổ sách, bàn tính cũng được. Ông trời ơi, ai có thể cho nàng biết, tại sao việc vượt tường sổ lỏng lại đòi hỏi trình độ cao như vậy?

26. Q.1 - Chương 26: Bí Mật Của Bạch Thiếu Chủ

Thật lòng mà nói, Bạch Phong Ninh đúng là bạch mã hoàng tử bước ra từ tiểu thuyết. Hấn dang tay một cái là Long Tiểu Hoa nàng đã nhào vào lòng. Hấn làm cho nàng no bụng khi nàng thèm chảy nước miếng. Hấn còn dụ dỗ nàng rất tài tình, kéo tay nàng lại không để nàng lạc đường. Khi nàng mệt mỏi, nàng có một lòng ngực để tựa. Hấn dùng tay áo lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên cánh mũi nàng. Một cô bé đi qua mỉm cười ngọt ngào mời hấn mua tặng nàng bông hoa.

Cự tuyệt với nam nhân có lời nói ngọt ngào, quan tâm chu đáo, khí độ ngời ngời, nhìn thẳng phía trước, thì quả là trái với đạo trời, không thể tha thứ được.

Nhưng sao một nam nhân tốt như vậy lại kỳ quái đến thế? Thích những cô nương đáng thương bị ngược đãi thì chẳng nói làm gì. Đến kén vợ cũng đòi hỏi phải biết làm sổ sách, dùng bàn tính. Đến tặng hoa cũng kiên trì muốn tặng nàng một cảnh hạnh đồ. Đường như nam nhân ấy luôn có cách khiến nàng phải nửa mừng nửa lo, hàng trăm cảm xúc, tim đập loạn nhịp, đỏ khốc đỏ cười.

Có lẽ nhân vật nữ chính trong truyện đều có cảm giác lo lắng, rứt rứt đó với nhân vật nam chính. Ôi! Quả đúng là tình tiết khó lường.

- Long Nhi, có thật ta đưa cô về đến đây là được rồi không? Cô không cần ta vào giải thích với Long Hiểu Át chứ?

Bạch Phong Ninh quay đầu nhìn cô tiểu thư đáng thương đang đứng trước cổng Long phủ đã cùng hấn đi một đoạn đường. Tay phải nàng cầm cành hạnh đồ, nghe hấn nói mà giật mình ngẩng đầu lên.

- Không không... không cần đâu. Tôi tự vào được mà. - Giải thích ư? Chuyện vượt tường có gì để giải thích chứ? Giải thích thế nào cũng chỉ có một từ "Chết" mà thôi.

- Ta sợ cô nhìn thấy Long Hiểu Át sẽ quên mất ta, sẽ cảm thấy hối hận.

- Hả? Hối... Hối hận ư? Tôi...

- Lẽ nào không phải cô đang nghĩ cả đời sẽ lên lút sao? Vậy thì chuyện sổ sách bàn tính cứ giao cho người khác là được rồi.

- ... - Ý nghĩ của nàng bị lộ ngay thế sao?

Một ngón tay thon dài chỉ vào mũi nàng.

- Long Nhi, cô nữ dùng mưu mẹo với ta sao?

- ... - Đừng lợi dụng sự đồng tình của nàng như thế: - Nhưng tôi đã quên mất những thứ mẹ dạy hồi nhỏ từ lâu rồi. Học lại từ đầu quả là rất khổ.

- Vậy thì tìm người dạy đi.

- Tìm người dạy ư?
 - Chẳng phải bên cạnh cô có bậc thầy cực giỏi sao? Hãy học toàn bộ những kiến thức hần có, được không?
 - Huynh nói là... Long Hiểu Át sao? - Mắt nàng mở to. Không phải chứ?
 - Đó là lựa chọn hàng đầu. Chẳng phải thế sao?
 - Không thể nào. Hần không dạy tôi đâu. Từ nhỏ hần đã coi thường tôi không có năng khiếu với những con số. Hần còn nhíu mày nói với tôi. - Nàng vừa nói vừa dùng hai tay đặt lên lông mày, bắt chước thái độ khinh thường của ai đó, trầm giọng nói: - Chỉ cần cô biết thế nào là cầm kỳ thi họa, thế nào là chăm chồng dạy con, làm một nữ đệ tử dẫu, bớt chướng mắt ta là tốt rồi.
 - Cô có biết tại sao hần lại khó chịu với đàn bà con gái như thế không?
 - Ai mà biết được. Tâm lý quái gở mà. Thực ra tôi rất lo hần sẽ cô độc đến già. Với tính khí cổ quái như vậy thì ai có thể chịu nổi hần chứ? Đẹp phát sợ! Ngoài khuôn mặt ra thì thật sự rất khó tìm được ưu điểm thứ hai của hần.
 - Đẹp phát sợ ư? Cũng đúng. Nhưng cô có từng nghĩ đến thân thể của Long Hiểu Át chưa? Cha mẹ hần là nhân vật như thế nào?
 - Hả? - Nàng thật sự chưa từng nghĩ đến điểm này. Nàng luôn cảm thấy việc mình đã nhặt Long Hiểu Át về giống như con khỉ tự lấy đá đập vào đầu mình vậy. Nàng chưa nghe hần nhắc đến cha mẹ: - Lê nào huynh đã từng gặp cha mẹ hần sao?
 - Chưa từng gặp. - Hần lắc đầu lại mỉm cười: - Nhưng qua dung mạo của Long Hiểu Át, chắc chắn mẹ hần phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.
 - Nghiêng nước nghiêng thành ư? - Mẹ Long Hiểu Át sao? Một người phụ nữ có thể gây nên chấn động đến như vậy? Hần là có người mẹ như thế ắt có người con như thế. Mẹ hần nghiêng nước nghiêng thành nên con trai bà mới một tay che cả bầu trời.
- Bạch Phong Ninh chăm chú cúi đầu suy đoán xem Long Tiểu Hoa đang nghĩ gì. Bỗng hần hơi nghiêng người, kín đáo quét mắt nhìn khi cảm thấy phía sau mình có một bóng đen. Hần mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy vai Long Tiểu Hoa nói:
- Được rồi. Cô nên về đi. Hôm khác, chúng ta sẽ tính tiếp. Cô nhớ lời ta nhé, không được thất hứa với ta đâu đấy.
- Nói đoạn, hần khẽ lướt ngón tay mình qua môi nàng, không đợi nàng kịp phản ứng thì đã nhanh chóng ôm lấy nàng, nhún chân một cái, dùng khinh công bay qua tường cao rồi đặt nàng xuống mỉm cười:
- Cô nhớ chăm sóc cành hạnh đỡ ta tặng cô nhé. Cô có thể học sổ sách với Long Hiểu Át, không được ở sau lưng ta chơi trò “hạnh đỡ trở về” đâu đấy.
- Câu nói buông lại, hần đã bay ra ngoài tường, bỏ lại Long Tiểu Hoa đứng đó tay cầm cành hạnh đỡ sững người. Không muốn nàng quay về? Vậy sao chàng còn đưa hổ về rừng chứ? Tiếp theo nàng phải làm thế nào để đối diện với cuộc đời bi thảm của mình đây? Cái giá của niềm đam mê thật là quá lớn, quá đau khổ!
- Bạch Phong Ninh bay qua tường, nhẹ nhàng phủ bụi trên chiếc áo trắng của mình. Cơn gió hất phần tóc mái để lộ đôi mắt sáng màu xám, dưới ánh trăng càng lộ rõ màu trắng xám đặc biệt. Hần đứng thẳng người in bóng lên bức tường Long phủ, hơi nhếch miệng nói với người đứng trong bóng tối:
- Vô Ưu? Sao thế? Có chuyện gì à?
 - Thiếu chủ, kinh thành báo về. Đường kim Thánh thượng đổ bệnh.
 - Hử? Bệnh ư? Tin tốt đấy! Sung sướng bao nhiêu năm cũng đến lúc đổ bệnh rồi.
 - Nghe nói Thánh thượng vẫn chưa lập thái tử. Mấy vị hoàng tử đều rất non nớt.
 - Vẫn luyện tiếu ngội báu, sao ông ta có thể dễ dàng lập thái tử được chứ? Điều ta muốn chính là lòng tham của ông ta. Tốt nhất là đến khi ông ta về trời, ngội vị thái tử vẫn bỏ trống. Như vậy càng tiện cho ta phò

trợ chủ mới lên ngôi. Động gươm động đao để cướp ngôi phiền phức lắm! Trò đánh đấm thật sự không hợp với ta. Chơi trò mờ ám hợp với ta hơn.

- Thiếu chủ không kế thừa gia nghiệp võ lâm mình chủ mà lại muốn dấn thân vào quan trường như bần sao?

- Võ lâm mình chủ ư? Người thấy có vị mình chủ nào võ công dở như ta không? Không phải ta đã nói vị trí đó để lại cho người rồi sao? Thanh kiếm nhà họ Bạch này cũng là của người. Ta không có hứng với chuyện giang hồ và muốn dấn thân vào quan trường cơ.

Nhưng thiếu chủ đã thi từ hương thí đến điện thí, mười bốn tuổi đã trúng cử nhân. Tại sao đến khi thi tiến sĩ lại cố ý để trượt ạ? - Thiếu chủ thi lần nào cũng đứng đầu bảng nhưng đến cửa cuối cùng đến kinh thành thi, mọi người ôm sách miệt mài học còn thiếu chủ thì lại phiêu du nơi kỹ viện. Khi mọi người viết bài thi thì thiếu chủ uống rượu, chơi đàn, cố ý để trượt. Đến quan chủ khảo nhìn thấy cũng lắc đầu thở dài. Suốt nữa ông đã tâu lên Đường kim Thánh thượng rằng thiếu chủ có tố chất làm quan.

- Vô Ưu, người thấy Đường kim Hoàng thượng già này có được lòng người không?

- ...

- Ta không phóng đại nhưng ta chẳng có hứng thú với kẻ chỉ biết hưởng thụ thái bình, quốc khố trống rỗng. Muốn tìm được chủ nhân tốt thì phải tự mình lựa chọn ta mới yên tâm.

- ...

- Haizzz. Ta không nói sau này sẽ làm một tên tham quan cho hần. Sao người nhìn ta như vậy chứ?

- ... - Sao tự nhiên cách suy nghĩ của thiếu chủ lại kỳ quái như vậy?

- Bàn cờ đã bày ra. Bước tiếp theo đi thế nào còn phải xem không biết càn hạnh đồ có nghe lời ta không?

- Thiếu chủ, trước khi ra ngoài, phu nhân có dặn thuộc hạ chuyển lời với thiếu chủ.

- Hả? Mẹ ta có lời muốn nói với ta ư? Sao người không nói sớm chứ?

- Phu nhân nói, phải đợi thiếu chủ muốn bắt nạt cô nương nào đó mới được nói.

- Bắt nạt ư? Người cảm thấy ta đang bắt nạt ai đó sao?

- ... - Dù sao cũng chẳng muốn đối xử tốt với người ta.

- Mẹ ta nói gì?

- Nếu thiếu chủ không muốn tương lai nhà họ Bạch bị tuyệt hậu thì hãy tránh xa những đóa hoa đã có chủ ra. - Hần chỉ nhắc lại nguyên si lời của phu nhân mà thôi.

- ... Ái chà! Có vẻ như mẹ ta đã đánh giá quá cao khả năng kiềm chế của ta rồi. Lẽ nào ta lại thực sự thất bại trước càn hạnh đồ, rồi từ đó về sau giữ thân như ngọc, trong sạch cả đời?

- ... Lời phu nhân nói thường rất đúng.

- Giữ mình thì không khó nhưng giữ cả đời thì ta không dám chắc. Người yên tâm. Chưa biết chừng lại có ngày người ta ôm trẻ con chạy đến cổng nhà họ Bạch nhận tổ tông ấy chứ. - Người đẹp như ngọc khiến người ngây ngất, đây là điều hần đã hiểu từ khi lên mười ba tuổi. Tuổi mười hai ngây thơ đã trôi qua, chắc chắn mẹ hần đã quá lo lắng rồi.

- ... Thiếu chủ có biết người ta nói gì sau lưng thiếu chủ không?

- Nói gì?

- Bên ngoài là vàng ngọc, bên trong là tội lỗi. - Nhìn thì tưởng trong sáng nhưng trong bụng lại toàn ý đồ xấu xa.

- Hả? Họ khen ta thế sao? Ha ha!

- ... - Thiếu chủ thật là biết nhặt nhạnh những gì mình muốn nghe!

Tay cầm cành hạnh đỏ, đôi chân nhún nhảy, Long Tiểu Hoa đi về phía phòng của mình nhưng để đến đó phải đi qua căn phòng còn sáng đèn đỏ. Bốn bề yên tĩnh, gió lạnh thổi vào cổ nàng, khiến chiếc váy rách của nàng tung bay. Thực ra nàng đã lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử, hoài nghi mọi thứ xung quanh đều có vấn đề.

Với cá tính của bà mẹ kế biến thái của nàng, nàng cho rằng hẳn sẽ ra lệnh cho người bắt nàng về, phạt bỏ đói mấy bữa, hoặc là sai gia đình đứng bên tường đợi nàng tự chui đầu vào lưới. Sau đó, họ sẽ giải nàng về đại sảnh cho hẳn tùy hứng hành hạ.

Dù thế nào nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng sao trước mắt nàng lại có vẻ bình an vô sự như thế? Nàng đi từ chỗ bờ tường đến cửa nhà lớn mà không hề có một bóng người, còn chưa bị rơi vào cạm bẫy nào cả. Lẽ nào Mẹ kế nhà nàng thay đổi tính tình rồi ư?

Nàng đang hoài nghi thì nghe có giọng nói từ trong sảnh vang ra.

- Hôm nay, Nội Hàm theo lệnh cha đến thăm Long phủ. Nội Hàm cứ nghĩ Tiểu Hoa và ông chủ Long sẽ cùng ra đón nhưng không ngờ cô ấy lại không muốn gặp tiểu nữ.

Là tiếng của Nội Hàm. Sao cô ta vẫn còn ở Long phủ chứ? Bạch mã hoàng tử đã thuộc về nàng. Trừ khi nàng đã nhầm mục tiêu của Nội Hàm. Biết đâu mục tiêu của cô ta lại là... Mẹ kế thì sao?

Nàng lập tức ép sát người vào cửa sổ. Tuy cửa lớn hé mở nhưng nàng nên chọn vị trí an toàn hơn.

Nàng thấy Mẹ kế không nói gì, chỉ nhìn ánh mắt oán thán của “Không Nội Hàm”, quan sát cô ta từ đầu đến chân khiến cô ta ngại ngùng không dám ngẩng mặt lên, đôi môi đỏ hơi run run:

- Sao ông chủ Long lại nhìn Nội Hàm như vậy?

Long Hiểu Ất vẫn im lặng, im lặng đến mức khiến Long Tiểu Hoa đứng ngoài cửa sổ phải chau mày. Hừ! Thảo nào hẳn không sai người giảng dạy để dạy dỗ nàng theo cách biến thái của mình. Hóa ra... lần trước họ đã thông đồng với nhau lôi nàng ra làm bia bắn tên để cha con cô ta hăm hại. Bây giờ nhìn người ta đến gần cả ra kia. Hẳn đã là kẻ chẳng ra gì mà còn đem tiêu chuẩn cầm kỳ thi họa để đánh giá các cô gái. Vậy nàng việc gì phải cảm thấy xấu hổ về việc vượt tường àm trốn ở đây chứ? Họ đều là những kẻ cầm thú mà thôi.

Im lặng một lúc, Long Hiểu Ất bỗng lên tiếng. Hẳn hỏi Lâm Nội Hàm đang ngồi trên ghế khiến Long Tiểu Hoa đứng ngoài cửa sổ hết sức kinh ngạc:

- Lâm tiểu thư, hồi nhỏ lệnh tôn đã dạy tiểu thư như thế nào?

Hả? Hẳn nhìn người ta một lúc là để suy nghĩ xem người ta được nuôi dạy thế nào sao?

27. Q.1 - Chương 27: Miệng Thật Lòng Không Thật Ư? Ừm, Hai Người Chơi Mới Vui!

Từ trước đến giờ, trong lòng Long Hiểu Ất luôn khắc sâu một điều khó hiểu. Hẳn tự cảm thấy tận tình tận nghĩa, hết lòng tận tụy, những điều hẳn dạy người khác tuyệt đối không thiếu, những điều hẳn làm cho người khác tuyệt đối không ít. Tuy không phải vì tình cảm nhưng chắc chắn không thiếu được vì đạo lý. Nhưng tại sao người ta có thể dạy dỗ được những thiếu nữ dịu dàng, còn vào tay hẳn lại trở thành một con khỉ thích nhảy nhót?

Bảo nàng vô học thì nàng lại đi học những thứ vô văn.

Bảo nàng vô tài vô đức thì nàng gây nên những chuyện mà chẳng ai học được.

Bảo nàng nhát gan không hiểu biết thì nàng lại có thể vô sỉ tới mức không nhận nhục thân.

Cầm kỳ thi họa thì không biết nhưng chuyện vụng trộm thì lại quá rành. Hẳn thật không hiểu nổi. Lẽ nào học cầm kỳ thi họa lại khó hơn cả việc lén lút vụng trộm sao?

Lâm Nội Hàm nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Từ nhỏ cha Nội Hàm đã mời thầy về dạy cầm kỳ thi họa. Nội Hàm phải học hành chăm chỉ từ sáng đến tối không nghỉ ngày nào.

Không nghỉ ngày nào ư? Vậy mà nàng học đàn một hôm, nghỉ đến ba hôm là thế nào chứ?

- Dù dây đàn có làm sưng đỏ ngón tay thì vẫn phải luyện cho đến khi mặt trời lặn.

Chiếc đàn hần mua cho nàng được đặt trên bàn đá trong đình hóng mát. Thế mà nàng đánh loạn xạ, bắt Tiểu Đình dẫn theo các nha đầu ra cổ vũ. Cuối cùng chiếc đàn rơi từ trên bàn xuống gãy đôi, là thế nào chứ?

- Cờ tướng cách ngày phải học một buổi. Thầy dạy rất khắt khe, nếu đánh kém hơn hôm trước thì sẽ bị phạt quất vào lòng bàn tay.

Học đánh cờ ư? Hứ! Thực ra nàng đã lấy bìa da bọc cuốn sách dạy chơi cờ thay vào cuốn tiểu thuyết và cầm đọc trước mặt hần. Hần vốn không nên có bất kỳ hy vọng gì.

- Sách Nội Hàm đọc đều do cha và các sư phụ lựa chọn. Cha Nội Hàm dặn không được đọc những loại sách bán ngoài đường.

Những cuốn sách cha cô ta không cho xem lại là những cuốn sách yêu thích của ai đó. Nàng luôn có cách giấu những cuốn sách đó dưới gối, dưới tấm khăn trải giường. Lần cuối cùng hần phát hiện ra nơi giấu những cuốn sách đó là ở đâu? Phải rồi. Đó là chiếc hòm nhỏ đựng yếm của nàng. Lật những chiếc yếm ra, phía dưới có một chỗ đủ để chứa mấy cuốn truyện gì đó: Nhi nữ tới chân trời, Cuộc sống của nhi nữ giang hồ...

Rõ ràng là nàng làm phản rồi.

Hần đã dập tắt mọi hy vọng vào cuộc sống của nàng và nhìn nàng với ánh mắt coi thường.

- Cha của Lâm tiếp thư đã bỏ biết bao tâm huyết vì tiểu thư! - Hần cũng bỏ ra không ít tâm huyết nhưng những gì thu được và bỏ ra không tương xứng. Chỉ có thể trách đối tượng được giáo dục không xứng mà thôi.

- Thực ra Nội Hàm luôn cảm thấy Tiểu Hoa nên cố gắng học tập hơn một chút. Nếu không thì làm sao xứng đáng với sự chăm sóc những năm qua của ông chủ Long chứ? - Lâm Nội Hàm ngẩng đầu nhìn Long Hiểu Ất đang nghĩ đến hồi ức không vui gì đó.

- ... - Tuy câu nói này có phần chế giễu hần đã dày công dạy dỗ bao nhiêu năm mà lại chỉ ra một kẻ “thứ phẩm”, nhưng hần hoàn toàn không thể phản bác: - Đúng là thê tử của ta chẳng ra thể thống gì.

- Điều này cũng không trách ông chủ Long được. Tiểu nữ nghe nói hồi nhỏ Tiểu Hoa cũng đã từng học cầm kỳ thi họa. Có trách chỉ trách Long phu nhân quá cưng chiều cô ấy, không nỡ trừng phạt cô ấy, điều gì cũng thuận theo cô ấy thôi.

- ... Lâm tiểu thư cảm thấy thê tử của ta hồi nhỏ được cưng chiều quá ư? - Long Hiểu Ất hơi giật mình, nhếch mép.

- Tiểu nữ cùng tuổi với Tiểu Hoa. Khi cô ấy bắt đầu học cầm kỳ thi họa, chắc ông chủ Long cũng đã đến Long phủ rồi. Lẽ nào ông chủ Long không cảm thấy Long phu nhân đối xử với Tiểu Hoa...

- Cô ấy chưa từng được cưng chiều. - Hằng ngày đều bị ép học làm sổ sách, dùng bàn tính nhưng đối với nghệ thuật cầm kỳ thi họa mà các cô nương nên học thì bà chưa từng có ý định dạy con gái mình. Người ép Long Tiểu Hoa học cầm kỳ thi họa, bồi dưỡng tố chất nữ nhi, chính là hần...

- Long phu nhân không cưng chiều Tiểu Hoa ư? Vậy ai đã cưng chiều Tiểu Hoa đến mức không coi trời đất ra gì vậy?

- ... - Là hần.

Hần dạy cũng dạy, trừng phạt cũng trừng phạt, đánh cũng đánh, nhưng suy nghĩ của nàng luôn thoát khỏi tầm kiểm soát của hần. Mấy lần nàng gây chuyện bị hần lôi về định phạt ột trận, nhưng chính vì khi đó

hắn yếu lòng trước điệu bộ giả khóc của nàng, cũng vì khi đó hắn bị mê hoặc bởi nụ cười vô tư trên môi nàng, nên cuối cùng đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nếu như đây chính là sự “cưng chiều” trong truyền thuyết, vậy thì người cưng chiều vô duyên vô cớ đó chính là hắn.

- Tiểu Bính! - Hắn nhú mày, nắm chặt tay đứng bên bàn trà, hướng ra ngoài gọi. Chỉ thấy Long Tiểu Bính lập tức xuất hiện. Hắn không đợi Tiểu Bính lên tiếng đã nói với Lâm Nội Hàm.

- Chuyện lỡ hẹn hôm nay, hôm khác Long mỗ sẽ đích thân đến nói chuyện với Lâm viên ngoại. - Quay đi, hắn nhìn Long Tiểu Bính dặn dò: - Tiểu Bính, sai người đưa Lâm tiểu thư về phủ. Bảo Đinh nha đầu đi xem xem nha đầu thối đó đã quay về phủ chưa? Nếu về rồi thì dẫn đến đây cho ta. Nếu vẫn chưa quay về thì sai người dắt chó ra ngoài lôi cô ta về. Dù thế nào cũng phải lôi cô ta về đây cho ta. - Cô ta đúng là được “thương yêu” quá rồi. Ngày càng vô độ, không biết hàm ơn, không biết giữ mình, không nên nhân từ với cô ta nữa. Chỉ cần cho cô ta một cơ hội sống sót thì cô ta sẽ lại tiếp tục lấn lướt.

- ... Thừa đương gia, tiểu thư đã ra ngoài về rồi. Cô ấy đang ở bên cửa sổ lên nhìn đương gia và Lâm tiểu thư nói chuyện ạ.

Choang!

Tiếng chậu hoa vỡ ở phía cửa sổ Long Tiểu Hoa đứng vang lại.

- Hừ! Xem ra vẫn còn biết nhà mình ở đâu, chưa đến nỗi ham vui bên ngoài mà quên cả trời đất - Giọng Long Hiểu Ất phát ra từ cổ họng với vẻ lạnh lùng: - Tiểu Bính, người tiễn Lâm tiểu thư về nhà trước đi. Còn người ở bên ngoài kia, sau khi vượt tường ra ngoài trở về, chắc cũng chưa mệt lắm, cô vào đây được không?

Xem ra tối nay, hắn nên tĩa bớt cảnh hạnh này rồi.

Long Tiểu Hoa cực kỳ căm ghét những kẻ mách lẻo, chọc gậy bánh xe. Dù cho là Tiểu Bính làm lộ tung tích của nàng, hay do Lâm Nội Hàm cố ý nhiều chuyện, thì rõ ràng, tiếp theo đây nàng cũng sẽ cực kỳ bi thảm. Lâm Nội Hàm đang làm gì vậy chứ? Còn dùng ánh mắt như thể mình bị thiệt thòi để nhìn nàng sao?

Liếc nhìn Lâm Nội Hàm đi theo Long Tiểu Bính về phía cổng lớn của Long phủ, nàng bỗng cảm thấy có một ánh nhìn vô cùng lạnh lẽo đang kích thẳng vào gáy mình. Quay lại nhìn, đó chẳng phải là ánh mắt ác độc của bà mẹ kế nhà nàng sao?

Nàng loạng choạng vội vàng bước vào phòng khách, phủi bụi trên người mình, giữ nụ cười vô tội và thân thiện với Long Hiếp Ất.

- Có vui không? - Hắn hỏi rất thản nhiên, thản nhiên đến mức lần này nàng hoàn toàn không biết là hắn vui hay giận, càng không biết nên gật đầu nói “Đi chơi với Bạch mã hoàng tử rất vui”, hay là lắc đầu phủ nhận: “Làm gì có chuyện đó. Thực ra tôi bị bắt cóc ra ngoài. Huynh nhất định phải tin vào sự trong sạch của tôi”... Ồ! Tại sao lần này nàng lại không thể đưa ra câu trả lời vậy? Thường ngày, dù thế nào thì hắn vẫn cho nàng con đường sống cơ mà.

Hết rồi. Dường như nàng đã làm hắn nổi giận thật rồi. Lại còn bị “Không Nội Hàm” đổ thêm dầu vào lửa nữa chứ? Cúi khom chấy đùng đùng. Cách duy nhất bây giờ chỉ có...

- Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Bây giờ tôi sẽ ra ngoài chịu phạt. Huynh không cần phải nhọc lòng. - Nàng giờ cao cảnh hạnh đỏ mặt mà Bạch mã hoàng tử đã nhét vào tay mình, tự động đến bên tường đứng. Bạch mã hoàng tử quả nhiên đã nhìn trước được mọi việc, còn chuẩn bị cả dụng cụ xử phạt cho hắn.

Nàng đang định xoay người đi ra chỗ bức tường thì nghe giọng hắn từ phía sau vọng lại.

- Cô đến thời kỳ phát tình[1] rồi sao?

[1] Phát tình: Hiện tượng xảy ra ở động vật cái trong thời kỳ động sinh dục (do rụng trứng)

- Tôi gì cơ? - Nàng quay người lại, chỉ vào mình. Hắn nói nàng gì cơ? Thời kỳ phát tình ư? Ý hắn là nàng cũng giống như con ngựa Chạy suốt đêm của hắn sao?

- Nếu đã đến thời kỳ đó cũng tốt. Cô muốn thì ta sẽ thuận theo cô.
- Huynh muốn làm gì? - Nàng ôm hai tay trước ngực. Những lời kích động như vậy lại phát ra từ miệng bà mẹ kế của nàng ư? Thật không phải là nổi kinh hoàng bình thường!
- Cô muốn vượt tường, quang minh chính đại, vâng lệnh cha mẹ, mai mối cưới gả đàng hoàng? Được thôi, ta sẽ chọn giúp cô.
- Xì! - Tại sao việc vượt tường lén lút hẹn hò không chỉ đòi hỏi trình độ à còn phải quang minh chính đại thế? Chuyện mai mối thì nàng có thể hiểu được nhưng vâng mệnh cha mẹ là thế nào? Cha mẹ nàng đã mất từ lâu rồi mà. Trên đời này có ai coi chồng trước là cha mẹ đâu?
- Huynh huynh, chẳng phải huynh nói sẽ không cản tôi ra ngoài sao? Lần đánh cược đó, tôi đã thắng. Sao huynh có thể nói mà không giữ lời như vậy?
- Ta có cản trở gì cô đâu. Không phải ta đang định giúp cô sao? - Ánh mắt hắn có vẻ giễu cợt, hắn nhún mày.
- Thế này mà gọi là giúp tôi à? Nếu huynh muốn giúp thì... - Hãy dạy nàng làm sổ sách và dùng bàn tính đi. Như vậy nàng có thể vui vẻ vượt tường ra ngoài rồi. Cuối cùng, nàng còn có thể cầm càn hạnh đỏ chuyển đến nhà họ Bạch. Mẹ kế giúp đưa con gái chồng tìm thấy hạnh phúc. Sao trông bức tranh đó đáng sợ quá vậy. Nàng không tin hắn lại có lòng tốt như vậy đâu.
- Cô tránh xa họ Bạch ra một chút cho ta.
- Tại sao? - Quả nhiên hắn muốn chia rẽ nàng và Bạch mã hoàng tử thân yêu mà.
- Vì ta muốn đánh bại hắn.
- ... - Đây là lý do dở hơi gì vậy? - Tại sao với huynh ấy lại không thể? Nếu tôi chỉ muốn huynh ấy thì sao?
- ... Chỉ muốn hắn ư? - Ánh mắt lạnh lùng quét qua, hắn hừ một tiếng, cô thật dám làm càn.
- Đúng vậy. Tôi chỉ muốn... - Tôi khó khăn lắm mới dám nói thẳng với huynh một lần, huynh hãy cho tôi toại nguyện đi.
- Ta không đồng ý. Ai cũng được. Chỉ có Bạch Phong Ninh thì ta không đồng ý. - Để cô toại nguyện ư? Đừng có mơ!
- ... - Cái gì là ai cũng được? Tôi đâu thể ai cũng lấy làm chồng chứ? - Lẽ nào tôi không có quyền lựa chọn?
- Hiếm khi có cơ hội, tôi không muốn bỏ phí nó đâu.
- Ta sẽ chọn cho cô. Cô có gì không yên tâm chứ? - Muốn lựa chọn? Dựa vào khả năng của cô sao? Trước mặt ta mà cô còn dám nói thế? Mau vứt càn hạnh đỏ đó đi cho ta.
- ... Vì là huynh chọn nên tôi mới không yên tâm. - Híc! Huynh ép tôi như vậy, tôi sẽ suy sụp cho huynh xem.
- Người cô nhắc đến không được. Cô hãy suy nghĩ cho kỹ đi. - Suy sụp cho ta xem ư? Ta thích thấy cô suy sụp lắm.
- Biến thái... - Huynh đúng là đồ biến thái mà! Oa oa oa!
- Lần này thì nàng nghĩ sao đã nói vậy.
- Hừ! - Hừ một tiếng.
- Lần này, hắn cũng không “miệng thật lòng không thật” nữa.

28. Q.1 - Chương 28: Đạo Kỹ Viện Ư? Cẩn Thận “vợ Trước” Bám Theo Đây!

Trải qua một đêm “hồng đỏ vượt tường”, chủ tớ nhà họ Long đúng là phát điên lên rồi. Tuy không biết rốt cuộc, ai bức ai phát điên nhưng họ đều ngầm làm cho kẻ hèn P trong Long phủ phát điên.

Giả quân gia nhìn giá sách trong thư phòng của Long Hiểu Át bắt đầu chất đồng tập danh sách và lý lịch của những người đàn ông chưa vợ trong vòng trăm dặm quanh đó mà nước mắt tuôn rơi, vô cùng tuyệt vọng. Còn Tiểu Đình lại tìm thấy dưới gối của tiểu thư nhà mình cuốn sách không thể ngờ đến: Bàn tính - Đại pháp nhập môn, mà thét lên kinh hãi.

Người người trong Long phủ đều hoang mang lo sợ, hận không có chỗ mà chui. Long đại đương gia luôn ngược đãi tiểu thư nhà mình bỗng nhiên muốn gả chồng cho nàng, đưa nàng đi tìm ngôi nhà hạnh phúc. Còn tiểu thư từ nhỏ đến lớn luôn lẩn tránh sổ sách và bàn tính, chỉ thiếu nước bị Long phu nhân đánh cho kêu trời kêu đất thì lại bắt đầu nghiên cứu, học dùng bàn tính.

Chỉ có một người hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cách suy nghĩ và hành động kỳ lạ của hai người đó, ấy chính là Long Tiểu Bính.

Hắn mang từng tập, từng tập lý lịch những người đàn ông chưa vợ đến thư phòng của Long đại đương gia. Lát sau, hắn tiếp tục mang một tập nữa vào thư phòng nhưng lại bị chặn ở bên ngoài. Giả quân gia nhìn hắn với ánh mắt dò xét:

- Ta bận rộn từ sáng đến giờ mà chẳng thấy mặt mũi ngươi đâu cả. Ngươi nhiệt tình mai mối giúp tiểu thư thế sao?

- Tôi chỉ giúp đương gia thoát khỏi bế khổ thôi.

- Bế khổ gì cơ?

- Tiểu thư đấy. Tiểu thư chính là bế khổ của đương gia. Cuối cùng, đương gia đã nghĩ thông và quyết định “bế khổ vô biên, quay đầu là bờ”. Đáng ra đương gia nên sớm đem cái họa này gả cho người khác rồi. Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, sau này tai họa cũng là chuyện của người khác. - Đây thật là “đổ vạ cho người khác”.

- Đương gia tìm được người hợp ý rồi sao?

- ... - Vẫn chưa. - Hắn đã mang đến bao nhiêu là lý lịch, nếu đã tìm được người hợp ý thì đâu cần hắn phải khổ sở như vậy chứ? Đương gia cái gì cũng tốt! Làm việc thì cân nhắc, sổ sách thì cẩn thận, nhưng chồng của tiểu thư thì cứ chọn bừa một người là được rồi. Dù sao cũng là gả đi lần hai. Việc gì phải vất vả ngày đêm như vậy chứ? Ngồi ở bàn làm việc cả buổi chẳng hề nhúc nhích, chau mày nhìn, những bản lý lịch lật đi rồi lại lật lại, lật hết bản này đến bản khác. Cứ như đồng lý lịch mà hắn mang đến đều là những kẻ đáng ghét vậy. - Nhưng bao nhiêu người như thế, kiểu gì cũng có một kẻ xui xẻo bị đương gia nhắm phải.

- Cái gì gọi là kẻ xui xẻo? Tiểu thư đã giác ngộ. Ngươi không nghe Đình nha đầu nói, sáng sớm ngày ra đã thấy tiểu thư xem sổ bàn tính nhập môn rồi sao?

- Hừ! Ông tin cô ấy sao? Ôm tiểu thuyết bọc bì da, cái trò đó cô ấy dùng để qua mặt đương gia còn ít sao?

- Thảo nào đương gia lại chẳng hề có động tĩnh gì, chẳng hề có chút cảm động trước sự tiến bộ của tiểu thư.

- Tôi không đứng đây tán gẫu với ông nữa. Đương gia sắp ra ngoài đi xem xét trà quán. Tôi phải theo hầu đây.

Thật không hiểu nổi đương gia nghĩ thế nào nữa? Bao nhiêu năm đều lo mở rộng làm ăn nhưng lần này bỗng nhiên lại thu quân rút tướng. Dường như người vội mua thêm nhà, sắm sửa thêm sản nghiệp, mỗi vụ làm ăn rõ ràng có tiền có thực lực nhưng lại từ chối, chỉ muốn an nhàn ngồi một bên hưởng hoa hồng. Thật không giống cá tính của người chút nào. Có lẽ đã bị tiểu thư làm cho hồ đồ mất rồi. Long đại tiểu thư này không có thực lực gì nhưng nói đến chuyện chọc giận đương gia thì cô ấy đúng là cao thủ số một.

Long Tiểu Bính thở dài, lắc đầu bẽ chồng giấy tờ đẩy cửa thư phòng, bước qua bậc cửa vào phòng.

Đặt tập giấy trên tay xuống bàn, Long Hiểu Át ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bính đang ôm tập lý lịch tới, nhú mày. Đáng ghét! Sao vẫn còn nhiều như vậy chứ? Tại sao vẫn chưa tìm được người nào ưng ý cả? Hắn vốn cho rằng chọn đối tượng để Long Tiểu Hoa lấy làm chồng vốn không phải chuyện gì khó. Vậy mà rốt cuộc nàng có gì đặc biệt mà hắn cứ phải chọn lựa kỹ càng như thế chứ? Có người cần nàng đã là may lắm rồi. Nhưng lật tập lý lịch ra, điều kiện hoặc cao hoặc thấp, tính khí dịu dàng hay cứng rắn đều không vừa ý hắn. Tú tài vô dụng, võ phu thấp kém... Đủ rồi. Bây giờ Long Hiểu Át đã hiểu câu nói “có chọn thế nào

cũng không thấy ứng, có xem kỹ bao nhiêu cũng chưa thấy tin tưởng” của Lâm viên ngoại rồi. Không chỉ phải lựa chọn mà còn phải xem xét kỹ lưỡng.

- Đặt xuống trước đi. - Long Hiểu Ất day day huyết Thái Dương, đẩy chồng giấy tờ trên bàn sang một bên, đứng dậy, vươn người cho giãn gân cốt, liếc nhìn ra ngoài, tiện miệng hỏi: - Đã là giờ nào rồi?

- Thưa đương gia, đến lúc tới trà quán rồi ạ. Đương gia có cần Tiểu Bính đi cùng không?

- Không cần. Ta đã hẹn người cùng đi rồi. Người cứ ở lại phủ đi. - Hần nói xong, chẳng buồn nhìn tập giấy tờ bừa bộn trên bàn mà đẩy cửa bước ra ngoài, nhưng bỗng nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại dặn dò Tiểu Bính: - Không được cho Long Tiểu Hoa ra khỏi cửa đầu đây.

- Đương gia nói cửa nào cơ ạ?

- Cổng lớn nhà họ Long. À, cửa ở tiền đình[1] cũng không cho ra. À không, tốt nhất là nhốt cô ta ở trong phòng, không được đi đâu cả. - Thế này mới là đại tiểu thư không bước ra khỏi cửa chứ? Sao năm xưa hần không nhẫn tâm như thế. Đối với con khỉ không chịu hiểu lý lẽ này thì cứ nhốt chặt ở nhà là lựa chọn sáng suốt nhất.

[1] Tiền đình: Đình viện ở trước gian nhà chính.

- Dạ. - Tiểu Bính hần sẽ đến trông cửa khuê phòng của tiểu thư.

Long Hiểu Ất dặn dò xong thì quay người bước ra cửa. Hần gọi một người hầu đi cùng. Đi qua tiền đình, hần bước thẳng ra cổng lớn nhưng lại vô tình liếc mắt nhìn cảnh hạnh đáng ghét mà nàng đã cầm đèn qua. Nó đang được cắm trong góc tường gần cổng lớn của Long phủ, sưởi ánh mặt trời, tắm mưa, hấp thụ linh khí trời đất, tinh hoa nhật nguyệt, lớn dần lên, đâm cành nảy lộc.

Hần nhíu mày, bước đến bên vật tượng trưng cho khát vọng mà Long Tiểu Hoa gửi gắm, không hề thương tiếc đạp xuống dưới chân. Hần còn dùng chân giẫm nát. Lúc này dù cảnh hạnh đó có khả năng tu luyện thành tinh, thì cũng nát dưới đế giày vải màu đen của hần.

- Hứ! - Một tiếng oán hận, rồi tiếng bước chân từ sau trụ đá tiền đình vang đến, Long Tiểu Hoa hằm hằm nhìn cảnh hạnh đỏ tuyệt đẹp của mình bị gót giày của Long Hiểu Ất giẫm nát. Nàng đau lòng khi nghĩ đến tình yêu mới trồng hôm qua của mình. Nàng nói:

- Huynh đúng là chẳng thay đổi chút nào. Vì Bạch mã hoàng tử, tôi phải làm một người con gái hoàn mỹ biết vào bếp, biết làm sổ sách đấy.

Kết quả mới chỉ một đêm, vật chứng tình yêu vĩ đại của nàng đã bị bà mẹ kế độc ác tiễn về Tây Thiên.

Không sao. Lòng quyết tâm của nàng vẫn như ngọn lửa cháy rừng rực trong lồng ngực.

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết kẻ quái dị đó sao có thể vì nàng muốn gả cho người khác mà phát điên lên được chứ? Hần mà từ bi dạy nàng làm sổ sách và dùng bàn tính sao? Hần lại muốn ngăn cản cuộc hôn nhân giữa nàng và Bạch mã hoàng tử thì có. Thật không hiểu nổi Bạch mã hoàng tử đã mắc tội gì với hần. Nhưng với loại đàn ông hẹp hòi như Long Hiểu Ất, cơ hội mắc tội với hần nhiều chẳng kém cơ hội để nam nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết đôi bại lên giường với nhau, và cũng chẳng thiếu gì so với cơ hội để nhân sĩ vô lâm hào sảng, ngạo nghễ lao xuống vực trong tiểu thuyết võ hiệp, cái này gọi là điều tất yếu!

Nếu hần đã không chịu dạy thì nàng sẽ lên học. Chẳng qua cũng chỉ là sổ sách làm ăn thôi. Với trí thông minh của nàng, tự học cũng không thành vấn đề. Chỉ là nàng không có hứng thú mà thôi. Bây giờ có động lực rồi, trong thành này sẽ xuất hiện một cô gái tài giỏi.

- Ôi trời! Mình nghĩ quá nhiều rồi. Người đã chạy mất rồi!

Nàng nhìn người bên cạnh cảnh hạnh đỏ đã biến mất thì lập tức lao ra ngoài. Hứ! Cổng lớn không cho nàng qua thì nàng trèo tường. Nàng biết muốn vượt tường mà không có thang thì không được. May mà tối qua nàng đã chuẩn bị trước. Thật đúng là thông minh tuyệt đỉnh!

Trèo lên thang, leo ra ngoài, nàng vô cùng tự hào về trí thông minh của mình, nhưng khi leo lên bờ tường, nàng mới giật nảy người, nhận ra mình thật ngốc. Trong tường có thang nhưng bên ngoài không có ai chuẩn

bị thang cho nàng cả. Thế này mà xuống thì mặt nàng sẽ bẹp dí như cái bánh mứt! Nàng vừa mới tự hào về trí thông minh của mình mà phải tụt xuống thang thế này thì thật là mất mặt.

- Người ta nhảy xuống vách núi còn không chết, lẽ nào mình nhảy qua tường lại chết? Mình mà lại ngã chổng vó ư? Thật vô lý, vô lý, vô lý! A a a a!

Do vậy nàng đem theo lời oán thán đó nhảy xuống đất. Mãi sau...

- Mẹ ơi, quay về con sẽ xé nát mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp đó. Thật là quá vô lý mà!

Xoa cái móng đau, nàng còn chưa kịp tập tễnh thì đã vội vàng nấp sau cây lớn ở cổng nhà mình chỉ vì lời oán thán của nàng đã làm cho Long Hiểu Át quay lại nhìn.

- Người có nghe thấy gì không? - Hắn hỏi người hầu đi bên cạnh.

- Dạ. Tiểu nhân không nghe thấy gì ạ. - Chỉ nghe thấy tiếng tiểu thư “a a a” rơi từ trên tường xuống thôi. Nhưng khi hắn vừa vào phủ, Giả quân gia đã dặn, chuyện của tiểu thư thì đều phải coi như không nghe thấy, không nhìn thấy, không được báo cáo lại với đương gia.

- Vậy là ta nghe nhầm. Hừ! Có kẻ ngốc mới không đi cổng lớn mà lại nhảy từ trên tường cao như vậy xuống.

Khốn kiếp, nếu không phải tại người nhốt ta thì ta đã không biến thành “kẻ ngốc” đó. Người muốn dạy dỗ ta thành một cô gái dịu dàng nhưng người chỉ có thể đào tạo ra một “kẻ ngốc” mà thôi. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Ta cắn chết người!

“Kẻ ngốc” đứng sau thân cây găm vỏ cây để trút giận. Vì mãi mắng chửi nguyên rủa, nên nàng cũng không để ý rằng, chính bản thân đã tự coi mình là một kẻ ngốc. Nàng thề với lòng sẽ khiến cho việc làm ăn của Long Hiểu Át rối tung lên. Sau đó sẽ lấy một phu quân tử tế, để hắn biết “kẻ ngốc” cũng có người cần. Hừ! Trời ơi, cái móng của nàng vẫn còn rất đau!

Thế mới nói, dù có nằm mơ giữa ban ngày, cũng đừng để mình bị đau móng, nếu không sẽ rơi vào hiện thực bi thảm khiến người ta thất vọng.

Ngẩng đầu lên lễ những bước chân nặng trĩu, Long Tiểu Hoa vội vàng bám theo sau Long Hiểu Át. Thực ra, nàng luôn đau đầu vì một điều khó hiểu. Trong sách thường nói, đàn ông làm nghề buôn bán rất thích đến kỹ viện. Nếu như hắn đến kỹ viện để trăng hoa thì liệu nàng cải trang làm đàn ông có tốt hơn không?

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải là có nên cải trang hay không, mà là nàng đi đâu để có được mấy tờ ngân phiếu đây? Nàng thật sự rất nghèo. Ngày nào cũng bị trừ tiền công nên chẳng để dành được chút tiền riêng nào cả. Xin hắn nể tình “vợ trước” ư? Hắn nhất định sẽ không giúp đâu. Nàng sẽ rất đaP lòng, tan nát trái tim, đau khổ!

Nói đi nói lại, khi không ở trước mặt nàng, hắn có đến kỹ viện không?

Này, bây giờ nàng đi học làm ăn, sao đột nhiên lại trưng bộ mặt đau khổ ra thế này? Dù gì thì bây giờ nàng cũng đang bám theo “chồng trước”, hắn có theo người khác hay không thì liên quan gì đến nàng chứ?

- Đương gia, có gì không bình thường ư? - Kẻ hầu thấy hắn dừng lại đột ngột, một lần nữa nhìn lại phía sau chủ nhân của mình.

Long Hiểu Át xoay người nói:

- Không có gì. Ta chỉ đột nhiên cảm thấy rất lạnh thôi. - Một người chán ghét việc làm ăn và bàn tính như cô ta, lẽ nào lại hứng thú với việc làm ăn bên ngoài của mình? Nhất định không thể nào!

- ... - Mặt trời đã qua đỉnh đầu mà còn thấy lạnh sao? Thực ra, cơ thể đương gia chẳng hư nhược đến thế. Có lẽ là do tiểu thư đang ở phía sau họ mà thôi.

29. Q.1 - Chương 29: Đạo Quán Trà Ư? “vợ Trước” Vẫn Bám Theo Sao? Võ Tòng Đánh Hồ Ư? Đó Là Gì Vậy?

Sự thực chứng minh, nam nhân là một đám những kẻ cầm thú lúc nào cũng để ý tới cái thể diện rộng tuếch, nhưng lại rất ưa những thứ phong hoa tuyết nguyệt[1]. Không phải lần nào bàn chuyện làm ăn, bọn họ cũng cần đến kỹ viện, cái nơi âm thịnh dương suy ấy. Họ ngồi ở trà quán cũng có thể thưởng lượng, mà đây dường như là một nơi tao nhã, phẩm cách phi phàm, khí chất tuyệt vời. Sau đó họ mới... gọi mấy cô nương giá không rẻ lên tiếp tục làm những chuyện thương phong bại tục giống ở kỹ viện.

[1] Phong hoa tuyết nguyệt: vốn là bốn đối tượng thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của thiên nhiên trong thơ ca thời xưa. Sau này “Phong hoa tuyết nguyệt” được mở rộng nghĩa, ý chỉ tình yêu nam nữ, khung cảnh lãng mạn.

Thật may cho nàng vì Long Hiểu Ất đã bước qua cửa kỹ viện mà vẫn chưa có chút động tĩnh gì. Nàng nghĩ rằng hẳn còn nghiêm túc hơn những kẻ thú tính kia rất nhiều. Vào lúc quan trọng hẳn đã vứt bỏ bản tính cầm thú của mình và trở nên ngoan ngoãn. Dù gì hẳn cũng là người đã có thê tử, dù gì hẳn cũng là người đàn ông trưởng thành có gia thất, vào những nơi như thế này cũng phải suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều về hậu quả của nó, đúng không? Nàng vừa nghĩ thế thì đã thấy “chồng trước” của mình dắt một cô gái rất đáng ghét từ trên lầu đi xuống. Không biết nàng rất ích kỷ sao? Người đàn ông của nàng, dù chỉ là quá khứ, cũng không thể vứt hết tiền đồ đi đạo kỹ viện trước mặt “vợ cũ” như vậy được.

Nhưng trong nháy mắt, nàng theo đến trà quán bên phố, nhìn hẳn vén rèm bước vào, xoay người đi thẳng lên tầng hai, cười hân huyên với mấy viên ngoại. Hẳn ung dung ngồi xuống bên chiếc bàn vuông. Trà vẫn chưa được bê lên mà mấy cô nương yếu điệu ca hát lả lướt đã xuất hiện.

Mẹ ơi, đây là trà quán, dựa vào cái gì mà những cô nương đó còn lên nhanh hơn cả trà vậy? Thật đúng là treo đầu dê bán thịt chó. Đùng trách nàng đem lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử. Cũng chẳng cần phải nói những cô nương đó bán tài hay bán thân vì cô nương vừa tay trong tay với người chồng cũ của nàng ở kỹ viện đã tựa mình vào một người đàn ông khác. Cô ta cũng nhanh thật đấy, bên này vừa mới kêu, từ bên kia cô ta đã lập tức ngã sang. Bây giờ kỹ viện còn cho người ra ngoài phục vụ nữa, tốc độ nhanh đến kinh người. Thật là khiến người ta khó hiểu!

- Long đại đương gia, lâu lắm rồi chàng không đến thăm người ta! - Tay cầm khăn tay, miết trên cây đàn vừa đem tới đặt bên cạnh, cô nương đó kéo mạnh dây đàn một cái, mắt nhìn thẳng xuống đài diễn dưới tầng một, chẳng thêm chú ý đến thái độ của Long Hiểu Ất. Xem ra cô ta cũng không có hứng thú bán nghệ cho lắm. Xem ra ai đó đúng là thường xuyên đến kỹ viện rồi. Xem ra đó đúng là một kẻ giẻ rách không đáng một xu.

Long Hiểu Ất không nói gì, chỉ đến khi tay áo bị kéo mới liếc mắt nhìn cô nương ngồi bên cạnh mình, rồi lại nhìn mấy viên ngoại, mỗi người ôm một cô nương. Chợt ý thức được tình huống lúc này, hẳn nở nụ cười nhìn cô nương đó hỏi:

- Cô nương tên gì? - Lát nữa ở bên nhau mà không biết họ tên là gì để xưng hô.

- ...

Trong nháy mắt, mặt cô nương đó trắng bệch ra, như sắp không chịu nổi, cho đến khi Lâm viên ngoại đứng lên giải thích.

- Ái chà! Ông chủ Long sống giữa cả trăm đóa hoa, có lúc nào để ý đến ai chứ? Tiểu nha đầu cô cũng dám nhắc tên mình trước mặt ông chủ Long sao? Đúng không ông chủ Long?

... Còn sống giữa cả trăm đóa hoa ư? Người đàn ông “ra gì” như vậy mà ông cũng dám gả con gái mình cho hẳn sao? Thế gian này có những bậc phụ mẫu vô trách nhiệm như họ nên mới có những cô gái khốn khổ như nàng. Khốn kiếp, hai kẻ con rể và nhạc phụ cùng uống rượu chơi gái. Thế giới này còn đồi bại đến mức nào chứ?

Long Tiểu Hoa nấp sau cái cột gỗ, nhìn những kẻ xấu xa đang hưởng thụ lạc thú. Họ nói chuyện làm ăn và chơi đùa với những cô nương ở đó chứ không về nhà với thê tử của mình, dù sao thói tật nết rồi thì có khác

biệt gì đâu. Nàng hoàn toàn chẳng hứng thú gì với cuộc sống riêng tư của Mẹ kế hay chuyện hần có đi dạo kỹ viện chơi gái hay không.

Long Hiểu Át không giải thích gì nhiều với Lâm viên ngoại, hần chỉ ngẩng đầu nhìn một lượt trà quán và nói:

- Trà quán này chẳng còn mới nữa. Lâm viên ngoại ra giá với tôi cao quá đấy.

Vừa nhắc đến chuyện làm ăn, Lâm viên ngoại lập tức đẩy cô nương trong lòng ra, ngồi xuống cười nói:

- Lâu ngày ông chủ Long không về thành nên không biết. Trà quán này của ta không chỉ bán trà, ngắm cảnh đâu. Ông chủ Long nhìn dài diễn bên kia còn có cô nương đánh đàn thổi sáo. Ngày nào ở đây cũng đều đông nghịt khách. Nếu không phải là ta cố thu xếp một gian tao nhã để mời các vị thì e rằng chẳng còn chỗ nào đâu. Nếu không vì dạo này doanh thu không tốt lắm thì ta cũng không để các vị nhúng tay vào.

- Có thực sự tốt đẹp hay không, phải thử mới biết được. - Long Hiểu Át chỉ cười, buông một câu nhưng trong mắt Long Tiểu Hoa hần thật hạ lưu, tay ôm cô nương mà còn nói gì là thử qua mới biết. Thật là vô liêm sỉ!

- Ông chủ Long đã nói ra câu này, ta đây có dám ba hoa trước mặt người khác cũng không dám nói quá với ông chủ Long. Trước đây, ta khuyên ông chủ Long mở thêm quán ở kinh thành, ông chủ Long không đồng ý. Ta biết trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó. Tin tức mấy ngày nay từ kinh thành truyền đến nói rằng thuế má ở kinh thành đang tăng. Đừng nói là kiếm lợi, bao nhiêu thương nhân đều kêu khổ, lo phải đóng cửa. Ông chủ Long thật tinh tường đã kịp thời khuyên nhủ, nếu không thì bây giờ hần là chẳng thể lấy lại được vốn.

Long Hiểu Át thản nhiên không nói gì, để mặc Lâm viên ngoại tự trách bản thân:

- Thực ra ta định chuyển nhượng luôn quán cho ông chủ Long, gom chút tiền giải quyết vấn đề làm ăn. May mà ông chủ Long không phải hạng người giầu đồ bìm leo, lại giúp ta nghĩ cách giải quyết vấn đề. Ta sao có thể lấy oán báo ơn làm ông chủ Long tổn thất được chứ? Nếu như ông chủ Long có ý với tiểu nữ thì chuyện hôn nhân, chúng ta cũng có thể...

- Lâm viên ngoại, ông đem bản khế ước ra đây cho tôi xem nào.

- Hả? - Vừa nhắc đến con gái mình, sao tự nhiên lại...

- Bản khế ước!

- Phải phải phải. - Việc làm ăn quan trọng hơn. Lâm viên ngoại rút bản khế ước ở trong người ra: - Chỉ là ông chủ Long, ông thật sự sẽ như những điều trong bản khế ước này, không động tay vào bất cứ việc gì, chỉ giao ngân lượng cho ta và nhận tiền hoa hồng hằng tháng thôi ư?

- Tôi cũng không phải không quan tâm thứ gì. Tôi muốn kiểm tra sổ sách hằng tháng của ông. - Hần vừa đọc bản khế ước, vừa trả lời.

- Như vậy có ổn không? Phương diện kinh doanh này...

- Tôi không cần để ý đến chuyện kinh doanh. Lâm viên ngoại chỉ cần người góp vốn, chia hoa hồng hằng tháng nên tôi phải kiểm tra sổ sách. Nếu thua lỗ thì tôi sẽ không đầu tư một đồng nào nữa. Lỡ cuối cùng vì thua lỗ mà tôi không lấy được chút gì về thì sao?

- Phải phải phải. Chuyện đó không thành vấn đề. Chỉ cần qua được cửa này, chắc chắn sẽ không có tổn thất nào cả. Ta chỉ tò mò là sao bỗng nhiên ông chủ Long lại có hứng thú hưởng an nhàn, chỉ lấy hoa hồng thôi vậy? Ta nghe nói ông chủ Long đã mở thêm được khá nhiều sản nghiệp mà.

- Chỉ là dự phòng thôi. - Hần không giải thích nhiều, nhìn cô nương đang ôm lấy tay mình mơ màng, lịch thiệp, lạnh lùng nói: - Cô nương buông tay ta ra được chứ? Long mỗ cần lấy đồ.

- Hả... Vâng. - Cô nương đó lập tức buông tay ra. Thấy hần thò tay vào túi lấy con dấu nhỏ ra, Lâm viên ngoại liền sai người bê hộp mực dấu đỏ lên. Hần đọc lướt lại bản khế ước rồi đóng dấu.

- Ha ha! Ông chủ Long quả là rộng rãi. Đài diễn này cũng chuẩn bị gần xong rồi. Lát nữa sẽ có vở diễn Võ Tông đánh hổ đặc sắc nhất. Nhất định ông chủ Long phải ở lại xem đấy. - Lâm viên ngoại vừa giới thiệu vừa cầm bản khế ước lên xem và phát hiện ra con dấu có gì đó không bình thường: - Hả? Ông chủ Long... cái này... không đúng rồi.

- Sao lại không đúng?

- Ở đây, sao ở đây con dấu không phải là tên ông chủ Long? Đây chẳng phải là Long Tiểu Hoa... Long Tiểu Hoa sao?

- Là tên thê tử của tôi, có gì không đúng sao?

- ... Nhưng chẳng phải cô ta... - Không phải là hữu danh vô thực sao? Nói thẳng ra là chẳng phải cô ta chỉ như cái bình rỗng thôi sao?

- Long mõ chỉ dùng tên thê tử để thu mua sản nghiệp, chứ không hề có ý gì khác. Hơn nữa, số ngân lượng này đầu tư vào chỗ Lâm viên ngoại, dù người ký khế ước với ông là ai thì cũng có gì khác nhau đâu. Ông không cần lo Long mõ sai hẹn.

- Câu... này không sai. Phần hoa hồng đó chẳng phải là...

- Không sao. Dù là ngân lượng của Long phủ thì đứng tên tôi hay Tiểu Hoa cũng thế thôi.

- ... Ha... Ha ha! Ông chủ Long vui là được rồi.

- Chỉ mong sau này, những lúc Long mõ không có nhà, Lâm viên ngoại đừng lừa gạt thê tử của tôi là tốt rồi.

- Ó... Chuyện này tuyệt đối không có, tuyệt đối không có đâu. Ha ha ha ha...

- Như thế là tốt nhất, nhưng...

- Ông chủ Long còn có điều gì chỉ giáo?

- Ông có thể bảo cô nương không biết tên tuổi này đứng ra kia một lát không?

- Hả?

- Cô ấy cứ bám lấy cánh tay tôi, mỗi lần!

- ...

Long Tiểu Hoa nép sát vào cột gỗ nhãn mặt. Nàng không dám chắc chắn điều mình vừa nghe thấy? Long Hiểu Át dùng tên của nàng mua sản nghiệp ư? Không, không, không đâu. Lẽ nào hần biết nàng không hiểu gì về sổ sách, không hiểu sổ sách thì càng không hiểu chuyện kinh doanh, hần sợ người khác bắt nạt nàng nên mới giúp nàng mua sản nghiệp để nàng có thể ngồi mát ăn bát vàng, đến chết cũng không lo đói sao? Chắc chắn là hần vì không muốn chịu trách nhiệm nên mới đẩy cái họa này lên đầu nàng. Lợi lộc về túi hần còn nàng sẽ phải mang tiếng. Đúng rồi. Chắc chắn hần có mục đích khác, âm mưu khác, ý đồ khác...

Oa a a a a a! Sao hần lại dùng tên nàng để mua đồ chứ? Tên nàng nghe hay lắm sao? Hần lại còn đem con dấu của nàng theo người. Nàng dễ dãi thế sao? Đừng có tỏ ra là quan hệ của họ thân thiết như vậy chứ? Nàng còn phải tái giá mà. Hần như vậy sẽ khiến tình hình của nàng ngày càng tồi tệ. Làm sao mà nàng có được tương lai tốt đẹp chứ?

Hơn nữa, hần còn nói khi hần không có nhà gì gì nữa. Hần muốn đi đâu? Hần không định ức hiếp nàng cho đến khi nàng lấy được Bạch mã hoàng tử sao? Nếu vậy, Bạch mã hoàng tử đâu thể thấy được sự đáng thương của nàng nữa.

Đúng rồi. Hần đang “thương yêu” nàng mà.

Sao nàng lại quên mất chứ? Đúng rồi. Lần này chắc chắn hần lại dùng thủ đoạn cay độc gì đó để chia rẽ nàng và Bạch mã hoàng tử đây mà. Hần nghĩ biến nàng thành một người vợ hạnh phúc thì có thể che mờ đôi mắt xám tuyệt đẹp của Bạch mã hoàng tử sao? Hu hu hu! Nàng quyết không thay lòng đổi dạ đâu!

- 1227, cô ngồi đó làm gì thế? Mặt thì ngậy ra, tim đập thình thịch, buồn bực, phần nộ, định giả khóc sao?

- Nha đầu bê chiếc khay cúi xuống nhìn ai đó đang ngồi xổm sau cái cột với vẻ mặt nghi hoặc.

Long Tiểu Hoa bị châm chọc thì vội ngẩng đầu lên trừng mắt, chớp chớp nói:

- 8... 813, sao cô lại ở đây?

- Đương nhiên là đi làm thuê rồi. Cô trông tôi giống người nhàn rỗi có tiền đến đây uống trà nghe đàn hát lắm sao? - 813 gơ cái khay trà ra trước mặt nàng, nhìn sang căn phòng đang buông rèm, bĩu môi cười nói:

- Cô đi theo dõi đương gia đúng không? Ái chà! Cô đúng là có chết cũng không chừa. Đàn ông ra ngoài làm ăn mà cô cũng ghen sao?

- 813, tôi hỏi cô một câu, cô nhất định phải trả lời cho tôi biết đấy.

- Chuyện gì vậy?

- Trong những cuốn sách mà tôi cho cô mượn đọc, có cuốn nào nói mẹ kế không đối xử tệ với kẻ đáng thương không?

- Không có. Điều đối xử rất tệ. Nhưng đối xử tệ cũng không sao. Dù sao cuối cùng cũng có bạch mã hoàng tử đến ôm cô nương đáng thương lên giường để thương yêu mà.

- ... Tôi không hỏi cô chuyện trên giường.

- Nhưng mỗi lần cô cho tôi mượn sách, cô đều thích thú nói những tình tiết đó rất hay mà. Cô đâu có để ý đến những âm mưu thủ đoạn của các nhân vật.

- ... - Đủ rồi. Hôm nay, nàng về đọc lại những đoạn âm mưu đó là được chứ gì?

- 1227, hình như tôi thấy đương gia đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Cô có cần tránh đi không?

- Hả? - Sau tiếng đó, nàng lập tức như con bọ chết nhảy dựng lên.

- Trời ơi! Trốn ở đâu? Trốn ở đâu? 813, cô mau tìm chỗ trốn cho tôi đi. Tôi không thể để hắc bắt gặp tôi lên theo dõi hắc đi với người phụ nữ khác được. Hắc sẽ giết tôi mất. Hắc sẽ lại phạt tôi phải đứng bên bờ tường cả tối mất thôi.

- Hả? Gì cơ? Hình như chuyện đó có liên quan gì đến tôi đâu?

- Cô nghĩ tôi chết rồi thì còn có người cho cô mượn sách đọc sao?

- ...

Long Hiểu Át gơ tay vén rèm đi ra, hơi nhếch mép nhìn chiếc cột gỗ trống không, chỉ còn lại vết răng quen thuộc, rất không đẹp, cũng không hoàn toàn ngay ngắn. Hắc hứ một tiếng, ung dung đi xuống cầu thang. Hai bóng người vội vàng lướt qua chân hắc. Hắc không nhìn rõ nhưng cũng đoán ra phần nào.

Hắc dừng bước, đứng trên cầu thang, tay vịn vào cột gỗ, lướt qua trà quán đông người. Đài diễn đó đã được chuẩn bị xong chỉ đợi người lên biểu diễn. Hắc thấy hai cái bóng đang nấp phía sau đó động đậy.

- Hắc có nhìn lại đằng này không? Có không? Có không? - Vừa run rẩy vừa muốn quay đầu nhưng lại không dám, Long Tiểu Hoa chỉ cảm thấy mình đang nổi da gà. Dù bên cạnh nàng có đông người chen chúc nhưng nàng cũng không hề cảm thấy an toàn. Trục giác mách bảo rằng có một ánh mắt nóng như lửa nhưng lại vô cùng lạnh lẽo đang dõi thẳng, dò xét nàng từ đầu đến chân.

- Chắc là không đâu. Đương gia đang đứng ở cầu thang nhìn đài diễn. Từ trên cao nhìn xuống rất đẹp! Ái chà! 1227, thực ra cô có phát hiện ra là đương gia có phong thái rất uy nghiêm không? Tôi thấy các vương tôn công tử trong kinh thành cũng đều có phong thái đó. - Vừa quý phái lại vừa oai phong. Cô đã tìm được từ miêu tả phong thái đó trong tiểu thuyết.

- Hắc là kẻ tà ác thì có. Hắc luôn giấu bản chất của mình đằng sau tướng mạo đẹp đẽ đó.

- Hồng rồi. Hình như đương gia đang đi xuống. Cô nấp sau đài diễn đi để tôi tìm cái gì đó che cho cô. - 813 nói rồi đẩy cánh cửa phía sau ra, vội vàng buông rèm xuống.

Tìm thứ gì đó để che, tìm thứ gì đó để che. Lúc này, nàng tìm đâu ra thứ gì đó để che đây. Long Tiểu Hoa gõ trán nhìn đồng gương dao, dao cụt đầy ở góc tường phía sau đài diễn, rồi lại thấy các diễn viên đang vội vàng hóa trang, họ hoàn toàn chẳng chú ý đến kẻ đáng thương vừa chui ở đâu ra này.

Phía sau nàng vọng lại tiếng bước chân nặng trĩu, mồ hôi trên trán nàng bắt đầu vã ra. Nàng liếc mắt nhìn thấy một bộ hóa trang hình con hổ đặt trên chiếc hòm, liền vội vã mặc bộ đồ đó vào.

Lần này sẽ không có ai nhận ra nàng đâu. Híc híc híc!

Tiếng bước chân đó ngày càng gần hơn. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng rèm vén lên, một giọng đàn ông lạ hoắc vang tới:

- Ái chà! Chắc là chuẩn bị xong cả rồi. Lâm viên ngoại nói, hôm nay có vị khách quan trọng, vở kịch này phải diễn cho thật tốt. Đến lúc lên đài rồi. Hôm nay, ai sẽ đóng giả làm hổ đây? Còn không mau đi chuẩn bị đi.

- Trưởng đoàn, thời tiết hôm nay nóng lắm nên chưa có ai chịu chui vào bộ lột hổ đó cả.

- Ai cũng lười như cậu sao? Chẳng phải đã có người nhận rồi đây thôi. Tốt lắm! Tốt lắm!

Vai nàng bị người ta vỗ mạnh.

- Hôm nay diễn cho tốt nhé. Ngồi xuống. Lát nữa, viên ngoại sẽ thưởng cho.

- ... - Thường gì chứ? Bây giờ nàng chỉ cảm thấy quay cuồng, nóng chết người đây này.

- Trưởng đoàn, đến lúc lên đài diễn rồi. - Giọng thúc giục từ phía đài diễn vọng lại: - Võ Tòng đã chuẩn bị xong. Võ Tòng sắp lên đài. Mau gọi người đóng hổ lên đi.

- Được. Này, cậu còn đứng đó làm gì? Đến lượt cậu lên diễn rồi đấy.

Ai lên diễn cơ? Nàng ư? Long Tiểu Hoa sao?

Con hổ chỉ vào mình rồi lắc đầu.

Không được, không được. Nàng chỉ là người qua đường thôi. Tuy thường ngày nàng rất thích gào thét ầm ĩ nhưng nàng hoàn toàn xa lạ với vai diễn này. Hơn nữa nếu bị Võ Tòng đánh thì nàng sẽ mất hết sức lực. Đứng, đứng, đừng đẩy nàng. Chết mất thôi.

- Cậu còn chần chừ gì nữa? Mau lên đi. Mau lên đi.

Tràng vỗ tay vang lên như sấm nổ bên tai. Nàng đã đội cái đầu hổ vào rồi mà vẫn còn nghe rõ như vậy. Ông trời ơi, nàng hoàn toàn không có khả năng diễn xuất. Dù đội cái đầu hổ vào rồi nhưng nàng vẫn thấy ngại chết đi được.

Nhưng dường như không ai để ý đến cảm nhận của nàng.

Rèm được kéo lên, con hổ sẽ bị Võ Tòng đánh chết đang lên đài diễn.

Diễn viên chính là... Long Tiểu Hoa...

30. Q.1 - Chương 30: Chương 30: Võ Tòng Đánh Hổ Ư? Sai Rồi. Võ Tòng Đánh Tiểu Hoa Đây. Híc!

Một diễn viên có thể luống cuống khi đứng trước khán giả đến mức nào, trước đây, Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu. Nhưng Long Tiểu Hoa nàng có thể mặt dày vô sỉ đến mức nào, trong lòng nàng đã có đáp án. Đến cả những tình tiết truyện dâm ô, nàng cũng có thể nằm trên giường, vừa ngáp, vừa đọc bằng hết, nhưng mà lần đầu tiên nàng biết có sự xấu hổ, căng thẳng và sự cảm thông tồn tại trong trái tim mình.

Nhưng phát hiện này không hề làm cho nàng cảm thấy vui bởi vì...

Cheng cheng cheng cheng!

Một tràng thanh la vang lên, một con hổ nhảy ra đài diễn, chân đi lảo đảo, hoàn toàn không có chút tiết tấu nào, loạng chạ loạng choạng, chân nam đá chân chiêu, đầu óc con hổ ngơ ngác, dường như nó sợ một núi không thể có hai con hổ, con hổ kia sẽ nhào đến xé xác nó. Cảnh tượng đó có thể khiến khán quan nhìn nhin nhưng điều khiến người ta không thể nhìn nại được là...

- Đây là trò gì vậy? - Một vị khán quan ngồi hàng ghế trước dụi mắt, huých huých người ngồi uống trà bên cạnh.

- Võ Tòng đánh hổ. Người mặc trang phục hổ lên đài diễn, đương nhiên là con hổ rồi.

- Con hổ nhà cậu đứng bằng hai chân sao?

- Hả? Phụt! - Ngẩng đầu lên nhìn, vị khán quan đó phun ngụm trà trong miệng ra.

- Ái chà! Xem ra việc làm ăn của Lâm viên ngoại đúng là gặp rắc rối. Thế nhưng lại nghĩ ra cái trò này làm tâm điểm để câu khách, vở diễn hôm nay vừa nhìn qua đã thấy không hề tầm thường

- ... Rất sâu sắc.

Con hổ đứng bằng hai chân trên đài diễn chính xác là không tầm thường, nhưng con hổ đứng bằng hai chân này chẳng phải vẫn nên bị Võ Tòng thu phục sao? Con hổ đó còn chưa tìm được phương hướng thì bên kia Võ Tòng đã hùng hổ nhảy lên đài, muốn bắt nó. Mặc dù tư thế đứng ngằn người của con hổ quá đẹp nhưng vở diễn vẫn phải tiếp tục.

- Này! Sao cậu lại đứng lên như vậy? - Lại gần con hổ, Võ Tòng tốt bụng nhắc nhở con hổ tiến hóa một cách quá đáng đó. Nàng đang là động vật bốn chân, tư thế ung dung này khiến người ta khiếp sợ đấy.

Con hổ bàng hoàng, nhìn chân trước không chạm đất của mình mà ngại ngừng giơ móng vuốt phải gãi gãi sau gáy. Rõ ràng là nàng đã quên thế nào là cầm thú. Nàng sửa, sửa rồi chẳng lẽ lại không được?

Nàng lúc lắc cái đuôi, đang định bò xuống thì Võ Tòng bắt đầu thể hiện chiêu võ của mình một cách khoa trương. Nàng bị chàng túm lấy đuôi, quay hai vòng rồi đá ột cái không quá mạnh cũng không quá nhẹ, vừa đủ cho nàng bay qua một bên.

- Uỵch! - Nàng nhào về phía trước, sòng soài trên mặt đất. Nàng chỉ muốn bỏ chạy nhưng vừa mới đứng lên thì đã bị Võ Tòng túm lấy phía sau một cách thô lỗ. Chàng giơ nắm đấm đang định ra đòn.

Long Tiểu Hoa hoa mắt chóng mặt, trời đất quay cuồng, không phân biệt được đông tây nam bắc. Đột nhiên bị kéo, nàng chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn của mình đổ ụp xuống đất như bị rút hết gân cốt. Nàng bò trên mặt đất thở hổn hển, đang định đứng dậy thì lại nhớ ra. Không đứng. Dù sao nàng cũng là một con hổ, chết sớm thì sẽ sớm được siêu sinh. Như thế nàng sẽ nhanh chóng thoát khỏi bể khổ, sớm được về trời, khỏi bị chàng Võ Tòng thô lỗ này ngược đãi cả thể xác lẫn tinh thần. Nhân cơ hội Võ Tòng còn chưa ra tay thì nàng liền đổ ụp xuống, đầu hàng. Thế này chẳng phải đã thể hiện rõ bản lĩnh của chàng ta rồi sao? Oai phong lẫm liệt, hạ gục một con hổ. Nàng thật là thông minh. Mắt tròn trũng, nàng lập tức buông thông tứ chi, làm bộ chết thật thê thảm. Võ Tòng khua khoắng vài cái rồi đứng ngậy người, bàng hoàng, không hề có động tĩnh gì nữa.

Tốt lắm! Con hổ đã chết. Chính nghĩa tắt thở! Võ Tòng tráng kiện vạn tuế!

Đây có lẽ là Võ Tòng oai phong, mạnh mẽ nhất và con hổ cái dịu dàng nhất trong lịch sử. Thế mới nói, nam nữ kết hợp, làm việc sẽ không mệt mỏi. Có thể thu dọn chưa nhỉ?

- Vỡ kịch hôm nay không đúng. - Trên khán đài vang lên tiếng phản đối.

- Từ lúc con hổ đi bằng hai chân đã không đúng rồi. - Bây giờ mới phát hiện ra không đúng có phải là quá muộn không?

- Tôi thấy con hổ này yếu quá! Sao hình như Võ Tòng không vất vả lắm vậy? Nhìn chàng ta kìa.

Nói xong, người đó cổ ỷ huyết sáo thật dài.

Bị người ta nói, Võ Tòng không vui, cau mày, thì thâm oán trách kẻ đang đội lốt hổ:

- Tất cả là tại cậu đây. Tôi còn chưa đánh thì cậu đã mềm nhũn người ra rồi. Giờ thì tôi đánh gì đây? Hôm nay cậu làm sao thế hả?

- ... - Con hổ nằm trên mặt đất bị trách móc thì lắc lắc đầu phản đối. Huynh thử nghĩ xem, tôi chưa bị đánh đã mềm nhũn người, đồ vật ra rồi. Thật không hổ là Võ Tòng đại hiệp oai phong. Thế nên...

Võ Tòng đánh bại con hổ xong, đang định chuẩn bị thu dọn rồi dạy cho con hổ đáng chết đó một bài học thì dưới đài diễn, người xem lại xì xào bàn tán. Chàng tự hỏi không hiểu mình diễn xuất như vậy liệu có đắc tội gì với mấy vị quan gia đó. Chỉ thấy vị đại gia đang ngồi uống trà ở hàng ghế đầu đột nhiên hít mạnh một hơi, nước xộc vào cả mũi, chàng mới kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn...

- Cậu... cậu... cậu, sao cậu lại đứng dậy? - Chàng chỉ vào cái thi thể đang loạng choạng đứng dậy, tức xì cả khói như thể mình đang phải đổi vai bò ra mặt đất vậy.

- ... - Chẳng phải huynh nói không thể hiện được sức mạnh của huynh sao? Tôi đứng dậy cho huynh thể hiện rõ sức mạnh của mình rồi tôi lại chết. Tôi bất khuất như vậy, huynh đánh chết tôi thì sẽ phô bày được sức mạnh đáng kinh ngạc của huynh, tiện thể còn thể hiện được cả tinh thần bền bỉ dẻo dai. Một công đôi ba việc. Thật đúng là quá hoàn mỹ!

Nghĩ thế, nàng quyết định từ bỏ làm một con hổ dịu dàng mà thể hiện đúng bản chất là một con hổ cái mạnh mẽ ngoan cường.

Do vậy, nàng cố sống cố chết chiến đấu lại lần nữa, Võ Tòng cắn răng. Nếu con hổ đã đứng dậy thì không thể không đánh lại lần nữa. Chàng nhào người lao về phía con hổ, đâm đá liên tục về phía nó để thể hiện chính mình. Thế nhưng con hổ vẫn kiên trì không chịu khuất phục, ngoan cường đứng lên, giờ móng vuốt ra, bộ dạng quyết không chịu thua.

Võ Tòng trợn tròn mắt, lao đến tiếp tục đâm đá...

Chúa tể muôn loài không chịu thua, lại bò dậy, trừng mắt nhìn Võ Tòng. Nhân vật chính không chịu thua vì trong từ điển của họ không có từ "chết". Đánh không chết, đâm không chết, rơi xuống vực cũng không chết, mẹ kế ức hiếp càng không chết. Nàng không sợ mẹ kế thì sợ gì một Võ Tòng đã khiến nàng tức giận chứ?

- Hay lắm!

- Hổ ơi, cố lên!

- Đánh đi!

- Đánh bại Võ Tòng đi! Lão gia sẽ có thưởng!

- Những người ở hàng sau đừng chen lên nữa. Lâm viên ngoại, hôm nay để hai người bọn họ diễn hết buổi đi.

Thấy chưa, những khán quan ở dưới hâm mộ nàng, cổ vũ cho nàng. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Hôm nay nàng sẽ tạo nên truyền kỳ con hổ đánh bại Võ Tòng. Hổ sợ Võ Tòng ư? Đó chỉ là tin đồn thôi.

Cảm ơn các vị hương thân phụ lão đã ủng hộ, nhất định Long Tiểu Hoa nàng sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

- Cậu đã thôi đi được chưa vậy? Sao tôi đánh mà cậu không chịu chết thế? - Võ Tòng thét lên. Có lẽ đây là điều ảm ức nhất trong cuộc đời làm Võ Tòng của chàng.

- Nhân vật chính không thể chết được. - Con hổ tự nhiên lên tiếng.

- Ai bảo cậu, cậu là nhân vật chính chứ? - Rõ ràng là nàng đã nhầm, rốt cuộc nhân vật chính trong vở kịch Võ Tòng đánh hổ là ai?

- Sao con người huynh lại khó chiều như vậy chứ? Vừa rồi tôi chết thì huynh bắt tôi đứng lên. Bây giờ tôi không chết thì huynh lại bắt tôi chết. Huynh bảo tôi chết thì tôi phải chết sao? - Con hổ thể hiện sự bất mãn với việc đối xử không công bằng với động vật. Nó lên tiếng nhấn mạnh nguyên tắc quyền bình đẳng.

- Được đây. Hôm nay, tôi cho cậu đánh lại. Xem tôi cho cậu biết tay đây. - Võ Tòng tức giận, thể hiện sức mạnh. Chẳng muốn cho con hổ này một bài học.

Vừa giơ tay lên, Võ Tòng đang định xông tới thì thấy con hổ đó không còn đứng bên cạnh mình nữa mà đang mềm nhũn nằm phơi bụng lên trời.

- Cậu đứng lên cho tôi. Hôm nay, cậu muốn giả chết cũng không được nữa đâu. - Giả chết mà trông chẳng giống chút nào.

- ... Ngày mai hãy đánh tiếp được không? Hôm nay tôi mệt lắm rồi. - Nàng xoay người, kéo cái đuôi hổ bò về phía sau. Kêu gào xong thì nàng cũng kiệt sức, toàn thân mệt mỏi, bụng đói cồn cào. Nàng đã cố hết sức để diễn xong. Cho nàng về nhà ăn cơm đi. Nàng năn nỉ đấy...

- ...

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Một tràng cười từ dưới đài diễn vang lên như sấm. Võ Tòng đánh hổ chết rồi.

Ở trên lầu, Lâm viên ngoại xem vở kịch Võ Tòng đánh hổ hoàn toàn xa lạ, sắc mặt trắng bệch mà không thể nổi giận, chỉ đành nắm chặt nắm đấm, nở nụ cười kỳ quái, bắm tay vào thành lan can, mắt nhìn không chớp về chỗ Long đại đương gia ngồi.

- Ông chủ Long, chuyện này... Vở kịch hôm nay có vẻ hơi nhầm lẫn. Bình thường, vở kịch này tuyệt đối không... tuyệt đối không như vậy. Tôi bảo đảm đấy...

- Thứ Lâm viên ngoại muốn Long mỡ xem là vở kịch này sao? Đúng là vở kịch hay. - Long Hiểu Ất cười, nhếch mép, mắt liếc Lâm viên ngoại đã vã mồ hôi lạnh. Hắn đứng lên thông thả xuống lầu.

- Sao lại lộn xộn thế này. Ta phải đi hỏi tội kẻ đóng vai hổ mới được. - Lâm viên ngoại cho rằng Long Hiểu Ất sẽ không tin tưởng trà quán nữa, ông ta vội vàng chạy xuống lầu, chạy thẳng ra sau đài diễn, vén rèm xông vào đang định quát tháo thì thấy kẻ đóng vai hổ đang thở hổn hển, người vã mồ hôi, còn chưa quay đầu lại. Ông ta giơ tay gõ đầu kẻ đó.

- Cậu đứng là đồ đáng chết. Cậu muốn làm lụi bại việc làm ăn của ta hả? Ta sẽ cho cậu biết tay.

Long Tiểu Hoa vừa xuống đài đã bị hành hung vội quay đầu lại, nhìn Lâm viên ngoại không hiểu, chớp chớp mắt:

- Sao ông lại đánh tôi?

- Hả? Sao lại là cô? Cô không phải là... - Lâm viên ngoại còn đang bàng hoàng thì nghe giọng nam trầm dịu dàng phía sau vọng lại.

- Thường ngày thê tử của tôi ở nhà cũng thích hát kịch. Có lẽ hôm nay đến chỗ Lâm viên ngoại, cảm thấy đài diễn kịch rất đẹp nên không kìm nén được, thành thử đã làm loạn ở đây. Mong Lâm viên ngoại bỏ qua cho.

Không biết từ lúc nào Long Hiểu Ất đã đứng ngay sau Lâm viên ngoại. Hắn vén rèm, hơi cúi đầu bước vào phía sau đài diễn, ánh mắt lướt qua Lâm viên ngoại, nhìn chằm chằm vào kẻ đang ôm đầu hoàn toàn không dám ngẩng lên nhìn mình.

- Hoá... Hóa ra là... Long... tiền phu nhân. Ha ha ha ha! Hóa ra tôn tiền phu nhân còn có hứng hát kịch. Điều này... đúng là ta chưa từng nghe nói nên...

- Nàng còn không đến đây với ta. - Long Hiểu Ất nhìn người mặc bộ trang phục hổ, giơ tay mỉm cười. Nàng ầm ục nhìn hắn, đành phải đặt móng vuốt hổ vào tay hắn. Hắn nhú mảy, nhìn móng vuốt của nàng rồi choàng lấy vai nàng, kéo nàng lại gần mình, ấn vào gáy nàng nói: - Nàng xin lỗi người ta đi.

- ... Tôi... xin lỗi. - Cút đi... lão thương gia dối trá không nghe thấy bên ngoài người ta đang cổ vũ cho nàng sao? Bây giờ ít nhất nàng cũng có người ngưỡng mộ, đối xử với thần tượng của người ta như vậy, cẩn thận kéo bị đập nát quán đấy.

- Nếu đã là tiền phu nhân... của ông chủ Long... Khà khà! Vậy thì ta cũng không tiện truy cứu nữa.
- Là Long mỗ quản giáo không nghiêm. Sau này, nhất định Long mỗ sẽ quản giáo chặt hơn. - Lòng Hiểu Ất cười khẩy, mắt liếc nhìn cách hóa trang của ai đó, bỗng nhếch mép cười: - Có chuyện này, Long mỗ mong Lâm viên ngoại giúp cho.
- Xin ông chủ Long cứ nói.
- Lâm viên ngoại có thể bán bộ đồ hổ này cho Long mỗ không?
- Hả?
- Vì xem ra thê tử của Long mỗ rất thích. Long mỗ muốn mua tặng cô ấy.
- Nếu ông... ông chủ Long thích thì cứ đem tặng... tặng tiền phu nhân... Khà khà!
- Cảm ơn Lâm viên ngoại. Vậy thì Long mỗ xin cáo từ. - Hấn nói rồi cốc đầu con hổ đứng còn chưa thẳng nói: - Nàng chào người ta đi chứ.
- ... - Long Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn chồng cũ của mình, cắn răng, ai bảo nàng thích bộ trang phục này chứ? Ai bảo mua tặng nàng chứ? Trừ khi là hấn cố ý hại nàng. Hấn chưa bao giờ chịu mua y phục mới cho nàng cả. Hấn chỉ giỏi mắng chửi người khác, mượn cớ châm chọc nàng làm trò cười cho thiên hạ thôi. Sao trên thế giới lại có loại người tà ác như thế chứ? Đã hại nàng bị người ta đánh rồi mà còn giày vò tinh thần nàng. Híc! Thật xấu xa! - Xin... cáo từ.
- Chào xong, con hổ bị Võ Tòng đánh lại rơi vào tay bà mẹ kế. Mẹ kế nắm móng vuốt hổ kéo sải bước ra ngoài. Bên ngoài, mọi người vẫn còn vỗ tay cổ vũ cho nàng. Nhưng nàng hoàn toàn cảm thấy mất mặt. Híc!
- Bộ trang phục này đúng là rất hợp với cô đấy. - Long Hiểu Ất dặt tay nàng ra ngoài, hơi quay đầu, mắt lim dim, thản nhiên nói.
- ... - Đã chửi rửa người ta thì làm một lần thôi. - Tôi có thể về nhà một mình trước được không?
- Nàng rất muốn nhanh chóng thoát về nhà, ôm lấy chăn mà khóc một trận. À!... Còn phải đi tắm rửa nữa... Hu hu...
- Không được!
- Hả? - Nàng biết hấn còn muốn ngược đãi nàng mà. Hu hu...
- Đến đại phu trước đã.
- Đến đại phu làm gì?
- ... - Hấn nhìn nàng không nói gì, chỉ liếc một lượt từ đầu xuống chân. Bị người ta vừa đánh vừa đá một trận, ai biết có bị thương ở đâu không, đến đại phu đương nhiên là để xem bệnh, lẽ nào là mang thuốc đến cho ông ta? Hung dữ gì chứ?
- ... - Ồ... Hấn muốn đưa nàng đi khám đại phu. Thế mà nàng cứ tưởng hấn đem bán nàng làm thuốc chứ. Trong các loại thuốc liên quan đến hổ, nàng chỉ biết có Hổ Tiên[1]... nhưng hổ cái thì làm gì có thứ đó chứ?
- [1] Hổ Tiên: Tên một loại thuốc bổ thận tráng dương trong Đông y, vốn là được làm từ dương vật hổ. Tuy nhiên hổ là loài động vật quý hiếm, nên người ta thường dùng dương vật trâu hoặc các loài động vật khác để thay thế.
- ... - Hấn nhìn thái độ thiếu nghiêm túc của nàng không kìm được giơ tay lên định cho nàng một cái tát. Nàng vừa thấy hấn giơ tay lên thì lập tức nhắm mắt, rụt đầu, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy bị đánh. Nàng hơi hé mắt ra nhìn, hấn nhẹ nhàng buông tay xuống bóp nhẹ vào sau gáy nàng.
- Ở bên phải hơi đau một chút thôi.
- Ở đây ư? - Hấn nhíu mày, tay bóp mạnh hơn.
- Ái đau đau! Nhẹ tay một chút. Hu hu... Lâm viên ngoại đó vừa đánh mà. Đau quá!

- Đáng đời! - Hấn vừa mắng vừa xoa.

- Híc... Toàn thân đau như. - Nàng như muốn tan ra.

- ... - Hấn lại nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ dắt nàng ra khỏi cổng, lấy ít bạc vụn ra đưa cho người hầu đi cùng.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa được đánh đến. Con hổ đau lưng mỗi eo bị Long đại đương gia ném lên xe.

- Thiếu chủ, người đi cả rồi. Thiếu chủ còn nhìn gì chứ? - Bạch Vô Ưu đứng ở gian phòng nhỏ tầng hai trà quán, nhìn Bạch Phong nh đứng bên cửa sổ. Hiếm khi từ kinh thành có tin vui khiến họ hứng thú đến trà quán xem kịch, lại gặp cảnh Long đại đương gia bàn chuyện làm ăn ở gian bên, còn được xem vở kịch đặc biệt như vậy.

- Vô Ưu, ta thật sự chưa từng được gặp báu vật sống này, vở kịch Võ Tòng đánh hổ. Mặc dù bản thân ta...
- Nghĩ đến vở kịch đó, hấn vẫn còn cảm thấy buồn cười.

- Bao nhiêu năm nay, thuộc hạ cũng chưa từng thấy thiếu chủ cười vui như vậy. - Cười đến đỏ cả chén trà, lại còn sai người mang ấm trà mới lên. Vừa nghe ca hát đã thấy ở đây náo nhiệt rồi. Thảo nào Long đại đương gia lại cứ rong ruổi bên ngoài cả năm.

- Sao vậy? Thường ngày ta không vui vẻ sao?

- Cười rất giả tạo. - Đánh giá đúng trọng tâm.

- Còn vừa rồi thì sao? - Nàng hổ Tiểu Hoa thú vị khiến hấn cảm thấy rất đáng yêu, không vui sao được? Vì một câu nói của hấn mà thật sự nàng đã theo Long Hiểu Át đi học buôn bán, còn gây nên chuyện như vậy. Nàng thật biết nghe lời hấn. Khả khả!

- Thiếu chủ, phu nhân dặn người tránh xa những bông hoa đã có chủ ra một chút. Nếu không sau này, người lại phải hối hận. - Thiếu chủ vừa cười rất nguy hiểm, bông bột.

- ... - Mẹ ta chỉ nói những điều xấu là linh nghiệm thôi. Đúng là độc mồm độc miệng.

Bạch Phong nh thu lại ánh nhìn, ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, cầm chén trà lên, hít một hơi thật sâu, nói:

- Hoa đã có chủ là chỉ người đã có gia thất. Bây giờ phu quân cô ấy đã bỏ cô ấy, chẳng lẽ vẫn coi là có chủ sao?

- Thiếu chủ không thấy “chủ” cô ấy vừa dắt cô ấy đi sao? - Ý của phu nhân không chỉ là người đã có chồng mà còn chỉ những bông hoa nhỏ đã có người chăm lo. Kể cả người đó có là con hổ bị Võ Tòng đánh, thì cũng không thể nói sở thích của Long đại đương gia không độc đáo, còn độc đáo hơn cả thiếu chủ cơ.

Bạch Phong nh cười, không đáp lại, chỉ nhấp một hớp trà thơm. Trà thơm trong miệng nhưng bỗng hấn lại nhú mày.

- Thiếu chủ sao thế ạ? Có người ám hại, trong trà có độc ư?

- ...

- Thiếu chủ! - Bạch Vô Ưu hoảng hốt, vội rút cây trâm bạc định thử độc.

Bạch Phong nh nuốt hớp trà trong miệng, xua tay, bảo hấn không cần hoảng hốt:

- Không phải có độc, nhưng...

- Sao thế ạ?

- Bảo họ đổi bình trà khác đi.

- Bình trà này có vấn đề ư? Thiếu chủ!

- Chưa rồi. - Hơi nhú mày, hấn đặt chén trà nhỏ xuống.

- Hả?

- Bình trà này chưa rồi, uống làm sao được?

- ... - Trong lòng thiếu chủ tự thêm vị chua cho trà sao? Cái miệng độc địa của phu nhân không thể linh nghiệm như vậy chứ?

31. Q.1 - Chương 31: Hả? Bị Dụ Dỗ? Ai Dụ Dỗ Vậy?

Trên chiếc xe ngựa xóc, không khí thật kỳ quái! Long Tiểu Hoa vẫn chưa cởi bộ trang phục lót hồ ra. Chiếc đuôi hồ lắc lư. Nàng ngồi bên cửa sổ. Thực ra nàng không muốn thay đồ trước mặt “chồng cũ” của mình. Do hấn “thương yêu” nàng một cách quá đáng nên mối quan hệ của họ ngày càng trở nên tồi tệ. Nếu đồn ra ngoài chuyện nàng thay đồ trên xe ngựa trước mặt Long đại đương gia thì thế giới tươi đẹp này sẽ sụp đổ mất.

Nàng đang định giơ móng lên gỡ gãi sau gáy thì người ngồi bên cạnh đã nắm lấy tay nàng.

- Yên nào.

Long Hiểu Ất chau mày nhìn cái đầu vừa được đại phu khám cho, một cái đầu bị sưng u mẩy cục. Nêu không phải tóc nàng quá dày che đi thì họ đã sớm phát hiện ra gáy nàng rớm máu rồi. Thế mà cái kẻ không biết sống chết là gì này còn không chịu đi khám. Hấn phải ấn ngồi xuống để đại phu đắp thuốc và băng vải cầm máu cho nàng.

Máu vừa được cầm thì chứng hiệu động của nàng liền quay trở lại. Cái móng vuốt hồ không chịu để yên. Lúc nào cũng chọc gáy họa.

- Huynh để đại phu quấn băng trên đầu tôi rồi lại thất nơ hình con bướm là có ý gì? - Hấn chê nàng chưa đủ kỳ quái sao? Mặc bộ lót hồ, bị đưa đến phòng khám đã rất mất mặt rồi. Nàng đã nói nàng không sao nhưng hấn lại tỏ ra quá quan tâm đến nàng, còn ấn nàng ngồi lên đùi mình, nhìn đại phu tỏ ý bảo ông ta nhanh lên một chút. Kết quả đại phu đó đã hồ đồ bằng bó lung tung. Cuối cùng, khi nàng đứng trước gương thì phát hiện ra băng quấn trên đầu mình kết thành một con bướm bướm màu trắng ở bên phải, đúng đưa trong gió. - Như thế này thật mất mặt! Tôi còn mặt mũi nào gặp người khác đây? Tôi phải gỡ nó xuống.

- Nếu cô biết là xấu thì đã không để như vậy đến trước mặt ta. - Long Hiểu Ất liếc nhìn nàng, chẳng hề để ý đến cảm nhận thẩm mỹ của nàng. - Qua mấy ngày sẽ ổn thôi, Đừng gỡ nó ra. - Hấn thấy nàng không vui với những thứ thừa thãi trên đầu thì lại dịu giọng an ủi.

- Còn phải qua mấy ngày ư? Lẽ nào tôi phải đội thứ này đi khắp nơi mấy ngày liền sao?

- Ừm.

- Ừm gì chứ? Thế này thì làm sao mà tôi... - Gặp Bạch mã hoàng tử trong bộ dạng xấu xí này được chứ?

- Cô xấu xí thế nào mà ta chẳng từng thấy. Ta không chê cô đâu. Cô lại không nhìn thấy chính mình, bực tức gì chứ? - Cha mẹ không chê con gái xấu. Từ nhỏ đến lớn, hấn cũng không để ý vẻ ngoài của nàng. Nàng là hết làm gì?

- Huynh... - Quả đúng là hấn có ý làm cho nàng trở nên xấu xí. Hấn muốn mượn chuyện này để ngăn cản nàng hẹn hò với Bạch mã hoàng tử sao?

- Lại đây. - Mặt hấn nhăn lại, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Nàng đang nghĩ hấn sẽ phạt nàng quỳ thì lại cảm thấy hấn luồn tay vào tóc nàng, giọng nói thật dịu dàng:

- Cô đừng động vào vết thương. Chỗ nào ngứa thì bảo ta nhé.

Thật... Thật đáng sợ! Thật... Thật kinh hồn! Thật... Thật kỳ quái! Bạch mã hoàng tử không ở đây. Sao bỗng nhiên hấn lại đối xử với nàng tốt như vậy? Nàng phát hiện ra không phải vết thương của mình ngứa mà là da đầu nàng đang gãi gãi. Hấn, Long Hiểu Ất, người chồng cũ chưa từng mua cho nàng lấy một bộ y phục mới, tên Trần Thế Mỹ bỏ vợ chẳng thèm động phòng, còn ép vợ trước của mình phải làm công cho hấn.

Hấn ấn ấn xoa bóp vết thương sau gáy khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Nàng ngẩng người nhìn những đường hoa văn trên chiếc áo choàng của hấn. Xe ngựa chạy nhanh, liên tục xóc nảy, khiến nàng cảm thấy

mệt muốn ngủ. Trận đấu trên đài diễn đã làm tiêu hao toàn bộ sức lực của nàng. Bây giờ lại là giờ tốt thiên thời địa lợi nhân hòa để ngủ. Nàng lim dim mắt, ngủ gục trên đùi người chồng cũ.

Long Hiểu Át kéo rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn bỗng cảm thấy đùi mình nặng nặng, liền cúi đầu nhìn kẻ thất nơ con bướm trắng trên đầu đang ngủ ngon lành trong lòng mình. Hắn thở dài, giơ tay định ôm nàng thì cô nương nhỏ bé đó lại đẩy hắn. Hắn buông tay xuống, quay đi không nói gì.

- Tôi đối xử với huynh không tốt, huynh sẽ không đối xử tốt với tôi. Huynh không có động cơ gì khác đây chứ?... Ồ! Tôi sẽ không mắc lừa huynh đâu.

- ...

- Nếu không thì huynh đã không ép tôi làm tiểu nhị, lại còn trừ tiền công của tôi...

- ... - Sao có thể để cô hình thành thói quen tiêu tiền như rác được. Nữ nhân mà có tiền liền hư hỏng ngay, ta không có nhà, cô sẽ đi đâu để trộm tiền chứ?

- ... Nếu không thì huynh đã không đến mức chẳng mua cho tôi bộ y phục mới nào. Ồ! Các tiểu thư đều ăn mặc xinh đẹp hơn tôi...

- ... - Ta không có nhà, cô ăn mặc đẹp làm gì? Mặc cho ai ngắm? Phi! Ngộ nhỡ có kẻ xấu xa nào đó để ý đến thì làm thế nào? Có hai bộ đồ mặc thay đổi là được rồi, cầu kỳ làm gì?

- ...Nếu không thì huynh đã không bỏ tôi, lại còn không thêm động phòng nữa chứ?

- Quý mới đi động phòng với một tiểu cô nương mười một tuổi. - Hắn nói ra câu này mà không hề che giấu. Hắn không phải là loài cầm thú, loại háo sắc. Hơn nữa, rốt cuộc ai mười một tuổi vẫn còn tè dầm chứ? Lại còn dám to mồm không biết xấu hổ nhắc đến chuyện động phòng với hắn. Thật đúng là vô liêm sỉ! Đã biết mình có thói xấu tè dầm, nàng phải tự thấy hắn nên đối xử với nàng thế nào chứ? - Rốt cuộc cô đã ngủ chưa thế?

Bình thường cứ lú la lú lo, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc nàng ngủ say. Nàng lại còn nói mơ nữa chứ? Ngủ cũng nói bao nhiêu câu vớ vẩn.

- Không phạt cô, mua y phục mới cho cô, động phòng với cô,... Yêu cầu tìm phu quân của cô đơn giản như vậy sao? - Là yêu cầu rất đơn giản nhưng hắn lại không làm được điều nào cả. Hắn mỉm cười cúi đầu nhìn đôi mắt nhắm nghiền, chiếc xe lắc lư đưa cái đầu của Long Tiểu Hoa. Hắn giơ tay đỡ đầu nàng, vòng quanh cổ nàng để nàng không bị lắc. - Loại đàn ông phù hợp tiêu chuẩn đó chẳng giống người biết quan tâm chút nào. Ta thấy còn phải biết ngày ngày để cô ức hiếp, mua tiểu thuyết vợ vớ vẩn cho cô đọc, cùng cô cảm ghét mấy thứ bàn tính, sổ sách, cầm kỳ thi họa, có thời gian thì ra phố làm loạn với cô. Người như thế chắc mới tốt nhỉ?

- Chính huynh chẳng ra sao, lại còn yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác!

- Nếu ta không như vậy thì lấy ai bắt nạt cô, liệu cô có vui không? Hả?

Hắn gầy gầy ngón tay trên trán nàng khiến nàng khó chịu cau mày mím môi. Hắn cũng chẳng quan tâm đến mấy tiếng ậm ừ khó chịu mà cúi người xuống nâng cổ nàng lên, đặt nàng nằm thoải mái trong lòng mình. Chiếc nơ bướm cũng dựng thẳng lên và hơi che mắt nàng. Hắn giơ tay gạt chiếc nơ ra, nhìn khuôn mặt đang bặm môi trên tay mình nói:

- Có xấu đâu. Chẳng phải rất đẹp sao? Ta thấy rất đẹp mà.

Xe ngựa dừng trước cổng Long phủ, Long Tiểu Bính vén rèm đang định mời Long đại đương gia xuống xe thì giật mình há hốc mồm kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Chắc chắn là hắn nhìn nhầm. Đương gia không thể nào nhìn tiểu thư dịu dàng như thế được. Lại còn nhẹ nhàng nâng cổ tiểu thư, đặt tay phía sau gáy tiểu thư, thì thắm những câu vớ vẩn bên tai tiểu thư.

Mấy sợi tóc rủ xuống che hàng mi và khuôn mặt rỗng của đương gia khiến Long Tiểu Bính không nhìn rõ nét mặt thật sự của người mà chỉ cảm thấy môi đương gia kề sát khuôn mặt tiểu thư và run run xúc động. Hắn nhìn trời và cũng không biết nên gọi hay là lặng lẽ rời khỏi xe để đương gia hoàn thành nốt việc tốt.

Nhưng đây thật là việc tốt sao? Chắc chắn là tiểu thư lại nghe lời Giả quản gia, dụ dỗ đương gia trên xe ngựa rồi nên mới...

Vừa nghe phía sau có tiếng động, Long Hiểu Ất nhếch môi, khẽ mỉm cười với đôi môi vừa được “sủng hạnh” của nàng, rồi quay lại nhìn kẻ hầu thân tín của mình sắp rơi nước mắt.

- Đương... đương gia... tôi tôi... tôi...

- Suyt...

Nhìn bộ dạng lấp bắp của Long Tiểu Bính, hắn cười giơ ngón tay trở lên môi, mắt nheo nheo chỉ vào kẻ đang ngủ say sưa trong lòng mình ra hiệu im lặng, ý bảo đây là bí mật của nam nhân bọn họ, chớ để người con gái không biết tốt xấu này hay chuyện mình bị chồng cũ “khinh bạc”.

Long Tiểu Bính lập tức hiểu ý, hắn bịt miệng lại, mặt đỏ ửng, khẽ gật đầu. Hắn sẽ không nói đâu, có chết cũng không nói. Đương gia nhân lúc tiểu thư ngủ say mà dịu dàng như nước chảy, lại còn hôn tiểu thư nữa chứ. Vì hạnh phúc cả đời của đương gia, hắn sẽ đem bí mật này xuống mồ.

Đây là một sự hiểu lầm, sự trùng hợp, sự cố, tai nạn, ác mộng!!!

Cơ thể Long Tiểu Hoa được nhắc bổng lên bế qua đại sảnh về phòng, nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường của nàng. Tiểu Đình được gọi đến thay đồ cho nàng. Nàng nằm im để mặc Tiểu Đình thu xếp mọi thứ. Đến khi tiếng bước chân nặng nề kèm theo tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa vang lên, nàng mới hé mắt liếc nhìn, đầu nàng hơi hơi ghé sang để chắc chắn rằng trong phòng chỉ có Tiểu Đình và không còn ai khác, sau đó...

Nàng nhảy từ trên giường xuống đất khiến Tiểu Đình giật mình sợ hãi ngồi phịch xuống. Nàng không nói gì, chạy ngay đến bàn trang điểm, tháo bỏ móng vuốt hổ trước ánh nhìn kinh ngạc và cái miệng há hốc kia.

- Tiểu thư không ngủ à? - Tiểu Đình lồm cồm bò dậy bước đến bên nàng.

- ...

- Đương gia vừa bế tiểu thư vào. Tiểu thư làm nũng ư?

- ...

- Tiểu thư, sao tiểu thư lại sờ môi và lại đỏ mặt như vậy?

- ... Tiểu Đình, nếu không may chạm vào môi đến hai người đàn ông thì có phải là dâm đảng không?

- Là dâm đảng! Liệt nữ không lấy hai chồng mà.

- ...

- Sao tiểu thư lại nhìn em như vậy? Em có máng tiểu thư dâm đảng đâu.

- Ta nói không may, không may ấy. Nếu không phải là người con gái đó cam tâm tình nguyện...

- Nữ nhi ấy à, thích mà còn ra vẻ cự tuyệt. Thực ra trong lòng họ muốn chết đi được mà ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cự tuyệt. Rõ ràng là rất thích nhưng vẫn cố tỏ ra kinh ngạc không biết nam nhân có cảm thấy điều đó không? Lại còn thích ngã vào lòng nam nhân ra điều đáng thương nữa chứ. Ghét nhất là giả vờ ngủ để đợi người ta thơm trộm. - Tiểu Đình giận dữ nói xong, nhìn ánh mắt do dự của Long Tiểu Hoa: - Chẳng phải những điều này đều là do tiểu thư nói với Tiểu Đình sao?

- Hóa ra ta đã nói những câu như vậy.

- Tiểu Đình cảm thấy tiểu thư nói rất đúng. Loại nữ nhân như vậy đúng là rất đáng ghét!

- ... Híc... Ta xin em. Em đừng ghét loại đàn bà con gái như vậy có được không? - Cảm giác không cẩn thận đã biến mình thành kẻ đáng ghét thật là ảm ức. Nàng mà dâm đảng và vô liêm sỉ như vậy sao?

- Trước tiên không cần quan tâm đến loại nữ nhân dâm đảng vô liêm sỉ đó vội. Tiểu thư, tiểu thư chẳng phải lên đi theo đương gia học cách làm ăn buôn bán sao? Sao lại trở về trong tình trạng như thế này?

- ... Em đừng nhắc đến nữa. - Nàng giơ tay chỉ lên chiếc nơ bướm bướm trên đầu mình, bộ lót hổ trên người và cả cái đuôi hổ phía sau nữa mà chẳng muốn giải thích thêm về chuyện mất mặt này. Sau đó, nàng chỉ tiếp tục nhìn vào gương sờ sờ đôi môi của mình.

Chết mất thôi! Sao chuyện này có thể phát triển đến mức thành ra như vậy? Nàng không nên cảm thấy thoải mái yên tâm ngủ trên đùi hấn. Nàng nên mở mắt ra, lùi lại khi cảm giác có cái bóng đen và đôi môi đang kề sát, nhưng mở mắt ra thì nàng sẽ nói gì? “Môi huynh muốn chạm vào tôi sao?”, “Huynh là mẹ kế. Huynh không thể chạm vào tôi được. Chẳng phải huynh chỉ ức hiếp, ngược đãi tôi sao?”, hay là “Bây giờ tôi đang rất xấu. Đừng động vào tôi. Đợi tôi tắm rửa, thay y phục, chải lại tóc rồi hãy...”???

Á á á á á! Đây không phải là điểm chính. Mẹ ơi, sao nghe những từ này giống như lời mời chào mà nàng ghê tởm nhất thế nhỉ? Có cuốn tiểu thuyết nào giải thích được tình trạng bây giờ của nàng không? Kể đáng thương bị mẹ kế của mình ngược đãi suốt một thời gian dài, giờ lại bị hôn mà không biết nên phản ứng thế nào. Rốt cuộc hấn có ý đồ gì? Lẽ nào vì thấy nàng tự ngược đãi mình nên hấn mới tỏ ra thương xót nàng một chút?

- Tiểu thư bò lên giường tìm cái gì thế ạ?

- Tìm đáp án để xử lý mối quan hệ quái dị giữa những đôi nam nữ không bình thường.

- Nhưng đầu giường chỉ có đồng tiểu thuyết vợ vắn của tiểu thư thôi.

- Trong tiểu thuyết đó mới có đáp án ta cần. - Nàng vồ lấy một cuốn sách rồi bắt đầu lật lung tung, nhứ mày: - Đây là cái gì vậy? Bàn tính toán tập ư? Tiểu Đinh, mấy cuốn tiểu thuyết yêu quý của ta đâu rồi? Haizzz! Sao cuốn này cũng là... cái gì mà Một trăm con đường kinh doanh thế này? Đây là cái gì với cái gì thế?

- Ôi... Tiểu thư không nhớ hôm nay tiểu thư đã nhân lúc đương gia không có nhà, vào thư phòng của đương gia lấy mấy cuốn sách giúp mình trở thành người phụ nữ giỏi làm ăn buôn bán sao?

- Ô! Là ta bảo em mang chúng về phòng. - Nàng gãi đầu nhìn cuốn sách trên tay. Xi! Mấy cuốn sách vợ vắn! Chẳng có gì đáng xem cả: - Vậy mấy cuốn tiểu thuyết của ta đâu?

- ... Chúng đã được xếp ngăn nắp trong thư phòng của đương gia rồi ạ.

- Ừm! Ta biết rồi. - Kể đó thích cái gì cũng phải để ngăn nắp, có hàng có lối. Để lung tung không theo thứ tự hấn sắp xếp thì hấn sẽ cau mày giận dữ.

- Giá sách cũng rất ngăn nắp ạ.

- Em nói điểm chính đi.

- Điểm chính là em đã rút mấy cuốn sách trên giá mà không có những cuốn khác để vào. Như vậy rõ ràng là bị thiếu hụt. Thế nên em đã rất thông minh lấy mấy cuốn sách ở đây của tiểu thư xếp vào chỗ trống đó. Như vậy, chắc chắn đương gia sẽ không phát hiện ra là mình bị thiếu mấy cuốn sách.

- Ờ ờ! Tiểu Đinh, em rất thông minh. Được đấy, được đấy. Nếu thiếu cuốn sách nào thì con mắt cú vọ của hấn sẽ phát hiện ra và hấn sẽ nổi giận ngay. - Trong phòng nàng đầy những cuốn sách lấy từ thư phòng của Mẹ kế về. Nàng xem cũng chẳng buồn xem: Điều răn nhi nữ, Liệt nữ truyện... Đem mấy cuốn sách đó trả về thư phòng của Mẹ kế để hấn thưởng thức liệt nữ mà hấn thích đi.

- Đúng thế. Em cũng thấy em rất nhanh trí đã nghĩ ra được cách hay như vậy. Chỉ tiếc là em chưa xem xong những cuốn tiểu thuyết mới đó thì đã phải đem chúng đi rồi. Sớm biết thế này thì em đã đổi lấy một quyển.

- Hả?

- Tiểu thư!

- Em nói em nhét cuốn tiểu thuyết cha con loạn luân ta xem tối qua vào thư phòng của Mẹ kế ư?

- Có... có gì không ổn ạ?

- ... - Thật đúng là ta chỉ muốn giết chết em thôi. Tiểu Đình... đầu óc em thông minh quá! Rốt cuộc là nó được cấu tạo bằng loại tế bào thần kinh chậm chạp nào vậy?

- Tiểu thư, Tiểu Đình báo với tiểu thư một tin nữa. Hình như đương gia thật sự muốn chọn phu quân cho tiểu thư đấy. Em thấy có rất nhiều lý lịch của những người đàn ông chưa vợ được xếp trên bàn của đương gia.

- ... - Bây giờ không còn thời gian nghiên cứu cái đầu của nha đầu Tiểu Đình này nữa. Nàng rất muốn biết trong đầu bà mẹ kế nhà mình đang nghĩ gì? Đang chuẩn bị gả chồng cho nàng mà vẫn có thể hôn nàng sao?

Có người lảng vảng vào phòng của hắn. Đây là điều đầu tiên Long Hiểu Át nhận ra khi quay về thư phòng. Hắn có thói quen nhìn lướt một lượt quanh thư phòng, lim dim nhìn giá sách, ngón tay hắn lướt qua những cuốn sách được dựng ngay ngắn. Cuối cùng, ngón tay hắn dừng lại ở một cuốn rất lạ. Hắn rút cuốn sách xuống, cầm trên tay trái, lướt xem tên sách, cau mày, bặm môi, sải bước về phía chiếc bàn. Hắn gạt đồng lý lịch trên bàn sang một bên, bắt đầu nghiên cứu cuốn tiểu thuyết mới xuất hiện ở thư phòng của mình.

Lại một lần nữa cau mày nhìn chăm chăm vào tên cuốn sách đó, lông mày hắn giật giật. Hắn chưa bao giờ thấy tên cuốn sách nào lại khó nghe và có hàm ý quái dị như vậy. Hơn nữa cái tên đó cũng cực kỳ xa lạ, tạo ác cảm tội lỗi: Cha làm Xăng Quá.

Không phải chỉ hôn một cái sao? Đây cũng coi là làm xăng ư? Không thể thân thiết một chút với người mình chăm sóc nuôi dạy sao? Tại sao lại có loại sách tạo cảm giác như bị người ta chỉ vào mũi mà chửi thế này? Chẳng lẽ ám chỉ việc tự trông coi, tự ăn cắp sao?

Một tiếng hừ lạnh lùng, hắn nâng tay áo lật cái bì da màu xanh lam. Hắn muốn xem cha của người khác có thể làm xăng đến mức nào?

32. Q.1 - Chương 32: Cha Làm Xăng Quá!

Hắn không hề biết rằng người mình nuôi dưỡng lại hấp dẫn đến như vậy. Điều này thôi thúc hắn không cần phải khách sáo với cô. Dù cô có là đứa con gái do một tay hắn chăm nom hay không? Dù hắn có phải là người cha mà con gái luôn tôn kính hay không?

Cô không hiểu chuyện, hắn chỉ cần dỗ cô rằng đó là chuyện tốt. Đợi cảm giác cảm thú ngấm sâu vào lồng ngực, hắn như con ngựa hoang bắt đầu lao vào cô.

...

Không thể xem tiếp được nữa. Rốt cuộc phải là kẻ điên thế nào mới có thể viết ra những thứ sách dung tục không chịu đựng nổi như thế? Long Hiểu Át day day Thái Dương, dưng đứng lông mày, dường như chỉ cố hết sức gập cuốn sách đó lại mà không phải là ném nó vào tường, quăng xuống đất rồi giẫm nát nó.

Cha làm xăng quá.

Hừ! Đúng là cái tên sát với nội dung của cuốn sách. Đúng là làm xăng mà. Loại cảm thú sẵn sàng hại cả con gái mình đâu có giống một người cha.

Hắn hoàn toàn không thấy giật mình hay lo lắng về mình chút nào. Hắn hoàn toàn không đồng tình với người cha cảm thú trong truyện. Đoạn người cha cảm thú “cũng” muốn đánh bại vị hôn phu tương lai của “con gái” mình chỉ ngẫu nhiên trùng hợp với suy nghĩ của hắn, hắn tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình lại có cái thứ dục vọng thấp hèn như người cha kia, hắn cũng chưa từng có ý định ép người ta xuống giường như tên cảm thú đó. Đối với một cô nhóc còn tè dầm, hắn có thể nghĩ ra những thứ gì chứ? Hơn nữa, sao hắn có thể bắt nạt một kẻ không hiểu chuyện? Hừ, đúng là kẻ cũng chẳng hết cái sự “tinh thông” của nàng, có mở đầu nàng ra thì cũng chỉ thấy có đồ ăn là đồ ăn, không thì chỉ còn có dâm thư mà thôi.

Nếu hắn đối xử với nàng như trong sách thì liệu nàng có há miệng tròn mắt hỏi hắn là có phải bị chú ngựa Bôn Tiêu đạp trúng đầu không?

Điều này không khiến hắn nổi giận. Điều khiến hắn không thể nhẫn nại được chính là kẻ đáng chết nào đó lại viết thêm hàng chữ kinh tởm ở trang cuối cùng của cuốn sách:

Đầu tháng sau, tiếp nối cuốn “Cha làm xằng quá” là cuốn “Cha, người ta muốn”. Nhớ tìm mua nhé. Long Tiểu Hoa, không được quên đâu đấy. Thích chết đi được!

Dường như hắn có thể nghe thấy tiếng cười quái dị chói tai khi nàng viết những dòng chữ đó. Hắn hít một hơi thật sâu. Nhân lúc hắn không có nhà, ngày nào nàng cũng ở trong phòng găm nhấm mấy cuốn tiểu thuyết võ vắn, lại còn dám tỏ ra thích loại sách viết về loài cầm thú ấy trước mặt hắn nữa. Ngoài chuyện hắn chưa ép nàng nằm ra giường thì hắn chăm nom nàng có điểm gì không bằng người cha cầm thú này? Sau bạch mã lại là cầm thú. Sao nàng không có hứng thú như người bình thường. Sở thích của nàng là loại nam nhân như vậy sao?

Xem ra tối nay, nàng không cần ăn cơm nữa rồi. Nên phạt nàng quỳ ở từ đường, trước linh vị của mẹ nàng để hối lỗi về những điều mình đã làm mất mặt tổ tông.

- Huynh nói huynh muốn mua cuốn Cha, người ta muốn tặng tôi sao?

Hắn đang định trừng phạt nàng thì tiếng Long Tiểu Hoa không biết sống chết từ ngoài cửa vọng vào. Miệng còn trực tiếp nói tên cuốn sách mà vì nó, hắn chỉ muốn bóp chết nàng:

- Long Nhi, nếu muội có thể học thuộc cách sử dụng bàn tính thì đừng nói là một bộ mà đến mười bộ ta cũng có thể mua uôi.

Giọng Bạch Phong Ninh vừa châm chọc vừa nhạo báng vang lên bên tai hắn. Hắn lập tức đứng lên bước ra ngoài cửa.

- Thực sự huynh có thể lấy được bút tích của vị nhân sĩ viết cuốn đó để tặng tôi sao?

- Long Nhi, ta đã gặt muội bao giờ chưa?

- Tuyệt quá! Có được bút tích của người ta rồi. Tôi thích nhất là tiểu thuyết của ông ấy. Tôi cũng thích cả cuốn Sói cưới ngựa bạch đến của ông ấy nữa.

- Long Nhi có sở thích chọn sách khá giống ta. Ta rất thích những cuốn đại loại như Nương tử không chịu cảnh góa bụa.

- Đúng, đúng. Tôi cũng thích cuốn truyện đó. Nhân vật nam chính đối xử với quả phụ đó rất tận tình. Hóa ra hai chúng ta đều thích những cuốn tiểu thuyết như vậy. Thật đúng là có duyên...

Cạch!

Tiếng Long Hiểu Ất mở cửa cắt đứt từ “duyên phận”, tách ánh mắt gần gũi của hai người ra xa. Chỉ thấy Long Tiểu Hoa vừa nhanh như chớp rút tay lại tránh khỏi bàn tay của Bạch Phong Ninh. Xem ra bọn họ vốn đang định diễn cảnh hội ngộ tri âm dạt dào cảm xúc, nhưng vì cánh cửa mở quá mạnh nên hai bóng lưng vội quay đi như để che dấu điều gì đó, và hành động của Bạch Phong Ninh cũng bị dở dang.

Nụ cười nhẹ nhàng, cánh tay giơ lên vẫn chưa kịp tóm lấy tay của kẻ “hạnh đồ vượt tường” thì đã hụt hẫng trong không khí. Hắn cũng không ngại ngừng, thu tay lại phẩy chiếc quạt giấy che trước ngực, nhẹ nhàng hóa giải cảnh tượng không được quang minh chính đại này, như chẳng hề bị người ta bắt gặp đang làm chuyện xấu. Hắn cúi chào Long Hiểu Ất:

- Long huynh!

Huynh cái đầu hắn đó. Loại người mà đến nguyên tắc cơ bản là không được ve vãn vợ của huynh đệ mình mà cũng không biết, xưng huynh gọi đệ với hắn, chỉ bằng tự kiếm cái sừng cắm lên đầu mình cho xong!

Cảnh tượng che đậy thái quá trước mắt khiến Long Hiểu Ất phải cười lạnh một cái. Ở ngay trước mắt hắn mà cũng dám yêu đương vụng trộm? Lại còn vụng trộm một cách khoa trương lộ liễu như vậy, chính xác là cố tình để cho hắn nhìn thấy. Hừ! Thật không hổ danh là nhóm hai người hứng thú với đồng dâm thư!

- Huynh đến đây làm gì?

Khẩu khí chẳng hề chào đón, cộng thêm thái độ lúc này, có thể giải thích câu nói ấy là: “Gặp rồi thì mau biến đi!”.

- Hôm nay, ta đến đúng là khách không mời. - Bạch Phong Ninh nói.

- ... - Trong từ điển của Long Hiểu Ất, “khách không mời” và “mặt dày vô sỉ” chẳng có gì khác nhau cả.

- Nghe nói Long huynh muốn thu xếp cuộc sống sau này cho phu nhân trước của mình, Bạch mỗ cảm thấy bản thân có thể gánh vác được. Bạch mỗ lại chưa có thể tử nên cũng muốn đến thử xem. Mong là Long huynh...

Bạch Phong Ninh vẫn chưa nói hết câu thì đã thấy thái độ của Long Hiểu Ất chẳng hề vui chút nào. Long Hiểu Ất trừng mắt hướng về phía “cảnh hạnh đồ” đang lén lén lút lút đứng ở cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực, giận dữ nói:

- Ai cho cô đến đây? Cô nhàn rồi lắm sao?

- Tôi... Tôi... - Cảnh hạnh đồ bị quát, bắt đầu nhích dần về phía Hoàng tử bạch mã, chỉ mong thoát khỏi ánh mắt lạnh lùng của Mẹ kế.

- Đúng yên. Không được nhúc nhích!

- Ồ!

- Bây giờ thì xoay người đi về phòng cô, đem cuốn Điều răn nhi nữ đến đây. Cô sẽ chép phạt cho ta cô hiểu thế nào là “Luân thường đạo lý”, thế nào là “Lễ nghĩa liêm sỉ”, thế nào là “Gái chính chuyên không lấy hai chồng”.

- Hả? - Thế thì nàng sẽ phải chép phạt cả đời sao? Bị hai người đàn ông hôn hại nàng không thể chính chuyên một chồng được nữa rồi. Lễ nào mục đích hấn hôn nàng là như vậy? Đừng mà. Phương thức ngược đãi này đúng là rất tàn nhẫn đối với nàng.

- Còn không mau đi đi! - Hấn dùng đôi môi đã từng hôn nàng phát ra mệnh lệnh lạnh lùng và tàn khốc.

- ... Ồ... - Nàng ảm ức nhìn Bạch mã hoàng tử. Lần này thì hoàng tử của nàng thấy rõ rồi nhé. Khi không có chàng, nàng luôn bị ngược đãi như vậy. Còn nữa, chàng đừng quên lấy bút tích của vị nhân sĩ viết cuốn tiểu thuyết kia cho nàng đấy. Nàng chớp mắt ra hiệu.

Bạch Phong Ninh nhếch môi đáp lại ám hiệu của nàng, đầu hơi nghiêng nghiêng tỏ ý nàng hãy học xong cách sử dụng bàn tính, hấn sẽ đến đón nàng. Kẻ đáng thương tung tủy chạy về phòng chịu sự giày vò của cuốn Điều răn nhi nữ, ánh mắt vẫn hy vọng được giải phóng.

Bạch Phong Ninh cười lạnh lùng không nói gì, chỉ nhìn theo chiếc nơ bướm đang chấp chờn trên đầu nàng. Ừm, nói đến mấy cuốn tiểu thuyết là dường như nàng hoàn toàn quên mất đầu mình đang bị thương, cũng chẳng hề quan tâm đến hình tượng của mình khi đội cánh bướm đó trước mắt hấn. Thật là quá siêu phàm! Lại còn hoàn toàn không để ý đến hấn nữa chứ? Cảnh hạnh đồ này không dễ hái chút nào. Nó đã cắm rễ sâu vào lòng phủ, không chịu đi theo hấn nữa rồi.

- Nhìn đủ chưa? - Long Hiểu Ất dựa vào bên cửa, giọng trầm trầm, cảnh cáo kẻ đang chú ý vào người vợ cũ của mình, cảnh cáo kẻ không biết liêm sỉ là gì, đừng có to gan định lấy đồ của người khác một cách trắng trợn như vậy.

- Huynh đã muốn gả cô ấy đi thì sao còn ngăn cản ta làm gì? - Bạch phong Ninh cười phe phẩy quạt, giọng điệu ngọt ngào châm chọc ai đó.

- Trong lòng huynh nghĩ thế nào, huynh và ta đều rõ. - Long Hiểu Ất nhìn hấn, đầy vẻ khinh bỉ, thật sự không thể chịu nổi kẻ này: - Ta đã nói không cần huynh nhiều chuyện.

- Huynh lời thôi rườm rà như vậy, ta thấy không vừa mắt mà thôi.

- Nếu vậy thì huynh cứ việc nhắm mắt vào. - Để hấn bớt phải phiền lòng khi thấy kẻ này qua lại với nàng.

- Để cô ấy đi cùng ta không được sao? Như vậy những ngày sau này của huynh sẽ thay đổi. Ít nhất cũng đỡ phải gặp mặt.

- ... - Long Hiểu Ất liếc nhìn Bạch Phong Ninh: - Đi với ai cũng không thể đi với huynh!

Nói xong, hắn xoay người bước vào thư phòng để mặc Bạch phong Ninh bước vào theo, đóng cửa lại.

- Chà! Huynh ra dáng nhạc phụ rồi đấy. - Bạch Phong Ninh nhìn những cuốn sách xếp trên giá: - Có điều những cuốn sách này khiến người ta... - Cảm thấy lo lắng.

- ...

- Ta không muốn nói nhiều đến những chuyện khác. Huynh nói thực đi. Huynh còn muốn ta phải đợi bao lâu nữa. - Bạch Phong Ninh cười, hỏi trực tiếp.

- ...

- Ta và huynh đều biết tình hình trong kinh thành. Nếu huynh không cam lòng thì đây là cơ hội duy nhất.

- Ta chẳng có gì không cam lòng.

- Nói như vậy là huynh cam tâm tình nguyện mang tội danh bị đuổi khỏi hoàng thành sao?

- ...

- Ông ta già rồi, hồ đồ rồi, không biết mình đang làm gì nữa rồi. Cứ ngồi ở vị trí đó đến lúc trút hơi thở cuối cùng. Giữ cả triều đình trong tay, quốc khố trống rỗng, thuế má tăng cao. Huynh thật sự không sợ có người làm phản, lật đổ triều đình sao?

- Hừ! Nếu có thể dễ dàng lật đổ triều đình thì huynh việc gì phải đến tìm ta. Tự huynh ra tay là được rồi.

- Huynh thật sự không hề lưu luyến hoàng thành chút nào sao? Đúng vậy. Từ nhỏ ta đã đọc sách thánh hiền, đọc đến phát điên, đầu óc chỉ biết trung thành mù quáng, không dám làm phản. Ta đến tìm huynh chỉ vì một câu. Trung thần không thờ hai chủ. Ta không có hứng thú với lão hoàng đế già đó. Ta chỉ có hứng thú cùng tận hưởng thời hoàng kim với huynh, Long Hiểu Ất.

- Vậy sao huynh biết, ta muốn tạo nên thời hoàng kim này?

- Nếu huynh cam lòng thì đã không năm nào cũng chạy sang nước láng giềng.

- ...

- Quốc khố trống rỗng, sổ sách lung tung, không có huynh không được. Sao ban đầu huynh lại rút lui? Đến lúc quay về rồi, nhân lúc ông ta còn chưa thoái vị, chúng ta mau quay về kinh thành thôi.

- Ta đã nói với huynh từ lâu rồi. Ta đã có kế ước bán thân, không thể đi được. - Long Hiểu Ất nhắm mắt lại, lần sờ chiếc bàn tính trên bàn.

- Kế ước bán thân sao? - Bạch Phong Ninh cười lạnh lùng, gấp quạt lại: - Nếu huynh thật sự để ý chuyện đó ta sẽ đi lấy về cho huynh. Nhưng ta chỉ cần huynh nói một câu, huynh có cam lòng không? Đừng vì chuyện khác, mẹ huynh...

- Lúc nào cần, ta sẽ tự đi đòi về. - Hắn buông bàn tính vội ngắt lời Bạch phong Ninh. Đẩy cửa sổ ra, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đang tối dần, quay lại lạnh lùng nói: - Huynh nói không muốn làm phản thần sao?

- Ta không có hứng làm hoàng đế. - Bạch Phong Ninh nhún vai cười.

- Vậy nếu ta muốn thay đổi triều đại thì sao?

- ...

- Nếu ta cứ muốn làm phản thần tặc tử thì sao?

- ...

- Huynh sẽ không cho rằng ta cam lòng quay lại lấy lòng kẻ đó, nhận những thứ ông ta bỏ đi chứ?

- ...

- Ta không cần thứ ông ta bỏ đi. Nếu cần, ta sẽ tự cướp lấy. Như vậy, huynh còn muốn cùng ta quay về kinh thành làm chuyện trời long đất lở nữa không?

- ... Nếu huynh đã chọn ta, nếu huynh muốn làm phản thì ta đành quay về nhét sách thánh hiền xuống dưới gối thôi.

điều đó chứ?

33. Q.1 - Chương 33: Đặc Quyền Của Vương Tôn Công Tử

Cha làm xằng quá được cất cẩn thận trong thư phòng của Long Hiểu Ất. Mới đó thôi mà nó đã cách biệt phương trời với Long Tiểu Hoa, đến cái bóng cũng chẳng trông thấy, chỉ đến khi ăn cơm, Long Hiểu Ất mới ngoan độc nói một câu:

- Dâm thư, tịch thu!

Câu nói này khiến nàng ăn mất cả ngon. Nàng ngồi ở chiếc ghế con bên cạnh hần bữu môi, đặt cái bát xuống đất, tỏ ý tuyệt thực phản đối. Khi nàng đau đầu thì sự tàn nhẫn càng làm trái tim nàng thêm đau nhói. Hần thật độc ác. Hừ! Hần không xem tiểu thuyết thì tịch thu làm gì chứ? Chỉ vì mấy cuốn tiểu thuyết mà cũng tức giận.

- Mấy ngày này, cô không cần đến khách điểm nữa.

- Hả? - Nàng bị khai trừ sao? 813 còn đang đợi cuốn Cha làm xằng quá của nàng. Nếu không phải là Tiểu Đình tranh trước thì cuốn truyện này vẫn được giữ gìn cẩn thận.

- Đợi vết thương của cô khỏi hẳn đã. - Hần gấp rau vào bát của nàng mà chẳng cần quan tâm nàng có ăn hay không: - Mấy ngày nữa, ta sẽ đưa cô đi gặp khách.

- Tiếp khách ư? - Miệng nàng há hốc hình chữ O, nhìn chăm chăm vào hần. Hần hần hần hần, cuối cùng hần định làm như những bà mẹ kể trong tiểu thuyết, đem cô gái đáng bán vào lầu xanh, đợi bạch mã hoàng tử đến chuộc người sao? Đừng mà. Tuy nàng rất thích tình tiết này trong truyện nhưng trước khi được chuộc ra khỏi lầu xanh đã phải chịu đủ tủ nhục. Híc! Điều này quá khó! Làm ơn đổi cách ngược đãi khác đi: - Huynh muốn bán tôi đi tiếp khách sao?

- ... Đình nha đầu, cô thu hết sách trong phòng tiểu thư về cho ta. Không được thiếu cuốn nào đấy. - Long Hiểu Ất lạnh lùng ra lệnh rồi quay lại nói với kẻ đang ngồi thấp hơn mình: - Gặp khách và tiếp khách có gì khác nhau, mấy ngày nữa cô sẽ rõ.

- Lẽ nào một là bán nghệ, một là bán thân?

- Long đại tiểu thư, cô có tài nghệ để bán sao? - Hần cười lạnh lùng.

- ... - Nếu đọc dâm thư có thể coi là một tài nghệ thì thực ra nàng vẫn... có một cái tài đấy chứ?

- Thân hình cũng chẳng có gì hấp dẫn. - Hần giễu cợt.

- Huynh chưa từng thử, làm sao biết chứ? - Nàng lẩm bẩm phản đối.

- Cô nói cái gì?

- Tôi nói, tôi muốn ăn cá chép om. - Cách tuyệt thực để phản đối rõ ràng không hợp với nàng lắm. Hơn nữa, ăn no thì mới có thể suy nghĩ. Nàng không thể vì một cuốn tiểu thuyết vớ vẩn mà nhịn đói được. Như vậy không ổn chút nào. Nàng tin rằng ăn no thì sẽ có thể nghĩ ra cách lấy lại mấy cuốn tiểu thuyết ấy.

- Không được. - Lời nói của Mẹ kế đã đập tan kế hoạch ăn no để trả thù của nàng.

- Hả? - Tay cầm đũa của nàng cứng đờ.

- Trước khi vết thương lành, cô chỉ được ăn những thứ ta gấp vào bát cho cô.

- Nhưng huynh chỉ cho tôi ăn rau xanh và đậu phụ thôi. - Nàng nhìn những thứ hắt gắp ình mà mặt buồn như đũa đám. Nàng ghét những thức ăn hắt gắp cho nàng. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều ghét những món này. Đây mới chính là món ăn vô vị. Người đàn ông này vô vị gắp những món ăn vô vị. Híc! Nếu đã là người vô vị thì hắt lấy tư cách gì để chê nàng chứ?

- Cho cô ăn cá, thịt thì quá lãng phí. - Xem ra những lời đại phu nói, nàng chẳng nghe câu nào. Bị thương thì phải ăn kiêng. Ăn cá, thịt gì chứ? Hắt nhìn nàng nhưng nàng lại đang nhìn Giả quân gia và Đinh nha đầu. Chiếc nơ bướm trên đầu nàng không chịu đứng yên. Trông chẳng giống cái đầu bị thương chút nào. Nó chấp chà chấp chờn. Hắt hứ một tiếng lạnh lùng, lim dim đôi mắt nói thêm: - Không ai được cho cô ta ăn. Nếu không sẽ phải chịu phạt theo gia quy.

Ừc ực!

Tiếng nuốt nước bọt cho hắt biết, màn uy hiếp của hắt đã thành công.

Giả quân gia ho khan, lập tức chuyển chủ đề:

- Đường gia muốn đưa tiểu thư đi gặp vị khách nào thế ạ? - Đường gia không đem bán tiểu thư đấy chứ?

- Là mấy người cùng làm ăn thôi. - Hắt cười nhạt đáp rồi quay sang nhìn kẻ đang cầm đũa gắp gắp hỏi: - Cô còn không mau ăn cơm đi. Hay là muốn ta lấy thìa xúc cho cô?

- ... - Ai bị uy hiếp mà còn hững hờ nữa chứ? Mình thêm ăn cá, ăn thịt quá!

- Đường gia muốn đưa tiểu thư đi gặp mấy người bạn làm ăn ư? - Giả quân gia chớp chớp mắt cảm thấy trong đầu đường gia có dự định gì đó nhưng khó mà đoán được.

- Mấy hôm trước, ta nhận được vài tấm thiệp mời nhưng bận quá chưa kịp trả lời. Lần này tới hội họp, người khác đều đem người nhà theo, thế nên...

- Thế nên... - Giả quân gia vui mừng nắm chặt nắm tay. Đường như trước mặt ông chính là cảnh đường gia và tiểu thư tay trong tay.

Long Hiểu Ất nhìn Long Tiểu Hoa đang ăn như nhai rơm rồi lại quay sang nhìn Giả quân gia, nhếch môi nói:

- Dù sao trong nhà cũng có người nhàn rỗi nên dẫn đi cùng thôi.

Kẻ nhàn rỗi nhai rau mà giống như chiếc máy nhai rơm, do thức ăn không hợp khẩu vị nên cũng chẳng ra gì. Nàng đang uể oải nhận sự sắp xếp mà Mẹ kế dành ình. Dù sao hắt cũng là một kẻ không biết lý lẽ, vô vị, đến nàng cũng không buông tha. Đối với nàng, hắt là một kẻ ngược đãi tàn nhẫn.

Rõ ràng Giả quân gia không hiểu được thái độ tiêu cực của nàng mà còn ủng hộ nói:

- Đường gia nói cũng đúng. Đến lúc đưa tiểu thư ra ngoài gặp mặt mọi người rồi. Ít nhất cũng cho tiểu thư thấy làm phu nhân của người ta như thế nào.

Biết làm phu nhân thế nào thì làm sao? Bây giờ nàng là “vợ cũ”, có người có thể dạy cho nàng làm vợ cũ thế nào sao?

- Ừm. Giả quân gia đã nhắc ta nhớ. Đúng là cô ta nên xem phu nhân của người khác thế nào. - Long Hiểu Ất có chút chế giễu lặp lại câu nói này. Hắt gờ chân đá chiếc ghế con của nàng, vừa thúc giục nàng ăn cơm, vừa gắp thêm rau cho nàng. Hừm! Phu nhân của người ta không xem sách vở, không làm hạnh đỏ vượt tường, không mặc trang phục lót hồ bám theo tướng công để đến nỗi bị đánh đầu phải quán băng kết thành bướm bướm thế này.

Nhưng tướng công của người ta cũng không hờ phu nhân của mình trong ngày báai đường, không giày vò phu nhân của mình, càng không bắt nạt từ ngời trên cái ghế con ăn rau xanh và đậu phụ. Thực ra hai người họ rất xứng đôi... À không, phải nói là bên tám lạng người nửa cân.

Hu hu! Bỗng nhiên nàng rất nhớ Bạch mã hoàng tử đã cho nàng đi ăn đêm. Nhưng Bạch mã hoàng tử không ở lại dùng bữa tối. Nàng còn tưởng có thể ngồi cùng bàn ăn với chàng. Đối mặt với những gốc cỏ mà Mẹ kế gắp cho này ư? Tại sao không ai biết được điều này chứ?

Nhưng đi xem Mẹ kế vui vẻ cũng tốt. Nhân cơ hội này học cách kinh doanh. Nàng sẽ đem theo một nhà dâm thư làm của hồi môn, cùng Bạch mã hoàng tử ở trong thế giới đó, cùng bay lượn, cùng tận hưởng cuộc sống. Nụ hôn đó sẽ là bí mật ăn năn cả đời của nàng. Nàng tuyệt đối không thể cho Bạch mã hoàng tử biết chuyện nàng đã bị Mẹ kế hôn. Hơn nữa...

Nàng liếc mắt nhìn Giả quản gia đang nói chuyện với Long Hiểu Ất mà thở dài ngán ngẩm. Dù sao hẳn hoàn toàn chẳng có ý chịu trách nhiệm. Vậy nàng cũng chẳng cần để ý. Nàng cũng chẳng có chút hứng thú nào với chuyện tình đơn phương.

Mấy ngày sau, Long Tiểu Hoa bị hành hạ chẳng ra hình người, dáng người khô héo, đến cả Bạch mã hoàng tử tình cờ đến tặng nàng mấy cuốn sách dạy sử dụng bàn tính cũng chạm vào chiếc nơ bướm bướm chưa được gỡ ra trên đầu nàng mà đau khổ nói:

- Rốt cuộc Long huynh đã làm gì với muội thế này? Sao huynh ấy lại hành hạ muội như vậy chứ?

Lúc đó, nàng lại thấy xấu hổ, hai tay ôm lấy mặt, không nói được điều gì. Nàng đã mong muốn điều này lâu lắm rồi. Nàng còn đứng trước gương tập tình huống này. Hôm nay, cuối cùng cũng được dùng đến. Thực ra nàng còn có chút vui mừng. Có điều, nếu lý do của nàng là tương tự thành họa, nhớ nhung thành sầu, lo âu thành bệnh thì hình ảnh của nàng sẽ càng thêm đẹp.

Nhưng lý do của nàng lại là thức ăn Mẹ kế gấp cho không hợp khẩu vị, nàng không ăn được, đói nên gây yếu. Lý do này thì làm sao nàng có thể nói cho Bạch mã hoàng tử biết được chứ? Nàng chỉ có thể im lặng chịu khổ mà không dám nói ra. Điều này thật là đau khổ!

Điều tồi tệ nhất là nhân lúc Mẹ kế không có nhà, khi Bạch mã hoàng tử muốn lên hôn nàng thì bụng nàng lại phát ra tiếng sôi ùng ục khiến chàng không nhìn được cười. Đáng ra đôi môi đã kề sát thì lại thôi. Chàng ngán ngẩm nhìn cánh bướm kết trên đầu nàng:

- Muội đừng dùng ánh mắt thêm ăn vụng đó nhìn ta. Long huynh đã cảnh cáo ta bây giờ không được uội ăn uống tùy tiện. Muội phải ăn kiêng. Ngoan nhé.

Nàng bĩu môi khó chịu. Ăn chút thịt có biến thành kẻ ngốc đâu. Tuy nói Mẹ kế bắt nạt nàng là đúng, nàng cũng không có gì oán thán nhưng Bạch mã hoàng tử không nên đứng một bên một cách vô điều kiện như vậy chứ? Nàng sắp biến thành tiên thoát tục mất rồi. Chàng còn coi lời dạy của Mẹ kế là quy tắc vàng nữa sao? Nhân vật nữ này mà chết đói thì để xem hai người bọn họ sẽ diễn trò gì?

- Long Nhi, lại đây. Muội đọc bảng cộng trừ cho ta nghe nào.

- ... Hả?

- Hả gì chứ? Muội quên hẹn ước của chúng ta rồi sao? Bảng cộng trừ đổi lấy cuốn Cha, người ta muốn có bút tích của tác gia.

- ... Năm trừ hai bằng ba...

- Muội vừa đọc câu này rồi.

- Ba lần bảy hai một...

- Đây không phải là bảng cộng trừ, mà là bảng nhân chia.

- ... Hu hu! Tôi đói lắm! Huynh còn muốn tôi động não sao? Bây giờ đầu tôi chỉ có thịt gà, thịt vịt, thịt cá thôi. Hu hu! Huynh xấu lắm!

- Long Nhi! Khi học không được nũng nịu.

- ...

Đây là Bạch mã hoàng tử của nàng... một con người không mơ mộng, không lãng mạn chút nào. Cái bộ dạng cầm sách giống hệt tư thế của Mẹ kế thật đáng sợ! Thậm chí còn hơn ấy chứ? Điều này khiến nàng nhớ lại cảnh Mẹ kế ép nàng học thuộc cuốn sách trên tay hắn. Ôi! Nếu không có câu gọi Long Nhi đây mà hoặc đó thì nói thực, nàng có chút muốn thay đổi. Chàng thích bàn tính còn hơn cả nàng mà.

Rau xanh và đậu phụ lặp đi lặp lại ngày này qua ngày khác. Bàn tính cũng phải học hằng ngày. Bị hai tầng giày vò, dường như Long Tiểu Hoa nghĩ rằng mình đã rơi xuống địa ngục trần gian. Cuối cùng thì ngày được gỡ cái băng quần trên đầu cũng đến. Nàng chuẩn bị được tàn sát trên bàn ăn rồi. Thịt gà, thịt vịt, thịt cá, thịt lợn, thịt dê, thịt chó, đồ biển, tôm hùm, bào ngư đều không thể bỏ qua.

Đang là một cô nương yếu đuối, dịu dàng, nàng xắn tay áo lao đến bàn ăn cầm đũa ăn thực mạng. Đúng lúc ấy, có người đứng sau ngăn lại, kéo nàng ra cổng Long phủ.

- Dừng tay, dừng tay, dừng tay! Tôi đã phải làm ni cô suốt mấy ngày rồi. Tôi muốn ăn thịt, ăn thịt, ăn thịt.
- Đôi đũa trên tay nàng vẫn còn khua khoắng trong không trung: - Thịt lợn, thịt lợn bê lên rồi. Buông tôi ra. Huynh lôi tôi đi đâu thế?

- Đương gia xem có nên để tiểu thư ăn một chút trước khi đi cùng đương gia không? - Quần gia bê bát thịt nhìn Long Tiểu Hoa đang sáng cả mắt hau háu nhìn. Tiểu thư chưa bao giờ để lộ ánh mắt như vậy. Thật mãn nguyện!

Long Hiểu Át giơ tay ngăn lại nói:

- Không cần. Ta đưa cô ta ra ngoài dùng bữa mà. Không lo cô ta bị đói đâu.

- Rõ ràng là huynh làm tôi bị đói suốt mấy ngày rồi còn gì. Tiểu Giáp, ông đừng tin lời huynh ấy. Chấn chấn huynh ấy lại dẫn tôi đi ăn rau xanh và đậu phụ để ngược đãi tôi đây. Cho tôi miếng thịt nào. Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!

- Nhưng, nhưng mà tiểu thư, cô ấy...

- Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi. Chúng ta sẽ đi sớm về sớm. - Long Hiểu Át hoàn toàn không để ý gì đến kẻ thê lương trước mặt mà cứ kéo ai đó đi: - Phu nhân, đi thôi!

- Tôi không muốn làm phu nhân. Tôi muốn làm đồ tể. Tôi muốn ăn thịt. Không ai ngăn được tôi đâu. Ai ngăn giết kẻ đó.

- Ta không mang họ Đồ. Cả đời này cô không làm “Đồ tể phu nhân” được đâu. Đi thôi.

- Tiểu Giáp... Hu hu...

Mấy ngày không được nếm mùi thịt, lại bị người ta ném lên xe, nàng giống như một con cá bị ném lên thớt vậy. Bàn tay đáng thương của nàng cố vén tấm rèm ra nhưng lại bị người ta lôi vào trong xe. Chiếc xe lắc la lắc lư dữ dội như thể có trận đại chiến giữa mèo và chuột trong đó mà ai là mèo, ai là chuột thì đã quá rõ. Cuối cùng, tất cả cũng bình yên trở lại. Long đại đương gia vén rèm, vẫy tay ra hiệu:

- Đi thôi.

Kẻ đáng thương đang ngồi cuộn tròn trong góc khóc thút thít. Mắt nàng trừng trừng nhìn tấm rèm trước mặt buông xuống. Khuôn mặt đói khát vẫn còn tiếc nuối bát thịt lợn đó.

Kết quả thắng thua trong trận đại chiến giữa mèo và chuột đã quá rõ. Xe ngựa băng băng trên đường.

- Giả quần gia, ông đừng nhìn xe ngựa mà khóc nữa. - Tiểu Đinh bưng bát cơm đang định ăn thì cảm thấy thái độ của Giả quần gia khiến mình khó mà nuốt nổi.

- Ta khóc là việc của ta. Cô ăn là việc của cô. Nha đầu thối, đừng nhiều lời.

- Không phải. Tôi chỉ cảm thấy...

- Cảm thấy cái gì?

- Bộ dạng của ông khiến tôi cảm thấy đương gia giống như vương tôn công tử xông vào cướp khuê nữ nhà người ta ném lên giường và còn nói: “Kêu đi, kêu đi! Cô kêu rách cổ họng cũng không có người đến cứu cô đâu”.

- ...

- Trong tiểu thuyết đều viết như vậy. Cướp dân nữ, cưỡng hiếp con gái nhà lành, vùi liễu dập hoa là đặc quyền của vương tôn công tử. - Mặc dù không có mấy vương tôn công tử lôi người ta ra khỏi bàn ăn.

- Cô nói đương gia là vương tôn công tử sao?
- Chẳng phải rất giống sao. Khí chất phi phàm, ánh mắt không giận mà uy, dáng người thanh thoát, mặt đẹp như hoa như ngọc.
- ... Đình nha đầu, cô nên bớt đọc mấy cuốn sách của tiểu thư đi. - Hai từ sau sao nghe không hợp với đàn ông chút nào. Đúng là tai họa từ mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn.
- Tại sao?
- Ít ra tiểu thư cũng được coi là đã có gia thất. Cô còn chưa xuất giá cơ mà.
- ... - Xem dâm thư thì không thể xuất giá sao? Ai quy định

34. Q.1 - Chương 34: Cha, Người Ta Muốn...

Người xưa nói rất hay: Dân coi ăn là trời.

Người xưa còn nói: Người chết vì tài [1], chim chết vì mồi.

[1] Tài: ý chỉ tiền tài.

Phương châm của Long Tiểu Hoa là không lãng phí dù chỉ một đồng xu kiếm được, không chê dù chỉ một miếng thịt đã đưa đến mồm. Người hay chim đều vậy mà.

Nàng đã từng nghĩ rằng mình có thể sôi sục vì tiền mua dâm thư và ăn cho no bụng. Đặc biệt là sau khi nàng bị ép làm nì cô suốt mấy ngày, trạng thái lúc này của nàng là vì ăn, nàng có thể giải quyết bất cứ kẻ nào ngăn cản. Nhưng không hiểu tại sao hoàn cảnh trước mắt lại khiến cho khẩu vị sau mấy ngày ăn chay của nàng hoàn toàn thay đổi, nàng chẳng hề thèm ăn như vậy.

Trước mặt nàng là một bàn đầy thịt gà, thịt vịt, thịt cá, bào ngư, vi cá. Trước mặt nàng lại còn một chiếc mai rùa chứa đầy trứng rùa cái bóng cái xanh như muốn nói với nàng: “Cô hẳn tâm ăn tôi sao?”.

Cạch! - Đôi đũa rơi xuống. Mặt Long Tiểu Hoa tái mét nhìn thứ khiến nàng buồn nôn trước mặt.

- Đồ ăn không hợp khẩu vị của Long phu nhân ư?

Giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh nàng. Nàng ngược mắt nhìn thiếu phu nhân nhà họ Vương đang cười với mình. Khuôn mặt nở nụ cười đoan trang, kiểu tóc đoan trang, cử chỉ đoan trang, cô ấy đang thay mặt tướng công của mình bày biện đồ ăn và hỏi nàng màu sắc món ăn thế nào.

- Không đâu. Tôi...

- Phu nhân tôi rất ít khi đến các buổi tiệc nên không được chu đáo, mong các vị bỏ quá cho. Long mỗ xin mời các vị một chén.

Giọng nói giải vây vang lên bên cạnh nàng. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vội cúi xuống nhặt đôi đũa và nhìn những đôi chân đoan trang của các vị phu nhân ở dưới gầm bàn. Nàng bỗng nhiên hiểu dụng ý của Mẹ kế đại nhân. Hẳn không đưa nàng đến đây để mở rộng tầm mắt mà hẳn đưa nàng đến để xem thể nào là người phụ nữ thực sự, những người biết gấp thức ăn cho phu quân, cười nhỏ nhẹ dịu dàng, đến cả chân cũng xếp nghiêm chỉnh. Đó mới là mẫu phụ nữ trong lòng Long Hiểu Át.

Nàng chỉ là một động vật giống cái biết đứng thẳng mà thôi.

Hoàn cảnh trước mắt chẳng hề giống với cảnh ăn cơm ở Long phủ. Những người xa lạ làm nàng hơi mất khẩu vị, lại thêm kẻ đáng ghét cứ nhìn nàng chằm chằm khiến nàng chẳng muốn ăn chút nào.

Nàng ngồi bên bàn thở dài nhưng lại nghe thấy Vương thiếu phu nhân dịu dàng uyển chuyển bước đến, hai tay cầm chén rượu nhẹ nhàng nói:

- Thường ngày, tôi hay nghe tướng công nhắc đến ông chủ Long, là phận nữ nhân không hiểu biết gì chuyện làm ăn nên chỉ có thể mượn chén rượu cảm ơn ông chủ Long đã chiếu cố cho tướng công của tôi bấy lâu nay. Mời ông chủ Long cứ tự nhiên. Tôi xin cạn trước. Mời.

- Vương phu nhân quá lời rồi. Vương huynh hơn Long mấy tuổi. Theo lý, Long phải kính phu nhân mới phải. Thường ngày, Long không ở trong thành, việc làm ăn đều nhờ có Vương huynh giúp đỡ. Hôm nay, Long về cũng là để cảm ơn Vương huynh. Xin mời.

Long Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn Long Hiểu Át uống cạn chén rượu. Nàng hoàn toàn không hiểu nét văn hóa của những người làm ăn là gì? Sao vì một chén rượu mà nói nhiều câu vớ vẩn như vậy chứ? Từ này đến giờ, cả một bàn ăn rất ngon nhưng không ai động đũa cả. Tất cả đều hàn huyên. Từ lúc vào cửa, hần dẫn nàng đến chỗ ngồi, nàng cũng không biết mình đã phải đứng dậy bao nhiêu lần, gặt đầu, cúi mình chào người quen của hần là Vương thiếu gia và phu nhân. Ngoài ra còn có Từ viên ngoại và phu nhân, ông chủ Trương và phu nhân.

Những người này chẳng liên quan gì đến cuộc sống của nàng, quen biết làm gì chứ? Nàng không thể nhớ được họ ai là ai. Từ đầu, mắt nàng chỉ nhìn chăm chăm vào đĩa thịt nha đầu bê lên. Kết quả là nàng phải làm quen mấy vị thiếu phu nhân này. Nàng nhìn đĩa thịt đó đã được đặt cách xa chỗ nàng ngồi. Nó được bày trước mặt những vị phu nhân hoàn toàn không có ý định thưởng thức nó. Họ còn bận mời rượu và hàn huyên với người khác thay tướng công của mình nên đĩa thịt từ nóng hổi đã trở nên nguội ngắt. Nàng nhìn những kẻ đáng ghét trước mặt không có động tĩnh gì mà chẳng có hứng ăn uống. Nàng rất muốn về tranh ăn với Tiểu Đình, không thì cãi nhau với Tiểu Bính còn hơn.

Nàng chống cằm buồn bã nhìn cái bát không. Một gắp thịt kho từ bên trái đi đến đặt vào trong bát của nàng. Nàng nhìn Long Hiểu Át vừa gắp thức ăn inh vừa nói chuyện với một vị viên ngoại. Từ đầu đến cuối, hần không hề nhìn về phía nàng mà vẫn nói chuyện một cách rất tự nhiên. Miệng hần thốt ra toàn những từ mà nàng không hiểu. Nàng bưng bát, bặm môi, gắp miếng thịt đang định ăn...

- Xem ra ông chủ Long rất thương yêu phu nhân. Ông chủ Long cứ giấu mãi phu nhân ở nhà chẳng chịu đưa ra ngoài gặp gỡ. Có phải ông chủ Long sợ chúng tôi chuốc say phu nhân không? - Vị Vương thiếu gia đó chê cười nói.

Long Hiểu Át đặt đũa xuống, mỉm cười nói:

- Tôi đâu dám đưa cô ấy đi gặp mọi người. Phu nhân các vị đều là những người nghìn chén không say, xinh đẹp dịu dàng. Phu nhân tôi không sánh bằng nên đành để cô ấy ở nhà thôi.

- Vậy sao hôm nay, ông chủ Long lại đưa phu nhân ra ngoài vậy? - Vương thiếu gia nói, liếc mắt, Vương phu nhân lập tức hiểu ý, rót rượu cho chồng: - Ồ! Tôi biết rồi. Bản khế ước đó mang tên phu nhân của Long huynh. Long huynh đưa chủ nhân bản khế ước đó đến gặp chúng ta để sau này chúng ta khỏi gửi ngân lượng nhầm cửa chứ gì?

- Vương huynh thật biết nói đùa. Lần này Long mỗ đưa cô ấy ra ngoài vì lo xa thôi, sau này Long mỗ ra ngoài, nếu trong nhà có việc gì thì mọi người chiếu cố cho phu nhân nhà tôi.

- Hai chữ chiếu cố nghe nặng lời quá. Bây giờ thuế má ở các nơi đều tăng, chỉ có ông chủ Long mới có tài lực dám bỏ tiền đầu tư lúc này. Người nói cần chiếu cố phải là tôi mới phải. Nào, nào, nào. Lần đầu gặp phu nhân nhà ông chủ Long, chén rượu này không thể không uống. Tôi mời Long phu nhân một chén được không?

- Hả?

Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu sao đòn thái cực quyền này lại đánh vào mình? Nhìn nha đầu bên cạnh vội vàng hiểu ý rót rượu vào chén của nàng, nàng có chút ngây ngời. Long Hiểu Át không hề phản ứng gì. Có lẽ lần này, nàng không thoát nổi rồi.

Long Hiểu Át nhếch môi, nhìn chén rượu rót đầy, nhíu mày rồi liếc nhìn nàng.

Nàng bị cái nhíu mày khó hiểu của hần làm cho khó chịu, liền bặm môi. Dù sao phu nhân nhà người ta nghìn chén không say, xinh đẹp dịu dàng, giỏi xã giao, giúp tướng công tiếp khách, còn nàng thì cái gì cũng

không biết, chỉ là một người vợ cũ ham đọc dân thư. Tửu lượng của nàng không bằng họ nhưng một chén cũng không thể làm say chết người được. Uống thì uống. Đến một chén rượu cũng không uống nổi thì so bì được với ai chứ? Người vợ cũ là nàng đây chẳng phải sẽ rất đáng trách sao?

Cầm chén rượu, nàng đang định uống thì Long Hiểu Át ngăn lại. Hắn giữ tay nàng, nhìn nàng ra hiệu dừng nhiều chuyện, rồi quay sang cười với công tử nhà họ Vương nói:

- Phu nhân tôi nghịch ngợm. Mấy ngày trước đùa với tôi không cẩn thận bị ngã. Vết thương trên người còn chưa lành, e là không uống được rượu. Long mỗ xin thay cô ấy nhận ý tốt của Vương huynh. Xin mời. - Nói xong, hắn nâng chén rượu lên đang định uống thì bị Vương thiếu gia đó giữ tay ngăn lại.

- Haizzz! Long huynh à, đây là do Long huynh không đúng. Huynh cứ đem giấu phu nhân mãi ở trong nhà. Lần đầu, tôi mời phu nhân uống rượu thì không nên như vậy chứ? Vụ làm ăn này không uống rượu không được. Lẽ thường là như vậy. Hơn nữa, người ký khế ước với tôi là phu nhân nhà huynh, đâu phiền huynh uống thay chén rượu này chứ?

- Xem ra hôm nay, Vương huynh có ý làm khó Long mỗ rồi.

- Ha ha! Không giấu gì huynh. Tôi và mấy vị viên ngoại đã thống nhất. Hôm nay, huynh là nhân vật chính nên đều phải rót rượu cho huynh.

- Thảo nào huynh dẫn phu nhân nghìn chén không say đến giúp sức. Được rồi. Hôm nay, Long mỗ cam lòng chịu phạt. Vương huynh nói chén rượu này uống thế nào thì sẽ uống thế đó.

- Nếu Long huynh đã muốn uống thay phu nhân, đây là tình cảm phu thê nên tôi cũng không tiện nói gì. Nhưng rượu của Long huynh thì Long huynh không thể không uống đâu đấy.

- Tôi hai chén, huynh một chén?

- Như vậy có được không?

- Xin mời.

Ưc ực!

Hai chiếc chén không đặt xuống trước mặt Long Tiểu Hoa. Nàng ngạc nhiên ngược nhìn Long Hiểu Át đang liều mạng uống rượu cùng người ta ngay trên đầu mình. Thường ngày, ở nhà hắn hầu như không động đến một giọt rượu nào, chứ đừng nói tới uống rượu kiểu này. Hắn làm như vậy càng thể hiện rằng nàng chẳng được tích sự gì sao? Nàng đâu có nhờ hắn bảo vệ. Nếu hắn không đưa nàng đến nơi làm ăn thế này thì nàng cũng không phải rơi vào cảnh cần hắn che chở. Trước tiên là hắn hại nàng, rồi lại cứu nàng. Hành động này có gì khiến người khác phải cảm động chứ. Không được cảm động, không được không được không được...

- Ông chủ Long, không biết liệu tôi có thể mời Long phu nhân một chén hay không?

- Hai chén.

Hắn không nói hai lời, lại như trước uống hai chén.

- Long phu nhân thật biết chọn, vị tướng công này bảo vệ phu nhân khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Tôi xin mời phu nhân một chén.

- Tôi...

Nàng đang định cầm lấy chén rượu thì bị tay hắn ngăn lại. Hắn cũng không nói hai lời, lại như trước uống hai chén.

Sau vài đợt tấn công, dường như mọi người đã hẹn nhau không lần lượt mời qua mời lại như thế nữa. Họ dễ dàng tìm ra được điểm dễ công phá nhất và lần lượt mời rượu nàng. Nàng giống như vật trang trí trên người hắn. Nàng nhìn phu nhân nhà người ta cùng chồng song song chén rượu đi mời khách.

Dần dần, nàng đã hiểu ra, bàn rượu này luôn cần đánh gục một hai đối tượng trọng điểm mới gọi là kết thúc tốt đẹp. Thủ tục mời rượu ban đầu chỉ là để mọi người thăm dò tình hình đối thủ. Vào lúc then chốt thì họ sẽ hợp lực tấn công người bị chọn. Điều này không thể gọi là tốt hay xấu, chỉ là một bàn rượu của giới làm ăn. Nàng đã hoàn toàn gốc gác ngược trở thành mục tiêu ọi người và nàng không hề biết uống rượu

chút nào. Nàng cứ tưởng mình không lên tiếng thì sẽ không bị mọi người chú ý, không ai biết đến nàng và nàng có thể an toàn qua cửa ải này mà chẳng cần phải nâng chén rượu nào. Nàng cứ tưởng mình không biết uống rượu thì sẽ không bị người ta ép uống. Nàng cứ tưởng mình vẫn là thiên kim đại tiểu thư trong khuê phòng, không cần phải chu đáo với người xung quanh. Kết quả nàng đã dễ dàng để lộ điểm xấu và trở thành trọng điểm tấn công của mọi người.

Lần đầu tiên tham gia một tiệc rượu xã giao, nàng được chọn là đối tượng chuốc rượu nhưng người bị hạ gục lại không phải nàng.

Khi Long Tiểu Hoa dìu Long Hiểu Ất bước thấp bước cao ra khỏi cổng nhà họ Vương thì trời đã tối. Nàng cố gắng nở nụ cười với phu thê nhà họ Vương, còn giả bộ bảo họ dừng để bụng chuyện chồng trước của nàng bị say, gạt kẻ hầu lăm chuyện sang một bên, kiên nhẫn tự mình dìu hần đi. Long Hiểu Ất mặt đỏ gay được dìu lên xe ngựa. May mà hần không quá say, chỉ là có chút choáng váng, phải dựa vào bên cửa sổ xe ngựa. Nàng vén rèm vội tay ra hiệu cho người hầu có thể đi.

Nàng quay đầu lại nhìn Long Hiểu Ất. Hần giơ tay che mắt chỉ để hở đôi môi đỏ đang cố gắng thở. Hơi rượu phả ra xung quanh hần. Hần chưa bao giờ say thế này, say đến mức lão đảo, bông bênh, không biết bây giờ là đêm hay ngày.

Nàng giơ tay ra định sờ lên trán hần. Chần chừ một lát, nàng vẫn quyết định kiểm tra xem hần thế nào. Thường ngày, có giết chết nàng thì nàng cũng không dám tùy tiện động chân động tay vào hần.

- Huynh khó chịu lắm hả? Huynh buồn nôn không?

Thực ra, nếu có buồn nôn cũng không nôn ra được cái gì. Cả một bàn thức ăn gần như không có ai động đến. Bây giờ chắc là bụng hần đang bị men rượu làm cho cồn cào.

Hần lắc đầu, bặm môi vẻ khó chịu.

- Huynh có muốn nói chuyện không? Người ta nói những người say đều thích nói linh tinh. Có cần tôi nói chuyện linh tinh với huynh không?

Hần im lặng. Mãi sau hần mới mở mắt ra, qua khe hở ấy nhìn nàng đang trông về phía hần:

- Nói chuyện linh tinh gì?

- Tùy thôi. Huynh muốn nói gì thì tôi đều... có thể tiếp chuyện huynh được.

- Tốt lắm! Vậy nói chuyện với ta nhé.

- Được thôi. Huynh muốn nói gì đều được mà.

- Nói về cuốn Cha làm xằng quá được không?

- Cái gì?

Nàng trừng mắt nhìn hần thì bị hần kéo vào lòng. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì miệng đã bị hần dùng môi bịt chặt. Một luồng hơi rượu từ miệng hần phả vào miệng nàng. Lưỡi nàng còn chưa kịp ngăn lại thì đã bị lưỡi hần quấn lấy. Nàng không còn sức lực để chống đỡ hơi rượu ngập tràn khắp miệng mình.

Hần từ buồng môi nàng ra, nhìn nàng đang quan sát hần. Hần có vẻ không hài lòng, cúi xuống nhẹ nhàng hỏi:

- Sao muội không nói là kỳ lạ thật?

- Hả? Tôi... tôi... tôi có thấy hơi kỳ lạ. Tại... tại sao huynh lại muốn...

- Muội không thích ta làm vậy với muội sao?

- Không... Ý tôi là... ồ...

Lại bị hôn một cái, nàng sắp bị hần làm cho say rồi. Hần không thể cứ ngăn không cho người khác chuốc rượu nàng rồi bản thân lại đem hơi rượu trong miệng mình đầu độc nàng như vậy chứ? Ối! Cái gì bỏ trên ngực nàng thế này. Nàng cúi đầu tránh xa đôi môi hần thì chỉ thấy tay hần đang lăm mò trên ngực mình.

Nàng kinh ngạc nhìn bàn tay tự nhiên như ở chốn không người, bàn tay đó đang khiêu khích vuốt ve ngực nàng.

- Sao muội không nói là đừng chạm vào muội? - Tay hắn cử động mạnh hơn, một lần nữa hắn không hài lòng về phản ứng của nàng.

- Tôi... tôi... À phải... phải rồi... Huynh đừng...

- Cả người muội là của ta, có chỗ nào ta không thể động đến chứ?

- ... Tôi... - Nàng thấy câu nói này rất quen...

- Suyt! Đừng chống cự. Nếu không ta sẽ trói muội lại đây. - Tay hắn tiếp tục lần mò xuống eo nàng.

- ... - Trời ơi! Rốt cuộc hắn đã nhớ được bao nhiêu câu thoại có thể khiến nàng tan chảy như vậy chứ?

- Đừng làm hạnh đỏ vượt tường nữa. Ở lại bên ta được không? - Môi hắn chờn vờn trên cổ nàng.

- Hả? Câu này không có trong cuốn tiểu thuyết đó? - Nàng ngẩng lên nhìn hắn nhưng chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm mà nàng không bao giờ chạm tới đáy được.

- Muội nói được đi.

- Nhưng mà... - Nàng cúi đầu xuống... Nếu trước đó đều là những câu nói bừa thì câu này tính là gì...

- Không cho phép nói nhưng, nói được đi. - Hắn nâng cằm nàng lên, nhìn nàng, liên tiếp ép nàng bơi lội trong đôi mắt sâu thẳm của mình, không cho nàng dễ dàng vào bờ. Dường như trong nháy mắt, hắn có thể nhấn chìm nàng vậy.

- ... Được...

- Ngoan lắm!

Sau lời khen, miệng nàng lại bị bịt chặt lần nữa. Đôi môi nàng bị tách ra, cả người dờ dãi trong lòng hắn. Hóa ra nam nhân uống say sẽ biến thành cầm thú là sự thật. Nếu không thì sao hắn lại dùng những câu thoại trong cuốn tiểu thuyết Cha làm xăng quá để trêu chọc nàng? Lẽ nào hắn không biết nàng rất thích cuốn sách đó sao? Hắn mê hoặc nàng như vậy, nàng sẽ không kiềm chế được, nàng sẽ như kẻ phát điên chạy đi mua cuốn Cha, người ta muốn, rồi cũng bắt cần nhét vào thư phòng của hắn, rồi lại đợi hắn say.

Làm sao đây? Nàng càng lúc càng nhớ nhục! Nàng biết cả cách quyến rũ Mẹ kế. Loạn luân với... Mẹ kế sao? Cứu với! Oa oa oa oa!

35. Q.1 - Chương 35: Động Phòng Lạc Lùng

Bình minh chiếu vào, chim hót trên cành.

Cửa sổ phòng Long đại đương gia không đóng chặt, ánh nắng luồn qua khe cửa chiếu vào phòng, được đà chiếu lên lượt chăn mỏng trên trước giường nhỏ mềm mại. Thân hình trong tấm áo choàng đen hơi động dậy, lấy tay che ánh mặt trời chiếu vào mắt, đầu gối trái chạm phải thứ gì đó mềm mềm, ẩm ẩm.

Long Hiểu Ất chau mày, đưa tay lần tới thứ phát ra hơi ẩm bên cạnh mình, thấy thứ đó tròn vo như một cái bánh bao nhân thịt, liền dùng sức đẩy nó ra. Một động tác đơn giản nhưng lại khiến đầu hắn đau nhói. Hắn thở dài, chống tay ngồi dậy. Cổ họng đắng ngắt khiến hắn phát ra một tiếng hắng khó chịu.

- Hu hu... Huynh tha cho tôi đi. Tôi không chịu nổi nữa. Để cho tôi ngủ... để cho tôi ngủ...

Giọng nói mơ nhỏ dần vang lên từ bên cạnh hắn. Dường như nó đã tố cáo việc cầm thú bất nhân hắn đã làm tới qua, hại nàng không có cả thời gian để ngủ mà chỉ có thể khốn khổ chịu bị hắn làm này làm nọ. Hắn mở to đôi mắt nhìn thứ đang chinh phục trên giường, rùng mình, suýt nữa thì giơ chân đạp nàng xuống đất.

- Long Tiểu Hoa, cô làm gì ở đây?

Cảnh tượng trước mắt thật tàn khốc, rất không trong sáng. Áo thì xộc xệch, váy thì vén cao, dây yếm thì tuột, dây thừng chẳng ngang ngực. Long Tiểu Hoa lần đầu thể hiện vẻ nữ tính của mình đang ngủ trên giường hắn. Không...nói chính xác là nàng bị trói trên giường hắn. Hai tay bị buộc vào cái cột đầu giường, cánh tay của nàng che đầu đang ngủ, dường như là sự phản đối không lời trong gian phòng này.

Nàng nhìn thấy người bên cạnh động đậy, cố gắng tỉnh táo lại nhưng hoàn toàn không tin nổi vào mắt mình, môi run run:

- Nữ nhi có tứ đức... Một là công, hai là dung, ba là ngôn, bốn là... Hu hu, cho tôi ngủ...

- Bốn là hạnh! Cái gì gọi là “cho tôi ngủ” chứ?

Hắn ngồi dậy nhưng không quên chỉnh lại câu nói cho nàng.

- Hu hu! Cho tôi ngủ một lát được không? Tỉnh dậy rồi tôi lại tiếp tục cùng huynh làm xằng, làm xằng... làm xằng... - Đầu nàng nghiêng nghiêng, nước miếng chảy ra.

- ... - Lẽ nào tối qua, hắn thực sự học theo cuốn tiểu thuyết dâm đãng đó và làm xằng với nàng: - Không được ngủ. Cô nói tối qua, ta...

Cảnh tượng trước mắt đã rõ. Hóa ra hắn đã uống rượu, phóng túng làm xằng như trong cuốn tiểu thuyết đồi bại kia ư?

- Hu hu! Con mệ lắm! Cha tha cho con đi... tha cho con đi...

Hắn mím môi không nói gì mà cời trói cho nàng trước đã. Hắn nhìn sợi dây thừng trói nàng. Sợi dây thừng vừa được gỡ ra thì cả người nàng đổ ụp xuống, gục lên gối và chìm vào giấc mộng.

- Ai cho cô gọi ta là cha. - Cách xưng hô vớ vẩn đó thật là không ra sao cả.

- Hôm qua, huynh nói không gọi huynh là cha thì huynh sẽ trói tôi lại... - Câu trả lời ầm ục tố cáo hắn. Tối qua, hắn đã làm chuyện đó theo cuốn sách kia. Hắn còn túm lấy nàng, trói nàng vào đầu giường để giày vò.

- ... - Hắn đã nói những câu như vậy ư? Tất cả là tại cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó: - Sau khi ta trói cô thì sao...

Thật ghê tởm. Tự biến mình thành cầm thú thì cũng thôi. Hắn lại còn không có chút ấn tượng nào nữa chứ. Hắn chỉ nhớ chiếc xe ngựa lắc lư khiến hắn đau đầu, rồi hắn nhắm mắt ngủ suốt chặng đường về đến Long phủ. Hắn xuống xe ngựa như thế nào? Hắn vào phủ như thế nào? Hắn lên giường như thế nào? Hắn trói nàng như thế nào? Hắn chẳng còn một chút ấn tượng nào cả.

- Trói tôi xong ư? Hu hu! Huynh cư xử với tôi thật quái dị... tôi...

- Đây! Ai cho cô ngủ lúc này? Long Tiểu Hoa, cô tỉnh dậy cho ta. Dậy đi.

- Huynh cư xử với tôi kỳ cục thế nào cũng được nhưng huynh phải cho tôi ngủ chứ?

- Rốt cuộc ta đã làm gì với cô?

- Huynh muốn tôi thế này thế nọ, thế nọ thế này... Hu hu!... Tiểu Giáp, Tiểu Đinh đều đứng ngoài trông thấy hết. Huynh còn muốn thế kia... Tôi... Tôi... Tôi hận huynh... - Tố cáo xong, nàng ngủ tiếp.

- ...

Long Hiểu Ất chau mày cúi đầu nhìn tấm áo choàng trên mình đang phanh ra, những lọn tóc rối bởi xòa xuống ngực. Hắn nhìn sao Long Tiểu Hoa đã ngủ, xuống giường đi giày, bước nhanh ra mở cửa, vì thực sự hắn không thể nhẫn nại thêm được nữa...

- Rốt cuộc tối qua ta đã làm gì?

Tiểu Đinh đang bê chậu nước nóng định vào phòng hầu hạ hai chủ nhân, vừa ngẩng đầu lên thì thấy vàng ngực của đương gia, làn da mịn màng lộ ra trong không khí buổi sáng phủ lấp tầm mắt của cô. Cô lắp bắp nói:

- Tối qua, đương gia đã cùng tiểu thư động phòng.

- ... - Hấn bám chặt vào chốt cửa, cắn răng, phát ra tiếng hừ lạnh lùng khó hiểu.
- Đương gia buồn vì sự trinh trắng bị hủy hoại hay vui mừng vậy?
- ... - Liếc nhìn nha đầu trước mặt, môi hấn mím chặt, nghiêng người cho cô bước vào phòng hầu hạ kẻ đang ở trên giường. - Đun thêm nước nóng đi. E là cô ấy muốn tắm đấy.
- Giả quân gia đã sai người đun nước nóng rồi ạ. Tiểu thư vất vả cả đêm, chắc giờ mệt lắm rồi. Đương gia lại nhất quyết không chịu tha cho tiểu thư. Tiểu thư đã khóc suốt cả đêm, nước mắt nước mũi lã chã. Thật là đáng thương! - Chuyện động phòng hoa chúc khác xa so với những gì cô tưởng tượng. Đường như nó chẳng hề hạnh phúc như trong tiểu thuyết viết.
- ... Sau này, ta sẽ nhẹ nhàng hơn. - Lần đầu không thoải mái mà. Nữ nhi đều như vậy. Có gì phải khóc đâu chứ? Đúng là chưa từng làm chuyện đó bao giờ.
- Hả? Vẫn còn lần sau ạ? Nhưng tiểu thư nói, thà chết cũng không cùng đương gia động phòng nữa.
- ... Ta nói còn là còn. Cái nhà này đến lượt cô nói từ bao giờ thế?
- Vâng... - Đương gia nổi giận rồi. Tốt nhất là đừng chọc giận đương gia. Bê nước vào cho tiểu thư lau mặt đã. Tiểu thư khóc thật đáng thương nhưng đương gia làm vậy thì ai dám vào phòng cứu tiểu thư chứ?
- Tiểu thư, lần sau tiểu thư học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ thì khi động phòng sẽ không khổ sở như vậy nữa. - Tiểu Đinh vừa lau mặt cho Long Tiểu Hoa vừa nói.
- Chuyện này thì liên quan gì đến cuốn sách ấy chứ? - Long Hiểu Ất chau mày.
- Hả? Đương gia quên tối qua đương gia uống say về đến cổng phủ. Đương gia bước từ trên xe ngựa xuống, đứng còn chưa vững thì đã kéo tiểu thư vào nói: “Chúng ta đi động phòng rồi làm xằng!”. Sau đó, đương gia kéo tiểu thư về phòng mình, trói tiểu thư vào đầu giường, bắt tiểu thư đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ suốt cả đêm. Đương gia không nhớ sao?
- ...
- Đương gia! - Thái độ thất vọng này là ý gì? Đương gia vẫn chưa hài lòng về cách động phòng tàn bạo của mình sao? Cô rất ít khi nghe nói lúc động phòng, tân lang có thể khiến cho nương tử của mình khóc không thành tiếng như vậy.
- Cô nói, ta trói cô ấy vào đầu giường chỉ để ép cô ấy học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ suốt cả đêm sao? Như vậy gọi là làm xằng gì chứ?
- Đúng... Đúng thế ạ... - Giả quân gia nghe thấy tiếng động phòng đó đã quá kích động mà ngất đi mà. Nhưng sau khi đương gia động phòng xong thì đương gia cũng ngủ thiếp đi luôn. Sáng sớm nay mới bình tĩnh trở lại đấy ạ.
- ...
- Chuyện học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ quả thực rất quan trọng, cần phải bắt nàng hiểu hạnh đỗ vượt tường, một vợ hai chồng là chuyện trời đất không tha, nhưng khi nào làm chẳng được, tại sao hấn lại muốn... Hấn hiểu ra rằng quả là hấn đã không làm xằng! Chết tiệt! Nàng còn gọi hấn là cha làm gì? Quan hệ trong sạch, thêm cách xưng hô đó làm gì chứ?
- Long Tiểu Hoa đang gặp ác mộng.
- Nàng nằm trên giường của Long Hiểu Ất, ôm gối của hấn, đắp chăn của hấn, ngửi thấy mùi của hấn. Đầu óc nàng tự nhiên xuất hiện ác mộng. Cảnh tượng bi thảm đêm qua lặp đi lặp lại hàng trăm, hàng trăm lần.
- Hấn lao đảo từ trên xe ngựa nhảy xuống, giữ chặt lấy eo nàng, kéo nàng về phía phòng hấn, hoàn toàn bắt chắp con mắt kinh ngạc của mọi người. Hấn đẩy nàng lên giường, rồi lại ép nàng xuống và ra một mệnh lệnh độc ác:
- Gọi cha đi.

- Sao tôi phải gọi huynh là cha! Cách xưng hô này khiêu khích lắm! - Trong đầu óc chứa đầy nội dung tiểu thuyết đồi bại của nàng, cách xưng hô này thật sự rất kích động.

- Không gọi ư? - Hấn chau mày, nhếch mép tỏ ý không hài lòng, đưa tay xuống.

- Sao huynh lại cởi dây lưng của tôi? Huynh định cởi váy tôi ư? Á á á á!

- Gọi cha đi.

- Huynh là đồ biến thái. Hu hu! Tiểu Giáp, Tiểu Đình, cứu ta với.

- Muội kêu đi. Dù muội có kêu rách cổ họng thì cũng không có ai đến cứu muội đâu. - Ánh mắt u tối của hấn nở nụ cười gian tà.

- ... - Thật sự là một câu nói khiến người ta tan chảy. Nàng thề, sau khi hấn tỉnh rượu, chắc chắn hấn sẽ không nhớ hấn đã làm chuyện súc sinh gì, tuyệt đối cũng sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm gì với nàng: - Huynh trối tôi lại làm gì? Huynh muốn làm gì?

- Muội nói xem ta sẽ làm gì? Hử?

Mẹ kế cười, dường như sắp làm cho Long Tiểu Hoa sợ phát khiếp. Hai tay nàng bị trói, quỳ ở đầu giường, nhìn hấn ngồi trên giường, cởi đồ để lộ ra cả khuôn ngực lớn. Đầu gối trái khụy xuống, hấn giơ tay phải ôm lấy đầu đau đớn, tóc tai hấn bị những ngón tay luồn qua làm rối tung.

Sau đó, hấn dùng đôi môi mỏng hấp dẫn nói với nàng:

- Đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ!

- Huynh nói gì?

- Đọc sai một câu sẽ bị xé một thứ đồ trên người.

- Cái gì? - Đây là trò chơi dâm loạn của quốc gia nào vậy? Sao quy tắc của trò chơi lại táo bạo như thế?

- Không thuộc nổi cuốn Điều răn nhi nữ thì muội cần trong trắng làm gì? Bị người khác hủy hoại thì thà để ta hủy hoại còn hơn.

- ... Huynh nói động phòng không phải là... - Động phòng làm xằng.

- Mau đọc đi. - Hấn giơ tay chuẩn bị xé đồ của ai đó.

- Hu hu!... Một là công... hai là dung... ba là...

- Cẩn thận đấy. - Hấn chau mày.

- Xé! - Chiếc áo voan bị xé...

- Hu hu, oa oa!

- Đọc tiếp đi.

- Vậy vậy... bốn là hạnh, năm chuyên tâm, sáu phục tùng, thúc tẩu loạn luân... À không không không, không phải thúc tẩu loạn luân, không phải, không phải... Đó là tôi buột miệng...

- ... - Hấn lim dim mắt. Trong đầu nàng quả là ngoài chuyện loạn luân dâm dục thì chẳng có gì mà. Trừng phạt nàng!

- Xé! - Vạt áo trước tung ra, để lộ chiếc dây yếm...

- Hu...

Thế nên mới nói, một người đàn bà đừng dễ dàng rơi trong đôi mắt của một người đàn ông. Không thể lên bờ nổi. Dù ánh mắt đó có mê hoặc chừng nào, sấu thảm chừng nào, lời cuốn chừng nào thì kết quả cuối cùng vẫn là chết đuối, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Hơn nữa, bất cứ lúc nào hấn cũng có thể biến thành kẻ súc sinh, hủy hoại sự trong trắng mà không hề đem đến một chút khoái cảm nào.

Người ta nói rồi, chỉ cần nam nữ lên giường với nhau thì lập tức quan hệ sẽ không còn bình thường. Cho dù không làm chuyện gì thì trong lòng cũng sẽ có cái gì đó.

Câu này không chính xác, hoàn toàn không chính xác. Ít nhất thì nó hoàn toàn không chính xác với hai chủ nhân thân kinh chậm chạp nhà họ Long.

Sau một đêm phong lưu, Long Tiểu Hoa buộc lại tóc đi vào phòng ăn chuẩn bị ăn cơm. Nàng đã ngủ từ sáng tinh mở đến chập tối trong phòng của Mẹ kế. Cuối cùng, nàng cũng bù lại được trận mất ngủ đêm qua. Còn Long đại đương gia ở trong thư phòng từ sáng sớm, không ra ngoài dù chỉ nửa bước. Không biết đây có thể coi là đóng cửa suy ngẫm không? Nhưng đến giờ ăn tối thì hẳn xuất hiện ở bàn ăn, thân nhiên như trong lòng chẳng hề có chút hối hận gì.

Chiếc ghế nhỏ vẫn được chuẩn bị cho người vợ cũ, đặt bên cạnh hẳn. Long Tiểu Hoa cũng hoàn toàn không hàm hồ, nàng hiểu rõ chỗ ngồi của mình là trên chiếc ghế đó. Nàng bưng bát cầm đũa, lăm bắm:

- Tôi muốn ăn thịt.

- ...

Long Hiểu Át nhìn khuôn mặt đang hướng lên đó, dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ đợi. Có thứ gì đó mềm mại chạm vào tim hẳn, đợi hẳn sức tỉnh lại thì cơ thể đã hành động trước một bước, chỉ thấy kẻ đó hài lòng ăn thức ăn hẳn gấp cho, ăn một cách ngon lành.

- Sau này cô phải nhớ, ở bàn tiệc rượu cần biết cách từ chối. Không phải người khác bảo cô uống thì cô liền cầm chén lên uống ẹn. - Hẳn vừa giáo huấn, vừa thu đũa về, cố gắng làm cho giọng của mình thật uy nghiêm.

- Người đó bảo tôi uống, tôi nói không biết uống mà.

- Có ta ở đó, cô cứ khẳng khẳng nói không biết uống là được rồi. Một khi đã phá lệ, sau này cô nói cô không biết uống cũng không ai tin nữa. Cô uống mấy chén mà say thì sẽ bị người ta lợi dụng. Đã hiểu chưa hả?

- Nhưng dù sao khi có huynh ở đó, tôi biết uống hay không cũng chẳng có gì khác nhau. - Nàng vừa ăn vừa nói điều đương nhiên.

- ... Thế nếu ta không có ở đó thì?

- Nếu huynh không ở đó thì tôi cũng không bị người ta lôi đi đâu. - Nàng trả lời lầy lẹ.

- Rốt cuộc cô có thể hiểu một chút không vậy? Đừng có chuyện gì cũng chỉ biết dựa vào người khác.

Cạch! - Tiếng đập đũa làm tất cả mọi người đang ăn cơm im lặng, nhìn chăm chăm về phía Long đại đương gia đang nổi giận. Hẳn chau mày nhìn thẳng về kẻ đang ngồi dưới hẳn chờ chết.

- Ta không mong cô có thể lo được chuyện làm ăn, có tiền đồ gì. Ta chỉ muốn cô chăm sóc tốt cho bản thân cũng khó thể sao?

Nàng bàng hoàng. Nàng không hiểu tại sao bỗng nhiên hẳn lại nổi giận với mình. Đầu óc nàng mông lung bỗng bị đập mạnh một cái mới sức tỉnh lại.

- Tự nhiên huynh to tiếng như thế làm gì chứ? Tôi không chăm sóc tốt ỉnh khi nào? Huynh không có nhà, tôi không biết làm ỉnh vui sao? Tôi chỉ thất bại là đã làm cho huynh mất mặt thôi. Tôi không giỏi như phu nhân nhà người ta, không biết uống rượu, không biết mua vui, không biết đủ thứ. Chính huynh lôi tôi đến đó ắt mặt đầy chữ. Tôi có nhờ huynh uống rượu giúp đâu. Huynh tự cầm chén lên uống ẹn. Tôi uống say là chuyện của tôi. Huynh đưa tôi về nhà là được rồi. Tôi đâu có tệ như huynh, uống say còn kéo người khác gào lên gì đó: “Ta không cam lòng, ta không cam lòng, ta phải đòi lại”.

Một tràng những câu nói không suy nghĩ bay ra từ miệng nàng. Tiếng ồ vang lên bên tai khiến nàng cảm thấy nhức óc. Nàng chưa bao giờ ở tình huống này. Nàng chỉ nghe thấy mấy tiếng buồng đũa khiến mình sức tỉnh. Da đầu giật giật, nàng ngẩng lên len len nhìn hẳn.

Long Hiểu Ất vẫn không nói gì, chỉ ngồi thất thần bên bàn ăn. Mãi sau, hắn mới lặng lẽ dùng ngón tay thon dài của mình đẩy bát cơm vào sâu bên trong. Đường như không muốn thấy nàng nữa, hắn quay đầu sang một bên, môi mím chặt. Sau cùng hắn đẩy ghế tựa, đứng lên, quay lưng lại phía nàng, lạnh lùng nói:

- Vậy cô cứ tiếp tục vui vẻ đi. Ta không làm phiền cô nữa.

Hắn vén rèm cửa phòng ăn bước ra ngoài không thèm để ý đến mọi chuyện trong phòng ăn nữa, đi thẳng ra tiền đình, ngồi xuống bậc thềm, chống cằm nhìn bầu trời đầy sao.

Hóa ra, hắn vẫn không cam lòng. Hắn thực sự tưởng mình đã quên được cái cảm giác rối bời đó, yên tâm để cho nàng nương tựa. Dù hắn phải dùng cả đến bàn tính và sổ sách, thứ mà hắn ghét nhất từ nhỏ đến lớn thì hắn cũng chấp nhận. Sáng nay, khi Đình nha đầu nói với hắn họ vừa động phòng, hắn đã dự định như vậy. Thế nhưng hắn đã nói với nàng, hắn không cam lòng bị đuổi ra khỏi hoàng thành như thế. Hắn muốn tìm người đó để đòi lại rất nhiều thứ. Hắn không thể quên được, cũng không có cách nào quên được.

Rời xa hắn, nàng có thể thật sự thoải mái. Vậy thì hắn còn lý do gì để ở đây chứ? Vậy thì hắn còn không yên tâm điều gì? Ở đây đã có Bạch Phong Ninh? Nàng nói nàng không cần dựa vào hắn. Khế ước hồi đó cũng chỉ là hứa với mẹ nàng sẽ chăm sóc nàng cho đến khi nàng có thể tự lập. Nếu như nàng không cần đến hắn nữa thì hắn hoàn toàn có thể vui vẻ thanh thoi bỏ đi bất cứ lúc nào.

36. Q.1 - Chương 36: Một Bát Mỳ Hấp Dẫn

Kẻ đáng thương đã đánh bại Mẹ kế, đuổi hắn ra khỏi phòng ăn, một mình cô ngồi lên bậc thềm ngắm sao, nhưng nàng hoàn toàn chẳng có chút hứng thú ăn uống, vì vậy nàng đành cố ăn cho no bụng. Sau những lời khuyên nhủ của Giả quản gia, Tiểu Đình và Tiểu Bính, nàng bắt đầu dĩ vãng, bước ra tiền đình. Nàng nhìn quanh, cuối cùng thì thấy ai đó đang tức giận ngồi lên bậc thềm.

Cái bóng của Long Hiểu Ất ông thật cô đơn!

Mặc dù hắn u sầu ngồi lên bậc thềm bằng đá nhưng tay vẫn giơ lên gọi gia đình mang lên một ấm à. Hắn cầm chén à nhấp một hớp, thần thờ nhìn thăm cổ được cắt thẳng tiếp ước mặt.

Nàng nhích từng bước, muốn lại gần hắn, nhưng thứ khí thế áp bức tỏa Pa lên người hắn đã ngăn bước chân nàng. Thực ra nàng cũng đang vô cùng tức giận. Tối qua khi uống say, lên xe ngựa, hắn cứ ôm lấy nàng nói hắn không cam lòng, sẽ có ngày hắn đòi lại, rồi lại quay sang nói nàng không bằng người khác. Trong lòng nàng đã khó chịu lắm rồi, hắn còn làm cho sự việc tồi tệ thêm như vậy.

Chẳng qua là uống rượu, chẳng qua là vui vẻ, có gì đáng tự hào chứ? Mỗi người đều có ý chí riêng. Nàng cũng thế. Không phải là hắn không biết. Bây giờ hắn tỏ vẻ coi Fhường nàng là ý gì chứ?

Nói gì mà muốn nàng phải hiểu chuyện một chút, đừng nên dựa dẫm vào hắn. Vậy sao hành động của hắn lại hoàn toàn ngược lại? Sao cứ phải ép nàng ngồi bên cạnh để gấp cho nàng những món ăn nàng không thích? Sao cứ phải một mình lo chuyện làm ăn, còn dùng tên nàng để mua thêm sản nghiệp? Lại còn đòi thay nàng chọn chồng, rồi không cho nàng làm hạnh đỏ vượt tường nữa chứ? Hắn căn bản là đang bỡn cợt nàng. Hắn không ở nhà, tàng như cá gặp nước tự do bơi lội, muốn làm gì cũng được, không cần phải để ý đến cảm nhận của hắn.

Nàng có biết tự chăm sóc bản thân hay không thì liên quan gì đến hắn? Hắn gào lên như thể nàng thiếu bạc của hắn vậy. Nàng bị hắt "chăm sóc" nên mới thành ra thế này, chẳng có chí khí gì, chẳng có tài cán gì, chỉ biết dựa dẫm vào kẻ khác, thiếu sự chăm sóc của người khác thì sẽ bị người ta bắt nạt. Dù là Lâm Nội Hàm hay viên ngoại nhà nào hoặc ai đó ông bữa tiệc đều có thể bắt nạt nàng. Nàng đã thuộc mọi điều ông cuốn Điều răn nhi nữ, nhưng làm gì có điều nào là sở ường của nàng. Không biết giúp phu quân, chỉ biết làm loạn, thế nên bây giờ nàng vẫn chưa gả đi đâu được.

Tất cả là tại hắn làm cho nàng ra nông nổi này. Nàng không cần hắn.

Xoay người đi, cứ để hắn u sầu một mình, nàng vẫn còn chưa nguôi giận đây này. Về phòng đọc tiểu thuyết thôi. Nhân vật nam ông đó còn tốt, lúc nào cũng là chỗ dựa cho nhân vật nữ, đâu giống như ai đó, ông lòng

không vui thì lời vợ ước ra út giận, hoàn toàn không dịu dàng, không quan tâm, không làm cho người khác yêu quý.

Bất chấp ánh mắt và ám hiệu của mọi người, nàng quay bước về phòng, chốt cửa lại, ở phòng đọc tiểu thuyết, đá mấy cuốn sách dùng bàn tính ra xa, nguôi đi chút bực mình. Kết quả, vì tối ăn chưa no nên phải chạy xuống nhà bếp tìm đồ ăn. Nàng thì nàng tuyệt đối không có ý định đi xem kẻ ngồi ở bậc thềm đó, nhưng nàng phát hiện ra cái bóng ấy vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Tay hắn vẫn cầm chén trà đã nguội. Hắn dựa vào thành cửa, ạng thái suy tư đó khiến nàng có cảm giác không cần phải thật ọng với hắn. Nàng đi vào bếp, tiện thể bưng thêm một bát mì.

- Này!

Một bát mì với mấy cọng rau xanh, nước mì ọng veo được nàng đặt ên mặt đất. Nàng đem đồ ăn cho hắn.

Hắn nhìn bát mì đó, một lát sau ánh mắt mới ảm áp ngẩng lên nhìn nàng.

Đường thư nàng chẳng hề để ý đến ánh mắt đó, đang phiêu du thìn ọng không ọng:

- Tức giận xong rồi thì ăn đi. Tôi chưa từng thấy ai tức giận đến mức không muốn ăn đâu.

- Lại là mì suôtg à? - Hắn buồn bã hỏi nàng như thể hắn rất không hài lòng với món ăn của nàng vậy.

- Tôi chỉ biết làm món này thôi. Nước sôi, ỷ, uối, cho rau vào là xong. Rất tiết lợi! Có thể ăn no bụng là tốt rồi. Huỳnh đừng nói là tôi không biết cách chăm sóc bản thân đấy nhé. Tôi không để ỉnh chết đói đâu. Chết đói mất mặt lắm.

Lần đầu tiên gặp nàng, nàng đã dùng ý đó để ều chọc hắn. Lần này, nàng lại như vậy. Nếu hắn còn ắt bát mì này thì có phải là kẻ ngốc không? Hắn không thể để nàng tùy ý kéo mình lại được, không thể cứ tiếp tục dung túng cho nàng chỉ biết ăn mà không hiểu chuyện gì như vậy, không thể vì nàng mà để lỡ bước tiến của mình nữa.

- Huỳnh vẫn còn tức giận à? Nửa đêm một mình ngồi đây hóng gió lạnh thì vị lắm sao? Ái chà! Tóm lại, sau này tôi sẽ học cách không ỷ lại vào người khác như thế nữa. Huỳnh đừng giận nữa. - Nàng thẳng thắn nói, bất chấp hắn còn giận hay không, vì nàng đã nguôi giận rồi, không cần phải hóng gió lạnh cho nguôi giận nữa.

Nói xong, nàng xoay người định bỏ đi nhưng hắn đứng bật dậy kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng. Cả người nàng bao ồm ọng chiếc áo choàng của hắn. Gáy nàng áp sát vào ngực hắn, eo nàng cũng bị hắn ôm chặt đến mức đau nhói.

- Đừng học nhanh quá! - Giọng hắn thì thầm bên tai nàng, môi hắn kề sát bên tai nàng. Đừng nhanh quá! Tuy hắn ép nàng học nhưng nàng cũng không cần phải sẽ học ngay như vậy. Đừng để ý đến lời của hắn, tàng có thể học từ từ, bình tĩnh, không phải vội. Hắn biết hắn lại thua một bát mì, lại là lúc nửa đêm, chỉ có kẻ này bê một bát mì không ngon lành hết ước mặt hắn, nói những lời hắn không thích, nhưng hắn lại không thể xa nàng. Hắn thật là ngốc!

- Huỳnh lại chê tôi khôtg ra gì, chê tôi làm mất mặt chứ gì?

Hắn im lặng không ả lời ngay, chỉ ôm chặt nàng vào lòng. Hắn chê nàng không ra gì, chê tàng làm mất mặt bao giờ chứ? Chỉ có nàng chê hắn là nhiều thôi. Kể mỗi lần thấy hắn về thì đều lần ồm, thấy hắn về thì chán ghét tức giận, thấy hắn đi thì nhảy lên vui mừng là ai chứ?

- Ta vẫn ở đây, muội cứ dựa vào ta cũng không sao.

- Mì sắp nguội rồi. Huỳnh không ăn sao? - Dựa vào hắn, để xem hắn có sức cho nàng dựa không đã. Đói ngát đi thì làm thế nào?

- Ta ôm một lát nữa đã. - Hắn thở dài, cúi đầu vùi vào vai nàng, tóc xoa ên má nàng.

- Ừm! - Nàng xoay người lại ôm lấy eo hắn. Giữa đêm mùa hạ cũng rất lạnh, nàng chỉ mặc bộ đồ mỏng chạy ra ngoài.

Hắn lấy làm lạ trước sự nhiệt tình của nàng:

- Sao muội lại ôm ta?

- Huynh ôm tôi, tôi không thể ôm huynh sao?

- Ta muốn hỏi muội từ lâu rồi. Sao muội không có chút khoảng cách nam nữ gì thế? - Hấn nheo mắt. Tối qua, nàng bị hấn này nọ như thế mà chẳng hề thấy nàng có chút phản ứng của một cô nương gì cả. Điều đó quá đương nhiên ư?

Nàng òn mắt nhìn, thực sự không nghĩ hấn lại muốn cùng nàng thảo luận vấn đề không mấy ong sáng này, nói cho có lệ:

- Huynh là cha mà. - Một cách giải thích vô cùng không ong sáng.

Hấn bồng chau mày nhìn nàng.

- Ai là cha của muội? - Cách xưng hô dâm loạn này càng nghe càng khó chịu. Ý nàng muốn nói hấn mới là kẻ không biết giữ khoảng cách nam nữ vì hấn là cha ư?

- Không gọi huynh là cha cũng được. Vậy huynh ả cuốn Cha làm xằng quá cho tôi. - Hôm qua hấn đã đòi nàng cấp từ mẹ kể lên làm cha mà.

- Đừng có mơ!

- Vậy thì không cho ôm nữa. Buông ra. - Nàng cho hấn ôm mà hấn còn chẳng nề tình gì cả.

- Chuyện này muội có thể quyết định được sao? - Hấn ôm chặt nàng và hứ một tiếng lẩn át.

- ... - Tính tình mẹ kế của hấn thật là khó chịu!

Ôm xong, tiếp theo đương nhiên phải lấp đầy cái bụng. ên bầu ới, những vì sao lấp lánh, ên mặt đất có hai bát mì. Hai người bê bát lên cùng ăn. Hấn không hài lòng khi nàng nấu ỉnh bát mì toàn rau, thò đũa sang bát của nàng. Nàng không chịu thua liền khuấy lại. Cuối cùng cả hai người cùng ăn rồi ai về phòng người đấy.

ước khi đi, hấn nhit nàng. Nàng đọc không ra ản chữ ong mất hấn. Không phải tình ý, không phải đùa cợt, không phải coi thường, hình như chỉ là sự cảm kích mà thôi. Hấn nhìn nàng, dụ dỗ nàng để nàng tiếp tục bơi ong mất hấn, tốt nhất là chìm xuống, không thể ngoi lên được. Nàng hiểu được ý đồ của hấn, vội vàng thu ánh mắt lại. Nàng vẫn chưa sẵn sàng, không thể nhảy vào ánh mắt hấn nhanh như vậy được. Ít nhất cũng phải làm rõ cảm giác này là thế nào thì nàng mới có thể phản ứng được. Nhắm mắt lại, nàng bê hai chiếc bát không, mò mẫm quay lại nhà bếp.

Kết quả rất rõ, đi được năm bước, tiếng bát sứ vỡ tan. Nàng quay lại nhìn thì thấy hấn cười chế giễu chẳng chút thông cảm.

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa còn chưa kịp nhớ lại mùi vị bát mì tối qua thì Tiểu Đình đã xông vào phòng.

- Tiểu thư! Tiểu thư được giải phóng rồi.

- Hả? - Ai đó rõ ràng vẫn chưa tith ngủ đang dụi mắt ên giường nhìn Tiểu Đình mơ màng hỏi: - Giải phóng gì cơ? Em nói chuyện tè dầm ư? Hay là giải phóng cuộc đời? A, sao em biết ta muốn đi vệ sinh... - ong từ điển của Long Tiểu Hoa, đi vệ sinh chính là giải phóng cuộc đời.

- Tiểu thư, không phải giải phóng đó. Em đến báo với tiểu thư, đương gia đã đi rồi.

- Em nói gì? - Nàng lồm cồm bò dậy. Lần này, nàng đã hoàn toàn tỉnh táo. - Em nói hấn... đi rồi ư? Hấn đi đâu?

- Đương... đương gia nói với Giả quản gia là phải đi xa từ sáng sớm. Hình như là chuyện làm ăn. Lần này, đương gia cưới con Bôn Tiêu ra khỏi thành rồi. Dù sao năm nào đương gia cũng chỉ ở về một chút rồi lại đi, năm nay đương gia đã về sớm để kiểm a việc làm ăn ong thành, chắc là cuối năm sẽ không về nữa đâu.

- ...

- Tiểu thư người ngậy ra đó làm gì? Tiểu thư muốn dậy hay ngủ tiếp ạ? Em muốn tiểu thư biết tin vui nên mới chạy đến báo cho tiểu thư. Hi hi! Em có phải là tiểu nha đầu rất chu đáo không?
 - ... Tốt nhất là em nên nhân lúc Fa còn chưa bước xuống đất thì ánh xạ ta một chút. Ta còn muốn ngủ thêm lát nữa. Không, hôm nay ta không muốn ra khỏi giường.
 - Tiểu thư, đương gia không có nhà, tiểu thư cứ làm gì mình muốn, không Pa khỏi giường cũng được.
 - Tóm lại hần đi rồi. Tất nhiên ta phải tận hưởng những tháng ngày của mình chứ. Mặc kệ hần. Xì! Tên khốn qua cầu rút ván. - Tối qua, nàng còn có ơn với hần. Hần đi mà chẳng thèm chào nàng. Nàng không dễ dàng để cho người khác coi thường như vậy đâu. Đết đi cũng chẳng thèm nói với nàng một tiếng. tằm ước mọi người còn tiễn hần đi. tằm nay, hần đi rồi. Được. Mặc kệ hần.
 - thương tiểu thư không thể ngủ lâu như vậy được.
 - Tại sao? Mẹ kể đi rồi còn ai quản thúc ta chứ?
 - Đương gia đi rồi nhưng ước khi đi, đương gia có dặn em phải đưa tiểu thư đi...
 - Đi đâu?
 - Đến Hồng Kiều hội, phường mai mối ở gần đây.
 - Đó là thứ gì? - Nghe cái tên không bình thường chút nào.
 - Ái chà! Đó là nơi những người chưa thành thân mà lại muốn thành thân thì sẽ gặp nhau, cùng đi chơi.
 - Hần muốn ta đi gặp mặt sao?
 - Đương gia rất chu đáo. Đương gia đã đăng ký cả cho em đấy. Đương gia nói em cũng có thể đi tìm phu quân. Tiểu thư, nếu Tiểu Đình gặp được duyên ời định sẽ phải chia tay với Tiểu thư. TPời ơi! Khó lựa chọn quá! Tiểu thư... hình như tiểu thư không được vui thì phải.
 - Em thật thông minh! Khi ta bê ghế chuẩn bị đập em thì em mới phát hiện ra ta không vui sao?
 - Hả? Tiểu thư muốn đánh người!
- Tiểu Đình ôm đầu chạy Pa khỏi phòng Long Tiểu Hoa. Long Tiểu Hoa buông chiếc ghế ra, ngồi phịch xuống giường, chui vào ong chăn, miêng lẩm bẩm chửi rửa người chồng ước vô lương tâm nào đó.
- cho LonU! * v :p>
- Hả?
 - Vì xem ra thê tử của Long mỗ rất thích. Lotg mỗ muốn mua tặng cô ấy.
 - Nếu ông... ông chủ Long thích thì cứ đem tặtg... tặng tiền phu thân... Khà khà!
 - Cảm ơn Lâm viên ngoại. Vậy thì Long mỗ xin cáo từ. - Hần nói rồi cóc đầu con hổ đứng còn chưa thẳng nói: - Nàng chào người ta đi chứ.
 - ... - Long Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn chồng cũ của mình, cắn răng, ai bảo nàng thích bộ ang phục này chứ? Ai bảo mua tặng nàng chứ? ừ khi là hần cố ý hại nàng. Hần chưa bao giờ chịu mua y phục mới cho nàng cả. Hần chỉ giới mắng chửi người khác, mượn cớ châm chọc nàng làm ờ cười cho thiên hạ thôi. Sao trên thế giới lại có loại người tà ác như thế chứ? Đã hại nàng bị người ta đánh rồi mà còn giày vò tinh thần nàng. Híc! Thật xấu xa! - Xin... cáo từ.
 - Chào xong, con hổ bị Võ Tòng đánh lại rơi vào tay bà mẹ kế. Mẹ kế nắm móng vuốt hổ kéo sải bước ra ngoài. Bên ngoài, mọi người vẫn còn vỗ tay cổ vũ cho nàng. Nhưng nàng hoàn toàn cảm thấy mất mặt. Híc!
 - Bộ ang phục tày đúng là rất hợp với cô đấy. - Long Hiểu Ất dắt tay nàng ra ngoài, hơi quay đầu, mắt lim dim, thần nhiên nói.
 - ... - Đã chửi rửa người ta thì làm một lần thôi. - Tòì có thể về nhà một mình ước được không?

Nàng rất muốn nhanh chóng thoát về nhà, ôm lấy chân mà khóc một ận. À!... Còn phải đi tắm rửa nữa... Hu hu...

- Không được!

- Hả? - Nàng biết hẳn còn muốn ngược đãi nàng mà. Hu hu...

- Đến đại phu ước đã.

- Đến đại phu làm gì?

- ... - Hẳn nhìn nàng không nói gì, chỉ liếc một lượt từ đầu xuống chân. Bị người ta vừa đánh vừa đá một ận, ai biết có bị thương ở đâu không, đến đại phu đương nhiên là để xem bệnh, lẽ nào là mang thuốc đến cho ông ta? Hung dữ gì chứ?

- ... -Ồ... Hẳn muốn đưa nàng đi khám đại phu. Thế mà nàng cứ tưởng hẳn đem bán nàng làm thuốc chứ. ong các loại thuốc liên quan đến hổ, nàng chỉ biết có Hổ Tiên[1]... nhưng hổ cái thì làm gì có thứ đó chứ?

[1] Hổ Tiên: Tên một loại thuốc bổ thận áng dương ong Đông y, vốn là được làm từ dương vật hổ. Fuy nhiên hổ là loài động vật quý hiếm, nên người ta thường dùng dương vật tPau hoặc các loài động vật khác để thay thế.

- ... - Hẳn nhìn thái độ thiếu nghiêm túc của nàng không kìm được giơ tay lên định cho nàng một cái tát.

Nàng vừa thấy hất giơ tay lên thì lập tức nhắm mắt, rụt đầu, nhưng đợi mãi mà vất không thấy bị đánh. Nàng hơi hé mắt ra nhìn, hẳn nhẹ nhàng buông tay xuống bóp nhẹ vào sau gáy nàng.

- Ổ bên phải hơi đau một chút thôi.

- Ổ đây ư? - Hẳn nhú mày, tay bóp mạnh hơn.

- Ái đau đau! Nhẹ tay một chút. Hu hu... Lâm viên ngoại đó vừa đánh mà. Đau quá!

- Đáng đời! - Hẳn vừa mắng vừa xoa.

- Híc... Toàn thân đau như. - Nàng như muốn tan ra.

- ... - Hẳn lại nhit nàng, cũng không nói gì, chỉ dắt nàng ra khỏi cổng, lấy ít bạc vụn ra đưa cho người hầu đi cùng.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa được đánh đến. Con hổ đau lưng mỗi eo bị Long đại đương gia ném lên xe.

- Thiếu chủ, người đi cả rồi. Thiếu chủ còn nhìn gì chứ? - Bạch Vô Ưu đứng ở gian phòng nhỏ tầng hai à quán, nhìn Bạch Phong Ninh đứng bên cửa sổ. Hiếm khi từ kinh thành có tin vui khiến họ hứng thú đến à quán xem kịch, lại gặp cảnh Long đại đương gia bàn chuyện làm ăn ở gian bên, còn được xem vở kịch đặc biệt như vậy.

- Vô Ưu, ta thật sự chưa từng được gặp báu vật sống này, vở kịch Võ Tòng đánh hổ. Mặc dù bản thân ta...

- Nghĩ đến vở kịch đó, hẳn vẫn còn cảm thấy buồn cười.

- Bao nhiêu năm nay, thuộc hạ cũng chưa từng thấy thiếu chủ cười vui như vậy. - Cười đến đỏ cả chén à, lại còn sai người mang ấm à mới lên. Vừa nghe ca hát đã thấy ở đây náo nhiệt rồi. Thảo nào Long đại đương gia lại cứ rong ruổi bên ngoài cả năm.

- Sao vậy? Thường ngày ta không vui vẻ sao?

- Cười rất giả tạo. - Đánh giá đúng ọng tâm.

- Còn vừa rồi thì sao? - Nàng hổ Tiểu Hoa thú vị khiến hẳn cảm thấy rất đáng yêu, không vui sao được? Vì một câu nói của hẳn mà thật sự nàng đã theo Long Hiểu Át đi học buôn bán, còn gây nên chuyện như vậy. Nàng thật biết nghe lời hất. Khả khả!

- Thiếu chủ, phu nhân dặn người ánh xa những bông hoa đã có chủ ra một chút. Nếu không sau này, người lại phải hối hận. - Thiếu chủ vừa cười rất nguy hiểm, bỗng bật.

- ... - Mẹ ta chỉ nói những điều xấu là linh nghiệm thôi. Đúng là độc mồm độc miệng.

Bạch Phong Ninh thu lại ánh nhìn, ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, cầm chén à lên, hít một hơi thật sâu, nói:

- Hoa đã có chủ là chỉ người đã có gia thất. Bây giờ phu quân cô ấy đã bỏ cô ấy, chẳng lẽ vẫn coi là có chủ sao?

- Thiếu chủ không thấy “chủ” cô ấy vừa dắt cô ấy đi sao? - Ý của phu nhân không chỉ là người đã có chồng mà còn chỉ những bông hoa cỏ đã có người chăm lo. Kể cả người đó có là con hổ bị Võ Tòng đánh, thì cũng không thể nói sở thích của Long đại đương gia không độc đáo, còn độc đáo hơn cả thiếu chủ cơ.

Bạch Phong Ninh cười, không đáp lại, chỉ nhấp một hớp à thơm. à thơm ong miệng nhưng bỗng hắt lại nhú mày.

- Thiếu chủ sao thế ạ? Có người ám hại, ong à có độc ư?

- ...

- Thiếu chủ! - Bạch Vô Ưu hoảng hốt, vội rút cây âm bạc định thử độc.

Bạch Phong Ninh nuốt hớp à ong miệng, xua tay, bảo hấn không cần hoảng hốt:

- Không phải có độc, nhưng...

- Sao thế ạ?

- Bảo họ đổi bình à khác đi.

- Bình trà này có vấn đề ư? Fhiếu chủ!

- Chưa rồi. - Hơi nhú mày, hấn đặt chén à nhỏ xuống.

- Hả?

- Bình à này chưa rồi, uống làm sao được?

- ... - ong lòng thiếu chủ tự thêm vị chưa cho à sao? Cái miệng độc địa của phu nhân không thể linh nghiệm như vậy chứ?

37. Q.1 - Chương 37: Bị “chúa Thượng” Bắt Cóc

Ngày đầu Long Hiểu Ất đi, Long Tiểu Hoa cứ nằm trên giường không chịu dậy.

Ngày thứ hai Long Hiểu Ất đi, Long Tiểu Hoa ăn cơm trong bếp.

Ngày thứ ba Long Hiểu Ất đi, cuối cùng Long Tiểu Hoa cũng có động tĩnh.

Nàng chui xuống gầm giường, bê ra hộp tiền riêng đầy bụi. Đây là thứ mẹ nàng đã để lại cho nàng trước lúc lâm chung, bao gồm cả cửa hồi môn của nàng. Mẹ nàng vốn định tận tay giao cho tướng công của nàng lúc nàng động phòng như thể mua một tặng một, sợ nàng không gả nổi cho ai. Nhưng Mẹ kể đến động phòng cũng chẳng bước vào đã vội vã hưu nàng. Vừa hay nàng kiếm được một khoản lớn. Nàng dùng số bạc này mua tiểu thuyết vài năm cũng được.

Nàng leo lên giường, thổi bụi, vươn cổ, lấy chiếc chìa khóa nhỏ cắm vào ổ, mở hộp, lấy ra một chút bạc lẻ rồi chạy thẳng đến phường bán sách.

Nàng muốn dùng tốc độ nhanh nhất để lấy lại sự thoải mái, vui vẻ, thoát khỏi cảnh “trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, ngủ cũng chẳng buồn” mà Tiểu Đình nói. Ai có thể ngăn cản nàng chứ?

Vừa bước vào phường bán sách, nàng đã để bạc trên quầy. Chủ tiệm vừa nhìn thấy nàng lập tức thay đổi nét mặt, nhếch mép, ra ám hiệu cho nàng cứ theo quy tắc cũ của tiệm.

Dâm thư được dấu ở ngách trong cùng. Nàng không nói nhiều, nhanh chóng đi đến chỗ chiếc giá ở ngách trong cùng, hớn hờ lựa chọn.

- Cuốn sách mới của Tiểu Như Ý vẫn chưa về. Bây giờ, cô tiêu bạc hào phóng như vậy. Đợi đến khi sách về, cô đừng khóc đấy nhé.

Chủ tiệm vừa cầm cái vĩ ruồi đi đập ruồi, phe phẩy như chiếc quạt, vừa nói với nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn người đàn ông sắc mặt ủy mị ấy, hùng hổ nói:

- Giao tình của chúng ta thân thiết như vậy, có hai lạng bạc mà ông cũng tính với tôi sao?

- Haizzz! Chuyện nào ra chuyện đấy. Cô đừng có nói như vậy. Mấy năm trước, tôi nhờ cô lấy chữ thư pháp của ông chủ Long. Cô cứ khất lần khất lượt mãi. Bây giờ cô lại còn nói chuyện giao tình với tôi sao? - Chủ tiệm liếc mắt coi thường cô. Đối với đám đàn bà con gái, sắc mặt ông ta chẳng tốt bao giờ. Mặt ông ta chỉ sáng lên trước đàn ông đẹp mà thôi. Cũng chỉ có lúc này, Long Tiểu Hoa mới cảm thấy thanh quân phái nữ của mình đã phát triển thành thực đến thế nào.

- Sau đó, không phải tôi đã trả ông rồi sao... - Nàng âm ỉc giải thích.

- Để xem cô mang đến cho tôi chữ gì? - Ông ta trợn mắt.

- ... Nhưng hần chỉ viết chữ đó cho tôi. - Nàng có đem theo chữ xin của chồng trước. Hần đã dùng tay chỉ vào đầu nàng, đuổi nàng ra khỏi thư phòng và ném theo cho nàng chữ này.

- Phải rồi. Cô muốn tôi treo chữ “Cổn” [1] lên đầu giường sao? Đây là chữ mà đệ nhất mỹ nam trong thành viết cho tôi sao?

[1] Chữ “Cổn” (𢇛): Cút đi, xéo đi.

- ... Ông không thấy chữ này rất nhiều nét à? Còn chê nữa! Chẳng phải vẫn hơn để hần viết cho ông mười mấy chữ “Nhất” [2] sao.

[2] Chữ “Nhất” (一): Một.

- Hừ! - Ông chủ tiệm sách ôm đầu, không muốn nhìn nàng thêm nữa. Đôi mắt phượng mở to, đánh giá chiếc áo choàng màu trắng non mới mua, soi vào chiếc gương nhỏ trên tay, chỉnh lại những lọn tóc đen của mình.

- ... - Tiệm sách này chẳng có tinh thần “khách hàng là trên hết” gì cả. Vì nàng là vợ trước của đệ nhất mỹ nam nên ông ta càng khinh bỉ nàng. Nàng đã sớm nhấn mạnh với ông ta, nàng không thềm tên mỹ nam đó. Thế mà ông ta cứ không tin, lúc nào cũng cảm giác rằng nàng nhất định đã giở trò đồi bại với mỹ nam đó. Haizzz! Ai bảo ông ta là chủ tiệm sách chứ? Cố nhẫn nhịn đi.

Chọn xong mấy cuốn sách, nàng đem đến quầy. Chủ tiệm hào hứng lấy dây thừng buộc toàn bộ số sách nàng mua lại, nhìn nàng buột miệng hỏi:

- Nghe nói Bạch công tử, người đang kén vợ là bạn cũ của ông chủ Long ư? Đạo này, Bạch công tử có thường hay đến nhà cô không?

- Ông muốn có chữ của Bạch công tử sao? - Vụ làm ăn đến rồi. Nàng giương đôi mắt sáng rực lên nhìn, những cuốn sách này thật sự rất đắt.

- Ai cần cô đi kiếm chữ thư pháp nữa chứ?

- Vậy ông cần gì?

- Cô hỏi thăm giúp tôi thôi.

- Hỏi ư?

- Đàn ông cũng có thể tham gia kén vợ chứ?

- Phì!

- Cô làm gì thế? Nhổ nước bọt lung tung quá đấy.

- ...

- Xong việc, tôi sẽ làm cho cô tắm thẻ ưu đãi, giảm giá mười lăm phần trăm.

- Hai mươi phần trăm. - Chuyện này nguy hiểm như vậy. Dù là nói với Bạch mã hoàng tử dịu dàng thì nàng cũng phải gánh chịu sóng gió.

- ... Nữ nhân thật đáng ghét! Lại còn mặc cả nữa. Hừ! Được rồi. Được rồi. Mua xong rồi thì đi đi. Nhìn thấy ả đàn bà chiếm giữ mỹ nam là tôi lại thấy ghét rồi.

- ... - Ông ta trở ngón tay đuổi nàng đi, điệu bộ trông thật đáng ghét! Xi! Ghê chết đi được!

Nhận được nhiệm vụ, nàng nên trực tiếp đi tìm Bạch mã hoàng tử lâu ngày không gặp. Có rất nhiều lý do mà. Nàng nên dừng cảm tiến về phía trước, bắt chặp mọi thứ đi tìm Bạch mã hoàng tử. Mẹ kế không có nhà, đúng là thời gian tốt để hẹn hò. Nàng đã lãng phí mất ba ngày, không thể tiếp tục lãng phí được nữa.

Bước ra khỏi tiệm sách, rẽ trái, rẽ trái rồi lại rẽ trái là đến cổng thành. Hiện tại thời tiết rất đẹp, trời quang mây tạnh, nắng vàng rực rỡ, gió thổi hiu hiu. Chẳng ai quản lý nàng, chẳng ai ép nàng cười con ngựa trắng ngốc nghếch đến chỗ hẹn. Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa. Xách bọc sách bước vào cửa, uống trà cùng Bạch mã hoàng tử, cùng nói chuyện... nghĩ đến đã thấy vui rồi. Nhưng...

- Chết thật! Sao đột nhiên mình lại cảm thấy áy náy? Sao đột nhiên mình lại cảm thấy có lỗi với hắc thể này? Sao mình lại có cảm giác muốn làm một đứa con ngoan ngoãn ở nhà đợi cha về? Tại sao? Tại sao đột nhiên mình lại có ý nghĩ rằng người đàn ông của mình ra ngoài làm ăn, mình nên ở nhà giữ đạo làm thê tử? Cách nghĩ này thật đáng sợ! Á á á á á! Trời ơi! Á á á á á! Tất cả là tại hắc ép mình học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ. Á á á á á! Hắc đã biến mình thành một hiền thê. Hắc dụ dỗ mình rồi bỏ đi là ý gì chứ? Á á á á á!

Nàng đang ngồi thụp xuống ôm đầu thét lớn thì bỗng nhiên có tiếng xì xào phía sau.

- Chúa thượng nói nha đầu này sao? Hình như cô ta phát điên rồi.

- Không cần biết cô ta có điên hay không. Chúa thượng bảo bắt về thì bắt về. Tiểu thư nhà họ Long thích đọc dân thư, sáng sớm ngày ra cô ta đã chạy ra khỏi Long phủ đi mua sách, ngồi đây thét lớn. Đúng là cô ta rồi. Không sai đâu.

- Khẩu vị của Bạch thiếu chủ cũng kỳ lạ thật đấy! Chọn đúng loại nữ nhân này sao? Hắc thật sự chịu đem thanh kiếm gia truyền nhà họ Bạch đổi lấy nha đầu này à?

- Làm sao ta biết được. Chúa thượng nói có là có. Có điều đầu óc của kẻ thường xuyên đến kỹ viện chắc chắn là không bình thường đâu. Ai cần nói nhiều làm gì? Bắt người là việc cần gấp. Chúa thượng đang đợi đấy.

- O! Người đâu rồi? - Cúi đầu xuống nhìn thì góc đó đã trống không.

- Tất cả là tại người nhiều lời đấy. Dù có ngốc hơn nữa, nghe người nói muốn bắt mình thì cô ta cũng sẽ chạy trốn thôi.

- Nhưng dù có ngốc hơn nữa thì cũng biết chạy trốn thoát thân cần hơn. Người xem, cô ta ôm chồng sách không chịu vứt đi kia kìa.

- Thế nên mau đuổi theo. Bắt lấy cô ta. - Chỉ có kẻ ngốc mới để cô ta chạy thoát. Thế thì thật là mất mặt!

- Cứu tôi với! Có cướp giữa ban ngày... Hu hu hu hu...

Sau trận binh mã loạn lạc, trước mặt Long Tiểu Hoa tối sầm. Nàng ý thức được rằng mình đã bị bắt cóc.

Mục đích của những kẻ vô lại đã quá rõ. Bắt cóc nàng để đổi lấy thanh kiếm gia truyền của Bạch mã hoàng tử...

Những kẻ vô lại đó là ai cũng đã rõ. Đó chính là đám thổ phỉ giang hồ đã bao vây nàng hôm tình cờ gặp Bạch Vô Ưu ở bờ sông.

Bạch mã hoàng tử, thời khắc thử thách tình cảm của họ đến rồi. Xin hãy mau lấy thanh kiếm gia truyền đi chuộc kẻ đáng thương như nàng đi. Hãy nói với chúng rằng: "Không có gì quan trọng hơn sự an toàn của Long Nhi nhà ta".

Ồi! Chúng nhét thứ gì vào miệng nàng thế này? Phì phì phì!Ồi! Nàng bị tống vào bao tải mất rồi! Đâu cần phải như vậy chứ? Đạo cụ này có phải là quá chuyên nghiệp không? Chúng chỉ làm tăng thêm tình cảm của nàng và Bạch mã hoàng tử sau hoạn nạn mà thôi. Chúng chỉ giúp Bạch mã hoàng tử đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi. Chúng chỉ có thể giúp nàng hện hò thành công hơn mà thôi.

Chúng dám đối xử với nhân vật nữ chính như vậy sao? Đúng là làm phản rồi.

38. Q.1 - Chương 38: Bạch Mã Hoàng Tử Cũng Có Lúc Nóng Tính

Bị nhốt trong chiếc bao tải tối om, bị ném xuống đất. Từ bao tải phát ra những tiếng khóc đau đớn. Chiếc bao tải không cam chịu nằm im, cứ lần dần, lần dần cho đến khi đầu người trong bao tải chạm phải một vật gì đó âm ẩm không xác định.

Long Tiểu Hoa cố gắng ngồi. Không nhìn thấy, không sờ được, nàng đành dùng mũi để thăm dò xem vật thể phía trước là thứ gì? Nàng cố gượng dậy, cắn vào bao tải, ngửi ngửi phía trước. Bỗng nhiên “bốp” một cái, cái “vuốt ve” nhẹ nhàng đập lên mặt nàng. Giọng đàn ông vô cùng cao quý và ngạo mạn vang lên.

- Đây là nữ nhân trong lòng Bạch Phong Ninh sao? Hừ! Xem ra cũng chẳng ra sao. Chỉ có hần mới thích thôi.

- Hu hu hu! - Nàng bị nhốt trong bao tải, hần đâu có nhìn thấy nàng. Dựa vào cái gì mà hần nói nàng chẳng ra sao chứ?

- Chúa thượng, người đã bắt về rồi. Nhưng tên Bạch thiếu chủ đó rất gian xảo, biết đâu nha đầu này chỉ là thứ để che mắt.

- Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đối phó với tên vô lại như hần thì không cần quang minh chính đại làm gì.

- Giọng ngạo mạn lạnh lùng vang lên.

- Chúa thượng, Bạch Phong Ninh là cả ngang ngược, chưa chắc đã chịu thực hiện giao kèo với chúng ta.

- Chưa chắc ư? Hần đã nói ra thì chắc chắn sẽ thực hiện. Giao hẹn ban đầu, nếu ta lấy được thanh kiếm nhà họ Bạch, hần sẽ phải quy phục ta, cùng ta lập nghiệp, sống chết vì ta. Nếu không phải thấy cái đầu hần còn có giá trị, có thể dựng nghiệp lớn cho ta thì hần đã không thể sống nổi rồi. Nếu hần nuốt lời thì tiểu vương sẽ giết sạch cả nhà họ Bạch của hần từ trên xuống dưới. - Kẻ đang nói bỗng nhiên cúi xuống, xem xét một lượt cái bao tải nhưng không phát hiện ra điều gì, liền ra lệnh: - Gửi thư đến sơn trang của Bạch Phong Ninh, nói tiểu vương ta đợi ở đây lâu lắm rồi. Bảo hần mang thanh kiếm đến đây đổi lấy hắc phần tri kỷ[1] của hần đi.

[1] Hắc phần tri kỷ: Người bằng hữu thân thiết, cùng chung hoạn nạn.

Cái gì gọi là phần đen? Là hần nhốt nàng vào cái bao tải nên mới đen thui thế này. Hần đã hại nàng rồi lại còn nói.

Nàng là người không dễ khuất phục. Nàng há miệng cắn một miếng thật lớn vào vật thể đang ghé sát lại gần má nàng.

- Chúa thượng, nha đầu chết tiệt này dám cắn chân Chúa thượng.

- Xì! Phì phì phì! - Nàng vội vàng nhổ thứ trong miệng mình ra. Hần dám dùng chân dẫm lên khuôn mặt nhỏ của nàng sao? Nàng còn tưởng hần dùng ngón tay trêu chọc nàng chứ. Thật không ngờ đó là đôi giày.

- Mỡ bao tải ra cho ta. Tiểu vương sẽ dạy dỗ nữ nhân của thuộc hạ mình, loại người chỉ biết xem tiểu thuyết đòi bại, lại vô liêm sỉ mà dám cắn chân tiểu vương.

- Dạ!

Mấy tên tùy tùng hung hãn xông đến mở chiếc bao tải ra. Long Tiểu Hoa kinh hãi lập tức lăn đi. Nàng không muốn bị kẻ đó giáo huấn, ngược đãi. Nàng quyết định chui vào mai rùa ẩn náu. Đừng có ai ngăn cản nàng.

- Hừ ! Cũng khỏe mạnh đấy nhỉ. Một vô hiền đức, hai vô nhân phẩm. Nếu cả chút công phu trên giường cô ta cũng không có thì tiểu vương phải suy nghĩ lại xem tên họ Bạch kia có đủ tư cách đi theo tiểu vương không. Loại người ngu ngốc, kém cỏi, tiểu vương chẳng thấy gì hiếm lạ nữa. Nhưng nhìn xem, mấy cuốn dâm thư này hình như là sở thích của cô ta thì phải. Tư Bôn vạn vạn tuế, xì! Đêm nay, chàng đừng hồng rời khỏi giường, phì phì phì! Dạ dạ dạ xuân tiêu... Cô ta cũng thú vị lắm!

Cầm từng cuốn tiểu thuyết lên đọc, hần vớt những cuốn sách yêu quý của nàng từ trên cao xuống. Thật trùng hợp là chúng đều rơi trúng đầu nàng.

Cơn giận của Long Tiểu Hoa nổi lên. Nàng không biết mình lấy dũng khí ở đâu mà đứng thẳng dậy như một cái cột đen, dựng sừng sững ở đó quát kẻ không biết trời cao đất dày là gì kia:

- Ta cảnh cáo tiểu vương lợn nhà ngươi, ngươi còn dám sỉ nhục mấy cuốn tiểu thuyết của ta thì ta sẽ cắn chết ngươi à xem.

Nàng nhảy lên bổ về phía người mặc áo xanh. Cái bóng đó không hề có phản ứng gì ngoài việc đỡ lấy nàng, ôm nàng trước ngực, nâng cầm nàng lên, nhẹ nhàng ngắm nhìn công bằng rằng mãnh thú của nàng, khinh miệt nói:

- Giọng nói cũng được đấy. Nếu trên giường thì có thể coi là ngây ngất. Thế nào? Cô nhanh chóng muốn nhào vào lòng tiểu vương ta thế sao? Cô trèo hơi cao đấy. Đáng tiếc! Tiểu vương ta tuyệt đối không động đến nữ nhân của thuộc hạ. Ai bảo cô lọt vào mắt của Bạch Phong Ninh chứ? Dù cô có muốn trở thành hồng nhan họa thủy xen vào chia rẽ chủ tớ chúng ta, thì cũng phải xem ta có cho cô cơ hội không đã. Tiểu vương ta ghét nhất loại đàn bà lắm điều đấy.

- Nhưng Bạch mỗ thì lại không nghĩ như vậy. Bạch mỗ không hề cảm thấy tên nam nhân đang ôm người con gái của mình, giữ cầm cô ấy, khen giọng cô ấy quyến rũ khi trên giường lại không định cho cô ấy cơ hội.

Giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau vang đến, Long Tiểu Hoa vội vàng quay đầu nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng bên cửa. Lúc này, nàng thật sự sợ hãi, đẩy kẻ xấu xa trước mặt ra. Nàng muốn quay về vòng tay Bạch mã hoàng tử, không muốn ở bên kẻ xấu xa này nữa. Nhưng kẻ đó lại giữ chặt nàng trong lòng:

- Ngươi cũng nhanh chân đấy. Xem ra khinh công của ngươi đã có tiến bộ.

- Không còn cách nào khác. Ai bảo Cung đại thiếu gia giam giữ nữ nhân của ta chứ? Bạch mỗ đành phải bay đến cứu cô ấy thôi.

- Ô! Thật không ngờ ở nhà đầu này lại quan trọng với ngươi như vậy.

- Mong Cung đại thiếu gia giờ cao đánh khê, tha cho Long Nhi nhà ta.

- Vậy giao kèo của chúng ta thì sao?

- Thanh kiếm nhà họ Bạch, ai lấy được thì Bạch mỗ sẽ vì người đó mà liều mạng. Bạch mỗ quyết không hối hận.

Keng!

Thanh kiếm bạc gia truyền bị Bạch Phong Ninh ném xuống đất.

Một tên tùy tùng vội vàng nhặt kiếm lên xem xét kỹ càng rồi nói:

- Chúa thượng, chính là thanh kiếm này ạ.

- Tốt lắm! Trả lại ngươi này.

Chẳng chút lưu luyến, hần đẩy bao tải nhốt nàng bay thẳng đến chỗ người áo trắng. Nàng đang mong Bạch mã hoàng tử sẽ sớm giải thoát cho nàng, để nàng hít thở không khí trong lành nhưng chỉ thấy hần cười rất lạnh lùng nói với vị chúa thượng kia.

- Thanh kiếm nhà họ Bạch nằm trong tay ai thì Bạch mỗ là người của người đó. Thế nên Cung đại thiếu gia hãy giữ thanh kiếm này cho cẩn thận. Nếu nó mất chủ thì Bạch mỗ cũng không thể theo người được.

- ... Bạch Phong Ninh, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nếu thật sự ngươi theo triều đình, để mắt đến hoàng thành thì còn ai thích hợp với vị trí đó hơn Cung Diệu Hoàng ta chứ? Ta sẽ bay lên, tạo dựng cơ nghiệp, không làm người thất vọng đâu.

- Đúng là ở hoàng thành không ai thích hợp hơn người nhưng còn ngoài hoàng thành thì sao?

- ... Trừ khi ngươi ám chỉ mười năm trước...

- Chính đồn hoàng triều bắt đầu từ đâu? Không may, Bạch mã vừa gặp một người thích hợp hơn. Việc chính đồn hoàng triều chắc chắn sẽ là việc của người đó. Xin cáo từ!

Bạch Phong Ninh phất áo bay ra khỏi cửa nhưng rồi lại lập tức quay lại cười.

- ... Ngươi quay lại làm gì?

- À, vừa nãy mãi nói chuyện chính, suýt nữa quên mất sách của Long Nhi nhà ta. Nếu như không nghe theo cô ấy thì cô ấy sẽ không để cho ta yên đâu. Cuốn Dạ dạ xuân tiêu hay lắm đấy! Cung đại thiếu gia rảnh rồi có thể tìm mà đọc.

Nói xong, hắn nhún chân, nhặt mấy cuốn sách rơi trên mặt đất, một tay ôm bao tải đen, một tay ôm chồng sách bay đi.

Vẫn là Bạch mã hoàng tử hiểu lòng nàng, quan tâm đến nàng, biết nàng xót mấy cuốn sách đó, chàng đã bất chấp nguy hiểm quay trở lại giành lấy chúng. Ôi! Thật dịu dàng! Nhưng tại sao chàng không thả nàng ra mà còn ôm cái bao nhốt nàng chạy khắp nơi như vậy? Nàng nghe tiếng gió rít bên tai. Thật không an toàn chút nào. Nàng thấy đi bộ vẫn hơn.

- Hình như tôi hơi chóng mặt. Huynh buông tôi xuống được không?

- Ừm!

Hắn nhẹ nhàng đáp, không nói thêm gì, đặt nàng xuống đất rồi tháo dây thừng buộc bao để nàng ra ngoài. Nàng vận mình. Việc đầu tiên nàng làm là bỏ nhào về chồng sách yêu quý của mình. Thấy chúng không hề hấn gì, nàng mới yên tâm nhìn xung quanh xem đây là đâu.

Hả? Bên bờ sông ngoài thành ư?

Bạch mã hoàng tử đưa nàng đến nơi này làm gì?

- Sách ở đây. Ta đi trước nhé. Cáo từ. - Hắn đẩy chồng sách vào lòng nàng, xoay người chuẩn bị đi. Đường như hắn không định nói với nàng thêm điều gì.

- Hả? Huynh... Huynh đi ư? - Nàng ôm chồng sách vội vàng chào hỏi. Gay rồi. Hình như chàng đang giận. Thực ra cũng đúng. Hai người không thân thiết, thế mà người ta phải đem thanh kiếm gia truyền nhà mình tới chuộc nàng về, lại còn phải chấp nhận đi theo kẻ đó. Ai mà chẳng không vui chứ.

- Tôi... Tôi xin lỗi. Là do tôi quá bất tài nên mới bị tên tiểu vương lợn đó bắt được. Đợi Hiếu Át quay về, tôi sẽ xin hắn giúp huynh đòi lại thanh kiếm đó. Hắn rất giỏi, cái gì cũng có thể lấy về được. Huynh cứ yên tâm...

- Long Nhi, muội thật biết nói những điều khiến người khác thêm tức giận đấy. - Hắn mỉm cười, lắc đầu: - Không cần để ý đến thanh kiếm đó. Tối nay, nó sẽ tự quay về tay ta thôi.

- Hả? Không phải thanh kiếm đó...

- Lấy trộm về mà.

- ... Ôi!... Thật sự không cần lo sao? Tôi thấy hình như huynh đang rất giận mà.

- Ừ! Ta đang rất giận.

- Vì thanh kiếm ư?

- Muội.

- Tôi làm cho huynh giận sao? - Chỉ vào mình, nàng lập tức hiểu ý: -Ồ ồ, tôi... hiếm khi rảnh rỗi. Hằng ngày, tôi đều phải đọc sách dạy dùng bàn tính. Huynh tin tôi đi. - Sách đó và tiểu thuyết đều rất quan trọng mà.

- Long Nhi, tại sao muội lại tránh ta?

- Haizzz... Tôi...

- Ta hỏi muội lý do chứ không hỏi muội có phải thế không? - Ý nói là hấn đã chắc chắn, nàng đang tránh hấn. Thế nên ngày đầu tiên Long Hiểu Ất đi, hấn nghe gia đình bảo nàng ngủ ở nhà. Ngày thứ hai thì không được khỏe, ngày thứ ba thì không ở nhà. Dù thế nào cũng là mượn cớ. Điều này khiến hấn hơi choáng váng. Sau đó... Thật khó chịu!

- Tôi... phải học thuộc bảng cộng trừ nữa nên tôi...

- Nên muội chạy ra ngoài mua tiểu thuyết sao? - Dù thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến nhau.

- ...

- Long Hiểu Ất không có nhà nên muội cảm thấy không cần gặp ta đúng không? Hay là hấn không có nhà nên muội cảm thấy không muốn qua lại với ta nữa?

- ...

- Muội thay lòng đổi dạ rồi sao?

- ...

- Thái độ của muội thật khiến người ta thêm tức giận.

Hấn thở dài, phát ra tiếng cười chế giễu nhẹ nhàng, xoay người bỏ đi để mặc nàng ôm chồng tiểu thuyết suy nghĩ lại mình là kẻ hạnh đỗ vượt tường hay người giữ đạo làm vợ.

Hạnh đỗ muốn quay trở lại, hấn cũng không thể ép buộc.

39. Q.1 - Chương 39: Sự Khó Chịu Của Bạch Mã Hoàng Tử

Vật tự thành loài, người phân thành nhóm.

Giống như Long Tiểu Hoa nàng và 813 đều có hứng thú với tiểu thuyết. Nhưng còn Bạch mã hoàng tử nhỏ nhả thì sao có thể cùng loại với những kẻ thô lỗ bỗ bã, khác nhau một trời một vực được chứ? Đã thế lại còn câu kết với Mẹ kế đen tối nữa. Long Tiểu Hoa thật sự không hiểu chút nào.

Long Hiểu Ất khi không vui thường chau mày, neho mắt, toàn thân toát ra khí lạnh. Đứng bên cạnh hấn thì e là đến một con mèo cũng bị đông cứng, chống bốn vó lên trời. Mọi người đều biết khi hấn nổi giận thì phải giữ khoảng cách an toàn với hấn để tránh không cẩn thận làm cho hấn giận thêm. Hơn nữa, nàng lại là người thường xuyên làm hấn nổi giận. Chính vì không thể tránh mà nàng thường xuyên bị hấn trả thù. Hấn là kẻ rất sáng tạo trong cách ngược đãi người khác.

Nhưng sau nhiều lần thử, Long Tiểu Hoa đã nắm được cơn giận của ai đó. Tóm lại là nàng có thể chế ngự núi lửa bùng phát, vào lúc quan trọng nhất có thể đổ nước lạnh hạ hỏa. Vì vậy, tuy Long Hiểu Ất nổi giận rất đáng sợ nhưng ít ra nàng có thể kiểm soát được trong lòng bàn tay của mình.

Song Bạch mã hoàng tử nổi giận thì hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng...

- Đại tẩu, rất vui được gặp đại tẩu.

Xì! Đại tẩu!

Đúng vậy. Từ lúc chia tay bên bờ sông, không biết nàng đã giẫm phải sợi dây thần kinh nổi giận nào của Bạch Phong Ninh nữa. Hấn bắt đầu cung kính gọi nàng là đại tẩu. Rất trù mến nhưng không phải là cách xưng hô tình tứ. Hấn đã vứt chữ “tiền tẩu” đi rồi.

Nụ cười vẫn như trước, cái nhếch môi vẫn như trước, hần không hề nói chuyện với nàng, không hề chau mày với nàng. Hần cười với nàng như với mọi người. Nhưng nàng biết hần đang không vui. Hơn nữa, còn rất không vui vì hần không cầm cuốn sách sử dụng bàn tính bắt nàng học thuộc để đổi lấy đồ ăn vật nữa. Hần cũng không hèn hò với nàng nữa. Đến cả các cô nương cô đơn trong khách điểm Đại Long Môn cũng tăng lên một cách kỳ lạ.

Mỗi lần có cô nương đáng thương lao vào, hần đều tỏ ra nghĩa hiệp. Đưa cô nương đó về khách điểm Đại Long Môn sắp xếp chỗ ở. Chẳng biết hần có quan tâm chăm sóc cả vấn đề thể xác không, nhưng nàng từng thấy có mấy lần hần bế cô nương bị thương ở chân lên phòng, mãi sau mới y phục chỉnh tề bước xuống cầu thang, nhìn mình nở nụ cười không hề keo kiệt, chấp tay dài giọng nói:

- Đại tẩu, rất vui được gặp đại tẩu.

Đến lúc này nàng mới hiểu tại sao Bạch Phong Ninh lại kết giao với Long Hiểu Ất. Hai tên nam nhân này tính tình đều khó chịu như nhau. Tuy vậy Bạch Phong Ninh vẫn còn đỡ hơn Long Hiểu Ất, hần đạo đức hơn một chút, khi giận, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến bất cứ người vô tội nào, chỉ nhằm vào một mình nàng mà thôi. Cường độ, mật độ, nồng độ đều rất rõ, quyết không nương tay.

- Hôm nay, sắc mặt đại tẩu rất khá!

- Đại tẩu, trước khi Long huynh rời thành có dặn Bạch mỗ chăm sóc đại tẩu. Nếu như trong nhà có việc gì cần giúp, xin đại tẩu đừng khách sáo. Cứ nói với Bạch mỗ.

- Đại tẩu, đại tẩu nhìn Bạch mỗ như vậy có vẻ không hợp lẽ đâu. Long huynh chưa từng nói với đại tẩu đừng nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác như vậy sao?

- Đại tẩu...

Á á á á! Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi. Đừng gọi nàng là đại tẩu nữa. Nàng rất có thể sẽ mất hết bình tĩnh, xô đổ toàn bộ bàn ghế trong khách điểm, sau đó túm cổ hần, ấn lên tường mà uy hiếp: “Đại tẩu cái đầu của huynh ấy. Hôm đó, ở bên sông, khi môi huynh chạm vào môi tôi, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu? Khi huynh rủ tôi hẹn hò, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu? Khi huynh ép tôi học cách dùng bàn tính, sao huynh không gọi tôi là đại tẩu. Đợi người đàn ông của tôi. À không... đợi mẹ kế của tôi ra khỏi thành, huynh tỏ ra trong sạch gì chứ? Làm cho quan hệ trong sạch sao? Gọi đại tẩu gì chứ? Á á á! Tôi giữ đạo làm vợ một chút không được sao? Sao huynh lại lập tức nhảy ra chế giễu tôi, khinh tôi thay lòng đổi dạ? Chẳng phải bạch mã hoàng tử trong truyện đều rất nghe lời nhân vật nữ chính, thuận theo nhân vật nữ chính sao? Chẳng phải huynh chỉ biết nói mỗi câu: ‘Được rồi. Muội nói gì cũng đều đúng’ hay sao? Huynh không đến an ủi tôi, mê hoặc tôi, dụ dỗ tôi, lôi kéo tôi, cứ để thần kinh tôi điên đảo cũng chẳng sao. Huynh lại còn đưa cô nương khác đến chọc giận tôi. Huynh là bạch mã hoàng tử gì chứ? Á á á á!”

- 1227, cô không sao chứ? Con người cô sắp rơi ra khỏi tròng rồi kìa. Mũi cô còn xì cả khói nữa. - 813 vừa lau bàn vừa lo lắng nhìn nàng.

- Không sao. Tôi rất thoải mái. Chưa bao giờ thoải mái như vậy. Ha ha ha! - Nàng ngẩng đầu lên trời cười một tràng dài.

- Đúng là sắc mặt đại tẩu rất khá. Thế này Long huynh cũng có thể yên tâm ra ngoài làm việc rồi. Phải rồi. Vị cô nương trên lầu bị trẹo chân, vừa mới nắn lại. Phiền đại tẩu chăm sóc giúp. - Hần cười lạnh lùng.

- ... - Tốt nhất là hần đừng có chọc giận nàng. Tiễn hần xong thì các cô nương đáng thương kia sẽ chạy về nhà mình ngay. Ở trên lầu chăm sóc chiều chuộng xong rồi, giờ xuống đây quan tâm hỏi han quan tâm gì đại tẩu chứ? Hần quen cái thói gì vậy? Xì! Muốn chọc tức nàng sao? Hần cũng không nghĩ xem nàng là ai? Nàng là Long Tiểu Hoa. Hãy xem nàng tung đòn phản công đây.

- 813, mai tôi muốn xin nghỉ. - Nàng cố ý cao giọng bay qua Bạch Phong Ninh truyền đến chỗ 813 đang lau bàn.

- 1227, cô xin nghỉ thì nói với tôi làm gì? Cô báo với chương quỹ ấy.

- ... Cô không hỏi tại sao tôi xin nghỉ à? - Thật chẳng hiểu ý gì cả. 813 là đồ ngốc.

- Liên quan gì đến tôi chứ?

- Cô cứ hỏi không được sao?
- Tại vì tôi không muốn... Đừng nhìn tôi như vậy. Làm gì có ai ép người khác phải hỏi bí mật của mình chứ?
- Tôi muốn cô làm thế đấy.
- Nhưng... tôi không có thói quen đó... - Dù có, cũng phải xem đối tượng là ai đã. Nếu là Bạch công tử thì... Hì hì hì hì...
- Tôi muốn nói cho cô biết mà.
- Được được được. Cô đừng có như vậy. Thế... cô nói cho tôi biết tôi dành miễn cưỡng nghe vậy. - Con gái nghe con gái nói chuyện riêng tư thì có gì hay đâu chứ?
- Người ta... tôi... - Giọng nàng ngập ngừng.
- Cô không nói với tôi bằng giọng bình thường thì tôi không nghe đâu. Bạch công tử ở bên kia. Công tử ấy rất thân thiện, mỉm cười với tất cả mọi người. Cô đến nói cho Bạch công tử nghe đi. Chắc chắn công tử sẽ rất vui. Ui da! Sao cô lại giẫm lên chân tôi?
- Tôi chỉ muốn ột mình cô biết thôi.
- Cô nói to như vậy thì đến kẻ điếc cũng nghe thấy ấy chứ. Haizzz! Bạch công tử cũng không muốn nghe cô nói dài dòng, đang chuẩn bị đi rồi kìa. Cô có ra tiễn khách không? Vậy tôi đi nhé! Hi hi! Bạch công tử... Ồ, cô kéo tôi làm gì? - 813 hoài nghi quay đầu lại nhìn 1227 đang kéo tay áo mình, nói. Bên kia, Bạch công tử mỉm cười bước ra khỏi cửa. - Ồi, 1227, tránh ra! - Cô phẩy tay áo xua xua như đuổi ruồi.
- Trời ơi, cô để tôi nói xong ngày mai làm gì thì sẽ chết sao?
- Cô muốn nói thì mau nói đi. Cô cứ lòng vòng lòng vòng mãi.
- Tôi chỉ muốn nói ột mình cô biết thôi. Mai tôi sẽ đến Hồng Kiều hội xem mặt, theo ý của Long Hiểu Át, hẳn muốn tìm cho tôi một tướng công tốt. - Giọng nàng cực kỳ lớn.
- ... - 813 lấy tay bịt lại: - Cô muốn nói là điều này sao?
- Ừm! - Nàng bực mình gật đầu.
- Nó chẳng liên quan gì đến tôi cả. - 813 lẩm bẩm bỏ đi.
- ... - Chẳng phải bị cô ấy hại sao? Nàng vừa mới nổi cơn ghen thì đã bị quét sạch, chẳng còn chút nào. Đáng ghét! Hại nàng bị tất cả mọi người chú ý. Đáng ghét! 813 thối tha! Cô đừng hòng đọc được cuốn Dạ dạ xuân tiêu nhé.

Nàng thở dài kiệt sức, xoay người đi nhưng thấy Bạch Phong Ninh vẫn đứng ở cửa chưa ra. Hắn cứ đứng đó chẳng hề có động tĩnh gì, chỉ nghe tiếng thở dài kín đáo. Hắn hướng ánh mắt về phía nàng kèm theo nụ cười đầy ẩn ý. Khóe miệng hơi nhếch lên với vẻ đẹp hoàn mỹ. Dường như không ai có thể hiểu được cảm xúc lúc này của hắn. Nha đầu 813 điên điên khùng khùng chạy ra tiễn khách cũng ngất ngậy vì nụ cười đó mà không hề phát hiện ra ẩn ý sau nó.

Chỉ có nàng vội nuốt nước miếng, cúi gằm xuống.

Vì ánh mắt hắn đang nói với nàng... “Đại tẩu, đại tẩu thật sự rất được đấy!”.

Quay người rời khỏi khách điểm Đại Long Môn, Bạch Phong Ninh không biết có thứ gì đang dè lên lòng ngực mình. Cái gọi là lòng tự tôn của nam tử, cái gọi là không chọn được một người giữa rừng hoa, cái gọi là hạnh ngộ vượt tường khuây đảo khiến hắn không cam lòng. Dường như hắn đã dùng chiêu thức vô vị để thử lòng nàng. Tuy hắn không coi thường nàng đến cực điểm như Long Hiểu Át, cũng chưa từng chiếm hữu nàng làm của riêng, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện ra hành động này của mình thật là khó coi.

Lấy ghen tuông ra để thử lòng mỹ nhân ư? Ai dám bảo chiêu này lần nào cũng hiệu quả? Tại sao sắc mặt của cảnh hạnh ngộ kia lại không trắng bệch ra giống như nhân vật nữ chính, lại không cắn môi dưới, rồi thể hiện những động tác cho thấy rằng mình không nhẫn nhịn nổi nữa. Nàng giỏi thật đấy, chỉ trích, đánh giá hắn xong, lại còn lớn tiếng tuyên bố sẽ đi xem mặt.

Muốn áp đảo hẳn ư? Được lắm!

Hắn nên nghĩ sớm đến việc người có thể sống bên Long Hiểu Ất, kể từ nhỏ đã bị giày vò sao có thể thật sự ngốc nghếch cần trúng mỗi câu của hắn chứ?

Nếu nàng có chút quyết tâm, muốn vì hắn mà thay đổi, chăm chỉ học làm sổ sách và dùng bàn tính thì ít nhất có thể chứng minh rằng nàng có chút lương tâm, có đặt hắn trong tim mình. Hắn cũng không để ý mà cùng nàng diễn giả thành thật. Nhưng bây giờ xem ra, nàng diễn nhiều hơn cả hắn và chẳng hề có ý định rút lui.

- Tự đào hố, tự nhảy xuống, tự lấp lại. Thật là ngốc!

- Thiếu chủ nói gì thế? - Một câu nói khiến Bạch Phong Ninh phải ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vô Ưu đang ngồi cầm cuốn sách lật lật trước mặt mình.

Bạch Vô Ưu giơ cuốn sách trên tay về phía chủ nhân biểu thị rằng hắn chỉ đang đánh giá cuốn tiểu thuyết ngớ ngẩn viết kiểu ngược luyến tình thâm, tới cuối cùng nhân vật nam chính lại phải quỳ xuống cầu xin nhân vật nữ chính tha thứ. Chín chương đầu thì nhiệt tình ngược đãi người ta cả thể xác lẫn tinh thần, đến chương cuối cùng thì lại hoang mang, tranh thủ chút tình cảm.

Bạch Phong Ninh chau mày, cầm cuốn sách trên tay Vô Ưu xem sách. Hắn cười lạnh lùng, đặt nó lên đùi, một tay nâng chén trà, một tay lật từng trang, đọc rồi buột miệng nói:

- Người lấy kiểm về chưa?

- Dạ. Tối qua, thuộc hạ đã lấy về rồi ạ.

- E là hắn sẽ tức giận nhảy dựng lên à xem.

- Thiếu chủ, nếu Long đại đương gia kia không muốn hợp tác với thiếu chủ thì thuộc hạ cho rằng Cung Diệu Hoàng đó cũng là một lựa chọn tốt cho ngôi vị hoàng đế đấy.

- Tuổi trẻ tài cao, đúng là có vài phần giống với Long Hiểu Ất năm đó. Hắn chỉ may mắn hơn một chút, bây giờ ông nội hoàng đế của hắn đã già, không đi lại được, nằm liệt giường, nếu không, kết cục của hắn sẽ còn thảm hơn cả Hiểu Ất năm đó. - Nói xong, hắn lại lật một trang sách.

- Thiếu chủ cũng cho rằng hắn có lợi thế thì việc gì phải phò trợ Long Hiểu Ất?

- Sổ sách quốc khố rồi tung. Ngoài Hiểu Ất ra, ta nghĩ không ai có thể kiểm soát nổi.

- Cho dù là Long đại đương gia tinh thông như vậy cũng không phải là...

- Kể đó lớn lên cùng bàn tính. Từ nhỏ hắn đã tinh thông việc quản lý quốc khố. - Bạch Phong Ninh nhếch môi cười, hơi ngẩng đầu lên: - Huống hồ, lý do vì sao sổ sách quốc khố lại linh tinh như vậy? Thế gian này không ai rõ hơn hắn. Nếu không thì mười năm trước, Thập cửu hoàng tử sao có thể vì chuyện thiếu hụt quốc khố mà bị đuổi ra khỏi thành dày xuống làm dân thường, mãi mãi không được về triều? Điều đó đã hại Hoàng đế già vì phải cầu cứu nước láng giềng mà tổn thất mất một ái phi, đem mỹ nữ đổi lấy lương thực. Vô Ưu, người cảm thấy nhân vật nam trong cuốn sách có gốc không?

- Hả?

Sao giấy trước còn nói chuyện quốc gia đại sự, giấy sau lại nhảy sang cuốn tiểu thuyết vớ vẩn này vậy? Tư duy của thiếu chủ lộn xộn quá!

- Nhưng thuộc hạ cảm thấy chuyện tình cảm phải tự nguyện. Đến cả nhân vật nữ chính cũng tha thứ cho hắn.

- Đó chẳng phải là người viết vội vàng kết thúc cho viên mãn sao?

- ...

- Thiếu chủ định đi đâu thế ạ? Không phải thiếu chủ nói hôm nay không ra khỏi sơn trang sao?

- Tâm trạng ta không vui. Ta đến kỹ viện cho khuây khỏa.

- ... - Hình như hần vừa đọc đoạn này trong cuốn sách đó, lại là cách thu hút sự chú ý của nữ nhân vật chính ư? Từ khi nào, kỹ viện vốn là nơi người đàn ông hồn bay phách lạc lại trở thành nơi kết cục hoàn mỹ mà các nhân vật chính hướng tới vậy? Nhưng hần lập tức nhận ra rằng không thể khiến nhân vật nữ chú ý tới kỹ viện được. - Thiếu chủ, tối qua thiếu chủ bảo thuộc hạ tiện thể thăm dò tình hình. Hôm nay, đúng là Long tiểu thư đi xem mặt. Lần này, chắc là cô ấy đến Hồng Kiều hội thật.
- Cô ấy đi thật sao?
- Vâng.
- Nếu thế thì cô ấy giỏi đấy.
- Thiếu chủ có đến kỹ viện nữa không?
- Có chứ. Sao lại không đi. Dem theo ngân phiếu. Chúng ta đến đó giải khuây.
- Cũng được ạ. Phu nhân có hỏi về tình hình của thiếu chủ. Thuộc hạ nói dạo này thiếu chủ không đến kỹ viện. Phu nhân giật mình. Người rất lo cho sức khỏe của thiếu chủ. Lần này thì thuộc hạ có thể báo lại rồi.
- Vô Ưu, người báo cả những chuyện không nên báo ẹ ta biết sao? Trước đây, ta phải giữ mình chỉ vì cảnh hồng hạnh đó. Nhưng xem ra làm vậy cũng chẳng ích gì. - Hần không phải là người giỏi giữ thân như ngọc.
- Tiếp theo thiếu chủ định...
- Tùy cơ ứng biến. - Hần nhìn cuốn tiểu thuyết: - Xem ra trên thế gian này, ai ai cũng như nhau. Vẫn là câu nói “Đàn ông không hư hỏng đàn bà không yêu” đúng.
- ... - Dù sao thiếu chủ muốn tìm cơ là đúng rồi. Cái hồ này càng lúc càng lớn. Ngã xuống sẽ rất đau mà hy vọng bò lên cũng rất ít.
- ... Thiếu chủ, đi chơi kỹ viện không cần mang theo loại sách này đâu ạ. - Đó là nơi làm điều ấy rồi. Thiếu chủ mang cuốn sách này đến kỹ viện thật sao? Thiếu chủ định nghiên cứu nó với các cô nương sao? Đúng là biến thái thật rồi.
- Ta thấy tên cuốn sách này rất hay, rất phong nhã. Dem theo đi. Gặp cô nương nào thích thì ta sẽ giới thiệu. - Hần ngáp dài, thông dong bước đi.
- ...

Giả lên giường, ân ái thật mà là cái tên phong nhã sao?

Nhưng mà giả vờ vẫn là giả vờ, cuối cùng vẫn sẽ có một ngày phải diễn xong. Đừng nói chuyện tình yêu kia cuối cùng có thành hay không. Một khi đã bắt đầu thì không thể nói là không tiếp tục. Một khi đã làm thì không thể để phong độ, khí độ bị người khác coi thường. Hần là người giữ thể diện. Cảnh hạnh đồ muốn công kích hần. Họ sẽ dọ sức với nhau. Rốt cuộc ai sẽ là người đầu hàng trước?

40. Q.1 - Chương 40: Bắt Gian Dâm Trên Giường

Nếu nói tới nơi mai mối thành công nhất trong thành thì không thể không nhắc đến Hồng Kiều hội. Khuê nữ khó gả chồng đến mấy cũng đều có thể gả đi được. Giả quân gia nghe câu nói này của Long Hiểu Át và ghi nhớ trong lòng. Ông lật xem chồng lý lịch của những người đàn ông chưa vợ cũng bớt chút lo lắng. Ông sẽ dùng bạc để giải quyết vấn đề này.

Nhưng Long Hiểu Át ở ngoài nhiều năm, phạm vi làm ăn hoàn toàn chẳng liên quan tới việc cắt mối, hần đương nhiên không biết Hồng Kiều hội là một hội nổi tiếng toàn những bà cô già khó gả, một ổ những bà mối bắt lương mở rộng kinh doanh, dùng bàn tay ma quỷ của mình chấp ghép duyên phận ọi loại người, từ những nam thanh nữ tú chưa từng kết hôn cho tới những cô nương nhiều tuổi, những người góa bụa. Họ là một đám lừa bịp chuyên nhằm vào sắp xếp hôn nhân đại sự cho những gia đình gặp khó khăn trong vấn đề này.

Phàm là quả phụ muốn tái giá, đàn ông quá vợ muốn tục huyền, cô nương lớn tuổi nhưng muốn gả chồng, thậm chí đến những người giống như nàng bị chồng bỏ, chỉ cần vào cửa này liền biến thành khuê nữ. Điều đó tức là muốn tìm được một phu quân tốt, dựa vào cái hội này thì đừng nên hy vọng gì. Miễn cưỡng cũng chỉ có thể coi là tìm được một người thuộc giống đực, và cố gắng sống nốt phần đời còn lại của mình.

- Hắn cố ý làm thế. Ta biết là tên khốn đó cố ý chế giễu ta không lấy nổi chồng mà. Hồng Kiều hội mà hắn cũng nghĩ ra được. - Long Tiểu Hoa vừa đi vừa chửi kẻ khốn lòng dạ hiểm độc đã tùy tiện biến nàng thành một thứ hàng tồn kho cần thanh lý.

- Tiểu thư, có thể gả đi là tốt rồi. Dù sao cũng là phu quân của mình, sau khi bước qua cửa sẽ có thể chỉnh đốn mà. - Đinh nha đầu thật biết nói năng. Cô không hề cảm hận mà còn cảm kích trước ơn huệ của Long đại đương gia. - Đàn ông giống như nồi canh, càng đun sôi càng dậy mùi thơm.

- Đúng rồi. Đàn ông giống như nồi canh. Nhưng em không thể biết trước cuối cùng mùi vị của nó thế nào. Chưa biết chừng lại là nồi canh chẳng ra gì. - Tự làm tự chịu, không ngon cũng phải ăn.

- Tiểu thư, thái độ của tiểu thư quá tệ. Phải rồi. Hôm qua, bà mồi mang bảng biểu đến, tiểu thư điền chưa?

- Bảng biểu gì?

- Chính là bảng biểu để gia nhập Hồng Kiều hội ấy ạ. Danh tính này, tính cách này, sở trường này, thứ này thứ khác. Nó cần dùng để tìm tướng công mà.

- Ồ! Ta điền rồi. - Nàng trả lời lấy lệ.

- Bà mồi nói phải đảm bảo tính chân thực đấy.

- Ta biết rồi. Tình trạng hôn nhân, ta điền là “bị hưu”. - Xì! Nàng cắn chiếc bánh o trút giận.

- Nhưng bà mồi cũng nói muốn bảo đảm tư liệu có tính hoàn mỹ. - Tiểu thư điền quá thành thực rồi.

- Ồ! Thế nên ta có đóng mở ngoặc chú thích một chút.

- Chú thích ư?

- Còn trong trắng. - Nàng nhất định phải nhấn mạnh điểm này.

- ... Vậy mục sở trường, tiểu thư điền gì?

- Em... Em lo nhiều chuyện thế làm gì? Em tự điền bảng biểu của mình đi. Đi thôi, đi thôi. Nếu đến muộn thì bà mồi đó lại nói cho không ra gì đâu. Câu nào cũng nhấn mạnh “Chúng tôi rất chuyên nghiệp”. Còn không để người khác gọi họ là bà mồi nữa chứ. Thế thì biết gọi họ là gì? - Nàng nhét cả cái bánh o vào miệng, đẩy lưng Tiểu Đinh nhằm phân tán sự chú ý của cô.

- Tiểu thư cho Tiểu Đinh xem tờ giấy của tiểu thư với. - Cảm giác ai đó có vẻ không bình thường, Tiểu Đinh chau mày: - Mọi người nói, tiểu thư việc thành công thì thiếu việc thất bại lại có thừa. Khi đi xem mặt, Tiểu Đinh phải ghi lại nhất cử nhất động của tiểu thư, đợi đương gia về để báo cáo ạ.

- ... Em biến thành tay sai của hắn từ o giờ thế? Đã rơi vào móng vuốt của Mẹ kế, em còn đối xử với ta như vậy... Á á á! Buồn quá! Em làm gì thế hả? Đó là bảng biểu của ta mà. Em không được xem. Bí mật riêng tư. Tại sao khi ta muốn giữ bí mật, em không giúp ta ư?

Tiểu Đinh giật lấy tờ giấy trên người nàng đọc lướt một lượt...

- Khuê danh: Long Tiểu Hoa (Chú thích: Đừng gọi tôi cái tên đại loại như Long Nhi); Giới tính: Nhìn bên ngoài thì là nữ (Chú thích: Có thể không sinh được con); Nơi ở: Nhà nào đó trên phố lớn phía tây thành (Chú thích: Sống cùng tiền phụ, muốn tìm người có thể ở rể); Tình trạng hôn nhân: Bị hưu (Chú thích: Còn trong trắng. Tôi càng yêu mãnh liệt thì càng đen tối. Đến đánh tôi đi này!); Thu nhập: Tiểu nhị, không có tiền (Chú thích: Tiêu của hồi môn); Sở trường: Ăn đến chết (Chú thích: Muốn nương tựa vào người có cùng sở thích); Sở thích: Thích đọc dâm thư, thích nhất là sách của Tiểu Như Ý, Tiểu Như Ý vạn tuế! (Chú thích: Không muốn người có cùng sở thích)...

- Đây... Tiểu Đinh, ta cảnh cáo em đừng có nhìn ta với thái độ “thảo nào tiểu thư không gả đi được” như vậy.

- ...

- Thái độ “thảo nào không ai chịu lấy tiểu thư” cũng không được.

- ...

- Cái gì mà “chẳng trách đương gia lại muốn đẩy tiểu thư đến Hồng Kiều hội”? Chuyện ta lấy chồng hay không liên quan gì đến hắn? Nếu hắn muốn làm cha thì cũng phải xem ta thích người cha thế nào chứ? - Rõ ràng hắn biết sở thích của nàng quan trọng thế nào mà.

Long Tiểu Hoa lẩm bẩm, đem những điều kiện hôn nhân kiêu ngạo của mình tới trước mặt mấy bà mối có tuổi, cuối cùng nhận lại được một lời đáp khiến khóe môi nàng phải giật giật. Bọn họ đúng là rất chuyên nghiệp, duy trì phong độ thật tốt, dựa vào kinh nghiệm lâu năm của mình nhanh chóng cung cấp cho nàng câu trả lời khẳng định:

- Long tiểu thư, cô không hợp tác như vậy thì sẽ không tìm được người phù hợp đâu. Kể cả là chúng tôi có chuyên nghiệp đến mấy cũng đều rất khó.

- Tôi là thế đấy. Lẽ nào tôi phải viết thật hoa mỹ, thêm mắm thêm hoa vào sao? Gả cho người ta rồi, đợi người ra phát hiện ra lại đòi trả về thì sao? Tôi lại bị bỏ thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây. Mấy người có chịu trách nhiệm không?

- ... - Vì cô như vậy nên mới bị người ta bỏ. Còn không chịu Sửa đổi nữa. - Nhưng... cô cũng nên sửa lại một chút chứ. Chẳng hạn như xem tiểu thuyết đòi bại, hoàn toàn có thể viết thành đọc sách lúc nhàn rỗi. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

- Làm sao tôi có thể viết như vậy được chứ? Sống mà cứ phải hướng theo ý kiến chủ quan của người khác, phải phục tùng, thể hiện cái hoàn mỹ sao? Chẳng lẽ còn nên chú thích: “Huynh có lấy thêm tiểu thiếp, tôi cũng không phản đối” sao? Như vậy sao?

- ... - Cô có chắc là mình đến xem mặt không? Hay là đến cãi nhau thế?

Các bà mối chuyên nghiệp bị Long Tiểu Hoa làm cho phát tức, cuối cùng thì mặc kệ nàng. Long Tiểu Hoa cứ như vậy ngồi ở đại sảnh của Hồng Kiều hội uống trà, quan sát các cô nương lần lượt được gả đi, hay người đến tục huyền, hoặc vài vị công tử muốn nạp thiếp. Ai xem xong tư liệu về nàng cũng nhìn nàng khinh thường. Lúc này nàng mới hiểu, hóa ra hình tượng đẹp thật sự rất quan trọng. Chỉ cần viết tốt hơn thì sẽ có đàn ông hỏi. Chẳng trách việc các cô nương phải biết cầm kỳ thi họa, đoan trang, thực nữ lại quan trọng như vậy. Chẳng trách nàng bị Mẹ kế ép học từ nhỏ. Hóa ra nếu bộc lộ tính cách chân thực của mình một cách thái quá sẽ phản tác dụng, khiến người ta căm ghét. Haizzz, thôi rồi, thôi rồi.

Đến chiều, vừa thấy Tiểu Đình có vị công tử chọn, nàng liền tiếp tục ngang ngược, lôi cuốn dâm thư giấu trong tay áo ra, cái chân còn vô phép tắc gác lên ghế dựa, bắt đầu chăm chú đọc.

Mấy ngày liền, không có người đàn ông nào đến tìm Long Tiểu Hoa. Nàng mang tiểu thuyết tới ngày càng nhiều, cuối cùng, đến cả bà mối cũng gạt nàng sang một bên, chẳng biết đến bao giờ mới làm mối được cho nàng.

Tới một ngày, có một người áo trắng đến. Nàng đang đọc tiểu thuyết thì ngẩng đầu lên nhìn. Cái bóng của người đó che ánh sáng của nàng. Nàng không hài lòng, xoay người đi, đặt cuốn sách xuống bên cạnh.

- Bạch thiếu gia, chào ôi! Cơn gió nào đưa công tử đến đây vậy? Công tử từ đâu đến thế?

- Kỹ viện.

- ... Điều này... Tôi nghe nói công tử không kén vợ nữa. Chúng tôi có thể giúp gì cho công tử đây?

- Tìm giúp tôi một cô nương.

- Bạch công tử muốn tìm một cô nương ở chỗ chúng tôi sao? Không biết Bạch công tử muốn Cột cô nương như thế nào? Không giấu gì công tử, các cô nương ở chỗ chúng tôi e là khó hợp ý công tử. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm cho công tử một cô nương tốt nhất. Công tử nói xem, công tử có yêu cầu khuê nữ thế nào?

- Tôi không cần khuê nữ. Tôi cần người bị bỏ.

Hả? Người bị bỏ ư? Quả là kỳ lạ! - Có... Có có có ạ. Chỗ chúng tôi có cả thiếu phụ bị bỏ.

- Không có cửa hồi môn.

- Có. Tuyệt đối có.

- Ham ăn.

- ... Điều này... có. Chắc chắn có. - Ai mà chẳng ham ăn chứ.

- Thích đọc dân thư.

- ... Điều này...

- Thích nhất là tiểu thuyết của Tiểu Như Ý.

- ...

- Ngoài ta ra, trong lòng người đó còn có người đàn ông khác. Có cô nương như vậy không?

- ...

- ... - Long Tiểu Hoa đặt cuốn sách xuống, ngẩng đầu lên thì thị giác, thính giác, khứu giác đều quay trở lại.

Bạch Phong Ninh đứng trước mặt, hương phấn thơm nức, y phục xộc xệch, còn có mấy vết son ở cổ, nhếch miệng nở nụ cười hoàn mỹ nhưng lạnh băng. Hắn nhìn chăm chăm vào nàng, như thể có tranh chấp gì với nàng vậy. Nàng nợ hắn tiền sao? Nàng không nghĩ rằng mình giàu đến mức có thể cho người khác mượn tiền.

- Tôi có cho công tử mượn tiền đi chơi gái sao?

- Ta dùng hai lạng bạc của mình.

- Mấy ngày mấy đêm?

- Giống như muội ba ngày hai đêm.

- Tôi đợi ở đây nhưng không phải là gái lầu xanh. - Đúng như thế. Tuy nàng cũng bị đem bán nhưng là gả cho người ta, sống cả đời cơ. - Công tử chưa làm chuyện đó chứ?

- Gì cơ? - Hắn ngẩng đầu lên, khiêu khích nói.

- Nhân vật nam trong tiểu thuyết tuyệt đối không làm đến cùng với người phụ nữ khác. Tôi cá là công tử không làm. - Cho dù hắn không còn đủ tư chất Bạch mã hoàng tử nhưng cũng có thể coi là có tiền có phong cách, không phải là đồ bỏ đi.

- Ta làm rồi.

- ...

- ngày hai đêm, muội đợi o lâu thì ta làm bấy lâu. - Hắn nhấn mạnh, tuyệt đối không che giấu. Đối với hành vi của nhân vật nam theo chủ nghĩa ảo mộng bỏ dở giữa chừng, hắn hoàn toàn không có thiện cảm. Dù là tức quá xuất chiêu thì cũng nên làm cho thật, làm giả thì vẫn là không có bản lĩnh. Chiêu thức thật thì có thật nhưng thắng bại thì... - Muội thắng rồi. Muội có vui không?

- ... - Người vui vẻ ngày hai đêm là hắn, người bị coi thường ngày hai đêm là nàng. Hắn việc gì phải làm ra vẻ đau khổ hỏi nàng có vui không chứ? Thắng ư? Rồi cuộc nàng thắng cái gì? Điều này có gì vui đâu.

Hắn gơ tay lau vết son trên cổ. Nàng gấp cuốn sách lại, loại bỏ hoàn toàn vị trí bạch mã hoàng tử của hắn. Được rồi. Sau này, mọi người đều là người xa lạ.

Hắn không nói gì, đặt tờ ngân phiếu xuống bên cạnh bà mối và nói:

- Tôi đem hàng đi đây. - Hắn đưa nàng rời khỏi đó.

- Công tử đến thể hiện mình sao? Vừa làm chuyện đó xong mà vẫn có thể y được à?

- Lát nữa, muội sẽ thấy thể lực của ta còn tốt hơn. - Hắc cười.

- Công tử định làm gì tôi?

- Trong mấy cuốn dân thư nói gì, cảm giác ôm đàn bà khác và ôm chân mệnh thiên nữ[1]không giống nhau.

[1] Chân mệnh thiên nữ: Người phụ nữ định mệnh, sẽ gắn bó với người đàn ông suốt cuộc đời.

- Vậy thì sao?

- Ta muốn thử xem rốt cuộc có gì không giống? - Ôm người đàn bà khác là súc sinh, ôm chân mệnh thiên nữ như trời đất dung hòa, vui vẻ thoải mái, còn có thể thấy cả cầu vồng cuối chân trời. Làm súc sinh lâu rồi, hắc đột nhiên thêm muốn cảnh tượng mỹ lệ.

- Xi! Huynh huynh huynh huynh, huynh lấy tôi ra làm vật thí nghiệm sao?

- Xem mặt xong nên động phòng. Đây chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

- Ngộ nhỡ cũng giống như ôm người đàn bà khác thì thế nào?

- Long Nhi, muội phải có lòng tin với ta chứ.

- Đây không phải là vấn đề tin tưởng hay không. Làm sao tôi biết làm rồi sẽ có gì giống nhau, khác nhau. Tôi đâu có giống như huynh...

- Suyt! Muội nói lớn thế. Muội muốn để người khác biết chúng ta sắp động phòng à? Ở đây cách sơn trang của ta quá xa. Chúng ta đến khuê phòng của muội nhé.

- Rốt cuộc là huynh lưu manh ở đâu chạy đến thế? Huynh là ai? Huynh mà là bạch mã hoàng tử sao? Huynh... hu hu hu!

Nàng cảm giác mình cùng hắc hạ xuống Cật đất trước cửa phòng mình. Tiểu Đình từ trong bước ra nhìn họ.

- Bạch công tử, sao công tử lại đi cùng với tiểu thư nhà tôi thế?

-Ta... Hắc là...

- Cúc áo của Bạch bỗng bị rơi. - Hắc hắc thản nhiên chỉ vào cúc áo trên cổ mình rồi cười. - Nhưng thật may đại tẩu nói, đại tẩu đã từng thấy nó. Chiếc cúc ngọc trên áo của Bạch bỗng rất khó kết hợp. Bạch bỗng muốn nhờ đại tẩu về phòng tìm giúp.

Đúng là nói dối mà.

- Ô! Chiếc cúc ngọc ư? Đúng, đúng, đúng. Đúng là tiểu thư có đấy ạ. Tiểu Đình đã từng nhìn thấy. Chỉ có điều, Tiểu Đình không nhớ là tiểu thư để nó ở đâu. Hai người có cần Tiểu Đình đi tìm giúp không ạ?

- Không cần. Tìm một vật nhỏ mà nhiều người rất phức tạp. Đại tẩu chắc còn nhớ. Hai chúng ta tìm sẽ tiện hơn. - Tốt nhất là tránh đi cho lành.

- Ô! Được rồi. Tôi cũng đang có việc. Vậy tiểu thư tìm giúp Bạch công tử nhé. - Tiểu Đình nói rồi nhảy chân sáo bỏ đi, để lại khuê phòng cho hai người.

- Tiểu Đình, em... - Lời nói dối như vậy mà cũng tin sao? Nha đầu này không thấy áo hắc bung ra một nửa, mặt thì dâm đãng sao? Cho dù cô ấy không cho rằng Long Tiểu Hoa nàng có thể hấp dẫn đàn ông, nhưng loài động vật ham ăn không có mắt thì có cần lựa chọn thức ăn đâu. Không phải nàng đã cho cô ấy mượn cuốn tiểu thuyết thúc tẩu loạn luân rồi sao? Lẽ nào cô ấy không có chút ấn tượng gì?

Nàng bị bịt miệng kéo vào thư phòng. Cửa phòng nàng bị người ta dùng chân đá khép vào.

Lên giường.

Cởi đồ.

- Tôi... Tôi không chơi, không chơi có được không? - Nàng nhìn đồ bị cởi đến một nửa thì quyết định nhận sai với hắn. Bạch mã hoàng tử, trò này không hề vui chút nào. Nàng thua rồi. Nàng nhận thua cũng không được sao?

- Không được! - Bây giờ mới hô dừng lại thì muộn rồi.

- Nếu để hắn biết tôi làm vậy trước khi xuất giá thì hắn Sẽ giết tôi mất.

- Muội để ý đến hắn thế sao?

- ... Tôi...

- Vậy có cần ta không?

- ... Huynh đừng hỏi câu trực tiếp như vậy được không?

- Không trực tiếp thì muội sẽ giả ngốc.

- ... - Tốt lắm! Cực kỳ hiểu nàng. - Hmynd còn phải ăn nói với mẹ mình. Để tôi học sổ sách và bàn tính mới có thể...

Kế sách trì hoãn.

- Việc đó có thể từ từ. Vì mẹ ta cũng nói, bà thích cô nương đầy đặn. - Hắn liếc nhìn ngực trái của nàng nói: - Bây giờ ở đây chỉ có hai người. Đợi chúng ta làm chuyện đó xong, trong lòng muội chỉ còn có ta.

Đàn bà là động vật để ý đến chuyện xác thịt mà.

- Đó chỉ là trên lý thuyết. Ngộ nhớ không phải thật thì sao?

- Có phải thật hay không, thử là biết.

- Huynh thử xong thì tôi phải làm thế nào?

- Cho ta nhé, Long Nhi? - Câu hỏi đã rõ ràng, cái tay không mời tự đến.

- ... - Hắn biết hình tượng bạch mã hoàng tử trong nàng chưa sụp đổ. Để đạt được ham muốn cảm thú, hắn đã tung chiêu ám muội. Đừng gọi tên nàng dịu dàng như vậy. Gọi nàng là đại tẩu, đại tẩu, đại tẩu... Á á á!

- Cho ta nhé. - Hắn hỏi nàng.

- ... - Sức chịu đựng của nàng, sức chịu đựng... Ồ! Sao áo của nàng lại tuột xuống eo thế này? Tại sao hắn lại cởi đồ nhanh như vậy chứ?

Nàng nóng tới mức có chút không suy nghĩ được, chỉ cảm thấy mình dần dần bị ép xuống gối. Cái bóng kia đã trùm kín lấy nàng. Có nên từ bỏ giằng co mà nằm xuống không? Nàng cũng nên làm rõ chứ? Trong lòng nàng còn đang rối bời mà. Nhưng nếu trái tim chạy theo xác thịt thì sao? Thực ra thuận theo một chút cũng chẳng tổn thất gì? Đến bản thân nàng cũng cảm thấy trái tim mình đang vật lộn, vừa muốn vượt tường, lại vừa thấy Cình không đúng.

Bây giờ nàng đang ngồi trên bờ tường. Rốt cuộc nàng nên nhảy ra ngoài hay quay lại? Có lẽ sau những đợt giằng co, nàng đã sáng suốt hơn. Làm thì làm, coi như giúp nàng kiểm chứng chút câu nói “Đạt tới niềm vui sướng trong trái tim nữ nhân”. Còn nếu thất bại thì cũng coi như lời giáo huấn dành cho các tỷ muội sau này. Nàng thật quả có tinh thần hy sinh ấy chứ!

- Này! Thái độ chuẩn bị đối mặt với cái chết đó của muội là ý gì thế? - Bạch Phong Ninh cười, giữ hai vai nàng, nhìn chằm chằm vào nàng.

- Nghe nói rất đau. Tôi phải chuẩn bị trước đã. - Nàng nắm chặt nắm tay, hít thật sâu.

- Ta sẽ nhẹ nhàng thôi. Muội đừng căng thẳng như pháp trường thế.

Bạch mã hoàng tử cùng cô gái đáng thương hòa hợp, mọi người hân hoan! Trong lòng nàng như muốn reo lên như lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên ngoài.

- Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư, lát nữa hãy tìm cúc áo. Đương gia, đương gia về rồi!

Soạt soạt, soạt soạt!

Rầm!

- Chao ôi! Mẹ ơi! Sao huynh không đỡ tôi để tôi ngã chứ?

- ...

- Áo váy của tôi, áo váy của tôi đâu? Huynh còn ngây người ra làm gì? Mau mặc đồ vào đi.

- ...

- Lần này bị hấn bắt thì không chỉ là phạt đứng cầm canh hạnh đồ nữa đâu, hấn sẽ chôn tôi xuống đất luôn đấy.

- ...

- Em nhìn mà không nhận ra à? Ta vừa làm xằng cùng đàn ông đó!

- ... Tiểu thư không thể đợi em quay đi rồi hãy nói sao?

Bạch Phong Ninh ngồi bên mép giường, tay chống cằm nhìn cảnh hạnh đồ vì Long Hiểu Át quay về mà nhảy vọt xuống, bỏ nhào tới mặc đồ, bỏ lại hấn nằm lạch lổng trên giường.

Hấn bỗng lại muốn gọi nàng là đại tẩu bằng cái giọng hằn học.

41. Q.1 - Chương 41: “cha” Về Ủ? Thôi Chết Rồi!

Lồm cồm bò dậy, y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời, muốn giấu càng lộ, chưa đánh đã khai, ở đây không dám loạn.

Long Tiểu Hoa quần chặt dây lưng, váy quét dưới đất, kéo đi một vòng, vì đi giày trái nên nàng đã ngã nhào xuống đất. Nàng đã từng nghĩ tới trăm ngàn cách đón Long Hiểu Át trở về. Có cảnh tượng nàng sẽ mở to mắt nhìn hấn từ trước mặt mình lạnh lùng lướt qua. Cũng có cảnh nàng làm như không có chuyện gì, vỗ vai hấn nói: “Ái chà! Đã lâu không gặp. Lần này chuẩn bị phải đợi bao lâu nữa đây.” Thậm chí nàng có thể học cả tiếng hứ lạnh lùng của các mỹ nhân trong sách, lãnh đạm nói: “Hứ! Huynh ra ngoài còn biết đường về sao?”...

Nhưng không hề có những cảnh tượng như vậy. Y phục xộc xệch, đầu thì nặng trĩu, nàng lồm cồm bò dậy, giống như mộ kẻ gian trước mặt hấn, hạnh đồ vượt tường, kẻ mang tội danh thiên cổ, chỉ có thể ôm lấy chân hấn mà nói: “Đương gia vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nhưng mà vẫn may, ít nhất lần này nàng không hề ngã dưới chân hấn, vậy cũng coi như tiến bộ lắm rồi.

- Ái chà! Sao Long tiểu thư lại hành đại lễ với ta như vậy? Thật là ta không dám nhận.

Hả? Giọng người đàn ông của nhà nàng từ khi nào lại biến thành không mê hoặc, không khiêu khích, không bồn chồn như vậy? Lại còn lễ độ gọi nàng là Long tiểu thư nữa?

Nàng chớp mắt, ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình.

- Lâm viên ngoại?

Sao lại có kẻ như thế chứ? Ông ta đã mượn danh Mẹ kế bắt nàng tại trận ư? Còn hại nàng bò lồm cồm quỳ gối trước mặt ông ta? Muốn bán con gái đi chứ gì? Thật phiền phức! Con gái ông ta không thể giống như nàng, gả cho ai đó rồi đợi bạch mã hoàng tử sao?

Nàng bò trên mặt đất nhìn Tiểu Đình đứng bên, tỏ vẻ hồ nghi với hoàn cảnh trước mặt, cô lắc đầu chỉ Giả quản gia đứng ngoài cửa sổ đang nhìn như không liên quan gì đến mình. Có tiếng thì thầm bên tai nàng:

- Giả quản gia nói cô nam quả nữ như củ khô bốc cháy, tẩu thúc loạn luân vô đức, em dành thời gian cho cô mặc đồ đã là tốt với cô lắm rồi.

- Thế nên, vốn không phải là kẻ chết tiệt đó quay về mà là một kẻ qua đường ư?
- Giả quân gia nói, như vậy mới có thể thử lòng cô. Sao, xấu hổ rồi hả?
- ... - Dùng ánh mắt giết chết ông ta.
- Nhưng em cảm thấy Giả quân gia sai rồi. Với dáng vẻ của cô... - Cực kỳ dâm đẳng! - hoàn toàn không biết hai chữ “Xấu hổ” viết thế nào.
- Long Tiểu Thư, mời đứng lên. Dù sao tiểu thư cũng đang là người giúp đỡ ta, sao ta có thể để tiểu thư bò trên mặt đất như vậy được? - Lâm viên ngoại vội vàng giơ tay ra đỡ.
- Long Tiểu Hoa bĩu môi, lập tức đứng lên. Nàng vốn chẳng làm gì có lỗi với Lâm viên ngoại, bò trên mặt đất với dáng vẻ đáng thương để mong sự cảm thông của ai chứ?
- Long Hiểu Át không có nhà. Khế ước của các người cũng do hắn ký. Có chuyện gì đừng đến tìm tôi. - Nàng lập tức xua tay chứng minh mình chẳng liên quan gì đến khế ước cả.
- Lần này, ta không đến tìm ông chủ Long, mà là đến tìm cô.
- Tìm tôi ư? Có phải trong khế ước nói hắn bán tôi, đợi hắn đi rồi thì đến nhận người phải không? Tôi không cần biết. Tôi không bán thân. Nhá!
- Vậy bán nghệ thì sao?
- Lâm viên ngoại xua tay, đánh giá nàng, bộ dạng ám muội khiến nàng không thể không hiểu lầm. Nàng lập tức giơ hai tay che trước ngực, lùi lại. Lúc này, sao Bạch mã hoàng tử không xuất hiện để thể hiện màn anh hùng cứu mỹ nhân chứ? Đúng rồi... Đúng rồi. Hắn còn đang ngồi ở đầu giường của nàng giận dữ. Thật đúng là không trông mong gì kẻ háo sắc.
- Ông muốn tôi đến quán trà của ông đọc dâm thư sao? - Nàng thật sự chỉ có cái này có thể coi là tài nghệ. Nếu ông ta không sợ quán trà của mình bị coi là nơi dâm loạn trước bàn dân thiên hạ, bị đóng cửa vì tội danh hủy hoại thuần phong mỹ tục, thì nàng hoàn toàn có thể vì bảo vệ bản thân mà hy sinh một chút hình tượng trong trắng của mình.
- Ta muốn mời Long tiểu thư đến quán trà diễn kịch.
- Diễn kịch ư? - Nàng cao giọng, tròn mắt nhìn Lâm viên ngoại: - Diễn vở kịch nào?
- Võ Tòng đánh hổ.
- Xì! - Vở kịch chỉ có hai người, nàng đương nhiên không cho rằng Lâm viên ngoại sẽ mời nàng diễn vai Võ Tòng trong vở đó.
- Ái chà! Cô không biết đấy thôi. Từ sau khi cô diễn vai đó, vở kịch được rất nhiều người yêu thích. Khách đến trà quán đều nói thiếu vai diễn của cô thì họ không đến nữa. Ta đã vất vả giải thích mấy hôm nay rồi, giờ chỉ có thể chạy đến đây cầu cứu cô thôi.
- Hóa ra hổ cái cũng có thể được hoan nghênh như vậy. Nhưng hứng thú của đám khán quan đó sao có thể quan trọng hơn sở thích đọc dâm thư của nàng được chứ.
- Thật không ngờ cũng có người giống như ta, biết thưởng thức tài nghệ của đại tẩu. - Giọng nói phiêu diêu thoát tục, âm cuối lại đậm vẻ phong trần lướt theo Bạch Phong Ninh bước qua cửa tiền đình rồi truyền vào đại sảnh.
- Long Tiểu Hoa quay đầu nhìn hắn đang rảo bước tới, y phục trên mình vẫn xộc xệch, mái tóc rối bời sau trận vận động trên giường vẫn buông xuống, ánh mắt như báo với thiên hạ rằng hắn vừa làm chuyện “vợ bạn không khách sáo, chăm sóc cả trên giường”. Tốt lắm! Xem ra hắn chẳng hề có ý định chùi mép sau khi ăn vụng.
- Bạch thiếu chủ, sao thiếu chủ lại... - Lại thế này? Lâm viên ngoại nuốt mấy chữ đó trong bụng. Rõ ràng ông ta biết “không nhìn những thứ vô lễ, không nghe những điều vô lễ”, chỉ là cũng may, ông ta còn chưa gả con gái mình cho kẻ bất lương này.

- Lâm viên ngoại, rất vui được gặp, rất vui được gặp. Bạch mỗ nhận sự ủy thác của Long huynh đến Long phủ thăm đại tẩu. Đang nói chuyện ở trong phòng thì nghe thông báo, chúng tôi cứ tưởng là Long huynh quay về, không ngờ lại là... - Bạch Phong Ninh liếc nhìn Giả quản gia đang cúi đầu: - Người của Long phủ thật thích diễn trò.

- Nói chuyện bình thường... - Vừa nói chuyện vừa cời đồ sao? Lại còn trùm chần nói chuyện?

- Nghe nói Lâm viên ngoại muốn mời đại tẩu nhà tôi lên đài diễn ư? - Hắc cười ngờ vực.

Long Tiểu Hoa vừa đứng lên, đang chỉnh lại dây lưng. Không vội vã, hần bước lại gần nàng hai bước rồi giữ khoảng cách phía sau nàng. Làm gì có chuyện đứng trước mặt khách chính lại dây lưng chứ? Phóng khoáng cũng nên xem đối phương là ai.

- Ta có dự định như vậy. Chỉ sợ lần này ông chủ Long không có hứng cho Long tiểu thư xuất đầu lộ diện thì sao lại để đại tẩu đến làm ở khách điểm chứ? - Đó là sự thực. Nàng muốn đi đâu, làm gì, cũng chẳng liên quan gì đến ai đó. Cùng lắm thì hần cũng chỉ là quản gia làm công của nàng mà thôi.

Nói xong, hần quay đầu nhìn nàng nhưng thấy nàng không nhúc nhích gì. Bộ mặt đáng ghét rõ ràng là đang rất để ý nhưng lại làm như không có chuyện gì.

Tự nhiên hần lại muốn ức hiếp nàng. Rõ ràng vẻ mặt nàng đã rất khó xử khi bị hần ép lên giường, rõ ràng vừa nghe thấy nha đầu chạy đến báo ai đó quay về thì nàng liền lao ngay ra đón, còn lớn tiếng nói hần là kẻ háo sắc nữa chứ.

- Đúng đúng. Bạch thiếu chủ đã nói như vậy, còn ý của Long tiểu thư thế nào?

- Tôi...

Nàng đang định lên tiếng trả lời. Nàng làm việc ở khách điểm có ăn có uống cũng tốt rồi. Việc gì phải vất vả chạy ra ngoài đóng vai hổ cho người ta đánh nữa. Nàng không cần.

- Long nhi muốn giày vò mình đến Hồng Kiều hội tiếp sao? - Bạch Phong Ninh hơi cúi xuống, thì thầm bên tai nàng: - Phàm là những chuyện để Long huynh thay mặt làm chủ, chẳng có chuyện gì tốt cả.

Ngụ ý của câu nói là: Dù muốn để người khác lo thay chuyện của mình thì cũng nên chừng mực thôi.

- ... - Nàng ngẩng lên nhìn Bạch Phong Ninh và cảm thấy hơi sợ hần giẫm phải trái tim nhỏ bé của mình. Trong đầu hiện lên cảnh tượng ai đó đứng trước mặt nàng nói: “Muội có thể hiểu chuyện hơn chút được không? Đừng có chuyện gì cũng ỷ lại vào người khác”. Nói thật là nàng vẫn chưa hết oán hận. Nàng vẫn giữ hình tượng ham ăn, cố chấp. Cuối cùng, nàng vẫn phải dựa vào người khác, chẳng hề động tay, nhưng không có nghĩa là người khác có thể làm gì với nàng cũng được.

Vì nàng không có tài cán gì nên hần mới coi thường nàng, nên mới bắt nàng đi làm tiểu nhị ắt mặt. Vì ghét nàng ỷ lại nên hần mới đưa nàng đến Hồng Kiều hội cho người ta chọn. Vì nàng ham ăn nên hần mới dùng cách này để nàng hiểu được rằng một cô nương như vậy sẽ không ai cần.

Nàng hiểu rồi.

Chẳng phải là đừng ỷ lại vào người khác, phải độc lập sao? Kiếm được tiền cũng không khó như vậy. Chẳng qua vì nàng không chăm chỉ làm thôi. Chỉ cần nàng muốn thì sẽ làm được. Nhân vật nữ trong tiểu thuyết đều làm gì được mọi người yêu thích đấy thôi. Tự lập, điều này không phải chuyện gì quá khó. Nàng cũng có thể không cần dựa vào hần để sống.

Phải thay đổi ngay từ hôm nay!

- Tôi sẽ đóng.

Đây là lần đầu tiên động cơ và ý chí của nàng mang tính chính nghĩa.

Nàng muốn chứng minh, nàng không phải là kẻ ỷ lại. Nàng có thể không cần hần.

Bạch Phong Ninh không nói gì, chỉ nhìn nàng siết chặt nắm tay, mặt đầy quyết tâm. Nước cờ này không ở trong tính toán của hần nhưng “vô tình cảm liều”[1] lại khiến hần đạt được chiến thắng.

[1] Trong câu “Cổ tình trồng hoa, hoa không mọc. Vô tình cảm liễu, liễu xanh um”, để chỉ những sự việc ngẫu nhiên, những thành quả may - rủi không ngờ tới.

Hắn là kẻ ngốc! Đối phó với người như vậy phải dùng trái tim mới cầm chắc phần thắng. Cục diện lúc này, hắn buộc phải đi một bước tính một bước, chỉ hy vọng kẻ này có thể tự lập trước khi Long Hiểu Ất trở về cho Bạch Phong Ninh hắn thấy.

Long Hiểu Ất chống tay bên giá sách, nhíu mày, nhếch môi.

Hắn đang đấu tranh. Hắn nhìn vào tên cuốn sách với nội dung tuyệt đối mất trí đó mà đấu tranh.

Chỉ đến khi tiếng Tiểu Bính từ xa đến gần thì hắn mới xoay người trầm tĩnh hỏi:

- Tất cả đã xử lý xong chưa?

- Rồi ạ. Theo ý của đương gia đều bàn giao với các cửa tiệm rồi ạ. Đương gia thật sự không định ở lại thêm mấy ngày nữa chứ? Trước đây, chúng ta thường đi đến Tết mới về cơ mà.

- Ở phủ ta còn chuyện chưa làm xong, phải quay về thôi. - Hắn không nói nhiều, xoay người chuẩn bị đi. Đi được hai bước thì dừng lại, hắn quay đầu nhìn lên giá sách, thở dài, phẩy tay bảo Tiểu Bính: - Người ra ngoài đợi trước đi.

- Hả? Vâng... - Tiểu Bính nghi ngờ nhìn vẻ khác lạ của đương gia nhưng ý của đương gia như vậy thì chỉ có thể làm mà không được hỏi gì, tuân theo ý của đương gia thôi. Hắn đành đi ra đợi ở bên ngoài.

Long Hiểu Ất xoay người, nhìn lên giá sách, ngón tay lướt qua mỗi cuốn sách, cuối cùng dừng lại ở cuốn sách mà hắn đã nhìn suốt mấy phút. Hắn rút cuốn đó ra, bước đến quầy, che tên sách lại nói với chủ tiệm:

- Phiên ông tính tiền.

- Có ngay.

Chủ tiệm khách sáo cầm cuốn sách lên tìm giá bán. Hắn đứng trước quầy chỉnh lại tay áo, nhìn mấy cô nương vừa bước vào tiệm sách, đi thẳng đến giá xếp đảm thư, cầm cuốn sách rồi liếc mắt nhìn hắn, hắn chau mày.

- Khách... khách quan! - Rõ ràng là ông chủ tiệm cũng bị hắn làm cho khiếp sợ.

- Tổng cộng là con số này. - Để giữ khoảng cách, chủ tiệm chỉ vào con số trên bàn tính nhưng những hạt trên bàn tính lại càng làm hắn thấy ghét hơn.

Hắn gơ tay đập lên bàn tính. Hắn vốn không muốn thấy những hạt tròn tròn trên đó. Hắn bỏ lại hai đĩnh bạc:

- Gói cuốn sách lại cho ta, gói kỹ vào, gói thật nhiều lớp ấy.

- Hả?

- Ta bảo ông gói thì cứ gói đi. Đừng nói nhiều.

- Vâng vâng vâng, khách quan. Số ngân lượng này đủ để mua cuốn có bút tích tác gia đấy. Loại sách này ở tiệm chúng tôi bán chạy lắm. Để tôi vào kho đổi cho khách quan cuốn khác. - Chủ tiệm tốt bụng giới thiệu, không đợi hắn ngăn lại đã xoay người đi vào kho lớn tiếng: - Con trai, lấy giúp cha cuốn Cha, người ta muốn của Tiểu Như Ý đã đề tên ấy.

- Xì!

Mấy tiếng xì xầm vang lên. Long Hiểu Ất cảm thấy hơi đau đầu. Bỗng nhiên có thêm mấy tiếng xì xầm khiến hắn bực tức nắm chặt tay.

- Hóa ra nam nhân đẹp như vậy cũng thích đọc loại sách này.

- Ra nói chuyện với người đó đi. Người đó cũng thích Tiểu Như Ý đấy.

- Lại còn thích tiếng gọi cha nữa chứ. Thế mà chúng ta không biết.

- Nếu có người cha đẹp như vậy thì tốt quá...

- Đúng đúng đúng!!!

...

- ... Tránh xa ta ra một chút. - Đó là câu nói duy nhất hắn có thể phát ra.

Mấy phút sau, Long Tiểu Bính thấy mặt chủ nhân của mình hơi đỏ, chau mày, nhếch môi từ trong tiệm sách bước ra, tay cầm cuốn sách đã được gói nhiều lớp.

- Đương gia... đương gia... cuốn sách này không phải là... - Đương gia có hơi thái quá rồi không? Đương gia không thể đến mức mua loại sách đồi bại này cho tiểu thư được. Nghe chủ tiệm sách đọc tên cuốn sách đó, rõ ràng là làm mất thể diện của đương gia mình rồi mà. Không không không, đương gia tuyệt đối không thể vì tiểu thư mà như vậy được. Hắn cũng hiểu biết lắm chứ. Đương gia càng không thể mong tiểu thư thật sự học cách đối xử thế này thế kia với đương gia trong cuốn sách này được. Đương gia cũng không thể mua ình để theo nó mà làm này làm nọ với cô ấy. Đương gia chỉ tiện đường đi qua, tiện thể nhìn thấy cuốn sách này, tiện thể mua về mà thôi. Vừa hay không mang gì về cho tiểu thư, vừa hay có cuốn sách này, vừa hay tiểu thư lại rất thích, thế là đương gia mang nó về, tiện thể làm quà, tiện thể ném cho cô ấy thôi.

- Mai chúng ta về phủ. - Long Hiểu Ất vẫn nhất quyết theo ý cũ.

- Vâng. Nhưng cuốn sách đó...

- Hôm nay hãy cho Bôn Tiêu ăn thật no. - Hắn sải bước hoàn toàn không để ý xem người phía sau có theo kịp hay không. Hắn chỉ muốn làm tan đi bức tức trong mình.

- Vâng ạ. Nhưng cuốn sách đó...

- Tăng lương năm lượng. - Hắn không quay đầu lại, chỉ giơ năm ngón tay, nói với Tiểu Bính ở phía sau.

- Dạ?

- Mua sự im lặng của người.

- ... - Vâng... thưa đương gia. Tiểu Bính hắn tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ người nào biết đương gia ra ngoài mua cho tiểu thư cuốn Cha, người ta muốn của Tiểu Như Ý... Đây chỉ là quà sinh nhật thôi sao? Không đúng. Mấy ngày nữa chẳng phải là đến sinh nhật đương gia à? Làm gì có người nào sinh nhật lại đi mua đồ tặng người khác chứ? Hắn rất muốn hỏi nhưng lại không muốn bớt đi lượng bạc nào. Muốn hỏi lại không muốn bớt tiền, muốn hỏi...

- Ở phủ có tin gì không? Khi ta không có nhà, hắn có đến làm loạn không? - Long Hiểu Ất bước chậm lại, quay đầu hỏi Tiểu Bính.

Tiểu Bính chỉ vào miệng mình. Bây giờ hắn đã bị bạc nhét đầy miệng, không tiện nói nữa.

- Bây giờ ngươi có thể mở miệng rồi. - Hắn lườm Tiểu Bính thờ dài.

- Về nhà thôi. Mấy ngày trước tiểu thư đã ngoan ngoãn đến Hồng Kiều hội xem mặt. Sau đó đúng như đương gia dự đoán, không ai hỏi cả và bị đuổi về nhà.

- Sau đó thì sao? - Hắn hỏi tiếp.

- Thực ra thì cũng có người đồn rằng Bạch công tử đã đưa tiểu thư về.

- ... Sau đó. - Hắn hừ lạnh một tiếng, không vui.

- Sau đó Lâm viên ngoại đến phủ hỏi thăm.

- Ông ta đến làm gì? - Hắn dừng bước.

- Nghe nói là mời tiểu thư đến biểu diễn ạ. Đương gia, cuối cùng tiểu thư cũng có tài nghệ khiến người khác khen ngợi. Đương gia...

- Về phủ. Tối nay lên đường.

- Hả?

Đương gia làm sao vậy? Điều này khiến người ta thật sự hài lòng. Cuối cùng, tiểu thư cũng có tài nghệ, có người yêu thích. Sao đương gia phải sợ như thế bị người ta cướp mất tài sản quý báu vậy chứ? Lại còn vội vàng về nhà trước dự định nữa.

42. Q.1 - Chương 42: “cha” Đã Về

Bạch Phong Ninh ngồi ở lầu hai của trà quán, hai chân bắt chéo đung đưa nhè nhẹ. Hơi nóng từ chén trà bốc lên chậm chậm. Trên đài đang diễn vở Võ Tông đánh hổ. Con hổ ểu Hoa đang bị truy đuổi đến đường cùng nhưng vẫn cố sức bò dậy, dùng hai chân tiến hóa của mình, tăng tốc theo ếng reo hò của khách quan bên dưới. Âm thanh hỗn tạp làm hần hơi chói tai. Hần thu ánh nhìn, quay ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời âm u sắp có vài giọt mưa. Không khí u ám giăng kín.

Hần nhìn lên bầu trời phát ra một ếng rất nhẹ mà đến bản thân hần cũng không ngPe kịp ý giấu cột trong đó. Chỉ đến khi vở kịch kết thúc, tấm rèm buông xuống, hần mới chậm rãi bước xuống cầu thang gỗ đến thẳng chỗ kẻ đang lấy ền công. Đường như nàng rất quen với cô nương làm công ở đây. Trước khi lấy ền, nàng còn nói chuyện với cô ấy.

Tuy không quân tử lẫm nPung hần cũng chẳng có hứng thú nghe chuyện của đàn bà con gái. Hần đứng một bên nhìn nàng khó khăn len ra khỏi đám đông.

Sự thực chứng minh, hần đã thắng cuộc. Từ đầu đến cuối, Long Hiểu Ất đều tìm có thoái thác. Còn nàng chỉ là cái cớ của hần. Nàng không phải là người rời xa Long Hiểu Ất thì quần bách đến nỗi phải kêu trời kêu đất. Nàng không phải là người chỉ biết dựa vào Long Hiểu Ất, chỉ biết bám theo chân Long Hiểu Ất. Nàng chỉ chưa biết rằng mình có thể sống tốt mà không có Long Hiểu Ất, không cần Bảỉ nghe theo hần. Rốt cuộc vì sao Long Hiểu Ất không chịu quay về kinh thành? Long Hbểu Ất đang nghĩ gì? Hần không hề hiểu rõ về điều này.

Thực ra, hần không chắc mình đang thăm dò nàng, bõn cột nàng hay là đang trừng phạt nàng. Hần chỉ vô tình cổ vũ nàng nhận lời mời của Lâm viên ngoại. Hần cho rằng bản thân hần đang sắp xếp cho nàng, chỉ để nàng không cần phải dựa dẫm vào Long Hiểu Ất mà thôi. Bốn này qua, hần coi nàng biểu diễn trên đài. Nhìn bộ dạng nàng chen chúc giữa đám người, nhìn nàng ra tới cửa vừa trông thấy mình liền nhếch môi cười, rồi cuối cùng đi nhanh về phía hần, những điều này không hiểu sao lại khiến hần cảm thấy thất vọng, cảm giác đó hoàn toàn không giống như lần đầu nhìn thấy nàng bị lôi ra làm trò cười trên đài diễn. Cảm giác đó đè nặng trong lòng hần.

Trái m hần nói với hần rằng, có một thứ không biết gọi là gì đang dần dần bao phủ trái m hần. Nàng càng lại gần hần thì hần càng thấy đau. Tóm lại chỉ đến khi ở trước mặt nàng thì hần mới có thể áp chế được cái thứ kỳ lạ đó.

Mùi phấn son xộc tới, những khuôn mặt cười giả tạo xuất hiện trước mặt hần, những giọng nói hờn dỗi điệu đà vây quanh hần.

- Ôi! Đây chẳng phải là Bạch công tử sao? Mấy ngày không gặp, công tử quên mất ện thiếp rồi à?

Nói xong, “ện thiếp” đó liền chạm nhẹ vào tay hần.

- Khi nào thì Bạch thiếu chủ lại đến chỗ chúng tôi tPé? Nô gia rất mong được hầu hạ công tử một lần. Lần trước, suýt nữa công tử đã cho nô gia được...

Giọng “nô gia” đó đầy vẻ thẹn thùng, một chiếc khăn tay được đặt trên vai hần từ từ trượt xuống ngực.

- Bạch công tử, lần trước công tử chỉ dạy đánh đàn, nô gia vừa luyện xong. Khb nào công tử đến phòng nô gia thưởng thức được không?

Người đàn bà này còn có chút tử tế, không đến nỗi đẩy hần vào chỗ bất nghĩa.

- Các vị cô nương tha cho Bạch mỗ được không? Nếu không thì Bạch mỗ khó ăn nói lắm. - Bạch Phong Ninh cười, giơ tay ngăn các cô nương lại. Nếu người đằng kia nhìn thấy họ thì chắc chắn sẽ nổi cơn ghen à xem.

Mấy cô nương hồng trần hiểu ý hẩn, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy đại ẩu thư nhà họ Long tóc tai rối bù, người dầm mồ Pôi liếc nhìn về phía này một cách đáng sợ! Nàng giậm chân uỳnh uỵch bước về phía họ, bĩu môi, nở nụ cười:

- Bạch công tử có hứng thật đấy!

Bạch Phong Ninh mỉm cười, không chút vội vàng, giả vờ ho nhẹ một ếng, thì thầm bên tai nàng:

- Long Nhi, ta có thể giải thích.

Nàng lườm hẩn, dùng ánh mắt thăm dò Pấn, rồi lại nhìn mấy cô nương đang trong trạng thái mơ màng, zĩu môi nói:

- Ai là Long Nhi, gọi đại tẩu! - Nói xong, nàng xoay người bước qua cửa bỏ đi. Đâu phải ab cũng có thể gọi đại tẩu. Không phải chỉ một mình hẩn sao? Ai nổi giận, người đó sớm già.

Hẩn đứng ngây ra đó, mãi sau mới mỉm cười nhìn cái bóng đang xa dần kia. Hóa ra từ “Đại tẩu” lại đáng yêu như vậy. Hẩn quay lại nói với mấy giai nhân má hồng:

- Hôm nay thật là đặc tội. Bạch mỗ đã làm cho đại tẩu nhà mình nổi giận rồi. Sau này Bạch mỗ sẽ khó mà chào hỏi các vị cô nương trên đường. Xin cáo từ.

Hẩn nhẹ nhàng bước qua bậc cửa, sải hai ba bước đã đuổi kịp kẻ kia. Dù đang bức mình thì cái bóng đó cũng không thể đi nhanh được. Pấn giơ tay phải khoác lên vai nàng như thể huynh đệ rồi bĩu môi với nàng:

- Sau này không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài xem mặt. Nếu không thì... nhìn thấy chưa? Đây là kết quả đấy. - Thế mới nói, người nghiêm chỉnh mới có thể giữ mình, chỉ cần nàng giữ được mình thì hẩn tuyệt đối sẽ phối hợp đến cùng.

- Tôi đi xem mặt là bị ép. Ai ép huynh đến kỹ viện chứ?

- Muội... - Là ai hôm đó nói với hẩn rằng, nàng muốn đi xem mặt chứ.

- Huynh thật không biết xấu hổ. Đã vui chơi còn đổ lên đầu tôi? Tránh xa ra. Huynh động vào đại tẩu làm gì? Trời nóng thế này mà huynh không thấy nóng sao? - Bạch mã hoàng tử nhà nào lại đối xử với người trong lòng của mình như vậy chứ? Xưng hô cứ như huynh đệ một nhà vậy.

- Chẳng phải là giả ngốc, miệng nói mà lòng không muốn sao? Muội cũng đâu có nói thật?

- Mỗi câu tôi nói đều thật cả.

- Vậy sao? Vậy nói câu “Tôi đang ghen” đi xem nào.

- Tôi không có...

Hẩn buông lỏng tay, quay mặt lại nhìn nàng. Đôi mắt màu xám nhìn thẳng vào mắt nàng, khiến nàng phải nuốt nước bọt. Nàng vô thức lùi ra xa hẩn một chút nhưng bị hẩn giữ lấy, kéo lại gần hơn. Cả người nàng trong tư thế bị hẩn bao vây.

- Nói đi.

- Tôi... - Thái độ “không nói ta sẽ hôn muội” của hẩn này là ý gì chứ? Tư thế này thật sự quá bất lợi cho nàng. Mối hẩn chỉ cần nhích một chút là có thể chạm vào môi nàng. Gây chú ý giữa phố lớn ư? Dù gì bên ngoài họ cũng xưng hô là thúc - tẩu.

- Đọc bao nhiêu tiểu thuyết như thế, chẳng có lý do gì để không biết ghen. Cái gọi là ghen chính là khi nhìn thấy người trong lòng của mình ở bên người khác, chính là xuất phát từ đây... - Hẩn chỉ tay vào ngực nàng nhưng tay nàng ngăn lại: - Chỗ đó sẽ cảm thấy đau thất lại, đau khổ, ngạt tPở, sau đó nPất định sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo, tỏ ra thờ ơ với đương sự, cũng cPỉnh là ta. Nào, nói muội ghen đi.

- ... - Hẩn giải thích kỹ như thế làm gì? Đường như hẩn rất muốn giải thích vậy.

- Còn không nói sao? - Hấn chờ đợi, dùng trán của mình ngăn nằng, thấy nằng sống chết mím môi thì mỉm cười. - Muội không nói, vậy ta có thể nói rồi?

- Hả?

- Ta ghen. Ta không thích muội đứng trên đài biểu diễn cho người khác xem. Ta ghen. Ta không thích thấy muội đi xem mặt. Ta ghen. Ta không thích muội lên có ý với người chồng cũ sau lưng ta. Đáng về muội muốn tự lập đứng lên để hấn thấy khiến ta cảm thấy khó chịu. Muội biết không Pả? Còn nữa, muội biết ta ghét nPất muội điều gì không?

- ...

- Dù chân rất đau cũng không chịu làm nững ta đòi gọi xe. Nững nịu với ta khó như vậy ư? - Hấn còn nhớ ngày đầu tiên sau khi đóng vai hổ, nằng đã ở bên Long Hiểu Át nửa bước không chịu rời. Hấn nhủ mày.

Nằng ngây người đứng giữa phố, nghe ếng sấm ầm ầm trên đầu. Những hạt mưa nhỏ bắt đầu từ trên trời rải xuống. Rõ ràng là tai nghe những lời tình tứ mà lòng nằng lại thấy như đang ầm ụt. Lòng ngực nằng xuất hiện một lỗ hổng lớn.

- Ai biết nững nịu có bị coi là ỷ lại vào người khác không? - Nằng nhìn những hạt mưa nhỏ dần dần bay trên phố, lẩm bầm.

Nằng học mấy năm cầm kỳ thi họa nhưng không học được. Nằng trốn học sử dụng bàn tính nhưng cuối cùng năm mười một tuổi phải lấy chồng, lấy một kẻ bỏ mình mà chẳng biết lý do vì sao. Lúc đó, nằng còn nhỏ, không hiểu chuyện nên không có ai để ý đến cảm nhận của nằng.

Đại tiểu thư biến thành ử nữ đã trở thành chuyện bình thường. Người đáng lẽ thân thiết nhất với nằng thì suốt ngày ở bên ngoài làm ăn, bận đến mức mỗi năm chỉ thấy mặt một lần. Bây giờ hấn nạt nộ nằng, nói ghét nằng chuyện gì cũng ỷ lại hấn, chuyện gì cũng dựa dẫm hấn.

- Tôi không có ý ỷ lại vào người khác. Không ai nói với tôi ỷ lại người khác sẽ kPiến người ta coi thường, không ai nói với tôi đi xem mặt lại khiến người ta ghét như thế, không ai nói với tôi đi làm lại vất vả như vậy. - Hóa ra, trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà nằng không biết, không ai dạy nằng thứ khó ết kiệm nhất trên thế giới này là ền, nơi khó xử nhất là lòng người. Người ép nằng học cầm kỳ thi họa chưa từng dạy nằng những điều này. Vậy thì việc gì hấn phải chê nằng không hiểu những điều này chứ?

Ý chí quyết tâm của nằng bị dập tắt ngay từ ngày đầu ền. Chui trong bộ da hổ rất nóng, lại còn bị người ta bắt nạt nữa. Chân nằng sưng lên mấy cục, người đầy vết tím bầm. Một ngày đổi lấy hai lạng bạc không đủ cho nằng mua cuốn Cha, người ta muốn. Thảo nào 813 thích xem ử thuyết như vậy mà không chịu bỏ ền ra mua. Thảo nào, mỗi lần cô ấy đều nhìn nằng ngưỡng mộ khi thấy nằng lấy ra một cuốn tiểu thuyết xa xỉ. Nằng luôn nghĩ mình là kẻ đáng thương, không như đại tiểu thư nhà người ta xiêm y xúng xính, ra khỏi cửa là có người sẵn đón. Nằng chẳng có gì cả, chỉ được ăn, được uống và không phải làm việc nặng nhọc, lười biếng không ab quản lý. Thi thoảng lại cầm chút bạc đi mua mấy thứ mà người ta cho là xa xỉ. Hóa ra, cuộc sống của nằng lại xa xỉ như vậy. Dù sao nằng vẫn là một đại ử thư, nhưng là một đại ử thư thiếu khí chất, thiếu địa vị.

- Tôi cứ nghĩ hấn bắt nạt tôi, hấn chiếm hết gia sản nhà tôi, Pấn bắt tôi đi làm tiểu nhị, ép tôi học những thứ tôi không thích, dùng tên tôi để buôn bán. Tôi luôn nghĩ hấn bắt nạt mình...

- Bây giờ muội mới hiểu hấn đang đối xử tốt với muội nên muội không nỡ rời xa hấn sao? - Bạch Phong Ninh hạ giọng, ép tục cúi xuống nói với nằng.

- ...

Hấn không nghe thấy nằng phủ định. Thế nên hấn xoay người chuẩn bị bỏ đi thì cảm thấy tay áo mình bị nằng giữ lại.

- Muội làm gì vậy? - Hấn hỏi nằng.

- Huynh đi đâu thế? - Nằng hơi cúi đầu nhưng cuối cùng vẫn ngẩng lên nhìn hấn.

- Đi đâu cũng tốt hơn là ở đây nghe muội nhớ đến người khác.

- ... - Nàng cắn môi, buông tay áo hần.

Hần sải bước đi được mấy bước thì nghe phía sau, kẻ đó đang hét:

- Đến đâu cũng không được đến kỹ viện. - Với phản ứng ghen của hắn thì nàng không thể không lưỡng lự trước được.

- ... - Hắn bị nàng cảnh cáo, bước lên mấy bước rồi dừng lại, đứng ngây người trên phố một lát, thở dài, rồi bỗng quay người, bước đến trước mặt nàng, ghì đầu nàng vào lòng, mỉm cười, nói những lời nồng cháy bên tai nàng:

- Trong lòng nhớ đến người khác mà còn ghen đến vậy sao? Sao muội có thể đáng ghét thế cPứ hả?

Nàng cũng không nói gì. Lòng ngực nàng vẫn có một lỗ hổng. Nếu không được lấp kín thì sẽ đau mãi.

Ngày hôm sau, sau một đêm mưa vẫn không ngớt. Việc làm ăn ở trà quán vì thời tiết xấu nên cũng có phần ảm đạm. Họ chỉ nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, tiếng bước chân nặng trĩu bước vào quán. Long Hiểu Át gạt mấy lọn tóc ướt trước mặt, chiếc áo choàng ướt sũng nước mưa, sắc mặt nặng nề càng thêm nặng nề. Sắc mặt hắn lúc này vô cùng kỳ lạ.

Hắn để nguyên cả người ướt sũng, không nói tiếng nào bước thẳng vào trà quán, quét mắt một lượt. Hắn nhìn lên đài diễn, không biết con hổ ửu Hoa có còn đứng trên đó hay không. Hắn cPau mày, sải bước đến chỗ cao hơn để nhìn đài diễn. Hắn quyết không tha cho vua của muôn loài. Hắn quát:

- Xuống ngay!

Con hổ đó không biết là ngủ hay bị đánh chết rồi, không hề nhúc nhích, nằm chổng mông lên trời. Long Hiểu Át không hề vội vàng, chỉ giơ tay gọi người phục vụ, lạnh lùng nói:

- Hãy chuyển lời ta đến Lâm viên ngoại. Khi Long mỗ không có nhà, cảm ơn ông ta đã thay Long mỗ chăm sóc phu nhân. Nhưng lòng Long mỗ hẹp hòi, không muốn để người nhà xuất hiện chỗ đông người, mong Lâm viên ngoại tìm người hiền tài khác. Xin cáo từ.

Nói xong, hắn không đợi con hổ có phản ứng gì thì đã kéo nó, lôi xuống đài, vác lên vai trước những tiếng trầm trồ và vỗ tay của khán giả.

Ai bảo người hùng đánh hổ là Võ Tòng. Theo họ, đương gia của Long phủ bọn họ còn lợi hại hơn Võ Tòng đó nhiều. Ba chương hai cước đã là gì. Long đại đương gia chỉ nói vài câu là con hổ đã quy phục rồi. Sau đó, chỉ cần một tay liền có thể vác con hổ mang đi. Thế mới nói, điều quan trọng nhất khi đánh hổ không phải là quyền cước mà là khí thế.

Vớ kịch Võ Tòng đánh hổ trong thành này lại có tình tiết mới, hay là đổi tên thành “Long môn nội loạn” đi.

43. Q.1 - Chương 43: Hổ Tiểu Hoa Giận Dữ

Thực ra khi Long Hiểu Át giơ tay kéo nàng từ trên đài diễn xuống, nàng gần như đã muốn vươn tay kéo áo hắn, quỳ xuống cảm tạ hắn. Nhưng nàng đã hoàn toàn kiệt sức, càng không thể bỏ dậy mà thở. Thực ra, nàng gần như sắp nhào hẳn vào hắn. Toàn thân nàng đau nhức, người mềm nhũn, vừa nghe thấy tiếng hắn thì liền muốn làm nũng. Nàng quen thế rồi. Nàng bất tài, việc thành thì ít, việc bại có thừa. Nàng không muốn đi làm công, cũng không muốn bị Võ Tòng bắt nạt, không muốn người khác cười nhạo mình. Khó khăn lắm, nàng mới cùng hắn về đến nhà.

Kế hoạch tự lập của nàng nghe ra không đủ vĩ đại rồi. Làm còn thất bại hơn nghe rất nhiều. Nàng bị hắn lôi từ trên đài xuống, vút lên ngựa. Con Bôn Tiêu rất ghét người khác ngoài chủ nhân của nó cười lên. Nó không hài lòng phát ra những tiếng thở phì phò. Nàng thấy sợ, vội ôm lấy cổ ngựa, chỉ lo nó hất mình xuống đất. Nhưng nàng cảm thấy người phía sau đã nhẹ nhàng vòng tay qua người nàng, giữ lấy dây cương. Hắn dịu dàng vỗ vỗ con ngựa yêu của mình như muốn nói với nó, phiền nó cho kẻ nào đó cười lên. Bôn Tiêu phải chạy suốt đêm trong mưa nên ướt sũng cả bộ lông. Cuối cùng vì sự dễ dàng của chủ nhân mà nó đã thôi bực tức.

Cả người nàng trốn trong bộ đồ hổ nhưng lại cảm nhận được mọi cử chỉ của người phía sau. Bôn Tiêu có thể chạy nghìn dặm một ngày đưa hắn đi đâu thì đi đó. So với kẻ không biết gì như nàng thì nó tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Thế nên hắn thà kiên nhẫn với con ngựa chứ không chịu nói với nàng lời nào tử tế. Vì nàng chỉ là một thứ vừa hay tồn tại trong phạm vi thể lực của hắn mà hắn không thể không cần đến.

Nàng bỗng thẳng người lên, ngồi vững vàng, cố gắng để không đổ người ra sau. Nàng không biết nếu nàng dựa vào hắn thì liệu có bị hắn coi là dựa dẫm không, thế nên đành phải giữ khoảng cách một đoạn. Người phía sau không nói bất cứ lời nào về khoảng cách này, cũng không có ý khen ngợi sự tự lập của nàng, khiến nàng cảm thấy lúng túng khi ngồi trước mặt hắn.

Hắn biết mình phải nhẫn nại, nhẫn nại trước tất cả những hành động ngang ngược, vô lý của nàng. Trái tim hắn như càng thêm buốt giá nhưng vẫn phải tiếp tục kiên trì.

- Tắm rửa, thay đồ cho cô ấy rồi dẫn đến chỗ ta.

Đây là câu đầu tiên Long Hiểu Át bước vào Long phủ. Hắn đã phát huy sở trường của mình, khiến ọi người đều biết tâm trạng của hắn không tốt. Tất cả mọi người đều tự động lùi lại giữ khoảng cách với hắn. Đến cả Tiểu Đình vừa nhận mệnh lệnh cũng nhanh chóng đi làm việc. Tiểu Đình giúp tiểu thư tắm rửa, thay đồ rồi dẫn nàng đến đại sảnh.

Long Hiểu Át vẫn chưa đi tắm, để mặc chiếc áo choàng của mình ướt sũng nhỏ nước. Hắn giơ chân đá bộ trang phục hổ của nàng ra khỏi phòng khách, lạnh lùng ra lệnh:

- Đốt nó đi cho ta. - Lúc đầu là vì thấy vui nhất thời, thấy nàng cũng thích nên mới giữ lại tặng cho nàng, đùa nghịch ở nhà thôi. Ai ngờ nàng lại mặc nó ra ngoài cho người khác xem.

- Huynh đốt nó rồi thì ngày mai tôi mặc cái gì? - Long Tiểu Hoa phản đối. Nàng thật sự rất thích bộ trang phục đó. Nàng vội nhào ra ôm lấy bộ đồ bẩn thỉu mà hắn vừa đá bay đi, bộ đồ sạch sẽ trên người lại lấm lem vết bẩn.

- Ngày mai ư? Muội còn mặt mũi nhắc đến ngày mai với ta sao? Ai uội đến đó làm việc? - Dường như hắn cảm thấy nàng đang nói đùa nên phát ra tiếng cười chế giễu.

Nàng bị nhạo báng nên sống mũi cay cay. Nàng bĩu môi:

- Không phải huynh sao?

- Ta bảo muội đi làm công bao giờ?

- Không phải huynh nói tôi đừng việc gì cũng ỷ lại vào người khác, không phải huynh nói tôi phải tự chăm sóc mình, không phải huynh nói tôi chẳng làm được việc gì sao?

- Muội tự chăm sóc mình như thế này à? - Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới, không biết nên đánh giá thế nào về việc làm vừa rồi của nàng: - Muội đi làm công là để kiếm tiền mua tiểu thuyết chứ gì? Muội cho rằng thế là hiểu biết sao? Thế là tự lập sao?

- ...

- Ta không mong muội phải tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng sao bây giờ muội đến con gái nhà bình thường cũng chẳng bằng thế?

- Đúng vậy. Tôi bất tài như vậy đấy. Tôi đi làm công để lấy tiền mua tiểu thuyết đấy. Tôi không hiểu chuyện. Tôi dựa dẫm vào người khác. Tóm lại, cả đời tôi cũng không thể biến thành kẻ thần kinh biết cầm kỳ thi họa cho huynh thưởng thức. Việc gì huynh cứ phải chế giễu tôi như vậy? Tôi đâu có nhờ huynh tìm chồng giúp tôi. Huynh không cần phải lo tôi không gả đi được, vội vàng vớt tôi cho người khác. Tôi không dựa dẫm vào huynh nữa là được chứ gì? Hôm nay, tôi không học được thì ngày mai tôi học. Ngày mai tôi không học được thì vẫn còn ngày kia. Sớm muộn gì cũng có ngày tôi làm được thôi.

- ...

- Huynh nói ghét tôi ỷ lại huynh, chê tôi không hiểu biết gì. Vậy huynh không cần phải lo cho tôi nữa. Huynh không thấy một mình tôi cũng có thể sống rất tốt sao? Huynh vốn chẳng biết gì cả. Dựa vào cái gì

mà huynh đòi đứng ra tìm chồng cho tôi chứ? Sống thế nào là chuyện của tôi. Tóm lại, huynh đã bỏ tôi từ lâu rồi mà. Hai chúng ta vốn không hề có quan hệ gì cả.

- ...

- Khi tôi bị cả thành cười nhạo, huynh không có ở đây. Khi tôi bị các thiên kim tiểu thư coi thường, huynh không có ở đây. Khi tôi phải một mình đón năm mới, huynh cũng không có ở đây. Huynh là cha gì chứ? Huynh nghĩ rằng tìm chồng giúp tôi là có thể làm cha tôi sao? Đừng có luôn yêu cầu tôi thế này thế khác. Tôi đã đủ khổ lắm rồi. Không phải tôi không biết mình thua kém người khác. Nhưng không theo kịp người ta, thì huynh muốn tôi phải ngồi khóc sao?

Có lẽ là do khí thế mấy ngày đóng vai hổ mà nàng không biết rằng những điều nàng nói có ý nghĩa lớn lao đến mức nào. Nàng nhìn kẻ đó không nói nên lời, chỉ cúi xuống quan sát chiếc roi ngựa của mình. Tấm áo choàng đen vẫn nhỏ nước. Sau khi nàng gào thét xong, không gian yên tĩnh trở lại khiến nàng có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ tí tách.

Thực ra, nàng luôn oán trách hắn, oán trách hắn đã bỏ mình. Hồi nhỏ thì xấu hổ, lớn lên thì bị người khác chê cười. Thực ra, nàng luôn oán trách hắn đã đặt ra cho nàng hết tiêu chuẩn này đến tiêu chuẩn khác khiến nàng không thể đạt tới, mà chỉ biết ngắc đầu lo lắng. Thực ra, nàng luôn oán trách hắn, oán trách hắn chạy ra ngoài bận bịu không nhớ quay về, cả năm không chỉ lễ đón Giao Thừa mà ngay cả các ngày tết khác như tết Trùng Dương, tết Đoan Ngọ, đều bỏ nàng ở nhà một mình. Bên cạnh nàng vẫn có người, nhưng sao hắn không thêm quay về lấy một lần chứ?

Nếu hắn không lên hôn trộm nàng thì nàng đã không thêm dùng ánh mắt khiến cả Tiểu Đình cũng cảm thấy lạ để chờ đợi hành động tiếp theo của hắn. Kết quả, hành động tiếp theo của hắn là bảo nàng đừng ý lại hắn rồi hắn đi.

Nàng không muốn thừa nhận rằng ánh mắt nàng nhìn hắn có gì khác thường. Cũng giống như nàng không muốn thừa nhận rằng mình không bằng người khác. Nói cách khác, nàng vẫn có thể tiếp tục sống như vậy.

Lúc này nàng không hiểu vì cái gì mà hắn không cho nàng dựa dẫm vào hắn nhưng lại ngăn cản nàng sống một mình. Hắn làm cho cuộc sống của nàng khổ khổ. Nàng quay người, muốn rời xa hắn, vừa định lao ra khỏi cửa thì lại đụng phải Giả quân gia đang nhìn mình cười. Giả quân gia nhét đồ vào tay nàng, shuyên nhủ:

- Thôi mà. Tiểu thư đừng giận nữa. Đường gia quay về vẫn còn chưa kịp uống chén trà thì đã vội vàng đến trà quán đón cô về nhà. Cô xem, đây là quà đường gia mang về cho cô đấy.

Nàng bóc tờ giấy dầu gói món quà ra, trút cơn giận của mình lên nó, vừa lăm bằm vừa xé:

- Ai cần yuà của hắn chứ. Tôi không cần thứ bỏ đi của hắn. Tôi không thêm ý lại hắn. Tôi không muốn để hắn coi thường tôi.

Tiếng xé giấy cùng với tiếng mưa truyền đến tai Long Hiểu Át. Hắn chỉ ngồi bên chiếc bàn gỗ tròn không nói lời nào để mặc cho thứ âm thanh hỗn tạp đó chảy vào tai khiến cho các dây thần kinh hắn đau nhói. Nàng vẫn chưa thấy hắn mua cho nàng thứ gì, cũng không Fuan tâm ở ngoài hắn đã nhớ nàng như thế nào. Sở thích của nàng, tính khí của nàng, ý chí mạnh mẽ của nàng, thực ra hắn đều rõ cả. Chỉ là hắn không ngừng yêu cầu nàng, mong nàng có thể tốt hơn. Không vì điều gì khác. Chỉ là để nếu sau này không có hắn, nàng vẫn có thể sống tốt một mình. Hắn thường không ở nhà cũng là để tạo thói quen cho nàng. Cơ nghiệp cần có người quản lý, không vất vả thì sẽ rơi vào tay người khác mất. Hắn phải giữ cho nàng. Hắn không yên tâm. Hắn phải dọn đường cho nàng. Hóa ra, nàng không hề hiểu chút nào.

Bịch!

Quyển sách dày cộp rơi xuống mặt đất ụt phát ra tiếng nặng trĩu. Hắn nhìn qua cửa thì chỉ thấy cuốn sách bị nàng xé vụn lại trên đất. Nước mưa ngấm vào từng trang khiến hắn chỉ biết mím chặt môi.

Nhưng nàng chê hắn mím môi còn chưa chặt nên giẫm chân lên cuốn sách đó, đá nó đi. Những trang giấy trắng lấm lem bùn đất khó mà trở lại được như cũ. Hắn chau mày, nhìn đi chỗ khác. Không xem cuốn sách đó thì có gì không tốt chứ...

- Tiểu thư! Tiểu thư chạy đi đâu thế?

Rầm!

Tiếng cửa sập lại vang đến bên tai hắn. Hắn bỗng đứng lên bước ra ngoài nhìn cuốn sách bị giẫm nát trên mặt đất. Hắn dừng lại, quay người bước vào thư phòng nhẹ nhàng khép cửa.

Nếu có thể mặc kệ mọi thứ thì tốt biết mấy.

Mưa vẫn giăng giăng. Long Tiểu Hoa không biết nàng có thể coi là không có nhà để về không. Nàng đi trên phố không phương hướng, có người đoán nàng bị Long đại đương gia bắt về nhà ngược đãi nên phải bỏ ra ngoài. Có lẽ không ai ngờ rằng nàng đã thét vào tai người đàn ông đầy quyền lực trong nhà họ Long rồi hoan hỷ bỏ nhà đi.

Nàng thấy mệt rồi. Thân thể đau nhức của nàng khiến nàng không muốn đi tiếp nữa. Nàng ngồi xuống bên một cửa tiệm đến tận chập tối. Người chủ cửa tiệm đó dọn dẹp xong, đi ra nhìn thấy nàng ngồi ngoài cửa liền hỏi:

- Mai tôi định mang hàng đến phủ của cô. Thật không ngờ cô lại đến lấy hàng.

Nàng quay đầu lại nhìn người vừa nói với mình. Nàng đứng lên lau mặt, che giấu phần nào bộ dạng tồi tệ của mình, đang định lên tiếng thì thấy chủ tiệm đã đưa cái bàn tính bằng gỗ đến trước mặt nàng nói:

- Theo như cô muốn, bàn tính với quân tính hình vuông. Ông chủ Long đã dùng chiếc bàn tính kia lâu rồi, cũng nên đổi rồi. Nhưng ông chủ Long có quen dùng bàn tính bằng gỗ không?

- Tiền tôi kiếm được không đủ mua bàn tính bằng ngọc, dùng bàn tính bằng gỗ là tốt rồi. - Nàng cầm cái bàn tính mà cảm thấy ấm ức. Nàng chịu đựng thế là đủ rồi. Mang thứ vô vị này về làm gì. Biết là khó kiếm tiền như vậy, vậy mà những đồng tiền vất vả mà nàng vốn không nỡ tiêu lại chạy đến đây đặt thứ này. Dù sao, hắn cũng đang nghĩ rằng nàng kiếm tiền để mua mấy cuốn tiểu thuyết vợ hắn nên không nhớ sở thích của hắn là gì, không nhớ hắn cần gì. Nàng rất bức tức, rất phiền não. Sao hắn có thể coi thường nàng như vậy chứ? Thế nên nàng đã phải nhảy lên to tiếng với hắn.

Rõ ràng là biết hắn đối xử tốt với nàng. Rõ ràng là biết hắn lo cho nàng rất chu đáo. Rõ ràng là biết từ nhỏ đến lớn, nhờ có hắn nên nàng không phải chịu khổ, vì vậy nàng cũng muốn tặng hắn thứ gì đó. Rõ ràng bản thân không phải là kẻ vô tình nhưng tại sao lại toàn như vậy. Rõ ràng là nàng mong hắn về, muốn làm nũng hắn, muốn hắn nói nàng đừng tự lập, nàng cứ việc ở bên hắn mà tham ăn. Hắn không thể cưng chiều nàng bao nhiêu lâu rồi bỗng nhiên tuyên bố chấm dứt như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi. Bỏ tiền ra mua thứ vô vị này mà lại không tặng được. Nàng vừa vứt quà tặng của hắn đi. Chắc chắn hắn sẽ ăn miếng trả miếng. Để tránh hắn làm hỏng món đồ này, tốt nhất là đem giấu nó đi trước đã.

- Đừng giận tôi được không. Tôi không cố ý nói chúng ta không có quan hệ gì. Bảo huynh cứ mặc kệ tôi là vì tôi không biết nên nói thế nào... - Nàng lẩm bẩm. Những lời ân hận nhỏ bé đó bị tiếng mưa át đi nên chẳng ai có thể nghe thấy cả...

44. Q.1 - Chương 44: Nói Muội Cần Ta Đi

Long Tiểu Hoa đã nhà đi đã một canh giờ ba khắc. Nàng không thể không thừa nhận rằng trên thế giới này, duy nhất chỉ có Long phủ là có thể gọi là nhà, người nhà duy nhất của nàng chính là Mẹ kế đã kéo nàng từ trên đài diễn xuống, thay nàng xử lý mọi chuyện và những người sống trong Long phủ. Rời xa nơi đó, nàng chẳng là gì cả, không phải tiểu thư, không phải cô gái đáng thương, chỉ là một kẻ mà đến cả cái tên Long Tiểu Hoa cũng chẳng ai muốn gọi.

Dường như số phận đã định nàng phải dựa vào người khác mới có thể sống được. Con đường đi làm cố định hằng ngày, chân nàng như con ngựa quen đường cũ hướng thẳng về nhà. Đường như ngoài con đường này, những con đường khác đều hoàn toàn xa lạ. Đúng là nàng chẳng có tài cán gì. Nàng ôm chiếc bàn tính

đứng trước cổng Long phủ, quyết định sẽ đem tặng Long Hiểu Ất vào sáng ngày kia. Hiếm khi nàng mới có lòng như vậy. Hấn không nên lãng phí tình cảm của nàng.

Thế nên nàng bước qua cửa và nghe có một giọng nói lạ vang ra từ đại sảnh.

- Thánh chỉ đến. Quý xuống nghe thánh chỉ.

Thánh chỉ ư? Đó là thứ ở tít tắp xa xôi cơ mà. Sao nó lại chạy đến nhà nàng vậy?

Nàng hoài nghi nhíu mày, tay cầm bàn tính giấu phía sau, cẩn thận bước từng bước tới đại sảnh. Nàng chỉ thấy tất cả mọi người đều quỳ rạp dưới đất, chỉ có một người đàn ông thấp mặc áo xanh đang đứng. Trên đầu người đó đội mũ quan, tay cầm tờ thánh chỉ màu vàng, đang tuyên đọc. Hấn dừng lại nhìn về phía Long Hiểu Ất đang chần chờ, nói:

- Điện hạ, xin mời quý xuống nghe thánh chỉ. Thần phải tuyên đọc thánh chỉ rồi.

Một vị quan khác đang quỳ vội vàng đứng dậy nói mấy câu với người đọc thánh chỉ. Người đọc thánh chỉ lập tức hiểu ý, cười nói:

- Hoàng thượng có chỉ. Điện hạ có thể không cần quỳ nghe thánh chỉ cũng được.

Long Hiểu Ất liếc mắt nhìn vị quan đó không đáp lại, mặt không hề tỏ thái độ gì. Hấn vén áo dài ngồi lên ghế, với tay lên chén trà trên bàn nhưng không uống lấy một hớp.

Người tuyên đọc thánh chỉ không nói thêm câu nào mà mở thánh chỉ ra đọc lớn:

- Phụng thiên thừa vận. Hoàng đế chiếu viết. Thập cửu hoàng tử, mười năm trước, vì mắc tội làm thâm hụt quốc khố nên bị đuổi khỏi kinh thành. Trẫm rất buồn. Mười năm trừng phạt đã đủ. Nay cho phép Thập cửu hoàng tử hồi kinh về triều. Khâm thử. Tạ ân.

Thập cửu hoàng tử, mười năm trước, làm thâm hụt quốc khố, bị đuổi khỏi kinh thành, trừng phạt đã đủ, cho phép hồi kinh... Là chuyện linh tinh gì vậy? Thánh chỉ đó có thể báo nhầm. Hoàng đế già hồ đồ rồi sao? Nhà nàng tám đời bần nông, năm đời thương gia, thành phần thuần chất, làm gì có hoàng tử đến nhà chứ? Ông ta làm sao thế? Lại còn Thập cửu hoàng tử. Lão hoàng đế này sinh nhiều quá nên không nhớ rõ ai với ai nữa, nên mới cho rằng con trai mình đến nhà người khác...

Nàng nép vào một bên nhìn phản ứng của Long Hiểu Ất. Hấn vẫn chưa thay chiếc áo choàng đen đã ướt sũng. Bị cảm lạnh thì khổ. Tóc hấn không còn nhỏ nước nữa. Hấn vẫn ngồi trên chiếc ghế trong đại sảnh tiếp tục nhâm nhi trà, bất chấp các vị quan đang đứng phía sau bàn tán, mãi sai, mới lên tiếng hỏi:

- Người vẫn khỏe chứ?

- Điện hạ hỏi thăm Thánh thượng ư? Sức khỏe của Thánh thượng là phúc của muôn dân...

Nàng không nghe rõ những lời vị quan đó đáp, chỉ thấy thấy Long Hiểu Ất thừa nhận cái gì đó.

“Cô đã từng nghĩ đến thân thế của Long Hiểu Ất chưa? Cha mẹ hấn là nhân vật như thế nào?”, Bạch Phong Ninh đã từng hỏi nàng câu đó. Nàng lắc đầu không biết.

“Haizzz! 1227, thực ra cô có biết đương gia rất có uy thế không? Chẳng phải các vương tôn công tử ở kinh thành cũng đều có dáng vẻ như vậy sao?”, 813 không chỉ một lần nhắc nhở nàng về khí chất cao quý của Long Hiểu Ất, chỉ cần tà ác thêm vài phần nữa thôi, vị trí nhân vật nam trong đam thư chắc chắn sẽ thuộc về hấn.

Thế nhưng hiện tại, nàng hoàn toàn không muốn biết cha mẹ hấn là ai, cũng không cần quan tâm thân phận phi phàm của hấn có phù hợp với nhân vật nam trong tiểu thuyết không? Nàng chỉ cảm thấy khoảng trống trong lồng ngực mình ngày càng lớn. Hồi kinh về triều là ý gì? Nàng chưa từng nghĩ quá xa. Dưới sự chăm sóc của hấn, dường như nàng chỉ yên phận ở trong thành, có cơm ăn áo mặc, vui vẻ vô cùng. Kinh thành ở đâu? Cách đây bao xa? Sao hấn phải Fuay về nơi đó? Có phải từ nay về sau, hằng năm hấn sẽ không còn xuất hiện trước mặt nàng nữa không?

Nàng không hề biết rằng nói sai lại bị trừng phạt nhanh đến như vậy, báo ứng lại nghiêm trọng đến như vậy. Cho dù là phạt nàng nói sai, cũng không thể ứng nghiệm nhanh như thế chứ. Nàng hối hận rồi mà. Sao có

thể trả thù nàng nhanh như vậy? Nàng không cố ý nói họ không có quan hệ gì, không thèm nghe lời hấn. Hấn dừng dừng ánh mắt chần chừ đó, ngồi đó mà không nói gì cả. Hấn lại đi nói chuyện với những người lạ. Họ nhận nhầm người rồi. Hấn không phải là Thập cửu hoàng tử nào cả. Hấn là Long Hiểu Ất, Long Hiểu Ất ghét bàn tính mà nàng đã nhặt được ở góc phố mười năm trước, là Long đại đương gia mà mẹ nàng nói có thể chăm sóc cho nàng, là “Mẹ kế” xấu xa đã bỏ nàng nhưng không cho nàng “hạnh đồ vượt tường”.

Xem này, không phải là họ không có quan hệ gì. Họ có bao nhiêu thù hận cũ chưa giải quyết xong mà. Hấn không đi như vậy được. Sao có thể bỏ lại mình nàng chứ? Nàng thường nói vở kịch không có nhân vật nữ chính diễn thì không thể tiếp tục được nữa, nhưng nếu không có hấn thì nàng thật sự không có hào quang, không có ai cần, chẳng ai phát hiện ra nàng cả.

Không thể như vậy được. Hấn không thể đi cho dù là hoàng tử từ trên trời rơi xuống cũng không thể nói đi là đi. Đúng rồi. Hấn có khế ước bán thân. Khế ước bán thân của hấn ở đâu. Hấn đã ký vào khế ước bán thân. Giấy trắng mực đen, hấn không thể đi được. Cho dù là Hoàng đế thì cũng phải biết lý lẽ chứ. Con trai Hoàng đế đã bán thân cho nàng. Nàng không trả lại đây, nói gì cũng không trả. Nàng không muốn một mình. Nàng muốn có người cùng nàng ăn cơm đón năm mới, có người kéo nàng đi khám đại phu khi nàng bị thương, có người uống rượu thay nàng trong các cuộc vui. Tại ban đầu Hoàng đế không cần hấn, đuổi hấn đi đấy chứ. Bây giờ nàng cần hấn, ông ta không thể hối hận mà đến cướp của nàng được.

Nàng nghĩ vậy liền quay về phòng mình. Cú vấp của nàng đã thu hút sự chú ý của mấy vị quan, tự nhiên cũng kéo theo sự chú ý của Long Hiểu Ất. Hấn không nói gì, chỉ là hiếm có lý do gì mà nàng sống chết bất chấp lịch sự, đẩy cửa chạy về phòng mình.

- Điện hạ, xin hỏi khi nào thì chúng ta có thể lên đường trở về kinh ạ? Thánh thượng đã khai ân, không trách tội người năm đó nữa.

- Tội ta năm đó ư? Là chuyện ta làm thâm hụt quốc thổ ư? - Hấn ngẩng đầu nhìn vị quan không còn trẻ đó: - Hay là người còn dặn dò ông, đợi ta tạ ân?

- Thánh thượng... Thánh thượng có dặn, không nhắc đến chuyện cũ nữa, chỉ mong điện hạ sớm quay về kinh. Người rất nhớ điện hạ.

- Bây giờ người đã con cháu đề huề, đâu cần tới một đứa con trai bị đuổi khỏi hoàng thành như ta về tận hiếu. Ta cũng không biết dưới ta còn có bao nhiêu huynh đệ, nhưng nếu thiếu ta thì ít nhất trên ta vẫn còn có mười tám hoàng huynh. Lẽ nào Fuốc khổ lại xảy ra chuyện gì nên mới vội vã triệu ta về gánh họa?

Vị quan đó bị những lời đại nghịch bất đạo của hấn làm cho sợ toát mồ hôi hột, rụt cổ lại. Một vị quan trẻ khác đứng ra nói:

- Điện hạ, tuy thần vào triều muộn nhưng cũng có nghe chuyện năm xưa. Nếu điện hạ còn để ý chuyện năm đó thánh thượng đã gả mẫu phi của người cho nước khác để đổi lấy lương thực thì thần cho rằng Thánh thượng là vì nghĩ cho lê dân, không nỡ thấy muôn dân đói khát. Cũng là vì mẫu phi của người xinh đẹp nổi tiếng khắp thiên hạ nên người của hoàng thất lảng giềng mới để ý tới. Chúng nhân cơ hội này để ép Thánh thượng. Thánh thượng cũng vô cùng đau lòng nhưng vì muôn dân nên đành phải kìm nén nỗi đau.

- Người vào triều năm nào? - Long Hiểu Ất liếc nhìn hấn.

- Thưa điện hạ, thần vào triều năm thứ sáu ạ.

- Người có biết mẫu phi của ta đổi được bao nhiêu thạch lương thực, bao nhiêu đấu vàng, bao nhiêu tư lụa không?

- Đương nhiên là thần biết. Tổng cộng là mười vạn thạch lương thực...

- Người có biết bà phải đổi tên thành gì để gả cho người ta không? - Hấn bỗng ngắt lời viên quan đó, nở nụ cười hàm ý không mang chút hơi ấm nào.

- Điều này...

- Bị bỏ trước, rồi lại gả đi. Người cảm thấy nỗi đau đó thế nào?

- ... Thánh thượng vị...

- Bảo vệ sự tôn nghiêm của hoàng đế. Ta hiểu. Ta chẳng lẽ không hiểu rõ lòng người hơn người sao?
- Nếu không phải vì năm đó điện hạ còn trẻ chưa quản lý chặt được quốc khố thì cũng không đến mức đó.

Long Hiểu Át không nói gì, chỉ nhìn vị quan này, rồi lại nhìn những người khác, không đáp lời vị quan đó. Bổng hần hỏi:

- Người... tên là gì?
- Thần họ Dư, tên Trung Quân.
- Hử? Ngu Trung Quân[1] ư? Thảo nào người lại trung quân ái quốc như vậy. – Hần cười nhạo đứng lên, không nói gì với các vị quan, chỉ để họ chờ đợi, đợi câu trả lời của hắn.

[1] Chữ “Dư” và chữ “Ngu” có cùng âm đọc là “yú”. Long Hiểu Át gọi Dư Trung Quân thành Ngu Trung Quân là có ý giễu cợt vị quan này trung thành với vua một cách mù quáng.

- Về hay không về?

Hần biết không có chuyện hắn tự nhiên vô duyên vô cớ quay về bên người mà hắn từng gọi là phụ hoàng đó. Hắn sẽ không cam tâm tình nguyện quản lý quốc khố cho ông ta, sẽ không coi ông ta là phụ thân nữa. Nếu hắn về kinh thì nhất định chỉ có thể để đòi lại công bằng. Vì mẫu phi, vì chính mình mà đòi lại công bằng. Mười năm trước, khi hắn bị đuổi khỏi kinh thành, hắn đã nghĩ như thế. Không giờ nào khắc nào hắn không muốn quay về, không giờ nào khắc nào hắn không muốn báo thù. Hắn đến nơi này, chỉ vì ở gần biên giới, dễ dàng sang nước láng giềng nhưng dù hắn có đi thế nào cũng không thể gặp được mẫu phi đến một lần.

Hắn đã mất rất nhiều thời gian để Fuen rằng mình không còn là hoàng tử hô phong hoán vũ, mỗi bước đi hắn đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình. Mười sáu năm trong cung chỉ khiến hắn hiểu ra rằng hắn chẳng có gì ngoài niềm kiêu hãnh và khả năng sử dụng bàn tính. Thế nên hắn đã ký khế ước bán thân và gánh lấy một gánh nặng. Hắn đã từng nhìn gánh nặng này thở dài, chỉ hy vọng nàng nhanh chóng trưởng thành, lập gia thất. Thoát khỏi nàng, hắn có thể đi làm chuyện lớn của mình.

Nào ngờ người này hoàn toàn không hiểu nỗi khổ của hắn, còn làm ngược với ý hắn, gây thêm rắc rối cho hắn, giờ chân không cho hắn tiến lên phía trước nhưng lại khiến hắn không nỡ bỏ lại nàng. Hắn sợ khi hắn không có ở đây, không còn ai đón năm mới cùng nàng, không còn ai ăn món mỳ mà nàng nấu, sợ khi hắn không có ở đây thì nàng sẽ đắm chìm trong đồng tiểu thuyết vớ vẩn, không tìm được phu quân tốt, không ai cần đến, phần đời còn lại là một kẻ cô độc đáng thương. Thời gian thấm thoát thoi đưa, mười năm đã trôi qua, hắn cam tâm tình nguyện để nàng dựa dẫm vào mình, cho dù bản thân hắn không là gì cả.

Hắn hết lần này đến lần khác thuyết phục mình rằng, chỉ vì bản khế ước bán thân đó, chưa hết giao ước nên hắn không thể đi, hắn đành phải ở bên nàng. Để nàng dựa dẫm cũng tốt, để nàng làm nũng cũng tốt, cùng hắn làm việc cũng tốt, chỉ là hắn dần dần kéo dài thời gian mỗi lần xa nàng hơn, để sau này hắn ra đi nàng sẽ không cảm thấy có quá nhiều thay đổi. Tốt nhất là coi như chưa từng có hắn, tiếp tục sống những ngày tháng vô tư lự của nàng.

Nhưng nghĩ đến việc nếu không có hắn, bản thân nàng vẫn có thể sống vui vẻ, thoải mái, tự do thì hắn lại thấy không cam lòng. Thời gian mười năm hắn dành cho nàng, sao nàng có thể thật sự coi như không có hắn chứ? Hắn ghét việc nàng không cần đến hắn, không nhớ đến hắn, coi thường hắn. Thế nên dù bận, hắn cũng phải vội vã về nhà đón năm mới, cho dù nàng không hề mong hắn quay về. Hắn cũng kiên trì dùng quy định kỳ lạ để nói với nàng rằng hắn không đi cách nàng quá xa. Nàng muốn làm loạn thì cũng phải xem sắc mặt của hắn. Nàng càng bị coi thường thì hắn càng phải mang về cho nàng thứ gì đó. Dù bị nàng cố ý vứt đi cũng tốt, dù nàng chẳng buồn nhìn đến nó cũng tốt, dù cuốn tiểu thuyết có bị nàng giẫm lên đá ra ngoài mưa cũng tốt.

Hồi triều hay không?

Hắn không thể đưa ra đáp án cho câu hỏi này. Hắn chỉ có thể để người khác thay hắn trả lời.

Nếu nàng giữ hắn lại thì hắn sẽ đi chậm lại, hắn không có lòng dạ nào, chỉ muốn ở lại bên nàng. Hắn không có lòng dạ nàng, tất cả chỉ mong nàng giữ hắn lại. Hắn không có lòng dạ nàng, chỉ mong đoạn đường cuối

cùng được ở bên nàng, chuẩn bị mọi thứ trước khi hấn ra đi. Hấn sợ hấn phải đi. Bước chân hấn chậm lại, hấn không cam lòng có phải vì biết sẽ có một ngày bị nàng giày vò đến chết không?

Hấn đứng trước cửa phòng nàng, không nói gì, nhếch môi, mãi sau mới lên tiến:

- Đồ ngốc, ta uội một cơ hội nữa. Nếu muội nói không cần ta thì ta sẽ thật sự nổi giận uội xem. Biết không hả?

Nhưng tiếng mưa quá to, át đi tiếng nói nhỏ nhẹ của hấn, khiến giọng hấn lạc vào hư không, không thể vượt qua cánh cửa vào trong phòng được.

45. Q.1 - Chương 45: Thập Cửu Điện Hạ Hồi Kinh

Tiếng mưa bên ngoài rất to. Thời gian cứ thế trôi đi không để lại bất kỳ dấu vết gì. Long Tiểu Hoa vội vã tìm kiếm. Cuối cùng nàng đã tìm được thứ mình cần...

Khế ước bán thân của Long Hiểu Ất.

Cuối cùng nàng nhớ đến đến chiếc mẹ nàng đưa cho khi nàng thành thân năm mười một tuổi. Đó là của hồi môn của nàng: một chút ngân lượng, mấy món đồ trang sức quý giá... Mẹ nàng còn dặn rằng, cô nương tốt luôn đem của hồi môn giao cho tướng công giữ. Kết quả, nàng bị Long Hiểu Ất bỏ trước khi giữ nó. Nàng lên đem bạc trong sổ của hồi môn đi mua tiểu thuyết đọc. Không phải hấn không biết chiếc hộp đó là của hồi môn thuộc về hấn nhưng hấn mắt nhắm mắt mở để cho nàng tự xử lý nó. Hấn chưa từng đòi nàng. Tiểu thuyết cũng tốt, đồ ăn vật cũng tốt. Hấn dung túng cho nàng tiêu tán của hồi môn của mình.

Nàng hí hục lôi chiếc hộp đó ra. Khó khăn lắm mới lấy được chiếc chìa khóa nhỏ trên cổ mình để cắm vào ổ khóa. Thường ngày nàng làm việc đó rất nhanh nhưng lúc này không hiểu vì sao lại khó khăn như vậy. Đến khi nàng lấy được sợi dây đỏ đeo trên cổ mình, mở hộp, đổ tất cả chỗ bạc vụn trong hộp ra thì thấy một tờ giấy được gấp vuông vắn dưới đáy hộp.

Nàng mừng vì trí thông minh của mình đã phát huy tác dụng vào lúc quan trọng này, vội cầm mảnh giấy đó lên mở ra xem từ phải sang trái, từ trên xuống dưới.

Cứ mỗi chữ lướt qua, nụ cười trên môi nàng lại như cứng lại một chút, mũi nàng bắt đầu sụt sịt, đầu gối cũng dần chùng xuống. Đến khi đọc hết cả bản khế ước thì toàn thân nàng gần như đã đổ sụp, nặng nề ngẩng mặt nhìn lên những xà ngang trên trần nhà.

Tại sao nàng luôn nghĩ sự việc đơn giản như vậy? Nàng quên mất rốt cuộc đây không phải là thế giới nàng thấy trong tiểu thuyết, cái thế giới đơn giản chỉ xoay quanh một nhân vật nữ chính, người ta chỉ cần hiểu rằng hạnh phúc là tốt, không cần phải cố gắng, không cần phải tranh giành. Hạnh phúc trong tiểu thuyết là từ trên trời rơi xuống, nàng chỉ cần dang tay ra đón lấy nó. Người nàng thích sẽ không thể nào không thích nàng. Người nàng thích chắc chắn sẽ sống bên nàng đến trăm tuổi. Thứ nàng cần sẽ không thể nào không rơi vào tay nàng. Người nàng muốn giữ cũng sẽ mãi mãi không muốn bỏ đi.

Nhưng đây là thực tế... nàng không thể.

Nàng cầm khế ước bán thân trong tay. Sao nàng có thể giữ một người không muốn ở lại...

Hóa ra, hấn chỉ cần dạy nàng cho đến khi nàng hiểu chuyện thôi.

Hóa ra, hấn chỉ chăm sóc nàng cho đến khi nàng có thể tự lập thôi.

Hóa ra, hấn chỉ ở bên nàng cho đến khi nàng không cần hấn nữa thôi.

Đây là những điều kiện để hấn được tự do ra đi. Thế nên hấn ép nàng học cầm kỳ thi họa, bỏ nàng, ép nàng tìm tướng công, bắt nàng đến làm tiểu nhị ở khách điểm, đem gia sản trả về tên nàng, đưa nàng đi gặp mọi người, bảo nàng hiểu chuyện hơn một chút, ghét nàng ý lại, chê nàng không ra gì. Nàng cứ tưởng hấn coi thường nàng. Hấn không, hấn không hề coi thường nàng. Hấn chỉ ghét nàng cố níu kéo bước chân ra đi của hấn, giống như một kẻ chỉ biết nhận sự chăm sóc của người khác vậy.

Từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, Long Hiểu Át không hề muốn ở lại bên nàng, cam tâm tình nguyện chăm sóc nàng.

Hắn chỉ giữ đúng lời hứa. Cái gọi là quân tử một lời nói ra chín ngựa khó đuổi. Hắn không thể không chấp nhận những rắc rối mà nàng gây ra, mà nàng bỏ lại. Hắn vẫn là Thập cửu hoàng tử, con trai hoàng đế, đến từ kinh thành xa xôi. Hắn đúng là từ trên trời rơi xuống, chỉ là không rơi vào lòng bàn tay nàng thôi. Thế nên bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể đi vì nàng không có khả năng giữ hắn lại.

Cầm kỳ thi họa không biết, bàn tính sổ sách không hiểu, ngày ngày gây họa, chống đối hắn, hạnh đồ vượt tường, không bằng con gái nhà người ta. Nàng như vậy không phải là khuê nữ trong lòng hắn. Nàng như vậy không bằng cả Lâm Nội Hàm đánh khúc Lệ phượng hoàng. Nàng như vậy thật là mất mặt, nàng như vậy đến bản thân nàng cũng thấy ghét chính mình. Nàng lấy gì để đấu với Hoàng đế, lấy gì để giữ hắn lại...

Hắn muốn đi. Không giờ khắc nào hắn không muốn. Mỗi giờ mỗi khắc hắn đều muốn. Chỉ cần nàng hiểu chuyện một chút, chỉ cần nàng tự lập một chút, chỉ cần nàng trưởng thành một chút, thì hắn không cần phải ở lại nơi này, nơi đối với nàng là nhà nhưng đối với hắn lại chẳng có ý nghĩa gì cả.

Long Hiểu Át đẩy cửa ra, nàng cảnh giác thu mình, co chân lại, ôm gối, vùi đầu giữa hai gối. Nhưng động tác đáng thương đó hoàn toàn trở thành bộ dạng yếu đuối mà nàng ghét. Nàng lập tức buông ra, đứng dậy, làm như không có chuyện gì, phủi váy, lấy tay quạt mặt, quay người chỉnh lại khăn trải giường, nói với người phía sau:

- Huynh có khách ở đại sảnh à? Sao lại chạy đến đây tìm tôi? Có phải muốn tôi mang trà lên không? Bây giờ người tôi rất bận thủ không tiện tiếp khách.

Mãi sau vẫn không có người lên tiếng, đến khi sống mũi nàng cay cay, nàng mới nghe thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần phía mình, một cách tay đặt lên vai nàng, xoay người nàng lại.

Nàng bị động tác của hắn làm cho giật mình, vội vàng cúi xuống nhìn đôi giày lấm lem vết bẩn của hắn. Nàng bỗng không tìm được tiếng nức nở từ trong cổ họng, tiếng nức nở bật ra ngoài. Hắn sợ nàng không chịu nổi khổ sở nên vội vàng từ bên ngoài quay về ngăn nàng sao? Không phải hắn muốn nàng trưởng thành, muốn nàng tự lập một chút sao? Tại sao hắn không khen ngợi nàng mấy câu mà lại vứt bộ đồ hổ của nàng đi, để cuối cùng, cuối cùng, nàng cũng không được hắn khen lấy một lời?

Nàng cắn răng, gờ tay túm chặt vào tay áo hắn, nắm chặt vào tay hắn, ép hắn phải xòe tay ra, nhét mảnh giấy còn ướt vào lòng bàn tay hắn.

- Cho huynh đây.

- Cái gì vậy?

- Khế ước bán thân của huynh.

- ... - Hắn im lặng. Bàn tay xòe ra trong không trung không hề nắm lại, tờ giấy mà hắn đã quên mất từ lâu đang nằm trong tay hắn. Tờ giấy mà hắn luôn mượn làm cớ chần chừ đang nằm trong tay hắn, cười nhạo hắn coi thường nó. Hắn bỗng bật cười hỏi: - Thế này là muội muốn đuổi ta đi sao?

- Dù sao huynh cũng chưa từng muốn ở lại. - Nàng cúi đầu lớn tiếng, những giọt nước mắt rơi xuống giày hắn.

- ...

Hắn không thừa nhận, cũng không phủ định mà chỉ im lặng.

- Nếu tôi sớm tìm thấy khế ước bán thân này trả lại huynh thì huynh đã sớm đi được rồi. Dù sao sớm muộn gì huynh cũng đi. Dù sao sớm muộn gì tôi cũng còn lại một mình. Huynh không cần phải giả vờ tốt bụng ở lại thương xót tôi thêm vài ngày. Tôi không cần.

- ...

- Tôi không phải là người không có huynh thì không thể sống nổi. Sau này, tôi sẽ hiểu chuyện hơn, sẽ học quản lý sổ sách, học dùng bàn tính, học tới các cuộc vui. Tôi có thể tự chăm sóc tốt ỉn. Huynh không cần phải ghét bỏ tôi vì tôi giữ bước chân huynh. Huynh có thể đi đâu về đâu huynh thích.

- ...

Đừng có không nói lời nào như thế. Dù là chia tay cũng nên nói gì đó với nàng chứ? Làm gì mà cứ im lặng như vậy? Lần nào cũng thế. Nàng không hiểu trong lòng hắn đang nghĩ gì? Nếu muốn tự do, muốn ra đi thì tại sao không sớm nói với nàng chứ? Nàng mặt dày ỷ lại vào hắn mãi sao?

Không biết liệu nàng có nhầm không? Long Hiểu Át lên tiếng, giọng nói của hắn ngập ngừng:

- Không cần ta nữa sao?

Nàng lắc đầu không hiểu ý nghĩa của cơn giận dữ.

- Ta không muốn thấy muội lắc đầu. Dùng miệng nói cho ta nghe đi. - Hắn nói với nàng.

- Không cần, không cần, không cần, không cần, không cần, không cần, không cần! Tôi không cần huynh, không cần huynh, không cần, không cần, không cần, không cần! - Tại sao không thể cam tâm tình nguyện ở bên nàng? Tại sao lại muốn trì hoãn một thời gian? Tại sao lại muốn sắp xếp tất cả cho nàng, rồi lại biến mất? Nàng không cần trì hoãn như vậy. Nếu sớm muộn gì cũng phải đi thì chi bằng biến mất luôn đi. Thậm chí đừng để nàng nghĩ hắn sẽ quay về, đừng để nàng chờ đợi hắn.

- ... Ta hiểu rồi. - Cuối cùng hắn cũng nắm lấy tờ khế ước bán thân, tay thông xuống. Đôi giày trước mặt nàng xoay đi, bước ra cửa.

Hắn dừng lại ở bậc cửa, không hề xoay người mà chỉ xoay người lại nói:

- Sau này, có chuyện gì cũng phải cố gắng lên. Hãy tự chăm sóc ỳnh.

Một câu dặn dò kiểu của người cha khiến nàng chỉ muốn lao đến ôm lấy chân hắn làm nũng. Nàng nắm chặt nắm tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay mình, nhìn hắn bỏ đi.

Long Hiểu Át chưa từng nghĩ đến việc thay bộ đồ ướt trên người. Hắn đã vượt cả chặng đường dài. Hắn đi đến đại sảnh. Các quan quỳ ở đó vẫn đợi vị điện hạ là hắn. Hắn cảm thấy lúc này, hắn bỗng chẳng là gì, chẳng phải là Thập cửu hoàng tử gì cả, chẳng phải là Long đại đương gia gì cả, thậm chí cũng chẳng phải là Long Hiểu Át. Người duy nhất dành vị trí cho hắn đã nói không cần hắn nữa, hắn là ai thì có liên quan gì chứ?

Nhưng dây thần kinh của người cha ở ở trong đầu hắn. Hắn không kìm nén được dặn dò Giả quân gia mấy câu, rồi dặn dò Tiểu Bình mấy câu. Cái gọi là lo lắng thì mãi không lo hết. Nhưng hắn đã không còn cố gì nữa rồi. Thế nên cũng đừng nói nhiều làm gì.

Cuối cùng cũng nhẹ lòng. Hắn đã dặn dò xong. Hắn tuyên bố với những vị quan đó là sẽ hồi kinh về triều. Các vị quan vội vàng đứng lên. Xe ngựa bên ngoài đã sớm chuẩn bị xong. Phụ hoàng của hắn vẫn bất chấp lý lẽ như thế, luôn ra lệnh cho người khác. May mà vào lúc quan trọng, kẻ đó đã thông minh một chút. Nếu không, nàng lại muốn kháng chỉ cùng hắn thì tội sẽ không nhỏ đâu.

- Điện hạ, xe ngựa đã sẵn sàng. Có thể khởi giá hồi kinh được rồi ạ.

- Ngu Trung Quân! - Hắn giương mày gọi tên viên quan đó.

- Điện hạ có gì dặn dò ạ?

- Tránh ra nào.

- Dạ?

- Người giẫm lên đồ của ta rồi.

- Cái này... - Dư Trung Quân cúi đầu xuống thì nhìn thấy giày mình đang giẫm lên một cuốn sách ướt. Hắn lập tức nhích giày ra.

Long Hiểu Át cúi xuống, hai tay mân mê cuốn sách rách nát, phỉ bìn đất trên nó, không hề chê nó bẩn mà lấy tay áo lau nó. Tên sách thật mơ hồ. Nét bút của Tiểu Như Ý bị nước mưa làm nhòe. Hắn lật từng trang. Móng vuốt của con hổ không hề làm rách chúng. Món quà đầu tiên hắn muốn khiến nàng hài lòng không ngờ lại bị đối xử bị thảm nhất.

Đây là cuốn tiểu thuyết hần coi thường nhất. Nhưng hần đã bị nàng tiêm nhiễm rồi. Hần thấy xót xa cho bộ dạng lúc này của nó. Hần vuốt phẳng nói rồi đặt nó lên bàn.

- Lên đường hồi kinh.

Hần nghe thấy tiếng nói của mình. Rõ ràng không còn là tiếng nói uy nghiêm, khí thế của mười năm trước. Nhưng một lần nữa hần lại trở thành hoàng tử. Hần không thể quên. Hần xoay người lên ngựa. Hần vẫn cười con ngựa Bôn Tiêu nhưng không hiểu rốt cuộc người đang cười trên con ngựa Bôn Tiêu này là ai?

Phụ hoàng của hần nói, không nhắc đến chuyện cũ nhưng nếu hần không cam lòng, hần nên tiếp tục ở lại đây làm đương gia nhà họ Long chứ.

Đoàn người ngựa của triều đình lên đường. Đầu óc hần vẫn yên tĩnh như không có gì tồn tại. Đoàn người ngựa rẽ, hần nhìn về phía góc cổng thành. Hần thấy ở đó có kẻ bị người nào đó dùng một bát mỳ sương mua chuộc suốt mười năm. Mười năm sau, hần lại thấy kẻ đó bị chính người kia đuổi ra khỏi nhà. Nàng nói nàng không cần hần. Thế nên, bây giờ, hần không hề để ý cái góc đó. Nhưng lúc này, nó lại khiến hần ý thức rõ ràng hơn bao giờ hết rằng bản thân chính là Long Hiểu Ất. Nếu không phải vì nàng phủ định, thì có lẽ hần sẽ vẫn tiếp tục ở lại.

Hóa ra không biết từ lúc nào, hần đã cam lòng, thật sự cam lòng rồi. Nếu không phải nhiều lần sang nước láng giềng nhưng không gặp được mẫu phi lấy một lần, nếu không phải vì sự ầm ỹ của mẫu phi thì hần thật sự đã cam lòng ở bên nha đầu đó. Cả đời cũng tốt. Hần sẽ quên đi kinh thành phiền não, quên đi thù cũ hận xưa. Thâm hụt quốc khổ thì cứ thâm hụt quốc khổ, tội danh thiên cổ thì cứ tội danh thiên cổ, dù sao thì hần đã không còn là Thập cửu hoàng tử nữa rồi.

Nhưng Long Hiểu Ất còn rất nhiều chuyện chưa làm xong. Hần dùng danh nghĩa hoàng tử để hoàn thành nốt.

- Bôn Tiêu, chạy nhanh nữa lên. Đứng dừng lại. Chúng ta sẽ đi một mạch về kinh thành.

Nàng không cần hần nữa. Hần tự do rồi.

Nhưng hóa ra, hần khó có thể vui mừng nổi.

46. Q.1 - Chương 46: Tâm Sự Của Tiểu Bạch

Sau cơn mưa trời lại sáng. Mười ngày sau khi Long Hiểu Ất rời đi.

Chuồng ngựa nhà họ Long thiếu mất con ngựa Bôn Tiêu, không biết nó có quay trở lại nữa không. Trên bàn trong đại sảnh nhà họ Long có thêm một cuốn sách rách nát, không ai dám lật. Long Tiểu Bính ôm sổ sách kêu ca với Giả quản gia, chỉ những chỗ sai của Long đại tiểu thư. Tiểu Đình đứng vừa ngăn Tiểu Bính xông vào phòng tiểu thư vừa giơ ngón tay ra hiệu cho hần khẽ thôi.

- Tôi làm gì phải nói khẽ chứ? Nếu không phải trước khi đi, đương gia dặn dò tôi thì tôi cũng không muốn ở lại đây chỉ sổ sách cho tiểu thư đâu. Ai bảo cô ấy đuổi đương gia đi chứ? Cô ấy thật sự nghĩ rằng mình có khả năng sao? Bao nhiêu sổ sách thế này, cô ấy chẳng hề xem gì cả. Bao nhiêu chuyện thế kia, cô ấy cũng chẳng quản lý. Trốn trong phòng đọc tiểu thuyết vớ vẩn. Đương gia không có ở đây nên không ai trị nổi cô ấy rồi.

Tiểu Đình khó xử nhìn Giả quản gia rồi nhìn vào phòng tiểu thư. Hai ngày rồi, tiểu thư không ra khỏi phòng, cứ ở lì trong đó, không khóa cửa, vẫn ăn uống như thường. Có điều tiểu thư cứ nằm bò trên giường đọc toàn bộ những cuốn tiểu thuyết đã mua trước kia.

Vì không cần lo lắng có người bỗng nhiên quay về kiểm tra nên tiểu thư đã lật hòm tiểu thuyết của mình ra. Những cuốn sách rải đầy trên giường, dưới đất. Cô sợ phòng bữa bãi nên thu dọn thì bị tiểu thư ngăn lại.

Cạch! - Tiếng cửa gỗ mở ra. Ba người đứng đứng trước cửa phòng.

Long Tiểu Hoa đầu tóc rối bù từ trong phòng thò đầu ra dụi mắt, khẽ nói:

- Tiểu Đình, ta đói rồi. Ta muốn ăn.

Tiểu Bính nhìn bộ dạng ngủ từ sáng đến tối của nàng mà thở dài hậm hực nói:

- Cô làm gì có chút khí chất của người làm chủ chứ. Ngoài việc ngủ thì chỉ biết xem tiểu thuyết, cô chẳng có chút tài cán gì. Khi đuổi đương gia đi, chẳng phải cô nói sẽ học sổ sách và buôn bán sao? Ngoài nói khoác ra thì cô còn biết làm gì nữa? Cô dựa vào cái gì mà đuổi đương gia đi chứ?

Nàng bị quát mắng rứt cổ, như người vừa tỉnh giấc mơ, nàng cào lại tóc, cúi xuống.

- Đúng là đương gia không nhìn nhầm cô. Ngoài tham ăn, lười biếng, gây họa, cô còn biết làm gì nữa. Lại còn lớn tiếng nói sẽ tự chăm sóc bản thân. Cô có thể tự chăm sóc bản thân ở điểm nào. Trà đưa tận tay, cơm bưng tận miệng, rồi xa đương gia, cô chẳng là gì cả.

- Tiểu Bính, tiểu thư vẫn còn đau lòng mà... - Giả quân gia giơ tay bịt miệng Tiểu Bính lại nhưng bị Tiểu Bính gạt ra.

- Mọi người tiếp tục theo ý cô ấy đi. Người bắt tài như cô ấy, chẳng trách đương gia lại không muốn cô ấy nữa. Tôi cũng không muốn làm sổ sách thay chủ như vậy nữa.

Tiểu Bính vứt phịch chồng sổ sách xuống đất, xoay người bỏ đi.

Nàng không nói, chỉ ngồi xuống ôm chồng sổ sách lên, xoay người đi vào phòng, đóng cửa lại. Sau đó, tiếng nức nở khê vọng ra từ trong phòng.

Giả quân gia thở dài, quay lại hỏi Tiểu Đình:

- Vậy hôm nay, Bạch thiếu gia cũng đến sao?

- Hôm nay vẫn chưa đến. Hai ngày trước đều đến ạ.

- Đình nha đầu, cô nói cho ta nghe, có phải ta đã già rồi, không hiểu chuyện của nam nữ nữa không? Bạch thiếu gia đối với tiểu thư nhà chúng ta là thế nào? Thật không ngờ đương gia lại có thân phận cao quý như vậy? Lần này, tiểu thư không bằng người ta rồi. Tiểu thư nên sớm quên đi mà thay đổi mục tiêu thôi.

- Giả quân gia, ông đừng hỏi tôi. Tâm tư của đương gia đúng là khó đoán, nhưng Bạch thiếu gia thì Tiểu Đình cũng không hiểu. Từ sau khi đương gia đi, ngày nào Bạch thiếu gia cũng đến phủ của chúng ta nhưng chỉ bảo tôi rót trà, ngồi ở đại sảnh, không bảo tôi đi gọi tiểu thư, cũng không bảo tôi đi báo với tiểu thư là thiếu gia đến, chỉ ngồi uống hết ấm trà rồi đi. Trà của phủ chúng ta ngon đến vậy sao?

- Đương gia là người sành trà. Trà của phủ chúng ta là loại thượng hạng nên đương nhiên là rất ngon rồi.

- ... Giả quân gia, khoảng cách thế hệ của chúng ta khá xa.

- Vậy phải làm thế nào đây? Đương gia luôn đem Tiểu Bính theo học quản lý sổ sách nhưng hấn lại giận tiểu thư, buông tay mặc kệ rồi. - Giả quân gia thở dài. Lần này tuy không khó khăn bằng mấy năm trước, khi phu nhân ra đi nhưng một gia sản lớn không có người quản lý, lại thêm một tiểu thư không hiểu biết. Ông đã hiểu được gánh nặng mà đương gia phải gánh vác năm đó.

- Được rồi. Cứ giao cho Bạch mỗ đi.

Tiếng Bạch Phong Ninh bỗng vang lên từ phía sau hai người một già một trẻ. Hấn từ đại sảnh bước đến, vẫn bộ đồ trắng, vẫn mỉm cười, không nói gì nhiều, chỉ giơ tay lên ra hiệu cho họ. Hấn đưa tay đẩy cánh cửa phòng nàng bước vào.

Bóng trắng lướt qua, không gian yên tĩnh quay trở lại.

Bạch Phong Ninh đang định đóng cửa thì thấy Giả quân gia nhìn Tiểu Đình nháy mắt, ý bảo cô ấy đi theo hấn vào ngăn cản cô nam quả nữ một mình.

Bạch Phong Ninh cười:

- Giả quân gia đừng lo. Bạch mỗ chỉ đến tìm Long Nhi tâm sự thôi. Bây giờ, cô ấy như thế, Bạch mỗ không ra tay nổi đầu. Xin phép. - Hấn làm động tác tiễn khách rồi đóng cửa lại.

Hắn tất nự cười, nhìn căn phòng bừa bộn toàn sách. Đường như không có chỗ nào cho hắn đặt chân. Hắn cúi xuống nhặt mấy cuốn sách, tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống. Hắn bắt chéo chân mình nhìn những cuốn sách mà nàng cất giấu trước đây, nói:

- Mười năm trước, Thánh thượng đã giáng tội làm thâm huyệt quốc khố cho Thập cửu điện hạ, bị tước ngôi vị. Bây giờ người đã bỏ qua chuyện cũ, triệu điện hạ về triều. - Bóng người trên giường động đậy và bắt đầu run run.

- Muốn biết điều này có nghĩa là gì không?

- ...

- Huynh ấy sẽ không quay về nữa. Muội cứ ngập trong căn phòng tiểu thuyết cũng tốt, mơn mõi cũng tốt, không quản lý sổ sách cũng tốt, bị người ta ức hiếp cũng tốt. Huynh ấy sẽ không quay về nữa.

- ...

- Huynh ấy có việc phải làm. Không có thời gian lo uội đâu.

- ... Huynh cố ý sao? - Tiếng nói cáo buộc truyền đến tai Bạch Phong Ninh. Mỗi từ truyền đến tai hắn đều trở nên cứng rắn và căng thẳng.

- Huynh đã trù tính...

Hắn muốn lập tức thừa nhận nhưng rồi lại nuốt câu nói lại. Hắn không muốn thừa nhận từ đầu đến cuối đều là do hắn trù tính, cũng không muốn nghe giọng nói cứng rắn và có phần căng thẳng kia nữa.

- Huynh làm gì mà phải thăm dò tôi... - Tiếng nói uất nghẹn. Nàng không phải là kẻ ngốc. Nàng biết tại sao hắn lại thăm dò, hắn cố ý nhắc nhở nàng về khế ước bán thân của Long Hiểu Ất, chỉ đợi nàng vào lúc quan trọng nhất lấy ra. Hắn mượn cớ là học làm sổ sách, dùng bàn tính để khích nàng đi làm công, hy vọng nàng có thể tiến bộ, không cần bám chân Long Hiểu Ất nữa... Không đâu. Nàng vẫn là kẻ ngốc, ngốc đến mức bây giờ mới phát hiện ra mình bị người khác lừa gạt, ngốc đến mức tin vào lời nói vớ vẩn của Bạch mã hoàng tử, ngốc đến mức đuổi người duy nhất mình có thể dựa dẫm đi, đến cả lời hỏi hặn cũng không dám nói.

- Vì Long Hiểu Ất là vị quân vương có thể mở ra thời kỳ hưng thịnh cho đất nước, vì trung thần không thờ hai chủ, vì... nếu chỉ ở lại đây, ở bên muội cả đời thì huynh ấy sẽ hối hận.

Câu cuối cùng khiến người ta đau lòng. Nó khiến cho Long Tiểu Hoa bị châm chọc nhảy khỏi giường, giơ tay muốn đánh kẻ kiêu ngạo kia. Nói cái gì mà Long Hiểu Ất ở lại bên nàng thì sẽ phải hối hận. Tại sao mọi người đều cảm thấy nàng là vật cản trở hắn chứ? Cho kẻ này một cái tát, để hắn im miệng, chắc chắn nàng sẽ bớt phần nộ, chắc chắn nàng sẽ thấy vui, chắc chắn những âm ức sẽ tiêu tan.

Bạch Phong Ninh nhìn nàng hung hãn lao về phía mình, tóc rối tung, váy áo xộc xệch, liền kéo chân dưới chân lòi đi khiến nàng đứng không vững, ngã ngửa ra. Hắn vội giơ tay kéo nàng để nàng khỏi đập đầu xuống nền nhà. Nàng không thêm nhận ý tốt của hắn, gạt tay hắn ra nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng hắn lại hài hước nhìn nàng.

- Muội muốn đánh ta sao? - Đôi môi mỏng của hắn nhẹ nhàng khép mở theo tiếng thở dài khó hiểu.

- Nhìn là biết mà. Tôi muốn tát huynh.

- Bên trái hay bên phải?

- Gì cơ?

- Ta hỏi muội muốn tát má trái hay má phải của ta?

- ...

- Hay là ta để muội tát rồi lại tát tiếp nhé?

- ...

- Ta để muội tát, sao muội còn khóc? Khóc mười ngày rồi vẫn chưa đủ sao?

Nàng cũng biết là mình rất vô lý. Là nàng ngốc nên mới mắc lừa, nên “cha” nàng mới nói với nàng rằng, ai cũng được, trừ Bạch Phong Ninh không được vì nàng sẽ bị hấn lừa, hấn ức hiếp. Sao có thể có người cần nàng chứ? Không phải hấn đã coi thường nàng mà là nàng đã nghĩ quá cao. Nàng thu móng vuốt lại, chần chừ, ôm lấy đầu gối, òa lên khóc, khóc đến kinh thiên động địa.

Nàng đã kìm nén âm ức suốt mấy ngày liền. Long Hiểu Ất đi rồi. Nàng hoàn toàn không biết nên làm thế nào? Không phải là nàng không muốn cố gắng. Nàng có lén đến phòng hấn đem sổ sách về xem nhưng vừa bước vào cửa thì nàng lại bật khóc, cầm sổ sách lên, nàng khóc càng dữ hơn. Toàn là chữ của hấn. Điều tồi tệ nhất là nàng hoàn toàn không hiểu. Nàng mệt hết cả đầu. Nàng rất muốn trốn đi không cần lo, không cần chịu trách nhiệm gì.

Nàng rải tiểu thuyết khắp phòng. Không ai quản lý nàng. Cuộc sống của nàng đảo lộn ngày đêm, không ai chú ý đến nàng. Nàng muốn ăn khi nào, ăn gì, không ai kìm hãm. Nàng không đi làm cũng không có ai trừ tiền công. Hóa ra, đây chính là cuộc sống tự do mà nàng muốn sau khi hấn rời đi. Nàng muốn ném lại mùi vị, bỗng thấy nhớ người phạt nàng cầm cành hạnh đỏ đứng bên tường, người ép nàng hầu trà, bắt nàng ngồi trên ghế con để gấp thức ăn cho nàng, dạy nàng không được kén chọn thức ăn.

- Muội khóc ồn quá. Ta biết có thứ có thể làm muội thôi khóc. Ta vốn không muốn lấy uội xem. Nhưng xem ra không đưa uội không được.

Đôi mắt đỏ au của nàng ngược lên, nàng chỉ nhìn thấy cuốn sách nát có phần quen thuộc trên tay Bạch Phong Ninh. Đó là dấu vết nàng đã xé. Nàng run rẩy đón lấy cuốn sách, nhìn tên sách mơ hồ, nàng bỗng bật khóc. Nàng mím chặt môi, phát ra những tiếng nức nở.

Cha, người ta muốn.

Hóa ra nàng đã tự tay xé thứ mà nàng luôn muốn có nhất. Hóa ra nàng đã nằm trong phòng đau khổ, hối hận, hối hận vì nàng nói những điều mà lòng nàng không muốn, hối hận vì nàng cố ý vờ tự lập, hối hận vì nàng đã tự tay xé thứ mình muốn nhất, hối hận vì nàng đã cho rằng mình được dung túng, nên từ chối trưởng thành, hiểu chuyện.

- “Cha tôi” đi rồi, còn cần làm gì? - Nàng cười đau khổ lật trang sách. Một tờ giấy rơi xuống, nàng nhặt nó lên...

Khế ước bán thân...

Khế ước bán thân của Long Hiểu Ất.

Nàng cứ nghĩ hấn muốn có khế ước bán thân này nhất. Hấn đã đi mà không đem theo nó.

Nàng bỗng thấy mơ hồ, cố nhìn trên mảnh giấy đó viết gì, nhưng chỉ thấy nước mắt rơi trên đó. Nhưng không phải không thể nhận ra đó là khế ước bán thân, chỉ có điều hấn không cần. Điều này khiến nàng bỗng cảm thấy an tâm. Có lẽ hấn thật sự sẽ không quay lại. Nhưng ít nhất không phải nàng không có gì, nàng có một tờ khế ước bán thân của hoàng đế tương lai, không phải nàng cũng rất mạnh sao?

- Khế ước bán thân của hoàng đế, có phải là rất giá trị không? - Nàng ngẩng đầu lên chờ dẫn hỏi Bạch Phong Ninh.

- Có lẽ phải xem huynh ấy có thể nhận không đã. - Bạch Phong Ninh mỉm cười, nhưng không nói gì nhiều. Hấn gơ tay sờ trán nàng xem nàng đã nghĩ thông được điều gì. Lần này thì hay rồi. Cái miệng xui xẻo của mẹ hấn đã linh nghiệm. Giữ mình như ngọc cũng mặc kệ, nhưng hấn sẽ khó ăn nói với liệt tổ liệt tông đây.

Người con gái như hoa đã có chủ, thật là chương mắt mà!

47. Q.2 - Chương 47: Kinh Nghiệm Làm Ăn Trong Tiểu Thuyết

Cuối mùa hạ năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Đường kim Thánh thượng miễn tội làm thâm huyệt quốc khổ mười năm trước cho Thập cửu điện hạ. Sau khi tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ở thành trì xa xôi nơi

biên cương, cách xa hàng trăm dặm - thành Đồng Khê, người ta thăm dò được tung tích của Thập cửu điện hạ. Thánh thượng vội phái quan viên bộ Lễ từ kinh đô khởi hành đến Đồng Khê đón Thập cửu hoàng tử về tiếp tục phụ trách bộ Hộ, quản lý quốc khố. Quần thần chỉ trích chuyện Thập cửu điện hạ về kinh. Nếu có người nghi ngờ rằng, Đương kim Thánh thượng hạ chỉ như vậy vì muốn đưa vị hoàng tử đã từng bị phế truất làm người kế vị, thì cũng không phải là quá. Thế nhưng, mười năm trước, mẫu phi của Thập cửu điện hạ, đệ nhất mỹ nhân của hậu cung đã gả cho quân vương nước láng giềng, sau khi Thập cửu điện hạ bị đuổi ra khỏi hoàng thành thì cũng đã mất tư cách trở thành người kế vị. Thánh thượng còn bị coi thường vì người đàn bà có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành này. Đến nay, Thập cửu điện hạ của mẫu phi bị gả đi ấy lại trở về triều và được Thánh thượng bỏ qua chuyện cũ, tiếp tục trọng dụng.

Trước khi Thập cửu điện hạ trở về kinh, Cung Diệu Hoàng - hoàng tôn mà Thánh thượng yêu thương nhất đã được đưa vào cung nuôi dưỡng. Cung Diệu Hoàng này mười sáu tuổi đã nắm giữ bộ Binh, mang phong thái của Thập cửu điện hạ phụ trách bộ Hộ năm mười sáu tuổi, bộc lộ tài năng, tung hoành ngang dọc. Thậm chí có người đoán Thánh thượng sẽ bỏ qua các hoàng tử, trực tiếp truyền ngôi cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Nhưng khi người trong kinh thành đều nhận định chắc chắn rằng Cung Diệu Hoàng mười tám tuổi sẽ được chọn làm người kế vị, thì việc Thánh thượng trọng dụng Thập cửu điện hạ lại ngất quảng suy đoán của họ.

Bộ Hộ, bộ Binh, một bên quản lý lương thực tiền tài, một bên quản lý binh lính. Cả hai cánh cửa quan trọng của triều đình đang nằm trong tay hoàng tử, hoàng tôn của Đương kim Thánh thượng.

Thánh thượng về già, kinh thành như bao phủ một tầng mây mù u ám.

- Đây là ý gì?

Long Tiểu Hoa cầm cuốn Đương kim chính sự trên tay, chớp mắt hỏi Bạch Phong Ninh đang mỉm cười vô tư. Hắn chỉ liếc mắt thăm dò nàng đọc cuốn sách, mở nắp chén trà thơm nức trên tay thối nhẹ, trả lời không được thành ý cho lắm:

- Ý nghĩa đúng như mặt chữ.

- Cái gì gọi là ý nghĩa đúng như mặt chữ? - Nàng hiểu hết từng chữ ở đây nhưng hợp chúng lại thì có ý nghĩa gì? Ngoài vị Thập cửu điện hạ như quen như không kia là “cha nhà nàng” ra, còn có hai chữ kia là thành Đồng Khê, nơi nàng sinh sống mà nàng không thể nhắm được, những chữ còn lại có ý nghĩa gì? Nói đến ai? Nàng cảm giác rất không chắc chắn. Cái gì bộ Hộ, bộ Binh? Nghe khó hiểu quá. Nó có vẻ cũng không thích hợp với phong thái quý tộc của cha nhà nàng. Không lẽ người ta bị triệu về kinh thành để quản lý, điều tra hộ tịch sao?[1] Sao nàng lại cảm thấy chẳng có chút tiền đồ gì vậy?

[1] Thời xưa, quản lý hộ tịch vốn là một trong những chức năng của bộ Hộ. Ngoài ra bộ Hộ còn chịu trách nhiệm về đất đai, sưu thuế, bổng lộc, quân lương, quốc khố cùng các công việc có liên quan tới tài chính khác.

- Sao đột nhiên muội lại có hứng thú với chuyện chính sự thế? - Bạch Phong Ninh gấp cuốn sách trên bàn lại, cảm thấy vô cùng buồn cười với việc nàng cứ cầm cuốn sách này đi qua đi lại thỉnh giáo hắn. Tiết trời đã sang thu, còn nghiên cứu chuyện mùa hạ làm gì chứ?

Đối với âm mưu hiển hiện rõ ràng trong cuốn sách, hắn không muốn bình luận nhiều. Dù hắn nói cho nàng biết, đây được gọi là cân bằng thế lực, tọa sơn quan hổ đấu[2] thì chắc nàng cũng không hiểu nổi tâm tư của vị hoàng đế già này đâu. Nàng càng không thể hiểu việc làm chẳng chút ỉn của vị hoàng đế đó. Việc làm ấy có thể xếp vào loại tiến sói cửa trước, rước hổ cửa sau. Chính những thế lực do bản thân gây dựng khiến ông ta phải đau đầu, vậy là ông ta liền muốn đem thế lực bên ngoài về để khống chế. Thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Bản thân mình là kẻ yếu nhưng lại không chịu thừa nhận, còn vọng tưởng dùng thủ đoạn gì đó. Ông ta còn cho rằng mời Long Hiểu Ất về thì sẽ có thể sai khiến được hắn như mười năm trước sao?

[2] Tọa sơn quan hổ đấu: Dịch là “Ngồi trên núi ngắm hổ đánh nhau”, ý nói nhìn người khác tranh đấu với nhau rồi cuối cùng là bản thân thu lợi.

Hứ, cẩn thận kéo bị cháu đá xuống trước, rồi sau đó lại bị con cho thêm một đạp.

- Huynh đang vui mừng trên tai họa của người khác hay sao mà cười nham hiểm thế? - Long Tiểu Hoa tròn mắt nhìn thì bị hấn gập quạt giấy gỗ vào đầu.

- Bây giờ muội dám nói thẳng không hề che giấu với ta thế sao? - Lại còn lấy cuốn Đường kim chính sự ra hỏi hấn, dám kêu ca rằng hình dung về Thập cửu hoàng tử trên từng câu chữ là những phác thảo thật xấu xí, thật khó coi. Lâu lắm rồi không gọi nàng là “đại tẩu”, chắc nàng thấy ngứa ngáy rồi đây.

- Vì huynh luôn trêu chọc tôi. Huynh nói muốn dạy tôi làm ăn buôn bán. Kết quả thì sao? Huynh lấy hết bàn tính và sổ sách của tôi đi. Rốt cuộc huynh ép tôi đến khách điểm là có ý gì? - Long Tiểu Hoa ôm đầu, chống cằm lên bàn. Nàng thừa nhận đồng sổ sách và bàn tính đó đã làm nàng suýt phát điên, nhưng bây giờ đến cả thời gian để điên nàng cũng không có. Tiểu Bính “sa thải” người chủ như nàng. Các vị chương quỹ đều không phục nàng, đến kỳ bào cáo thu chi hằng tháng, đều chẳng thèm gập nàng. Nàng không bổ sung thêm tri thức thì sẽ nhanh chóng bị quẳng ra ngoài mất thôi.

- Không phải ta đang dạy muội sao? - Bạch Phong Ninh nói, gạt cuốn sách chính sự trên bàn sang một bên để lộ ra cuốn sách mà Long Tiểu Hoa vô cùng quen thuộc.

- Dâm thư?

- Phải. - Hấn gập đầu thừa nhận.

- Huynh đùa kiểu gì thế? Bây giờ tôi muốn học làm ăn. Huynh lấy tiểu thuyết ra dụ dỗ tôi làm gì? - Muốn thử thách cũng không thể đánh vào điểm yếu nhất của nàng ngay từ chiêu đầu tiên chứ. Nàng đã bị đồng sổ sách và bàn tính giày vò gần hai tháng mà chẳng hề có chút tiến triển gì. Phải kiên trì tiểu thuyết suốt hai tháng đúng là vô cùng khó khăn và gian khổ.

Bạch Phong Ninh nhếch môi, tạo nên một đường cong đầy đặn tuyệt mỹ. Hấn chống cằm nói:

- Long Nhi, muội có biết thế nào là ba trăm sáu mươi hành, hành hành xuất trạng nguyên không?

- ... - Nàng chớp mắt không hiểu.

- Kinh nghiệm làm ăn buôn bán có ở khắp nơi, chứ không chỉ dùng bàn tính mới có thể làm ăn. Muốn làm trạng nguyên không chỉ đọc sách là đủ. Không đọc hết sách, muội phải hiểu thế nào là biến báo.

- ... Ồ!

- Trong sách thánh hiền có thể có vàng có ngọc. - Bạch Phong Ninh hơi dựng lông mày lên nói. - Thì trong đám tiểu thuyết của muội cũng có kinh nghiệm làm ăn?

- ... Huynh đang nói mấy thứ khó hiểu gì vậy?

- Chỉ có thể hiểu, không thể nói bằng lời. Long Nhi, muội thử đi.

Dựa vào đồng tiểu thuyết vợ vắn của nàng để làm ăn buôn bán ư? Thật hay giả vậy?

Long Tiểu Hoa đứng trong quầy nhìn Bạch Phong Ninh ngồi thưởng thức trà. Không phải là lòng tin với hấn quá thấp, cũng chẳng phải là nàng nghi ngờ hấn quá mức, nhưng làm sao nàng có thể dùng tiểu thuyết để tiếp đãi khách? Lẽ nào ý của hấn là nàng hy sinh bản thân sao?

Nàng đang đứng trước quầy ngờ ngờ vực vực thì thấy một đôi nam nữ vội vàng bước vào khách điểm lúc trời sắp tối. Nam nhân kia kéo tay vị cô nương nhưng cô nương ấy gạt phắt ra, còn đứng trước cửa khách điểm nói:

- Từ hôm nay trở đi, chuyện của tôi không liên quan gì đến huynh. Sau này, huynh đừng xen vào chuyện của tôi nữa. Huynh quay về mà thành thân với vị hôn thê gì đó của huynh đi.

Nam nhân đó im lặng, chỉ kéo cô nương đang bực tức đến trước quầy, đặt bạc trước mặt Long Tiểu Hoa nói:

- Tôi muốn thuê một phòng ở tầng trên.

- Ai bảo thế? Hai phòng. Hai phòng. Cô nương chủ tiệm, tôi không quen hấn ta. Phiền cô cho chúng tôi hai phòng xa nhau một chút, càng xa càng tốt. - Nói xong, cô nương đó trừng mắt nhìn người con trai.

Ồ! Sao một người muốn một phòng, một người muốn hai phòng? Trên phương diện làm ăn thì cho thuê hai phòng sẽ được nhiều tiền gấp đôi. Vậy đương nhiên là nàng cho họ thuê hai phòng rồi, cũng tránh để cô nương bị tên nam nhân kia lợi dụng. Lửa gần rơm dễ bén lửa mà...

Nàng nghĩ xong, đang định lên tiếng thì bị một viên đá bay từ trên lầu xuống trúng đầu. Nàng xoa đầu nhìn lên thì chỉ thấy Bạch Phong Ninh chống cằm thư thái ngồi tựa vào lan can gỗ, mỉm cười nhìn nàng xua tay. Trên tay hắn còn cầm cuốn tiểu thuyết Nương tử, dùng ôm tú cầu chạy vừa đưa cho nàng xem, thản nhiên như không có chuyện gì.

Ý hắn không phải là...

Nàng há hốc miệng chỉ vào hai người đang tranh luận. Tình huống có vẻ giống với đoạn trong cuốn tiểu thuyết đó quá...

Hắn không lên tiếng chỉ gật gật đầu, ánh mắt cũng không mang ẩn ý gì nhiều. Sau đó thì nghe thấy tiếng Long Tiểu Hoa vang lên từ quầy:

- Khách quan, thật không may, khách điểm chúng tôi đã kín phòng, chỉ còn lại một phòng ở tầng trên. Liệu hai vị có thể chịu khó... Dù sao hai vị cũng quen biết. Nếu hai vị cảm thấy không tiện, tôi... tôi có thể mang thêm chăn đệm thừa... à không, không phải chăn đệm thừa, mà là bộ chăn đệm hữu dụng để trải dưới đất.

- Hả? Khách điểm kín phòng ư? - Cô nương đó lâu lâu không vừa ý.

- Đúng... đúng. Thật không may. Đã kín phòng rồi.

Nam nhân kia rất hài lòng hắng giọng:

- Nếu đã kín thì cũng chẳng còn cách nào khác. Phiền cô đưa chúng tôi lên phòng.

- Vâng vâng vâng. Xin mời đi bên này.

Nàng lập tức ra khỏi quầy dẫn hai nhân vật chính lên phòng. Trưa hôm sau, cô nương đó tươi cười để nam nhân ấy dắt tay ra khỏi phòng. Nhìn thoáng qua cũng biết, mọi thứ trong phòng của họ đều cần phải dọn dẹp kỹ càng. Nàng đang nghĩ đến công việc vất vả tiết theo và tình huống trong căn phòng đó đêm qua thì nghe một tiếng “cộp”. Nàng chỉ thấy vị khách nam đặt một đỉnh bạc lớn xuống quầy làm tiền thưởng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng trên lầu cười. Hóa ra, đúng là trong tiểu thuyết có cả kinh nghiệm làm ăn buôn bán. Quả đúng là chỉ có thể hiểu, không thể nói bằng lời.

Nếu một nam một nữ, khách nam muốn một phòng, khách nữ muốn hai phòng thì chỉ cho thuê một phòng là đúng. Như vậy tiện cho nhân vật nam nấu gạo thành cơm. Nhưng khi tình hình ngược lại...

- Tại sao nhất định phải cần hai phòng? Người ta ở một mình một phòng sẽ rất sợ. - Cô nương nũng nịu nói. Còn thái độ của công tử là...

- Nam nữ thụ thụ bất thân. Cô nương nên tự trọng một chút.

Trong tình huống này thì có chết cũng phải giao hai phòng. Còn phải ngăn nhân vật nữ chính xấu xa bỏ mấy thứ xuân dược, mê dược, mê hân dược vào đồ ăn của người ta. Cho dù không may trúng phải, nếu có cô nương nào đó chạy tới khóc lóc tìm công tử thì mau đưa cho người ta thuốc giải. Xong chuyện, tự nhiên nàng lại có thể nhận tiền thưởng.

Bạch Phong Ninh mỉm cười không nói gì, chỉ nhìn thấy có kẻ “học một hiểu ba” cầm cuốn tiểu thuyết lên tâm đắc. Hắn thản nhiên nhâm nhi chén trà. Ban đầu, chương quỹ đứng một bên cho rằng nha đầu này chỉ gặp may mà thôi, sau đó ông ta há hốc miệng không thể không tán phục, bộ dạng nghiêm túc học hỏi đứng một bên, nhìn nàng bận rộn tiếp khách mà lòng hoan hỉ. Có điều, ông ta cảm thấy khách điểm này của họ thế nào lại càng lúc càng giống hội mai mối vậy? Tùy tiện cướp cửa làm ăn của Hồng Kiều hội, phá vỡ quy tắc thương trường, hình như không được tốt. Nếu ông chủ biết tiểu thư đang làm thế thì có lẽ sẽ từ kinh thành trở về mà gõ đầu tiểu thư mất. Haizzz!... Dù sao đây cũng là khách điểm mà hoàng tử đương triều đã từng quản lý. Danh tiếng rất quan trọng.

- Chương quỹ đừng vội. Long Nhi tự biết cân nhắc. - Bạch Phong Ninh né người sang một bên, nhỏ tiếng khuyên chương quỹ: - Kiểm được bạc là tốt. Dùng cách gì không quan trọng.

- Bạch thiếu chủ đừng dạy hư tiểu thư. Trước khi đi, đương gia đã dặn tôi phải quản lý tiểu thư. Tôi không muốn phụ sự ủy thác của đương gia.

- Vậy ông muốn quản lý Long Nhi thế nào? Không cho cô ấy làm gì cả, tiếp tục làm tiểu nhị sẽ tốt hơn sao?

- Đương... đương gia đã dặn như vậy...

- Thật sự Long Hiểu Át đã dặn như vậy sao? Long Nhi không phải là kẻ bỏ đi. Hiểu Át luôn cho rằng cô ấy không chịu được khổ, cũng không muốn để cô ấy chịu khổ, nhưng nếu huynh ấy không chăm sóc được cho cô ấy cả đời, thì nên để cô ấy hiểu niềm vui trong đau khổ. Thực ra, Long Nhi không hề bất tài như các người nghĩ. - Chưa từng chịu khổ thì làm sao biết được người khác đối tốt với mình, làm sao hiểu được đạo lý sống trong hạnh phúc mà không biết hạnh phúc? Cái không nỡ của Long Hiểu Át chỉ dạy ra được cô nương ngốc nghếch vô thiên vô pháp, không biết trân trọng hạnh phúc, chỉ biết oán trách: - Thế nên, các người cũng đừng quá gây khó dễ cho cô ấy. Phiền chương quý xử lý chuyện sổ sách giúp cô ấy.

- Đưa cho tiểu thư, tiểu thư cũng chẳng hiểu...

- Có hiểu hay không là chuyện của Long Nhi. Các người chỉ cần làm tốt phận sự của mình. Cô ấy cũng chỉ cần ra dáng người làm chủ, thì các người sẽ không mất phần việc của mình. Mọi người đều dễ nói chuyện. Ta nghĩ Hiểu Át cũng dặn chương quý chăm sóc Long Nhi nhiều hơn và không muốn mọi người hợp sức gây khó dễ cho cô ấy.

- Điều này... Tôi, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ xử lý đồng sổ sách rồi giao cho tiểu thư.

- Làm phiền ông. - Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng đáp, chấp tay cung kính với chương quý. Muốn giúp nha đầu chẳng có chút uy tín nào lập uy còn khó hơn cả việc phò tá kẻ nào đó lên ngai vàng, hại hấn đi đâu cũng phải cúi mình. Cô nương vô tâm này lại còn nhờ hấn nghe ngóng vài ba thứ chuyện của Thập cửu điện hạ nữa chứ. Thật đúng là vô lương tâm!

Hai tháng sau khi Long Hiểu Át đi, lần đầu tiên Long Tiểu Hoa đã thu thập toàn bộ sổ sách ở tất cả các cửa tiệm của họ Long. Tuy chỉ là một bước nhỏ chưa có tiền đồ lắm nhưng ít nhất các chương quý cũng đã công nhận địa vị chủ nhân của nàng. Nàng vui mừng khôn xiết ôm đồng sổ sách về, háo hức lật từng cuốn ra xem, cuối cùng, phát hiện ra một sự thật cực kỳ bi thảm...

Sổ sách là thứ còn cao siêu hơn cả kinh Phật. Nàng hoàn toàn không hiểu gì...

Phi! Trong tiểu thuyết lại không dạy người ta xem sổ sách thế nào.

Haizzz! Xem ra, tạm thời tiểu thuyết không có tác dụng rồi. Đến khi nào nàng mới có thể trở thành một người thông thạo sổ sách chứ? Tốt nhất còn phải biết mấy thứ thần kinh cảm kỳ thi họa. Nếu không, nàng không có mặt mũi nào đi gặp “người cha bộ Hộ” đang có thân phận cao quý đó nữa.

48. Q.2 - Chương 48: Hy Vọng Của Long Tiểu Bính

Long Tiểu Hoa hiểu rằng đời này mình không có duyên với sổ sách. Nước đến chân mới nhảy không phải cách làm của người thông minh, càng không phải tiêu chí sống của nàng. Những câu châm ngôn của nàng là “Đường lớn không đi, đi ngõ nhỏ”, “Đầu cơ giành cơ hội”. Như vậy, bằng môn tả đạo mới chính là sự lựa chọn cuối cùng của nàng. Huống hồ, trước khi đi, người cha bộ Hộ của nàng còn mở cho nàng bao nhiêu là con đường, nàng có thể tùy chọn bất cứ con đường nào cũng không chết đói.

Nàng không thể làm sổ sách thì đã có người thân tín kiểm tra giúp nàng. Nhưng nhìn lại, trong số những người xung quanh, nàng phát hiện, người có thể lo chuyện sổ sách và đáng tin cậy, chỉ có mỗi Long Tiểu Bính, tên tiểu tử coi thường nàng tới tận xương tủy và đang có ý định tạo phản mà thôi.

- Có cách nào để khiến cho nam nhân hết lòng vì nữ nhân nhanh nhất không?

Nàng hỏi Bạch Phong Ninh câu hỏi đó nhưng đổi lại, hắn nở nụ cười thâm thúy, giương mày, nhìn thẳng vào nàng:

- Long Nhi, sao muội lại hỏi ta câu hỏi đáng yêu như vậy? Cách khiến nam nhân dồn hết tâm trí cho nữ nhân tất nhiên là có, nhưng ta cần hỏi, muội muốn “hết lòng” nhất thời hay mãi mãi?

Nàng sờ cằm ngẫm nghĩ:

- Nhất thời thì chưa đủ nhưng mãi mãi thì... cũng đừng dài như vậy.

Lông mày Bạch Phong Ninh hơi nhướng lên, không hề có phản ứng gì, thản nhiên nói:

- Làm gì có nữ nhân nào lại ghét việc nam nhân hết lòng vì mình quá lâu.

- Tôi không muốn người ta hết lòng vì tôi lâu như vậy. Như thế thật đáng sợ! Người đó có động cơ thâm kín, lại coi thường tôi. Chắc chắn tôi không đấu lại với người ta. Lúc có giá trị lợi dụng thì mới cần người ta hết lòng. Đợi tôi không cần nữa thì sẽ đá hắn đi.

Nàng đang nghĩ đến kế hoạch đối đãi với Tiểu Bính nhưng Bạch Phong Ninh lại tắt ngấm nụ cười, nhìn nàng không vui:

- Câu nói vô liêm sỉ như vậy mà muội cũng dám nói với ta sao? - Hắn hứ một tiếng lạnh lùng, cười mà như không: - Nếu muốn người đàn ông nhất thời có hứng thú với muội thì trút bỏ xiêm y, lao vào lòng người ta. Nếu muốn mãi mãi thì phải toàn tâm toàn ý, hiến thân chưa đủ mà còn phải chu đáo nữa. Nhưng muội muốn tìm người vậy đến là đến, đuổi đi là đi thì phải lượng sức mình đã.

- Kẻ vậy đến là đến, đuổi đi là đi. Haizzz! Đúng đúng đúng. Mấy từ này không sai chút nào. Tôi đang nghĩ liệu có thể biến hắn thành người như vậy không? Tôi cũng có thể dễ dàng gọi...

Cạch!

Bạch Phong Ninh đặt mạnh chén trà xuống bàn. Nàng giật mình trước cử chỉ đó của hắn. Nàng nhìn sang thấy hắn đứng phắt dậy, phủi áo, nhìn nàng. Nàng rút đầu trước ánh mắt nguy hiểm đó. Ôi! Nàng xem sổ sách đến mức mụ mẫm nên mới nghĩ ra cách hay ho này. Nàng muốn thỉnh giáo người thầy có học vấn uyên thâm nhưng sao hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt coi thường kẻ vô liêm sỉ đó? Cách nghĩ của nàng vô liêm sỉ thế sao? Nàng sẽ trả lương để Tiểu Bính làm việc cho nàng, chỉ là không muốn hắn theo nàng cả đời mà thôi. Hắn sùng bái người cha bộ Hộ của nàng, thật sự khiến nàng phát sợ. Hắn còn rất thích châm chọc lòng tự tôn của nàng.

- Muội thật sự tham lam thế sao? - Giọng của Bạch Phong Ninh có phần mỉa mai. Nàng thật sự dám thế sao? Mẹ hắn độc mồm độc miệng thế sao? Nàng thật sự có thể giày vò hắn đến mức đó sao? Trong lòng nàng có người khác, không muốn hắn mãi mãi bên nàng, còn muốn hắn vậy đến là đến, đuổi đi thì đi sao? Hừ! Uống công hân giúp nàng gây dựng cái gì mà uy nghiêm, cái gì mà chữ tín. Những việc đó rõ ràng là không cần thiết, bởi vì nàng đã ăn gan hùm gan báo rồi.

- Huynh chẳng nói có chí thì nên mà.

- Ta có dạy muội dùng chí khí để trêu đùa nam nhân sao?

- Tôi không định trêu đùa ai cả. Tôi chỉ muốn hắn ngoan ngoãn nghe lời tôi mà thôi.

- Muội cảm thấy như vậy không phải là trêu đùa à? Muội thật sự to gan đấy. - Hắn nhún mày cười nói, nhấc chân bỏ đi. Trước khi đi, hắn còn dừng lại, buông một câu khiến nàng thấy rất quen và cũng rất ngắn gọn:

- Đại tẩu, cáo từ!

- Hả?

Nàng lại chọc giận Bạch đại thiếu gia hắn rồi ư? Làm gì mà lại gọi nàng là đại tẩu. Trái tim nam nhân thật khó hiểu. Nàng còn chưa hàng phục được tên kia, sao tên này đã bị nàng đuổi đi rồi? Chẳng lẽ nàng không có chút hấp dẫn nào?

Lòng nam nhân như kim đáy bể. Lòng thiếu chủ nhà họ Bạch nàng không thể nắm được, nhưng không có nghĩa nàng không lo nổi chuyện Tiểu Bính nhà mình, dù rằng đó không phải một chuyện dễ dàng. Con

người này lưu luyến người chồng cũ tuyệt sắc của nàng đã lâu. Đừng nói chuyện khác, khẩu vị của hân đã lên đến cảnh giới yêu ma rồi, hân chẳng thèm để mắt tới một bông hoa không đến nỗi quá tệ như nàng. Nàng không chắc liệu hân có tố cáo đến quan phủ, nói nàng là kẻ quấy nhiễu đồng nam hay không.

- Tiểu Bính còn lớn hơn tiểu thư hai tuổi. Sao có thể là đồng nam được chứ? Chỉ là hơi gầy gò chút thôi. Tiểu thư đừng nghĩ ngợi quá nhiều như vậy.

- Em là nha đầu háo sắc phủ nào nuôi dạy thế? - Long Tiểu Hoa ngồi ở đại sảnh, cầm cuốn sổ mỏng gõ gõ vào đầu người bên cạnh.

- Thưa tiểu thư, là Đình nha đầu do Long phủ nuôi dạy ạ. - Đình nha đầu xoay xoay nắm tay: - Mục tiêu của tiểu thư không phải là mở rộng khách điểm của chúng ta đến kinh thành, sau đó trở thành bà chủ lớn mê hoặc đương gia quay lại sao?

- Tại sao kế hoạch vĩ đại của ta đến miệng em lại biến thành dơ bẩn như vậy? Ta muốn tiến vào kinh thành để chứng minh cho hân thấy, ta, Long Tiểu Hoa cũng không phải là người con gái tầm thường.

- Sau đó lại tiến hành mê hoặc.

- ... Là trở thành một người con gái có “đủ” sức “hấp dẫn” với hân. Không phải là mê hoặc. Em không được phép nói như vậy. - Nàng đã thề với cái bàn tính vẫn chưa đem tặng rồi.

- Đúng đúng. Đến cả chuyện Tiểu Bính, tiểu thư cũng không lo được, thì sao có thể xứng với một người nắm giữ bao nhiêu tiền bạc của quốc khố, lại còn là con trai Hoàng đế nữa chứ?

- Hừ! Dựa vào đức hạnh của cô mà cũng muốn thành phượng hoàng sao? Đương gia thật sự là Long hoàng tử chứ không phải là người mà một cảnh hạnh đồ có thể với tới. Biết khoảng cách rồi thì nên lui sang một bên mà khóc. - Không biết Long Tiểu Bính lao từ cửa tiền đình vào từ lúc nào, nhìn Long Tiểu Hoa với đồng sổ sách trên bàn và cái tay dính đầy mực nhưng cái mặt lem nhem mực đó lại đang say sưa tán chuyện với Tiểu Đình: - Hừ! Cô nghĩ rằng cô bỏ công sức vất vả thì có thể lừa được tôi sao? Làm gì có chuyện làm sổ sách mà vẫn còn sai nha đầu ngồi bên tán gẫu chứ? Cô chưa thấy đương gia đóng cửa làm sổ sách suốt ba ngày ba đêm, đến cả đồ ăn cũng do tôi đem vào phòng sao? Đây là thái độ làm việc của cô à?

Khốn kiếp, xem sổ sách là công việc buồn tẻ. Tìm người nói chuyện một chút cũng bị người ta trách. Nàng đang định đấu lại với Long Tiểu Bính thì thấy Tiểu Đình giật tay áo mình, chỉ sang phía đông. Đó là hướng về kinh thành, ý rất rõ ràng, chuyện nhỏ không nhin thì sẽ mất người đàn ông tuyệt mỹ, chuyện lớn không nhin thì nàng sẽ phải sống bên đồng sổ sách này đến già. Khi cần lợi dụng người ta thì phải mềm nắn rắn buông. Không phải đương gia đã dạy như vậy hay sao?

Long Tiểu Hoa cố nén cơn bực mình, nở nụ cười với Long Tiểu Bính:

- Cái đó... Tiểu Bính à, thực ra, ta thấy giữa chúng ta có một chút hiểu lầm. Ta cảm thấy chúng ta nên nói rõ một chút...

- Hiểu lầm ư? Tôi có thể có hiểu lầm gì với cô chứ? Tôi nhớ rất rõ tội ác ngược đãi, ức hiếp đương gia của cô. Đương gia đã vất vả khổ sở giúp cô giữ gìn, gây dựng cơ nghiệp thì cô nói người ta chiếm gia sản nhà cô. Đương gia vì bảo vệ sự trong trắng cho cô, còn vì muốn phu nhân được yên lòng mà không động phòng đã bỏ cô. Cô lại nói người ta là Trần Thế Mỹ. Đương gia vượt cả nghìn dặm đường mua tiểu thuyết về cho cô. Cô nỡ xé cuốn sách đó rồi còn giấu dưới chân. Tôi có hiểu lầm cô không? Có không?

- ...

- Đương gia mới đi, không phải, là mới rời thành chưa lâu thì cô đã qua lại với tên họ Bạch đó. Thúc tẩu loạn luân, chẳng hề tránh né, không giữ đạo thê tử, nước chảy bèo trôi, vô liêm sỉ! Hừ! Đời này tôi ghét nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất là loại nữ nhân như cô.

- ... - Nhiều “nhất” như vậy sao? Nàng vừa làm cho tên họ Bạch tức giận bỏ đi rồi mà. Trong thời gian sắp tới, hân sẽ quay trở lại hình tượng tiểu thư tốt bụng, không đến tìm nàng loạn luân đâu.

- Với đức hạnh thối nát của cô mà còn mong đến kinh thành mở khách điểm? Lại còn dám có ý đồ với tôi, muốn làm cho tôi phải một lòng tận tụy với cô ư? Phì!

- Hả? - Nàng không có một chút quyền riêng tư nào sao? Đến cả chuyện còn chưa nghĩ xong thì hấn đã biết rồi.

- Hứ! Tôi đến để nói cho cô biết. Tôi sẽ đến làm sổ sách cho phủ khác, không có thời gian ở đây với cô.

- Hả? Cậu muốn bỏ đi sao?

- Hứ! Cô không có khế ước bán thân của tôi. Nếu không phải vì đương gia thì tôi đã sớm rời xa nơi tai họa này rồi.

- Đừng đừng đừng đừng đừng mà. Ta ta ta ta... Cậu cho ta một cơ hội đi. Lần này ta sẽ thật sự thay đổi. Ta đã có một kế hoạch hoàn mỹ. Chúng ta có thể tiến đến kinh thành tìm Long Hiểu Át mà cậu yêu quý nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất, khát khao nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất, thương mến nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất. - Nàng đành gấp ba số từ “nhất” để đáp trả lại hấn.

- Ai... ai nói tôi thương yêu đương gia chứ?

- Cậu không thương yêu thì sao lại đỏ mặt?

- Tôi có đỏ mặt đâu. Tôi chỉ sùng bái, ngưỡng mộ đương gia thôi. Cô thì hiểu cái gì?

- ... Ta chưa từng thấy ai ngưỡng mộ người khác đến mức đỏ mặt, tim đập loạn xạ cả... - Nàng lẩm bẩm.

- Đi theo cô, đừng nói là lên kinh thành mà đến cả thành Đồng Khê này cũng không ra nổi. Hơn nữa, tôi đã có dự định thành thân. Ông chủ mới không chỉ để tôi làm quản lý sổ sách mà còn gả con gái của ông ta cho tôi. Tôi sẽ tự mình lập nghiệp, sau đó đến kinh thành tìm đương gia.

- Cái gì cơ? - Hấn vì muốn tìm Long Hiểu Át mà hy sinh cả thể xác của mình ư? Tình cảm này đã ở mức nào vậy? Trái ngược với nàng... ồ... tình thần hy sinh của nàng hình như còn không bằng Tiểu Bính. Nàng không nhớ người cha nhà nàng bằng Tiểu Bính sao? Không thể nào: - Cậu nói thật chứ? Cậu muốn lấy lấy lấy lấy lấy người con gái khác sao? Cô nương có đẹp như đương gia nhà cậu không?

- Trên thế gian này làm gì có người con gái nào sánh được với đương gia... - Hấn đang định bày tỏ lời ca tụng của mình về sắc đẹp của đương gia thì phát hiện mình đã mắc mưu, lập tức chuyển chủ đề: - Dù là người con gái thế nào cũng còn đức hạnh hơn cô. Hứ! Hơn nữa, nam nhi có thể có năm thê bảy thiếp, để đến được kinh thành tìm đương gia, lấy về một người vợ cũng chẳng có gì ghê gớm.

- Nhưng nếu nói đến chuyện khuê phòng, thì cậu cũng có chút đáng thương...

- Hứ! Cô nghĩ rằng đây là thế giới xấu xa trong tiểu thuyết của cô sao? Ngoài chuyện đó ra không có việc gì khác để làm sao? Đây là thế giới hiện thực. Nam nhân phải phấn đấu vì sự nghiệp. Lẽ nào vì một người con gái mà chịu ẩn mình nơi xó nhỏ, bỏ hết tiền đồ rộng lớn?

- ... - Đủ rồi. Không cần phải mắng xỏ mắng xiên nàng nữa. Nàng cũng là người vợ bị bỏ rơi mà: - Cậu không thể cho ta một cơ hội sửa đổi sao?

- Tôi dựa vào cái gì mà phải từ bỏ một nương tử hiểu tam tòng tứ đức, biết lễ nghĩa liêm sỉ và từ bỏ cơ hội đi tìm đương gia để giúp cô quản lý sổ sách chứ?

- Dựa vào gia nghiệp mà đương gia của cậu đã vất vả một tay gây dựng. Cậu nhẫn tâm để nó bị hủy hoại trong tay ta sao?

- ... Cô... - Long Tiểu Bính dừng lại. Rõ ràng hấn đã bị giẫm đúng chỗ đau nên chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

Long Tiểu Hoa nở nụ cười vô liêm sỉ. Hóa ra “hiệu ứng cha” đã phát huy tác dụng tốt với Tiểu Bính. Nàng đã không kịp giữ Long Hiểu Át lại thì nàng không thể không tung ra chiêu thức hạ lưu để kéo hấn về.

- Cô giỏi lắm! Cô biết lấy đương gia ra để uy hiếp tôi. Được. Tôi sẽ cho người chủ không ra gì như cô một cơ hội. Đừng nói tôi phụ lòng đương gia đấy. Hứ! - Long Tiểu Bính trừng mắt nhìn nàng, nhíu mày nghĩ đến những khó khăn sắp tới: - Thế này đi. Tuy khách điểm Đại Long Môn là tổng tiệm của các khách điểm ở thành Đồng Khê nhưng lợi nhuận không bằng khách điểm ngoài thành và các nơi khác. Hằng năm đều đứng cuối bảng...

- Hả? Cậu nói lợi nhuận của khách điểm này đều đứng cuối bảng ư?

- Hừ! Cô phải hiểu, nếu không vì đương gia coi đây là cơ nghiệp nhà cô thì đã sớm dẹp khách điểm này rồi. Mỗi năm, cô không biết đương gia đã phải bỏ ra bao nhiêu ngân lượng để duy trì thương hiệu cũ rích nhà cô sao?

- ... - Thảo nào hằng ngày nàng thấy khách điểm đều rất vắng vẻ, không hề có việc gì cả. Ngoài chuyện tán gẫu thì là ngủ gật và nghe chương quỹ giáo huấn.

Long Tiểu Bính bĩu môi. Hắn không muốn lộ ra rằng đương gia chỉ lo cho nàng, cũng không muốn để nàng biết rằng đương gia sợ nàng buồn và cũng sợ nàng bận rộn nên mới giữ lại khách điểm không thu lợi nhuận đó. Không cãi tạo, cũng không chính đốn, chỉ giữ lại nó:

- Tóm lại, nếu trong vòng một tháng, cô có thể làm tăng lợi nhuận của khách điểm, cũng không cần nhiều, chỉ cần không thua lỗ, lợi nhuận đứng thứ hai từ dưới lên thì tôi sẽ tin là cô có ý chí gây dựng khách điểm và ngoan ngoãn ở lại tiếp tục giúp cô xử lý sổ sách, nhưng nếu cô không thể đạt được yêu cầu của tôi...

- Ừc ừc! - Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt đợi điều kiện của Long Tiểu Bính.

- Thì tôi sẽ đem theo mọi thứ trong phòng đương gia biến mất khỏi đây.

- Hả? - Đúng là hắn vẫn tơ tưởng đến người cha nhà nàng mà. Đến cả y phục và đồ dùng cũng không bỏ qua. Hắn muốn chiến đấu giành giật “cha” với nàng ư? Chỉ có điều ai sẽ thắng đều không thể có được trái tim và câu khen ngợi của đương gia. Hu hu! Một cuộc thi không có tiền đồ và lợi ích kinh tế!

Chỉ là cuộc chiến giành giật “cha” mà thôi.

Hành động đầu tiên của Long Tiểu Hoa chính là đi thỉnh giáo người bạn thân thiết của Long Hiểu Át. Hơn nữa, trong một thời gian ngắn thì chỉ có quân sư miễn phí Bạch Phong Ninh mới có thể có đối sách giúp nàng.

Nàng xông thẳng đến sơn trang nhà họ Bạch, đập cửa nhưng lại nhận được một câu từ chối nhõ nhõ.

Gia đình báo rằng:

- Thiếu chủ nhà tôi dặn chuyển lời rằng: “Nam nữ thụ thụ bất thân, thúc tẩu phải giữ khoảng cách nhất định. Để giữ gìn sự trong sáng giữa đại tẩu và Bạch mỗ, từ ngày hôm nay, Bạch mỗ không tiện, không có thời gian, không rảnh rỗi đến gặp đại tẩu. Mời đại tẩu đi tìm kẻ ngốc vậy đến là đến, đuổi đi thì đi ở chỗ khác. Chớ có nảy ra ý định lợi dụng Bạch mỗ rồi muốn đá là đá. Cảm ơn đã hợp tác”.

- Hả?

Rầm!

Trong ngày đầu tiên của cuộc chiến, cánh cửa lớn của Bạch gia sơn trang đã đóng ngay trước mặt Long Tiểu Hoa. Trái ngược với ý chí và niềm tin của nàng, Bạch Phong Ninh bỏ mặc nàng cô đơn một mình, chiến đấu chống lại nguy hiểm xung quanh. Tiểu thúc quả là chỗ dựa “không thể dựa được”.

Xi! Cái đầu bạch mã hoàng tử ngốc nghếch của hắn lại muốn giở trò gì đây?

49. Q.2 - Chương 49: Bạch Thiếu Chủ Đột Kích Thường Tiểu Thuyết

Tiết trời chuyển lạnh. Mùa hạ đã qua, mùa thu đã đến. Cái nóng cuối cùng của mùa hạ cũng bị gió thu quét sạch khỏi kinh đô. Nhưng kinh thành rộng lớn lại không có ai để ý đến thời tiết. Dưới chân thiên tử, thời tiết của họ phụ thuộc vào một người trong hoàng cung. Người đó vui thì kinh thành tỏa nắng, người đó giận dữ thì giống bão ủa đến. Người đó có thể một tay che cả bầu trời.

Long sàng được che bởi bức rèm vàng. Vầng mặt trời của triều đình không giấu được những tiếng ho nhẹ. Qua tấm rèm có thể nhìn thấy Thập cửu hoàng tử đứng cách giường một khoảng. Từ sau khi được triệu về kinh, hắn không hề tấu xin được gặp mặt phụ thân lấy một lần mà chỉ ở vương phủ của mình, tiếp nhận chức vụ. Hắn không hề nhiệt tình đến thỉnh an phụ thân đang bị bệnh nằm trên giường. Đến tận hôm nay, khi Hoàng thượng tuyên kiến Thập cửu hoàng tử trước mặt triều thần thì hắn mới tới.

- Sổ sách bộ Hộ kiểm tra đến đâu rồi?

- Xin hỏi Hoàng thượng muốn hỏi sổ sách của năm nào?

- Mười năm gần đây.

- Toàn là nợ nần. - Hắn báo cáo theo tình hình thực tế, ngắn gọn và cũng tiện thể giải thích nguyên nhân hắn không có thời gian đến khấu đầu thỉnh an Hoàng thượng.

Người trong rèm im lặng hồi lâu rồi truyền:

- Trẫm nghe quan bộ Hộ báo cáo, con nhất định dùng ẩn quan với tên “Long Hiểu Ất” là vì sao?

- Mười năm ở ngoài, thần đã quen rồi.

- ... Long Hiểu Ất, cái tên này hay hơn cái tên trẫm đặt cho con sao? Hừ! Cũng được. Trẫm nghe quan bộ Lễ báo trước khi đón con về, không phải con đã lập gia thất rồi sao? Họ Long là họ của Long thị. Nếu đã như vậy thì tại sao con lại chỉ quay về có một mình?

Long Hiểu Ất hơi nhú mày, chỉ thản nhiên đáp:

- Nữ nhi ở thành trì biên cương không hiểu đạo thê tử, lại kết duyên không tình cảm nên thần đã sớm hưu rồi. Thường ngày, thần bên ba bên ngoài không hề có tình cảm gì với Long thị.

- Trẫm biết con là người cẩn thận, sao có thể cùng một dân nữ vô danh được chứ? Cũng tốt. Con có thể thành thân với người xứng đáng với con. Nếu thiên kim tiểu thư nào của các văn võ bá quan trong triều lọt vào mắt con thì cứ nói với trẫm. Nếu con đã về kinh thì cũng nên sớm yên bề gia thất.

- ...

- Sao vậy? Có phải con đang nghĩ rằng trẫm muốn mượn tay nhiều người để giữ con không? Muốn con có vợ có con để trời buột con?

- ...

- Khả khả! Nếu con nghĩ như vậy thì cũng không phải là không có lý. Nếu con đã thích dùng cái tên Long Hiểu Ất thì con cứ dùng đi.

- Tạ ơn Hoàng thượng đã chấp thuận. - Hắn tạ ơn xong thì đứng lên định cáo từ nhưng bị người sau bức rèm gọi giữ chân lại.

- Trẫm còn có việc cần giao cho con. Lễ tuyển chọn đề bạt quan viên mùa xuân năm sau sẽ do con đứng đầu.

- ... Khởi bẩm Hoàng thượng, thần nắm giữ bộ Hộ. Việc tuyển chọn đề bạt quan viên là trách nhiệm của bộ Lại. Thần mà làm vậy, e rằng không thỏa đáng.

- Không thỏa đáng ư? Có chỗ nào không thỏa đáng? Con là con trai trẫm. Đừng nói là lựa chọn quan viên, cho dù trẫm có giao cả giang sơn này cho con thì cũng không ai dám nói không thỏa đáng cả.

- ... - Hắn bặm môi, ngược mắt nhìn các cung nữ, thái giám xung quanh. Tuy họ đều cúi đầu nhìn xuống nhưng không có nghĩa là họ không nghe thấy hay sẽ không nói gì. Hắn hơi nhếch môi, phụ hoàng của hắn đã đi nước cờ hỗn loạn mong giành chiến thắng. Chiêu này thực mà hư. Hắn không hiểu rõ, không hiểu rõ chút nào. Mười năm trước thì hắn sẽ tiếp chiêu nhưng bây giờ hắn chỉ có thể nhìn mà tìm cách khắc phục:

- Thần sẽ bàn bạc cùng các quan đại nhân ở bộ Lại, sau đó sẽ gửi lên Hoàng thượng định đoạt.

- ... Hừ... Như vậy cũng tốt. Con lui ra đi.

Hắn cúi người hành lễ, xoay người bước qua bậc cửa đang định đi thì thấy một thiếu niên mặc triều phục cao quý dựa vào cột đá ở hành lang. Ánh mắt kẻ đó nửa như khiên chiến nửa như khinh bỉ đang nhìn hắn. Kẻ thù ngấm ngấm, Cung Diệu Hoàng, hoàng tôn được Đường kim Thánh thượng sủng ái nhất.

- Thập cửu điện hạ vừa về kinh nhưng đã thích ứng được với cuộc sống kinh thành rồi. Tiểu vương rất quen thuộc với kinh thành. Trên là các vương công quý tộc, dưới là các khuê nữ đài các, tiểu vương đều có thể giới thiệu với Thập cửu điện hạ.

Long Hiểu Ất nheo mắt đánh giá kẻ đó. Có thể vì kẻ trước mặt và người nào đó có tuổi tác tương đồng, lại toát lên vẻ lười biếng từ đầu đến chân, miệng đầy những lời phóng đãng, thêm nữa lại không hề biết cách giấu kín cảm xúc và ý đồ của mình, nên hắn đã phải nhíu mày, lập tức mất đi sự kiên nhẫn và cảnh giác đối với vị hoàng thượng hắn vừa đối phó đang ở sau rèm:

- Đồ khốn! Cút đi.

- Người dám gọi ta là đồ khốn ư? Người là đứa con bất hiếu vừa được hoàng gia gia nhập về mà dám xưng hô với tiểu vương như vậy sao? - Cung Diệu Hoàng nổi giận lao lên phía trước nắm lấy cổ áo triều phục màu tím sẫm của hắn.

- Không phải người nên gọi ta là Thập cửu điện hạ sao? Ta là hoàng thúc của người. Ai dạy người xưng hô với trưởng bối như vậy? Sau này gặp ta thì phải hành lễ đầy đủ đấy. - Long Hiểu Ất liếc nhìn, gạt tay hắn ra khỏi cổ áo mình.

- Người chỉ lớn hơn ta vài tuổi mà dám xưng trưởng bối với ta sao? Ta và người có cấp bậc quan chức ngang nhau. Người bộ Hộ, ta bộ Binh, tại sao ta phải hành lễ với người chứ? Phì! Thật nực cười!

- Dựa vào việc ta là thúc thúc của người. - Đừng nói là kẻ kia mới có mười tám tuổi, hắn còn là thúc thúc của mấy đứa cháu lớn tuổi hơn cơ.

- Người... Hừ! Hôm nay ta đến để nói cho người biết. Đừng mong dựa vào tình xưa nghĩa cũ của hoàng gia gia cho người nắm giữ một bộ mà ngóc đầu lên. Tuy người phụ trách việc tuyển chọn quan viên cấp dưới nhưng... - Cung Diệu Hoàng nhấn mạnh, đưa ra lời cảnh cáo: - Bạch Phong Ninh đó là người của tiểu vương. Nếu hắn ứng thí thì phải đưa hắn vào bộ Binh của ta, do ta phụ trách. Người hiểu rõ chưa?

- Người muốn Bạch Phong Ninh sao?

- Phải. Tiểu vương muốn hắn.

- Tốt thôi. Cứ việc lôi hắn đi.

Long Hiểu Ất nhẹ nhàng xua tay, dáng vẻ như bảo không cần khách sáo với hắn. Hắn đi qua mặt đứa cháu không biết xấu hổ. Nền giáo dục của cung đình này ngày càng thất bại rồi. Có kẻ lại dám xông đến cảnh cáo, khiêu khích thúc thúc của mình chỉ vì muốn tranh giành một tên nam nhân. Thật là kỳ quái!

- Người, người dám không coi tiểu vương ra gì sao? Dù bây giờ Bạch Phong Ninh một lòng theo người nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ hiểu ra tiểu vương mới là người thích hợp với hắn.

- ... - Hắn bước nhanh theo hành lang cung đình, hít thở sâu, bỏ mặc những lời nói của đứa cháu ở phía sau. Nếu không thì hắn khó mà không chế được bản thân để không quay lại cho đứa cháu một trận. Nó không cần thể diện thì thôi nhưng hắn còn phải làm người. Hắn không muốn có quan hệ bất minh gì với Bạch Phong Ninh đó.

- Rốt cuộc người có nghe tiểu vương nói không thế?

- Người nói người rất quen thuộc mọi thứ trong kinh thành. - Hắn bỗng dừng bước, quay người nhìn vào đứa cháu cứ bám theo mình hỏi: - Người biết trà quán nào có diễn kịch không?

- Hà? Đây! Tiểu vương đang nói chuyện với người về Bạch Phong Ninh mà.

- Hoàng thúc của người muốn xem vở Võ Tòng đánh hổ. Có trà quán nào diễn vở này không?

- Người... - Sao người lại thấp kém như thế chứ?

- Rốt cuộc người có vào thỉnh an không? Nếu không đi thì dẫn ta đến trà quán.

- Ta... - Ta đến ra uy với người mà.

- Bạch Phong Ninh thích nhất là xem kịch. Hơn nữa, kịch càng náo nhiệt càng tốt. Muốn giành được hân, tốt nhất người nên chịu khó chạy đến các trà quán.

- ... Hân cũng thích xem võ Võ Tòng đánh hổ sao? - Cung Diệu Hoàng nghi ngờ nhìn thúc thúc của mình, tỏ rõ vẻ nghi hoặc.

Long Hiểu Át nhìn hân, ngẫm nghĩ, môi hơi nở nụ cười có phần tự nhiên, điềm đạm nói:

- Có lẽ vậy. Chắc là cũng không ghét.

Vì khoảng cách xa xôi, hân không thể nhìn thấy cảnh hạnh đỗ nhà mình. Chắc giờ này, cảnh hạnh đỗ đã sớm vượt tường đi phiêu du rồi.

Trên thực tế, Long Hiểu Át đã đoán sai. Bạch Phong Ninh không hề thích xem võ kịch Võ Tòng đánh hổ. Thậm chí hân còn rất ghét võ kịch này. Đặc biệt là sau khi hân tuyên bố không gặp mặt cảnh hạnh đỗ nữa. Lúc này, hân đang ngồi ở trà quán xem kịch, đầu óc mông lung, uống trà nghe nhạc. Hân thừa nhận, hân chẳng còn chút hứng thú nào. Đám người hâm mộ chân chính của Long Tiểu Hoa đang quây dưới đài kia cứ phàn nàn rằng võ kịch Võ Tòng đánh hổ này thiếu mất vai diễn của Long tiểu thư, chẳng ra đâu vào đâu. Đến cả Võ Tòng cũng thấy xa lạ với con hổ lớn nghe lời thái quá này, chẳng thể làm nổi bật khí thế của chàng, nó cứ mặc kệ cho chàng thỏa sức quăng chém. Ngón tay hân gõ trên mặt bàn, một tay chống cằm nhìn gió thu thổi bên ngoài cửa sổ.

- Thiếu chủ, hay là thuộc hạ cùng thiếu chủ đến kỹ viện nhé. - Bạch Vô Ưu nhìn thiếu chủ nhà mình thả hồn bên ngoài cửa sổ, không biết đang cảm thấy ngoài cửa phủ nhà nào đợi hạnh đỗ vượt tường.

Bạch Phong Ninh nhìn Bạch Vô Ưu lấy làm lạ:

- Sao ta phải đến kỹ viện chứ?

- Mỗi lần tâm trạng của thiếu chủ không vui, thiếu chủ đều đến đó mà. Hay là thiếu chủ muốn giữ mình như ngọc?

- ... Phiên người đừng nhắc đến bốn từ đó trước mặt ta được không? - Phải, lâu lắm rồi hân không đến kỹ viện. Phải, tâm trạng hân không vui. Phải, hân tuyệt đối có lý do để đến kỹ viện cho hả giận nhưng cứ nghĩ đến sự phản đối nghiêm túc của kẻ vô sỉ đó đối với việc tới kỹ viện, là chân hân lại không nghe lời, tự động bỏ qua cái nơi hồng trần ấy. Bản thân hân đúng là chẳng có cách nào, nhiều khi bước đi nhanh quá cũng không phải chuyện tốt, đầu óc còn chưa hiểu gì mà cơ thể thì đã hành động rồi.

- Vâng, vậy sẽ thay bằng “giữ gìn thanh bạch”.

- ... Kinh thành có tin tức gì không? - Hân nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Có ạ. Nghe nói Hoàng thượng đã để Thập cửu điện hạ chủ trì việc tuyển chọn quan viên. Cung Diệu Hoàng đang khiêu chiến với Thập cửu điện hạ nói là muốn có được thiếu chủ.

- ... Tên quỷ đó càng ngày càng chẳng biết điều gì cả. Hân ngạo mạn trước mặt ta thì thôi, lại còn chạy đến trước mặt Hiểu Át gây chuyện. Phải cho hân biết tay mới được. - Bị hai tên nam nhân tranh giành, hân không hề cảm thấy vui chút nào. Hân sợ tổn hại đến danh dự của mình.

- Có phải thiếu chủ chuẩn bị vào kinh thi không ạ?

- Cũng phải chuẩn bị một chút. Gặp đúng tiểu tử Hiểu Át làm chủ khảo, hân nhất định sẽ gây thêm khó khăn cho ta. Trong trường hợp đó, trên bài thi ta sẽ vẽ một cảnh hạnh đỗ nở hoa đón xuân bên ngoài bờ tường. Chắc chắn sẽ làm cho hân phải vuốt ve thán phục, nhìn mãi không chán, muốn chạm mà không dám mạnh tay, muốn xé mà không nở xé.

- ... Thiếu chủ, có rất nhiều người truy sát thiếu chủ. Xin thiếu chủ đừng tăng thêm gánh nặng cho thuộc hạ nữa ạ. - Thiếu chủ thích nở nụ cười và làm những việc khiến người khác thấy ghét. Tại sao cá tính ấy lại không chịu thay đổi chứ? Rõ ràng biết võ công của mình rất kém nhưng lại cứ hay gây chuyện. Làm người

bảo vệ cho thiếu chủ thật là gian khổ. Bị Long Hiểu Át truy sát còn dễ đối phó, nhưng nếu bị Thập cửu hoàng tử đương triều truy sát thì sẽ khó khăn gấp vạn. Cho dù nhà họ Bạch có gia thế võ lâm cũng phải nể mặt triều đình vài phần.

- Hắn dựa vào bàn tính và sổ sách, nhiều lắm cũng chỉ có thể bắt nhà họ Bạch đóng thuế nhiều hơn mà thôi. Muốn truy sát ta ư? Ha ha! Luyện tập chân tay không vô ích đâu. - Bạch Phong Ninh nhâm nhi hớp trà thơm trong chiếc chén ngọc, đưa ra định nghĩa rất đơn giản về Thập cửu điện hạ, tiện thể tự hào rằng bây giờ khinh công của mình đã đạt đến đỉnh cao, đã có thể vượt xa so với suy nghĩ của người nào đó, đúng là tội nghiệp!

- Vậy khi nào chúng ta sẽ đến kinh thành ạ?

Hắn nghĩ một lát rồi khẽ hé môi:

- Cứ đợi đã. Không cần vội.

Còn không vội sao? Lúc này, các sĩ tử đều đã sớm đến kinh thành. Dù thiếu chủ có hai cánh cửa hậu thuẫn ở kinh thành có thể đóng mở bất cứ lúc nào thì cũng không thể không lo mà ung dung tự tại được. Thiếu chủ còn ở thành Đồng Khê này làm việc gì nữa sao?

Bạch Phong Ninh nhâm nhi hớp trà, im lặng, mãi sau mới buột miệng nói ra câu hỏi sâu kín trong lòng:

- Không biết đạo này kẻ vô lương tâm đó đang làm gì?

- Thiếu chủ nói kẻ vô lương tâm nào ạ?

- ...

- ... Tiểu thư nhà họ Long ư? - Khuôn mặt điềm tĩnh luôn nở nụ cười khiến người ta thấy ghét của thiếu chủ lại có nét ăm ức hiểm thấy như vậy.

- Hừm!

- Cô ấy rất ổn!

- Ổn thế nào?

- Ăn được, ngủ được ạ.

- ... - Tốt nhất là người nên nói toàn bộ những gì mình biết ra. Nếu không tới nay ta lại bỏ thanh kiếm nhà họ Bạch vào tủ đựng yếm của khuê nữ nhà lãnh để người đi lấy về đấy.

- ... - Chiêu thức thật độc ác! Vì thăm dò tình hình mà không tiếc hy sinh danh dự, sự trong trắng của con gái nhà người ta. Thật quá đáng! Bạch Vô Ưu lên tiếng: - Mấy ngày trước, cô ấy có đến tìm thiếu chủ nhưng đã bị gia đình đuổi đi.

- Hừm! Sau đó thì sao? - Dạ đám nữ nhi quyết không được nương tay. Muốn vậy hắn đến thì đến, đuổi đi thì đi sao? Hừ! Học thêm nữa đi.

- Sau đó, cô ấy ở trong Long phủ vài ngày rồi bắt đầu đến phường tiểu thuyết.

- Cô ấy không ở nhà nghiên cứu đối sách giữ khách điểm còn đến đó làm gì? - Nếu là bình thường, cảnh hạnh đồ đó mấy ngày không đến phường tiểu thuyết thì sẽ thấy khó chịu. Nhưng lần này, không phải cô ấy và tên gia đình không chịu khuất phục, Long Tiểu Bính, đang đánh cược với nhau sao? Thực sự không cố gắng nổi vài ngày mà lại mò đến phường tiểu thuyết để tìm sự an ủi sao?

Hắn còn tưởng Long Hiểu Át dạy không tốt, còn hắn có tài chắc chắn đã thành công đến một nửa. Thật không ngờ, cảnh hạnh đồ này vẫn ương bướng như vậy. Nàng làm cho Hiểu Át tức giận bỏ về kinh thành xa xôi. Lần này, lại muốn rút hết tim gan hắn rồi đuổi về kinh đô sao?

- Thuộc hạ không biết. Thuộc hạ chỉ thấy cô ấy hết lần này đến lần khác tới chỗ chủ tiệm sách thì thăm to nhỏ, thậm thụt gì đó.

- Vậy chủ tiệm sách là nam hay nữ?

- Nam ạ.
 - ...
 - Thiếu chủ! Thiếu chủ định đi đâu thế?
 - Bỗng nhiên ta có hứng. Ta muốn đi mua mấy cuốn tiểu thuyết để xem. Chắc sách mới của Tiểu Như Ý đã ra rồi.
 - Thiếu chủ nói cuốn Cha, người ta muốn ư?
 - Ta ghét cuốn đó. - Hắn nói xong thì vén áo bước xuống lầu, bay thẳng đến phòng tiểu thuyết.
 - Đạo này khinh công của thiếu chủ càng ngày càng nhanh. Có điều chỉ là đi mua tiểu thuyết, không cần phải đi với tốc độ nhanh như bỏ trốn đó làm gì. - Bạch Vô Ưu lắc đầu, giơ tay gọi tiểu nhị: - Tiểu nhị, tính tiền.
- Nếu không có hắn thì thiếu chủ lại ăn quỵt rồi.

50. Q.2 - Chương 50: Ta Là Tiểu Như Ý

Vừa bước vào phòng tiểu thuyết, Bạch Phong Ninh đã cảm nhận được rõ ràng bản thân đang bị những ánh mắt rực lửa chòng chọc nhìn vào. Hắn dùng đôi mắt xám để giữ khoảng cách và mỉm cười không hề có ý gì. Người ta nhìn thấy chút xấu hổ trong mắt hắn. Ánh mắt các cô nương khiến hắn nổi da gà, đành phải ho nhẹ một tiếng:

- Xin hỏi chủ tiệm sách này là...
 - Người ta đây. - Người đàn ông phấn son lòe loẹt khẽ mở miệng trả lời.
 - ... - Bạch Phong Ninh im lặng. Cảm giác ghen tuông trong lòng hắn biến mất, ngây người như khúc gỗ trước quầy. Mãi sau, hắn bỗng nở nụ cười cảm thấy mình thật mất mặt! Hắn cứ tưởng kẻ đó thật sự muốn hắn vậy đến là đến, đuổi đi liền đi. Hắn tức giận vì nàng đi leo bức tường khác. Hừ! Bức tường này đắp nhiều phấn quá! Chắc là nàng không leo nổi đâu. Được rồi. Hắn cảm thấy thoải mái rồi. Hắn xoay người chuẩn bị bỏ đi.
 - Bạch công tử, người ta đây ngưỡng mộ đại danh của công tử đã lâu. Công tử có thể cho người ta vài chữ được không? Người ta xin công tử mà. - Người đàn ông yếu điệu chấp hai tay trước ngực, bộ dạng chờ đợi, khẩn khoản khiến hắn thấy lạnh người.
- Hắn ngược lại, mỉm cười, không từ chối. Nước đẩy thuyền trôi mà. Hắn nhận cây bút lông và tờ giấy, tiện thể hỏi:
- Nghe nói ông chủ và tiểu thư nhà họ Long có chút giao tình. Xin hỏi đạo này, hai người đang bàn luận chuyện gì vậy?
 - Tiểu thư nhà họ Long ư? Công tử nói Long Tiểu Hoa thô thiển bất tài đó hả?
- Hắn dùng bút, dùng ánh mắt sừng bái nhìn thẳng vào mắt người đàn ông lòe loẹt đó. Đã thô thiển lại còn bất tài sao? Hừm! Tính từ miêu tả này thật là chuẩn xác! Quả không hổ là chủ tiệm sách.
- Ô! Đây là bí mật làm ăn giữa người ta và Long Tiểu Hoa thô thiển bất tài. Không thể nói cho Bạch công tử biết được, người ta cũng rất áy náy. - Nói xong, ông ta đan hai bàn tay vào nhau, vẻ âm ỉ.
 - Bí mật làm ăn ư? Hà hà! Ông chủ coi Bạch mỗ là người ngoài thì bút tích này không cần viết nữa. Xin cáo từ. - Hắn lập tức đổi thái độ, vứt bút, phẩy tay chuẩn bị bỏ đi. Hắn định xoay lưng đi thì lập tức có người giữ lại.

- Tôi nói, tôi nói. Ôi! Yêu cầu của mỹ nam thật khó từ chối nổi. Thực ra cũng không có gì. Chỉ là cô ấy nhờ tôi tìm một người mà thôi.

- Tìm người ư? Ai vậy?

- Tiểu Như Ý.

- ...

- Nhưng tôi đã nhờ người đi hỏi thăm ở rất nhiều nơi. Họ đều nói chưa từng gặp Tiểu Như Ý đó, không biết là nam hay nữ. Có lẽ không dễ tìm ra chút nào.

Bạch Phong Ninh nghe xong chỉ để trong lòng, không nói gì. Đang suy nghĩ thì một cánh tay bỗng giơ ra bên cạnh cầm cuốn sách đưa cho chủ tiệm tính tiền. Giọng nói quen thuộc đó khiến chân mày hắn động đậy.

- Ông chủ, tính tiền.

- Đợi tôi xin chữ của Bạch công tử rồi sẽ tính.

- Ông chủ, cuốn Cha, người ta muốn này có bán chạy không? - Giọng nói đó hoàn toàn thản nhiên, tiếp tục hỏi.

- Cha, người ta muốn, sách của Tiểu Như Ý mà không bán chạy thì người ta dẹp tiệm à? - Chủ tiệm khó chịu vì bị làm phiền. Ông ta nhìn về phía Bạch Phong Ninh đang cầm bút giơ lên tờ giấy của mình nhưng chỉ thấy thần tượng của ông ta cầm bút, vén tay áo mà hoàn toàn không định hạ bút: - Đáng ghét! Bà cô chạy ở đâu ra thế?

Ông ta tỏ rõ thái độ với người đàn bà đang đứng trước quầy chờ tính tiền sách.

Người đàn bà ngực nở, eo thon, áo váy không mang dáng vẻ con nhà lành, để lộ hằn nửa bờ vai với mái tóc uốn quăn lượn sóng xoắn xuống tận eo. Bà ta cũng có đôi mắt xám, cái mũi cao, đôi môi dày đầy cá tính, nhưng hoàn toàn không phải khẩu vị của ông chủ tiệm sách. Trong mắt ông ta, người đàn bà này sao mà đáng ghét thế chứ? Ngoài vẻ xinh đẹp ra, bà ta hoàn toàn không có chút khí chất hay điểm tốt nào. Đặc biệt là sao bà ta lại nhiệt tình nở nụ cười như hoa nhìn Bạch công tử thế kia?

- Lúc Bạch Phong Ninh công tử ngẩng người ra nhìn tôi, sao lại không vui như vậy. Còn chu môi cho tôi xem. Khuôn mặt đáng yêu của công tử làm người ta chỉ muốn thơm một cái.

Vừa nói xong, người đàn bà đó thật sự nhào đến khuôn mặt hoàn mỹ của Bạch công tử, nâng khuôn mặt đang cúi xuống để viết chữ đó lên và đặt một dấu son trên má ngay sát khóe môi, kèm theo một âm thanh cực kỳ dâm dăng.

- Chụt!

- Phì!

Hả? Sao lại có thêm một âm thanh nữa vậy. Đây là tiếng nhổ nước miếng mà chỉ đại tiểu thư nhà họ Long mới có thể phát ra. Ông chủ phấn son lòe loẹt vừa cảm nhận được thần tượng của mình bị người ta tấn công thì quay đầu lại đã thấy Long Tiểu Hoa thô thiển bắt tài đang đứng ở cửa tiệm nhìn cảnh tượng đôi nam nữ trước quầy.

Long Tiểu Hoa bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu rồi nhìn lướt qua giá sách mới bên cửa. Ở đó có mấy cuốn Cha, người ta muốn. Nàng tiện tay rút một cuốn, không hề nề tình, ném thẳng về phía Bạch Phong Ninh.

Bộp!

- Họ Bạch kia thật xấu xa! Đại tẩu coi thường người!

Nàng trút giận xong thì xoay người bỏ đi.

Cuốn sách dừng lại sau gáy Bạch Phong Ninh rồi rớt xuống. Kẻ bị ném liền sững sờ không hiểu tại sao, hạ ánh mắt xuống nhìn khuôn mặt mỹ lệ đang phóng đại hết cỡ trước mặt mình, cảm thấy đôi môi còn dính lại

bên mà mình đang mấp máy, ngay tức khắc hần hiểu ra rằng, cú ném đó không phải vô cớ. Kẻ ghen tuông kia không đến đá cho hần một cái đã là giữ thể diện cho hần lắm rồi.

Hần vội vàng đẩy người đàn bà trước mặt ra, xoay người định đuổi theo nhưng vừa nhún chân thì bị người đàn bà phía sau giữ tay áo lại.

- Hôm nay, con dám đuổi theo cô ta thì ta sẽ lập tức đoạn tuyệt tình mẫu tử với con. Con biết ta ghét nhất cái kiểu nữ nhân hiểu nhầm bỏ đi, nam nhân đã vội đuổi theo để nói: “Ta có thể giải thích”. Con còn dám diễn kịch trước mặt ta không?

Bị giữ tay áo lại, Bạch Phong Ninh cười khổ quay lại nhìn mẫu thân đại nhân từ trên trời rơi xuống của mình, thở dài:

- Bạch Trì thị, mẹ không ở nhà viết sách mà còn chạy ra ngoài làm phiền con trai. Mẹ rảnh rồi thế sao?

- Này! Con là đứa con bất hiếu. Ta đã nói với con rồi. Không được gọi ta bằng cái họ đó. Ai mang họ Bạch? Nếu sớm biết cha con họ Bạch thì họ Trì ta có chết cũng không lấy ông ta đâu. Như vậy, con cũng sẽ không tồn tại trên thế gian này.

- Vâng vâng vâng, thưa Bạch Trì phu nhân. Cảm ơn mẹ đã sinh ra và nuôi dạy con. Không phải mẹ mây mưa thất thường, có con trước khi thành thân, từ nhỏ đã đem tiểu thuyết vợ vắn ra dạy dỗ con, thì con sao có đức hạnh phong lưu như cây ngọc trước gió của ngày hôm nay. Nhưng mẹ có thể buông con ra trước để con đuổi theo cô nương đó được không? Theo như trong sách, nếu lúc này không đuổi theo thì con sẽ phải chịu khổ suốt một thời gian dài. Mẹ nữ thấy con như vậy sao?

- Được rồi. Con đuổi theo đi. Để xem cô nương nào muốn nghe một tên nam nhân có dấu môi trên má giải thích chứ? A ha ha ha ha! - Bạch Trì thị cười rất hả hê. Bà vô cùng hài lòng với vết son đỏ trên má con trai mình. Nhi nữ thật yếu đuối. Đây chỉ là lễ nghi chào hỏi đối với người mình yêu quý. Thơm bên phải, thơm bên trái. Thằng con bất hiếu này, ở trung nguyên lâu quá, quên mất cả dòng máu trong người mình rồi. Nó còn dám từ chối tình cảm của người mẹ như bà nữa chứ.

Bạch Phong Ninh hơi nhíu mày, lấy tay áo lau vết son trên má, không hề biến sắc, cung kính nói:

- Giải thích lúc này chỉ là thừa. Lúc như thế này người đàn ông mà giải thích thì đúng là kẻ ngốc. Cứ mặc kệ, kéo người ta vào cương hôn là được rồi. Đây chẳng phải là cách mẹ đã dạy con từ khi con lên mười sao?

- Con giỏi lắm! Bây giờ dám đem toàn bộ tuyệt học của nhân vật nam chính trong tiểu thuyết của mẹ ra làm hại con gái nhà lành rồi? Đến cả đại tẩu của mình mà cũng không tha sao? Hả? - Bạch Trì thị vỗ vai con trai mình, thở dài an ủi: - Không phải mẹ đã bảo Vô Ưu cảnh báo con rồi sao? Không được động đến hoa đã có chủ. Hương hỏa nhà họ Bạch còn trông cậy cả vào con đấy.

- Mẹ, con có thể cầu xin mẹ một điều được không? Mẹ đừng có cứ nhắc đến hương hỏa là nhìn chăm chăm con như thế. Không có vấn đề gì đâu. Mẹ đừng lo. Gặp được chân mệnh thiên nữ, con sẽ giúp mẹ kế tục hương hỏa.

- Đáng ghét! Sao con ăn nói chẳng có lễ nghĩa gì thế?

- Nói đến làm hại con gái nhà lành thì mẹ làm việc này còn thành công hơn con trai rất nhiều. - Bạch Phong Ninh hơi thấp giọng, thì thầm bên tai bà: - Tiểu Như Ý, đạo này lại đang viết cuốn tiểu thuyết đòi bại mới hại người nào thế ạ?

- Này! Trước mặt bàn dân thiên hạ, con đừng có chọc giận mẹ con. - Bà cố ý làm vẻ e thẹn đẩy ngực hần ra nhưng lại kẻ sát tai hần thì thầm: - Gần đây mẹ hơi bế tắc nên mới đến nhờ con giúp tìm cảm hứng.

- Lại bế tắc ư?

- Đúng vậy. Bộ tiểu thuyết viết về cha lần trước là do con cung cấp tư liệu về tiểu thư nhà họ Long và Hiểu Ất ẹ nên mẹ mới có thể viết suôn sẻ như vậy. Bộ tiểu thuyết đó rất được yêu thích. Thật không ngờ chủ đề này lại được hoan nghênh như vậy. Thế nên, con giúp mẹ thêm một lần nữa đi. Được không, con trai ngoan?

- ... Mẹ, bộ tiểu thuyết viết về người cha đó là do con cung cấp tư liệu ẹ sao? - Hấn cười hỏi lại, rõ ràng là đang chờ đợi một câu trả lời phủ định.

- Đúng vậy. Nhiều lần Hiểu Ất ra ngoài làm ăn, con đã kéo Hiểu Ất đến nhà chúng ta chơi. Chẳng phải con còn xúi mẹ thử người ta xem, đối với “đứa con gái” đương thì xuân sắc của mình, người ta có cách nghĩ của loài cầm thú không, có muốn này nọ với cô ấy không còn gì?... Nói đến đây, Hiểu Ất và cô nương đó không phải cũng sống ở thành Đồng Khê này sao? Con mau dẫn mẹ đến gặp họ đi. Mẹ rất muốn gặp cô con gái nhà đó. Có phải nó giống như hình dung của Hiểu Ất, rất đáng yêu không? Họ sẽ là nhân chứng cho đỉnh cao sáng tác nghệ thuật của mẹ. Tuy người ta luôn không hợp tác với những câu hỏi của mẹ nhưng mẹ... Này, sao bỗng nhiên con lại có thái độ khó chịu như vậy? - Bà đang hào hứng nói thì thấy mặt con trai bỗng đánh lại, vén áo bước ra khỏi cửa, đành mỉm cười với chủ tiệm sách có khuôn mặt bờ phần, rồi vội vàng đuổi theo con trai.

- Này này, con không đi đuổi theo đại tẩu đó ư? Hay là con phát hiện ra mẹ con còn quan trọng hơn?

- Không ạ. Chỉ là con càng ngày càng cảm thấy có một loại cảm giác giống như là tự bẽ đá đập vào chân mình thôi. - Hấn ôm vai mẹ mình nhìn mơ hồ. Mặt hấn có vết đỏ, tâm trạng không vui, tạm thời quên chuyện đuổi theo Tiểu Hoa đi.

- Cái gì đập vào cái gì cơ? Trời ơi! Khi nào thì chúng ta đến thăm Hiểu Ất và cô con gái của người ta thế? Mẹ muốn dựa vào họ để có thêm cảm hứng, cảm hứng...

- Hiểu Ất về kinh thành rồi ạ.

- Người ta về kinh thành sao? Ồ! Kết thúc cuốn Cha, người ta muốn là cảnh đoàn viên cơ mà. Sự thực quả là tàn khốc. Vậy “con gái” của người ta thì sao?

- Không phải mẹ vừa gặp cô ấy rồi à?

- Gặp... gặp... - Bạch Trì Như Ý chớp chớp mắt, nghĩ lại xem mình vừa gặp những ai. Sau một hồi nhớ lại...

- Hà?!! Con nói là nha đầu thói đã ném cuốn Cha, người ta muốn của mẹ và còn nói lời ghen tuông “Đại tẩu coi thường người” là... là là là... là “con gái” của Hiểu Ất sao? Đó là nữ nhân vật chính đã làm điên đảo bao người đọc trong sách của mẹ đấy ư?

- ... - Bạch Phong Ninh mỉm cười gật đầu.

- Xi!!! Mẹ không thừa nhận, mẹ không thừa nhận, mẹ không thừa nhận. Thứ đó... loại đó... khoan đã... Vừa rồi con lo lắng muốn đuổi theo... Có phải là con và Hiểu Ất đang...

- ... - Hấn nhếch môi từ chối trả lời.

- Tranh giành cô nương đó ư? - Còn là thứ con gái chẳng ra sao như thế?

Trời ơi! Đây là đứa con trai bất tài nhà ai thế? Bà tuyệt đối không thừa nhận đứa con trai có dung mạo tuyệt đẹp nhưng lại không có tiền đồ thế này là do Bạch Trì Như Ý bà sinh ra, là do Tiểu Như Ý của thế giới tiểu thuyết sinh ra và nuôi dạy.

- Mẹ thật là đen tối?

Còn bà, thật sự rất muốn khóc! Sao cái miệng độc địa của bà lại linh nghiệm vậy cơ chứ?... Con trai bà yêu phải đứa con gái là hoa đã có chủ cũng đành thôi vậy. Nhưng chuyện tuyệt hậu có thể xem như bà chưa nói không? A Di Đà Phật. Bỏ đi, bỏ đi. Nếu không Bạch Trì thị bà sẽ khó mà ăn nói với liệt tổ liệt tông nhà họ Bạch mất.

51. Q.2 - Chương 51: Tiểu Hoa Lần Đầu Gặp Thần Tượng

Gió thu thoáng nhẹ nhẹ, lạnh mà người không hay.

Thành Đồng Khê nằm ở phía tây nam, mùa thu đến cũng không lạnh lắm nhưng lúc này Bạch Trì Như Ý đang ngồi trong đình hóng mát ở sơn trang nhà họ Bạch nghe Bạch Vô Ưu báo cáo về những thành tích gần đây của thiếu chủ nhà mình thì như bị con trai dội một gáo nước lạnh vào người khiến bà nổi da gà, e là sau đó sẽ cảm lạnh.

- Vô Ưu, người đợi đã. Để phu nhân ta hình dung lại một lượt. - Bà nâng chén trà bằng sứ ngọc bích, nhấp một hớp.

Cạch!

Chén trà đập xuống. Bà bình tĩnh nhìn Bạch Vô Ưu đã báo cáo xong mọi chuyện về thiếu chủ.

- Người nói là... thiếu chủ... - Mặt bà không hề biến sắc, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy. Vì giúp Hiểu Ất bỏ rơi “con gái” mà con trai ta đã tự nhủ là thông minh, trở thành bạch mã hoàng tử dụ dỗ tiểu nữ nhà đó, trêu chọc đại tẩu của mình, lợi dụng hoàn cảnh biệt ly mà được đà lấn tới, ép người ta học làm sổ sách và dùng bàn tính. Nó cho rằng khi Hiểu Ất về đến kinh thành thì âm mưu sẽ thành công, nhưng con gái nhà người ta cũng hiểu rõ mục đích đen tối cùng với tính cách thâm hiểm và sự phóng túng của nó, muốn bỏ rơi nó phải không?

Dừng lại, bà dùng ánh mắt không hài lòng nhìn “Bạch công tử” ngồi bên cạnh.

Nghe đến từ “bỏ rơi”, mặt Bạch Phong Ninh nhăn lại, nhếch môi lên. Hắn lập tức đau khổ nhìn đi hướng khác. Hắn giơ tay sờ xuống hồ khuấy động, chọc tức đàn cá nhỏ háu ăn. Hắn cảm nhận được sự đáng yêu của những loài động vật, nó còn khiến cho người ta thấy thích hơn là lời nói không thật lòng của các cô nương.

- Phu nhân, bề ngoài là thiếu chủ bỏ rơi người ta. Vị tiểu thư nhà họ Long đã nhiều lần đến sơn trang tìm thiếu chủ nhưng thiếu chủ đều sai người đuổi cô ấy đi ạ...

- Người hiểu gì chứ? Xa lánh không gặp chính là dối lòng. Càng gây chuyện, càng khó xử, chính là càng dễ ý. Điều dễ nhận ra như vậy mà người cũng không hiểu. Thiếu chủ của nhà người, con trai bất hiếu của nhà ta không đầu lại người ta rồi nên mới tự hành hạ mình. Thật không ngờ! Thật không ngờ! Hiểu Ất ngốc nghếch nên mới không rõ con nài nhỏ của mình thế nào, mơ mơ hồ hồ. Kết quả là nuôi dạy ra một cô nương ghê gớm như vậy. Vô Ưu, người nhớ cho kỹ, giai đoạn cao trào nhất là người đó sẽ chạy đến tìm người, nhìn người, nghe người, nhưng người trong lòng lại hoàn toàn không phải người. Nếu người khó xử, không dám gặp cô ấy thì sẽ giống như thiếu chủ nhà người bây giờ. Đó là thua cuộc. Thất bại hoàn toàn. Còn bị người ta nói là không có chút phong độ nào. Nước mắt nhi nữ chỉ cần nhỏ hai giọt là có thể lấy được sự cảm thông. Rõ ràng bỏ rơi người ta, nhưng còn có thể mắng người bị bỏ. Chiêu này cực độc!

- Bạch Trì thị, chẳng phải mẹ cũng giả bộ bế tắc cho con trai mình xem sao? Trông mẹ đâu như người không có cảm hứng sáng tác. - Bạch Phong Ninh quay lại cười.

- Ta đang dạy Vô Ưu phân biệt nữ nhân tốt xấu. Ngộ nhỡ Vô Ưu cũng giống như con rơi vào chính cái hố do mình đào thì phải làm thế nào? Từ nhỏ mẹ đã dạy con, trái tim đàn bà có lúc rất rộng, dù trước đó con có lên bao nhiêu con thuyền, thì chỉ cần cuối cùng con chịu dừng lại trên con thuyền nát của người ta, dù trước đó tay con từng có hơn nghìn người gối qua, thì người ta cũng có thể coi như đã trôi qua trong nháy mắt. Nhưng có lúc, trái tim người đàn bà lại nhỏ như đầu mũi kim vậy. Điều cấm kỵ nhất là bị đàn ông diễn trò, cố ý đùa cợt tình cảm trân quý của mình. Đặc biệt là gã đàn ông đó trước tiên thì lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng, nhưng đến cuối cùng lại nói một câu là “Chúng ta chỉ vui đùa mà thôi”. Con hiểu câu nói đó nghĩa là gì chứ?

- ...

- ...

- Này! Hai người đừng tròn xoe mắt nhìn ta như vậy. Hỏi ta đi, hỏi ta đi, hỏi ta đi.

- Vô Ưu, phiền người hỏi mẹ ta giúp. - Bạch Phong Ninh đùn đẩy gánh nặng, tiếp tục cho những chú cá đáng yêu trong hồ ăn.

Vô Ưu nhận lệnh, thở dài hỏi:

- Phu nhân, nó nghĩa là gì ạ?

Bạch Trì Như Ý hoàn toàn chẳng còn chút nhiệt tình nào, đập bàn nói:

- Đừng có đùa nữa!

Bạch Phong Ninh rắc đồ ăn xuống mặt hồ, mắt lim dim nhìn những chú cá nhỏ nhảy lên mặt nước, cố gắng giành thức ăn. Điều đó khiến hắn phì cười khó hiểu.

- Đối với nữ nhân mà nói, một câu “Chúng ta chỉ vui đùa mà thôi” còn có sức sát thương hơn cả một nghìn câu “Ta phải lòng muội rồi”. Từ đó về sau, mặc kệ con có đối tốt với cô ấy, thuận theo cô ấy, quan tâm đến cô ấy thế nào, thì cô ấy vẫn đều cảm thấy con đang dùng thủ đoạn đen tối, cay độc gì đó với cô ấy, quyết không để bị mắc lừa.

- Nếu con để cho cô ấy muốn gọi đến là đến, muốn đuổi đi liền đi thì sao ạ? - Hắn nhìn chú cá nhỏ nhưng lại cần sự tư vấn tâm lý của mẹ mình.

- Ô! Nếu con có thể để người ta tùy tiện gọi tới... Hả? Con muốn “con gái” của Hiểu Ất đối với con... - Bạch Trì thị xua tay, tức giận: - Không được. Con đùa kiểu gì thế? Con là con trai của Tiểu Như Ý ta. Dẫu không thể đánh đâu thắng đó, dọc ngang tình trường thì cũng thôi, nhưng sao có thể để người ta đối xử với mình thế này, thế nọ được? Dù là đứa con gái đức hạnh hơn, thì có mẹ ở đây, mẹ không thể nhìn con trượt dốc được.

Bà nói xong liền kéo cậu con trai đang nhìn đàn cá như kẻ mất hồn đi.

- Chúng ta đi đâu ạ? - Hắn không hiểu hỏi.

- Giao chiến. - Tinh thần chiến đấu của bà đang sôi lên: - Cái gọi là tình trường cũng giống như chiến trường. Né tránh không chiến đấu thì không thu được chiến thắng cuối cùng. Muốn thắng thì phải chủ động tấn công. Con yên tâm. Có mẹ ở đây, mẹ sẽ đứng ra làm chủ cho con. Cho dù tiểu nha đầu đó có cao siêu đến mấy thì cũng phải khuất phục dưới tay mẹ thôi. A ha ha ha ha!

- ... Sao con trai lại cảm thấy hai người cứ như cùng hội cùng thuyền thế. Chỉ cần mẹ đừng lẫn lộn mà làm tổn hại đến con là được. - Tiểu thuyết của Tiểu Như Ý luôn hướng đến nữ quyền, tuy nhân vật nam mạnh mẽ nhưng cuối cùng cũng phải bó tay trước nhân vật nữ. Mẹ của hắn vốn đứng trên lập trường của nhân vật nữ bắt nạt đàn ông, trông chờ sự trợ giúp của bà ấy ư, có mà càng giúp càng rối hơn.

- Sao con có thể nghĩ về mẹ như vậy? Tuy Hiểu Ất luôn là nhân vật nam tuyệt đẹp trong mắt mẹ, tuy mẹ luôn ca tụng vẻ đẹp của người ta, tuy mẹ có yêu thích vẻ đẹp đó, tuy vẻ đáng yêu của người ta làm mẹ nảy sinh cảm giác khó tả...

- Bạch Trì thị, mẹ muốn con trai đọc gia huấn nhà họ Bạch ẹ nghe không? Phu quân của mẹ không có ở đây, thế mà mẹ vừa nói về đáng yêu của người ta khiến mẹ nảy sinh cảm giác khó tả, mẹ cẩn thận kéo cha về hỏi tội mẹ đấy. - Luôn miệng nói bị “cha người ta” hấp dẫn, mà còn muốn giúp hắn làm chủ? Bà không làm phản đồ là may lắm rồi.

- Ta... ta chỉ mơ tưởng một chút thôi. Con đừng có mách người cha khó đoán của con. Nay, bây giờ mẹ đang giúp con đấy. Nhân lúc Hiểu Ất còn ở kinh thành, trời lại sắp mưa, nữ nhi muốn vượt tường, mẹ sẽ giúp con hái cành hạnh đỏ đang vươn ra ngoài đó. Dù cô ấy có ý này hay không thì trước tiên cũng phải giúp nhà họ Bạch kế thừa hương hỏa. Trong ba tội bất hiếu, thì tội tuyệt tự tuyệt tôn là lớn nhất đấy.

- ... Mẹ định khai chiến ở đâu thế?

- Khách điểm Đại Long Môn!

- Mẹ muốn con trai mình kể tục hương hỏa trước mặt dân chúng sao? Xin miễn cho kẻ bắt tài con đây.

- Con nghĩ mẹ là kẻ ngốc sao mà lại dẫn con xông vào khách điểm nhà người ta xưng bá? Xì! Mẹ tự có cách khiến cho cảnh hạnh đổ phải hiện nguyên hình. Cô nương đó ghen thế cơ mà.

Nhân thế có thể tôi tệ đến mức này sao?

Câu hỏi này không ngừng xoay vần trong đầu Long Tiểu Hoa từ khi chia tay Bạch Phong Ninh ở phường tiểu thuyết hôm qua đến giờ. Nhưng đến trưa hôm nay, người đàn bà đã hôn Bạch Phong Ninh lại ngọt ngào ôm cánh tay tên họ Bạch đó cười tít mắt, khiêu khích bước vào khách điểm Đại Long Môn dùng cơm. Cuối cùng, nàng đã biết kẻ khốn nạn nhất thế giới này không hề mất đi mà vẫn còn tồn tại.

- Tiểu nhị, cho ta gọi món. - Người đàn bà tỏ vẻ phong tình, một tay đưa lên phe phẩy bên má, tay kia đập bàn gọi lớn. Còn Bạch Phong Ninh chỉ mỉm cười không nói gì, thản nhiên để cho người bên cạnh muốn làm gì thì làm, cứ chăm chú uống trà. Dáng vẻ tự đắc của hắn khiến Long Tiểu Hoa càng thêm tức tối.

- 1227, từ sau khi cô bị đương gia bỏ rơi thì lại bị Bạch thiếu chủ bỏ rơi ư? Bạch công tử đổi đối tượng hẹn hò rồi. - 813 huých khuỷu tay vào nàng: - Nhưng đúng là biết người khó biết lòng. Vị này tuy xinh đẹp nhưng chắc cũng đã có gia thất, còn là người vùng khác, dáng vẻ và màu mắt đều không giống chúng ta. Có điều, sao Bạch thiếu chủ lại thích đàn bà có chồng như vậy chứ? Sở thích đặc biệt ư? Thật không ngờ khẩu vị của Bạch thiếu chủ lại lạ như vậy?

Khắc khắc khắc khắc! - Một tràng âm thanh kỳ dị vang lên.

- 1227, tôi đang nói chuyện với cô. Cô đừng gặm khay như vậy được không?

Khắc khắc khắc khắc! - Nàng muốn gặm đấy. Ánh mắt trừng trừng giận dữ.

- Người ta gọi cô ra để chọn món kìa.

Khắc khắc khắc khắc khắc khắc!

- Sao cô không đi? Trừng mắt nhìn tôi làm gì?

- Người ta không gọi tôi. Người ta đến tìm cô để thị uy mà. Cô đi nạp mạng đi.

Khắc khắc khắc khắc!

- Cô chẳng có chút nghĩa khí gì cả.

Nàng bị 813 đẩy mạnh đến thẳng chiến trường tình ái tàn khốc, phần nộ đứng trước đôi “cẩu nam nữ” lớn tiếng nói:

Khắc khắc khắc!

- Muốn ăn gì?

- Tiểu Phong Ninh giới thiệu quán ăn này thật thú vị! Tiểu nhị gặm khay đến giúp khách gọi món ư?

- Long Nhi, đến giúp gọi món hay gặm khay vậy? Chọn như cũ đi.

Long Tiểu Hoa hỉ mũi vào câu Long Nhi đó. Nàng thích gặm khay đấy. Thật chẳng ra gì. Nàng quay đi, mỉm cười:

- Hai vị khách quan có muốn nếm thử món mới nhất của khách điểm chúng tôi không?

Bạch Trì Như Ý nhìn Long Tiểu Hoa thăm dò. Hôm qua, bà chỉ nhớ giọng nói gay gắt của nàng. Bà còn chưa kịp nhìn kỹ xem trông nàng thế nào.

©STENT

Lông mày cong cong, đôi mắt tròn tròn, đôi môi chu chu, mặc bộ y phục đồng loạt giống như các nha đầu khác, dáng vẻ trẻ trung, chiếc váy xòe trông khá đáng yêu giống với những gì mà Hiểu Ất đã nói. Nghĩ lại lúc đó Hiểu Ất chống cằm suy tư, mãi sau mặt mới hơi ửng đỏ, chỉ buông một câu như vậy...

- Còn miễn cưỡng coi như đáng yêu. Thuần tính hơn một chút thì càng tốt.

Đánh giá một cách khách quan, chỉ cần cô gái này thu lại mấy phần thô thiển, bất tài, thì chưa cần phải trưng ra cái vẻ đức hạnh cũng đã coi là một cô nương dễ mến rồi.

Đáng tiếc, lại là khí chất tồi tệ!

- Món ăn mới ư? Món gì vậy?

- Canh máu chó. - Nàng cong môi nói lớn, thái độ phục vụ nhiệt tình nhất.

- ... Phì phì! - Bạch Phong Ninh không nhịn được phì cười thành tiếng: - Xin hỏi có gia giảm thêm giảm không?

- Cho thêm giấm gì chứ? Không có giấm, rắc toàn là gia vị cay: tương ớt, ớt khô, ớt đỏ, ớt chỉ thiên, hạt tiêu, mù tạt... cùng với máu chó hầm trong bảy bảy bốn chín ngày.

Bạch Phong Ninh cố nhịn cười nhìn khuôn mặt tức tối đó. Mấy ngày không gặp, nàng không nghĩ ra cách gì giải cứu khách điểm thì thôi, lại còn có tâm trạng nghiên cứu cách bào chế độc được nữa chứ. Quả nhiên cuối cùng nàng đã lạc bước sang tà môn.

- Hừ! Canh máu chó! Được đấy. - Bạch Trì Như Ý cười mà như không, nhìn thẳng vào kẻ đang khiêu chiến đó, rồi giơ ngón tay trở vuốt ve cái cằm xinh đẹp của cậu con trai nhà mình, còn mở to mắt nhìn Long Tiểu Hoa hỏi: - Nghe nói, đại tiểu thư nhà họ Long tìm người nghe ngóng tung tích của Tiểu Như Ý, không biết là có chuyện gì?

- Liên... liên quan gì đến bà?

- Đúng là không liên quan gì đến ta. Chỉ là Bạch Phong Ninh không nói cho cô biết rằng mình quen Tiểu Như Ý sao?

- Huynh quen Tiểu Như Ý? - Long Tiểu Hoa bỗng mở to mắt. Lúc này, nàng mới nhớ ra hắn đã từng nói sẽ giúp nàng xin chữ của Tiểu Như Ý. Tiểu Như Ý này thường sống ở nước láng giềng nên không thể mua cuốn tiểu thuyết có bút tích của người này ở thành Đồng Khê được. Nếu không phải cha nàng, chồng trước của nàng đã mua giúp nàng một cuốn... Nghĩ đến cuốn sách đã bị mình xé rách mà da đầu nàng bỗng thấy ngứa ngáy. Kết quả, nàng vẫn chưa hề nhìn thấy chữ viết rồng bay phượng múa của Tiểu Như Ý vì nước mưa đã làm nhòe mực rồi.

- Bạch Phong Ninh cũng thật xấu xa, hắn là chưa nói cho cô biết mẹ của mình là Tiểu Như Ý tên tuổi lẫy lừng rồi. Nếu không phải vậy, cô cho rằng đi đâu để tìm được một nam nhân có khí chất nam chính từ đầu đến chân như vậy chứ? Đây chính là hạt giống thuần khiết được bồi dưỡng khí chất từ nhỏ. - Nói xong, bà khều khều khuôn mặt nhỏ trắng như ngọc đó, và nhận được một cái trừng mắt lạnh lùng mơ hồ mang ý cảnh báo đừng đùa quá trớn. Ưc hiếp cảnh hạnh đổ thì được, giày vò thì hắn sẽ đau lòng. Trong kinh thành, còn có tên tiểu tử quyền thế ngất trời, khó dây, lúc nào cũng bao bọc nàng. Nếu chọc giận vị đại nhân đó rồi thì e là hương hỏa nhà họ Bạch sẽ gặp nguy hiểm.

- Mẹ huynh là Tiểu Như Ý sao? - Long Tiểu Hoa đập hai tay lên bàn, nhào đến chỗ Bạch Phong Ninh: - Huynh... Huynh lại đùa cợt tôi!

- Ta “lại” đùa cợt muội lúc nào? - Bạch Phong Ninh dờ khóc dờ cười hỏi. Đùa cợt nàng ư? Cuối cùng không phải vẫn là hắn đau lòng sao? Cái loại tội danh đó, hắn chịu một lần là đủ rồi, thêm lần nữa ư? Không cần đâu.

- Huynh chưa từng nói với tôi, mẹ huynh là Tiểu Như Ý.

- Muội cũng chưa từng hỏi ta mà.

- Tôi đâu có biết Tiểu Như Ý lại là một người mẹ. Tôi còn tưởng đó là... đó là đàn ông... - Mặt nàng đỏ lên.

- Người tình trong mộng của muội quả là không ít. - Bạch Phong Ninh nhìn nàng cười. Đầu tiên là bạch mã hoàng tử, sau đó là Tiểu Như Ý. Tiếc là giấc mộng đẹp của nàng đã bị phá vỡ rồi.

- Vậy tại sao huynh lại nói với người đàn bà này? - Nàng thấy có gì đó không ổn, lập tức nhảy dựng lên, ra sức lấp liếm, lên án hắn là kẻ ăn cây táo rào cây sung, đối với vị đại tẩu đang khẩn thiết cần sự giúp đỡ của

Tiểu Như Ý thì không cậỵ rằng nói một câu nào, lại đi nói với một người đàn bà... một người đàn bà còn không hiểu đạo làm vợ, còn hư hỏng hơn cả nàng.

Bạch Phong Ninh nhếch môi, đang định trả lời thì bị Bạch Trì thị ngồi bên cạnh gờ tay ngăn lại.

Đôi môi xinh đẹp của bà mấp máy, từng chữ thốt ra:

- Muốn ghen tuông với con trai ta cũng được. “Con gái” của Hiểu Ất, xin hỏi cô đã có “hưu thư”[1] chưa?

[1] Giấy bỏ vợ.

Trả lời bà ư? Chỉ có một âm thanh đặc sắc của Long Tiểu Hoa mà thôi.

- Xì!

52. Q.2 - Chương 52: Cảm Hứng Ơi Cảm Hứng

Long Tiểu Hoa đang vật lộn. Từ tư tưởng đến thể xác đều đang vật lộn.

Vì nàng hoàn toàn không biết phải lấy hưu thư từ người chồng trước. Từ đầu đến chân, nàng vẫn là một trinh nữ đã có chồng. Nàng ngưỡng mộ người trong mộng đã nhiều năm. Nàng có qua lại với con trai của người ta và còn dùng sách của thần tượng để ném tiểu thúc nhà mình. Hơn nữa, trước mặt thần tượng, nàng lại trót thể hiện một khuôn mặt ghen tuông xấu xí. Thật đúng là khó ngờ! Mọi thứ đều phơi bày trước mặt thần tượng của chính mình.

- Ôi! Bối rối quá... Bối rối quá! A a a a!

Bản thân không biết nên phản ứng thế nào? Nàng sụp xuống, ôm lấy chân bàn, muốn che giấu đi cảm xúc khó tả của mình.

- Tiểu Phong Ninh, đại tẩu của con không sao chứ? - Bạch Trì Như Ý nhìn cái bàn lắc lư trước mặt rồi lại nhìn cậu con trai cười hỏi.

- Không sao đâu ạ. Mỗi khi nghĩ không thông chuyện gì, cô ấy đều như vậy. Mẹ cứ dần dần làm quen đi.

- Khi Hiểu Ất đi, nàng cũng thu mình trên giường. Hắn không hề lậ lẫn với cảnh tượng trước mắt, điềm nhiên như không có chuyện gì, chỉ đưa tay nhắc lấy ấm trà đang lắc lư trên bàn, rót nước trà vào một chiếc chén, ngón tay hắn mân mê chiếc ấm, mà màu trà xanh vẫn tiếp tục làm tâm hồn hắn lơ lửng.

- Thật sự là phải quen với chuyện này sao? Vậy chúng ta phải đợi cô ấy hết bối rối rồi mới có thể nói tiếp về chuyện kế tục hương hỏa ư?

Bạch Trì Như Ý nhấp một hớp trà, nghe dưới chân bàn có tiếng răng va cằ cập vào nhau.

- Tôi không có hưu thư nhưng tôi thích Tiểu Như Ý. Tôi không có hưu thư nhưng tôi thích Tiểu Như Ý. Tôi thích Tiểu Như Ý... - Hai chuyện chẳng hề liên quan gì đến nhau đang đan xen trong đầu Long Tiểu Hoa. Cuối cùng, nàng thật sự khó chịu đựng nổi nữa và nó đã phát tác ra thành câu hỏi: - Không có tờ giấy đó thì không thể thích Tiểu Như Ý được sao? Ai quy định điều ấy?

Câu trả lời khiến nàng càng thêm khó hiểu.

- Không có hưu thư vẫn có thể thích Tiểu Như Ý, nhưng không có hưu thư thì không được ghen tuông với con trai ta! - Bạch Trì Như Ý lo lắng cho con trai. Bà đập bàn lớn tiếng với con chuột dưới gầm bàn. Con chuột đó bị quất giạt mình, cúi đầu nhìn bộ dạng đáng thương của mình rồi quay sang nhìn Bạch Phong Ninh đang uống trà như không liên quan.

- Không... không được sao? - Nàng lẳm bẳm.

Bạch Phong Ninh khổ sở cười vô tội. Ánh mắt hắn dừng lại trên kẻ đang bị mẹ hắn làm khó. Rõ ràng là đầu óc nàng đang xoay với tốc độ cao khó mà chịu đựng nổi, đang đình công, nếu không thì sao nàng lại

hỏi hần câu hỏi không biết liêm sỉ là gì nhưng lại vô cùng đáng yêu như vậy? Hần ho nhẹ một tiếng, quyết định không thể phá vỡ nguyên tắc của mình. Thế nên hần giả ngốc nói:

- Không được cái gì?

Nàng không trả lời, cắn môi, hướng đôi mắt đáng thương của mình lên nhìn hần với vẻ ảm ức.

Hần bị nhìn đến mức cổ họng nghẹn lại. Dù sao bé vì tình yêu, lớn vì tình thương. Nàng ghen cũng không có gì là không tốt. Không phải rất đáng yêu sao? Thế nên, môi hần tự nhiên mấp máy:

- ... Thực ra... cũng không phải là không được... - Hần hơi cúi người, muốn xoa đầu kẻ dưới gầm bàn nhưng tay chưa kịp giờ ra thì chân hần đã bị người bên cạnh đá ột cái, tiếp theo là tiếng đập bàn giận dữ...

Rầm!

- Đương nhiên không được! - Tiếng chủ trì chính nghĩa của Bạch Trì Như Ý xen vào. - Trai chưa vợ, gái đã có chồng. Rốt cuộc hai người muốn biến lễ giáo thần thánh thành cái gì? Cho dù hai người, một là con trai của ta, một là người hâm mộ tiểu thuyết của ta thì ta cũng không thể cho phép hai người...

- Bạch Trì thị, mẹ cảm thấy mẹ có thể nói về hai từ lễ giáo sao? - Tác giả tiểu thuyết đòi bại mà nói về lễ giáo sao? Ha ha!... Thế thì có gì khác với việc dẫn hòa thượng vào kỹ viện tụng kinh chứ?

- Bà thật sự là Tiểu Như Ý ư? - Tiểu Như Ý trong lòng Long Tiểu Hoa nàng coi lễ giáo như bùn đất, coi cuốn Điều răn nhi nữ như cỏ dại, luân lý chỉ là thứ vớ vẩn mà thôi...

- Tiểu nha đầu này dám nghi ngờ thân phận của ta sao? Ha! Cô có thể chọn bất kỳ đoạn nào trong sách của ta, ta đều có thể đọc thuộc cho cô... Phì phì phì! Đây không phải là điểm quan trọng nhất. Điểm quan trọng nhất là, cô không được ghen tuông với con trai ta.

- Tại sao? - Ghen tuông là sở thích của nàng. Nàng không thể vì thần tượng mà giới hạn tự do của mình được.

- Vì cô là nữ nhân đã có chồng, vì chồng cô là mỹ nam tuyệt sắc không thích hợp bị cấm sừng, vì Tiểu Phong Ninh của nhà ta còn phải kế tục hương hỏa nhà họ Bạch không thể chậm trễ vì sự ghen tuông của cô. - Cùng với mỗi câu buông ra, ngón tay Bạch Trì Như Ý lại phối hợp chỉ chỉ vào đầu kẻ nào đó.

Nàng bị chỉ trích từ trên xuống dưới. Nàng mãi ghen mà hoàn toàn quên mất còn có việc quan trọng hơn cần phải làm. Nghĩ vậy, mắt nàng đảo một vòng, lập tức nói:

- Muốn tôi không ghen tuông với con trai bà cũng được. Nhưng tôi có điều kiện.

Bạch Trì Như Ý không ngờ nha đầu hoàn toàn không có khí thế này lại dám ra điều kiện với mình. Bà mỉm cười nhưng quay sang lại thấy con trai vừa đột ngột biến sắc. Thật đáng thương! Bị người ta lấy ra làm điều kiện trao đổi. Nhưng ai bảo trước đó chính con trai bà đã lôi con gái nhà người ta ra làm trò đùa. Cái giá cho sự ghen tuông với con trai mình là thế nào? Bà thật sự rất hiếu kỳ:

- To gan đấy! Còn dám ra điều kiện? Cô nói xem. Điều kiện gì?

- Tôi muốn tổ chức buổi tặng chữ cho các cuốn sách tiếp theo của bà ở khách điểm Đại Long Môn.

- Cô... muốn ta... ở chỗ cô sao? - Bạch Trì Như Ý bàng hoàng nhìn sang bên cạnh. Bà hoàn toàn không ngờ nàng lại có chủ ý với Bạch Phong Ninh như vậy. Đây là tiểu nha đầu mà Bạch Phong Ninh và Long Hiểu Át đã nói đến, vô thiên vô pháp, vô lý vô lễ sao? Lại còn nói chuyện làm ăn với cả tác giả viết tiểu thuyết cấm?

- Buổi tặng chữ cuốn sách tiếp theo. Tôi sẽ nhập sách từ phòng tiểu thuyết về. Bà chỉ cần ngồi ở tiệm của tôi viết chữ lên những cuốn sách đó là được rồi.

- Sau đó, muội lại bán những cuốn sách có bút tích với giá cao đúng không? - Bạch Phong Ninh cười. Hần cong môi: - Tuyệt chiêu!

Hần thần nhiên tán thành. Trước tiên chưa cần nói đến việc Tiểu Như Ý xuất hiện, chỉ cần đề tên lên sách đã giúp nàng kiếm được rất nhiều tiền rồi. Người trong thành không nói nhưng tin rằng sẽ có rất nhiều người ngoài thành đến. Tới lúc đó, không phải họ đều sẽ ăn uống ở khách điểm của nàng sao. Hơn nữa, với

nhân vật lừng lẫy như vậy thì ai có thể quên được tên bảng hiệu khách điểm của nhà nàng chứ? Một mũi tên trúng ba bốn đích. Quả là tuyệt chiêu!

- Hì hì! Rất thông minh đúng không? Tôi cũng rất tự hào là mình có thể vô đầu nghĩ ra được cách hay như vậy. Đến cả Tiểu Đình cũng kinh ngạc với cách đó của tôi đấy.

Bạch Phong Ninh mỉm cười, không hề che giấu sự tán thưởng với nàng:

- Đúng là tuyệt chiêu! Chỉ có điều muối đã bỏ qua một điểm rất quan trọng. Đó chính là...

- Ta không muốn tổ chức buổi tặng chữ nào cả. Ta việc gì phải giúp nha đầu thối cô làm ăn chứ? Thật không hổ là tiểu nữ nhà Hiếu Ất. Việc gì cũng có thể làm. - Bạch Trì Như Ý ngẩng đầu nói với tiểu nha đầu, chẳng hề có chút hứng thú gì.

Còn Bạch Phong Ninh lại nói tiếp đoạn vừa phải dừng giữa chừng, kể lể về mẹ mình:

- Mẹ ta không dám lộ diện đâu. Nếu phu quân bà phát hiện ra bà viết loại sách đó, thì ngoài chuyện không được đọc và viết sách nữa, chắc sẽ bị phạt quỳ gãy chân ở từ đường mất.

- Lại còn bị phạt chép gia huấn nhà họ Bạch đến mức chuột rút tay nữa chứ. - Vừa nghĩ đến chuyện khủng khiếp ấy, Bạch Trì Như Ý lập tức mất hết vẻ kiêu ngạo, chỉ muốn trốn vào lòng con trai mà run rẩy. Hu hu...

- Huynh nói gì cơ? - Long Tiểu Hoa nghi ngờ nhìn Bạch Phong Ninh, mong là hắn sẽ giải thích rõ ràng một chút. Sao cảnh ngộ lại giống với nàng vậy?

- Muối không hiểu sao? Tuyệt chiêu của muối đã bỏ qua một điểm là thần tượng của muối, Tiểu Như Ý là người sợ chồng. Muối hiểu chưa hả? - Bạch Phong Ninh bổ sung như gió nhẹ thổi qua, liếc mắt nhìn hai người đàn bà không có tiền đồ trước mặt, bất tài như nhau.

- Híc!

Trong nháy mắt, nàng bỗng cảm thấy thân thiết khó nói lên lời với Tiểu Như Ý. Ôi! Đồng cảm. Mọi người đều bị phu quân quản chặt đến mức chẳng có địa vị, đáng thương, mất tự chủ thế sao? Nàng có thể hiểu được tâm trạng này. Thấy người ta gặp phải cảnh như vậy, sao nàng lại không giúp chứ?

Dưới sự dạy dỗ của Bạch Trì Như Ý, từ nhỏ Bạch Phong Ninh đã biết nữ nhi rất thực tế, mà loại nữ nhi lúc thế này lúc thế khác thì lại càng thực tế. Cho nên, trong phạm vi đọc sách của hắn, nam nhân không phải là những kẻ xuất chúng, mà là những kẻ xuất chúng giữa những kẻ xuất chúng. Bên trong có tài tề thế nào cũng không vấn đề, quan trọng chính là phải dát vàng nạm ngọc bên ngoài. Có điều kiện này thì dù sức sinh đến mấy, cuối cùng cũng gặp được chân mệnh thiên nữ. Sau đó thì dùng cánh tay ngọc của mình kéo kẻ tiểu nhân miệng thật lòng không thật đó vào lòng. Tuy nhiên một số nhân vật nam không có tiền tài cũng có thể liều mình phấn đấu, gom góp của cải, ruộng vườn. Tóm lại, nếu như không sửa đổi dáng vẻ của mình, thì đến tư cách xuất hiện trước mặt nữ nhân cũng không có. Cái này chính là lòng tự giác, tự tôn, tự hào của đẳng nam nhi.

Những nữ nhân vật chính tương đối hạnh phúc, và cả những nhân vật nữ số phận bi thảm nhất trong tiểu thuyết, đều cho rằng việc hết lòng với nam nhân mà mình yêu thương nhất dù là thế nào cũng không phải chuyện gì quá đau khổ. Thế nhưng thế giới tiểu thuyết có nhiều khác biệt với hiện thực. Hắn đã hiểu quá rõ những nữ nhân có đầu óc thực tế, nhưng nữ nhân thực tế đến độ như Long Tiểu Hoa thì phải nói là không nhiều.

Từ khi biết Tiểu Như Ý là mẹ đẻ của Bạch Phong Ninh, hiểu được khát vọng của người mẹ, ném trái mìn vị ghen tuông, nàng đã đem thùng giấm của cả đời mình đổ lên người hắn. Có cô nương nói chuyện với hắn, nàng xen vào giữa tròng mắt, có cô nương đứng trước hắn diễn màn ngã tuyệt kỹ, hắn có thể né vì lúc nào nàng cũng mang theo cao dán vết thương. Thậm chí còn để ngay trong tay áo. Nàng nhặt giày thêu giúp người ta, rồi nhìn hắn cảnh cáo không được quay đầu lại nhìn chân cô nương nhà người ta. Hắn chỉ biết khoanh tay trước ngực, lắc đầu, kiên nhẫn.

- Thiếu chủ, nếu cứ thế này thì nhà họ Bạch sẽ tuyệt hậu mất. - Bạch Vô Ưu lên tiếng nhắc nhở.

- Cô ấy muốn như thế thì ta có cách nào chứ?

- Thiếu chủ có chân. Chạy trốn không phải sở trường của thiếu chủ sao? - Rõ ràng là cam lòng mà. Thật không hiểu lòng kiêu ngạo của thiếu chủ đi đâu rồi nữa?

- Nếu có thể trốn thì ta đã trốn từ lâu. Người nghĩ rằng ta không muốn trốn sao? - Hần nói rồi lên tiếng gọi kẻ đang nhiệt tình giúp cô nương nhặt đồ: - Long Nhi, đừng đùa nữa. Có tin tốt đây. Qua biểu hiện mấy ngày vừa rồi của muội, người ta muốn gặp muội.

- Ai cơ? - Long Tiểu Hoa nhét lọ thuốc thoa vết thương vào tay cô nương đang ngồi dưới đất, quay lại hỏi: - Mẹ huynh ư? Tiểu Như Ý sao? Bà ấy muốn gặp tôi ư? Cuối cùng bà ấy cũng chịu gặp tôi? Không phải lại đuổi tôi ra khỏi cổng, quăng tôi qua tường, quét rác đuổi đi hay bắt chui qua lỗ chó chứ?

- Ai bắt muội chui qua lỗ chó? - Hần vừa nghe, vừa nhìn Bạch Vô Ưu đứng bên cạnh.

Bạch Vô Ưu vô tội trả lời:

- Là phu nhân nói ạ. Nếu Long tiểu thư treo tường vào sơn trang làm phiền phu nhân viết sách thì phu nhân sẽ bắt cô ấy chui qua lỗ chó ạ. Tốt nhất là để cô ấy mắc kẹt ở đó, không chui ra được. Nhưng đây mới chỉ là kế hoạch, còn chưa thực hiện. Nhưng thuộc hạ thấy nó cũng không xa lắm đâu.

- Thật tàn nhẫn! Tôi còn chưa nghe câu cuối. Tiểu Như Ý đối xử với người hâm mộ mình như vậy sao? Để người ta mắc kẹt trong lỗ chó? - Long Tiểu Hoa run rẩy trước số phận nhỏ bé bi thảm của mình.

- Long Nhi, ta phải khuyên muội một câu. Gần đây, Tiểu Như Ý mà muội sùng bái đang đóng cửa viết sách. Thời gian này, tốt nhất muội đừng chọc giận bà. Ta không muốn lần sau gặp muội lại thấy muội mắc kẹt trong lỗ chó đâu. - Bê mới sinh không sợ hổ. Khi Bạch Trì thị viết sách thật đáng sợ, nàng chưa từng gặp chuyện này bao giờ, không biết tác gia viết tiểu thuyết đang bế tắc đáng sợ đến thế nào. Mắng người, đập đồ, găm bàn... Tóm lại là có thể làm bất cứ điều gì. Lần trước, khi bà viết bộ tiểu thuyết về cha, hần đã kịp thời đưa Hiếu Ất xuất hiện nên mới ngăn được việc bà có những hành động kỳ quái.

- Ô! Không phải huynh nói bà ấy muốn gặp tôi sao?

- Ta phải nhắc nhở muội. Đến khi gặp mẹ ta, bà nói gì muội cũng chỉ có thể trả lời mình biết rồi. Chuyện còn lại cứ để ta ứng phó.

- Chúng ta sẽ lên núi đánh quái thú sao?

- ... Là quỷ dân dâng.

- ... Hả? - Dùng từ này để miêu tả mẹ mình thì thật là quá đáng.

Đứng trong thư phong của Tiểu Như Ý, lần đầu tiên Long Tiểu Hoa được tiếp cận không gian sáng tác của thần tượng. Nàng nhìn lướt xung quanh, rồi lại nhìn ánh mắt quái lạ của Bạch Phong Ninh, bỗng có cảm giác rất muốn chạy trốn.

Giấy rải tứ tung khắp nơi, bút treo ngay ngắn trên giá nhưng tiếc là lông bút chỉ còn vài sợi... Lông bút rắc đầy mặt bàn. Nghiên mực bị đập thành giấy mảnh. Giấy nháp bị vo tròn vứt đầy trên mặt đất khiến họ không còn chỗ để đứng. Lại còn những tiếng “cộc cộc cộc” vang lên từ trên bàn.

Nàng nhìn theo âm thanh đó thì chỉ thấy Tiểu Như Ý tóc tai rối bù, người dính đầy mực, vẫn mặc bộ đồ mấy ngày trước, đang đập đầu vào mặt bàn, miệng lẩm bẩm:

- Hết rồi. Ta không viết được rồi. Ta không viết nổi dù chỉ một chữ. Ta không có cảm hứng sáng tác, không có tình yêu, không có tài năng. Cảm hứng của ta đã cạn kiệt. Họ sẽ nói ta viết ngày càng tệ! Á á á á! Ai đến giết ta đi. Á á á á! - Nói xong, bà giơ tay tóm lấy cái bút lông chỉ còn lơ thơ vài sợi đưa lên miệng gặm. Lúc này, Long Tiểu Hoa bỗng hiểu tại sao những chiếc bút lông của Tiểu Như Ý lại cụt ngắn như vậy.

- Mẹ, mẹ lại gặm bút lông rồi. Nếu mẹ không viết được thì ra ngoài đi dạo. Cứ ở trong này sao có thể viết được chứ? - Bạch Phong Ninh đã quá quen với cảnh này, lên tiếng khuyên nhủ. Hần giơ tay lôi chiếc bút lông ra khỏi miệng mẹ mình.

- Tiểu Phong Ninh, có phải ta không có tình yêu không? Hu hu... Ta hoàn toàn không viết ra thứ gì. Đường như ta đã dùng hết mọi thứ vào bộ tiểu thuyết kia rồi. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

- Mới lần đầu hai người cùng nhau mà đã bế tắc rồi sao? - Bạch Phong Ninh quỳ một gối xuống nhìn bà: - Đây là chuyện hiểm đầy. Mẹ thường viết đến lần thứ ba mới bế tắc cơ mà.

Thứ nghệ thuật hỗn tạp khiến cho Long Tiểu Hoa nghe mà há hốc mồm. Có phải nàng vừa bước vào lĩnh vực nghệ thuật quái đản nào đó không?

- Thường thì phải đến lần thứ ba. Muốn làm nên cao trào, thăng hoa nên mới dễ dàng bế tắc. Lần này... Hu hu! Đầu óc mẹ toàn hình ảnh nhân vật nam cũ, sao có thể viết ra một tiểu thúc được chứ? Nhân vật nữ cũng không nghe lời. Rõ ràng đã bị bỏ mà còn luôn nhớ đến người chồng cũ, không chịu thuận theo người ta. Mẹ không biết nên làm thế nào. Cô ấy đến chưa? Con bảo cô ấy đến chưa? - Nói xong, bà lập tức ngược mắt lên nhìn xung quanh tìm nguồn cảm hứng, chỉ thấy Long Tiểu Hoa đang đứng đó nhìn mình. Bà cũng không cần để ý nhiều làm gì, lập tức xông đến, tóm lấy nàng, nói: - Cho ta cảm hứng, cảm hứng, cảm hứng đi.

- Cái gì cơ? - Người đàn bà tèm lem mực trước mặt thật đáng sợ! Đây thật sự là thần tượng Tiểu Như Ý của nàng sao? Không ngờ quá trình sáng tác lại khủng khiếp đến vậy?

- Ta đồng ý với yêu cầu của cô. Ta sẽ tổ chức buổi tặng chữ tại khách điểm nhà cô, nhưng ta có điều kiện trao đổi. Cô phải giúp ta tìm cảm hứng.

- Bà đồng ý tặng chữ cho sách mới ở khách điểm nhà tôi sao? Thật không?

- Đúng vậy! Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là ta không viết ra nổi thứ gì cho cuốn sách mới của ta. Cô hãy dẹp kế hoạch của cô qua một bên đã.

- Haizzz! Không viết ra nổi ư? Như thế sao được? Không phải chỉ là tìm cảm hứng sáng tác sao? Bà nói đi. Vì cuốn sách mới của Tiểu Như Ý, tôi nguyện làm bất cứ điều gì.

- Tốt lắm! Rất có chí khí! Ta đột nhiên lại thấy thích cô đấy. Vì sự nghiệp viết sách, chúng ta cùng phấn đấu nhé. - Tiểu Như Ý nắm lấy tay Long Tiểu Hoa, xúc động nói.

- Cuối cùng, bà cũng đã thừa nhận tôi. Hu hu! Tôi cảm động quá! Bắt đầu tìm cảm hứng sáng tác thôi. Bà nói gì thì tôi sẽ làm đấy.

- Tốt lắm! - Tiểu Như Ý thở phào, cầm bút bắt đầu lấy cảm hứng: - Bây giờ hai người mau vào vị trí, tôi bắt đầu sáng tác.

- ...

- Hai người đứng ngây ra đó làm gì? Tiểu Phong Ninh, Tiểu Hoa, không có thời gian để ngây người ra đâu. Mau lên đi. Phong Ninh à, con cười cái gì chứ? Cởi dây lưng ra, không là ta giúp con đấy.

Bạch Phong Ninh đứng thẳng người lên, gạt bàn tay bà mẹ già đang cởi dây lưng bạch ngọc của hần ra. Mối hần cong lên một đường tuyệt mỹ.

- ... Bạch Trì thị, xin hỏi tên cuốn sách lần này của mẹ là gì vậy?

- Ta chưa nói với con sao? Đại tẩu, tận hưởng đi.

Bạch Phong Ninh thở dài một tiếng. Có làm hay không? Đây là một sự lựa chọn...

53. Q.2 - Chương 53: Long Tiểu Bính Đổ Mặt

Long Tiểu Bính đang hối hận, hối hận nghiêm túc và điên cuồng. Nếu đương gia có linh vị thì hần sẽ bắt chấp tất cả nhào đến ôm lấy tấm linh vị bằng gỗ đó mà khóc lóc ăn năn sám hối với chủ nhân, tiện thể giải thích nỗi khổ tương tư gần đây với người.

Hần đã sai. Hần sai từ đầu đến chân. Hần không nên từ bi nương tay, đợi chờ nha đầu đó như đương gia, không nên cho cô ấy cơ hội mới. Hần nên nhắc gót ra đi, nhanh chóng quyết định, bắt chấp hậu quả, đừng

cảm xông lên, lấy vợ sinh con, bước vào phủ đệ, tiến thẳng kinh thành. Bao nhiêu con đường như thế. Hấn có thể tùy ý chọn bất cứ con đường nào. Chỉ cần rời khỏi Long phủ này, hấn có thể mở rộng tầm nhìn. Tiếp tục ở lại Long phủ, suốt ngày phải nhìn đại tiểu thư chẳng có chút tiến bộ gì đó cứ sáng đi tối về, mò đến sơn trang nhà họ Bạch tư tình, lại còn lấy cớ là tìm kế sách làm ăn nữa chứ. Phì!

Hấn đi theo đường gia đã nhiều năm, chưa từng thấy chủ nhân bàn kế sách làm ăn với ai mà y phục chỉnh tề lúc đi, xộc xệch lúc về như thế. Bộ dạng thỏa mãn của đại tiểu thư kia làm hấn càng tức tối. Còn Giả quản gia thì cứ khóc lóc tố tội với hấn, nói kẻ mãi không tiến bộ như hấn đã ép tiểu thư vào đường cùng.

- Tất cả là tại cậu. Tất cả là tại cậu. Nếu cậu không đánh cược với tiểu thư thì đã không có chuyện gì. Lần này thì tốt rồi. Cậu xem cậu đã giày vò tiểu thư thành ra thế nào?

- Liên quan gì đến tôi chứ? Tôi đâu biết cô ấy lại cam tâm tình nguyện leo lên giường của Bạch thiếu chủ đó chứ?

- Hu hu! Ta đã sớm nói Bạch thiếu chủ đó có khuôn mặt tà ác mà. Chắc chắn không phải là người tốt. Đường gia vừa đi thì hấn đã để lộ bộ mặt thật. Chắc chắn là hấn biết cậu đánh cược với tiểu thư nên mới ép tiểu thư. Tiểu thư vì khách điểm nên mới không tiếc thân mình như vậy...

- Ông cảm thấy cô ấy vĩ đại như thế sao? Tôi thấy cô ấy chỉ té nước theo mưa mà thôi. Vừa thấy đường gia không cần mình nữa thì liền bám ngay lấy kẻ khác. Ông xem tối nào, cô ấy chẳng trở về với bộ mặt thỏa mãn, ngồi trong phòng lại còn cười rúc rích nữa. Đó là biểu hiện của người bị ức hiếp, phải hy sinh thân mình sao?

- Chắc chắn là tiểu thư sợ chúng ta lo lắng nên mới... Suyt! Tiểu thư về rồi.

Đang định nói tiếp thì Long Tiểu Bính ngoái đầu lại nhìn ra cổng lớn nhà họ Long. Đúng là bóng dáng của đôi gian phu dâm phụ đó. Hấn nhìn Giả quản gia rướn cổ, kiễng chân, đứng nép mình bên cửa, thì ái ngại lắc đầu, định làm ra vẻ không quan tâm bỏ đi. Dù sao, sau một tháng, hấn cũng sẽ bỏ đi mà. Đại tiểu thư nhà họ Long đang dần tan theo mây khói trước mắt hấn. Hứ! Hấn sẽ đem theo tất cả đồ vật của đường gia, để tránh cho chúng bị tiểu thư bắt tài đó làm ô uế.

- Long Nhi, có phải hôm nay mệt mệt lắm rồi không?

Một câu nói bay đến tai Long Tiểu Bính. Hấn khinh bỉ, hứ nhẹ một tiếng:

- Quả là vô liêm sỉ. Hai kẻ thói tha còn nói chuyện xấu xa trước mặt mọi người nữa chứ.

- Ồ! Tôi không sao. Nhưng giường của nhà huynh cứng quá! Mai có thể đổi giường được không? - Long Tiểu Hoa ngáp đề nghị nhưng lại nghe góc tường nhà mình có tiếng thở hồng hộc! Ồ! Ai mà lại có hứng tới đến chạy ra góc tường luyện khí công như vậy?

- Mai đổi chỗ uội là được rồi. - Gian phu phong độ đề nghị.

- Được đấy. Nhưng tiền độ của bà ấy thế nào rồi? - Dâm phụ không hề che giấu, phụ họa theo.

- Muội không thấy bà viết đồ cả mặt sao? Chắc là rất thuận lợi.

- Vậy thì tốt. Vậy thì tốt. Tôi...

- Rốt cuộc hai kẻ vô liêm sỉ không biết xấu hổ là gì như hai người nói đủ chưa thế? - Long Tiểu Bính không thể đứng góc tường nghe tiếp được nữa liền xông ra. Khuôn mặt của hấn đỏ lừ lên vì bị kích động quá mức trước những câu nói đó.

Giả quản gia giật mình, hoàn toàn không chú ý đến việc Long Tiểu Bính nhảy ra lúc nào:

- Tiểu Bính, không phải cậu đi rồi sao? - Không phải cậu ta vừa tỏ vẻ mặc kệ sự sống chết của tiểu thư rồi sao? Sao lần này cậu ta lại kích động nhảy ra như vậy?

- Tôi mà không xuất hiện thì không biết họ còn làm đường gia mất mặt đến mức nào nữa. Bạch thiếu chủ, hôm nay đã muộn rồi. Tiểu thư nhà tôi không tiện tiếp khách. Mời thiếu chủ về cho. - Long Tiểu Bính nói xong liền đẩy Long Tiểu Hoa vào phủ, quay lại nhìn Bạch Phong Ninh vẫn đứng ở ngoài cổng, liếc hấn từ trên xuống dưới một lượt, tỏ thái độ bảo vệ chủ của mình. Chỉ thấy Bạch Phong Ninh cười đầy ẩn ý mà

chẳng nói gì. Cười cười cười... Có gì đáng cười chứ? Thân là bằng hữu tốt của đương gia mà lại lén lút với đại tẩu của mình. Nữ nhi theo chồng suốt đời. Cho dù có bị bỏ cũng không thể rời xa chồng nửa bước mới đúng.

Long Tiểu Hoa còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị Bính Giáp Đinh ba người nhốt vào trong phòng, tước đoạt quyền nói lời tạm biệt với tiểu thư. Một chiếc thùng tắm lớn được đặt trong phòng. Bên trong còn rắc đầy cánh hoa. Nàng nhìn cái thùng tắm mà chau mày, hỏi Tiểu Đinh đang đứng bên cạnh:

- Ta hỏi đến mức phải tắm bằng cánh hoa sao? Thật độc ác...

- Tiểu thư, Tiểu Đinh biết tiểu thư vì Long phủ chúng ta mới phải chịu cảnh ẩm ức không danh không phận... Tiểu thư, Tiểu Đinh rất cảm động, không biết lấy gì báo đáp. Để Tiểu Đinh tắm cho tiểu thư nhé. Tiểu Đinh sẽ cố gắng hết sức khôi phục lại sự thuần khiết và cao quý trước đây cho tiểu thư.

- Cái gì gọi là sự thuần khiết và cao quý trước đây? Bây giờ ta là hoa tàn liễu nát sao? - Nàng chớp mắt, chưa có câu trả lời thì đã bị Tiểu Đinh cởi đồ ẩn vào thùng tắm, kỳ cọ không thương tiếc.

Một lát sau, trong nhà họ Long, ba người Giáp Bính Đinh chụm đầu bàn bạc...

- Tôi cảm thấy mọi người hiểu nhầm rồi. Chắc chắn tiểu thư và Bạch thiếu chủ chưa làm gì với nhau đâu. - Tiểu Đinh dựa vào kinh nghiệm của mình đưa ra nhận định.

- Nhầm ư? Nhầm làm sao được? Cô ấy đã nói chuyện giường cứng giường mềm gì đó với tên họ Bạch đấy thôi. Chính tai Long Tiểu Bính tôi nghe thấy. Nhầm làm sao được?

- Nhưng không có vết dâu đỏ trên người. - Tiểu Đinh lầm bầm.

- Vết dâu đỏ nào? - Giả quân gia không hiểu hỏi. Bây giờ từ ngữ của người trẻ tuổi rất phong phú. Thực sự ông có phần không theo kịp.

- Người tiểu thư hoàn toàn sạch sẽ, không có bất kỳ dấu đỏ nhỏ nào. Tôi đã kiểm tra rồi mà. - Không phải nhân vật nam trong tiểu thuyết đều thích tạo nên vết dâu đỏ trên thân thể nhân vật nữ sao? Bạch thiếu chủ đọc nhiều tiểu thuyết như vậy, cô cảm thấy hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tạo nên vết dâu đỏ đâu.

- ...

- ...

- ... Hai... hai người thực sự không hiểu nữ nhân là thế nào sao? - Cứ đọc tiểu thuyết đi thì biết. - Tiểu Bính, tôi đang nói tiểu thư. Huynh đỏ mặt gì chứ? Huynh lại nhớ đến đương gia sao?

- Tôi đâu có đỏ mặt. - Tiểu Bính phủ nhận.

- Có điều nói đi nói lại đều là cạm bẫy không đúng. Ai bảo cậu đánh cược với tiểu thư, bức ép tiểu thư chứ? - Giả quân gia gõ gõ vào đầu Tiểu Bính trách móc.

Tiểu Đinh cũng gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy. Ở lại bên tiểu thư, giúp tiểu thư quản lý sổ sách thì có gì không tốt? Huynh nghĩ rằng ra khỏi Long phủ, huynh có thể tìm được tiểu thư tốt bụng, vô tư như vậy để hầu hạ sao? Nếu gặp phải tiểu thư cười mà không phải cười, khóc mà không phải khóc, đen tối như Lâm Nội Hàm thì huynh sẽ làm thế nào? Huynh có thể ứng phó được không?

- ... - Long Tiểu Bính im lặng một lát rồi lại lầm bầm: - ... Hai người hiểu gì chứ?

- Không phải huynh tức tiểu thư đuổi đương gia đi sao? Không phải tiểu thư đã biết sai và đang cố gắng sửa đổi sao?

- Cô ấy đâu có sửa đổi? Chỉ biết đi theo người đàn ông khác. Hừ! Tôi nghĩ cô ấy quên hẳn chuyện đến kinh thành tìm đương gia rồi.

Long Tiểu Bính nói xong, đẩy cửa phòng ra, không nghe lời khuyên của hai người kia nữa. Hắn chỉ cảm thấy vô cùng bức tức. Dù sao thời hạn một tháng cũng sắp đến, dù bọn họ có nói thế nào thì hắn cũng sẽ rời khỏi Long phủ, dù tiểu thư nhà họ Long có tiếp tục cùng Bạch thiếu chủ hay không thì cũng hoàn toàn

không xứng với đương gia. Cứ để cô ấy tiếp tục vùi đầu trong đồng sổ sách và bàn tính đến chết đi. Không có ai cam tâm tình nguyện giúp đỡ Long đại tiểu thư bắt tài đó đâu.

©STE.NT

Hắn vừa chải rửa vừa đi về phòng mình, đi một đoạn lại nghỉ, nên dứt khoát đến thư phòng của đương gia đóng gói mọi thứ lại trước, cũng tiện để hắn có thể nhanh chóng lên đường khi hết thời hạn. Thế là hắn quay gót, bước về phía thư phòng.

Đèn trong thư phòng của đương gia đang sáng. Điều này khiến cho Long Tiểu Bính bất giác bước nhanh hơn. Hắn đẩy cửa thư phòng đang khép hờ ra. Lẽ nào mấy ngày hôm nay hắn tưởng nhớ mong ngóng đương gia quá nhiều nên lời nguyện của hắn đã mang linh hồn của đương gia trở về Long phủ rồi?

Trên bàn trong thư phòng bày mấy cây nến và đầy những sổ sách, có một người đang ngủ gục trên đồng sổ sách đó - đại tiểu thư nhà họ Long, Long Tiểu Hoa thô thiển bắt tài!

Hắn hít một hơi thật sâu, bước lên phía trước định đánh thức nàng dậy, đuổi nàng ra khỏi thư phòng. Cô ấy đã làm rối tung cả thư phòng của đương gia lên rồi. Cô ấy lại còn chảy nước miếng trên chiếc bàn làm việc của đương gia nữa chứ. Thật đúng là...

Một chiếc bàn tính kỳ quái bị mặt Long Tiểu Hoa đè lên. Những hạt tính hình vuông hằn lên những vết xấu xí trên khuôn mặt nàng.

Long Tiểu Bính đang định giơ tay ra kéo cổ áo nàng thì cảnh tượng đó khiến hắn dừng lại. Hắn nhìn kẻ đang ngồi ở vị trí của đương gia. Hắn nên coi thường, vứt bỏ nàng, đừng mắc lừa dáng vẻ rất cố gắng đó, đừng nghĩ rằng chiếc bàn tính ấy ở đây thì có nghĩa là nàng chưa quên hắn đương gia, đừng vì chiêu thức này của người ta mà ở lại.

- Ồ! Một là... công, hai là... dung, ba là... ngôn, bốn là... hạnh, năm chuyên tâm, sáu một lòng...

Long Tiểu Hoa đang đọc điều răn nhi nữ không sai một từ nào. Có lẽ đây là giây phút mà đương gia mong ước từ rất lâu rồi. Tiểu thư có thể an phận ngoan ngoãn nghe lời đương gia, đọc không sai một từ nào trong cuối Điều răn nhi nữ. Không được. Hắn không thể tốt bụng như đương gia được. Hắn không thể có yêu cầu quá thấp với nàng. Chỉ mỗi học thuộc lòng cuốn Điều răn nhi nữ thôi mà, tiểu thư nhà nào chẳng làm được chuyện này chứ. Hắn không thể nhanh chóng...

Ngón tay của ai đang chọc tức lý trí của nàng vậy? Long Tiểu Hoa chau mày, đầu óc nàng vẫn đang mơ màng chuyện học thuộc cuốn Điều răn nhi nữ, chuyện động phòng kỳ quái lần đó. Nàng bất giác há miệng, cắn hai ngón tay ấy:

- Không được đi. Tôi không cho huynh đi.

- Ái! - Một tiếng kêu không giống tiếng Long Hiểu Át vang lên bên tai nàng. Hắn nhảy dựng lên, rút ngón tay ra khỏi miệng nàng. Nàng tỉnh dậy, dụi mắt thì chỉ thấy cánh cửa thư phòng vừa nhanh chóng đóng sầm lại. Nàng nhích ghế, đứng dậy đi đến bên cửa, cách qua cánh cửa, nhìn thấy một bóng đen, liền hỏi:

- Tiểu Đình ư? Vừa rồi trong mơ, có phải ta đã cắn tay em không?

- ... - Người đứng sau cửa không lên tiếng.

- Ồ! Em thật nhỏ mọn, bị cắn ngón tay mà cũng giận ta sao? Ta vừa nằm mơ ấy mà. Ta xoa giúp em nhé.

- ... - Người đứng sau cửa nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ rất không bằng lòng, hừ lên một tiếng, rồi lập tức vênh mặt bỏ đi.

- Ồ! Nha đầu này vùng vằng cái gì chứ?

Mãi sau, Tiểu Đình mới đẩy cửa thư phòng, đặt đồ ăn đêm lên bàn, vỗ vỗ vào khuôn mặt vẫn còn hằn vết bàn tính của Long Tiểu Hoa:

- Tiểu thư, tiểu thư vừa cãi nhau với Tiểu Bính ư?

- Hả? Tiểu Bính? Ta có gặp cậu ấy đâu.

- Em vừa nhìn thấy huynh ấy tức đỏ cả mặt đi đi lại lại. Gọi huynh ấy, huynh ấy cũng không thèm thừa mà.
- Lúc nào mà cậu ấy chẳng thế.
- Không như mọi khi đâu ạ. Mặt huynh ấy rất đỏ. Khuôn mặt đỏ lừ, rất đáng yêu! - Cô rất muốn véo một cái. Nhưng tính tình Tiểu Bính rất khó chịu, chắc chắn sẽ đá bay cô ngay.
- Ồ! Hẳn là lại đang nghĩ đến ai đó rồi. - Giống như nàng nghĩ đến cha, người chồng cũ vậy...
- Đúng rồi. Chỉ có nghĩ đến đương gia mới tỏ vẻ đáng yêu một chút. Thường ngày toàn chau mày, bĩu môi thôi.
- Ồ! Phải rồi. Vừa rồi sờ vào môi ta làm gì? Sờ cả gai ốc. Em làm ta buồn nôn chết đi được. Cử chỉ yêu thương của đàn ông này không hợp với Tiểu Đình chút nào.
- Hả? Em chạm vào môi tiểu thư ư? Em chạm vào môi tiểu thư làm gì? Ghê quá!
- Không phải em sao?
- Tiểu Đình lắc đầu.
- Vậy thì ai trêu ta nhỉ?
- Lẽ nào là... Tiểu Bính? - Tiểu Đình cắn răng lẩm bẩm.
- Không thể nào. Cậu ta nhìn thấy mà không gờ chân ra đá cho ta một cái đã là may lắm rồi.
- Đúng vậy. Hai người như là kẻ thù của nhau vậy. Tiểu thư, mấy hôm trước tiểu thư bảo em đi hỏi chuyện hưu thư, có tin rồi.
- Thế nào? Thế nào?
- Em chạy đến Hồng Kiều hội một chuyến. Các bà mới nói, người chồng chưa viết hưu thư thì chưa thể coi là bỏ vợ. Thế nên, tiểu thư Long Tiểu Hoa vẫn là thê tử của Long Hiểu Ất.
- Quả nhiên ta vẫn là người đã có chồng. - Nàng hài lòng.
- Có điều đương gia vẫn có thể viết giấy bỏ vợ cho tiểu thư bất cứ lúc nào. Hai người sống riêng đã nhiều năm, tiểu thư lại không nghe lời đương gia, nhiều lần “hạnh đỏ vượt tường” nên chỉ thiếu mỗi tờ giấy đó mà thôi. Tiểu thư sẽ nhanh chóng được giải thoát. - Tiểu Đình vỗ vai tiểu thư.
- ... - Tiểu Đình, ta sẽ dùng ánh mắt của mình giết chết em.
- Nhưng mà tiểu thư à, nếu tiểu thư đã là người có chồng, tiểu thư còn tiếp tục với Bạch thiếu chủ không?
- Không còn cách nào khác. Tình cảnh bắt buộc mà. - Nói xong, nàng lại lật một trang sổ ra, nhưng vẫn thế, trang này nàng xem cũng không hiểu...
- Tình cảnh bắt buộc ư? Tình cảnh gì? - Tình cảnh gì có thể thao túng đại tẩu và tiểu thúc thế này thế nọ chứ?
- Tất cả là vì cuốn sách mới của Tiểu Như Ý.
- Hả?
- Ồ! Không xem sổ sách nữa. Ngày mai, làm nốt một cảnh nữa là được giải phóng rồi... - Nàng gấp sổ lại, chuẩn bị về phòng ngủ. Trước khi đi, nàng còn bê bát canh xương mà Tiểu Đình mang đến uống ừng ực cho no: - Tiểu Đình à, vì “đại nghiệp”, ta phải giúp Tiểu Như Ý viết sách, thực sự vất vả lắm. Híc...
- Hả? - Rốt cuộc tiểu thư nhà cô đã phải làm những gì mà vất vả đến vậy?

54. Q.2 - Chương 54: Sẩy Chân Thành Hận Thiên Cổ

Xoa bóp xương bả vai mỗi nhừ, Long Tiểu Hoa không muốn chui ra khỏi giường. Thực sự nàng chưa tỉnh ngủ, thần trí vẫn trong trạng thái mơ màng. Để giúp Tiểu Như Ý tìm cảm hứng sáng tác mà mấy ngày nay nàng đã phải làm việc hết sức vất vả. Nếu không phải nghĩ đến người chồng trước ghét nhất là kẻ ngủ nướng tới tận lúc mặt trời lên quá đỉnh đầu thì nàng có thể bất chấp hình tượng chủ nhân, ngủ đến tận lúc mặt trời lặn. Làm một cô nương tốt thật không dễ chút nào. Thảo nào trước đây, hắn lại luôn nhìn nàng bằng ánh mắt coi thường. Nàng lấy hắn đã bảy tám năm, chưa một lần ngủ dậy trước phu quân, chứ đừng nói đến hầu hạ hắn rửa mặt, thay y phục, ăn sáng. Tóm lại có thể trốn được thì trốn, có thể lười được thì lười, có thể tránh được thì tránh. Tuy hắn biết nhưng ôm hận thì cứ ôm hận. Hắn cũng không hề sai người lôi nàng từ trên giường xuống. Nghĩ kỹ lại, nàng thật sự đã thất bại. Chẳng trách hắn lại bỏ nàng. Nàng lắc đầu.

Ăn năn xong, nàng ngồi ở phòng ăn đợi Tiểu Đình bê bát cháo loãng lớn đến. Nàng sẽ húp cháo và xé quẩy, bỏ vào bát cháo khuấy đều, vừa nhai vừa húp. Như vậy mới có sức cho Tiểu Như Ý tiếp tục giày vò. Cánh cửa phòng ăn bật mở, nàng lập tức hào hứng trông ra nhưng chỉ nhìn thấy Long Tiểu Bính bê khay đồ ăn bước vào, nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu. Hắn đặt khay xuống, lấy chiếc bát trước mặt nàng và múc cháo cho nàng.

Nàng giật thót mình, kéo cái bát lại, nhìn hắn cảnh giác:

- Cậu làm gì thế?

- Tất nhiên là múc cháo cho cô rồi. Cô đưa bát cho tôi.

- Ô! Sao cậu lại múc cháo cho ta? Tiểu... Tiểu... Tiểu Đình đâu? - Nàng ôm chiếc bát trước ngực, hoàn toàn mơ hồ nhìn Long Tiểu Bính, không hiểu hắn đã uống nhầm thuốc gì?

Long Tiểu Bính là kẻ từ sau khi đi theo đương gia ra ngoài làm ăn, quản lý sổ sách, gập mọi chuyện trên đời thì không thèm coi nàng ra gì, luôn luôn coi thường nàng. Bảo hắn múc cháo cho nàng, ai biết được trong đầu hắn có âm mưu gì chứ? Tiểu Đình đâu rồi. Nàng thích Tiểu Đình múc cháo cho nàng hơn.

Thấy nàng có vẻ không chịu chấp nhận “ý tốt” của mình, Long Tiểu Bính chau mày:

- Tiểu Đình không có nhà. Hôm nay, tôi sẽ phục vụ cô bữa sáng.

- Hả? - Không cần đâu. Hai người họ là kẻ thù của nhau, ngồi ăn sáng cùng nhau sao? Thật đau khổ!

Long Tiểu Bính bất chấp nàng há hốc mồm kinh ngạc, hắn giành chiếc bát trong tay nàng, múc một môi cháo lớn đổ vào bát rồi đẩy đến trước mặt nàng. Sau đó, hắn dùng ánh mắt thần nhiên nhìn nàng nói:

- Cô ăn đi. Cô còn ngồi ngây ra đó làm gì?

- ... - Nàng khó chịu nhìn người hầu trước mặt mà Long Tiểu Bính vẫn không chịu bỏ đi. Nàng cẩn trọng bê bát, cầm thìa, đang định ăn thì nghe tiếng hắn lầm bầm bên tai mình:

- Không phải ai tôi cũng cam lòng hầu hạ đâu.

- ... - Không phải ai hầu hạ cũng làm nàng thấy vui đâu. Hắn hầu hạ quá nghiêm túc và trách nhiệm. Nàng thích cách hầu hạ dịu dàng, ôn hòa của Tiểu Đình hơn.

- Hôm nay, tôi sẽ đi xem sổ sách và kiểm tra lại tất cả. - Hắn vừa nói, vừa nhắm mắt lại.

- Hả? Cậu... không lấy vợ nữa sao?

- Vợ vẫn! Tất nhiên là tôi sẽ lấy vợ nạp thiếp sinh con. Đường đường là nam nhi thì phải an cư lạc nghiệp chứ. Nhưng... không phải bây giờ.

- Vậy là khi nào? - Hoài bão lớn thật. Lại còn có ý đồ nạp thiếp nữa chứ.

- Khi nào đến lúc thì tôi sẽ lấy. Cô lo nhiều chuyện thế làm gì?

- Ta... - Nàng chỉ muốn tìm người làm sổ sách trước khi ấy để tránh không có người tiếp quản thôi mà.

- Tôi nói luôn với cô. Cô hãy coi như tôi hoàn toàn chưa từng nói đến chuyện đánh cược đó. Cô cũng đừng... đừng đến Bạch gia sơn trang nữa. - Nói xong, đầu hấn lại cúi gầm xuống.

- Không đến Bạch gia sơn tranh nữa ư? Như vậy đâu có được. - Cuốn sách mới của Tiểu Như Ý sắp ra lò, đang nóng hổi cơ mà.

Vừa nghe câu này, Long Tiểu Bính nhăn mặt, đập tay xuống bàn.

- Tôi đã đồng ý ở lại đây vì cô, cô còn đến gặp tên họ Bạch đó làm gì?

- Cậu ở lại đây liên quan gì đến chuyện ta đến Bạch gia sơn trang? - Cái gì gọi là vì nàng. Nàng xin hấn tiền bạc sao? Câu nói của nam nhân vật chính với nữ nhân vật chính phát ra từ miệng Long Tiểu Bính thật quái dị!

- Tóm lại, cô muốn tiếp tục qua lại với hấn đúng không? Rốt cuộc, cô có coi đương gia ra gì không thế?

- Ta để huynh ấy ở trong lòng là đủ rồi. Ta đến Bạch gia sơn trang cũng là vì huynh ấy mà. - Kiếm đủ tiền, nàng có thể tiến thẳng đến kinh thành, chọn một tiệm lớn có nhiều người qua lại và đặt biển hiệu khách điểm Đại Long Môn ở đó. Để thể hiện bản lĩnh của nàng, nàng phải cố gắng. Không ai được phép kéo chân nàng.

- Cô qua lại với tên họ Bạch đó mà còn nói là vì đương gia sao? - Nói xong, hấn giật lấy bát cháo mà nàng đã ăn hết một nửa.

Bị giật mất đồ ăn từ miệng, nàng lập tức bấu môi khó chịu, giành lại bát của mình:

- Cậu hiểu gì chứ? Ta đang cố gắng vì sự nghiệp sáng tác nghệ thuật.

- Vậy cô vì nghệ thuật của mình mà tiếp tục chịu đói đi.

Nói xong, Long Tiểu Bính giành lấy chiếc bát trong tay nàng, đổ toàn bộ chỗ cháo còn lại vào trong cái bát lớn, bê khay đi. Hấn liếc nhìn Long Tiểu Hoa ngây người nhìn chiếc bát không thì hứ một tiếng rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Bạch gia sơn trang, trên chiếc giường bừa bộn trong thư phòng của Bạch Trì Như Ý lúc này có một đôi nam nữ đang nhìn nhau âu yếm. Cảnh tượng hoàn mỹ, tư thế hoàn mỹ, chỉ vài tiếng réo ục ục từ bụng Long Tiểu Hoa phát ra là không hoàn mỹ. Nó làm phiền khung cảnh và không khí đó.

- Mẹ đợi một lát, bảo người mang chút đồ ăn đến cho Long Nhi được không? Con trai mẹ không thích bị một cô nương bụng trống rỗng đè lên người đâu.

Bạch Phong Ninh nghiêng đầu nhìn người mẹ nở nụ cười hài lòng với mấy tiếng hì hì đang hí hoáy viết sách cho kịp thời gian. Bà không ngẩng đầu lên, chỉ ra lệnh:

- Không được động đây. Chà! Cảnh tượng thật hoàn mỹ! Đúng đúng! Cảm hứng của ta. Cảm hứng xuất hiện rồi! Ha ha ha! Hoàn mỹ, hoàn mỹ!...

Bạch Trì Như Ý không hiểu mình đang ở nơi nào. Bà nhập sâu vào thế giới của cuốn tiểu thuyết, vừa viết vừa lẩm nhẩm.

Thấy phản đối vô hiệu, Bạch Phong Ninh đành phải tiếp tục làm cậu con trai có hiếu, làm hài lòng người mẹ có thói quen xấu, nhu nhược tiếp tục để cho người khác ức hiếp. Hấn nhìn bộ mặt đau khổ vì đói của Long Tiểu Hoa, lấy tư thế hoàn toàn không thích hợp này để tán gẫu:

- Mọi người sáng này Long Tiểu Bính đồng ý giúp mọi người quản lý sổ sách rồi sao?

Long Tiểu Hoa trong tư thế đó gật đầu:

- Đúng vậy. Hấn khó chịu nói: “Bắt đầu từ hôm nay, lão tử sẽ giúp cô quản lý sổ sách. Nữ nhân như cô không cần phải ăn cơm nữa”. Rồi hấn cướp chiếc bát của tôi mang đi. Hu hu... Tôi lại bị ngược đãi rồi. - Dù sao hấn có thể gán hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau lại. Vậy thì nàng cũng có thể. Sở trường của nàng là tố cáo tội ác trước mà.

Bạch Phong Ninh đã quen với cách nói của nàng. Hấn nhú mào nói:

- Hắn hôm qua và hôm nay có gì khác nhau?
- Khác nhau ư? Đâu có. Vẫn như thế.
- Có ý không thèm nhìn muội, không đối xử tốt với muội, vẫn muốn bỏ đi, không uội đến chỗ ta đúng không?
- Hả? Huynh và Tiểu Bính có thần giao cách cảm sao?
- ... - Hắn nhìn nàng, dùng ánh mắt nói cho nàng biết, hắn không muốn chơi trò thần giao cách cảm gì đó với tên tiểu đồng mặt búp bê đó. Hơn nữa, nàng lại nghĩ ngợi lung tung rồi. Nằm trên người hắn, áp sát vào hắn mà lại không hiểu ám hiệu của hắn. Hắn đành phải im lặng, tiếp tục giữ nụ cười với nàng. Nếu nàng quan sát kỹ sẽ dễ dàng phát hiện ra mặt hắn đang tối lại: - Nếu muội đã tìm được cách khiến hắn chấp nhận ở lại thì muội còn cần Tiểu Như Ý tổ chức buổi tặng chữ làm gì?
- Tôi muốn kiếm tiền đến kinh thành. - Nàng nói một cách thần nhiên. Mặc dù tư thế của họ hiện tại rất ảm áp nhưng nó cũng khiến cho hắn giật mình.
- Đến kinh thành ư? - Hắn cười lạnh lùng, bặm môi lại, không cần nói nữa. Đương nhiên hắn sẽ không ngây ngô hỏi nàng đến kinh thành làm gì. Hắn càng không bao giờ nghĩ rằng Long Tiểu Hoa sẽ đổi ý. Ban đầu là ý đồ mở rộng việc làm ăn. Điều đó có thể giúp nàng làm bàn đạp rời khỏi cuộc sống ở thành Đồng Khê. Cũng chỉ có Long Hiểu Át mới đem khế ước bán thân của mình ra làm quà tặng người khác mà thôi. Hắn lại còn là người chuyển món quà nữa chứ... Hừ!
- Hắn nhìn Long Tiểu Hoa vẫn ở trên người mình, tay trái chống giữ người, tay phải giơ lên, rất phù hợp với tình tiết trong truyện. Hắn lạnh lùng nói:
- Xuống đi.
- Hả?
- Ta bảo cô xuống khỏi người ta!
- Nhưng Tiểu Như Ý, bà ấy...
- Cô chưa thấy ta tức giận bao giờ sao? Đại tẩu, cô làm hỏng hết hứng thú hôm nay của ta rồi. - Hắn nhắc cổ áo của nàng, kéo nàng ra khỏi người hắn. Hắn ngồi dậy, chỉnh trang lại y phục và cũng không thèm nhìn người con gái vừa bị vứt sang bên giường, bước nhanh ra khỏi cửa. Bộ dạng của hắn thật khó hiểu, giống như gã đàn ông khôn nạn trở mặt không chịu nhận người vậy.
- Đúng đúng đúng. Câu này rất hay! Sau đó nhân vật nam lật người lên, mê hoặc nói: “Đại tẩu chưa thấy ta tức giận bao giờ sao? Cô làm hỏng hết hứng thú hôm nay của ta rồi.” A ha ha ha! Sau đó tiếp tục...
- Bạch Trì Như Ý không biết rằng ngôn ngữ và âm thanh không trong sáng của bà lại lý giải được câu nói thần bí của Bạch Phong Ninh. Bà đang định ngẩng lên chỉ thị cho hai người đổi tư thế, tiếp tục phối hợp làm việc với mình thì phát hiện hai nhân vật không hề giống với tình tiết trong tiểu thuyết của mình chút nào. Không nhập vai thì cũng thôi, nhưng đợi bà nhìn kỹ lại thì con trai đã bỏ đi từ lúc nào, người còn lại đang bụng đói cồn cào bò trên giường.
- Nhân vật nam đâu rồi? - Bà mơ hồ hỏi Long Tiểu Hoa.
- Xi! Ai mà biết huynh ấy lại làm gì chứ? Tôi chỉ nói là tôi sẽ lên kinh thành thôi mà.
- Bạch Trì Như Ý chớp chớp mắt, cầm cây bút lông chấm chấm mực:
- Cô cũng muốn lên kinh thành sao? Tiểu Phong Ninh cũng sắp lên kinh thành rồi đấy.
- Hả? Huynh ấy cũng lên kinh thành ư? Huynh ấy lên kinh thành làm gì?
- Sao? Tiểu Phong Ninh không nói cho cô biết sẽ lên kinh thành ứng thí à?
- Huynh ấy muốn lên kinh thành ứng thí ư? - Nàng ngây người, nhìn theo cánh cửa bị hắn khép lại: - Sao huynh ấy không nói cho tôi biết nhỉ? Tôi tôi tôi, tôi cũng muốn lên kinh thành mà. Nhưng tôi không biết đường. Chắc huynh ấy rất thuộc đường đến kinh thành.

- Phong Ninh ư? Đi lang thang khắp nơi. Chắc không có chỗ nào là nó không biết. Lại còn thi cử nữa chứ. Xì! Ta ghét nhất là những kẻ làm quan. Thật không hiểu nổi sao con trai ta lại thích thủ đoạn xấu xa của lũ quan lại như vậy? Hay là do ta viết ra nhiều đàn ông xấu xa quá nên mới bị báo ứng?

Vừa nghe Bạch Phong Ninh cũng muốn lên kinh thành, Long Tiểu Hoa lập tức đi giày chạy ra cửa. Vì không biết đường nên tìm bạn đồng hành là cách tốt nhất.

Ra khỏi thư phong của Tiểu Như Ý, bên tay phải chính là đình hóng mát bên hồ. Bạch Phong Ninh đang ở đó ấy chú cá nhỏ ăn. Tay trái hẩn chống cằm, tay phải rắc thức ăn. Đàn cá nhảy, quẫy tung tăng trên mặt hồ nhưng không làm hẩn bỏ qua tiếng bước chân nặng trĩu phía sau:

- Sao huynh không nói với tôi là huynh cũng muốn lên kinh thành? - Nàng chạy lên phía trước, dùng tư thế rất huỳnh đệ vỗ lưng hẩn.

Hẩn hơi liếc nhìn phía sau, không nói gì, tiếp tục cho cá ăn.

- Khi nào thì huynh lên đường?

Hẩn nhếch môi, buông một câu:

- Nếu có thể thì tối nay ta sẽ đi.

- Tối nay ư? - Nàng chau mày. Nàng vẫn chưa gom đủ tiền. Nghe nói mở quán ở kinh thành cần rất nhiều, rất nhiều tiền. Bởi vì những con đường chông trước mở ra cho nàng rất rộng lớn, nên nàng cảm thấy bất giác mình đã trở thành một “phú bà” rồi. Thế nhưng muốn đến kinh thành mở khách điểm thì e là vẫn chưa đủ: - Huynh lùi lại vài ngày được không? Tôi... tôi... tôi... tôi kiếm đủ tiền rồi sẽ cùng huynh lên kinh thành.

Hẩn rắc hết chỗ thức ăn xuống cho đàn cá, mãi đến khi mặt hồ phẳng lặng trở lại, mới điềm đạm nói:

- Muội lên kinh thành làm gì? Lấy hưu thư ư? - Hẩn nói xong liền quay lại nhìn bộ dạng ngây người của nàng rồi cười: - Thực ra, dù muội không có tờ giấy đó, đối với ta cũng không sao? Lén lút hẹn hò vui hơn nhiều.

- Tôi không đùa với huynh nữa. Tôi đang hỏi huynh nghiêm chỉnh đấy. - Nàng cắn môi ầm ỨC vì bị châm chọc. Nàng cảm thấy hẩn lại trêu đùa nàng.

- Thế nên, muội luôn cho rằng dù ta làm gì cũng là đùa muội, trêu muội, chọc muội. Không phải là thật. Vì ta bắt nạt muội một lần nên muội luôn dùng ánh mắt cảnh giác trừng phạt, báo thù ta đúng không?

Nàng sợ hãi vì bị hẩn chất vấn. Nàng không nói gì, chỉ im lặng. Nói thật, nàng không rõ câu nào của hẩn là đùa, câu nào là thật. Tất cả đều không đơn giản chút nào. Mỗi câu mỗi từ đều khiến cho người ta mệt mỏi. Vốn là lỗi của hẩn, thế mà hẩn lại quay ngược lại trách nàng báo thù.

Hẩn thấy nàng không nói gì thì lại càng nở nụ cười:

- Muội nghĩ ta ở lại thành Đồng Khê này làm gì? - Hẩn ở lại, trì hoãn thời gian đến kinh thành là để ở bên nàng. Nhưng nàng chỉ một lòng nghĩ đến chuyện tiết kiệm tiền, rời xa nơi này. Nàng đang châm chọc hẩn sao? Cho dù hẩn đến muộn một bước, lại làm mất lòng tin của nàng trước nhưng hẩn sẽ bù đắp. Nàng không thấy, không hiểu lòng hẩn sao?

- Làm sao tôi biết được huynh có thấy hối hận không, có cảm thấy có lỗi với tôi không? Thế nên muốn tôi đồng tình thì hãy giúp tôi. Tôi làm sao biết được có phải huynh đang giúp hẩn trông chừng tôi, sợ tôi làm loạn mất mặt hay không? Tôi làm sao biết mình còn thứ gì đó mà huynh cần, huynh có lấy nó rồi bỏ đi không? - Dù dao nàng cũng quen bị người ta ghét bỏ rồi. Chẳng qua thêm một người nữa mà thôi.

Giọng đáp lại của nàng rất lớn khiến ấy chú cá nhỏ đang tranh giành thức ăn cũng lặn xuống mất tăm. Bạch Phong Ninh đứng nguyên tại chỗ, chỉ nhìn nàng cúi đầu trách cứ hẩn. Hẩn không hiểu rõ ý nghĩa của sự ồn ào nàng gây ra lúc này. Hẩn chỉ cảm thấy so với cái tát bất ngờ dừng lại giữa không trung sau ngày Long Hiểu Ất rời đi, đòn công kích của nàng dành cho hẩn giờ đây hoàn toàn không nhẹ hơn chút nào. Ban đầu, hẩn nên ép nàng đánh hẩn, vì chắc chắn sẽ không đau khổ như bây giờ.

- Hóa ra muội nghĩ về ta như vậy? - Hắn hít một hơi thật sâu. Hắn muốn rời khỏi nàng. Hắn không phải là kẻ có tính khí dễ chịu. Nghe nàng nói những câu đó khiến hắn tức giận. Hắn muốn tránh xa, nhưng vừa bước được một bước, hắn đã dừng lại, giơ tay muốn kéo nàng. Mẹ hắn từng nói, khi nữ nhân giận thì hãy cố gắng dỗ dành người ta quay lại. Thế nên, đi thì không vội, rời khỏi đây cũng không vội, hắn đã ở lại giúp nàng lo chuyện khách điếm. Chuyện âm ỉ cũng bỏ qua. Chẳng lẽ nàng không thấy hắn đang cố gắng cứu vãn sao? Cái hồ lớn mà hắn vô tình đào, sẩy chân thành hận thiên cổ. Hắn ở thành Đồng Khê mà không thể đi đâu. Sao nàng có thể coi nhẹ khoảng thời gian đó mà nói với hắn rằng mình muốn đến kinh thành chứ?

- Tôi muốn đến kinh thành. Nhất định tôi phải đi. - Nàng nhìn bàn tay sắp nắm lấy tay mình mà đưa ra quyết định trước. Nàng không cần gây gổ với người trước mặt. Biết đâu hắn chỉ không muốn nàng làm vướng chân vị Thập cửu điện hạ kia mà thôi. Hơn nữa, nàng không thể để một người luôn đối xử tốt với nàng, luôn dung túng cho nàng rời xa nàng mãi mãi như thế. Coi nàng xem, đến phút cuối cùng nàng lại vô lương tâm nói với hắn những lời hồ đồ như vậy. Nàng không phải là không cần hắn. Chuyện đó nàng đã quá sai, nàng muốn cứu vãn, và còn gấp hơn cả Bạch Phong Ninh nữa.

Tay hắn cứng đờ trong không trung, không cử động.

Giọng hắn buồn buồn vang lên trên đầu nàng:

- Nếu muội muốn đi thì cứ đi đi.

- ...

- Nhưng muội hãy tin lời ta. Ta chỉ bắt nạt muội một lần thôi. Để cho ta nhắc nhở muội lần cuối. Đừng đi tìm Hiểu Ất. Sau khi Thập cửu điện hạ về kinh, huynh ấy không còn là Long Hiểu Ất nữa. Thứ Long Hiểu Ất muốn có, Thập cửu điện hạ sẽ không cần đâu, kể cả là muội.

55. Q.2 - Chương 55: Tiểu Bạch Vào Kinh

Nhân vật nam và nhân vật nữ của bà cãi nhau rồi.

Khi Bạch Trì Như Ý thật sự ý thức được điều này thì tiểu thuyết Đại tẩu, tận hưởng đi đã có một kết cục hoàn mỹ. Bà giao bản thảo cho phường in, chuẩn bị ăn mừng thành công bằng những ngày ăn no ngủ say thoải mái. Nhưng bà phát hiện ra rằng khi hai mẹ con dùng bữa tối, con trai mình cứ chống cằm nhìn bát thịt kho trước mặt dờ dẩn. Đại tẩu trong tiểu thuyết và tiểu thúc đã rời xa người chồng cũ, coi thường mọi luân lý đời thường, ngày ngày hạnh phúc cùng nhau, ngồi ngắm mây trời, nhìn mặt trời lặn, cuộc sống vô cùng tuyệt vời, nhưng thực tế lại không được như người ta mong muốn...

Bà và cơm, đang định gấp miếng thịt để ăn thì bị con trai giơ đũa ra ngăn lại. Bà rút đũa về, sờ tay vào trong túi lấy ra một chiếc bình sứ ngọc nhỏ đặt mạnh lên bàn.

- Cái gì thế ạ? - Đũa của Bạch Phong Ninh vẫn giữ lấy miếng thịt đáng ghét đó. Hắn chẳng hề có hứng thú nhìn chiếc bình nhỏ bị mẹ mình đối xử mạnh tay.

Bạch Trì Như Ý tiếp tục cầm đũa lên và cơm, nói:

- Xuân được.

- Bạch Trì thị, mẹ mang theo người loại thuốc nguy hiểm như thế sao? - Hắn cười nhạo nói.

- Con đừng nghĩ linh tinh. Ta e có thể gặp cha con bất cứ lúc nào. Ai bảo ngày ngày ông ấy bận rộn với chuyện hành tẩu giang hồ ở trung nguyên chứ. Gặp phải ta thì... Phì! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện của ta. Vì con là con trai ta nên ra mới đem loại xuân được tiêu hồn phách tán tuyệt đỉnh của Tây Vực này cho con. Trong nhà không còn nhiều lắm đâu.

- Mẹ toàn dùng thứ này để đối phó với cha ư? Cao thủ! – Hấn nhắc chiếc bình nhỏ xinh xắn lên xem rồi đặt nó lại bàn.
- Con trả lại mẹ làm gì? Mẹ con chúng ta không cần khách sáo. Con gặp khó khăn, cứ cầm đi dùng trước.
- Bà lại và cơm vào miệng.
- Mẹ muốn con dùng ở đâu? – Hấn nhú mày: - Mẹ chỉ giáo cho con được chứ?
- Vớ vẩn! Tất nhiên là dùng với tiểu nữ nhà Hiếu Ất rồi. Con quên mẹ đã dạy con thế nào rồi sao?
- Hoan lạc chính là cách nhanh nhất để chạm tới được trái tim nữ nhân. Dù người đó có ương bướng thế nào thì cứ chinh phục thể xác của cô ta rồi hãy nói?
- Đúng rồi. Vậy thì con đi đi. Không phải con đã nhớ rất kỹ rồi sao? Sao còn ngồi buồn bã như thế làm gì? Hãy đi làm xong chuyện con nên làm đi. Làm cho Hiếu Ất khóc thảm thiết, tiện thể kể tục hương hỏa nhà họ Bạch luôn. Nhất cử tam tứ tiện. Tuyệt diệu quá rồi!
- Nhưng mẹ cũng đã từng nói, nữ nhân luôn coi trọng người đến trước. Dù có mười con trâu cũng khó kéo lại nổi. – Hấn liếc mắt nhìn người thầy triết lý bên cạnh mình: - Con sợ bỏ thuốc này xong, người ta lại biến con trai mẹ thành vật thay thế, miệng toàn nhắc đến tên người khác. Mẹ cảm thấy con trai mẹ có thể chịu đựng nổi áp lực tâm lý này không?
- Ừm... Với tính khí của con, có lẽ...
- Chắc chắn con sẽ nổi giận dìm cô ấy vào nước lạnh, bắt ra hứng gió, rồi treo lên phơi trắng cả tối.
- ... - Nói về hình thức tra tấn tàn khốc thì nó thật sự là đệ nhất cao thủ.
- Thế nên, để tránh mất mạng người, có lẽ nên thôi đi. – Hấn đẩy lọ xuân dược về phía mẹ mình, cầm đĩa rồi lại nhìn miếng thịt, hấn nói: - Mấy ngày nữa, con sẽ vào kinh dự thi.
- Bạch Trì Như Ý dừng và cơm, nhìn đứa con trai đang làm bộ thản nhiên của mình:
- Cuối cùng, con cũng quyết định đi?
- Không đi thì làm gì nữa ạ? Con trai mẹ là thế mà. Nhớ nhưng một người con gái trái tim đã thuộc về người khác. – Hấn đùa thế là đủ rồi. Đến lúc rút lui, toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp của hấn rồi.
- Nhưng không phải Hiếu Ất đã khôi phục lại tước vị hoàng tộc rồi sao? Xem ra lão hoàng đế này cũng có ý muốn truyền ngôi cho hấn. Con vội vào kinh thành như thế làm gì chứ?
- Con chỉ sợ hấn về kinh rồi sẽ quên hết thôi. Mẹ có cảm thấy tính cách của Hiếu Ất có thể dễ dàng quên những người năm xưa không? Tuy tâm tư của lão Hoàng đế không khó đoán nhưng dù sao họ cũng có quan hệ cha con, con sợ hấn lại mềm lòng.
- Xi! Toàn những chuyện vớ vẩn! Chỉ có con là thích hành sự ở trung nguyên thôi. Con và cha con đúng là giống nhau, người lặn lội trên giang hồ, người lặn lội trên quan trường. Ở trung nguyên có chuyện gì là dễ dàng đâu chứ. Theo mẹ thấy, con làm quan rồi thì chớ có làm những việc thường làm ở nước phiên bang chúng ta, kéo lại làm cho người trung nguyên nổi giận.
- Bạch Trì thị, phu quân của mẹ ghét nhất mẹ nói về người trung nguyên và người phiên bang đấy. Tốt nhất mẹ nên thôi đi, không thì kẻ tạp giao giữa người trung nguyên với người phiên bang như con khó làm người lắm. – Bạch Phong Ninh cười. Hấn chuẩn bị nhắc đĩa và cơm thì mẹ hấn lại nói một câu khiến hấn dừng lại.
- Đây, mẹ hỏi con. Nếu Hiếu Ất làm hoàng đế như con nói thì liệu hấn có... đánh người phiên bang chúng ta không?
- ...
- Hấn từng sang thăm nước ta nhiều lần và thường ở lại nhà chúng ta, không phải đều là muốn cứu mẫu phi của hấn trở về sao? Con sẽ không giúp hấn đánh gia tộc của mẹ con đấy chứ? Đó là nhà của chúng ta. Mẹ biết con ra ngoài đã lâu, mẹ không...

- Mẹ, mẹ nghĩ ngợi nhiều quá đấy! Với thực lực của trung thổ hiện nay, không bị phiên bang tấn công đã là tốt lắm rồi. Làm gì dư sức mà nghĩ đến những điều khác chứ?

- Bây giờ không nghĩ đến, không có nghĩa là sau này không nghĩ đến.

- Đợi Hiếu Ất đuổi lão Hoàng đế đi rồi hãy tính.

- Mẹ ghét nhất là hoàng đế trung thổ. Có chuyện liền đem thê tử của mình ra làm hàng hóa, chẳng phù hợp với nhân vật nam hoàn mỹ trong tiểu thuyết. Mẹ nghe được rất nhiều chuyện đau lòng nhưng vẫn chưa có cách nào đưa vào tiểu thuyết cả. Giấc mộng của những kẻ xấu xa. Con cứ ở bên Hiếu Ất. Sắc đẹp của Hiếu Ất là đủ tư cách rồi. Chỉ cần hấn không mang di truyền những thói xấu của cha hấn thì hấn có thể trở thành một hoàng đế hoàn mỹ. Nguyện vọng của mẹ dựa cả vào con đấy.

- Bạch Trì thị, mẹ là một người có tư tưởng tiên tiến nhưng tư tưởng đó lại không lưu hành ở trung nguyên, trong hoàng cung càng không. Có lẽ không tác dụng gì với Hiếu Ất đâu.

- Khó mà tưởng tượng nổi Hiếu Ất sẽ xây hậu cung.

- Là hoàng đế mà. Không khó tưởng tượng đâu. Tất cả đều thuận theo lẽ thường thôi.

Bạch Phong Ninh nói xong, buông bát cơm, đứng lên rời khỏi phòng ăn. Chân hấn vừa bước qua bậc cửa thì dừng lại. Hấn ngoái đầu nói với mẹ mình đang ăn cơm:

- Buổi tặng chữ của nha đầu đó... mong mẹ đừng lỡ hẹn nhé.

- Ô! – Bạch Trì Như Ý vừa nghe xong thì lông mày dựng lên: - Không phải con không thèm để ý gì đến nữ nhi đã có người trong lòng rồi sao? Con cần gì biết mẹ có lỡ hẹn với cô ấy không chứ?

Nói thật, bà rất muốn ngay lập tức trốn về nước phiên bang của mình trong đêm. Dù sao tiểu thuyết cũng đã viết xong, nha đầu đó cũng không còn giá trị lợi dụng nữa. Bà không muốn vì tiểu nha đầu mà để lộ thân phận của mình, phá vỡ vẻ thần bí của mình.

Hấn bống tắt nụ cười, nhìn chằm chằm vào mẹ mình, cong môi ảm ức. Nét mặt đó khiến cho Bạch Trì Như Ý run rẩy.

- Con đúng là oan nghiệt. Vì đứa nha đầu đó đã có người trong lòng mà cố ý đem nét mặt đó ra làm khổ mẹ. Bao nhiêu năm nay, con chưa từng làm nũng mẹ như vậy. Híc... Được rồi. Được rồi. Cho dù về có bị cha con phạt quỳ thì mẹ cũng sẽ giúp Long Tiểu Hoa chết tiết đó. Con rõ ràng biết mẹ viết rất xấu, lại còn cố ý làm mẹ mất mặt. Híc...

Bà vừa ảm ức vừa và cơm vào miệng, đợi buổi cho chữ chết tiết đó đến.

Ngày Bạch Phong Ninh lên đường vào kinh cũng là ngày diễn ra buổi tặng chữ của Tiểu Như Ý.

Người đến khách điểm Đại Long Môn đông đúc như đàn ong. Tiểu Như Ý ở trên tầng hai. Mọi người xếp thành hàng dài kéo ra tận ngoài cửa khách điểm. Rất nhiều cô nương đỏ mặt ôm sách từ trong khách điểm chạy ra. Hấn nhếch môi khó ngờ đến ý tưởng của nàng. Nàng nhất định đã ép mẹ hấn phải giả trai để phù hợp với hình tượng người trong mộng của các cô nương rồi. Như vậy cũng tốt, để tránh cha hấn phát hiện. Hấn mỉm cười. Chắc nàng đang đếm bạc đến mỏi cả tay, không rảnh rồi mà tiễn hấn đâu. Hấn cũng chỉ vì công thành ở ngay phía Bắc của khách điểm, không thể đi qua chỗ này, cho nên mới xuống đi dạo một vòng.

- Vô Ưu, chúng ta rời khỏi thành thôi.

- Thiếu chủ không báo cho phu nhân một tiếng sao?

- Không cần đâu. Mẹ ta biết hôm nay ta lên đường mà.

- Vậy Long tiểu thư thì sao ạ?

- ...

- Hình như thuộc hạ vừa thấy cô ấy chạy xuống lầu. Có cần đợi cô ấy không ạ?

- ... Cô ấy lúc nào cũng làm mình làm mẩy với ta, ta có thể không đợi sao?

Bạch Phong Ninh nhìn đám đông chen chúc ra khỏi khách điếm. Thấy Long Tiểu Hoa mặt đỏ phừng phừng, hắn chỉ nở nụ cười chào nàng:

- Lần này kiếm đủ bạc chưa?

Nàng đã thắng. Chuông quỹ không còn coi thường nàng nữa. Người dưới cũng không thể không phục nàng. Đến cả Long Tiểu Bính cũng nhìn nàng với ánh mắt trung thành. Nàng không còn là một kẻ đáng thương nữa. Nàng đã giành lại được cơ nghiệp của tổ tiên. Hắn cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ mà nàng cần ở bạch mã hoàng tử. Thành công nên phải rút lui thôi. Như vậy có được coi là cái giá của việc bắt nạt nàng không?

- Bây giờ huynh sẽ đến kinh thành sao?

- Ừm. Ta không thể đưa muội theo được. Thật xin lỗi.

- ... - Long Tiểu Hoa im lặng một lúc. Trống ngực nàng đập thình thịch. Nàng cố gắng làm ra vẻ tự nhiên nhưng nghe giọng nói của mình không còn tự nhiên nữa: - Hóa ra, huynh luôn là hoàng tử không cười ngựa trắng.

Bạch Phong Ninh hơi sững người. Hắn nhìn con ngựa mình đang cưỡi. Đó là một con ngựa màu đỏ thẫm, cả người không có một sợi lông trắng nào. Đây mới là con ngựa mà hắn thường cưỡi mỗi lúc đi xa. Con ngựa trắng ngốc nghếch chỉ là con ngựa hắn nhất thời hứng chí mua về để trêu chọc nàng và Hiểu Át mà thôi. Có lẽ hắn vẫn nên để nó gặm cỏ trong sơn trang. Đến giờ, hắn vẫn nhớ rõ lần đầu nàng nhìn thấy con ngựa trắng đó. Đường như hắn là ai cũng đều không quan trọng. Điều quan trọng là hắn cưỡi ngựa trắng. Lúc ấy, hắn rất đặc ý nhưng bây giờ... hắn chỉ cảm thấy chua xót...

- Ừm! Thực ra, ta chưa từng cưỡi ngựa trắng. – Tất nhiên cũng không phải là hoàng tử của lòng nàng. Nàng nên sớm tỉnh giấc mộng. Đến giờ, tất cả đã rõ: - Hình như, ta lại bắt nạt muội một lần nữa.

- ... - Nàng hít hít mũi, hơi nhếch môi, cố ra vẻ thanh thản, mỉm cười nói: - Trời ơi, tôi đã quen với tật xấu của huynh rồi. Sau này nhớ sửa đổi nhé. Nếu không sẽ không có ai chịu nổi huynh đâu.

- ... - Ừm! Coi như nàng còn có lòng, không nói là chẳng có cô nương nhà nào chịu nổi hắn. Có lẽ nàng sợ vì thấy hắn cưỡi con ngựa này. Nó không phải là con ngựa trắng đó. Nếu chọc giận nó thì nó sẽ đạp lên người nàng ngay.

- Trả huynh này. – Nói xong, nàng đưa cao tay về phía hắn.

Hắn hoài nghi, không biết mình có thứ gì ở chỗ nàng. Hắn hơi cúi người, chìa tay ra trước mặt nàng. Một chiếc cúc bạch ngọc lặn vào lòng bàn tay hắn, khiến tim hắn đau nhói. Hắn nghĩ đến câu nói trêu đùa nàng ngày đó:

- Đây là tín vật đính ước. Tới ngày cô có hứng với người đó, Bạch mã sẽ thay thiếu chủ đợi cô.

Hắn bỗng thấy hối hận vì hôm đó không kiên trì ở lại phòng nàng tìm xong chiếc cúc bạch ngọc này rồi mới ra ngoài. Lúc đó, tâm trí nàng mơ màng, nàng vốn không biết trong lòng mình đang nhớ đến ai. Sao hắn lại đánh thức nàng chứ? Chỉ cần mê hoặc nàng, khiến nàng hồ đồ thêm một chút mà ở lại bên hắn thì chẳng phải là tốt rồi sao? Đến nay, tín vật đính ước đã trở về tay hắn, coi như hắn cũng chẳng còn có để vào phòng nàng nữa.

- Hóa ra, muội luôn giữ vật này? – Hắn xoay xoay chiếc cúc áo trên đầu ngón tay, mỉm cười. Phong độ, khí độ nhất thời chưa thể nói là thua người ta, chỉ có điều hắn đã thua ván cược mà thôi. Hắn cũng không đến nỗi thảm bại lắm. Chẳng qua là người trong lòng hắn đã có người khác ở trong lòng. Hắn không hề từ bỏ, chỉ đơn giản bị người ta đẩy ra, hắn chẳng thấy xấu hổ chút nào.

Hắn nắm chặt chiếc cúc áo trong lòng bàn tay, kéo dây cương ngựa. Con ngựa đỏ thẫm đi ngang qua nàng. Hắn buông một câu “Cáo từ” rồi cưỡi ngựa ra khỏi thành, bỏ lại Long Tiểu Hoa đứng đó thở dài. Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu rồi quay lại khách điếm, sau đó tìm 813, gục đầu vào lưng người ta mà nước mắt:

- 813, tôi khổ quá! Cho tôi dựa một lát.

- Ô! Đừng dựa nữa. Nói chuyện làm ăn đi. Cô hại tôi bận rộn như thế đấy. Trước đây, làm việc nhàn nhả vẫn kiếm được tiền. Tất cả là tại cô. Đến cả Tiểu Như Ý cũng bị cô tìm thấy. Nếu không nể mặt thân tượng thì thật sự tôi rất muốn cắn cho cô một cái. Tôi bỗng thấy nhớ lúc đương gia còn ở đây, chúng ta chưa bao giờ phải bận rộn như vậy. Hu hu...
- Tối nay tổ chức tiệc mừng công mà, cô còn kêu ca gì chứ?
- Nếu không có buổi ăn mừng thì tôi đã sớm đi nghỉ rồi. 1227, Bạch công tử đi đâu thế? Bạch công tử cười ngửa với vẻ mặt rất nặng nề.
- Kinh thành.
- Hả? Sao mọi người đều đến kinh thành cả thế?
- Tôi cũng muốn đến kinh thành. Dù sao, không lâu nữa, chúng tôi cũng sẽ gặp lại nhau thôi. Thế nên cần bản không cần phải buồn làm gì cả. – Thu lại cảm xúc, tiếp tục làm việc kiếm tiền mới quan trọng.
- Ô! Cô buồn vì đương gia hay là... vì Bạch công tử thế?
- Cô nghĩ thế nào?
- Tôi thấy... dường như trái tim của cô có cả hai người.
- ... Tôi đâu có. Tôi rất giữ đạo làm vợ. Trong lòng tôi chỉ có một người thôi. Cho dù đó không phải là người hoàn mỹ, có lúc thích ngược đãi người khác. Những lúc quan trọng, còn thích ép người khác làm những việc mà người ta không thích. Lòng muốn nhưng miệng không nói ra, vô cùng phiền phức, thích bắt người ta học cầm kỳ thi họa đến phát cuồng nhưng... 813... cô nói xem đương gia và Thập cửu điện hạ có gì khác nhau?
- Ô! Chẳng có gì khác nhau cả. Đều khiến người khác phải ao ước.
- ... Không ai hỏi cô về phương diện vẻ đẹp. Thôi đi. Tôi không nên hỏi cô vấn đề khó hiểu mà ngay đến tôi cũng không thể lý giải nổi.
- Vậy cô đừng dựa vào tôi nữa. Tôi đang bận lắm. Cô tránh ra đi.

Uyeh!

Long Tiểu Hoa bị 813 đẩy ra không thương tiếc, chẳng có chút tình tỷ muội nào. Than ôi, tình bằng hữu giữa những nha đầu!

56. Q.2 - Chương 56: Tiểu Hoàng Tôn Bị Coi Thường

Tối đó, khách điểm Đại Long Môn sáng đèn đến tận đêm. Sau khi dọn dẹp xong, trong khách điểm tổ chức tiệc mừng công. Tiểu Như Ý cải trang thành đàn ông nên vô cùng thoải mái, ôm cả vò rượu tu ừng ực. Thấy thế, trổng ngực 813 đập thành thịch. Cô gào lớn:

- Tôi thích người đàn ông vừa táo bạo vừa hấp dẫn như vậy. – Cô nhào tới, kết quả, trong khi sờ sẫm lưng tung, đã không cẩn thận chạm phải hai bầu ngực mà Tiểu Như Ý cẩn thận dùng vải quần chịt. Trong tư thế khó xử đó, cô khóc không ra nước mắt, nhìn xung quanh tìm 1227 để tố tội nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy người đâu...
- Tiểu thư nhà tôi đâu?

Long Tiểu Bính cũng có cùng câu hỏi như 813 và cả hai đã về nhà tìm chủ nhân vừa không nghe lời lại bất tài của họ. Hắn nhìn con quỷ sau lưng với vẻ coi thường. Gã tác gia viết tiểu thuyết cảm lãng lơ đó, tất cả là tại hắn, chính hắn đã hại tiểu thư phải hành động hạ lưu, không có khí chất thế này.

- Kẻ vô lương tâm đó đâu rồi? – Tiểu Như Ý ôm vò rượu lão đảo: - Đúng đúng. Long Tiểu Hoa, kẻ vô lương tâm đã lừa mất trái tim của con trai ta đem đi đâu rồi? Người ta muốn mời cô ấy một chén. Thật không

ngờ lại có thể thấy một độc giả nhỏ đáng yêu như vậy. Trước đây, ta chỉ viết cho vui. Không ngờ lại có nhiều người thích sách của ta đến thế. Ta cảm động quá. Ợ...

Hơi rượu ợ lên:

- Này! Nha đầu thối tha họ Long, còn không mau ra đây cho ta. Gả vào nhà ta thì có gì không tốt chứ? Có đồ ăn, có thức uống, có mỹ nam để ôm, có tiểu thuyết để đọc. Hơn nữa, từ nhỏ ta đã nuôi dạy tiểu tử thối tha đó chỉ được lấy một nương tử tốt. Tuy nó có hơi hoang đường một chút, ghé qua kỹ viện vài lần nhưng sau khi thành thân, sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn giữ mình như ngọc... Ồ! Tiểu quý, sao người lại trừng mắt nhìn ta như vậy...

- Tiểu thư nhà ta đã có gia thất, chính chuyên cả đời. – Long Tiểu Bính có lí lẽ riêng của mình.

- Vớ vẩn! Chính chuyên với ai? Hiểu Ất ư? Ợ! Hắn muốn làm hoàng đế. Sau khi lập xong hậu cung, hắn sẽ biến thành tên nam nhân thối tha. Ngoài sắc đẹp ra, hắn chỉ... ợ! Hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của con trai ta. Ợ... Tuy ta rất thích khuôn mặt của Hiểu Ất nhưng ta vẫn đứng về phía con trai mình. Này! Nha đầu Long Tiểu Hoa thối tha, cô chạy đi đâu rồi?

- Tiểu Bính, tôi vừa thấy tiểu thư ôm vò rượu cùng Tiểu Như Ý uống không ít. Cậu mau đi tìm đi. Không biết là chạy đi đâu rồi nữa. – Chương quý 420, người duy nhất còn chút tỉnh táo nói với Long Tiểu Bính.

Long Tiểu Bính lập tức xoay người chạy ra khỏi khách điểm tìm kiếm xung quanh nhưng càng tìm càng chẳng thấy đâu. Trên thực tế, tiểu thư nhà họ Long đang ôm bình rượu đi lảo đảo trên phố như một kẻ lang thang.

Lúc này, Long Tiểu Hoa đúng là giống một kẻ lang thang chân nam đá chân chiêu. Nàng gờ bình rượu lên tu, nửa năm nửa ngồi bên bờ tường và phát ra những tiếng nắc khe khẽ. Nàng không biết mình làm gì mà lại ngồi tức cảnh sinh tình ở cái góc này, cái góc tường nhỏ mười năm trước nàng đã nhặt Long Hiểu Ất về. Nàng đã sớm quên chuyện đó. Thường ngày trên phố, nàng cũng không vì đây là nơi vị hoàng tử đã từng nằm mà để mắt đến nó.

Nàng luôn muốn đợi mình kiếm đủ tiền sẽ đến kinh thành, đứng trước mặt người chồng cũ mà nói câu xin lỗi. Nàng không phải không cần hắn. Tất cả đều nên có kết thúc giống như trong tiểu thuyết. Bây giờ nàng đã rơi vào thảm họa lớn nhất. Chỉ có vượt qua được thì kết thúc hoàn mỹ cuối cùng mới đến, nhưng...

Lời của Bạch Phong Ninh khiến trái tim nàng đau nhói, nàng nghĩ mãi mà không hiểu.

Cha chính là cha, phu quân chính là phu quân. Hắn là Thập cửu điện hạ cũng tốt, không phải cũng tốt. Mười năm nay, không phải hắn luôn ở bên nàng sao? Đây là điều mà Hoàng đế cũng không thể ngăn cản được. Ông ấy không thể quản nổi chuyện của họ.

- Hoàng đế thì có gì ghê gớm chứ? Dù sao mình cũng có khế ước bán thân. Mình cảm chắc phần thắng. Ợ!
- Nàng vừa gào lên vừa lúi vò rượu ra tu.

Mười năm trước, hắn ngồi ở góc tường này, dường như hắn đang nghĩ gì đó, không ai cần hắn, không ai để ý đến hắn, hắn bị Hoàng đế đuổi ra khỏi nhà, cũng chính nàng đã nhặt hắn về nên hắn phải là người của nàng. Ký ức thời niên thiếu, nàng không nhớ rõ lúc đi theo nàng, nét mặt hắn thế nào. Nàng chỉ cảm nhận được âm thanh cao ngạo và buồn bã khi hắn nghe nói nàng cũng bị ép học sử dụng bàn tính. Hắn bất giác mềm lòng, dường như là đang xót thương nàng. Bát mỳ đó là thứ đầu tiên nàng vào bếp làm cho hắn ăn. Nàng còn nhớ phía trên chỉ có rau xanh, không có dầu, chỉ duy nhất có mùi mỳ. Tại sao lúc đó nàng không cho thêm một quả trứng chứ? Có mùi thơm của trứng, chắc chắn hắn sẽ càng nhìn nàng dịu dàng hơn, giống như bây giờ...

Bây giờ... Hả? Hắn đang nhìn nàng... Long... Long Hiểu Ất đang nhìn nàng sao?

Người đứng trước mặt nàng nhếch môi, khó nhận ra nét mặt đang vui hay tức giận, chỉ nhìn nàng là ai? Đó rõ ràng là Long Hiểu Ất mặc chiếc áo dài màu sẫm cao quý, chỉ có điều tại sao hắn lại rút về hình dáng lúc mười tám tuổi vậy? Lẽ nào là nàng đang hồi tưởng? Ồ... Uống nhiều rượu quá, chóng hết cả mặt rồi, nhìn cái gì cũng mờ mờ lung lung, mơ hồ hết cả. Cuối cùng nàng cũng hiểu được cảm giác của hắn lần uống

say trước. Ồ! Hấn... đang nhìn nàng sao? Hấn thật sự đã từ kinh thành trở về rồi hay là nàng đang mơ? Mau véo mình một cái đi...

- Ui da! Mẹ ơi, đau quá... - Nàng không nên tự véo vào mình mình.

- Hứ! Cô nghĩ rằng mình đang mơ giấc mơ đẹp sao? - Người đó nhếch môi, vén áo, quỳ một chân xuống sát gần nàng nhưng lại chau mày khi ngửi thấy mùi rượu: - Ôm vò rượu ra đây ăn nói linh tinh, thật chẳng giống nữ nhân chút nào.

- Ồ!... Huynh từ kinh thành về rồi à? - Nàng vút vò rượu đi, lao vào hấn nhưng hấn lại coi thường đẩy nàng ra. Nàng nghĩ rằng hấn vẫn còn giận nên càng vô sỉ bá vai hấn, ôm lấy cổ hấn: - Hu hu! Không phải tôi không cần huynh. Tôi là kẻ ngốc nên mới nói những câu như vậy. Tuy những câu này thích hợp để nhân vật nam nói hơn, tôi nói sẽ rất kỳ quặc, tuy huynh thu mình như mười năm trước khi tôi tình cờ gặp huynh, tuy tôi hơi rắc rối nhưng tôi vẫn muốn nói... tôi cần huynh.

- ... Cô nói linh tinh gì thế? Đừng ôm lấy tiểu vương. Đồ nha đầu hôi hám, cô... ồ...

Lời cự tuyệt nghiêm túc đó bất ngờ bị chặn lại trên môi. Cung Diệu Hoàng bàng hoàng đứng ngây người. Lý do là tại kẻ say đó. Tối này là tối nào mà lại bị nữ nhân không quen biết ôm lấy cổ, hôn lên môi thế này? Hấn lập tức cảm thấy luồng khí nóng bốc lên trong đầu. Đúng lúc định mở miệng lên tiếng thì lại bị cái lưỡi nhân cơ hội đó xông vào, đại náo thiên cung trong miệng hấn. Nàng triệt để hành động. Nàng phải hành động phải triệt để và không cho người ta cơ hội từ chối...

Nàng hôn đến mức hôn xiêu phách lạc. Căn bản không hề để ý người ta có đón nhận hay không. Khó khăn lắm mới chạm được vào môi người ta, tuy bị đẩy ra nhưng không thể chịu thua được. Đôi môi nàng vẫn ở trên môi của người ta, trên đỉnh mũi, dưới đuôi mắt. Những chiếc hôn nhẹ nhàng mang theo hơi rượu! Cuối cùng nó lại dịch chuyển đến miệng của người ta. Sau đó tiến thẳng đến cổ áo, cởi cúc, nhẹ nhàng chạm vào xương quai xanh. Bàn tay cũng mò mẫm lồng ngực của người ta...

- Tim huynh đập nhanh thật! Huynh mong đợi điều này lắm đúng không?... Hì hì!

- Cô... Đồ nữ nhân chết tiệt... Tiểu vương... - Không thèm mong đợi thứ ma quỷ gì đó.

- Hôn nữa...

- Ồ!

- Hôn...

- Ta...

- ... Ồ... Dù sao huynh cũng đã quay về. Mai lại hôn tiếp. Tôi mệt rồi... Hôn cái cuối cùng... rồi ngủ... khò...

Kết quả, cái hôn cuối cùng của Long Tiểu Hoa đã không thành công. Nàng không còn bám nổ vào cổ hấn nữa mà mềm nhũn người ngã vào lòng Cung Diệu Hoàng. Nàng ngủ say sưa, lại còn chảy cả nước miếng nữa...

- Chúa... Chúa thượng không sao chứ ạ... - Đoàn tùy tùng luôn đứng bên cạnh không biết có nên mở miệng ra làm phiền nụ hôn của hai người không mà đành bình tĩnh lui lại phía sau, đến giờ mới dám khẽ lên tiếng. Nếu chúa thượng của họ vẫy tay, thì họ sẽ lập tức kéo nha đầu xinh đẹp ra khỏi người ngay. Thế nhưng, chúa thượng của họ bị hôn nên không thể làm việc đó, hoàn toàn ngây người ra...

Cung Diệu Hoàng gơ tay áo lên lau miệng, mặt hấn nóng như lửa. Dường như hấn hoàn toàn không thể đón nhận việc mình bị ả nha đầu bẩn thỉu này hôn như vậy. Hấn còn ngây người ra nữa chứ. Tất cả là tại cô ta. Cô ta còn làm cho hấn mất cả khái niệm về đôi tay, còn không có sức để lên tiếng. Một nữ nhân phóng túng trước mặt hấn như vậy, lại còn dám ngủ ngon lành trong lòng hấn nữa chứ. Đáng ghét...

Lúc này, hấn mới phát hiện ra mình bị nàng nhào đến, cả người đã ngồi bệt xuống đất để cho nàng ngã vào. Hấn vén áo, đứng dậy, nhưng liếc nhìn người con gái trong lòng mình bị lấn ra đất, hấn chau mày, kéo nàng lên, nói với tùy tùng:

- Chuẩn bị ngựa tốt, lên đường về kinh ngay đêm nay.

- Vậy... còn người vợ này của Long Hiểu Ất ạ? Thuộc hạ đã chuẩn bị bao tải gai. Có cần cho cô ấy...

- ... - Hắn liếc nhìn cái bao tải gai mà tùy tùng chìa ra, nhếch môi. Dường như hắn đã suy nghĩ rất lâu. Bỗng nhiên, hắn vác người say như chết đó lên vai, vẫy tay nói: - Không cần đâu. Loại nữ nhân này lắm mưu nhiều kế. Ai biết cô ta sẽ lại giở trò gì. Tiểu vương tự mình trông chừng cô ta sẽ tốt hơn. Khởi hành. Chúng ta lập tức về kinh. Hứ! Chờ Long Hiểu Ất đến đấu với ta. Đi thôi.

- Dạ.

Đoàn người ngựa rời khỏi thành Đồng Khê, hướng về kinh thành ngay trong đêm.

57. Q.2 - Chương 57: Mười Đồ Xấu Xa Của Đứa Cháu

Trời sáng rồi.

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, rất chói mắt. Long Tiểu Hoa nằm trên chiếc sập dài mềm mại, chẳng hề có cảm giác gì. Cái đầu nặng trĩu khiến nàng phải nhíu mày, chếp môi. Nàng đang muốn trở mình nằm thêm chút nữa, tiện thể mơ lại giấc mơ tuyệt đẹp với nam nhân bị cưỡng hôn hôm qua, thì cảm thấy bị thứ gì đó bó chặt, không thể trở mình được. Mắt nàng lim dim, hé ra một khe nhỏ mới phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc sập êm ái, toàn thân phủ một tấm chăn mềm, mà thứ giam cầm nàng chính là một cánh tay rắn chắc vươn đến từ bên trái, đang giúp nàng cố định tấm chăn.

Tay ư? Tay của ai? Kẻ nào dám to gan động vào nữ nhân đã có gia thất vậy?

Rõ ràng nàng vẫn chưa thật sự tỉnh táo. Đầu nàng hơi ngẩng lên, nhìn xem người bên cạnh mình là ai. Khuôn mặt đẹp và tao nhã đó rõ ràng là bản sao của Long Hiểu Ất mà. Từ sống mũi xuống miệng đều có vẻ quen thuộc. Cái chau mày và làn môi hơi nhếch càn khiến nàng cảm thấy yên tâm hơn. Động tác này rõ ràng rất giống Long Hiểu Ất.

- Lẽ nào tôi đã ao ước có huynh từ nhỏ? Tại sao huynh lại chạy vào trong giấc mơ của tôi, là còn là giấc mơ về tuổi thơ nữa? Không nên như vậy đâu. Rõ ràng là tôi cần một phu quân trưởng thành cơ mà...

Nàng vặn người, nhấc tay lên, hoài nghi gờ tay muốn chạm vào khuôn mặt đang kề gần đó. Đến cả hơi thở của người đó cũng phả vào mặt nàng. Thật đúng là hoang tưởng quá đáng nhưng nàng không muốn đối tượng của mình bỗng nhiên mở mắt ra. Vậy mà đôi mắt đen láy đó đã mở ra và nhìn nàng chằm chằm như muốn mê hoặc nàng. Người đó không nói gì, chỉ kéo nàng vào lòng, gờ tay nâng cằm nàng lên, nghiêng mặt như muốn hôn nàng vậy.

Nàng bị khuất phục trước hàng loạt cử chỉ âu yếm của hắn. Long Hiểu Ất mười tám tuổi đầu toàn là sổ sách, bần tính, ngân phiếu, không hề quan tâm gì đến nàng bỗng dưng nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng như vậy từ bao giờ? Nhưng mới sáng sớm mà đã ngây ngất như vậy, men rượu trong người vẫn còn đậm thế sao? Cho dù nằm mơ thì ít nhất cũng đừng quá hiện thực như vậy chứ.

Nàng nuốt nước miếng nhưng không cưỡng lại được đôi môi mê hoặc đó. Đôi môi căng mọng tuyệt đẹp đang muốn hạ xuống môi nàng, muốn độc chiếm nàng. Nàng đón nhận thì chưa chắc hắn đã thích, thế nên nàng quyết định cúi mặt từ chối, hỏi hắn một câu rõ ràng là mình đã biết rồi:

- Huynh... muốn làm gì?

Đôi mắt đen đó nghiêng nghiêng nhìn nàng, đôi môi đó dừng lại một lát. Giọng trầm trầm và mang chút tao nhã phát ra từ đôi môi đỏ đó, nhưng hoàn toàn không phải là của Long Hiểu Ất. Giọng nói này rất cao quý, danh thếp và có vẻ tự hào:

- Làm gì ư? Tất nhiên là làm chuyện mà nữ nhân các người thích làm rồi.

- Phi! – Giọng nói của kẻ có tướng mạo gần giống Long Hiểu Ất khiến cho nàng bừng tỉnh, mở to mắt. Nàng đã tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Nàng nhìn kẻ có dáng nằm lười biếng giống như Long Hiểu Ất, nhưng rõ ràng không phải là Long Hiểu Ất, há hốc mồm không biết nên phản ứng thế nào...

Theo như cách miêu tả của Tiểu Như Ý thì hẳn mang vài phần khí chất của người chồng cũ nhưng không giống với nét quyền rũ của người ấy. Cái bữu môi và cái lim dim mắt đầy tà khí. Đường nhiên rồi. Miệng còn hơi sữa, chưa trưởng thành, cử chỉ ngông cuồng. Nếu được nuôi dạy tốt thì có thể trở thành người tốt. Dĩ nhiên muốn được như chồng cũ của nàng hồi đó thì cũng không phải dễ... Phì! Bây giờ không phải là lúc nuôi dưỡng thiếu niên.

- Người là ai? Người muốn làm gì với con gái nhà lành?

- Con gái nhà lành ư? Ở đâu vậy? – Cung Diệu Hoàng lạnh lùng chống tay dậy nhìn nàng: - Tiểu vương chỉ thấy một ả đàn bà dâm đảng nằm trên xe của mình, say bí tỉ không biết gì, thấy tiểu vương thì phóng túng bừa bãi, luôn miệng đòi hôn, không cho hôn thì khóc lóc ầm ĩ.

Để tránh cô ta khóc lóc giữa đêm gọi bầy sói trên đường đến, hẳn đã phải hy sinh không ít. Hẳn đành phải dùng môi mình để dỗ dành nữ nhân điên khùng say rượu này, cho cô ta ăn no, nhìn cô ta tham ăn mà hẳn cảm thấy thật uất ức. Rõ ràng là con tin mà sao cô ta chẳng hề có bộ dạng sợ hãi, lại còn dám sàm sỡ cả thổ phỉ, thế mà vừa tỉnh rượu thì đã muốn lập đền thờ trình tiết với hẳn? Hẳn chưa từng để cho ai làm cản trước mặt mình như vậy.

- Phì! Người... người nói, người ta... ta cưỡng hôn là... là là... là... - Ngón tay nàng run rẩy chỉ về phía hẳn nhưng chỉ thấy đôi môi tuyệt mỹ của hẳn thuận hướng cắn lấy ngón tay nàng nhẹ nhàng nói:

- Hôn ư? Hừ! Hay là tiểu vương chưa gặp nhiều nhĩ. Hành động của cô mà cũng gọi là hôn sao? Tiểu vương cứ tưởng cô đói đến mức mấy ngày mấy đêm chưa ăn gì nên cứ thấy thịt là muốn cắn xé mới đúng chứ.

- Người đừng có giỡn. Kỹ thuật hôn của ta là học từ tiểu thuyết của Tiểu Như Ý đấy. Hằng ngày, ta đều gặm xương sườn để luyện tập... Phì phì phì! Điều này không phải là điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt là... người người người, người là ai? Sao người lại muốn bắt cóc ta, lại còn hôn ta... Được rồi. Ta không may mắn nên mới gặp phải người... - Giọng nàng vút lên với ánh mắt như đang cảnh cáo Cung Diệu Hoàng: - Người người người... rốt cuộc người muốn bắt cóc ta đi đâu?

Nàng vừa nói vừa thu ngón tay của mình về. Nàng phải giữ một khoảng cách an toàn nhất định với kẻ có tướng mạo giống chồng cũ của mình đến bảy tám phần.

Cung Diệu Hoàng nhướng mày chẳng thèm để ý đến bộ dạng đáng thương thu mình lại của nàng, cũng chẳng thèm ngăn cản nàng. Hẳn vươn người, chỉnh lại y phục, đến bàn trà trước mặt rót một chén nước rồi ngồi xuống ghế. Hẳn uống và nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa xe ngựa. Rõ ràng là đã quá trưa. Hẳn hỏi vọng ra ngoài:

- Đến đâu rồi?

Một giọng nói từ bên ngoài đáp lại:

- Thưa Chúa thượng, còn nửa ngày đường nữa là đến thành Lâm Dương ạ.

- Ừm! Chạy nhanh lên. Đến dịch trạm tiếp theo thì đổi ngựa nhanh hơn.

- Vâng ạ.

Hẳn dẫn dò xong thì quay lại nhìn kẻ đang ôm chần cuộn mình trên sập cười lạnh lùng nói:

- Bây giờ thì biết rồi chứ? – Hẳn là ai? Họ sẽ đi đâu. Hẳn đã trả lời nàng rồi đấy.

- Xì! Người chính là kẻ hôm đó đã sỉ nhục những cuốn tiểu thuyết của ta...

- ... - Hẳn trừng mắt cảnh cáo nàng thì lập tức nghe thấy tiếng nhỏ nước miếng.

- Chúa... thượng... - Nàng lập tức đổi giọng, chẳng có chút nghĩa khí gì cả khi đi bán bạn bè của mình: - Họ Bạch đã vào kinh dự thi rồi. Tôi hoàn toàn chẳng liên quan gì đến thanh kiếm đó. Người bắt tôi cũng vô ích thôi.

- Rốt cuộc cô và Bạch Phong Ninh có quan hệ như thế nào?

- Dù sao cũng không phải là thứ quan hệ mà người nghĩ. – Chỉ là quan hệ thúc tẩu có chút không minh bạch. Nhưng giờ chúng tôi đã phản tỉnh, quay lại mối quan hệ bình thường. Mọi chuyện nói ra thật phức tạp, chẳng dễ giải thích chút nào.

- Không phải là thứ quan hệ mà ta nghĩ sao? Thế mà hần lại đem thanh kiếm nhà họ Bạch đi chuộc cô ư?

- Sau đó, chẳng phải hần đã lại lấy trộm về rồi sao?

- ... - Hần trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng là không muốn nhắc đến hồi ức chẳng lấy gì làm hay ho đó. Hần chuyển chủ đề hỏi: - Vậy còn Long Hiểu Ất thì sao?

Nữ nhân trước mặt không phải là người của Bạch Phong Ninh? Vậy là tốt nhất. Không nên để hình bóng nhi nữ thường tình làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của hần.

- ... - Điều này liên quan gì đến người chồng cũ của nàng chứ? Đây chẳng phải là ân oán của ba người bọn họ thôi sao?

- Long tiểu thư, cả thành Đồng Khê ai ai chẳng biết chuyện cô được gả cho Long Hiểu Ất năm mười một tuổi rồi bị bỏ và phải làm người phục vụ ở khách điếm. Hứ...

- ... - Cách nổi tiếng của nàng không được bình thường lắm: - Vậy... vậy thì sao nào? Đó là chuyện của tôi... Liên quan gì đến người chứ?

- Liên quan ư? Hứ! – Cung Diệu Hoàng cười khẩy, đôi môi cong cong: - Liên quan rất nhiều. Nếu tiểu vương nói muốn thành thân với cô thì cô nói xem, chuyện này có liên quan đến tiểu vương không?

- Phì! Người người người đang đùa ư? – Ngoài lần gặp cách nhau cái bao tải đó ra, họ căn bản mới gặp nhau lần đầu tiên. Hần cầu hôn nàng như thế này sao? Không được tốt lắm! Nàng rất mừng vì sức hấp dẫn của mình lại tăng lên một chút nhưng cách cầu hôn của hần chẳng có chút lãng mạn nào cả. Rõ ràng là ép buộc thành thân. Nàng có thể... từ chối không nhỉ?

- Tiểu vương muốn lấy cô... Vợ trước của Long Hiểu Ất sẽ hầu hạ tiểu vương. – Cung Diệu Hoàng lặp lại. Ánh mắt của hần viết rõ “Dám từ chối, ta sẽ giết cô”. Hần muốn chính thức tuyên chiến với Long Hiểu Ất từ đây. Hần không cần phải đến trà quán xem vở kịch ngu xuẩn Võ Tông đánh hổ gì gì đó nữa.

- Không không không không phải vợ trước, tôi... - Nàng còn chưa cầm được hư thư mà.

Ánh mắt đó trừng lên uy hiếp nàng, nàng sợ tới mức không dám hỏi gì nữa, chỉ lặp lại mấy câu ám ức cái gì mà là gái đã có chồng, nhưng người ta hoàn toàn không để ý đến chuyện đó...

- Cô muốn làm cho tiểu vương mất mặt sao? Sau khi về đến kinh thành, cô hãy ngoan ngoãn học các quy tắc trong vương phủ, đợi tiểu vương chọn ngày cử hành hôn lễ.

- Tôi tôi tôi tôi vẫn chưa bị... - Nàng vẫn chưa bị bỏ theo đúng pháp luật mà.

- Hứ! Long Hiểu Ất, ta sẽ cho hần thấy tiểu vương thành thân với vợ cũ của hần. Để xem hần còn làm thế nào để lòi ta ra trốn tránh chuyện hôn sự trước mặt hoàng gia đây. – Nói gì mà bản thân đã thành thân một lần, bị tổn thương, tạm thời không có hứng thú với đàn bà con gái. Lại thấy cháu mình chưa thành thân, thỉnh xin Hoàng thượng ban hôn sự trước. Hoàng gia gia lại còn nhắc nhở Cung Diệu Hoàng hần, nói cha hần mất sớm, coi thúc thúc như cha, để Long Hiểu Ất chọn vợ cho hần. Còn thế sao? Long Hiểu Ất muốn là bề trên của hần ư? Hần không thể để Long Hiểu Ất toại nguyện được.

Nếu Long Hiểu Ất biết tiểu vương tử mà hần đưa về chính là vợ trước của mình thì chắc sẽ có trò vui lắm đây. Hứ! Ha ha ha!

Một bên người nay cười.

Một bên người xưa khóc.

Cung Diệu Hoàng cười ngạo nghễ. Hần chẳng hề để ý đến khuôn mặt đỏ lên vì bị ngắt lời nhiều lần của Long Tiểu Hoa.

- Cô tức giận, đầu sưng to lên như đầu heo làm gì? – Hấn khinh thường liếc nhìn kẻ mới bị chỉ định làm tân nương: nhan sắc bình bình, vóc dáng bình bình, kỹ thuật hôn... coi như là tầm tạm. Nhớ lại cảnh phóng túng của nha đầu này tối qua, hấn hơi nhếch môi tiếp tục suy tưởng... Cô ta chỉ là một cô nương làm ăn buôn bán ở thành trì biên cương, không thể không quyền, nhưng lại là sự lựa chọn an toàn của hấn. Có điều, xem ra hấn phải dạy dỗ thật tốt thì mới để cô ta xuất hiện được. Điều quan trọng nhất là có thể lãng nhục Lăng Hiểu Ất. Làm gì có nam nhân nào chịu nổi cảnh bị cấm sùng chứ? Huống hồ lại bị chính đứa cháu trai của mình cấm sùng. Hứ... Hấn muốn thấy cảnh triều thần nhìn Long Hiểu Ất bị cấm sùng như thế nào.

- Tôi có một câu hỏi. – Mãi sau nàng mới tìm được khe hở để nói chuyện: - Tội trùng hôn[1] rất nghiêm trọng

[1] Trùng hôn: Thành thân với người khác trong khi bản thân mình đã có chồng

- Lại giỡn gì vậy?

- Tôi muốn thỉnh giáo... pháp luật triều đình ta một chút. Tội trùng hôn sẽ bị xử như thế nào?

- Nhốt vào sọt lợn. – Cung Diệu Hoàng thông thả buông mấy từ khiến Long Tiểu Hoa mềm nhũn người đổ vật xuống: - Cô nên nhớ những yêu cầu của tiểu vương đối với thê tử, phải biết cư xử, phải biết vào bếp, phải biết động phòng. Điều cuối cùng, tiểu vương miễn cưỡng cho cô qua cửa. Hai điều trước, hứ, cô sẽ phải học. Thế nên về đến kinh thành, tiểu vương sẽ mời người dạy cô.

- Học... học cái gì? – Nàng nằm trên sập đau đớn, kiệt sức hỏi. Nàng đã bị phán nhốt vào sọt lợn thì học cái gì cũng vô ích.

- Học cái gì ư? Tất nhiên là cầm kỳ thi họa, để cô biết thế nào là tiểu thư khuê các, thế nào là đoan trang lễ giáo, thế nào là thờ chồng dạy con.

- ... - Sao mấy câu này nghe quen thế nhỉ? Hấn không chỉ có khuôn mặt giống chồng cũ của nàng đến bảy tám phần, cách ngược đãi tinh thần cũng giống đến thế sao? Lẽ nào đời này nàng không thoát khỏi hình bóng của mấy thứ cầm kỳ thi họa, đoan trang lễ giáo, thờ chồng dạy con ấy? Tại sao đàn ông có phẩm cách, địa vị đều coi trọng những thứ này chứ? Hu hu...

- Tóm lại, ngày hai chúng ta thành thân, tiểu vương muốn thấy một thực nữ từ trong ra ngoài trước mặt mọi người, sau lưng mọi người thì... - Hấn dừng lại, nhìn nàng, nghĩ đến biểu hiện của nàng tối qua, nhếch môi giễu cợt: - Trên giường của tiểu vương, cô làm thế nào, tiểu vương cũng không ý kiến. Chỉ cần xem cô có bản lĩnh làm cho tiểu vương vui hay không thôi.

- Phì!

Hấn không có ý kiến gì nhưng nàng lại có ý kiến đấy. Nàng nên tố cáo với ai đây?

Kinh thành... kinh thành là địa bàn của chồng trước, nhưng kinh thành rộng như vậy. Nàng chưa vào đến nơi đã bị bắt cóc cưỡng hôn, làm sao có thể tìm được tung tích “người cha thất lạc” đó của nàng đây?

58. Q.2 - Chương 58: Trò Nham Hiểm Của Đứa Cháu

Trong thành Lâm Dương, phủ Diệu vương vẫn như xưa, cổng lớn cao ngất, tôn quý ngút trời. Nó không vì hành động thương phong bại tục của chủ nhân là cường đoạt dân nữ mà trở nên khác thường.

Hai con kỳ lân bằng ngọc bích ngồi trước cổng là vật mà Thánh thượng ban cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Quan văn xuống kiệu, quan võ xuống ngựa, muốn tiến vào phủ Diệu vương thì trước tiên phải hạ vài phẩm cấp. Tiểu vương gia của phủ Diệu vương cũng thật giỏi xoay chuyển. Nếu không thì sao mới mười tám tuổi đã có thể gánh trên vai trọng trách, có thể khiến Hoàng thượng giao quân quyền vào tay hấn chứ. Quân quyền đại sự không chỉ dựa vào quan hệ huyết thống cộng thêm sự sủng ái mà giao cho được. Làm sao có thể ngăn được lời dị nghị của quần thần? Làm sao có thể tạo dựng thế lực? Làm sao có thể khiến

người lớn tuổi hơn nể phục mình chứ? Những uy tín đó đều do một tay Cung Diệu Hoàng xoay xở, chứ chỉ dựa vào ơn đức của Thánh thượng thì không thể thành được.

Phủ Diệu vương không phải là do vương gia trước truyền lại mà là do Thánh thượng đặc cách khai ân xây phủ viện mới ban cho hoàng tôn Cung Diệu Hoàng. Vị tiểu vương gia này từ sau khi được phong tước vị đến phủ đệ, không kể thừa bất kỳ thứ gì của Thất hoàng tử, phụ thân mình. Vị Thất hoàng tử này chỉ vì không tuân theo quyết định của Thánh thượng mà mất đi sủng hạnh, cuối cùng thì cùng thê tử qua đời sớm, bỏ lại Cung Diệu Hoàng. Đừng nói là phủ đệ đã sớm hoang tàn mà đến cả tước vị cũng bị Thánh thượng thu hồi hết. Thế nên, tiểu vương gia của phủ Diệu vương có thể có được thế lực như ngày hôm nay đều là dựa vào việc từ nhỏ hắn đã được vào cung ở bên Thánh thượng.

- Cô hiểu những điều này rồi chứ?

Vị tiên sinh có bộ râu chữ bát[1] kể lại toàn bộ từ đầu đến cuối đoạn đời của Diệu vương gia, nhưng chỉ thấy Long Tiểu Hoa đang nhìn mình với một dấu hỏi lớn trên đầu, giống như vịt nghe sấm vậy. Đó là ân sư của Diệu vương gia. Ông luôn ca ngợi Tiểu vương gia trước các hoàng tử khác. Đến tận bây giờ, ông luôn rất hài lòng về môn sinh của mình.

[1] Chữ bát:

Tư chất thật quá kém! Cung Diệu Hoàng đào ở đâu ra một tiểu cô nương quê mùa chẳng hiểu gì cả như vậy chứ? Cô ta ngồi ngây bên Tiểu vương gia như củ khoai tây ấy, dùng cái ánh mắt như đang xem thuyết thư[2] đó để nhìn mình. Cô ta đến cả việc người chuẩn bị thành thân với mình là nhân vật như thế nào cũng không biết. Điều này liệu có làm ảnh hưởng đến chuyện đại sự của Tiểu vương gia không?

[2] Thuyết thư: Cách gọi khác của nghệ thuật Hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như Bình sách, Bình thoại, Đàn từ...

- Ý ông là cha mẹ hắn đều đã qua đời. Hắn có số phận đáng thương giống như tôi. Sau đó, hắn được ở bên ông nội. Ông nội hắn rất yêu quý hắn...

- Ta đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Tiểu vương gia không phải dựa vào thánh ân để được như ngày hôm nay. Tiểu vương gia là...

- Dựa vào những trò nham hiểm để có được như ngày hôm nay ư? Ông nội hắn rất yêu quý hắn nhưng hắn cảm thấy vẫn chưa đủ. Từ nhỏ, hắn đã học những trò nham hiểm và tạo nên những thành tích vĩ đại ư? - Không có gì cao cả hơn một chút sao?

- ...

- Được rồi. Tôi hiểu rồi. Vấn đề tiếp theo.

- ...

- Phu tử...

- Ta đã nói với cô rồi. Ta không phải là phu tử. Ta được Thánh thượng ngự ban...

Long Tiểu Hoa chẳng hề có hứng thú gì với những thứ ngự ban này. Nàng tiếp tục ngắt lời người ta, hỏi:

- Ông có biết... Thập cửu điện hạ không? - Vị phu tử này còn dễ chịu hơn tên họ Cung đó, kẻ không có đầu óc đã bắt nàng từ biên cương về đến kinh thành, nhốt nàng suốt bốn ngày liền, ngày nào cũng bắt nàng học những bài học về việc "làm sao hiểu phu quân" của vị phu tử có bộ râu chữ bát này. Không thể tiếp tục thế này được. Nàng quyết định thể hiện thân phận mình không phải là thấp hèn. Nàng là vị nương tử còn chưa bị bỏ hoàn toàn của hoàng tử. Tóm lại là phải đối xử cho đúng mực chứ.

- ... - Vị tiên sinh có bộ râu chữ bát nhú mày, bỗng nhiên ông cảnh giác với tiểu nha đầu trước mặt: - Cô nói tới Thập cửu hoàng tử của Thánh thượng ư?

- Đúng đúng đúng. Thực ra tôi là...

- Đúng cái gì? Không đúng!

- Hả?

- Bây giờ Thập cử diện hạ đó là kẻ thù số một của Tiểu vương gia. Hắn luôn gây khó khăn cho Tiểu vương gia và thường lấy thân phận trưởng bối để chèn ép Tiểu vương gia. Hắn đã quên mất mười năm trước, rốt cuộc ai đã xử hắn tội làm thâm hụt quốc khố. Hừ! Thánh thượng nhân từ nhưng hắn lại không biết sợ. Hắn nắm quyền quản lý quốc khố mà lại muốn điều khiển Tiểu vương gia. Cô nhớ cho kỹ đó là đối thủ của phu quân tương lai của cô. Sớm muộn gì Tiểu vương gia cũng sẽ tiêu diệt hắn.

- Vậy nếu người của Thập cử diện hạ trà trộn vào phủ Diệu vương thì...

- Tất là phải ép cung rồi diệt khẩu ngay.

- ...

- Cô nên nhớ đây là phủ đệ của Tiểu vương gia. Nếu cô muốn làm chủ, người dưới trong ngoài đều kính trọng cô thì cô phải chu toàn với phu quân của mình, làm những việc mà mình nên làm.

- ...

Long Tiểu Hoa mặt nghệt như người chết đứng khi nghe phải tuân thủ phép tắc làm một hiền thê. Trái tim nàng hoàn toàn đã chạy đi xa rồi. Nàng vốn cho rằng đến địa bàn kinh thành của chồng cũ thì nàng có thể xưng danh tính, chắc chắn sẽ có người đưa nàng tới chỗ Thập cử diện hạ, nhưng dường như nàng đã đến nhầm nơi. Đây là hậu phương của kẻ địch. Nếu nàng nói mình là người của chồng cũ thì họ sẽ dạy cho nàng biết trò nham hiểm thực sự là như thế nào.

Lần này, việc nàng phải nghĩ không chỉ là làm sao để tránh nhắc đến chồng cũ, vấn đề giữ cái đầu trên cổ cũng rất quan trọng:

- ... Haizzz... Khoan đã. Ông nói Thập cử diện hạ là... thúc thúc của... Cung... Tiểu vương gia ư? – Nàng suýt nữa đã lỡ lời.

Vị phu tử đó chau mày, xem ra công lao dạy gia phả hoàng tộc mấy ngày nay của ông đều như đàn gảy tai trâu:

- Thập cử diện hạ là hoàng thúc của Tiểu vương gia. Mấy ngày trước ta đã bảo cô về xem gia phả hoàng tộc rồi cơ mà. Cô không xem chữ nào sao?

- Xi! Đó là thúc thúc của hắn. Vậy chẳng phải tôi là...

Thẩm thẩm ư?

Học cả ngày, cuối cùng nàng đã biết họ có quan hệ huyết thống. Thảo nào họ lại giống nhau đến thế. Ý nàng là hắn cũng có tướng mạo mê hoặc con gái nhà lành giống như chồng cũ của nàng.

Hắn thật biến thái! Rõ ràng hắn biết nàng là vợ trước của Long Hiểu Ất mà còn kiên trì muốn lấy nàng, ép nàng vào động phòng. Dù sao người bị nhốt vào sọt lợn cũng là nàng. Hắn chẳng hề đau xót đâu.

Nàng đang thỏa chí tưởng tượng thì nghe bên ngoài có người báo Vương gia về phủ. Từ khung cửa sổ chạm gỗ nhìn ra, nàng chỉ thấy Cung Diệu Hoàng đang bàn bạc gì đó với người đi cùng, thần sắc không tốt, hắn nhíu mày căng thẳng, đáp lại người đi bên cạnh. Người đó lập tức sợ hãi và lo lắng, rồi xoay người đi luôn.

Cung Diệu Hoàng còn lại một mình. Hắn đang định bước về phía thư phòng thì thấy ân sư từ trong thư phòng bước ra, hành lễ với mình. Vị ân sư liếc mắt sang một bên, rõ ràng là có điều muốn nói.

Hắn không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là tố tội ai đó. Nàng liếc nhìn qua khung cửa sổ chạm gỗ thì thấy hắn bước đến bên ân sư.

- Tiểu vương gia, lão phu cảm thấy muốn đối phó với Thập cử diện hạ có rất nhiều cách. Vương gia thật sự muốn dùng tiểu nha đầu không biết Vương gia là ai để đấu với Thập cử diện hạ sao?

- Muốn đấu với Long Hiểu Ất có rất nhiều cách nhưng đây là cách nhanh nhất, trực tiếp nhất và gây tổn thương nhất. – Hắn từ từ xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái của mình: - Ân sư cứ dạy dỗ cô ta để cô ta có chút tiến bộ. Để xứng với tiểu vương, cô ta cần phải học rất nhiều thứ.

- Chỉ e là gỗ mục không thể chạm khắc được thôi.

- Đến tay tiểu vương thì cho dù là củi khô cũng sẽ nở hoa. – Hắc xoay xoay nắm đấm, thản nhiên nói: - Tiểu vương có một chuyện muốn thỉnh giáo ân sư.

- Tiểu vương gia nói đến động tĩnh của Thập cửu điện hạ khi Vương gia rời kinh ư?

- Ủm! Thánh thượng thật sự đã cho phép hắc sao chép lại kiến trúc phủ Hữu tướng[3] ư?

[3] Hữu tướng: Cách gọi giản lược của chức vị hữu thừa tướng.

- Đúng như vậy. Tiểu vương gia nói xem, rốt cuộc Thập cửu điện hạ này đang nghĩ gì? Hắc về thành thì trước tiên là lôi Vương gia đến trà quán mấy lần, chẳng hề kiểm tra sổ sách bộ Hộ mà cứ muốn sao chép lại kiến trúc phủ Hữu tướng. Sao Thánh thượng cũng chấp thuận cho hắc chứ? Hữu tướng vốn được Thánh thượng coi là trung quân, đối với những biểu hiện của Vương gia, ông ta thường hay rèm pha trước mặt Thánh thượng. Thập cửu điện hạ làm như vậy chẳng lẽ là muốn giúp chúng ta?

- Hắc ư? Hừ... Chỉ e hắc vẫn còn ôm hận mười năm trước và nhân cơ hội này để trả thù những kẻ đó thôi.

- Sao tầm nhìn của Thập cửu điện hạ lại ngắn như vậy chứ? Thật khó làm được việc lớn. Nói chuyện mười năm trước, Tiểu vương gia, lão phu cảm thấy Thập cửu điện hạ khó mà thành công được. Hắc với Thánh thượng không giống như Vương gia với Thánh thượng. Từ nhỏ Vương gia đã đi theo Thánh thượng, còn quan hệ giữa hắc với Thánh thượng luôn có cái gai là mẫu phi của hắc xen vào.

- ... - Vừa nhắc đến mẫu phi của Long Hiểu Ất, Cung Diệu Hoàng đột nhiên im lặng, không tiếp lời ân sư nữa. Ân sư thấy hắc im lặng như vậy thì cũng không nói gì nhưng rồi lại lên tiếng:

- Tiểu vương gia, lão phu biết quan hệ giữa người và Thập cửu điện hạ không đơn thuần, nhưng người đừng để hắc che mắt.

- Ân sư sợ tiểu vương nương tay với hắc chỉ vì mẫu phi của hắc là tỷ tỷ của mẫu thân tiểu vương ư?

-...

- Tiểu vương đã sớm quên mối quan hệ phức tạp này rồi. Có mỗi chuyện hai tỷ muội được gả ột đôi phụ tử, mà sao cứ nhắc tới mọi người lại phải e ngại nhỉ? Ân sư nghĩ rằng tiểu vương còn để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này sao? Mẫu phi của hắc là tuyệt sắc giai nhân của hậu cung thì sao chứ? Đến hình dáng mẫu thân của mình, tiểu vương còn không nhớ nổi nữa thì việc gì phải để ý đến một phi tử mà mình không biết nên gọi là nãi nãi hay là di nương? – Cung Diệu Hoàng cười lạnh lùng, suy nghĩ sâu xa.

- Tiểu vương gia, trước mặt Thánh thượng, người đừng nói những câu như vậy. Tiểu vương gia cũng biết Thánh thượng vẫn còn nhớ đến mẫu phi của Thập cửu điện hạ. Thánh thượng vẫn còn giận chuyện phụ thân của Tiểu vương gia bất chấp sự phản đối của Thánh thượng nhất quyết lấy mẫu thân của người. Thế nên...

- Tiểu vương không hiểu tính khí của hoàng gia gia thì đã sớm bị người đuổi ra khỏi hoàng cung rồi. Không phải tiểu vương đã nói rồi sao? Với những chuyện lăng nhăng đó, ai thích nhớ thì nhớ, ai thích quên thì quên. Tiểu vương có việc mình cần làm. Nếu Long Hiểu Ất không thể quên nổi thì cứ để những chuyện đó nủi chân hắc. – Cung Diệu Hoàng nói xong, nhếch môi hỏi: - Hôm nay, tiểu vương tử tương lai của ta lại gây nên trò cười gì thế?

- Cô ta ư? Haizzz! Lão phu buột miệng nhắc đến chuyện làm sao Tiểu vương gia có được địa vị như ngày hôm nay nhưng cô ta chỉ nói một câu. Cha mẹ người đã mất, phải sống cùng ông mình thật là đáng thương. Cô ta còn nói cái gì mà chưa thấy đủ, cái gì mà học trò nham hiểm...

- ... - Cung Hoàng Diệu nhíu mày hỏi: - Cô ta còn nói gì nữa?

- À, phải rồi. Còn một chuyện nữa mà lão phu muốn nói cho Tiểu vương gia biết. Cô ta hỏi lão phu chuyện của Thập cửu điện hạ.

- Cô ta hỏi về Long Hiểu Ất sao?

- Đúng vậy. Thế nên nha đầu này không đáng tin lắm. Tiểu vương gia nên đề phòng một chút.

Cung Diệu Hoàng nghe xong liền xoay người bước vào thư phòng, cao giọng nói:

- Ha! Trừ khi tiểu vương trúng phải mỹ nhân kế. – Còn chưa biết ai thao túng ai đâu.

Cung Diệu Hoàng đẩy cửa thư phòng thì thấy Long Tiểu Hoa đang ghé sát vào vách tường nghe lén và đang định quay lại bàn. Hắn kéo phía sau cổ áo của nàng, đẩy nàng ra bàn, nở nụ cười nham hiểm:

- Nghe được hết chưa? Hừm! Ân sư nói cho cô nghe thì cô không muốn, lại muốn nghe tiểu vương nói sao?

- Chúng ta vẫn chưa thành thân, nên để ý tới danh tiết của tôi một chút! – Bây giờ nàng đang rất tỉnh táo, môi hắn có thể dùng để sát nàng như vậy được không?

- Tiểu vương rất muốn chính miệng mình nói cho cô biết một chút chân tướng sự việc. Chẳng hạn như rốt cuộc tiểu vương có thấy đủ hay không. – Hắn cúi xuống trán nàng, nở nụ cười đầy tà khí. Nó khiến nàng kinh sợ.

- Người... tốt nhất là người đừng như vậy. Người biết là người như vậy giống cái gì không?

- Giống cái gì? Giống kẻ ức hiếp con gái nhà lành sao?

- Không phải. Rất giống nhân vật nam trong tiểu thuyết của Tiểu Như Ý, bị người ta vạch trần một cách bí hiểm, bị thấy rõ toàn bộ tâm tư, khiến bản thân thẹn quá hóa giận, lại quay sang muốn bắt nạt nhân vật nữ... Ừm ừm... - Tư thế hôn kinh điển và tiêu chuẩn của nhân vật nam chính, nhắc nữ nhân vật chính ngồi lên bàn, dùng hai tay giữ chặt hai tay của nàng. Hắn chỉ cần ngả người theo tư thế hung bạo của mình, nhưng hắn đã tìm nhầm nhân vật nữ chính rồi. Nàng là thê tử của thúc thúc hắn, là thâm thâm của hắn đấy.

Cung Diệu Hoàng hôn nàng, lim dim nói:

- Thẹn quá hóa giận sao? Hừ... Tiểu vương cho rằng tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết vợ vắn ấy của cô sẽ đứt đoạn trước khi tới được bước đó. Trò vui còn chưa diễn ra đâu...

- Người người người, người như vậy là không đúng. Tuy lúc đầu đọc tiểu thuyết tôi cũng cảm thấy nữ nhân vật chính đã chán ghét việc phải nói những điều vớ vẩn ấy như vậy thì đâu cần nói ra làm gì. Nhưng bây giờ tôi phát hiện mình đã nhầm. Nhầm rồi. Nhầm nghiêm trọng. Hiểu nhau rất quan trọng, rất quan trọng. Chúng ta tuyệt đối không thể coi nhẹ việc trò chuyện. – Trong chuyện tình cảm của mình, nàng đã không hé môi. Lần đầu tiên nàng hiểu ra rằng nữ nhân vật chính lắm chuyện không phải chỉ khiến cho người ta chán ghét.

- Hừ! Hiểu nhau sao? Cô thật sự nghĩ rằng mình có thể hiểu được trong lòng tiểu vương đang nghĩ gì? – Hắn lạnh lùng trừng mắt. Đối với những câu nói của nàng, hắn cảm thấy đó đúng là nghĩ sao nói vậy. Nhưng thuyết “không thấy đủ” kia chẳng qua chỉ là nói bừa mà thôi. Đầu óc nữ nhân này toàn là những khái niệm kỳ quái. Ân sư nói rất đúng. Không thể không đề phòng nàng... Hắn phải đề phòng nàng trước: - Có điều... tiểu vương lại muốn biết trong lòng cô đang nghĩ gì?

Hắn kéo tay nàng hướng về phía ngực nàng, thấp giọng nói:

- Đang nghĩ đến Long Hiểu Ất, muốn chạy trốn khỏi chỗ tiểu vương để đi tìm Long Hiểu Ất đúng không?

- Ồ... Tôi... tôi tuyệt đối không hề có ý nghĩ đó. Tôi ở đây được ăn ngon, ở thoải mái. Tôi...

- Tiểu vương có thể thả cô đi.

Hắn cười, nhẹ nhàng buông lỏng để tay nàng tự tuột ra khỏi lòng bàn tay hắn. Hắn tỏ vẻ rộng lượng:

- Đừng cố tìm cách gây sự chú ý của mọi người làm gì. Ngày mai, Long Hiểu Ất sẽ tới đại đạo Lễ Sĩ tịch biên tài sản. Nếu cô muốn đi thì cứ bước qua cổng lớn mà đi.

- Người... thật sự chịu thả tôi đi.

Hắn nhíu mày không nói gì mà xoay người ra khỏi cửa. Trước khi đi, hắn còn ngoái đầu lại đầy tự tin nói với nàng:

- Tiểu vương không định cả đời giam cầm nường tử của mình. Tiểu vương dám đánh cược cô sẽ ngoan ngoãn quay về chỗ tiểu vương, quay về một cách cam tâm tình nguyện.

59. Q.2 - Chương 59: Tâm Tư Của Thập Cửu Điện Hạ

Cung Diệu Hoàng thật sự giữ lời hứa. Hắn cho phép Long Tiểu Hoa quang minh chính đại bước ra khỏi cổng lớn của phủ Diệu vương.

Thậm chí, hắn còn đặc biệt sai người khiêng một chiếc ghế nằm bằng gỗ lim thượng hạng đặt ở bãi cỏ trước tiền đình để nằm sưởi nắng buổi chiều, chân gác cao cho người dưới đầm bóp. A hoàn bê đĩa nho xanh biếc tới đặt bên cạnh hắn. Đại gia hắn không chê phiền phức. Tiểu a hoàn chu đáo vật từng quả nho dút cho hắn ăn.

Long Tiểu Hoa xách váy bước ra ngoài thì thấy Cung Diệu Hoàng ở đó. Nàng liếc nhìn về phía hắn. Hắn cũng quá thoải mái, quá yên tâm, quá phóng đảng, quá dung tục rồi. Một mặt vừa khí thế nói không cho người ta cự tuyệt mình, mặt khác lại thoải mái cho phép người ta đi gặp chồng cũ. Hắn cũng tự tin quá đấy! Đến bản thân nàng còn không chắc chắn sau khi nàng và chồng cũ gặp nhau liệu có chuyện lôi đình gì xảy ra không. Sao hắn có thể tự tin rằng nàng sẽ giữ được sự trinh trắng để quay về phủ chứ?

- Tôi đi đây. – Nàng lớn tiếng nói.

Cung Diệu Hoàng cầm một quả nho xanh nói:

- Đi sớm về sớm.

- Tôi đi thật đấy.

- Ủm! Rót trà cho tiểu vương. – Cậu nói đó như lời tiễn nàng. Rõ ràng là việc nàng đi chẳng có liên quan gì.

Lời nói không hề để tâm gì của hắn chứng tỏ hắn hoàn toàn phủ nhận sức hấp dẫn của Long Tiểu Hoa. Nàng hoài nghi tiếp nhận mệnh lệnh, nhưng nàng không hàm hồ cho rằng mình bước chân ra khỏi cổng lớn của phủ Diệu vương là có thể yên ổn mà đi. Nàng vừa niệm “A Di Đà Phật” vừa ngoái đầu lại nhìn xem có binh lính đuổi theo không. Phải biết rằng, vương tôn quý tộc trong hoàng thành và nhân vật nam biến thái trong tiểu thuyết dâm đảng chẳng có gì khác biệt, giữa bọn họ có thể viết một dấu bằng cực lớn. Thế nào là lạt mềm buộc chặt, thế nào là thả trước rồi bắt lại sau, trước gian tà, sau giam hãm... là những thú vui trong cuộc sống của họ. Họ có cùng ham thích là chơi trò đuổi bắt với nhân vật nữ. Nàng đã bỏ đi, nếu bị hắn bắt về thì chắc chắn sẽ “bị thương yêu” đến chết đi sống lại mất.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Mau chạy đến chỗ chồng cũ đại nhân thôi. Nàng không muốn bị nhốt trong sọt lợn nhìn thế giới đâu.

- Đại đạo Lễ Sĩ... Hắn nói chồng cũ của mình sẽ đến đó tịch biên tài sản nhưng đại đạo đó ở đâu?

Khi chạy xa rồi, đứng trên đường phố kinh thành ngựa xe nườm nượp, Long Tiểu Hoa mới ý thức được rằng mình đang ở nơi hoàn toàn xa lạ, kinh thành phồn hoa, dưới chân thiên tử, tửu lầu san sát, ai cũng vội vàng, chẳng hề có lấy một khuôn mặt quen thuộc. Nàng đứng giữa đường, không ai nhận ra nàng là tiểu thư nhà họ Long. Thậm chí chẳng ai thèm để ý đến nàng. Nghĩ đến sự nổi tiếng của mình ở thành Đồng Khê, đến cả cậu bé gặm kẹo bên đường cũng biết nàng là tiểu thư nhà họ Long, bị đại chương quỹ chiếm vị trí làm chủ, đá xuống làm tiểu nhị. Lúc này, nàng mới cảm thấy nơi đây hoàn toàn không giống với thành Đồng Khê. Ở đây có lẽ cũng ít người biết chồng cũ của nàng nhưng chắc chắn sẽ có người biết Thập cửu điện hạ mới trở về kinh thành.

- Họ...

Giọng nói kéo dài lệnh cho ngựa dừng lại vang lên. Nàng ngoái đầu nhìn thì thấy một con ngựa vừa dừng lại, đang gơ hai chân trên đầu mình. Nàng sợ toát mồ hôi, ngồi thụp xuống đất.

- Nha đầu, cô lao ra đường gây người ra làm gì? Muốn chết hả? – Người phu xe thắng ngựa lại, giận dữ nhìn Long Tiểu Hoa đang run sợ ngồi bệt dưới đất không hiểu chuyện gì mà quát: - Muốn chết thì đi tìm chỗ khác. Dừng làm lỡ thời gian Dư đại nhân đi tịch biên tài sản.

Rèm xe ngựa được kéo lên, một vị đại nhân mặc quan phục thò đầu ra quát phu xe:

- Có chuyện gì thế?

- Khởi bẩm đại nhân, một tiểu nha đầu đứng ngậy người trước xe nên thuộc hạ mới phải dừng ngựa lại. Đại nhân không sao chứ ạ?

- Không sao. Đừng để lỡ thời gian. Thập cửu điện hạ còn đợi ta cùng đi trưng thu tài sản phủ Hữu tướng để sung công đấy.

- Dạ. – Người phu xe vội vàng trấn tĩnh con ngựa, nhìn nha đầu còn ngậy ra ở dưới đất: - Đại nhân không tội tội cô làm lỡ việc công. Cô còn không mau tránh đường. Hay là cô muốn xe ngựa của ta trèo qua người cô hả?

Long Tiểu Hoa lập tức xoay người định đứng dậy thì thấy chiếc xe ngựa đang không ngần ngại lao về phía mình nên nàng đành đổi tư thế bò. Như vậy mới kịp thời để không bị xe ngựa lao qua người.

Nàng nhìn chiếc xe đã chạy xa và hiểu được mình nên đi theo hướng nào. Nàng nhận ra vị đại nhân đó. Đó chính là người đã đến thành Đồng Khê ép chồng cũ của nàng quay về hoàng thành. Đúng là bộ mặt lạnh lùng của người làm việc công. Trông nàng giống người qua đường lắm sao? Nàng là nhân vật quan trọng như vậy mà ông ta chẳng nhận ra nàng gì cả.

- Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến hư danh, mau đến đại đạo Lễ Sĩ thôi.

Nếu Long Tiểu Hoa đi bộ thì phải mất một canh giờ. Đợi khi nàng lê đôi chân mỏi như của mình đến nơi thì người ta đã vây kín đại đạo này rồi. Lối vào chật ních người xem. Nàng hoài nghi lê bước về phía trước, nhìn hàng người kiễng chân, rướn cổ đang bị quan binh đẩy lùi lại phía sau. Nàng quá nhỏ bé nên hoàn toàn không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy quang cảnh nơi đây náo nhiệt hơn cả buổi tổ chức tặng chữ của Tiểu Như Ý ở khách điểm của nàng. Chồng cũ nhà nàng là người quan trọng như vậy sao? Mọi người không tiếc giẫm đạp lên nhau để được nhìn thấy hân ư? Điều quan trọng nhất là làm sao hân có thể không phân hoàn cảnh, tuổi tác, tầng lớp mà mê hoặc cả nam nữ, già trẻ, lớn bé như vậy?

- Mau nhìn kia. Mau nhìn kia. Từng hòm, từng hòm châu báu một. Trời ơi, vàng sáng lấp lánh. Cả đời tôi chưa từng nhìn thấy nhiều châu báu như thế bao giờ.

- Đúng vậy. Viên ngọc trai đó to như đầu con trai tôi vậy. Đặt những thứ này trong nhà mà nói là Hữu tướng không hám tiền thì ai tin chứ?

- Haizzz! Tôi còn tưởng Hữu tướng này là người thanh liêm. Kết quả cũng đen tối như vậy thôi. Thập cửu điện hạ này là người của ai thế? Sao vừa mới về kinh thành chưa được mấy ngày mà đã quét sạch phủ Hữu tướng rồi? Đó là người của Diệu tiểu vương gia ư?

- Phải đấy. Phải đấy. Mấy ngày trước, không phải Tiểu vương gia đã cùng Thập cửu điện hạ đến trà quán uống trà xem kịch sao? Có lẽ lúc đó, họ bàn chuyện làm sao để phết truất Hữu tướng. Tiểu vương gia này đúng là người thông minh. Không trực tiếp ra tay mà để cho Thập cửu điện hạ vừa mới về kinh thành làm việc đó. Thật đúng là một nước cờ hay!

Đám người ngày một đông lên. Không có từ nào nói về Long Hiểu Át cả, mỗi câu mỗi chữ đều nhắc đến Thập cửu điện hạ. Long Tiểu Hoa kiễng chân thế nào cũng không sao thấy được phía trước. Nàng giậm chân, cúi người, một lần nữa dùng tư thế bò bốn chân. Nàng bò với tư thế đó để tiến lên phía trước. Nàng bị người ta giẫm vào tay mấy cái, khi đang định ngẩng đầu đứng dậy thì lại nghe thấy giọng nói huyền ảo vang lên:

- Mau nhìn kia. Đó là tiểu nữ của Hữu tướng, mỹ nhân nổi tiếng của kinh thành chúng ta đấy.

Nàng ngược nhìn thì chỉ thấy một thiếu nữ mặc đồ xanh đang quỳ dưới đất hướng về phía người mặc triều phục màu tím sậm. Cô ấy rất xinh đẹp, đôi mắt sáng, đôi môi đỏ mọng, chỉ có đôi lông mày là chau lại. Cô ấy khóc:

- Thập cửu điện hạ, vì sao người phải tuyệt đường sống của cha tôi như vậy? Chỉ mình cha tôi đắc tội với người, sao người lại đổ họa cho cả gia đình chúng tôi, lại còn gắn thêm tội danh tham ô cho cha tôi nữa?

Long Tiểu Hoa bỗng mở to mắt ra nhìn. Cô nương đó đang nhìn về phía người mặc triều phục. Nàng chỉ thấy người đó mặc bộ triều phục cao quý màu tím sậm, lạnh lùng đứng một bên nhìn cô nương đáng thương

dưới đất. Đôi mắt đen đỏ toát lên vẻ lạnh lùng thấu xương. Đó là ánh mắt khinh thường và ghét bỏ. Hấn không hề lại gần cô nương đó mà chỉ lãnh đạm trả lời:

- Tiểu thư thật biết nói đùa. Hữu tướng và ta cùng là thần tử. Thần tử trong triều thì sao có thể nói là đắc tội với nhau được chứ? Tất cả đều thuận theo ý trời, theo ý chỉ của Thánh thượng, ta cũng chỉ phụng thánh chỉ mà thôi. Tội danh tham ô phải bị lưu đầy.

- Cha tôi là quan thanh liêm. Bị ô nhục như vậy, người nghĩ liệu ông có thể sống nổi không?

Một tràng cười lạnh lùng phát ra từ đôi môi cong đó. Đôi mắt đen liếc nhìn những hòm châu báu trước mặt, hấn cúi người ghé sát về phía cô nương kia thêm một chút, thấp giọng nói:

- Nếu đã như vậy thì chết là tốt nhất.

- ... - Cô nương đó bằng hoàng, hoang mang nhìn nụ cười tà ác của Thập cửu điện hạ: - Thập cửu điện hạ nói như vậy, tiểu nữ không thể không hoài nghi có phải người đang trả thù riêng không?

- Trả thù ư? Hữu tướng luôn trung quân, ái quốc. Có chuyện gì đáng để ta phải trả thù chứ?

- Thập cửu điện hạ trả thù chuyện cha tôi đề nghị Thánh thượng lấy mỹ nữ đổi lương thực, gả mẫu phi của người sang nước láng giềng mười năm trước.

- ...

- Gia phụ lo cho chúng sinh nên mới nghĩ cách đổi nữ nhân lấy lương thực, có lương thực để cứu bách tính, vì nước vì nhà vì vua. Sao người có thể vì chuyện đó mà... - Cô nương đó còn chưa nói hết thì đã cảm thấy cằm mình đau nhói. Đôi mắt cô mở to nhìn Thập cửu điện hạ cao lớn bỗng nhiên cúi xuống nắm chặt cằm mình. Sau cái đau nhói đến tận xương thì cô thấy đôi môi đỏ hé mở...

- Tiểu thư đã gả cho nhà người ta chưa? - Hấn hỏi, tạm thời khiến cô nương đó quên mất tình cảnh lúc này, quên mất đang nói lý cho cha mình mà lấp bấp trả lời:

- Tiểu nữ... vẫn chưa xuất giá.

- Vậy thì tốt! Dư Trung Quân, Dư đại nhân! - Hấn buông cằm cô ra, ngoái đầu gọi vị đại nhân đi cùng, nói:

- Đã tịch biên và kiểm kê xong hết chưa?

- Khởi bẩm Thập cửu điện hạ. Tất cả tài sản đã bị tịch biên. Chiếu theo thánh chỉ sẽ thu về quốc khố. Đây là danh sách ạ. - Dư đại nhân cung kính dâng tờ danh sách lên nhưng Thập cửu điện hạ gạt đi.

- Còn chưa đủ. - Hấn nhìn lại phía sau, xoa tay, thản nhiên nói: - Nếu là nhà người khác thì cũng có thể coi là xong, nhưng phủ Hữu tướng còn có một tài sản đặc biệt nữa.

- Điện hạ, ý điện hạ là...

- Nữ nhân. - Hấn cúi đầu thì chỉ thấy sắc mặt cô nương đó tái nhợt: - Nếu Hữu tướng cảm thấy có thể đem nữ nhân đổi lấy lương thực thì tiểu nữ chưa chồng của ông ta cũng có thể thu vào quốc khố.

- Điện hạ, thần chưa nghe nói sung công nữ nhân vào quốc khố bao giờ ạ...

- Ta bảo sung công là sung công. Cứ giữ trong quốc khố. Đợi khi nào hết lương thực, ta sẽ dùng đến. - Hấn nói xong thì phất tay, vén áo, nhìn cô nương với khuôn mặt trắng bệch đó mà nói: - Cô nên cảm ơn cha mình đã có chủ ý tốt lo cho triều đình. Đem nữ nhân đổi lấy lương thực, chưa biết chừng đây lại là cách hay. Cô thân là tiểu nữ của Hữu tướng cũng nên sớm có giác ngộ. Cô thử định xem mình đáng giá bao nhiêu thạch lương thực?

- ... Người...

Hấn không thèm nhìn cô nương đang kinh hãi quỳ dưới đất mà xoay người dặn dò Dương Trung Quân:

- Dư đại nhân, trong danh sách có thêm một hạng mục nữa, con gái ruột có thể đổi lấy lương thực.

- ... Dạ.

Cô nương quỳ dưới đất cố vùng lên mà nói:

- Người là đồ tiểu nhân lấy việc công để trả thù riêng. Người cố ý trả thù ấu phi của mình. Nếu mười năm trước, người không mắc tội làm thâm hụt quốc khố, thì sao cha ta lại nghĩ ra cách lấy mỹ nữ đổi lương thực chứ? Nếu nước láng giềng không nhòm ngó mẫu phi của người thì sao Thánh thượng lại đưa bà ấy đi. Người không trách danh tiếng của mẫu phi mình bị đồn xa, không trách mình làm thâm hụt quốc khố, sao lại trút giận lên người khác hả?

Long Tiểu Hoa cảm thấy như mình đang xem kịch vậy. Hai nhân vật đang cãi nhau, mâu thuẫn kịch liệt. Kết quả cuối cùng chẳng giống vở kịch sao? Điểm này không giống với kết thúc mà nàng thích. Nếu không phải nhân vật nam là chồng cũ của nàng thì có lẽ nàng đã sớm nhắc bước bỏ đi rồi. Có khi lại còn gào thét đòi trả lại vé nữa ấy chứ.

Nàng nhìn cô nương đó vừa rên rĩ vừa nhích về phía mình. Nàng không biết có nên lùi lại nhường không gian diễn cho người ta không? Nàng muốn an toàn lùi lại phía sau với mọi người thì phát hiện ra phía sau mình đã trống không. Nàng ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy đám đông náo nhiệt không nói gì mà đã tự lùi sau mấy bước bỏ lại nàng một mình bỏ ở đó xem kịch. Chỉ vì quá mãi mê nhìn nhân vật nam nên nàng vẫn giữ nguyên tư thế. Thấy nhân vật nữ khóc lóc, nhân vật nam càng lúc càng tức giận mà nàng thậm chí còn tiến đến gần hơn.

- Người đâu, đưa cô ta đi. Hãy chăm sóc cô ta cho tốt!

60. Q.2 - Chương 60: Kế Hoạch Của Hai Con Quỷ Vô Lương Tâm

Sau đó là tiếng binh mã hỗn loạn, nhân vật nữ bị nhân vật nam biến thái tà ác áp giải đi, có lẽ từ đây sẽ bắt đầu một đoạn đời bi thảm. Long Tiểu Hoa chẳng kịp cảm khái cảnh ngộ đáng thương hơn cả mình của cô nương ấy, nàng cũng không kịp kháng nghị với người chọn vai, tại sao lại để hai nhân vật nữ cùng chung một nhân vật nam như vậy? Chỉ thấy kẻ giống chồng cũ của nàng đó không hề nhìn nàng quá một lần, quét mắt qua kẻ đang bò dưới đất là nàng một cái rồi liền nhắc gót rời đi. Nàng lập tức bỏ qua tư thế không mấy đẹp mắt của mình, vội vã lao tới kéo vạt áo hắt, vừa mới tóm đến nơi thì lại thấy sau lưng rợn lên một tràng chữm mắng không chút khách khí, như thể rất khinh ghét việc sao chép hành động ngay khi vừa học được của nàng.

Được rồi. Nàng cũng đã biết, nhân vật nữ của người ta vừa mới rời khỏi, nàng liền bắt chước, bò tới ôm chân nhân vật nam là đã làm một việc chẳng chút sáng tạo, lại còn khiến cho người ta chán ghét, nhưng nàng không có thời gian để sáng tạo.

- Đợi... đợi một chút.

Một lần nữa bị người ta níu chân, hấn tức giận quay người lại, không nói gì. Hấn đứng nguyên tại chỗ, đợi nàng nói tiếp.

Nàng bất chấp sự phản đối của mọi người, to gan ngẩng đầu quan sát hấn.

Cặp lông mày mảnh với đôi mắt ma mị, đôi môi mỏng mỏng, mái tóc được cuộn gọn gàng bằng một mảnh vải đen, tuy những sợi tóc không để xòa tự do trên vai nhưng sao vẫn giống chồng cũ của nàng đến thế. Song chồng cũ của nàng luôn luôn coi thường những chuẩn tắc về tư thế tiêu chuẩn của nhân vật nam chính, chỉ thích làm bà mẹ kế độc ác cơ mà. Nàng cảm nữ nhân lên nói những lời nham hiểm. Nàng rất thích điều đó nhưng hấn cũng đâu cần cười nhạt rồi liếc nhìn về khinh bỉ như vậy? Hơn nữa, sao hấn lại chọn cô ấy làm đối tượng? Nếu muốn bắt nạt thì cũng phải xem người ta đã từng đọc tiểu thuyết cảm chưa chứ? Động tác của hấn đủ làm cho tiểu thư đó bay mất mấy phần hồn đấy.

- Điện hạ... có quen Long Hiểu Ất không? - Nàng khúm núm mấp máy môi. Chính vì đã rút ra bài học với Tiểu vương gia trước đó. Nàng cảm thấy việc mình thoải mái nhận thân thích đã trở thành một điều cấm kỵ. Người trước mặt hoàn toàn không có tính khí trẻ con, không có cái vẻ khó chịu kỳ quặc, không có những nét u buồn của chồng cũ đại nhân nhà nàng. Người này chẳng có chút nào đáng yêu giống hấn, có lẽ cũng chẳng thể là cháu trai ngoại, hay anh em họ hàng gì với hấn được.

Vừa thốt ra câu hỏi, nàng bỗng cảm thấy mình bị ánh mắt từ trên cao dội xuống nhìn chăm chú, khiến da đầu phát đau.

- Không quen.

Nếu là Long Hiểu Ất thì hẳn sẽ kéo tai nàng, mắng nàng là kẻ không nhận ra chồng cũ của mình, không giữ đạo làm vợ. Nếu là Long Hiểu Ất thì hẳn sẽ túm cổ áo nàng, ấn nàng xuống và đánh vào mông nàng một trận. Nếu là Long Hiểu Ất thì hẳn sẽ gõ đầu nàng, mắng nàng là kẻ không có lương tâm, không biết thể diện, đã đuổi hẳn đi rồi mà còn chạy đến đây phá hoại sự yên bình của hẳn. Nếu là Long Hiểu Ất thì hẳn sẽ hứ một tiếng lạnh lùng rồi hỏi nàng rằng, nàng vẫn còn muốn chơi trò bạch mã hoàng tử và hạnh đổ vượt tường sao? Thế thì nàng sẽ rất ngoan ngoãn lắc đầu. Và hẳn sẽ vỗ vào đầu nàng rồi hỏi một câu: “Khi ta không có nhà, muội có phải chịu khổ không?”. Vậy mà giờ thì sao, người này chỉ trả lời nàng một câu ngắn ngủn: “Không quen”.

Hắn nói hẳn không quen Long Hiểu Ất. Rõ ràng nàng nghe mọi người gọi hẳn là Thập cửu điện hạ mà.

Thập cửu điện hạ không phải là Long Hiểu Ất sao?

- Buông tay ra! - Hẳn ra lệnh.

- Ngoài việc hẳn đáng yêu hơn người ra, người và hẳn giống hệt nhau. Như vậy mà người nói rằng người không quen hẳn sao? - Nàng không từ bỏ, lại túm lấy tay áo hẳn. Đó là những lời nói thực, vị điện hạ trước mặt thực sự là quá đen tối, quá nham hiểm, lại còn thích ức hiếp con gái nhà lành nữa chứ.

- Nếu ta không đáng yêu bằng hẳn thì cô ôm chân ta làm gì? - Hẳn lạnh lùng bác bỏ câu nói của nàng và cũng chẳng có hứng thú với việc mình có đáng yêu hay không? - Cô tìm hẳn làm gì?

Nàng đang định mở miệng trả lời thì hẳn lại cắt ngang:

- Lại muốn hẳn chăm sóc cô nên mới đi tìm hẳn. Khi cô phát hiện ra mình không thể sống một mình thì lại muốn làm nũng hẳn, muốn hẳn quay về sao? Chiều này cô dùng với hẳn bao nhiêu năm nay rồi? Cô thật sự cảm thấy hẳn còn chịu đựng nổi cô sao?

- ... - Bàn tay kéo bộ triều phục buông xuống.

- Hẳn không có thời gian. Hẳn còn có việc phải làm, không có thời gian chăm sóc một tiểu nha đầu không hiểu chuyện chỉ biết làm vướng chân hẳn. Tốt nhất cô từ đầu đến thì nên quay về đó đi.

- ... - Tay nàng hoàn toàn buông thõng xuống, những ngón tay run run. Cái bóng đó chỉ dừng lại trong chốc lát rồi đi xa dần. Nàng ngẩng người ngồi trên mặt đất nghe những lời bàn tán của mọi người. Họ cho rằng nàng là một kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ nhưng không thành công. Chỉ có bản thân nàng biết, nàng đã bị người ta hắt từ trên vị trí cao xuống, chà đạp, dày vò khiến nàng đau đớn.

Nàng bỗng nhớ lại câu nói của Bạch Phong Ninh: “Sau khi Thập cửu điện hạ về kinh, huynh ấy sẽ không còn là Long Hiểu Ất nữa. Những thứ mà Long Hiểu Ất cần, Thập cửu điện hạ đều không cần, bao gồm cả muội”.

Bởi vì Long Hiểu Ất là của một mình nàng, hẳn có thể dung túng cho tính khí không nheo của nàng, để cho nàng làm này làm nọ, không quy tắc, không chuẩn mực, tùy ý đặt hẳn ở vị trí nào trong trái tim mình cũng được, đương gia cũng được, mẹ kế cũng được, chồng trước cũng được, cha cũng được. Hẳn để cho nàng tự do dầy vò, vì hẳn thuộc về nàng.

Nhưng Thập cửu điện hạ không phải là người của một mình nàng. Hẳn thậm chí còn không phải là của nàng. Thế nên hẳn có thể nói không quen biết nàng, có thể không cần nàng. Hẳn có thể từ chối chăm sóc nàng. Khi bị nàng làm vướng chân, hẳn có thể đẩy nàng ra và coi nàng như một nữ nhân chẳng ra gì, chẳng liên quan gì đến hẳn.

Cho dù nàng thật sự chẳng ra gì, cho dù nàng chỉ biết làm vướng chân thì nàng vẫn rất muốn giành được vị trí trong trái tim hẳn. Rõ ràng nàng rất khao khát vị trí đó vì đã lỡ vứt nó đi và cũng bị hẳn đuổi khỏi vị trí đó hoàn toàn. Nàng không biết phải làm thế nào mới có thể chiếm lại được nó, sau đó, biến hẳn trở thành người của một mình nàng...

Cung Diệu Hoàng cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp hết. Hẳn ngược mắt lên nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, rồi lại chống cằm nhìn về phía cổng lớn không một bóng người. Nha đầu thói tha đó vẫn chưa

quay về. Còn có gì lưu luyến mà chưa muốn về sao? Đáng ra phải sớm sợ phát khóc với bộ mặt lạnh lùng của Long Hiểu Ất mà chạy về rồi chứ. Cô ta không quen ai ở kinh thành cả. Bạch Phong Ninh còn đang trên đường. Với tính cách của hắn, chắc còn đứng đĩnh đạo bước cơ. Cô ta đừng mong dựa vào hắn. Chỉ còn Tiểu vương gia này là chấp nhận cô ta thôi.

- Tiểu vương gia, chúng ta nên về phòng thôi. Phơi nắng có ích nhưng phơi sương thì hại lắm. Đêm bắt đầu lạnh rồi đấy ạ.

Kể hầu nhắc nhở hắn. Hắn đã ở đây từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trăng lên. Nha đầu thối tha kia còn chưa an phận theo kế hoạch của hắn. Cô ta không biết thuận theo ý hắn mà dễ bảo hơn một chút sao? Hắn đã nói là cô ta phải quay về cơ mà. Cô ta còn không mau về. Dám chống đối với hắn ư? Để xem hắn trị tội cô ta thế nào?

- Đến canh giờ nào rồi?

- Đã đến giờ ăn tối. Hay để tiểu nhân tới nhà bếp dọn đồ ăn cho Tiểu vương gia ạ. Thánh thượng mới ban đồ uống cung đình, Tiểu vương gia có muốn thử một chút không?

- Rượu ư? - Đường như một từ quan trọng đã làm hắn thức tỉnh. Hắn ngồi dậy, đi giày, lao ra ngoài.

- Tiểu... Tiểu vương gia, rượu ở trong phủ ạ. Tiểu vương gia, người...

- Chết tiệt! Nghìn tính vạn tính cũng không tính nổi lòng dạ nữ nhân. - Tốt nhất là cô ta đừng có chơi trò mượn rượu giải sầu, sau đó lặp lại tuyệt kỹ với bất cứ người qua đường nào mà cô ta túm được: - Chuẩn bị ngựa. Tiểu vương phải đến đại đạo Lễ Sĩ một chuyến.

Hắn leo lên ngựa lao ra khỏi cổng lớn của phủ Diêu vương. Con ngựa còn chưa chạy xa thì hắn đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang lê từng bước. Hắn giữ cương ngựa và bỗng cảm thấy hành động lao ra khỏi phủ của mình thật là ngốc nghếch. Kế hoạch của hắn rõ ràng là rất hoàn hảo! Hắn nên tin tưởng vào chính mình chứ. Hắn nên bình tĩnh ngồi đợi trong phủ, dùng bữa tối, ngắm trăng chờ cô nương đáng thương này chạy về ôm lấy chân hắn, cầu xin hắn giữ mình lại mới đúng. Việc gì hắn phải phá vỡ kế hoạch, cưỡi ngựa chạy ra ngoài? Cứ như hắn không nỡ để người ta đi, cầu xin người ta quay lại với hắn vậy.

- Tiểu vương không định đi tìm cô đâu. Ta chỉ cưỡi ngựa ra ngoài đi dạo thôi.

Long Tiểu Hoa ngược mắt lên nhìn con ngựa trắng như tuyết lấp lánh dưới ánh trăng mà Cung Diêu Hoàng cưỡi nhưng không nói gì.

- Này! Cô đã gặp Long Hiểu Ất chưa? Thế nào rồi? Cuối cùng vẫn quyết định quay về nhào vào lòng tiểu vương sao? Hừ? - Hắn hừ một tiếng rất đắc ý. Xem lựa chọn của nàng thế nào? Nha đầu này cũng biết nhìn xa trông rộng đấy chứ?

Long Tiểu Hoa bặm môi, bỗng nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Cung Diêu Hoàng:

- Tôi quyết định sẽ làm một thực nữ từ trong ra ngoài để xứng với người. Người tìm kẻ ác nhân nào đó dạy tôi đi.

- Hả? - Sao hoàn toàn không phải là phản ứng mà hắn muốn vậy? Híc! Sao người này lại không giống đám nhi nữ bình thường bị chồng ruồng bỏ, giả bộ đáng thương mong sự thông cảm chứ? Hại hắn đã phải chuẩn bị sự dịu dàng để an ủi. Bây giờ hắn biết tìm ai mà diễn kịch đây?

- Hắn muốn vờ như không thấy tôi. Tôi cứ nghĩ hắn vẫn như trước tỏ ra hung dữ với tôi, coi thường tôi, tỏ vẻ mẹ kế với tôi. Tôi sẽ sợ sao? Phì! Tôi sẽ không để hắn cố ý coi thường kẻ đáng thương như tôi đâu. Tôi sẽ phải tỏa sáng trước mắt hắn, sau đó giành lại vị trí của tôi, ngẩng đầu lên trời mà cười. Kế hoạch hoàn mỹ!

- Này! Ai cho cô định ra kế hoạch gì đó trước mặt tiểu vương. Cô tồn tại được là nhờ vào tiểu vương đấy. Cô chỉ là một quân cờ của tiểu vương mà thôi.

- Có liên quan gì đâu. Dù sao bây giờ chúng ta cũng cùng chung mục tiêu. - Người cưỡi ngựa trắng quát lớn với nàng thì nàng lại càng quát lớn hơn.

- Ai có chung mục tiêu với cô hả? Tiểu vương muốn xem Long Hiểu Át mất mặt, muốn làm cho hắn mất mặt thật sự.

- Đúng thế. Tôi cũng chỉ muốn thấy hắn khó xử đỏ mặt mà thôi. Mục tiêu rất giống nhau.

- Giống nhau ở đâu? - Cung Diệu Hoàng kéo mạnh dây cương vì hắn càng lúc càng muốn xông lên.

Nhưng Long Tiểu Hoa chẳng hề để ý đến cảm nhận của hắn. Nàng đang say sưa trong kế hoạch của chính mình:

- Thập cửu điện hạ thì có gì ghê gớm chứ? Thập cửu điện hạ cũng phải biết ghen. Hắn tiếp tục ra vẻ không quen biết ư? Hừ! Có chết tôi cũng không rời khỏi vị trí đó. Để xem tôi sẽ làm thế nào?

- ... Cô định soán vị sao?

- Là trang giai nhân giành lại vị trí hợp pháp của mình trong tình trường.

- ...

Hắn muốn tiếp tục duy trì sự xa cách đối với nàng ư? Vậy tốt nhất, hắn đừng nên hiểu quá lời suy nghĩ của nàng.

61. Q.2 - Chương 61: Thập Cửu Điện Hạ Thất Thường

Một ngọn đèn lay động bên trong khung chụp lụa thượng hạng được đặt trên một cái bàn đầy sổ sách.

Long Hiểu Át gấp cuốn sổ trên tay lại, một tay tỳ lên bàn chống cằm. Lông mày hắn dựng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn ánh trăng hư vô bên ngoài cửa sổ.

Hắn đang lo cho Long Tiểu Hoa, người chẳng biết suy nghĩ, chẳng có kế hoạch, thậm chí chẳng có đồng nào trong người mà cũng mò đến kinh thành tuyên bố đòi đưa hắn về.

Hắn không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu? Sao quý nhỏ thói tha mà hắn tự tay nuôi dưỡng lại như vậy. Hắn dễ dàng để nàng vậy đến thì đến, đuổi đi thì đi sao? Thà vô tâm còn hơn để mãi trong lòng. Nàng nói hắn “không đáng yêu”. Vì câu nói của nàng mà hắn tức giận đến tận bây giờ.

Hắn sai người đi tìm nàng mà đến giờ vẫn không hề có tin tức. Điều này khiến hắn chẳng còn tâm trạng nào kiểm tra sổ sách nữa. Hắn không hiểu tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ là thế nào, chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Ai đã đưa nàng đến kinh thành? Hắn chỉ thấy nàng đi một mình, bên cạnh không có ai cả. Hắn đã nuôi dưỡng nàng hơn mười năm qua. Đừng nói là vào kinh thành ngay cả Đồng Khê, hắn cũng chưa từng cho nàng đi hết. Hắn nên sớm lường trước cá tính hiếu động của nàng chứ. Sao lại ngồi đợi người hắn sai đi tìm nàng về. Cho dù tìm được nàng thì nàng cũng sẽ không thuận theo để người của hắn đưa về thành Đồng Khê đâu.

Bạch Phong Ninh vẫn chưa đến kinh thành. Rốt cuộc ai đã đưa nàng đến, lại còn sắp xếp cho nàng tới gặp hắn. Cho dù người đó là ai thì người đó cũng nhằm vào hắn. Tạm thời chắc nàng sẽ không sao đâu.

Chỉ là điều hắn không muốn nhất chính là để nàng thấy bộ mặt đó của hắn. Kết quả, nó lại cứ lộ ra trước mắt nàng. Nó làm nàng hoài nghi và coi thường. Nàng đến tìm Long Hiểu Át, đến tìm người nàng coi như trời, Long Hiểu Át dung túng nàng làm những điều ngốc nghếch, chứ không phải tìm đến Thập cửu điện hạ, người có quá nhiều việc cần phải làm.

ST.ENT

Nàng chỉ muốn tìm người quay về yêu thương nàng nhưng hắn lại cảm thấy mệt mỏi rồi. Dung túng nàng mãi mà cuối cùng để đổi lại một câu nói đó của nàng. Trái tim hắn đau nhói. Hắn không thể bị ảnh hưởng vì sự xuất hiện của nàng ở kinh thành được. Hắn vừa quyết định không thể vì nàng muốn hắn quay về mà giữ nàng lại. Khi ở nhà họ Long, hắn là của một mình nàng nên nàng có thể muốn gì cũng được nhưng bây giờ hắn cũng tham lam muốn giành lại những thứ thuộc về mình.

Chăm sóc một người, đặc biệt là một kẻ không hiểu gì cả, vô lương tâm, không đáp lại thì rõ ràng là một mối cả tinh thần lẫn thể xác. Việc gì hần phải ham hố điều đó chứ?

Thế mới nói Long Hiểu Ất là một kẻ ngốc nhưng Thập cửu điện hạ thì hiểu rõ có thù phải trả, ăn miếng trả miếng, đòi lại công bằng. Hần sẽ không vì Long Tiểu Hoa muốn một người yêu thương mình mà quay về làm vữa lòng nàng. Hần không làm theo yêu cầu của nàng được nữa rồi. Người hoàng tộc thì sao có thể chăm sóc người khác được chứ? Người hoàng tộc chỉ biết làm theo phép trời. Cha mẹ cũng vậy, huynh đệ cũng vậy, phu thê cũng vậy, thời gian hần thuộc về nhà họ Long đã hết rồi, về đến hoàng thành, hần phải quên hết tất cả. Bây giờ sai người đi tìm nàng cũng chỉ để đưa nàng về đúng chỗ của mình mà thôi.

Có người gõ cửa thư phòng. Một gia đình bước vào. Hần ngược mắt lên, vội hỏi:

- Có tin tức gì chưa?

- Khởi bẩm điện hạ, người sai đi vẫn chưa về. Nhưng Diệu vương gia sai người đưa một tấm thiệp mời đến nói rằng mấy ngày nữa là sinh nhật mười chín tuổi của Tiểu vương gia nên mời điện hạ qua phủ, tiện thể mời người coi mặt tân nương tương lai của Tiểu vương gia ạ. - Gia đình cúi người cung kính đưa tấm thiệp mời.

Long Hiểu Ất uể oải đón lấy thiệp mời, còn chưa kịp mở ra xem đã nhướn mày chú ý tới cuốn sách dày được bọc bằng giấy dầu vừa được dâng lên cùng tấm thiệp:

- Đây là cái gì?

- Thứ này mới nhận được hôm nay ạ. Tiểu nhân nghe nói một vị công tử áo trắng nhờ người chuyển đến, nhắn là mấy hôm nữa sẽ tới kinh thành thăm điện hạ. Người đó không chịu để lại tên tuổi, chỉ bảo điện hạ nhận được món quà này sẽ biết hần là ai?

Gói bọc cuốn sách dày này khiến hần nhớ tới một việc ngốc nghếch mà mình đã từng làm. Hần bóc mảnh giấy dầu ra thì thấy mấy chữ khiến hần tức mắt: Đại tẩu, tận hưởng đi.

- ... - Mối hần mím lại. Hần siết chặt cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó mà hứ một tiếng lạnh lùng rồi quay sang gia đình dặn dò: - Trong phủ có nuôi chó săn không?

- Chó... chó săn ạ?

- Nếu không có thì ngày mai mua về đây mấy con. Nhốt chúng mấy ngày không cho ăn.

- Điều này... Điện hạ muốn nuôi chó săn để... -Vương phủ của họ đâu thiếu người canh gác, còn mua chó về cho phí cơm phí gạo sao?

Long Hiểu Ất lật trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết, đôi môi mỏng của hần thốt ra hai chữ:

- Đón khách!

- ...

Hần lật đến trang thứ mười nhưng không thể tránh nhìn vào đoạn trọng điểm của cuốn tiểu thuyết. Hần nhú mày, bỗng nói thêm:

- Người đi tìm mấy mảnh vải trắng gói một ít thịt vào bên trong, đặt bên cạnh mấy con chó, chỉ cho chúng nhìn, không cho chúng ăn.

- Hả?

Hần nhìn chăm chăm vào những dòng chữ điên đảo, chỉ cảm thấy nhân vật nữ này thật đáng chết! Chưa có giấy hứ thư mà đã cũng tiểu thúc làm vậy. Cô ta không có khái niệm trinh tiết, loạn luân, vô sỉ như thế sao? Nhưng nhân vật nam trong cuốn sách này cũng rất khôn nạn:

- Ta muốn chúng nhìn thấy kẻ mặc áo trắng là lao đến cắn xé.

- ...

Nói thật, Thập cửu điện hạ làm ở bộ Hộ đúng là uổng phí nhân tài. Điện hạ nên được điều đến bộ Hình mới đúng.

Bị Bạch Phong Ninh chọc tức, Long Hiểu Ất đặt tấm thiệp mời Cung Diệu Hoàng sang một bên. Hắn bận rộn sai người dạy chó săn lao đến cắn kẻ áo trắng, bận rộn tìm Long Tiểu Hoa mất tích khắp thành. Hắn nhìn cuốn tiểu thuyết khốn kiếp mà hắn đã lật ra xem đó, chỉ muốn ăn miếng trả miếng. Đường như hai kẻ khốn này đang liên kết với nhau để trêu chọc hắn.

Cuối cùng thì sinh nhật cháu hắn cũng lặng lẽ đến.

Hắn được mời đến coi mặt cháu dâu tương lai xem có xứng với cháu hắn không? Đó là câu nói không biết là đùa hay cố ý của Thánh thượng. Cháu hắn là loại người như thế nào, một kẻ tự cao tự đại, kiêu ngạo ngông cuồng, giai nhân bên cạnh kẻ đó đâu đến lượt hắn tuyển chọn thay chứ? Hơn nữa hắn của chẳng hứng thú gì với việc đó. Lấy vợ là chuyện cả đời. Hắn đã mơ hồ một lần, làm sao có thể tiếp tục? Lấy nhầm vợ là chuyện không nhỏ. Hắn không muốn hại cháu mình rồi lại hại đến mình. Hắn còn đang bận tìm người vợ cũ có sở thích hạnh đổ vượt tường trong kinh thành đây này.

Kiều Thập phủ điện hạ dừng trước cổng lớn của phủ Diệu vương. Long Hiểu Ất từ trên kiệu bước xuống và được người hầu dẫn đến đại sảnh quyền quý nhất đương triều. Những lời bàn luận về sự xuất hiện của hắn rộ lên. Hắn không nói gì chỉ hàn huyên vài câu rồi ngồi vào vị trí của mình mà không hề uống dù chỉ một hớp trà. Chỉ đến khi có một vị đại nhân thân tín của Cung Diệu Hoàng cung kính nói với hắn:

- Thập cửu điện hạ, mọi người đều biết Thánh thượng hạ chỉ cho điện hạ chọn tân nương giúp Tiểu vương gia. Thứ nhất điện hạ và Tiểu vương gia đều là quan trọng triều, thứ hai điện hạ lại là hoàng thúc của Tiểu vương gia. Lần này mong điện hạ hãy khuyên giải Tiểu vương gia đi ạ.

Hắn liếc nhìn vị quan đó, thanh thoi vắt chân chữ ngũ, nhấp một ngụm trà nóng, tùy hứng hỏi:

- Ô! Lần này cháu ta lại làm gì vậy? Tân nương của nó không hợp ý các vị ư?

- Thần nghe người hầu trong vương phủ nói. Cô nương đó là một dân nữ tầm thường, thân phận thấp hèn không xứng với địa vị cao quý của Tiểu vương gia, chỉ là tiểu nha đầu do Tiểu vương gia ra ngoài giao du, nhất thời cao hứng đưa về. Nếu thu nạp làm thiếp thì còn được. Nhưng thần nghe nói Tiểu vương gia đã bị yêu nữ mê hoặc, ở bên cô ta suốt mấy ngày mấy đêm. Chúng ta đã khuyên giải nhưng chẳng hề có tác dụng gì. Lần này mong Thập cửu điện hạ lấy thân phận hoàng thúc mà khuyên giải Tiểu vương gia. Không thể thu nạp một cô nương làm lỡ dở tiền đồ của Tiểu vương gia làm vương phi được ạ.

- Hắn mê mẩn một dân nữ bình thường ư? - Long Hiểu Ất phì cười, đặt chén trà xuống bỗng có hứng thú xem mặt cháu dâu tương lai: - Chắc đó phải là một cô nương dung mạo tuyệt mỹ mới có thể làm cho Diệu vương gia bất chấp mọi thứ.

Hắn không ngờ cháu mình có hứng thú đó, lấy một dân nữ vào vương phủ ư? Kẻ này không sợ quy tắc hoàng gia sao?

- Thập cửu điện hạ, bây giờ không phải là lúc xem kịch. Con hồ ly tinh đó mà bước được vào phủ thì chỉ e đến thân xác của Tiểu vương gia cũng không còn.

- Ô! Ta không biết cháu mình mê muội đến thế đấy. - Thường ngày Cung Diệu Hoàng luôn là kẻ cập rập, quyết đoán, nói một là một hai là hai, hiếm khi chịu tác động bên ngoài.

- Điện hạ không biết sở thích của nha đầu đó đâu. Thần chỉ nghe nói để làm hài lòng cô ta mà Tiểu vương gia đã lúng lúng khắp phòng tiểu thuyết của kinh thành để tìm sách cho cô ta. Điện hạ nói xem thế là thế nào? Làm gì có cô nương nào mà cả ngày đắm mình trong tiểu thuyết tà dâm chứ? Đây chắc chắn là loại yêu tinh không biết giữ đạo thê tử, không phải tiểu nữ nhà lành. Điện hạ phải giúp chúng thần khuyên nhủ Tiểu vương gia. Tiểu vương gia không thể lấy một nữ nhân như thế làm vợ được ạ.

- ... - Hắn đang cười, nghe về sở thích của cô nương đó thì bỗng tắt lịm, mắt tối sầm. Hắn muốn hỏi điều gì đó thì thấy tấm rèm được vén lên, một gia đình bước ra cúi người trước các vị đại nhân.

- Thưa các vị đại nhân, Tiểu vương gia nhà tôi có dặn, ở thiên sảnh[1] đã chuẩn bị xong đài diễn. Mời các đại nhân di giá đến đó để thưởng thức tấu nhạc rồi bắt đầu bữa tiệc ạ.

[1]Thiên sảnh: Thường có trong những căn phòng lớn chia làm hai gian. Một gian thường dùng để tiếp khách thì gọi là đại sảnh, gian còn lại gọi là thiên sảnh.

Long Hiểu Ất đứng dậy, vén rèm đi về phía thiên sảnh. Vừa bước vào cửa lớn của sảnh, hắn liền nhận ra người đang quỳ dưới đất, tựa vào tay vịn chiếc ghế mềm của Cung Diệu Hoàng. Đó là kẻ mà hắn đã tìm kiếm suốt mấy ngày qua. Hắn hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn người vợ cũ đang nở nụ cười nói gì đó với cháu của hắn.

Tự nhiên Tiểu Hoa lại mắc bệnh thoái hóa xương sao? Sao lại yếu đuối quỳ tựa và ghế của Cung Diệu Hoàng như thế, lại còn đặt cằm lên tay hắn cười nữa chứ? Hoàn toàn chẳng giống với bộ mặt không tình nguyện ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh hắn khi ấy, khuôn mặt ít khi son phấn lúc này trông lại thật rạng rỡ xinh đẹp với những phức sức phù hợp, đẹp mà không quá lòe loẹt, xa hoa. Người con gái đó dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng bứt một quả nho đưa ra trước mặt Cung Diệu Hoàng rồi dừng lại bên môi hắn.

Sau đó, nàng thốt lên lời nói dịu dàng mà cả đời Long Hiểu Ất cũng chưa từng nghe qua:

- Vương gia ăn nho đi.
- Không phải nàng vừa bảo chua mà còn bứt cho tiểu vương gia ăn sao? Thật là tiểu nha đầu xấu xa.
- Vương gia nói tay người ta ngọt. Quả này trong tay người ta, người ta muốn Vương gia ăn cơ.
- Được. Ta nghe nàng.

Cung Diệu Hoàng cười, há miệng, cúi đầu ăn quả nho trong tay Long Tiểu Hoa, tiện thể ghé sát bên tai nàng thì thầm:

- Nha đầu thối tha cô không biết cầm kì thi họa thì thôi, đến cả làm nũng cũng không biết sao? Cô có thể đừng diễn cứng như thế được không? Cô nói bằng giọng mũi mà là làm nũng à? Phải quyết rũ hơn một chút.
- Người có thể đừng yêu cầu nhiều như vậy được không? Tôi đã cố gắng hết sức mới làm được đến thế. Không thể tốt hơn được nữa đâu. Rốt cuộc người có hiểu thế nào là tình sâu nghĩa nặng, một tấm chân tình không?
- Thôi đi. Đừng nói linh tinh nữa... - Cung Diệu Hoàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, làm động tác liếm môi, kéo Long Tiểu Hoa đang quỳ trên mặt đất vào lòng, nhìn các vị đại nhân mặt sắt lạnh lùng, liếc Long Hiểu Ất rồi nói: - Các vị đại nhân đã đến. Tiểu vương có giai nhân trong lòng nên quên không đứng dậy đón tiếp. Mời các vị cứ tự nhiên.
- Vương gia đáng ghét. Các vị đại nhân đó đều có chỗ ngồi. Người ta phải ngồi dưới đất xem kịch cùng người, người ta không muốn.
- Sao tiểu vương nữ để nàng ngồi dưới đất chứ? Nào, ngồi lên lòng tiểu vương đi. Tiểu vương sẽ ôm nàng xem kịch. - Cung Diệu Hoàng vừa kéo nha đầu, vừa giơ tay ra hiệu cho các vị đại nhân không biết có nên đứng dậy không. - Haizzz! Các vị đừng đứng dậy. Ngồi xuống, ngồi xuống đi. A, Thập cửu hoàng thúc, mời hoàng thúc xem, đây chính là tân nương tương lai của diệt nhi. Hoàng thúc thấy thế nào ạ?

Long Hiểu Ất nheo mắt nhìn hai kẻ khốn đó. Hắn không nổi giận mà mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ.

- Thập cửu hoàng thúc! Hoàng thúc không nói gì là ý làm sao? Rốt cuộc hoàng thúc có hài lòng với phu nhân tương lai diệt nhi chọn không? Ít nhất hoàng thúc cũng nói một câu chứ ạ.
- Người nhìn mà không hiểu câu trả lời của ta hay sao? - Long Hiểu Ất hứ nhẹ một tiếng, quay sang nhìn người đàn bà không biết giữ đạo làm vợ: - Người hỏi phu nhân tương lai trong lòng mình xem cô ta có hiểu ý của ta là gì không?
- ... Này! Ý của hoàng thúc là gì vậy? - Cung Diệu Hoàng đẩy đẩy cơ thể bỗng nhiên cứng đờ trong lòng mình.
- ... - Long Hiểu Hoa nuốt nước miếng một cách khó khăn. Nàng thì thầm với Cung Diệu Hoàng: - Hắn... hắn... ý hắn là: “Muốn đấu với ta ư? Hai kẻ khốn các người muốn chết hả?”.
- ...

Long Hiểu Ất nâng vạt áo ngồi xuống chiếc ghế tựa, gác chân lên, hai bàn tay đan vào nhau đặt lên đùi:

- Nếu đã hiểu rồi thì xem kịch đi. Mọi người đều ngồi vào chỗ cả rồi. Ít nhất cũng để người ta diễn xong vở kịch này chứ. Nhưng diễn xong có nên thưởng hay không thì còn phải xem đã.

Thập cửu điện hạ trấn tĩnh ngồi đợi xem kịch. Long Tiểu Hoa ngồi phía sau hần trừng mắt nhìn Cung Diệu Hoàng:

- Không phải người nói kế hoạch làm nũng này không thể thất bại sao? Tại sao sắc mặt hần chẳng hề thay đổi gì cả? Bộ mặt đồ phùng phùng ở đâu?

- Chẳng phải hần không cần thứ bỏ đi như cô nữa sao? Theo tiểu vương thấy, hần đã coi cô như người qua đường, chẳng thèm để ý gì đến cô nữa rồi. Cô ngồi trong lòng tiểu vương mà hần của chẳng thèm để ý. Xì! Cô chẳng có chút giá trị gì cả.

- Ai bảo thế? Rõ ràng hần rất biết ghen. Là do người không diễn tốt đấy thôi. Tôi đã bảo người đọc thêm vài cuốn tiểu thuyết mà người không nghe. Thấy chưa? Chẳng làm cho hần nổi máu ghen gì cả. Xì! Thất bại rồi.

- Diệt nhi, người và tân nương tương lai to nhỏ gì sau lưng ta thế? Có xem vở kịch này nữa hay không vậy?

- Long Hiểu Ất không hề ngoái đầu lại. Hần nói với hai kẻ phía sau bằng một giọng khinh bỉ.

Đã diễn quá nửa vở kịch rồi, sao có thể không diễn tiếp được chứ?

Cung Diệu Hoàng vẫy vẫy đoàn hát trên đài diễn. Long Hiểu Ất liếc nhìn kẻ vừa bứt nho cho cháu mình ăn. Hần tiện tay bứt một quả bỏ vào miệng, cắn răng.

Khốn kiếp! Quả là chua thật!

Muốn chơi trò diễn kịch với hần sao? Ép hần bước chân xuống đài trước rồi bảo hần không diễn tiếp nổi ư? Hứ! Hần muốn xem ai có thể diễn đến phút cuối cùng?

62. Q.2 - Chương 62: Tiểu Vương Gia Cao Một Tắc, “cha” Cao Một Trượng

Sinh nhật mười chín tuổi của Diệu vương gia được bắt đầu bằng màn kéo rèm đài diễn. Mặt Long Tiểu Hoa xanh lét khi thấy Thập cửu điện hạ trầm ngâm bứt một quả nho chua ăn. Hần tức phát điên rồi, hay là tính cách của Long Hiểu Ất đã hoàn toàn thay đổi, hần lại giơ tay ra bứt loại quả tròn tròn giống như hạt bần tính đó để ăn ư?

Cung Diệu Hoàng nhìn Long Tiểu Hoa đang chăm chăm quan sát Long Hiểu Ất, hần giả vờ thân mật kéo nàng, cọ cọ lên cổ nàng, cầm nàng, làm như đang ngắm nghía nàng nhưng lại thấp giọng uy hiếp:

- Ở trong lòng tiểu vương, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác làm gì? Cô muốn vở kịch này thất bại hả? Tiểu vương vút cô ra ngoài để cô tự lo thân bây giờ. Đùi tiểu vương là lưng hổ sao? Cô ngồi mà giống như ngồi trên bàn chông thế à?

Long Tiểu Hoa âm ức liếc nhìn Cung Diệu Hoàng. Hai chân không chạm đất vắt vào nhau, nhúc nhích thân mình một cách thiếu tự nhiên. Động tác này của nàng lại chuốc lấy những ánh nhìn sắc như dao. Mấy vị quan viên của Cung Diệu Hoàng đang nhìn nàng tức tối. Nàng bị lườm một trận vô cớ, liền mở to mắt nhìn về phía hần, muốn nói với hần rằng cái tên Long Hiểu Ất, kẻ sợ vật thể hình tròn mà lại đang nghiêng răng nghiêng lợi ăn nho kia, với tính cách có thù ắt trả, hần là đang ấp ủ âm mưu quỷ kế gì đó để đối phó với hai kẻ khốn bọn họ. Phải đề phòng, phải đề phòng.

Nhưng nàng đã không lên tiếng, Cung Diệu Hoàng, cái kẻ tầm nhìn thiên cận, chỉ thấy việc hiển hiện trước mắt, lại thần nhiên nhìn Thập cửu điện hạ đang chăm chú xem kịch thị uy:

- Thập cửu hoàng thúc thấy phu nhân tương lai của diệt nhi có ngọc không? Đến ôm tướng công của mình mà cũng không biết. Không hiểu cha mẹ nàng ấy đã dạy dỗ nàng ấy thế nào nữa? Cứ nhìn tiểu vương, muốn tiểu vương âu yếm, tay cũng chẳng biết vòng qua cổ tiểu vương. Nàng mà ngã xuống, tiểu vương không kéo nàng lên đâu.

- ... - Lúc này, nàng nên phối hợp nói một câu: - Đáng ghét! Vương gia chỉ biết bắt nạt người ta thôi.

Nhưng khi thoáng thấy nụ cười của Thập cử điện hạ thì nàng lại không thể lên tiếng được.

- Cha mẹ có dạy dỗ tốt đến đâu, bản thân cô ta cũng phải biết nghe lời mới được. Hoàng thúc của người đến mà cháu dâu cũng không biết cúi chào thì không phải là chuyện tốt. Cần phải dạy dỗ lại.

- Hoàng thúc đã nói thế. Từ nay về sau diệt nhi sẽ không nuông chiều nàng ấy nữa, nhất định sẽ dạy dỗ cho thật tốt để nàng ấy biết cung kính. - Cung Diệu Hoàng vừa trả lời một cách mơ hồ, vừa dùng chân rung rung kẻ nào đó.

Nàng là người thông minh. Nàng đương nhiên không cho rằng ý nghĩa của cụm từ “dạy dỗ lại” là mang nghĩa đen. Nhưng Cung Diệu Hoàng lại không nghĩ rằng nàng đã hiểu nên hấn bóp vai nàng. Trước mặt Thập cử điện hạ, hấn ghé sát tai nàng nói:

- Đến hoàng thúc cũng nhắc nhở tiểu vương nên dạy dỗ lại cô ấy.

- Ôi... - Cái tai nhỏ bị chói, não lập tức có phản ứng, nàng phát ra tiếng khó chịu khiến các vị đại nhân phía sau càng thêm bức tức.

- Việc gì phải đợi đến sau này. Hôm nay, hoàng thúc có thể thay người dạy dỗ cô ta. Còn không mau đến dâng trà cho ta? - Thập cử điện hạ giờ tay vén áo, vắt chéo chân, dạn kẻ hầu: - Pha ấm trà ngon đưa cho cô ta.

Chén trà sứ trắng được đưa đến tay Long Tiểu Hoa. Nàng ngây người nhìn chén trà trong tay mình. Nàng còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì nghe tiếng Thập cử điện hạ cười:

- Còn ngồi đó làm gì? Mau xuống dâng trà cho ta.

Long Tiểu Hoa bị tiếng cười của hấn làm cho sợ hãi, vội vàng rời khỏi lòng Cung Diệu Hoàng, bưng chén trà đi đến trước mặt Thập cử điện hạ.

- Ai cho phép cô không có phép tắc như vậy. Mời trà trưởng bối mà dám đứng sao? - Hấn dựng lông mày, nhìn nàng, hoàn toàn không thêm để ý tới khay trà nàng bưng qua.

- ... - Rõ ràng hấn biết nàng chưa bao giờ hiểu phép tắc, lại còn gây khó dễ cho nàng. Nàng bậm môi nhìn Cung Diệu Hoàng đang trông về phía mình ra ám hiệu, chuyện nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn, chuyện lớn không nhịn thì tối nay nàng sẽ phải ra đầu đường. Nàng âm thầm nuốt giận. Khó khăn lắm nàng mới đến được đây, nàng không thể dễ dàng thất bại như vậy được. Nàng mỉm cười bê khay trà cúi gập người xuống: - Thập cử hoàng thúc, cháu dâu xin mời người dùng trà.

- ...

Thập cử điện hạ ngồi trên cao, mắt hơi nhắm lại, bậm chặt môi. Thập cử hoàng thúc ư? Nàng còn dám xưng hô lung tung theo tên khốn đó sao? Ai là Thập cử hoàng thúc của nàng. Cháu dâu như nàng thì biến quách đi. Hấn chưa bao giờ hoang đường bá đường thành thân với cháu dâu của mình cả.

- Thập cử hoàng thúc, cháu dâu mời hoàng thúc dùng trà. - Thấy hấn không có động tĩnh gì, Long Tiểu Hoa hơi ngẩng đầu nhìn hấn.

- ... - Cô còn dám xưng hô với ta như thế một lần nữa xem ta có phát vào mông cho cô mấy cái không?

- ... - Long Tiểu Hoa cảm thấy đau mông. Hấn muốn đánh vào mông nàng thật sao? Thế này có coi là xâm hại cháu dâu không? Bị hấn dọa, nàng khiếp sợ quỳ xuống đất, khó khăn nuốt nước miếng, lập tức im re.

Sắc mặt Thập cử điện hạ có chút bất ổn. Hấn đón lấy chén trà trên tay nàng nhưng không uống mà đặt nó trên bàn trà khiến các quan viên được một trận huyên náo. Xem ra Thập cử điện hạ cũng không hài lòng về chuyện hôn nhân đại sự của Tiểu vương gia và đang thử thách cô ta. Có Thập cử điện hạ ở đây, nhà đầu này đừng hòng mong bước qua cửa phủ Diệu vương nhé. Ha ha! Thập cử điện hạ về triều lâu như vậy, cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Các vị đại thần đang mừng thầm và cảm thấy vô cùng hả hê, bê chén trà lên chúc nhau thì ngay sau đó, tiếng Thập cử điện hạ vang lên:

- Còn ngây người ra đó làm gì? Vừa rồi chẳng phải cô rất biết hầu hạ người khác sao? Dâng trà lên rồi ngây người ra như vậy sao?

- ...

- Còn giương mắt nhìn ta làm gì? Không phải muốn học cách hầu hạ trưởng bối ư? Còn không mau lại hầu hạ ta!

- ... - Nhích dần, nhích dần lại...

- Ta muốn ăn cái này, cái này và cái này.

- Nhưng nho và lạc đều hình tròn mà. – Liệu có gì đó bất thường không?... Không phải hấn ghét những thứ hình tròn sao? Thường ngày nhìn thấy chúng là hấn đã ghét ra mặt rồi. Sao hôm nay, hấn lại muốn ăn những thứ này chứ?

- Không cần biết chúng hình tròn hay không, chỉ cần ăn ngon là được.

- ... Làm gì có cháu dâu nào dứt đồ ăn cho thúc thúc chứ... - Cuối cùng, nàng đã phát hiện ra điều bất thường...

- ... - Hấn nheo mắt, nhìn lạnh lùng.

- Oa! Đứng đứng dừng, dừng đánh cháu. Cháu cháu cháu cháu... Hu hu!... Cháu dứt là được chứ gì... - Nàng lại bị khuất phục trước ánh mắt đó, vội vàng bứt một quả nho nhét vào miệng hấn, nhưng hấn chau mày không hài lòng trước thái độ làm lấy lệ của nàng.

- Cô vội gì sao? Ta thấy không phải cô đang hầu hạ ta. Có gì không vừa lòng thì cô nói ra đi?

- ... Cháu cháu cháu, cháu có nói gì đâu ạ?

- Có lẽ ta nghe nhầm là tay cô rất ngọt. – Hấn nắm lấy tay nàng, giơ ra trước mặt mình, chau mày. – Cô dùng đôi tay này để hầu hạ đàn ông sao?

- ...

- Cháu ta còn khen đôi tay này ngọt? Ta muốn nếm thử xem nó ngọt đến mức nào. – Nói xong, hấn cắn một cái lên bàn tay đã dứt nho cho người đàn ông khác ăn. Răng nghiêng trên bàn tay nàng, chiếc lưỡi cuộn nếm vị ngọt. Cảnh tượng đó khiến các đại thần phun cả trà trong miệng ra.

- ... Khụ khụ khụ!

Cung Diệu Hoàng cắn răng. Đúng là một chiêu độc. Trước mặt hấn mà Long Hiểu Ất dám động đến người đàn bà của hấn. Điều quan trọng nhất là cô ta còn đỏ mặt đỏ tai đưa tay mình để cho người ta đùa bỡn chứ. Không biết rút tay lại, không biết đẩy tên hoàng thúc khốn nạn đó ra, khóc thút thít chạy đến nhào vào lòng kẻ tên khốn đó không tôn trọng, bỡn cợt mình. Thế mà cô ta còn say sưa định đưa nốt cả tay kia cho người ta sao? Hấn hít một hơi thật sâu, ấn tay lên ngực, nói về khó chịu:

- Hoàng thúc làm vậy với nữ nhân của diệt nhi e là không được hay lắm.

- Nữ nhân của người ư? – Hấn cười, môi vẫn ngậm lấy bàn tay của kẻ kia, trêu đùa da thịt nàng: - Đến ôm đàn ông, cô ta còn không biết thì thực ra không đủ tư cách với tới Diệu tiểu vương gia đâu.

- Chỉ là không biết ôm đàn ông thôi mà. Tiểu vương không để ý chuyện đó. Tiểu vương sẽ tự mình dạy nàng ấy ôm như thế nào.

- Nhưng ta để ý.

- Hả?

- Với loại cháu dâu này, đừng nói là không thể qua cửa của ta mà đến cả hoàng gia gia cũng sẽ không đồng ý cho người làm càn đâu.

- Sao hoàng thúc lại ngăn cản tiểu vương vào lúc then chốt chứ? Nhưng hoàng gia gia cũng đã nói, chuyện hôn sự của tiểu vương sẽ do hoàng thúc định đoạt. Chỉ cần hoàng thúc gật đầu thì hoàng gia gia sẽ không

có ý kiến gì đâu. Tiểu vương cũng chọn được người vừa ý. Đó có thể coi như là một phần ân tình tiểu vương nợ hoàng thúc. Sau này nhất định tiểu vương sẽ đền đáp. Hoàng thúc thấy thế nào ạ?

- Không thế nào cả. Cô ta không được.

- Hả? Không được sao? Vì sao hoàng thúc lại kiên quyết là nàng ấy không được?

- Vì cô ta không biết uống rượu, không thể cùng người dự buổi yến tiệc. Vì gia cảnh cô ta nghèo hèn, không xứng với thân phận cao quý của người. Vì cô ta có cá tính ương bướng, thích nhất là diễn vở Võ Tòng đánh hổ. Vì không còn nguyên vẹn, là người đã lập gia thất.

- Cái gì? Nàng ấy đã không còn nguyên vẹn sao? – Điều cuối cùng đã khiến cho sắc mặt Cung Diệu Hoàng thay đổi.

- Gì? Hoàng thúc nói gì? Cháu không còn nguyên vẹn lúc nào. Rõ ràng là cháu vẫn còn trinh trắng... Ồi ời ối... - Lời giải thích của Long Tiểu Hoa bị Thập cửu điện hạ dùng một tay che cả bầu trời gạt phắt đi.

- Hừ! Sao Thập cửu hoàng thúc lại hiểu phu nhân tương lai của tiểu vương như vậy? – Cung Diệu Hoàng trấn tĩnh lại, dưng lông mày nói: - Cả thành Đồng Khê đều biết chuyện phu nhân tương lai của tiểu vương ngày đầu tiên bái đường đã bị bỏ, làm sao có thể nói là không còn nguyên vẹn được chứ? – Muốn dùng chiêu khích tướng với ta ư? Đừng có phí thời gian.

- Ồ! Vậy người đã từng nghe nói hai người không còn là phu thê nhưng vẫn sống dưới cùng một mái nhà mà lại chẳng hề xảy ra chuyện gì với nhau không? – Đồ quý nhỏ chết tiệt! Muốn đấu với ta ư? Người còn non lắm!

Cung Diệu Hoàng bị chặn lời, ánh mắt nghi hoặc lập tức hướng sang phía Long Tiểu Hoa:

- Vậy cũng chẳng sao. Thập cửu hoàng thúc, có trách chỉ trách nha đầu này đã lấy mất hồn phách của tiểu diệt nhà hoàng thúc rồi. Tiểu vương thương xót thân phận đáng thương của nàng ấy, chưa từng được người ta yêu thương. Cứ coi là không nguyên vẹn thì tiểu vương vẫn muốn thành thân với nàng ấy.

Thập cửu điện hạ nhìn kẻ vẫn muốn tranh giành với mình, trầm ngâm rồi thấp giọng:

- Ta quên mất là tên quý chết tiệt này cũng cưới con ngựa trắng ngu xuẩn. Thật là chướng tai gai mắt. – Một kẻ cưới ngựa trắng ngu ngốc!

Cung Diệu Hoàng kiểm soát chân, tỏ vẻ thản nhiên nói:

- Tiểu vương cứ lấy nàng ấy, rồi chém chồng cũ của nàng ấy cho hả giận là được rồi. Nếu hoàng thúc không đồng ý thì tiểu vương đành phải trái ý người. Tiểu vương nhất định lo chuyện hôn sự này, chỉ e hoàng thúc cũng không biết ăn nói thế nào với hoàng gia gia thôi.

- ... - Tên quý chết tiệt này muốn dùng Hoàng thượng để uy hiếp hẳn ư? Hừ! – Nếu đã thế thì e càng không thành.

- Vậy hoàng thúc có thể nhường một bước không ạ?

- Hay là chúng ta đánh cược một ván.

- Đánh cược ư? Chuyện nhân duyên là tình cảm nam nữ, làm sao có thể đánh cược được?

- Nếu người nhất định muốn lấy cô ta thì ta cũng không ngăn cản nữa. Nhưng nếu so sánh, các tiểu thư quyền quý trong thành, luận về dung nhan, tài đức, gia cảnh đều cao hơn cô nương này rất nhiều. Ta thân là thúc thúc, cũng mong tiểu diệt của mình có được một nhân duyên tốt. Chúng ta cùng đánh cược xem cô ta có đủ phúc phận để lấy người không?

- ... Ý hoàng thúc là gì ạ?

Thập cửu điện hạ cười rất tự phụ, đôi môi cong tuyệt đẹp, hoàn toàn không thèm để ý đến con châu chấu nhỏ trong lòng bàn tay mình. Mắt hắn lấp lánh, dịu dàng nói:

- Bảy ngày sau, người... Diệu tiểu vương gia sẽ tung tú cầu ở thành Lâm Dương này. Nhân duyên là do trời định. Ai cướp được tú cầu thì người đó sẽ được chọn. – Hắn rất muốn xem rốt cuộc con cháu cháu nhỏ trong lòng bàn tay mình có thể nhảy cao chừng nào. Hừ!

- Phì! Cung Diệu Hoàng phun ngụm trà trong miệng nổi giận.

- Cái gì? Người bảo tiểu vương, một trang nam nhi mà lại đi ném tú cầu kén vợ sao? Long Hiểu Ất, người chết quách đi!

- Ô ô ô! – Đúng rồi. Chết quách đi. Ý kiến này rất hay! Muốn nàng làm một cô nương dịu dàng mà lại đi cướp tú cầu của nam nhân sao? Hắn biến thái quá rồi. Thập cửu điện hạ! Xì! Hắn căn bản từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ miệng đến tim đều là bà mẹ kế tà ác biến thái kết hợp với một người cha có bụng dạ xấu xa mà.

63. Q.2 - Chương 63: Trước Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu

Cung Diệu Hoàng cảm thấy nhất định là ông trời đang đùa với hắn. Nếu không thì là hoàng gia thật sự đã mắc bệnh đến hồ đồ rồi. Hắn nhìn Long Hiểu Ất vẻ mặt mãn nguyện đang đứng dựa vào cột trụ lưu ly trên hành lang cung điện, tay cầm một cuộn thánh chỉ vừa mới thỉnh cầu được, đó cũng chính là món quà sinh nhật mà Thánh thượng dành cho hoàng tôn của mình. Long Hiểu Ất chẳng chút nghiêm túc, tuyên đọc thánh chỉ với diệu cười của tiểu nhân đắc ý, sau đó cầm cuộn thánh chỉ nhét vào lòng hắn, xảo quyệt vỗ vai hắn an ủi:

- Diệt nhi, chuyện tốt đấy. Tung tú cầu là hôn nhân trời định. Diệt nhi nên cố gắng làm người cháu tận hiếu với Thánh thượng, để người được vui lòng. Diệt nhi thấy thế nào?

Cung Diệu Hoàng cắn răng tiếp nhận thánh chỉ. Hắn trừng mắt giận dữ cười với tên Long Hiểu Ất tự phụ đó. Trên mặt Long Hiểu Ất hiện rõ dòng chữ: “Quý nhỏ chết tiệt, muốn làm loạn mà không hỏi hoàng thúc của người có đồng ý hay không? Định giở trò với ta ư? Vậy thì cứ thử đi. Tú cầu này, người đành phải ném thôi”.

Vậy là chuyện Diệu tiểu vương gia – hoàng tôn được Đường kim Hoàng Thượng sủng ái nhất sau sáu ngày nữa sẽ lên lầu Lân Tường công khai ném tú cầu kén vợ đã được ấn định. Lúc đó, trong thành Lâm Dương nổi lên làn sóng lớn về sự kiện này. Các thiên kim tiểu thư đều hết sức chú ý, một lòng hướng tới. Dân chúng ai ai cũng bàn tán và cảm thấy đầu óc của người hoàng tộc thật không giống với những kẻ phàm phu tục tử, chuyện nam nhân ném tú cầu mà họ cũng có thể nghĩ ra được. Về nhà, ai ai cũng luyện cho khuê nữ nhà mình tuyệt kỹ phi thiên nhưng những nha đầu này đã lâu ngày bị bó chân, ra khỏi cửa thì ngồi kiệu, đừng nói là phi thiên, mà có bước mấy bậc thang cũng là cả một vấn đề lớn.

Long Tiểu Hoa không buồn. Nàng đang vui mừng và phấn khởi trước thắng lợi đầu tiên của chồng cũ, Thập cửu điện hạ. Thêm nữa, dù gì nàng cũng được coi là một tiểu thư. Nàng hoàn toàn có thể tham gia vào cuộc tranh đoạt tú cầu hoặc là mê hoặc người chồng cũ vẫn còn chút lương tâm. Với kinh nghiệm làm tiểu nhị bao năm ở khách điểm, các thiên kim kia hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Sáu ngày trước khi tổ chức ném tú cầu, Long Tiểu Hoa buồn rầu hận đêm đó không thể tự tay giết chết tên hoàng thúc trước mặt Cung Diệu Hoàng rồi vỗ ngực nói: “Tôi sẽ lo chuyện tú cầu, Vương gia cứ yên tâm đi”.

Cung Diệu Hoàng hoài nghi liếc xéo kẻ cầm ký thi họa không thông, thơ từ ca phú cái gì cũng không biết kia, chẳng có chút niềm tin nào đối với nàng. Vẫn cảm thấy nên sai sát thủ tới buổi tung cầu giải quyết vấn đề thể diện cho hắn thì tốt hơn. Hắn nâng tay phẩy phẩy, muốn bảo nàng cứ yên tâm mà chờ đợi.

Nhưng Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu ý hắn. Nàng chỉ cảm thấy hắn có nét buồn giống như chồng cũ của nàng. Chồng cũ của nàng cũng từng buồn như vậy. Nàng bắt giác nắm lấy tay hắn, an ủi hắn như một thăm thăm:

- Cứ giao chuyện đó cho tôi. Tôi sẽ bảo vệ người. - Diệt nhi yêu quý! Nàng phải giữ kín mấy chữ đó trong lòng, sợ nếu nói ra sẽ bị hắn ngược đãi. Nhưng dù nói thế nào thì sớm muộn gì nàng cũng là trưởng bối của

hắn. Thương yêu hậu bối là việc mà một người thím như nàng nên làm. Đặc biệt là khi thúc thúc lại không ngừng bắt nạt cháu trai của mình.

- ... - Cung Diệu Hoàng ngạc nhiên trước những lời của nàng. Hắn ngậy người nhìn nàng, để nàng nắm lấy tay mình.

- Rất cảm động ư? Tôi biết là không có ai bảo vệ người mà. - Theo lời kể của ân sư hắn thì từ khi còn nhỏ hắn đã không có cha, không có mẹ, mà chỉ ở bên Hoàng đế. Thật là đáng thương! Thảo nào hắn lại có thể thực hiện những trò nham hiểm để tạo nên những thành tựu vĩ đại như vậy.

Nàng vỗ vai hắn, còn chưa kịp cảm động với tư cách là một thẩm thẩm của mình thì đã cảm thấy eo lưng bị thít chặt. “Cháu trai nàng” đang kéo mạnh nàng vào lòng, cúi xuống trán nàng như đang nhìn kỹ rồi nhắm mắt lại. Hắn đang có động tác cảm ơn nàng đã nhiệt tình an ủi mình. Đôi môi chạm vào môi nàng rồi nhích ra xa nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ. Theo phản xạ, nàng lùi lại sau thì bị hắn giữ chặt lấy gáy kéo về phía trước và bịt chặt môi nàng bằng đôi môi hắn.

- Tiểu vương tin cô một lần. Không bắt được tú cầu, tiểu vương sẽ động phòng với cô trước.

- Xi! – Trên thế gian này, làm gì có đứa cháu nào lại ép thẩm thẩm đi cướp tú cầu của mình, lấy cái hôn ra để làm phần thưởng khích lệ, lấy chuyện động phòng ra để trừng phạt chứ?

Trước khi tổ chức ném tú cầu bốn hôm, Long Tiểu Hoa đã hối hận vì nàng hoàn toàn không ngờ rằng kế sách lần này của Thập cửu điện hạ lại thâm hiểm tới vậy. Từ nhỏ đến lớn, nàng nói nhiều nhất và lưu loát nhất chính là miệng nói bừa. Chồng cũ của nàng chưa bao giờ kỳ vọng nàng có thể khá hơn nên mắt nhắm mắt mở chẳng để ý. Nhưng Diệu tiểu vương gia lại tỏ ra kỳ vọng quá cao và quá nhiều ở những lời nói của nàng.

- Cô dám hối hận sao? – Cung Diệu Hoàng nhìn chằm chằm vào nàng, dồn nàng vào góc tường. Hắn giơ chân đạp lên tường, ngăn mọi đường thoát thân của nàng.

- Tôi sẽ chết mất. Tôi cũng không muốn rơi vào tình cảnh này chút nào. Nhưng ai bảo hắn lại đưa thêm cái quy tắc mang tính phá hoại như vậy chứ?

Long Tiểu Hoa hiểu rất rõ, Long Hiểu Át có thể nham hiểm đến mức nào? Ném tú cầu kén vợ đúng là rất phù hợp với cá tính biến thái của hắn, thế nhưng có một vài điều khoản mà đúng là chỉ ở điều kiện của một Thập cửu điện hạ mới có thể nghĩ ra. Ném tú cầu thì ném. Nam ném nữ bắt cũng chẳng sao. Cạnh tranh giữa các cô nương về sức khỏe, nhảy cao, sức kiên trì. Đó cũng là nghĩ cho Tiểu vương gia mà. Hơn nữa, nó cũng rất công bằng nhưng...

- Làm gì có ai đưa ra quy tắc nhà mẹ đẻ cử người tới cướp tú cầu bao giờ chứ? Thế nào là độ thể lực? Không có thể lực thì đứng qua một bên. Đây đúng là kỳ thị mà. Quy tắc bắt công như vậy thì Vương gia bảo tôi lấy gì để đi cướp tú cầu chứ? Vương gia không nghe bên ngoài đồn thế nào sao? Mấy tiểu thư các quan lớn ăn no không có việc gì làm đã bắt đầu thuê sát thủ giang hồ và hiệp khách độc môn rồi đấy. - Nàng chỉ muốn giúp cháu mình lấy quả tú cầu chứ không muốn đem tính mạng ra đùa.

- Tôi sẽ bị giết chết mất. Tôi không muốn, không đến, không chơi nữa. - Nàng lắc đầu quày quẩy, cho hắn biết lòng yêu cuộc sống của mình. Thể lực nhà nàng yếu ớt, chỉ còn toàn người già và nữ nhi, không đấu nổi với người ta đâu.

- Ai chơi với cô? - Cung Diệu Hoàng hỉ mũi vào thái độ của nàng. Hắn giận dữ nói: - Không phải cô muốn bảo vệ tiểu vương sao?

- Tôi lấy cái gì để bảo vệ Vương gia đây? Tôi yếu đuối, trói gà không chặt. Không kịp chạm vào quả tú cầu thì đã bị những kẻ xấu xa dùng dao chém chết rồi. Hu hu... Thúc thúc của Vương gia chắc chắn chẳng còn chút tình nghĩa gì với tôi nữa rồi. Đến cả chiêu thức độc ác như vậy mà hắn cũng nghĩ ra được.

- Cô cần tình yêu của hắn làm gì? Hừ! Có tiểu vương là được rồi. Chỉ cần cô giúp tiểu vương lấy được tú cầu, có muốn bao nhiêu tình yêu, tiểu vương đều có thể dành cho cô.

- ... - Nàng cần nhiều tình yêu của cháu trai để làm gì? Cho dù trở thành người thím được cháu trai yêu thương nhất thế gian này thì cũng chẳng có gì đáng tự hào cả.

- Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ theo tiểu vương đi học võ công.

- Hả? Bốn ngày, chỉ có bốn ngày thôi. Vương gia muốn tôi học thứ võ công gì để đi cướp tú cầu đây? – Nàng khóc dở mếu dở, không duỗi thẳng nổi ngón tay của mình ra. Nàng chỉ muốn dựa vào cháu trai để tìm chồng cũ của mình mà thôi. Tại sao ông trời lại gây khó dễ cho nàng như vậy chứ? – Vương gia có người nào võ công thật sao siêu, thật tuyệt thế thì báo mấy người đó đến luyện chân khí, tiên đan, Thiên sơn tuyết liên gì đó tẩm bổ cho tôi để tôi có khả năng phi thiên chỉ sau một đêm đi.

- Phi thiên chỉ sau một đêm cũng được. Nhưng cô không sợ tẩm bổ những thứ đó có thể làm cô chảy máu cam sao?

- Vậy vương gia bảo tôi phải làm thế nào? Hay là vương gia tìm mảnh lụa trắng treo tôi trước lầu Lân Tường để tôi thè lưỡi giả chết dọa cho họ sợ chết khiếp đi?

Cung Diệu Hoàng nhìn nàng vò đầu bứt tai lo lắng thì bất giác hạ giọng nhưng tư thế đập tường chặn con gái nhà lành thì vẫn không thay đổi:

- Tiểu vương cũng không kỳ vọng cô có thể học được tất cả. Tiểu vương chỉ muốn xem thái độ muốn bảo vệ tiểu vương của cô thế nào thôi? Cô lo lắng làm gì chứ?

- Tôi có thể không lo lắng sao? Vương gia ngồi trên lầu nhìn mọi người tranh giành, còn tôi phải ở phía dưới bán mạng vì vương gia.

- Không phải bán mạng vì tiểu vương mà là bảo vệ tiểu vương. - Hấn khoanh tay trước ngực nhấn mạnh.

- ... - Có cần phải nhấn mạnh sự khác biệt như vậy không? Nàng cảm thấy từ “Bán mạng” thể hiện sự nguy hiểm đến tính mạng của nàng hơn mà. Từ “Bảo vệ” hình như hơi cao cấp so với hành động của nàng.

- Cô chỉ cần đi học thôi. Bắt đầu tập từ đứng tấn cũng được, tiểu vương đã có đối sách rồi. Ha ha!

- Vương gia có cách gì vậy? - Long Tiểu Hoa bán tín bán nghi chớp chớp mắt, chỉ vào mũi hấn: - Không phải nói “phần thưởng” không được tham gia, vi phạm sẽ bị tước quyền sao?

- Ai là phần thưởng?

- Thắng thì có thể đem đồ đi. Không phải là phần thưởng thì là gì?

- Cô phải nói tiểu vương là “đồ” của cô mới đúng. - Nhất định phải thắng, là thứ thuộc về một mình mình. Như vậy mới đủ khí phách, khí thế chứ. Xì! Phần thưởng vớ vẩn gì chứ?

- Hả? Tôi đâu dám. - Nàng liếc mắt nhìn hấn. Nàng không hiểu làm sao những câu nói đàn bà như vậy lại có thể phát ra từ miệng của vị tiểu vương gia này chứ? Thật kỳ quái.

- Dù cô không tin vào bản thân mình thì lẽ nào cô không tin cả tiểu vương sao? - Hấn dựng lông mày đầy tự tin.

- Tôi tin tưởng Vương gia mới xui xẻo... Tôi còn chưa kịp nhìn thấy quả tú cầu thì đã bị đám sát thủ giang hồ biến thái giết rồi. Hu hu... Đừng đừng đừng giết tôi. Tôi tin là được chứ gì... Vậy bây giờ tôi... - Nàng ôm đầu sợ hãi.

Cung Diệu Hoàng chỉ ra đình viện nói với nàng:

- Mau tập đứng tấn! - Hứ! Hấn không thể để mình mất mặt vì nha đầu này được.

- ...

Sau đó, dưới ánh mặt trời chói chang, Long Tiểu Hoa phải cố sức tập luyện để cướp quả tú cầu nhân duyên của “cháu trai”. Nàng tập một mạch đến tận khi màn đêm buông xuống, liên tục than thở thế giới này thật kỳ quái, nàng phải vì nhân duyên của tiểu diệt nhà mình mà khổ luyện suốt ngày đêm.

Cùng lúc đó, một người mặc đồ trắng xách kiếm bạc đứng trước cổng một phủ đệ sừng sững. Người đó nắm chặt thanh kiếm bạc trong tay nhìn tấm biển trên cổng phủ đó...

Phủ Huyền vương.

Chữ “Huyền” đúng là phong hiệu của Thập cửu điện hạ và cũng là phong hiệu thừa kế của Huyền phi, mẫu phi của Thập cửu điện hạ. Người đó cất bước lên bậc thang, gót chân không hề chạm đất. Nghe có tiếng chó sủa hung hãn bên trong, hần chau mày, đang hoài nghi thì bỗng có mấy con chó săn dữ tợn từ trong cổng lao ra. Thật kỳ lạ! Ngoài đường có vài ba người qua lại nhưng những con súc sinh đó chẳng cần ai, mà cứ bỏ nhào về phía người mặc áo trắng là hần.

Hần nhún chân, không vội vàng bay lên nóc nhà, nhìn mấy con chó không biết mệt mỏi liên tục sủa ầm ĩ kia. Vì sự huyền ảo đó mà Thập cửu điện hạ mới từ thư phòng bước ra.

Long Hiểu Át mặc chiếc áo màu đen có hoa văn hình trúc ngẩng đầu nhìn người đang đứng trên nóc nhà mình mà không hề bất ngờ. Hần mỉm cười:

- Họ Bạch quả nhiên khôn lanh. Người định đứng trên đó bao lâu chứ?

Bạch Vô Ưu đứng trên nóc nhà, chấp tay nói với Long Hiểu Át:

- Tại hạ phụng mệnh thiếu chủ đến giao thanh kiếm nhà họ Bạch này cho Thập cửu điện hạ định đoạt.

Nói xong, hần ném thanh kiếm trong tay xuống. Thập cửu điện hạ đón lấy thanh kiếm, giơ lên ngắm. Hồi ở nhà họ Long, Bạch Phong Ninh cứ muốn đưa thanh kiếm nát này cho hần. Hần biết Bạch Phong Ninh có ý gì. Bạch Phong Ninh muốn phò trợ Thập cửu điện hạ hần. Hần giữ thanh kiếm nhà họ Bạch trong tay thì không chỉ có thể sai khiến được một mình Bạch Phong Ninh mà bất cứ người nào nhà họ Bạch cũng đều theo lệnh hần. Tên họ Bạch này thật sự luôn nhắc nhở hần cướp ngôi đoạt vị.

Lần này, hần không từ chối nữa, cầm thanh kiếm trong tay, ngẩng đầu lên hỏi:

- Người đó đâu?

- Thiếu chủ... cùng tại hạ đi được nửa đường thì bảo tại hạ đổi y phục để che mắt thiên hạ rồi sai tại hạ mang kiếm đến trước. Thiếu chủ sẽ đến sau.

- Hừ! – Long Hiểu Át hứ một tiếng lạnh lùng: - Đổi y phục để che mắt thiên hạ?

- ... - Bạch Vô Ưu không hỏi. Hần chỉ biết thiếu chủ cười hì hì muốn đổi y phục với mình chắc chắn không phải là chuyện hay. Quả nhiên... thiếu chủ đã làm gì đó chọc giận Thập cửu điện hạ: - Trước khi chia tay, thiếu chủ còn dặn tại hạ chuyển lời đến Thập cửu điện hạ. Những chuyện gì không cần gấp thì đừng vội. Mong Thập cửu điện hạ xem xét chuyện của Hữu tướng, để lại cho người ta con đường thoát. Đừng tuyệt đường sống của người ta.

- ... - Hần cúi xuống không nói gì. Lời khuyên giải của Bạch Phong Ninh khiến hần phải suy nghĩ. Đúng là hần đã phạm vào điều cấm kỵ. Mỗi bước đối phó với phụ hoàng, hần đều phải hết sức cẩn thận. Chiêu thức của phụ hoàng hư hư thực thực, rất khó phán đoán: - Rốt cuộc tên đó còn la cà trên đường làm gì?

Hần cần Bạch Phong Ninh đến giúp hần ngăn một khoảng cách quan hệ cha con.

- Thiếu chủ đã cứu không ít cô nương có phân thân đáng thương trên đường đi nên mới đến muộn.

- ... - Hừ! Hần thật giống như kẻ khốn nạn kia, nghiện trò chơi bạch mã hoàng tử.

- Điều quan trọng nhất là... thiếu chủ đã tiêu sạch tiền đi đường... - Cô nương này một ít, cô nương kia một ít, cuối cùng thì hai người bọn họ chỉ còn có thể hít gió sống qua ngày.

- ... Hần đợi ta đến cứu té sao? - Long Hiểu Át liếc nhìn Bạch Vô Ưu trên nóc nhà.

- Không đâu ạ. Trước khi tại hạ và thiếu chủ chia tay, thiếu chủ nói có thể sẽ đến làm khách ở nơi nào đó vài ngày.

Làm khách ư? Lại là đi ăn quýt chứ gì? Không biết nhà nào lại gặp xui xẻo đây?

64. Q.2 - Chương 64: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu - Tiểu Bạch Giá Đáo

Long Tiểu Hoa tập đứng tấn ở tiền đình của phủ Diệu vương. Hai chân nàng đứng giống như một con ếch, chẳng giống con gái nhà lành chút nào, hai tay nắm chặt, ép bên eo, mắt nhìn về phía trước, hướng về vật làm mục tiêu. - Thêm một khắc đứng tấn nữa là bộ tiểu thuyết mới xuất bản sẽ thuộc về tôi. Vương gia nói rồi đấy nhé. Không được nuốt lời đâu đấy.

Cung Diệu Hoàng ngồi trên một chiếc ghế đá, cầm cuốn tiểu thuyết trên tay vung vẩy. Muốn bắt la làm việc thì cũng phải bỏ cà rốt ra nhử. Muốn bắt Long Tiểu Hoa làm việc thì chỉ có đem tiểu thuyết ra nhử thôi. Rõ ràng là hần có thái độ không được hài lòng lắm với người bảo vệ như nàng:

- Cô đứng tấn suốt ba ngày rồi mà vẫn không đạt được mức nửa canh giờ. Thế mà cô còn đòi tiểu vương cho cô đọc tiểu thuyết sao? Cô có biết xấu hổ không thế?

- Này, tôi chịu đứng tấn vì Vương gia đã là tốt lắm rồi. Những việc tẻ nhạt kiểu này vốn chẳng thích hợp với tôi chút nào.

Câu “Vì Vương gia” nghe có vẻ xuôi tai đấy. Cung Diệu Hoàng thấy dễ chịu. Hần với tay nhắc ấm trà sứ bạch ngọc rót một chén trà hoa cúc đặt trước mặt nàng, ồm một tiếng. Nàng vừa thấy có nước uống liền cúi xuống, bê chén trà lên làm một ngụm lớn.

- Uống từ từ thôi. Tiểu vương cướp mất trà của cô sao? - Hần nhìn bộ dạng vội vã đó, đang định giơ tay vỗ lưng cho nàng nhưng tay vừa giơ lên thì hần lại nhớ ra điều gì đó và dừng lại. Hần ngược mắt lên, ra vẻ thần nhiên như không hỏi: - Tiểu vương hỏi cô hai việc. Cô phải nói thật cho tiểu vương biết.

Đáp lại hần là tiếng uống “ừng ực”. Thực tế là nàng đang mãi uống nước nên chẳng có đầu óc nào để nói dối hần.

- Bạch Phong Ninh đó không hề có quan hệ thân thiết gì với cô đúng không? - Hần đẩy chén trà lên cho nước đổ vào cổ họng nàng nhiều hơn.

- Ừng ực ừng ực!

Ừm... Coi như là từ “Đúng”. Câu trả lời tạm chấp nhận được.

- Cô và Long Hiểu Át chưa từng động phòng đúng không?

- Ừng ực ừng ực... ồ... ừ... ừ... ừ...

- Thực sự là hai người đã từng động phòng rồi sao? Chuyện đó xảy ra khi nào? Cô phun nước trà ra nghĩa là sao?

- Khụ khụ khụ! Khụ khụ! Ối mẹ ơi!

Nàng bị sặc nước trà phun cả qua mũi rồi. Mẹ ơi, hần thật kỳ dị! Hần muốn hỏi sao không hỏi lúc bình thường, lại đợi khi nàng đang khát nước để hỏi câu hỏi này chứ?

- Tôi động phòng khi nào chứ? Sao tôi lại không biết? - Đem động phòng đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ đó thật chẳng vui chút nào. Nàng tuyệt đối không thừa nhận đó là động phòng. Hừ! Nếu nàng thông minh hơn một chút thì sáng sớm hôm đó đã “ăn” luôn chồng cũ của mình rồi. Quan tâm làm gì chuyện hần có yêu hay không yêu, cứ biến hần thành người của mình rồi hãy nói. Đám tiểu thuyết mà nàng hay đọc chẳng phải vẫn dạy, nam nhân sau khi bị nữ nhân thu phục thì sẽ rất nghe lời đó sao. Hừ! Nàng sẽ không phải khổ sở tập đứng tấn ở đây nữa. Chẳng lẽ hần dám không thừa nhận chuyện đã xảy ra với nàng.

- Hừ, quả nhiên hôm đó hần đã lừa ta. Nếu Long Hiểu Át thực sự dám nuôi cả con quỷ nhỏ mới mười một tuổi như lời hần nói, thì đợi khi thành đại nghiệp rồi, việc đầu tiên Cung Diệu Hoàng này làm sẽ là khai trừ loài cầm thú như tên thú thúc đó ra khỏi hoàng tộc.

- Lẽ nào từ hôm ấy, Vương gia đã bắt đầu hoài nghi về trình tiết của tôi? - Long Tiểu Hoa nghi ngờ nhìn hần. Nàng vốn không tin vào đồng minh của mình. Làm gì chứ? Nàng còn nghĩ hai người bọn họ rất hiểu nhau cơ. Kết quả hần lại nghi ngờ sự trong trắng của nàng chỉ bởi một câu nói của gã chồng cũ. Hần dùng ánh mắt đó nhìn nàng bao nhiêu hôm rồi? Trước mặt chồng cũ của nàng thì nói cái gì mà xót xa nàng thân

thể đáng thương, nhất định phải thành thân với nàng..., tất cả chỉ là nói láo. Đàn ông đúng là loại động vật dễ bị kích động. Thảo nào người ta nói không nói tin lời đàn ông lúc ở trên giường.

Cung Diệu Hoàng chẳng ừ hừ gì, chỉ thản nhiên đặt chén trà xuống ghế đá rồi đẩy một chiếc hộp giấy để sẵn trên bàn đến trước mặt nàng:

- Cái này cho cô.

- Thứ gì vậy?

- Y phục cô cần mặc ngày bảo vệ tiểu vương.

- Không phải chỉ cướp tú cầu thôi à? Cần gì phải ăn mặc cầu kỳ như vậy tới chém giết chứ? - Nàng liếc mắt nhìn bộ xiêm y mà hần đã mở hộp để lộ ra. Chất vải tuyệt đẹp, màu đỏ tươi xen xám. Lẽ nào hần sợ nàng không có chút khí thế gì đó? Vì sợ nàng vừa xuất hiện đã bị người ta đâm chết nên mới muốn nàng mặc bộ xiêm y này để có cảm giác tồn tại hơn một chút sao?

- Không đâu. Tiểu vương sợ cô vừa xuất hiện đã bị người ta cầm dao chém chết rồi. Đây là bộ áo giáp mà tiểu vương đặt làm riêng cho cô.

- ... Vậy tại sao Vương gia không chọn màu nhã nhặn một chút?

- Hử? Màu này không đẹp sao? - Hần chẳng thấy màu sắc này có vấn đề gì cả.

- Nếu tôi bị người ta đánh, Vương gia lại cho tôi mặc màu đỏ thì chẳng phải là càng dễ bị chú ý hơn sao? Kế hoạch của tôi là đợi họ hỗn loạn tranh giành rồi mới ra nhặt tú cầu. Bộ y phục quá nổi bật này không an toàn chút nào.

- Tiểu vương thích màu này. - Hần liếc mắt nhìn nàng, nhấn mạnh.

- ... Tôi cảm thấy Vương gia định đưa tôi vào chỗ chết.

Nàng đang định tiếp tục kháng nghị việc phẩm chất và địa vị của hần rất có thể sẽ khiến cho nàng bị rút ngắn tuổi thọ, thì bỗng thấy một người hầu bước đến gần, rón rén cúi xuống thì thầm gì đó vào bên tai hần.

- Bắt được rồi ư? - Hần vui mừng nhìn ra ngoài và đứng dậy: - Đúng là hần chứ? Hần rất thích chơi trò đổi y phục để che mắt thiên hạ đấy.

Người đó gật đầu rồi lại cung kính nói:

- Chắc là không nhầm đâu ạ. Bây giờ Chúa thượng có thể đi xem không ạ?

- Đi thôi. - Nói xong, hần cất bước đi nhưng khi ngoái đầu lại thì thấy Long Tiểu Hoa đang nhìn mình với ánh mắt “Vương gia mau đi đi. Tôi được nghỉ ngơi rồi”. Hần tiện tay chạm vào cuốn tiểu thuyết trên bàn, hứ một tiếng nói: - Tiểu vương có thể tới kiểm tra đột xuất. Nếu cô không luyện tập, tiểu vương sẽ xé tất cả những cuốn sách tiểu vương đã mua trước mặt cô đấy.

- Xi! - Hình phạt vô cùng nham hiểm và tàn khốc này lại nhằm trúng vào Long Tiểu Hoa nàng.

Cung Diệu Hoàng đi theo kẻ hầu, bỏ lại Long Tiểu Hoa tiếp tục khóc dở mếu dở với việc tập đứng tấn nhưng mãi đến tận mặt trời lặn cũng không thấy vị đại nhân đi kiểm tra đột xuất đến. Nàng cảm thấy mình đã luyện tập hết sức, bóp cánh tay mỗi như đi về phía hậu viện. Đã đến giờ ăn cơm. Nhịn đói thì cũng không thể biến nàng thành nữ hiệp chỉ sau một đêm. Tốt nhất nàng nên ăn cho no bụng cái đã.

Nàng đang định đi vào nhà bếp thì nghe trong nhà kho có giọng nói quen thuộc.

- Cung đại thiếu gia, sao thiếu gia vội vàng bắt Bạch mỗ đến làm khách vậy? Thật là thịnh tình khó từ chối. Nhưng chắc gần đây, thiếu gia còn bận chuyện tú cầu. Làm gì có thời gian để ý xem khi nào Bạch mỗ vào kinh. Lúc này, thanh kiếm nhà họ Bạch không có ở trong tay Bạch mỗ.

- Vớ vẩn! Bây giờ người đang ở trong tay tiểu vương. Chuyện tiểu vương muốn người làm, người có thể không làm sao?

- Cung đại thiếu gia, thế này thì thiếu gia gây khó dễ cho Bạch mỗ quá. Bạch mỗ là một trang nam nhi, sao có thể đi tranh cướp tú cầu nhân duyên của thiếu gia cùng các cô nương xinh đẹp đó được?

- Xi!

Bây giờ lại chuyện gì nữa đây?

Rõ ràng đó là tiếng của Bạch Phong Ninh mà. Hắn đã vào thành Lâm Dương rồi sao? Lại còn bị Diêu tiểu vương gia bắt giữ nữa? Bị nhốt trong kho củi, nơi thường hay giam cầm nữ nhân vật chính sao? Lại còn còn còn còn, còn bị ép đi cướp tú cầu nhân duyên của cháu trai nàng? Nghĩ lại, lần đầu tiên cháu trai nàng bắt cóc nàng cũng là để ép buộc Bạch Phong Ninh. Lẽ nào cháu trai nàng và tiểu thúc của nàng...

Xi! Liệu có phải nàng lại phát hiện ra bí mật gì ẩn chứa đằng sau không? Đây là thế giới thối nát gì thế này? Cứu với!

Long Tiểu Hoa rút đầy đang định chạy thì bị giọng ra lệnh của Cung Diêu Hoàng gọi giật lại:

- Đến cả nghe lén mà cô cũng không biết sao? Cô vào đây cho tiểu vương! - Cô ta không biết tiếng “Xi!” của cô ta đã làm lộ bản thân sao? Rõ ràng là nó chẳng khác gì cô ta trưng biển nói với mọi người rằng “Long Tiểu Hoa đang ở đây”.

- ... - Im lặng một lúc. Ngoài cửa không hề có động tĩnh gì.

- Họ Long kia, cô mà dám chạy trốn, nhất định tiểu vương sẽ dạy cho cô biết thế nào là lễ độ khi nghe lén người khác nói chuyện đấy.

Xoạch một tiếng, Long Tiểu Hoa vội vàng mở cánh cửa kho củi ra. Nàng hớn hỏ chào vị đại hiệp mặc đồ đen: - Thật trùng hợp! Thật trùng hợp!

Cung Diêu Hoàng đang ngồi trên ghê khoan tay trước ngực chẳng buồn quay ra, mặt hắn vẫn nhìn về phía Bạch Phong Ninh. Còn sắc mặt của Bạch Phong Ninh lại như muốn nói: “Long Nhi, tốt nhất là muội nên giải thích một chút. Muội ở đây làm gì thế?”.

Cung Diêu Hoàng thấy nàng bước vào, chỉ ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho nàng mau chóng bước đến bên cạnh mình. Hắn ngoái đầu nhìn Bạch Phong Ninh lên tiếng:

- Chúng ta nói thẳng nhé. Mai là ngày tổ chức ném tú cầu. Tiểu vương muốn Bạch Phong Ninh người làm người nhà của cô ấy, thay cô ấy cướp tú cầu.

Long Tiểu Hoa đang định bước lại gần thì Bạch Phong Ninh cười mà như không:

- Cung đại thiếu gia đang nói đùa với Bạch mỗ ư? - Muốn hắn giúp đối tượng lên lút hẹn hò của mình đi cướp tú cầu nhân duyên và trở thành người của kẻ khác sao? Lại còn muốn hắn làm người nhà đưa nàng lên kiệu hoa? Ai nói cho Cung đại thiếu gia hắn biết, phong độ của Bạch Phong Ninh chỉ có đến thế thôi sao?

- Ai nói đùa với người? Cô ấy đã nhận lời tiểu vương. Ngày mai, cô ấy muốn đi cướp tú cầu của tiểu vương.

- Long Nhi, muội nói cho hắn biết là muội nói đùa đi. - Dù sao nàng cũng thường xuyên nói đùa mà. Nói đùa một câu với Cung Diêu Hoàng cũng chẳng có gì là lạ cả.

- Ai bảo cô ấy nói đùa. Cô ấy đã hứa sẽ bảo vệ sự trong trắng của tiểu vương rồi.

- Thiếu gia không nói cho cô ấy biết, sự trong trắng của thiếu gia đã mất từ năm người mười bốn tuổi rồi sao? - Một cô nương lầu xanh đã nói thế với hắn. Tốt thôi, muốn kéo người tụt xuống thì sẽ cùng tụt xuống.

Cung Diêu Hoàng bị người ta nói trúng, lập tức trở nên gian xảo:

- Hừ! Tiểu vương đường đường là một trang nam nhi. Tiểu vương cần giữ sự trong trắng đó làm gì? Chỉ có nữ nhân bọn họ mới cần so đo, giữ gìn thứ đó thôi.

- Tốt lắm! Long Nhi, chúng ta đi thôi. Hắn nói hắn không cần giữ sự trong trắng làm gì mà. - Nói xong, Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng giành lấy tay nàng, đứng lên, phủ áo rồi kéo Long Tiểu Hoa đang ngây người không hiểu gì ra ngoài. Hắn vốn chỉ không còn tiền thuê xe mà thôi. Giờ hắn đã đến kinh thành rồi. Cung đại thiếu gia đã hết giá trị lợi dụng, một cước đá văng tên đó ra là tốt nhất.

Người còn mãi chờ đợi kia mãi sau mới sực tỉnh lại. Nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn kẻ đang kéo cổ áo mình, chớp mắt hỏi:

- Huynh là... Bạch Phong Ninh sao?

- ...- Bạch Phong Ninh bước ra đến cửa thì dừng chân, quay mặt lại cười mà như không, rồi nói: - Chẳng lẽ còn có ai khác gọi muội là Long Nhi?

- Xi! Huynh làm gì mà lại mặc đồ đen thế? - Long Tiểu Hoa nhìn bộ đồ đen hần đang mặc. Cuối cùng, khi hần ghé sát lại gần, nàng mới tin rằng nửa tháng trước, khi tên nam nhân này chính là kẻ đã phủ áo, lên ngựa đi đến kinh thành, hại nàng còn tưởng mình nhận nhầm người. Hần thật sự biết giày vò người khác. Nàng đã ở kinh thành bao lâu rồi mà giờ hần mới bị bắt đến.

- Ta đổi y phục thì muội liền không nhận ra ta sao? Long Nhi, cách muội chọc giận người khác cũng thật khác thường. - Hần đã chơi chán cái trò bạch mã hoàng tử ở trên đường đến kinh thành rồi. Nàng không cần phải giúp hần luyện tập thêm nữa.

- Chúng ta vốn đang giận nhau, ai biết được liệu huynh có đột nhiên gây khó dễ cho tôi hay không. Nếu vừa bước vào cửa, tôi đã lớn tiếng gọi huynh mà huynh lại nhẩn tâm nói không biết tôi thì tôi sẽ mất mặt lắm. - Kinh nghiệm này thật đáng sợ! Nàng không muốn trải qua nó một lần nữa.

- Được thôi! Ta sẽ uội thể diện. Ta không chỉ quen muội mà chúng ta còn rất thân thiết, thân thiết đến mức bây giờ ta muốn đưa muội đi. Đủ rồi chứ? Chúng ta đi thôi. - Muốn làm hòa cũng không cần có mặt Cung Diệu Hoàng. Cung Diệu Hoàng đã trối hần lời đến kinh thành, bất chấp danh hiệu gia thế võ lâm của hần. Hần nhớ kỹ mối thù này. Ngày mai, hần sẽ đứng trên lầu cao nhìn Cung Diệu Hoàng bị các cô nương trong toàn thành tranh giành. Hứ! Thật là sướng khoái!

Bạch Phong Ninh nói xong liền nhấc gót rời khỏi kho củi nhưng lại nhanh chóng bị mấy người mặc đồ đen vây quanh.

- Bạch Phong Ninh, người coi tiểu vương ta chết rồi sao? Trước mặt tiểu vương mà dám đưa người đàn bà của tiểu vương đi?

- Người đàn bà của thiếu gia ư? Không phải cô nương lâu xanh năm thiếu gia mười bốn tuổi sao? Bạch mỗ còn nhớ thiếu gia đã dành sự trong trắng của mình cho cô ta rồi mà. Hứ! Sự trong trắng của cô nương bên cạnh ta đây rất quan trọng. Đâu có như sự trong trắng của Cung đại thiếu gia. Long Nhi, chúng ta đi thôi.

- Quan hệ không rõ ràng với hai người đàn ông, còn dám nói hần phong lưu khắp nơi. Đây đã từng là sở trường của hần. Sao nàng lại học được chứ?

- Nhưng sự thật tôi đã hứa sẽ giúp hần cướp tú cầu. - Tiếng nói lí nhí vang lên.

- Long Nhi, ta nghe không rõ. Tốt nhất là muội nên nói lại và nói to lên đi. - Hần không tin vào tai mình khi nghe những điều Long Tiểu Hoa vừa nói.

- Ư ư ư! - Hần ép nàng vào tường và còn lấy tay bịt miệng nàng lại, nàng lấy cái gì mà nói đây?

- Cô ấy nói cô ấy đã hứa ngày mai sẽ giúp tiểu vương cướp tú cầu. - Cung Diệu Hoàng từ phía sau bước lên vài bước, lặp lại trọn vẹn câu nói của kẻ đang ú ớ không thể nói ra được.

- Long Nhi! - Bạch Phong Ninh gọi tên nàng thật dịu dàng, kề sát mặt nàng nói: - Tốt nhất muội đừng nói với ta là muội đã để ý đến tên cưỡi ngựa trắng ngu xuẩn này rồi nhé. - Nếu nàng dám nói nàng vẫn chưa chán trò chơi bạch mã hoàng tử thì hần sẽ lập tức mượn chiêu thức của chồng cũ nhà nàng mà ấn nàng xuống đất đánh ột trận.

- Đó là cháu trai của tôi. Lẽ nào tôi có thể nhìn người ta bị đám nữ nhi trong toàn thành tranh giành? Chồng cũ của tôi không nhận tôi. Ít nhất người ta cũng đã giữ tôi lại. Tôi thân là thẩm thẩm của người ta, cũng nên báo đáp chút gì đó chứ. - Nàng cố gắng nói qua kẽ tay hần.

- Hiểu Ất quả thật không nhận muội sao?

- Nụ cười nham hiểm của huynh là ý gì?

- Không phải muội đang cùng kẻ này hợp sức đấu với Hiểu Ất đấy chứ?

- ... - Được rồi. Mưu kế của họ dễ dàng bị bại lộ như vậy đấy. Nhưng kẻ bảo vệ người cha này đã lên tiếng. Nàng muốn bỏ chạy. Nàng thật chẳng có chút phong độ nào.

- Ngu xuân! - Bạch Phong Ninh chẳng chút lưu tình buông một câu đánh giá. Hai kẻ này muốn hợp tác để đấu với trời sao? Châu chấu nhảy thế nào thì cũng vẫn chỉ là châu chấu mà thôi. Cho dù có nhảy cao đến mấy cũng không thể thoát khỏi số phận bị người ta đập. Có điều có cao nhân chỉ dạy, đấu lại hay không cũng rất khó nói. Hắn nhếch môi cười nham hiểm. Lễ vật hậu hĩnh của hắn là cuốn Đại tẩu, tận hưởng đi không biết có còn nguyên vẹn không? Dù gì hắn cũng đã dâng lên Thập cử điện hạ lễ đó rồi. Hắn nhướng mày: - Hừ! Đột nhiên tâm trạng ta rất tốt. Nếu đã như vậy thì ta đồng ý chơi trò này. Thế nhưng, ta có một điều kiện.

- Có điều kiện gì, mau nói cho tiểu vương biết. Thả cô ấy xuống đi đã. - Cung Diệu Hoàng nhìn Long Tiểu Hoa bị Bạch Phong Ninh treo trên không trung, hai chân lơ lửng mà chau mày. Nha đầu này chẳng có chút tự giác gì cả. Bị người ta uy hiếp mà cũng không biết đường làm nũng cầu xin sao? Thật uổng công hắn đã huấn luyện nàng.

- Đó là điều kiện giữa Bạch mỗ và Long Nhi. Cung đại thiếu gia, đây là chuyện ân oán riêng tư của hai người bọn ta. - Hắn cong môi nở nụ cười khiến người ta thấy ghét, khiêu khích kẻ đang cảnh giác cao độ: - Ta hứa sẽ giúp muội cướp tú cầu, nhưng muội phải hứa với ta...

- Cái... cái gì...

- Muội ôm hai tay trước ngực làm gì?

- Thái độ của huynh khiến tôi nghĩ mình phải làm như vậy.

- Tạm thời ta không cần sự trinh trắng của muội. Ta chỉ cần muội hứa với ta... - Hắn dừng lại, đặt nàng xuống đất, gõ đầu nàng nói: - Không được giận ta nữa.

- Hả?

- Chúng ta sẽ cùng lo chuyện đó. Muội không được nổi giận với ta, không được không tin ta, không được hoài nghi ta, được chứ?

- ...- Nàng ngậy người và bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

- Yêu cầu rất đơn giản. Long Nhi, những điều khác, ta có nói thì muội cũng không làm được. Đúng không?

- ... - Nàng nhìn xuống chân mình.

- Nhận lời với ta đi.

- ... Được...

- Cô giỏi lắm! Ai cho cô dũng cảm khi nói chuyện với hắn chứ? Ai cho cô nhận lời hắn? Từ chối hắn đi! - Cung Diệu Hoàng nổi giận bước lên phía trước: - Họ Bạch kia, người lại giở trò dỏ nữ nhân của người khác sao? Người coi tiểu vương chết rồi sao?

Trước mặt hắn mà dám dụ dỗ người của hắn. Thật đúng là không muốn sống nữa mà.

Bạch Phong Ninh nhìn lại Cung Diệu Hoàng ở phía sau cười:

- Cung đại thiếu gia không nên thêm muốn nữ nhân đã thuộc về người ta. Luận vai vế, cô ấy còn là Thập cử hoàng thất của thiếu gia đấy. Muốn làm loạn thì cũng phải đợi đại thiếu gia qua hai mươi tuổi đã chứ.

- Xứng làm đối thủ của hắn thì chỉ Long Hiểu Ất, Thập cử điện hạ đang giữ thanh kiếm nhà họ Bạch mà thôi. Tên quỷ nhỏ này nên tránh qua một bên mà giữ gìn sự trong trắng của mình đi.

Hừ! Thập cử hoàng thất ư? Cung Diệu Hoàng hắn thà ở bên một cô nương thích xem tiểu thuyết cảm chứ không muốn ở bên một Thập cử hoàng thất thích xem dân thư rồi lại đi ôm ấp người khác!

65. Q.2 - Chương 65: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tú Cầu Đáng Sợ

Giữa mùa thu năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Đường kim Thánh thượng lâm bệnh nặng, cơ thể suy yếu. Việc triều chính đều giao cả cho Thập cử hoàng tử. Thánh thượng vô cùng ưu ái người con này nên đã để Thập cử hoàng tử toàn quyền định đoạt, không phân thiện ác, quyền hành khuynh triều, lấy việc

công báo thù tư, cách chức điều tra tất cả các quan lớn bé của nhà Hữu tướng một đời thanh liêm, trung quân ái quốc. Hắn còn nhốt tiểu nữ của Hữu tướng trong cung cấm và điều động ba nghìn cấm quân về dưới trướng mình.

Dã tâm của Thập cửu hoàng tử, chúng nhân đều rõ, nhưng Thánh thượng lại không hề nghi kỵ người con dùng một tay che cả bầu trời này.

Người ta chỉ còn biết bị phần giờ tay lên trời mà cảm khái:

-Thánh thượng đã bị bệnh đến hồ đồ rồi. Nếu không thì sao có thể phê chuẩn yêu cầu của Thập cửu điện hạ, để hoàng tôn yêu quý nhất của mình, Diêu tiểu vương gia ném tú cầu kén vợ được chứ? Thật đúng là điên mất rồi!

Không không không, cách nghĩ này quá thiên cận! Người có thể nghĩ ra cách bắt Diêu tiểu vương gia ném tú cầu trong thành Lâm Dương chứng tỏ Thánh thượng rất anh minh. Kinh thành sắp tổ chức thi, nhân tài nườm nượp kéo đến. Hoàng tôn mà Thánh thượng sủng ái nhất sẽ lên cao ném tú cầu, đây chẳng phải là ân trạch rộng khắp sao? Đường ở dưới chân, chỉ cần có đủ sức giành lấy thì sẽ giành được. Đây là điều Thánh thượng muốn nói với các nhân tài. Triều đình sẽ tuyển chọn nhân tài một cách công bằng, không hề có chút mờ ám.

Nhưng ném tú cầu là chuyện nhân duyên nam nữ, sao có thể dùng nó làm đường hướng quốc gia, cái gì là sách lược quân vương?

- Cô nói xem có phải Vạn tuế gia của chúng ta cũng là người thích tiểu thuyết của Tiểu Như Ý không? - Một cô nương thắc mắc.

- Cô cũng nghĩ như vậy sao? Nếu không thì sao người có thể nghĩ ra được cách hay như vậy? Chính xác là âm mưu trong cuốn Sói cưới ngựa bạch đến mà. - Một cô nương khác phụ họa theo rồi kể lại đoạn đó: - Người ta chỉ thấy có người đứng trên lan can gỗ, căn cứ nhìn mọi người phía dưới, tay giữ chặt quả tú cầu và biết rằng một khi ném xuống thì nó sẽ rơi vào tân lang tương lai của mình. Trong đám đông bỗng xuất hiện một ánh nhìn rất sắc, một thiếu niên mặc đồ trắng như tuyết với khuôn mặt thanh tú, cười một con ngựa trắng đứng ở bên ngoài đám đông với thần thái giống như muốn nói... Ồ... Sau đó là gì nữa nhỉ...

- Chón hồng trần, thân nhuộm phàm tục, chuyện của nam nữ, vốn không phải chỉ có tình ý. Cô nương, trước hôn lễ có muốn thử một đêm không?

Đoạn bổ sung vô cùng chuẩn xác khiến cô nương đó ngoái đầu lại nhìn, muốn coi người có cùng sở thích có thể đọc thuộc lòng đoạn truyện trong tiểu thuyết của Tiểu Như Ý đó là ai, thì chỉ thấy một cái bóng nhỏ thoắt chạy vụt qua mình rồi phi thẳng lên trước nơi ghi danh vốn đã chật như nêm trước lầu Lân Tường.

Lầu cao vạn trượng, mỹ nam cầm tú cầu nhìn từ trên cao xuống.

Long Tiểu Hoa chẳng kịp kinh hãi chuyện tri kỷ thích đọc dâm thư của mình có mặt ở khắp nơi, chỉ vì mối quan hệ vừa là bạn vừa là thù này mà nàng và cô nương ấy hoàn toàn có thể đánh lộn lẫn nhau vì một nam nhân, và cũng hoàn toàn có thể đồng thời phát hiện nam nhân này không đáng để chiếm hữu mà bắt tay hòa giải. Nàng càng không kịp ca thán khi các nhân sĩ trong kinh thành háng hái bộc lộ khả năng lấy ít địch nhiều, chỉ vì nàng chính là nguyên do của vụ việc. Thật không còn mặt mũi nào mà ôm đầu nói với các vị hương thân phụ lão trong kinh thành rằng: “Thật ngại quá! Mọi người quá đề cao chuyện này rồi. Thực ra, chuyện tú cầu lần này vốn chỉ là trò chơi giữa thúc thúc và thằng cháu trai phản nghịch, cộng thêm cả một thẩm thẩm kiêm cháu dâu nữa mà thôi!”.

Chân tướng thật sự rất tàn khốc. Nói ra không chỉ không ai tin mà còn có khi lại còn gây nên một trận chiến tàn khốc. Thế nên để tránh bị thương, nàng nên lựa chọn im lặng ghi danh.

Vị quan ghi danh cầm bút lông bận rộn từ sáng đến trưa mà hàng khuê nữ vẫn cứ dài mãi dài mãi. Nó chẳng khác gì so với việc hoàng đế tuyển phi tần. Diêu tiểu vương gia thế lực tuy lớn nhưng hắn đây cũng sắp hết kiên nhẫn rồi. Thấy một cô nương mặc bộ y phục màu nhạt đứng trước mặt, quan ghi danh cúi kính hỏi:

- Họ gì? Người ở đâu?

- Họ Long, người Đồng Khuê.

- Ha! Trời ơi! Quả nhiên có người vì Tiểu vương gia mà tẩu hỏa nhập ma rồi, từ thành trì biên cương mà cũng đến giành tú cầu sao? - Vị quan ghi danh nhìn nàng cười giễu.

Long Tiểu Hoa lơ đãng bĩu môi, vẫn còn hơn kẻ cười ngửa trắng trong truyền thuyết của Tiểu Như Ý, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nữ nhà người ta đã vội vàng dụ dỗ cô nương ấy một đêm rồi. Nàng cảm thấy việc mình ra tay cứu vớt “tiểu diệt nhỏ bé” là một hành vi rất lý trí.

- Cha mẹ làm gì?

- Hả? - Giành tú cầu thì liên quan gì đến việc cha mẹ làm gì chứ?

- Hả cái gì mà hả? Ta hỏi cô đấy.

- Mở... mở khách điểm. - Người ở kinh thành thích điều tra hộ tịch như vậy sao? Thảo nào chồng cũ của nàng lại bị bắt về kinh thành điều tra hộ tịch.

- Mở khách điểm ư? Là thương nhân sao? Haizzz! Đưa sổ cho cô ấy. - Vị quan ghi danh nhìn nàng vẻ khinh thường rồi nói với người bên cạnh.

Người đó dứt khoát rút ra một tờ giấy đưa cho nàng:

- Vài dặm quanh lầu Lân Tường đã bị người của Thập cửu điện hạ bao vây. Cô đi theo cửa này vào và đứng ở vị trí số của cô đợi giờ lành. Không được đi lung tung, kẻ vi phạm sẽ phải mất đầu.

- ... - Đây là vị định vớ vẩn gì vậy? Nàng nhếch môi nhận lấy tờ giấy mở ra xem số: - Số một nghìn... hai trăm... hai mươi... bảy...

Sau lại con số đáng ghét này chứ? Một nghìn hai trăm hai mươi bảy... Liệu có thể đừng có duyên phận như vậy được không?

- Hì hì! - Có tiếng cười vang lên bên cạnh nàng. Nàng xoay người nhìn thì thấy một cô nương mặc chiếc váy dài từ trên kiệu bước xuống, không cần xếp hàng mà giờ tay vẫy vị quan ghi danh nói: - Số của ta đâu? Cha ta nói đã giúp ta ghi danh xong rồi.

Vị quan vừa thấy cô nương này lập tức nở nụ cười, đứng dậy cung kính đưa tờ giấy cho cô ta:

- Vâng vâng vâng. Đại nhân đã nói với hạ quan từ sáng. Đây là số của tiểu thư. Xin mời vào trong đợi ạ.

Vị tiểu thư chân mày lá liễu đó chẳng vội bước vào mà mở tờ giấy ra đứng bên cạnh Long Tiểu Hoa xem rồi cong môi khiêu khích đọc số trên đó:

- Số ba.

- Hả?

Người ta số ba, còn nàng số một nghìn hai trăm năm mươi bảy ư? Thế là thế nào? Tức là nàng cách quả tú cầu một nghìn hai trăm hai mươi sáu người sao? Một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu xếp chồng lên nhau thì nó sẽ cao chừng nào nhỉ?

- Tôi... tôi phản đối. - Nàng nhìn cô nương đó đi vào, giờ tay phẫn nộ nói: - Rõ ràng là tôi đến trước. Tại sao tôi số một nghìn hai trăm hai mươi bảy mà cô ấy lại là số ba. Cô ấy còn không xếp hàng nữa chứ. Tôi đã phải xếp hàng suốt hai canh giờ liền đến mức buồn đi tiểu tiện mà cũng không dám đi. Sao các người có thể bất công như vậy?

- Hứ! Ta là cháu gái của Đường kim Hữu thừa tướng, tổ tiên ba đời làm quan nhất phẩm. Nói xem, cô là cái thá gì chứ?

- Tôi... tôi là chủ của khách điểm Đại Long Môn. Tổ tiên... ba đời có thể cũng làm quan hay liên quan gì đó đến quan lại. Người nhà tôi đều rất tốt bụng. Làm quan chắc chắn sẽ là những vị quan tốt. Làm người sao có thể tệ đến như vậy? Quan không cần lớn nhưng phải thương dân. Tôi cảm thấy cô không xứng...

- Số một nghìn hai trăm hai mươi bảy, đây là quy định của Thập cửu điện hạ. Điều này phân rõ sang hèn. Cô thì hiểu gì chứ? Đâu đến lượt cô lắm lời. Rồi cuộc cô có vào hay không?

- Xì! - Phân rõ sang hèn... Đây rõ ràng là nhằm vào nàng mà. Còn cố ý dành cho nàng con số này nữa chứ. Người cha xấu xa chết tiệt! Thủ đoạn thâm độc rất mẹ kế này, cũng chỉ hần mới nghĩ ra được thôi. Phía trước nàng còn có tận một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu. Thật là quá đáng mà.

Phân rõ sang hèn, quan niệm đó đã chia rẽ biết bao nhiêu đôi tài tử giai nhân, uyên ương hồ điệp. Tại sao những kẻ không có tình yêu lại vẫn thích luôn miệng nhắc đến nó chứ?

Nhưng người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng không muốn họ ghép ình tội danh gây náo loạn mà hủy bỏ tư cách tham gia của nàng. Nàng mau vào trong thôi. Phải nhanh lên. Nàng vội vã cúi đầu muốn đi theo vị tiểu thư đó vào nhưng mới đi được hai bước thì đã bị vị quan ghi danh ngăn lại, nói với nàng bằng giọng đầy giận dữ:

- Ừm ừm ừm! Cô nhầm mất đi đâu thế? Cửa bên trái là cửa của các tiểu thư từ số năm mươi trở về trước. Cô đi qua cửa từ số một nghìn trở đi đi. Từ đây đi về phía tây, rẽ một cái, lên mấy bậc thang đá, vào cửa ngoài cùng, lại rẽ bên phải. Đi vào đến nơi cũng phải mất khoảng một khắc. Sắp tới giờ rồi đó.

- ...

Đây không phải là vấn đề cửa vào. Đây rõ ràng là phân biệt đối xử mà.

Sói cưỡi ngựa bạch đến ư? Xì! Đứng ở góc nhỏ cách mười vạn tám nghìn dặm, nam chính còn có sức hấp dẫn nào để thu hút nữ nhân vật chính ném tú cầu về phía mình đây. Tiểu Như Ý ơi là Tiểu Như Ý! Chắc chắn bà chưa hiểu được sự tàn khốc của cái gọi là ném tú cầu rồi.

Điều tàn khốc hơn vẫn còn ở phía trước.

Long Tiểu Hoa đi vào bên trong nhưng nhanh chóng muốn rút lui vì nàng phát hiện ra rằng trước mặt mình không chỉ đơn giản là có một nghìn hai trăm hai mươi sáu cái đầu. Hóa ra, hai mươi vị tiểu thư đây số đầu còn có cả một đội hộ vệ đi cùng. Vị tiểu thư áo xanh có đội hộ vệ áo xanh, vị tiểu thư áo vàng đứng giữa đám thị vệ áo vàng...

Những vị tiểu thư đó đều có ghế ngồi bên bàn trà, uống trà, cầm quạt phe phẩy rất nhàn nhã, mặt nở nụ cười đoan trang nhưng ánh mắt nhìn nhau hằn học. Dù sao cũng chẳng có người hầu kẻ hạ phía sau. Họ chỉ cần ngồi đó giương mắt nhìn nhau là được rồi.

- Hôm nay, phụng mệnh thánh ân, tổ chức buổi ném tú cầu kén vợ cho Diệu tiểu vương gia tại thành Lâm Dương. Ai giành được tú cầu sẽ là vợ của Diệu tiểu vương gia. Quý tắc hôm nay... Thập cử điện hạ, điện hạ xem... - Quan chủ sự đọc được một nửa lập tức quay đầu lại nhìn sắc mặt của Thập cử điện hạ đang ngồi bên cạnh.

- Quý tắc ư? - Tiếng nói từ trên lầu vọng xuống. Thập cử điện hạ nhìn xuống khoảng sân giống như đáy của một chiếc thùng nhuộm với những sắc màu lục lam chàm tím hỗn độn đó, thản nhiên dặn dò: - Mỗi nhà cứ dựa vào bản lĩnh của mình mà giành lấy hạnh phúc cho tiểu nữ... chết hay bị thương đều không cần biết.

- Hừ!

Long Tiểu Hoa ai oán nhìn lên lầu Lân Tường cao vợi với, miễn cưỡng mới có thể phân biệt được hai cái chấm nhỏ. Rốt cuộc hai kẻ thúc thúc, tiểu diệt bọn họ thực sự muốn trêu đùa nàng cho đến chết sao? Đây không còn là vấn đề có cướp được hay không nữa rồi. Bây giờ nàng phải nghĩ cách giữ tính mạng của mình. Hu hu! Mấy ngày trước sao nàng lại tập đứng tấn như điên như dại thế chứ? Làm gì có ích gì đâu. Lẽ nào khi có kẻ muốn chém nàng, nàng không chạy mà lại đứng tấn sao?

Từ trên lầu Lân Tường, giọng Cung Diệu Hoàng đầy phẫn nộ:

- Hoàng thúc có ý gì vậy?

Long Hiểu Át ngồi trên đài, cầm chén trà lên nhấp một hớp, nhướn mày hỏi:

- Chuyện gì?

- Hoàng thúc để các quận chúa, tiểu thư đem theo thị vệ ngồi phía trước. Những người phía sau làm sao có thể có cơ hội giành được tú cầu của tiểu vương chứ?

- Ta muốn cô ta không có cơ hội đấy. - Hấn lẩm bẩm nhìn xuống phía dưới: - Ai ai cũng có cơ hội giành được thiên ân. Điều đó dựa vào bản lĩnh của mỗi người. Không đúng thể sao?

- Muốn giành nam nhân thì phải dựa vào chính mình. Có giỏi, hoàng thúc bảo những kẻ đang ngồi đó đứng dậy cướp tú cầu của tiểu vương đi. - Cung Diệu Hoàng ngắt lời.

- Người đang nói đùa với hoàng thúc đấy à? Hai chữ “Công bằng” có trong hoàng cung từ bao giờ vậy? Người muốn nói chuyện công bằng với trời sao? Hừ... Không phải chúng ta muốn có gì đều tự mình giành lấy ư?

- ...

- Hơn nữa... Người coi thân phận Diệu vương gia của mình thấp thế sao? Người cho rằng ta thực sự sẽ xử trí người như một hàng hóa rẻ mạt mà ai cũng có cơ hội giành lấy? Tiểu quý, người có ồn ào làm loạn hay yên lặng mở to mắt ra xem thì cũng đều thế thôi. Giờ lành đã đến. Mời Diệu tiểu vương gia ném tú cầu.

Cung Diệu Hoàng nhìn Long Hiểu Ất hần học. Hấn nắm chặt quả tú cầu trong tay, vô thức vươn cổ tìm bóng dáng ai đó nhưng trước mắt hấn chỉ là một mảng đen vô tận.

Chết tiệt! Liệu có phải nha đầu này bị người ta dọa cho sợ chạy rồi không? Hấn không nên tin lời Bạch Phong Ninh. Hấn quay người nhìn thanh kiếm bạc đặt bên cạnh Long Hiểu Ất. Bạch Phong Ninh còn giao cả thanh kiếm nhà họ Bạch cho Long Hiểu Ất thì làm sao có thể giúp hấn được chứ? Sáng nay hấn cũng không thấy Bạch Phong Ninh đâu. Chắc kẻ đó đã giác ngộ, quay trở lại với Long Hiểu Ất rồi.

Hấn đi đến lan can nhìn xuống, cảm thấy khó mà chịu nổi sự huyền ảo phía dưới. Hấn ngẩng mặt hứng gió, nghe tiếng gió thổi phù vù vù bên tai. Âm thanh ấy khiến hấn càng bất an. Sao hấn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc giữa đám người đó chứ? Hấn chỉ cảm thấy tiếng ồn bên tai mỗi lúc một khó chịu.

- Tất cả im lặng cho tiểu vương!

Hấn giận dữ quát lên. Phía dưới im phăng phắc.

Hấn vội vàng quét ánh nhìn tìm bóng dáng ai đó nhưng vẫn khó phát hiện...

- Cô nương họ Long, mau cởi áo ngoài ra cho tiểu vương.

- Xì!

Một âm thanh quen thuộc phát ra từ giữa đám đông. Sau đó, cuối cùng hấn đã phát hiện màu đỏ ở đám người phía sau. Lúc này hấn mới yên tâm, quay lại nhìn Long Hiểu Ất nở nụ cười khiêu khích, rồi cầm quả tú cầu nóng bỏng ném về phía đó:

- Không bắt được tú cầu của tiểu vương, cô biết tiểu vương sẽ phạt cô thế nào rồi đấy.

Quả tú cầu bay đi. Là kẻ đứng đầu bộ Binh, khả năng của Cung Diệu Hoàng quả nhiên không phải tầm thường. Tư thế của hấn cũng rất đẹp. Quả cầu đó vượt qua hàng hộ vệ, đập vào mấy cái đầu đáng thương, nảy nhót, bay thẳng về phía Long Tiểu Hoa...

Dường như thắng lợi đến quá nhanh. Nó khiến cho Long Tiểu Hoa không kịp phản ứng. Nàng nhìn quả tú cầu đang bay thẳng về phía mình, đột nhiên ý thức được phải giành lấy nó.

- Đâu đến lượt cô giành chứ!

- Hả! Tôi quen giành giật rồi... Bộp!

Một tiếng va chạm mạnh. Quả tú cầu của Cung Diệu Hoàng bay thẳng vào mặt Long Tiểu Hoa. Thời gian ngừng trôi...

Quả cầu từ từ lăn xuống...

- Mọi người cướp đi. Tú cầu của Tiểu vương gia đấy.

- Tránh ra! Tú cầu của ta!

- Đẩy nha đầu hôn mê đó ra.

- Thật là ngốc! Tú cầu rơi vào người mà không biết đường giơ tay ra bắt.
- Long Tiểu Hoa, cô là đồ ngốc! Để xem tiểu vương ta sẽ trị tội cô thế nào? - Cung Diệu Hoàng tái mét mặt nhìn quả tú cầu của mình bị tranh giành, còn Long Hiểu Ất thì chậm rãi nói:
- Lần đầu tiên ta thấy, cô ta ngốc một chút cũng tốt. Hừ!

Hắn sớm hiểu rõ nàng mà. Hạnh đỏ vượt tường rất ngốc. Nàng muốn chơi đùa thì đành phải để cho nàng chịu khổ một chút thôi.

66. Q.2 - Chương 66: Bảo Vệ Tú Cầu Uống Công Rồi

Cái công trạng khiến chúng nhân dân mát lòng của Đường kim Thánh thượng, không phải là mở rộng lãnh thổ, không phải là điều binh thiện chiến tha hương, mà chính là thành tựu bảo vệ giang sơn trong suốt năm mươi năm qua. Thiên hạ thái bình, không có chiến tranh, biên cương hòa hảo, các nước hòa hữu, buôn bán qua lại thông suốt thuận lợi. Dù mười năm trước, vì Thập cửu điện hạ quản lý quốc khổ thất thoát, nước láng giềng gây khó khăn nhưng cuối cùng cũng không hề có chiến tranh xảy ra, giang sơn vững bền, không cầu thịnh vượng, chỉ cầu bình yên. Dưới ý chỉ của Thánh thượng, kinh đô thành Lâm Dương có thêm buổi ném tú cầu kén vợ của Diệu tiểu vương gia. Trận chiến bùng nổ, các cô nương mang vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đều có mặt, các đấng nam nhi chẳng còn nghĩa lý gì. Đây không phải là thời thịnh thế thái bình mà là một mớ hỗn loạn. Lúc này, Long Tiểu hoa đang đau khổ lẫn lộn trong đó.

Nói thật là nàng đã ngất xỉu. Trận chiến khốc liệt như vậy, nàng muốn bỏ ra nhưng cuối cùng cũng không đứng dậy nổi. Nàng phải giữ tính mạng của mình. Tại nàng vang lên tiếng ám khí độc môn vu vu. Còn cả mấy vị đại ca xông đến nữa. Họ liên tục mắng chửi, gào thét bên tai nàng, nét mặt căng thẳng lạ thường, khó mà diễn tả được. Nhiều nhất thì nàng cũng chỉ chửi “khốn khiếp”. Nhưng họ thì dùng những từ ghê gớm hơn nhiều. Nàng không thể không nhìn những kẻ đó với ánh mắt coi thường. Nàng muốn tránh xa nơi này một chút để tiếp tục ngất xỉu.

- Khốn khiếp! Người nhìn gì? Nhìn nữa, ta đâm chết bây giờ.
- ... - Tại sao lại vô duyên vô cớ mắng nàng...

Nàng vội vàng dùng tay ngăn bãi nước bọt của hắn thì chỉ thấy một vị đại ca mặc đồ đen tát cho kẻ chửi mắng nàng một cái, rồi đá cho hắn mấy cái.

Đây chắc chắn là người của cháu nàng rồi. Nàng đang vui mừng vì tìm được đồng minh thì người đó một tay nhấc nàng ra khỏi vùng hỗn chiến. Nàng lão đảo ngả xuống đất, khi đứng dậy thì phát hiện ra rằng thế giới này không có tình bạn tuyệt đối, chỉ có lợi ích là tuyệt đối. Người đó căn bản cố ý nhân lúc nàng không đề phòng mà đẩy nàng ra khỏi vòng đấu. Nàng chỉ cảm thấy mũi mình nóng rát vì đập phải tú cầu. Những âm thanh hỗn loạn, ầm ĩ vang lên tứ phía. Nàng sờ lên chiếc mũi đáng thương của mình không biết đi về hướng nào.

Cung Diệu Hoàng đứng trên lầu chăm chú nhìn. Hắn sốt ruột nhìn kẻ nào đó đã bị đẩy ra ngoài. Thật bất tài! Phải kiên nhẫn chờ vào chứ. Hắn cảm thấy vô cùng hối hận. Sao ban đầu hắn lại có một cam kết mờ nhạt như vậy chứ? Sao hắn lại tin tưởng lời của kẻ không biết xấu hổ là gì như vậy? Nói sẽ bảo vệ hắn ư? Kết quả, nàng bảo vệ hắn như thế sao? Chưa được nửa đường thì đã ngất xỉu. Sau đó thì bị người ta đá ra ngoài? Lúc này, hắn hận là mình không thể nhảy xuống cho những kẻ đang tranh giành tú cầu kia một trận, biến họ thành đồng rác trước mặt Long Hiểu Ất.

Long Hiểu Ất không nói gì chỉ liếc nhìn Cung Diệu Hoàng, nhưng ánh mắt hắn như muốn nói: “Tiểu diệt của ta à, bây giờ người biết thế nào là tin tưởng nhầm người rồi chứ?”.

“Đó chẳng phải là kẻ bất tài mà hoàng thúc đã nuôi dạy sao?”, hắn cũng nhìn lại.

Long Hiểu Ất bị nhìn hắn học nhưng không nói gì. Hắn chỉ chú ý tới nét mặt thảm thương của Long Tiểu Hoa trong đám người hỗn loạn.

Đúng. Đó là người hần nuôi dạy đây. Hoàn toàn không hiểu thế nào là nghe lời, ngoan ngoãn, chỉ biết làm trái ý hần, không cho nàng lên kinh thành nhưng nàng lại cứ đi theo, không để nàng chịu khổ nhưng nàng lại chịu bao khổ sở, không cho nàng hạnh phúc vượt tường nhưng nàng lại loạn luân, chạy đến cướp tú cầu của cháu trai chồng. Thật đúng là kẻ càng nhìn càng khiến người ta thấy ghét. Hần đã sai người đẩy nàng ra ngoài mà còn không chịu ngồi một bên uống trà ăn điểm tâm, còn đứng nhìn quả cầu nát đó làm gì? Nàng thích trò này đến thế ư? Đợi sau này, hần sẽ treo lên đầu nàng mười mấy, hai mươi quả, rơi quả nào bị gõ đầu quả đấy, gõ đến khi cái đầu chứa đầy tiểu thuyết vợ vãn của nàng chuyển sang chứa đầy đạo làm vợ thì thôi.

Hai ánh mắt tức tối cùng nhìn về phía Long Tiểu Hoa. Đương nhiên nàng biết tội lỗi chồng chất của mình đủ khiến nàng bị đâm từ sau lưng, nhưng nàng đã làm ra như thế này, đành phải mặc áo giáp đứng xem kịch mà thôi.

Xung quanh vẫn tiếp tục tranh giành, chiến đấu ác liệt. Đội áo xanh ra quyền cước, đội áo vàng gươm đao chan chát. Có vài vị đã hy sinh, vì mỹ nam mà bỏ mạng. Còn mấy vị thiên kim tiểu thư ngồi bên lầu đã đứng dậy cổ vũ cho người của mình...

- Ai cướp được tú cầu cho bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ thưởng cho người đó năm trăm lạng bạc trắng. - Tiểu thư áo xanh hô to.

- Năm trăm lạng bạc có đáng gì. Ta ra giá một nghìn lạng. - Tiểu thư áo vàng tức giận nói.

- Bạc trắng đã là gì? Ta thưởng một nghìn lạng vàng. - Tiểu thư áo xanh tiếp tục gào lên.

Bạc tất nhiên là không bằng vàng rồi. Thế nên khí thế của đội áo xanh dâng cao...

- Ông cô tham ô. Lấy đâu ra một nghìn lạng vàng chứ? Thập cửu điện hạ, ông cô ấy tham ô. Điện hạ tra xét ông nội Hữu tướng của cô ấy đi. - Tiểu thư áo vàng gào vọng lên lầu.

- Cô cô cô, đó là toàn bộ tài sản nhà ta có. Điều này chứng tỏ ta có tình cảm sâu nặng với Tiểu vương gia mà.

- Phì! Tháng trước cô vừa nói với ta, Thập cửu điện hạ mới là người đàn ông trưởng thành, hấp dẫn, xứng đáng với cô. Hôm nay, cô lại thay đổi rồi sao? Ta thích khí phách của Tiểu vương gia từ lâu rồi. Cướp tú cầu cho bản tiểu thư, tiểu thư sẽ thưởng phủ đệ cho người đó.

Vàng không bằng nhà. Đội áo vàng tạm thời đã tiến sát quả tú cầu hơn...

- Hứ! Nhà thì có gì ghê gớm? Tiểu thư sẽ bao trọn nửa năm ở lầu xanh có mỹ nữ xinh đẹp nhất kinh thành cho người nào giành được tú cầu.

- Cô! Cô tranh giành với ta làm gì? Đáng ghét! Nửa năm thì có gì to tát chứ? Ta... ta ta tặng cả năm ngao du ở kỹ viện luôn. Có thể tận hưởng từ má mì đến các tiểu nha đầu.

Nhà không bằng đàn bà. Thứ có thể đánh bại lý tính của đàn ông tất nhiên chỉ có đàn bà rồi.

Đội áo vàng hùng hục khí thế bổ nhào về phía quả tú cầu.

Cuối cùng Long Tiểu Hoa cũng phát hiện ra sự bất thường ở đâu. Nàng không đuổi theo quả tú cầu nữa mà quay về bên lầu nhìn Cung Diệu Hoàng đang tức giận, nói:

- Tôi không thể làm được gì. Người ta được treo thưởng biết bao nhiêu thứ, tôi thì chẳng có gì, lấy đâu ra khí thế cơ chứ!

Cung Diệu Hoàng đứng trên lầu cười nói:

- Rốt cuộc cô có biết xấu hổ không thế. Tiểu vương ném tú cầu vào tay cô mà cô còn để mất, cô còn mặt mũi hỏi tiểu vương về phần thưởng sao?

- Đó chỉ là hình thức. Tôi cũng phải có chút gì đó để tự động viên chứ. - Cổ vũ tinh thần rất quan trọng. Nhìn xem, người ta thấy phần thưởng thì lập tức khí thế cuộn cuộn.

- Cô dám tới kỹ viện, ta sẽ đánh gãy đôi chân cô. - Thập cửu điện hạ cũng xen vào. Điều này đã thức tỉnh Cung Diệu Hoàng đang nghĩ xem nên thưởng gì:

- Đúng rồi. Cô không được phép đến lầu xanh. Nếu không, tiểu vương sẽ dóc xương cô đấy. - Một năm đến kỹ viện miễn phí ư? Đừng có mơ nhé.

Hai kẻ thúc thúc, tiểu diệt lần đầu tiên cùng chung ý chí. Họ liếc nhìn đối phương tỏ ý lần này họ có cùng quan điểm. Tiếng âm ỉ dưới lầu xen giữa ánh mắt thù địch của họ:

- Tôi đến đó làm gì? Tôi đến đó cũng chẳng có gì thoả mái cả. Tôi chỉ muốn thứ có thể làm tôi thấy sáng khoái, thứ làm cho tôi thấy sáng khoái thôi.

- Đồ khốn! Tiểu vương làm sao biết được nữ nhân cần thứ gì chứ? - Nghe mà như không.

- Tiểu quý chết tiệt! Hoàng gia gia dạy người như vậy sao? - Đầu óc toàn thứ linh tinh: - Cô ta có thể thích thứ gì? Còn không phải là dâm thư sao?

- Đúng... Đúng rồi. Được. Nếu cô có thể giành được tú cầu cho tiểu vương, tiểu vương sẽ cho cô xem tiểu thuyết cả năm luôn.

- Hì hì hì hì hì hì! - Tiếng cười từ dưới lầu vọng lên: - Còn cả loại có hình vẽ minh họa nữa.

- Giao ước xong! - Cung Diệu Hoàng vội vàng nhận lời. Hắn hoàn toàn không để ý mình đã đồng ý điều kiện gì.

- Ai cho phép người để cô ta xem Xuân cung đồ[1] chứ? - Thập cửu điện hạ chau mày. Hắn bỗng cảm thấy có gì đó không bình thường. Sao hắn lại lăm mồm nhắc nhở tiểu quý chết tiệt này chứ? Đây đúng là việc làm ngớ ngẩn: - Long Tiểu Hoa, cô không được thừa lúc cháy nhà mà hôi của như thế.

[1]Sách mô tả các tư thế quan hệ nơi phòng the của thời xưa.

- Hì hì hì hì hì hì! Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình tràn trề sức mạnh... A a a a! Tú cầu, ta đến đây. Hãy xem vũ khí bí mật của ta! A a a a!

Long Tiểu Hoa sinh lực dồi dào lao vào vòng chiến, bỏ lại Thập cửu điện hạ đứng trên lầu đau khổ nhức nhối.

Long Tiểu Hoa cứ thế lao thẳng vào vòng chiến nhưng những kẻ khác căn bản không hề để ý đến nàng, một nha đầu không có khả năng gây sát thương cho người khác. Long Tiểu Hoa giơ cao tay nghiêm túc nói với những kẻ không sợ chết:

- Các người nghe đây. Tôi vốn không muốn biến quan hệ của mọi người trở nên căng thẳng nhưng mọi người thật quá đáng, có thể vì đám nữ nhân muốn cướp tú cầu mà làm ra những việc thế này. Bây giờ trong tay tôi có một thứ rất nguy hiểm. Nếu tôi ném ra thì tất cả mọi người sẽ đều không có đường sống. Các người muốn sống thì mau mau giao tú cầu cho tôi. Nếu không thì, hừ hừ hừ, một khi tôi tung vũ khí bí mật này ra sẽ không chỉ đơn giản là chết một hai người đâu. Đến cả vị trí số ba, số bảy, số tám, số chín, số mười cũng đều khó thoát.

- ... Hừ! Ta hành tẩu khắp nơi chưa từng nghe có loại ám khí độc môn có thể giết được nhiều người như thế. Nha đầu thối tha muốn dọa chúng ta đấy thôi. Mọi người cứ mặc kệ cô ta.

- Nha đầu thối, tránh ra!

Bị coi thường, Long Tiểu Hoa giận dữ nói:

- Đây là các người ép tôi đấy nhé. Hãy xem đây!

Nàng lôi cái túi da đã chuẩn bị từ trước ra, bịt chặt bông vào mũi mình, sau đó cởi dây, bỏ thứ trong túi ra ngoài. Lúc đó nhật nguyệt tắt sáng, thiên địa biến sắc, tất cả mọi người đều la hét kinh hãi, vội vàng bịt mũi lại. Vài kẻ yếu đuối đã ngã vật trên mặt đất, còn các thiên kim tiểu thư thì đã sớm bỏ chạy rồi...

Chỉ có hai nhân vật đứng trên lầu xem. Đúng là không còn thuốc cứu nha đầu này nữa. Tiếng thở dài vang lên:

- Hoàng thúc, rốt cuộc hoàng thúc đã làm thế nào mà nuôi dạy được một nha đầu như vậy thế? - Cung Diệu Hoàng hoàn toàn bất lực.

- Đừng hỏi ta... Ta còn muốn biết hơn cả người đấy. Rốt cuộc là ta đã sai ở đâu... - Long Hiểu Ất hết kiên nhẫn.
- Nếu đã có thời gian đi lấy những thứ này, vậy thì vừa rồi cô ấy lấy tiểu thuyết và Xuân cung đồ ra ép tiểu vương là cô ấy có âm mưu tính từ trước sao?
- Chúc mừng! Đây là lần đầu tiên có kẻ ngốc mắc lừa nha đầu đó.
- ... Rõ ràng là hoàng thúc cũng mắc lừa cô ấy. Hoàng thúc còn nhắc tiểu vương thứ cô ấy thích nhất là tiểu thuyết cơ mà.
- Long Tiểu Ất không thừa nhận. Hắn hít một hơi thật sâu nhưng cảm thấy không khí không trong lành cho lắm nên đành phải bật mũi lại. Cơn giận của hắn càng lúc càng lên cao. Nha đầu này vì tú cầu của nam nhân khác mà thật sự dám làm tất cả? - Long Tiểu Hoa! Ai cho cô đem chồn hôi vào đây?

67. Q.2 - Chương 67: Kết Cục Của Cuộc Tranh Giành Tú Cầu, Phu Thê Đoàn Tụ

Chồng cũ của Long Tiểu Hoa nổi giận rồi. Giọng phát uy quyền từ trên lầu vọng xuống làm nàng toát mồ hôi hột, không dám ngoái đầu lại. Nhưng mà mùi hôi thối đã bay ra, không thể thu lại được. Hơn nữa những nhúm lông nhỏ màu đen đáng yêu đang bay tứ tung. Sau khi khiến mọi người kinh hãi thì nó lại không ngừng tỏa ra mùi hôi thối khó chịu. Dù nàng đã bật bông vào mũi nhưng nó vẫn xuyên vào được, khiến cho nàng choáng váng. Nàng cũng bị việc tốt của mình gây ra làm cho chao đảo, đầu còn tâm trí mà đi thu gom những thứ làm ô nhiễm môi trường đó lại nữa chứ.

Hơn nữa, không ai quy định đi cướp tú cầu không được mang theo chồn hôi. Nàng cảm thấy thứ hôi thối này đúng là vũ khí tất yếu để vượt qua kẻ địch trong cuộc tranh đoạt tú cầu.

Dù sao cũng đã là hạ sách, chẳng cần biết làm thế nào, chỉ cần có thể giành được tú cầu là tốt rồi. Nàng bật mũi ném lông chồn hôi về phía quả tú cầu, chỉ thấy mấy vị đại ca với sắc mặt khó chịu đang bò lồm cồm trên mặt đất nhìn chằm chằm về phía mình.

- Nha đầu thối tha này, cô dám thả thứ hôi thối đó ra sao? Chiêu thâm độc như vậy mà cô cũng nghĩ ra được.
- Khốn khiếp! Cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào vậy? Cứ giết cô ta đi rồi tính!
- Đúng đấy. Cứ giết cô ta đi rồi lại cướp tú cầu.
- Hả? Đừng, đừng mà. Cứu tôi với! - Long Tiểu Hoa còn chưa kịp khen mình thông minh tài trí thì phát hiện ra mình thật sự rất ngốc, thả ra thứ hôi thối không có tính sát thương, lại dễ dàng làm người khác nổi giận. Rốt cuộc là nàng đã dùng cái đầu ngu ngốc đến đâu để nghĩ ra cách này vậy?

Phía sau nàng, cả một đám người hô đánh hô giết. Liên tục có những ngọn phi đao vụt qua bên cạnh khiến nàng sợ hãi chỉ biết ôm đầu chạy về phía tòa lầu mà trốn:

- Oa oa! Sau này, tôi sẽ không chơi trò chơi này nữa. Họ làm sớm thật đấy. Cha ơi, cứu với!

Long Hiểu Ất ngồi ở trên cao bị gọi là cha thì mím chặt môi, thở dài. Cuối cùng, hắn không thể ngồi nhìn tiếp được nữa, bèn vén áo đứng dậy bước xuống dưới lầu muốn kéo kẻ đó về. Kẻ do mình nuôi dạy thì chỉ có mình là người hiểu rõ nhất. Nha đầu này thì có khả năng chọc giận người ta đến mức người ta muốn ném cả mình vào nồi đun. Có điều, nàng vẫn là người của hắn, hắn có thể dạy dỗ nàng nhưng không có nghĩa là người khác có thể bắt nạt nàng. Việc dạy dỗ nàng không đến lượt họ. Thật là chẳng ra thể thống gì. Nhốt nàng vào phòng tối để trị tội nàng mới là lựa chọn tốt nhất.

Cung Diệu Hoàng vừa thấy hắn xuống lầu, thì chau mày hỏi:

- Nàng! Hoàng thúc đi đâu thế?

Hắn liếc nhìn kẻ gây ra mớ lộn xộn này rồi trừng mắt:

- Đón hoàng thất của người về phủ. Người tự nghĩ cách giải quyết mở lộn xộn của mình đi.

Nói xong, hần bảo thị vệ mở cửa dưới lầu. Cánh cửa vừa được mở ra thì một bóng trắng vụt qua trước mắt hần. Cái bóng đó lao qua làn mưa bình khí kéo bóng đổ vào lòng. Cái bóng đó nhún chân bay lên chỗ giá đèn trên tòa lầu. Hần hơi ngẩng đầu thì chỉ thấy ở giá đèn trên lầu có một bóng trắng và một bóng đỏ đang quần lấy nhau. Hần cũng không vội lên tiếng mà chỉ xem hai kẻ khốn đó sẽ làm gì tiếp theo.

- Long Nhi, mở mắt ra!

Bạch Phong Ninh hô lên. Chiếc áo trắng của hần bay phần phật trong gió thật là lãng mạn. Chỉ có điều Long Tiểu Hoa đang ôm lấy eo hần vẫn bốc ra mùi hôi thối khó chịu.

- Long Nhi, muội hôi quá!

- Rốt cuộc huynh có nhân tính không thế? Chưa lâm trận đã bỏ trốn hại tôi một mình không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng đến chồn hôi mà thôi. Huynh còn nói tôi hôi sao? Ai da, mẹ ơi! Huynh kéo tôi cao lên một chút. Thật cao, thật cao ấy. Phía dưới có rất nhiều người muốn đâm, muốn chém tôi.

- Ta chỉ đi tìm bộ đồ mà mình thích thôi. Màu trắng này của ta khá hợp với muội.

- ... Huynh đến muộn chút nữa là được thấy thi thể của tôi đấy. Như vậy thì còn hợp nổi gì?

- Không thể nào. Nếu ta đến muộn thì ít nhất cũng chỉ thấy người khác kéo muội vào lòng. Một mình ta chưa xót mà thôi. Đúng không, Long huynh? - Nói xong, hần quay xuống hỏi Long Hiểu Ất đang đứng nhìn hần học ở dưới tòa lầu.

Long Hiểu Ất không nói gì, chỉ hứ một tiếng lạnh lùng rồi quay đi chỗ khác.

Cung Diệu Hoàng thì không có phong độ tốt như vậy:

- Họ Bạch kia, người quên người đến đây làm gì rồi sao? Đừng ôm nữ nhân của tiểu vương nữa. Người nên làm việc người cần làm đi.

- Nữ nhân của Vương gia sao? - Bạch Phong Ninh cong môi. Hần cúi đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang run rẩy rồi lại nhìn Long Hiểu Ất đang khó chịu giữa đám hỗn loạn: - Long huynh, sao huynh lại để tiền phu nhân bị tiểu điệt của mình chà đạp thế? Xét về luân thường đạo lý, dù thế nào cũng không thể đến lượt cháu trai huynh được.

- Không đến hần, cũng chẳng tới lượt huynh.

- Vậy sao? Cũng chưa chắc đâu. - Bạch Phong Ninh cười khẩy, ôm eo Long Tiểu Hoa nhảy lên, hướng về phía đám người đang tranh giành tú cầu.

Tuy võ công của hần không thể coi là tinh thông nhưng so với người cha khủng bố của hần, người mỗi ngày đều mắng hần võ công không ra gì mà nói, rốt cuộc không ra gì đến mức nào thì hần cũng không rõ. Thế nhưng đá bay mấy thứ bình khí, đập ngã mấy tên tiểu tử, bay giữa không trung, một tay ôm nữ nhân, một tay giành tú cầu, những chuyện vặt vãnh này đều không thành vấn đề. Điều quan trọng là phải giữ phong độ như mẹ hần nói. Không được hề đánh không lại là quay đầu, hề đánh không lại là bỏ chạy. Thà thua danh lợi, cũng không thể để thua phong độ.

Thấy Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng bay trong không trung giành tú cầu, Long Tiểu Hoa giơ tay ra đòi bắt:

- Đưa cho tôi, đưa cho tôi. - Đưa cho nàng là nàng sẽ thắng, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, được một năm đọc tiểu thuyết thoải mái, còn có thể làm cho chồng cũ của nàng tức đỏ cả mặt. Mau đưa cho nàng đi.

Bạch Phong Ninh giơ lên cao, có ý không cho nàng chạm đến quả tú cầu, nhìn nàng:

- Long Nhi, muội thật sự muốn có quả tú cầu của người khác đến vậy sao?

- Muốn, muốn có. - Tiểu thuyết và “cha”.

- ... Thật kỳ lạ! - Bạch Phong Ninh nhìn nàng cười, đưa nàng trở lại mặt đất. Hần liếc mắt nhìn bộ xiêm y màu đỏ nàng đang mặc và chiếc dây lưng xám có thiêu chữ “Diệu” thì liếc nhìn bề phía Diệu vương gia, nhếch môi, lạnh lùng nói: - Tự nhiên ta không muốn đưa uội nữa.

- Hả? - Thế là ý gì? Cướp được tú cầu rồi không đưa cho nàng, muốn đùa nàng sao? Hắn làm người nhà của nàng kiểu gì vậy?

- Muội muốn ư? Vậy thì đuổi theo ta đi. - Hắn giơ tú cầu vung vẩy trước mặt nàng, rồi phi thân ra ngoài: - Đuổi được ta, ta sẽ ngoan ngoãn đưa uội. Nếu không thì muội cứ việc nhìn xem nó rơi vào tay vị công chúa, tiểu thư nào đó.

- Cái... cái gì? Rốt cuộc huynh làm gì thế hả? Đó chính là... - Một năm đọc tiểu thuyết và “cha” của nàng đó. Tuy “cha” thì nàng không thể cho hắn mượn được nhưng hai người bọn họ có thể cùng đọc tiểu thuyết mà.

- Long Nhi, muội không đuổi theo ta là ta chạy mất đấy. - Hắn cao giọng đùa cợt.

- Huynh đứng lại cho tôi. Không được chạy. Họ Bạch kia, đưa quả tú cầu cho tôi. Huynh phải đưa cho tôi. Đó là hạnh phúc của tôi đấy. Oa oa oa! - Long Tiểu Hoa vội vàng co đôi chân ngắn ngủn chạy về phía Bạch Phong Ninh.

Cung Diệu Hoàng cũng bị Bạch Phong Ninh đùa cợt đến mức nổi giận lôi đình. Khó khăn lắm mới lấy được quả tú cầu, lần này lại bị người ta lôi ra đùa cợt:

- Họ Bạch kia, người trả quả tú cầu cho cô ấy. Nếu không thì tiểu vương sẽ đập bằng nhà họ Bạch của người đấy.

- Bạch mỗ không muốn đấy. Ai bảo Cung đại thiếu gia bắt Long Nhi của Bạch mỗ ăn mặc xấu xí thế này. Long Nhi, cởi ngay bộ y phục đó ra. - Hắn vừa nhẹ nhàng bay xa nàng vừa chỉ vào bộ đồ chẳng ra làm sao mà nàng đang mặc.

- Bên trong tôi chỉ mặc mỗi yếm thôi, làm sao cởi ra được? - Vừa bị “cháu trai” bảo cởi đồ trước mặt thiên hạ, giờ lại phải cởi sao? Phì! Nàng không cần đâu.

- ... Long Hiểu Ất vẫn đang đứng im lặng một bên nhếch môi, nắm chặt thanh kiếm bạc.

- Vậy chúng ta đi mua bộ đồ khác trước đã. - Bạch Phong Ninh cảm thấy đề nghị này của mình rất được. Hắn đá hai kẻ muốn lao vào cướp tú cầu, cũng cảm thấy chơi rất vui. Hắn liếc nhìn khuôn mặt giận giữ của Hiểu Ất, để quả tú cầu trên đầu ngón tay rồi bay đến trước mặt Long Tiểu Hoa đang đuổi hắn được nửa đường.

- Đưa quả tú cầu cho tôi. - Kẻ đó lập tức bỏ nhào đến muốn cướp quả cầu trong tay hắn.

Hắn lại giơ quả tú cầu lên cao hơn một chút rồi cúi xuống dùng ngón tay chỉ vào má mình:

- Được. Muội chạm môi mình vào đây thì ta sẽ đưa tú cầu uội.

- Phì!

Hắn né đầu. Hắn đã quen né tránh miếng nước bọt của nàng. Hắn giơ tay gõ vào trán nàng:

- Ta bảo muội thơm ta chứ không bảo muội nhổ nước bọt vào ta. Muội muốn may mắn qua cửa này sao? Không có đâu...

Vừa dứt lời, còn chưa kịp nghe tiếng giậm chân của Cung Diệu Hoàng thì trên lầu cao, hắn cảm thấy tay mình nhẹ bẫng và đang định hình xem ai nhân cơ hội đó cướp tú cầu đi. Hắn ngoái đầu nhìn lại thì chỉ thấy thanh kiếm bạc quen thuộc xuyên qua quả tú cầu đó. Sức mạnh khiến quả tú cầu trên tay hắn đập thẳng vào bức tường đối diện. Thanh kiếm sắc với một tiếng “xoẹt” đã xé quả tú cầu ra làm đôi rơi xuống góc tường.

Bạch Phong Ninh và Long Tiểu Hoa đều bàng hoàng. Bạch Phong Ninh cười nhìn Cung Diệu Hoàng cũng đang bàng hoàng trên lầu:

- Chúc mừng Diệu vương gia. Thật là hay! Quả tú cầu xé làm đôi, chẳng phải Vương gia được hưởng phúc rồi sao? Vương gia có thể cùng lúc lấy hai chính thất. Ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ!

- Hả? Hai... hai người sao? Haizzz!... Phức tạp quá! Cũng không phải một chọi một sẽ tốt hơn sao? Hai người vợ, hẳn chịu nổi không? - Long Tiểu Hoa hoàn toàn không nghe ra ý đùa cợt của Bạch Phong Ninh, nàng ngậy người hỏi lại hắn.

- Người hoàng gia không giống với người thường. Tiểu vương gia sẽ có cách ứng phó thôi.

- Họ Bạch kia, người bắt hại tiểu vương đi. Tiểu vương đâu có nói là cần hai người... Không, tiểu vương là vương gia, cần hai người thì sao nào? Họ Long kia, cô chớ dùng ánh mắt đó để nhìn tiểu vương.

- Tôi chỉ lo sức khỏe của Vương gia không chịu nổi thôi. - Long Tiểu Hoa lầm bầm. Nàng cảm thấy phía sau mình có một bóng đen lao đến. Nàng nuốt nước miếng nhìn nét mặt của Bạch Phong Ninh và cảm thấy có điều không ổn.

Bạch Phong Ninh mỉm cười nhìn chiếc vỏ kiếm trống không trong tay người phía sau đó:

- Long huynh không thích thanh kiếm nhà Bạch nữa như vậy sao? Huynh đã vứt nó đi mất rồi. Đây là thanh kiếm rất quý đấy.

- Kiếm đúng là tốt, chỉ là ta không muốn để huynh bỏn cợt thôi. - Hẳn thật sự không giả trò như Bạch Phong Ninh. Hẳn thật sự có bản lĩnh kìm nén cơn giận của mình. Hẳn đã dùng kiếm chém tan cái gọi là hạnh phúc của nàng. Nàng vẫn còn tâm trạng lo lắng cho người khác sao? Trước tiên hãy lo mình đi đã: - Long Tiểu Hoa kia, cô còn đứng bên Bạch công tử làm gì? Còn không mau lại bên ta đi?

Long Tiểu Hoa hơi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hiểu Ất, có chút không cam tâm, nàng cắn môi nói:

- Tôi không muốn.

- Cô nói gì? - Nàng thật sự nghĩ rằng có hai kẻ hỗ trợ mình nên mới to gan như vậy sao? Mấy ngày không trị tội nên nha đầu này ngày càng khó trị rồi.

- Tôi đến tìm Long Hiểu Ất. Điện hạ nói không quen huynh ấy mà. - Một câu nói khiến trái tim nàng vẫn còn đau nhói. Đừng tưởng nàng mặt dày là có thể tùy ý ức hiếp nàng nhé.

- ... - Long Hiểu Ất đột nhiên im lặng, nhìn Bạch Phong Ninh đang cố nở nụ cười mà thở dài.

Lúc này, Cung Diệu Hoàng đang từ trên lầu cao đi xuống. Dù nói thế nào thì tú cầu của hắn cũng mất rồi. Vỡ kịch huyền ảo này cũng đã kết thúc. Bây giờ hắn chỉ việc kéo nha đầu đó về bên mình, đem về nhà nhốt vào kho cũi, dạy ột bài học để nha đầu đó không còn quan hệ gì với Long Hiểu Ất hay với Bạch Phong Ninh nữa.

- Hoàng thúc, ông trời cảm thấy tiểu vương không thích hợp với chuyện hôn nhân hoàng gia nên mong hoàng thúc thay mặt tiểu vương về tạ ơn ý tốt của hoàng gia gia. Tiểu vương chỉ cần cô nương này...

- Cô nương này là hoàng thắm của người đấy. - Hẳn nhếch môi, không lớn tiếng mà thốt nên một câu khiến mọi người đều ngậy ra.

Cung Diệu Hoàng sực tỉnh lại trước tiên. Hẳn nhìn Long Tiểu Hoa ngậy người thì giận dữ nói với Long Hiểu Ất:

- Không phải cô ấy đã bị hoàng thúc bỏ rồi sao?

- Bỏ ư? Hứ!... Người đã thấy hươu thư của cô ấy chưa?

- ... Cô không lấy được hươu thư sao? - Hẳn đẩy đẩy Long Tiểu Hoa đang ngậy ngó nhìn Long Hiểu Ất.

- ... Thế nên tôi mới hỏi Vương gia... tội trùng hôn sẽ bị xử thế nào...

- Cô... đầu óc cô làm bằng thứ gì vậy? Bị người ta bỏ mà cũng không đòi hươu thư sao? - Hẳn giơ tay lên muốn đập vào cái đầu chậm hiểu của nàng.

- Có ai nói cho tôi biết, bị bỏ thì phải lấy hươu thư đâu. Tôi xem tiểu thuyết mới biết có thứ gọi là hươu thư tồn tại đấy chứ. - Long Tiểu Hoa ôm đầu không biết nên chạy về phía người mặt áo trắng hay nên nấp sau

người mặc áo đen. Tại sao nàng lại bị kẹp giữa ba người đàn ông đáng sợ và bị mọi người coi thường thế này chứ?

Long Hiểu Át kéo nàng lại gần, nhìn Bạch Phong Ninh không hề có động tĩnh gì, vẫn giữ nguyên nụ cười. Hắn quay lại nói với Cung Diệu Hoàng, kẻ vẫn không thể chấp nhận được chuyện này:

- Điệt nhi, người có thể gọi hoàng thất không?

- ...- Quý mới đi gọi người con gái đã hôn mình là thăm thăm...

- Thực ra... không gọi cũng được. Gọi thăm thăm rất già. Tôi còn trẻ như vậy... ồ... - Bị chồng cũ lừa rồi, còn là ánh mắt rất cảm hận nữa...

- Long Tiểu Hoa, cô định giải thích với chồng mình thế nào đây? Cô thân là gái đã có chồng mà lại chạy đi cướp tú cầu sao?

- Tôi muốn thấy huynh đỏ mặt tức giận... Tại huynh không nhận tôi trước đây chứ. Huynh kéo cái gì vậy?

- Tốt lắm! Điệt nhi, hôm khác ngươi hãy đến phủ Huyền vương dâng trà cho hoàng thất. - Long Hiểu Át nói với Cung Diệu Hoàng rồi quay sang Bạch Phong Ninh: - Thanh kiếm cứ để ở chỗ huynh đã, coi như ta thiếu tôn kính với thanh kiếm của nhà họ Bạch. Nếu huynh muốn có chủ mới thì ta cũng không có ý kiến gì. Bây giờ nhờ phúc của hai vị mà phu thê đoàn tụ. Ta và cô ấy cần làm rõ một điều... rốt cuộc kẻ nào không chịu nhận người trước. Xin cáo từ.

Ừc ừc! - Long Tiểu Hoa nuốt nước bọt. Nàng cảm thấy việc mình chạy đi tìm hắn đúng là rất ngu xuẩn. Làm gì có kẻ đáng thương nào lại cảm thấy không thoải mái khi không bị mẹ kế ngược đãi nữa. Làm gì có kẻ đáng thương nào vứt bỏ bạch mã hoàng tử để chạy đến tìm mẹ kế ngược đãi mình tiếp chứ. Cứu với!

Nàng nhắc gót chân muốn bỏ đi thì bị chồng cũ... à không... đã không còn là chồng cũ nữa rồi mà là phu quân, bị phu quân vừa mới lộ diện kéo cổ áo lại. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng nói vang lên bên tai:

- Muốn trốn hả? Ta đã uội cơ hội rồi. Lần này là muội tự tìm đến đây nhé. Đừng hòng ta tha uội.

- Xì!

68. Q.2 - Chương 68: Phu Quân Cưỡi Hắc Mã

Mơ ước bao nhiêu năm của Long Tiểu Hoa cuối cùng đã thành hiện thực. Lần đầu tiên trong đời, có người cúi xuống đỡ nàng lên lưng ngựa trước mặt mọi người. Chỉ có điều cảnh vật, con người và ngựa đều có gì đó không bình thường.

Không phải là bạch mã hoàng tử phong tình dịu dàng mặc bộ đồ trắng cưỡi ngựa bạch đi về phía nàng vẫy tay mà là phu quân của nàng cúi người xuống kéo nàng lên con hắc mã Bôn Tiêu. Không có lời thì thăm của bạch mã hoàng tử, kéo nàng lên mỉm cười, chỉ có phu quân không chút dịu dàng kéo nàng lên lưng ngựa, giọng khó chịu:

- Ngồi lui lại một chút. Đừng làm Bôn Tiêu khó chịu vì mùi hôi trên người muội.

Sao hắn lại xót con ngựa hơn cả nàng cơ chứ? Mùi chồn hôi trên người nàng đúng là khó chịu thật nhưng ít nhất nàng cũng là nương tử của hắn. Hắn không thể nể tình những cố gắng của nàng trên đường đi tìm hắn mà khích lệ nàng một chút sao? Thật đúng là hung hung hung, hung hãn quá đi.

Ảo mộng bong bóng của Long Tiểu Hoa đã tan tành, con hắc mã và vị phu quân đã làm hỏng tất cả. Phu quân giữ dây cương, cưỡi ngựa đưa họ về thẳng tổ ấm tương lai.

Rốt cuộc phủ Diệu vương lớn chừng nào, Long Tiểu Hoa chẳng hề để ý kỹ nhưng thật sự là nó còn kém phủ Huyền vương. Nàng nhìn tổ ấm cao quý mà há hốc miệng ra. Trước cổng đặt hai bức tượng mãnh thú bằng đá đang nhe nanh giương vuốt. Tạo hình giống báo mà không phải báo, giống hổ mà không phải hổ, phía sau còn có thêm đôi cánh. Nàng chạm vào hai vật quý giá của hoàng tộc mà không ai dám ăn trộm nên được bày hẳn ra ngoài đó, nói:

- Đây là loài mãnh thú gì thế?

Không phải kỳ lân, không phải rồng, không phải hổ, không phải báo, bộ dạng hung dữ, giương móng vuốt. Để vừa lớn lại vừa thấp, vững chãi như ngọn núi. Mãnh thú có cái đuôi rất lớn. Ồ! Sao công tử ấm của nàng lại có thứ chẳng lành mạn, chẳng đáng yêu chút nào vậy?

- Thưa Huyền vương phi, đây là con tì hưu - thánh thú do Hoàng thượng ban cho Huyền vương gia. - Giọng đàn ông trả lời nghi vấn của nàng. Nàng ngoái đầu nhìn lại người vừa trả lời và phát hiện ra người đó không ở trước mặt.

Nàng cúi đầu xuống mới nhìn thấy người đó đang quỳ dưới đất, liền chớp mắt hỏi:

- Bóng da[1] ư? Không phải bóng da hình tròn sao?

[1]Tì hưu có âm đọc tiếng Trung là “píxiū”, gần giống với “píqiú” có nghĩa là quả bóng da nên Long Tiểu Hoa đã nghe nhầm.

- Thưa Huyền vương phi là tì hưu, không phải là bóng da. Vương gia quản lý bộ Hộ. Thánh thượng ban tặng thánh thú tì hưu là mong vương gia quản lý bộ Hộ chỉ có vào mà không có ra, quốc khố ngày càng đầy, quốc uy ngày càng mạnh ạ.

Nàng như hiểu như không gật gật đầu, nhìn phu quân vẫn đang trêu đùa con ngựa yêu quý của mình, lòng cảm thấy không vui. Con súc sinh chết tiệt này còn quý giá hơn cả nàng sao? Chẳng qua là nàng có mùi chồn hôi thôi mà. Chứ ít thì nàng cũng phải được mỹ nam an ủi chứ. Nàng thu mình ngồi xồm xuống, chẳng hề giữ hình tượng với người đang quỳ trước mặt:

- Đại ca, huynh theo huynh ấy bao lâu rồi?

- Ồ... Vương phi nói Huyền vương gia ư? Tiểu nhân là quản gia của phủ Huyền vương. Vương gia hồi kinh không lâu nên tiểu nhân cũng vừa mới đi theo Vương gia.

- Vậy sau khi huynh ấy hồi kinh có từng nuôi những thú không nên nuôi không?

- Ý vương phi là...

- Chính là thứ có cái này lớn hơn tôi, cái này nhỏ hơn tôi, cái này hấp dẫn hơn tôi ấy. - Nàng chỉ vào ngực mình rồi xoay xoay eo, cuối cùng là vỗ vỗ vào mông mình.

Vị quản gia đó hoang mang, ôm đầu, hoài nghi thốt ra hai chữ:

- Nữ nhân ư?

- Đúng rồi. Huynh ấy có không...

- Hừ! Nếu ta có thì sao nào? - Long Hiểu Át khoanh tay trước ngực không biết đã đứng đó từ lúc nào, nhìn kẻ đang thăm dò tình hình từ quản gia nhà mình: - Lấy vợ bao nhiêu lâu mà chưa từng được thấy vẻ yêu kiều của nữ nhân. Ta rất hiếu kỳ nên muốn tìm điều đó ở người khác, không được sao?

Ai đó bị châm chọc liền đứng lên phản đối:

- Ai nói tôi không có vẻ yêu kiều. Tôi cũng có thể...

- Tắm sạch sẽ mùi hôi trên người muội rồi hãy nói chuyện với ta! Còn nữa, hãy thay ngay bộ đồ trên người ra. Ngộ quản gia, người ta sai về đã dặn dò các người chưa?

- Thưa vương gia, người Vương gia sai về đã nói rõ rồi ạ. Đây là nha đầu sẽ hầu hạ Vương phi tắm. Đại phu cũng đang đợi ở đại sảnh rồi.

- Ừm! Thay đồ cho cô ấy. Đốt bộ đồ này đi. - Hấn hạ giọng liếc nhìn kẻ đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu rồi bồi thêm một câu: - Cả Bôn Tiêu cũng cần tắm sạch sẽ.

- ... - Những khó chịu đột nhiên tắt ngấm mà biến thành ánh mắt ảm ức chằm chằm nhìn hấn.

Hấn hoài nghi chau mày, nén nỗi buồn trong lồng ngực, tiếp tục nói:

- Xong việc thì đưa cô ấy đến thư phòng của ta. Ta có việc cần nói chuyện với cô ấy.

- Dạ. Vương phi, xin mời đi bên này.

- Người đàn ông chẳng có chút tình cảm gì cả. Xì! Mình luôn là người có vẻ nữ tính và có khả năng nhẫn nại mà. - Long Tiểu Hoa lầm bầm. Trước tiên phải đi gạt bỏ mùi chồn hôi đã ngấm vào nữ tính của nàng đi mới được.

Toàn thân đều là tơ lụa thượng hạng, ban đầu Long Tiểu Hoa có vẻ không quen lắm, nhưng vì tình yêu, nàng quyết định nhẫn nại với cuộc sống áo gấm cơm ngọc này. Sau khi ăn vụng mấy miếng điểm tâm cao lương mỹ vị, nàng mới bị Thập cửu điện hạ không mấy ưu ái vờ đến. Nha đầu dẫn nàng đi dọc hành lang, qua hậu viện, qua một cái hồ rồi đến thư phòng của phu quân.

Nha đầu đó cúi chào, rồi xoay người rời đi. Nàng đẩy cửa phòng bước vào thì chỉ thấy phu quân mình đang cầm cuốn sách, vắt chân chữ ngũ ngồi bên bàn trà. Nàng lúng túng bước đến bên hán đang chuẩn bị thể hiện vẻ nữ tính để mê hoặc, thì nhìn thấy tên cuốn sách đó. Nàng ngồi bệt xuống đất và thét lên một tiếng không lấy gì làm thực nữ:

- Khốn khiếp! Tôi biết là hán cố ý trị tôi mà.

Long Hiểu Át mặt lạnh tanh, gấp cuốn sách lại, giơ cái bìa sách trước mặt nàng nói:

- “Đại tẩu”, khi ta không có ở nhà, muội “tận hưởng” có hài lòng không?

- Xì!

- Điều thứ tư trong điều răn nhi nữ là gì?

- Hạnh... đức hạnh...

- Là gì?

- Đức... đức hạnh...

- Tốt lắm! Vậy đức hạnh của muội đâu? - Hán vứt cuốn tiểu thuyết ngựa mất đó trước mặt nàng.

Nàng ầm ỨC nhìn cuốn Đại tẩu, tận hưởng đi bị hán vứt dưới đất, đưa tay định nhặt lên.

- Còn dám nhặt lên? Muội thật sự không nỡ bỏ hán sao?

- Huynh quát gì chứ? Chỉ biết coi thường tôi thôi. Nếu không có Tiểu Bạch giúp tôi tìm Tiểu Như Ý viết cuốn sách này, tổ chức buổi ký tặng thì tôi lấy gì để khiến chương quỹ phục mình, khiến Tiểu Bính đồng ý giúp tôi quản lý sổ sách và có thể đến kinh thành tìm huynh chứ?

- ... - Long Hiểu Át bị nàng quát lại liền sững người ngây ra.

- Huynh đi rồi, tôi càng đáng thương hơn. Họ đều không phục tôi. Họ đều cho rằng tôi rất dễ ỨC hiếp. Không có ai chịu báo cáo với tôi. Đến cả Tiểu Bính cũng nói muốn đi tìm chủ nhân mới. Tôi chỉ không hiểu chuyện một chút, không biết lý lẽ một chút, hơi đổ lỗi cho người khác một chút. Bây giờ tôi biết huynh đối xử tốt với tôi rồi. Ai bảo huynh không cho tôi biết huynh tốt với tôi thế nào chứ? - Vừa rồi ở ngoài cổng cũng vậy. Rõ ràng là rất quan tâm đến nàng, chắc hẳn phải thức suốt đêm để nghĩ cách giúp nàng. Hán không biết trái tim người con gái rất yếu đuối, rất dễ nghĩ ngợi lung tung sao?

Hán bị phản bác kịch liệt. Dù sao hán cũng không biết mình sai ở đâu. Hán đành chống cằm nhìn đi chỗ khác. Có gì mà tốt hay không tốt. Hán chỉ thuận lý, tiện tay đối xử với nàng tốt một chút mà thôi...

- Tôi mới xui xẻo đây này. Tự nhiên lại bị bắt cóc đến kinh thành. Khó khăn lắm mới tìm được huynh thì huynh lại không chịu nhận tôi. - Nói đến đây, nàng bậm môi, bộ dạng như sắp khóc: - Tôi nghĩ rằng Long Hiểu Át của tôi biến mất, cha biến mất, chồng cũ cũng biến mất, chỉ còn lại một mình tôi với Thập cửu điện hạ xa lạ.

Mẹ đẻ không còn, nàng chỉ còn hán là chỗ dựa. Nhey hán cũng không còn thì nàng thật sự trở thành kẻ cô đơn đáng thương, một nha đầu thối tha không một xu dính túi, không đáng đồng tiền, không ai thèm để ý, không ai tin phục, không ai buồn quan tâm.

- .. Hắn giơ tay ra muốn cốc vào cái đầu lăm hoạn nạn của nàng nhưng lại thôi, đặt tay lên bàn trà. Giả vờ đáng thương, làm nũng, tranh thủ sự cảm thông là sở trường của nha đầu này mà. Hắn quả hiểu nàng, nàng lại muốn lừa gạt hắn bằng trò đó sao? Nàng đến tìm Long Hiểu Ất nhưng Huyền vương gia không thể giữ nàng ở bên nên đành phải đẩy nàng về Đồng Khê ngay lập tức.

- Chẳng phải muội chê ta không đáng yêu như Long Hiểu Ất sao?

Một câu buột ra từ miệng hắn. Hắn vốn muốn cho nàng biết hắn bây giờ là Thập cửu điện hạ, không phải Long Hiểu Ất đáng yêu đó. Ai ngờ sau khi nói ra lại giống như một câu hờn trách...

- Lẽ nào huynh vẫn còn khó chịu vì câu nói đó của tôi sao?

Đúng... dường như là hắn đã khó chịu vì một câu nói của nàng. Ai bảo nàng đến kinh thành chỉ vì tên Long Hiểu Ất ngu ngốc đó chứ? Lại còn nói ba chữ “Không đáng yêu” trước mặt hắn. Vừa mới về đến kinh thành lộn xộn này, hắn không thể tránh khỏi việc gây khó chịu cho nhiều người. Làm phu nhân của hắn không phải là một việc an toàn. Thậm chí, còn có thể gặp nguy hiểm. Nàng níu chân hắn, hỏi hắn Long Hiểu Ất làm nghề buôn bán ở đâu? Hắn đâu có nói là không nhận nàng, lẽ nào hắn còn phải vui mừng hơn hờ chạy đến ôm lấy nàng mới được sao?

Ngộ nhỡ nhận xong, nàng lại luôn miệng gọi hắn là “cha” thì hắn biết đối xử với nàng thế nào đây? Tất cả là tại cái kẻ viết ra cuốn tiểu thuyết chết tiệt đó, thứ gì viết ra cũng bại hoại, lại còn cái gì mà Cha, người ta muốn, hại nha đầu này giống như bị ma nhập, cứ nhìn thấy hắn là gọi cha... càng nghe càng thấy dâm loạn.

Đầu óc hắn đang xoay vần với biết bao ý nghĩ, cho đến khi hắn nhìn thấy Long Tiểu Hoa đang ngồi trên nền đất nhìn chằm chằm vào mình bằng ánh mắt hài lòng.

- Nhìn gì thế?

- Không... Chỉ là khuôn mặt đỏ vì tức giận...

- ...

- Ồ! Rất tuyệt!... Cuối cùng, tôi cũng được nhìn thấy.

- Muội đừng có chuyển chủ đề. Thôi được, ta sẽ không so đo với muội chuyện ở thành Đồng Khê nữa. Còn chuyện với tiểu quỷ chết tiệt kia, muội định nói sao đây? - Hắn cố gắng khiến mặt mình khó coi hơn, để đẩy sự chú ý của nàng đi chỗ khác.

- Chuyện gì cơ?

- Xem ra, muội và hắn vẫn còn không ít chuyện cần phải nói rõ với ta đây. Đúng không? - Hắn hứ một tiếng, nhưng không vội. Hắn giơ ngón tay về phía nàng ngoắc ngoắc.

Nàng chẳng lạ gì tình huống này, tự biết mình phải lê đầu gối trên nền đất mà xích tới gần hắn. Sau đó nàng bất ngờ bị hắn kéo vào lòng, còn chưa kịp phản ứng gì thì toàn thân đã bị lật úp nằm trên đùi hắn, rồi bị cánh tay quen thuộc phát áy cái:

- Ai dạy muội tùy tiện ngồi trong lòng nam nhân hử? Còn dám chơi trò phong tình gì đó với ta?

- Oa oa oa! Tại sao chỉ muốn đánh vào mông tôi hử? Rõ ràng nam nhân các người luôn thích này thích nọ mà.

- Ai dạy muội ngồi trên đùi người ta làm nũng, còn tỏ ra yêu kiều? - Cãi cố hử? Có muốn thêm mấy cái phát không?

- Là cháu huynh nói mà. Huynh không đi đánh hắn, sao lại chỉ biết bắt nạt tôi chứ? Đúng là trọng nam khinh nữ mà.

Vừa nhắc đến thằng cháu có ý đồ xấu xa đó là hắn lại đánh mạnh hơn:

- Hắn không đến lượt ta phải trị tội. Ta chỉ phụ trách trị tội muội thôi. Còn chỗ nào để hắn chạm vào nữa? Mau nói đi.

Nàng bò trên đùi hần lật người xoay hông, rụt cổ:

- Hết... hết rồi.

- Có đúng là hết rồi không?

- Thật sự hết rồi mà.

- ...

- Vì hòa bình và luân thường đại gia tộc, tôi phải coi như hết rồi.

- ... - Mắt hần nheo lại: - Ta còn nhớ hình như ta có để cái roi ở trong thư phòng. Để ở đâu nhỉ?

- Xì!

- Có nói hay không?

-...- Nàng chu môi.

- Chu môi cái gì? Rốt cuộc là ở đâu?

- ... - Nàng lại cố gắng chu môi nhưng hần có vẻ vẫn không hiểu lắm, nên đành phải lấy tay chỉ vào cái miệng chu ra như bạch tuộc của mình.

Nàng chỉ cảm thấy phu quân của mình đột nhiên căng thẳng, ánh mắt tối sầm đáng sợ, phát ra những tia sáng giống như đang thi triển “vạn tiễn xuyên tâm”. Không nói lời nào, hần kéo mặt nàng lại, nghiêng đầu như sắp gấn đôi môi mềm mại của mình lên mà vầy vò môi nàng. Nàng cảm thấy điều này thật đúng như mong đợi, mở cở trong bụng, chu môi lên thật cao.

Đợi mãi mà vẫn không cảm nhận được sự trêu đùa của đôi môi yêu mị kia. Nàng hơi hé mắt thì chỉ thấy đôi môi phu quân đầu đầy luân thường đạo lý đang dừng lại cách môi mình khoảng bằng một ngón tay, làm thế nào cũng không chịu tiếp tục tiến tới. Hần chau mày, ánh mắt ủ ê, bối rối nhìn nàng, không phải là ánh mắt dung túng, cũng không phải là muốn vứt bỏ nàng. Sao lại cứ mắc kẹt trong lòng hần, khiến hần làm thế này cũng không được, làm thế kia cũng chẳng xong?

Hần bị động tác chu môi của nàng làm cho khó chịu nên mới ôm đầu nàng muốn hành hung nhưng khi đôi môi chum chím ở trước mặt thì hần lại rút lui. Nha đầu này do một tay hần nuôi dạy khôn lớn. Tuy không phải là lần đầu tiên, muốn bây giờ giác ngộ thì cũng đã muộn nhưng cảm giác này vô cùng kỳ lạ. Muốn hần hôn tiểu nha đầu đã từng bị hần đánh vì tội tè dầm ư? Hần trở nên biến thái như vậy từ bao giờ thế?

Ôm nàng trong lòng mà vẫn có thể nghĩ đến bộ dạng ăn, uống và tè dầm của nàng thì làm sao hần hôn nàng được chứ?

- Rốt cuộc huynh có hôn không? - Nàng không chịu nổi đôi môi hần cách một chút xíu và phả ra hơi nóng hổi như vậy. Nó khiến nàng không thoải mái chút nào.

- Muội đừng làm ồn. Ta đang suy nghĩ. - Môi hần kề sát hơn một chút nhưng rốt cuộc vẫn không chạm vào môi nàng.

- Huynh nghĩ gì? Hôn tôi khó thế sao? - Vậy mà vừa rồi nàng còn định khen hần có chút tư thế của nhân vật nam chính cơ đấy. Hứ!

- Muội thấy thế nào? Nhìn bộ dạng ta vật vã đấu tranh như vậy mà không biết sao?

Nàng cứng đờ cổ, chỉ cảm thấy luồng khí nóng từ miệng hần bắt đầu thiêu đốt. Khoảng cách chỉ còn là một tấm màn lụa. Nàng hé mắt nhìn đồng tử càng lúc càng tối lại của hần, cuối cùng không chịu nổi nữa, gờ tay vút cổ hần xuống. Nàng đã dẹp sạch khoảng cách mong manh đó. Môi hần kề sát lên đôi môi nàng và nàng bắt đầu chiến lược công thành, dùng đầu lưỡi gõ cánh cửa lý trí, đôi môi và hàm răng của người ta.

Hần nhíu mày, nhìn nàng chỉ mãi “gặm” người ta, đầu cũng chẳng ngại nghẹo hần sang một bên, đành gờ tay nâng nàng lên, đặt nàng ngay ngắn lại trong lòng mình, hai bàn tay giữ lấy cổ nàng. Đầu lưỡi nàng dính chặt trên bờ môi hần. Hần hít một hơi thật sâu, dường như đang đo đạc điều gì đó, có lẽ do sợ nàng rơi khỏi người mình nên hần đã dùng đôi tay vòng lấy eo nàng.

- Huynh không tập trung.

- ... Rơi xuống thì phải làm thế nào? Ừm...

- Đáng ghét! Huynh mím môi nhanh như thế làm gì? Huynh vẫn chưa nghĩ xong sao?

- Ừm.

- Ngày mai nghĩ tiếp đi. Hôm nay, huynh hôn tôi trước đã.

- ... - Tại sao nha đầu này lại càng ngày càng hạ lưu như vậy? Tốt nhất là không phải bị thằng cháu mất nết của hần dạy cho hư hỏng, nếu không hần sẽ treo cả hai lên mà đánh ột trận.

Hần đang định cự tuyệt chính mình, để cảm nhận đầu lưỡi nhỏ bé đó trêu đùa trên môi thì lại tưởng tượng ra cách trị tội hai kẻ đáng ghét. Nhưng khi thấy kẻ đang ngồi trong lòng kéo cổ rồi lần mò lên khuôn mặt mình thì hần không còn nghĩ được thêm gì nữa. Đôi môi kề sát hần lúc khép, lúc mở thốt lên mấy tiếng:

- Huynh... mở miệng ra được không?

- ...

Hần bị lời nói dịu dàng của nàng khiến cho bàng hoàng. Đôi môi hần vâng lời hé mở, lập tức một con rắn nhỏ luồn vào. Hần không thể diễn tả cảm giác đó thế nào, chỉ cảm thấy mọi luân thường đạo lý đều bị chôn chặt. Hần từ khách chuyển thành chủ. Thậm chí đầu lưỡi của hần còn chơi đùa cùng nàng trên địa bàn của mình.

Cái hương vị khó tả bản thân đang cảm nhận, chính là thứ hần cho rằng cả đời Long Tiểu Hoa sẽ không bao giờ có được - sự quyến rũ, vẻ nữ tính của một cô nương.

Chết tiệt! Kẻ tự tay hần nuôi dạy có “vẻ nữ tính” rồi. Chết mất thôi!

69. Q.2 - Chương 69: Người Đàn Bà Mạnh Mẽ Phía Sau Người Đàn Ông - Mục Tiêu Phấn Đấu Của Long Tiểu Hoa

Răng môi đan xen, tiếng thở hổn hển. Vẻ quyến rũ khiến cho Long Hiểu Ất như đang chu du bốn phương. Hần chỉ có thể chuyên tâm dùng trái tim của mình để cảm nhận hương vị ướt át, ngọt ngào, mềm mại của đôi môi. Hần không nỡ buông nàng ra nhưng miệng hần đang bận rộn không thể dễ dàng nàng nên chỉ có thể hơi nhấc mi lên, nhìn nàng với ánh mắt như muốn nói, mặc dù trong đầu, hần vẫn coi mình như bậc trên của nàng nhưng cảm xúc thì đã không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ ai nữa rồi.

Hần mở mắt, hoàn toàn không còn là ánh nhìn nghiêm túc, ngược lại nó biến thành ánh mắt khao khát nhìn thẳng vào nàng. Nàng cũng đang nhìn lại hần.

Ừm! Nàng không tập trung vào hôn, còn mở mắt ra nhìn hần làm gì? Bị đôi mắt đó chiêm chọc, hần không thể không quết mắt, dùng đôi bàn tay rất đàn ông đặt lên hông nàng.

Nơi đó đánh thì đánh nhưng... đổi thành “sờ” thì không ra thể thống gì.

Hần đang mải suy nghĩ thì cảm thấy ngực mình lạnh lạnh, có đôi tay không nghe lời đang vạch ngực áo hần ra. Đôi môi đang chờn vờn trên môi hần đã di chuyển xuống cổ hần. Một chút đau đớn, hần cúi đầu nhìn bông hoa nhỏ đang nở trên xương quai xanh của mình.

Nàng ngẩng khuôn mặt khó hiểu lên nhìn hần:

- Huynh...

- ...

- ... Chúng ta động phòng nhé.

- ... - Động phòng ư? Ai với ai? Hần và nàng sao? Hần và nha đầu do chính tay hần nuôi dạy khôn lớn sao?

Sự ngại ngùng của Hiểu Át càng khiến Long Tiểu Hoa cam tâm tình nguyện hiến thân. Nở nụ cười, nàng lập tức tháo dây lưng của người ta. Long Hiểu Át chau mày. Cúi xuống nhìn y phục của mình đang bị nàng cởi ra. Đôi môi rất đỏ, lồng ngực nở hoa. Tóm lại xúc giác có gì đó khác thường.

- Đầu lưỡi của muội linh hoạt như thế từ bao giờ vậy? - Không phải là hần chưa từng hôn nàng. Hần đã thấy nàng như vậy bao giờ đâu.

- Luyện tập hằng ngày mà. - Ai đó thở hổn hển cúi đầu lúi húi tháo dây lưng mà không hay mình đang lộ ra khuôn mặt rất gian tà. Nàng hoàn toàn quên mất mình muốn giữ vẻ nữ tính để hấp dẫn phu quân. “Bản chất Long Tiểu Hoa” đã vô tình lộ ra, miệng nàng lẩm bẩm oán thán: - Không cởi ra được. Sao lại không cởi ra được vậy? Ồ! Không sao. Thử cách khác xem.

Nàng tự khen mình thông minh tài trí, nhưng ngón tay còn chưa làm được thì đã bị phu quân dùng tay ngăn lại.

- Hả? - Nàng chớp chớp mắt không hiểu tại sao sự tích cực của mình lại gặp sự từ chối tàn khốc như vậy. Nàng ngẩng đầu lên thì chỉ thấy phu quân đang nhìn mình. Nàng lập tức ý thức được rằng “Bản chất Long Tiểu Hoa” lại chạy ra rồi, lập tức bịt môi, muốn nhào vào lòng người ta: - Người ta, người ta...

- Long Tiểu Hoa! Khi ta không có nhà, muội đã tìm ai để luyện đầu lưỡi thế? - Còn muốn dùng chiêu này với hần sao? Vẻ nữ tính chết tiệt! Cút qua một bên đi!

- Xì!

- Xem ra muội linh hội được nhiều thứ trong tiểu thuyết đấy. - Không chỉ xem mà còn dùng cơ thể để đối phó với hần. To gan thật!

- Xì!

- Không biết thế nào là cách biệt nam nữ, cái vẻ dâm dục, tùy tiện tìm đàn ông như thế là kẻ nào đã dạy muội? - Hành vi không giữ đạo làm vợ như vậy, hần tuyệt đối không thể ngồi nhìn cho qua. Nếu hần bỏ qua lần này thì về sau không biết nàng sẽ còn đến mức nào nữa? Hần tuyệt đối không thể dung túng trò chơi trái luân lý này. Hừ! Hóa ra lần trước ngồi trên đùi tên quý chết tiệt kia không phải là tất cả. Nàng còn dám giấu hần? Giỏi lắm! Giỏi lắm!

- Xì! Tôi đâu có tùy tiện... - Nàng đem những tuyệt chiêu dưới đáy hòm ra để mê hoặc phu quân của mình đấy chứ. Chẳng có gì không đúng cả. Trong cuốn Điều răn nhi nữ có nói không được mê hoặc phu quân của mình sao? Điều nào, mục nào nói vậy?

- Còn dám cãi cổ? - Hần nhân lúc mình vẫn còn kiềm chế được thì trấn tĩnh lấy lại tư thế nghiêm túc của người làm cha.

- ... - Thật ảm ức! Rõ ràng là hần cũng rất thích điều đó, bây giờ lại nói nàng. Hừ hừ...

- Úp mặt vào tường xem xét lại bản thân đi.

Uych!

Long Tiểu Hoa bị phu quân mang hình thức mẹ kế đá xuống ghế. Hần ngồi ngay ngắn chỉnh lại y phục của mình, buộc lại dây lưng, phủ chiếc áo nhàu. Xong xuôi, hần bê chén trà nguội lên uống một ngụm lớn nhưng mặt vẫn đỏ phừng phừng.

- Hả? Úp... úp mặt vào tường xem xét lại mình ư? - Nàng xoa hông ngẩng đầu lên nhìn phu quân đang cố lấy lại tư thế của mình. Tức quá đi mất. Chỉ vì muốn được phu quân yêu thương mà bị phạt úp mặt vào tường tự vấn? Có cần giáng tội vô lý cho người ta như vậy không chứ? Hần cho rằng mặc y phục chỉnh tề thì có thể cả đời làm quân tử sao?

Cầm thú đội lốt người!

Tối đó, Long Tiểu Hoa bị phạt đứng úp mặt vào tường. Đó là trên chiếc giường cao quý của phu quân. Rõ ràng nơi đó còn mang vẻ đen tối hơn cả thái độ của nàng nhưng hần lại có thể vận dụng nó một cách thuần khiết như vậy.

Hắn đặt một tay sau đầu làm gối, nằm trên giường, cầm cuốn sách, trông chừng kẻ đáng thương đang đau khổ quỳ úp mặt vào tường. Nàng co người lại, khuôn mặt u ám, mắt hướng thẳng tấm rèm mỏng trên tường, nhưng ánh mắt lại khẽ liếc về phía tấm rèm mỏng trên tường, nhưng ánh mắt lại khẽ liếc về phía mỹ nam đang quẩn thúc mình.

- Cha...

- Không được gọi cha!

- ... Ồ... Vậy... phu quân ư?

- ... - Hắn im lặng, có vẻ không thích ứng. Hắn bỏ cuốn sách ra nhìn nàng. Hôm nay, hắn đã hỏi đại phu và biết vết thương trên người nàng đều không sao, chỉ là những trầy xước ngoài da. Thành cháu chết tiệt của hắn còn không biết thế nào, nên hắn không muốn để nàng ở một phòng khác. Hắn sợ sáng sớm thức dậy, nàng lại biến mất. Hơn nữa, hắn vẫn chưa nghĩ ra cách trị tội nàng. Họ cũng coi như là phu thê, ngủ chung giường. Thế nên hắn không cần phải suy nghĩ làm gì. Hắn nhướn mày hỏi nàng:

- Buồn ngủ chưa?

- Chưa. Nếu muốn động phòng thì tôi vẫn còn sức...

- Vậy thì muội tiếp tục úp mặt vào tường.

- Hu hu... Tôi buồn ngủ rồi...

- Ừm. Lại ngủ đi. - Hắn hé một góc chăn ra, ý bảo nàng có thể chui vào.

Nàng có thể ngủ chung giường rồi nên lập tức chui vào chăn, gối đầu lên gối, hít một hơi thật sâu thưởng thức hơi ấm của phu quân. Nàng ngoan ngoãn nằm xuống, xoay người nhìn hắn cười hài lòng:

- Ấm quá!

- Ấm thì mau ngủ đi.

- Huynh không ngủ cùng tôi sao?

- Lát nữa ta sẽ ngủ.

- Vậy tôi có thể... - Nàng giơ tay túm lên áo hắn.

- Hử? - Hắn nhìn nàng cảnh giác.

- Ôm huynh không?

- ...

- Tôi sẽ giữ quy tắc, chỉ ôm eo thôi.

- ... Không được xoay lưng tung. - Hắn thêm một điều kiện.

Nàng lập tức giơ ba ngón tay lên thề:

- Tôi tuyệt đối không xoay người, không động dậy, không chảy nước miếng.

- ... Lại đây nào.

- Hì hì hì hì!

- Không được cười gian tà. - Hắn lại thêm một điều kiện nữa.

- ... - Có mỹ nam để ôm rồi, nàng không thèm so đo với hắn.

Nàng ngáp một cái, cẩn thận vươn tay, một tay nắm lấy chiếc áo trắng như tuyết của hắn, một tay vòng qua ôm eo hắn nhưng vẫn chưa đủ:

- Tôi có thể kề sát mặt vào không?

- ... - Hắn cúi đầu nhìn nàng, thở dài một tiếng, chẳng thèm tranh cãi với nàng. Hắn vòng tay cho nàng ép sát vào ngực mình. Nàng hài lòng nằm trong lòng hắn. Hắn kéo chăn đắp cho nàng.

- Tôi biết tôi vẫn còn chưa đủ tư cách. - Nàng tựa vào hắn, nhắm mắt, thở nhẹ nhẹ. Có huynh ôm thật dễ chịu: - Dựa dẫm huynh, làm vướng chân huynh, muốn được huynh cưng chiều, lười biếng, nhưng tôi sẽ cố gắng giành lại được sự cưng chiều của huynh.

- ... - Hắn sưng người, nắm chặt cuốn sách trong tay, cúi đầu nhìn kẻ đang nằm trong lòng mình.

- Đợi ngày tôi giành được tình yêu của huynh, huynh... động phòng với tôi nhé...

- ... - Hắn cảm thấy tim mình ấm áp. Nói xong câu đó, kẻ không biết suy nghĩ đã lăn ra ngủ, chẳng hề quan tâm đến câu trả lời của hắn mà mặc định rằng chắc chắn sẽ đồng ý.

- Nói xong là ngủ, cũng không biết tỉnh dậy có còn nhớ gì hay không. - Hắn hơi nhếch môi, vươn tay sang ôm nàng chặt hơn một chút. Kê cánh tay dưới cổ nàng để nàng nằm được thoải mái. Đường như từ sau khi hắn bỏ đi, nàng chưa từng được ngủ ngon như vậy. Thực ra hắn không hề có khát vọng xa xỉ là nàng sẽ đến kinh thành tìm hắn. Hắn nghĩ rằng nàng sẽ sống rất vui vẻ, thoải mái trong những ngày không có hắn. Không có hắn bắt ép nàng học cầm kỳ thi họa, đọc thuộc cuốn Điều răn nhi nữ, ép nàng làm tiểu nhị ở khách điếm, viết tiểu thuyết của nàng đi, không cho nàng mơ tưởng đến bạch mã hoàng tử.. đây chẳng phải là những ngày tháng mà nàng mong chờ nhất sao?

Bạch mã hoàng tử mà nàng muốn, hắn không thể cho nàng. Những ngày tháng mà nàng muốn, hắn càng không thể cho nàng. Cách sống của nàng, hắn không thể tán thành. Thế nên bị nàng đuổi đi, vứt bỏ, không cần nữa là đáng đời hắn lắm! Khi hắn đang dự định làm những việc mình muốn thì nàng lại bỗng nhiên xuất hiện nói với hắn không phải nàng không cần hắn, nói nàng biết hắn tốt, rồi còn mê hoặc hắn, tuyên bố rằng muốn giành lại tình yêu của hắn.

Ai đi yêu một kẻ đến cuộc sống của mình lại còn biến nó trở nên rối tung chứ? Hắn liếc nhìn ai đó đang ngủ khò khò, gơ ngón tay kéo từ trán nàng xuống sống mũi, xuống môi rồi đến cằm nàng, vén những lọn tóc xòa ra sau tai. Hắn nghĩ, nha đầu này, nói xong câu nói khiến người ta không ngủ được thì lại lăn ra ngủ ngon lành.

- Đừng nói ta không uội cơ hội. Ta sẽ xem muội làm thế nào để giành lại được tình yêu của ta. Chỉ biết nói khoác thì ta sẽ bắt muội úp mặt vào tường hằng ngày đấy.

Sợi tóc trong tay hắn cù vào môi nàng khiến nó mấp máy. Hắn bắt giắc nhớ tới cảm giác tiếp xúc mềm mại, vội thu tay về, muốn dịch xa nàng ra một chút để tìm lại chút lý trí nhưng bàn tay đang tìm hơi ấm của nàng dễ gì chịu bỏ cuộc. Nàng lập tức ôm lấy hắn. Bất kể hắn là ai, là phu quân cũng tốt, là cầm thú đội lốt người cũng tốt. Chân nàng gác lên hắn, xoay xoay người khiến hắn chau mày với nỗi khổ khó nói.

- Là ai nói với ta không xoay người, không động đấy?

- Ờ ờ ờ... - Tiếp tục xoay người.

- Không được chảy nước miếng.

- Ờ ờ...

- Long Tiểu Hoa! Muội không nói được câu nào đáng tin sao? - Hắn bỗng nghiêm túc muốn đổi giường. Hắn đã hết kiên nhẫn với kẻ ngủ say như chết này rồi. Nàng cứ ôm chặt lấy eo hắn, không thể cử động được, thật là chết mất thôi!

©STE.NT

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa đã đánh một giấc no say, vừa mở mắt ra thì đã không thấy người đàn ông của mình đâu nữa. Chiếc giường trống không lúc này chỉ còn lại một mình nàng nằm duỗi chân duỗi tay chẳng chút nữ tính. Trên gối còn có một mảng nước miếng nữa chứ. Ôi! Người đàn ông của nàng đâu rồi? Bị nàng đá xuống đất rồi sao? Hay là bị nước miếng của nàng cuốn trôi đi rồi?

Nàng đang trở mình trên giường thì nghe có tiếng gõ cửa:

Cốc cốc cốc!

- Ai đấy?

- Vương phi thức dậy rồi thì nô tỳ sẽ hầu Vương phi chải đầu rửa mặt ạ. - Tiếng đáp ở ngoài cửa.

- Không cần đâu. Ta tự làm được. - Nàng dâu đến mức không biết mặc y phục ỳnh. Nhớ lại lúc tắm hôm qua, khi có người quỳ bên hầu hạ, nàng thật sự không quen chút nào. Năm sáu nha đầu quỳ dưới đất cởi đồ của nàng. Ôi! Đợi đã, còn một vấn đề nữa. Liệu lúc nàng không có ở đây, phu quân của nàng có tận hưởng sự hầu hạ như vậy không? Năm sáu nha đầu quỳ dưới đất cởi đồ cho hắn, nhìn hắn cởi sạch đồ và tắm sao?

Xì! Rõ ràng là còn hư hơn cả nàng mà. Ô! Thân là nữ chủ nhân vĩ đại của cái nhà này, nàng không thể vô sỉ được nữa, nhất định phải giữ bộ mặt và tư thế uy nghiêm. Muốn giành được tình yêu của hắn, trước tiên phải bắt đầu bằng việc làm hậu phương vĩ đại của gia đình. Không phải người ta thường nói, phía sau thành công của người đàn ông luôn có thành công của người đàn bà sao? Nếu nàng không thành công thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến phu quân vĩ đại của nàng.

Mặc xong bộ y phục được đặt sẵn bên cạnh, nàng mở cửa uy nghiêm bước ra ngoài. Mấy nha đầu đang quỳ ngoài cửa nhìn thấy nàng bước ra vội nhìn nàng hỏi:

- Vương phi muốn dùng bữa sáng chưa ạ?

- Ồ... Khụ khụ... Người đó... Người đàn ông của ta... À không... Thập cửu điện... ờ... - Sao nàng có thể gọi là “người đàn ông của ta” trước mặt người khác chứ? Cách xưng hô lúc này cần phải nghiêm túc cẩn thận. Nàng nhớ lại, sau khi thành thân, nhân vật nữ trong truyền thuyết gọi người đàn ông của mình thế nào nhỉ? Ô! Là thế này: - Lão gia đâu rồi?

- Lão... lão gia ạ? - Mấy nha đầu ngây người, họ hoàn toàn không hiểu từ “Lão gia” mà nữ chủ nhân mới này nói là ai. Một nha đầu nhanh nhẹn trong đó cẩn thận hỏi: - Vương phi hỏi Vương gia ư?

- Đúng... đúng rồi. - Tại sao mọi người đều nhìn nàng như vậy chứ? Hắn không phải là thiếu gia, chỉ có thể gọi là lão gia thôi.

- Vương gia đã lên triều từ sáng sớm rồi ạ. Vương gia có dặn chúng nô tỳ xem Vương phi có cần gì không? Nếu không có gì thì ở đây đợi. Hay là Vương Phi dùng bữa sáng trước ạ?

- Ô! Đúng đúng đúng, ăn no bụng mới có sức giành lại tình yêu. Ăn cơm, ăn cơm thôi.

Vừa nhắc đến ăn là Long Tiểu Hoa chẳng còn chút nghiêm túc nào nữa, nàng lao đến phòng ăn nhìn đồ ăn nóng hổi bày trên bàn thì lập tức cầm đũa gấp lấy gấp để.

- Ô! Ngon lắm! Ngon lắm! Rất rất ngon! Các người đừng cứ nhìn ta ăn mãi như vậy. Hay là ngồi xuống cùng ăn đi. - Một mình nàng ăn cả bàn thức ăn lớn này thì vô lý quá. Nàng cảm thấy các a hoàn hầu hạ cứ đứng nhìn nàng, hại nàng khó nuốt nổi.

- Họ không thể ngồi cùng bàn dùng bữa với Vương phi được đâu ạ. - Ngô quản gia đứng bên cạnh nở nụ cười khó xử: - Vương gia đã dặn tiểu nhân. Hôm nay, Vương Phi có việc gì cần làm cứ nói với tiểu nhân ạ.

Nghe có vẻ đầy quyền lực. Nàng gõ gõ đũa quyết định thứ quyền lực vừa rơi vào tay mình:

- Có thể không gọi ta là Vương phi được không? - Nghe già quá đi mất. Thường thì từ “Vương phi” trong tiểu thuyết đều để chỉ các bà già chuyên ức hiếp đám nha hoàn đáng thương.

- Vậy Vương... ờ... Người muốn tiểu nhân xưng hô thế nào ạ?

- Hay cứ gọi ta là nữ chủ nhân đi. - Nghe có vẻ là người có quyền lực uy nghiêm quản lý gia đình.

- Nữ... nữ chủ nhân ư?

- Đúng thế.

- Vâng... vâng... thưa nữ chủ nhân...

- Vậy chúng ta sẽ nói về vấn đề mà hôm qua chúng ta vẫn chưa nói xong. - Nàng buông đũa xuống, nghiêm túc hỏi lại câu hỏi mà chưa có câu trả lời ngày hôm qua: - Lão gia có nuôi kẻ chó này to hơn ta, chó này nhỏ hơn ta không?

- Ồ... Thừa nữ chủ nhân, lão gia không nuôi ạ. - Ngô tổng quản đúng là người thông minh biết thay đổi cách xưng hô với Vương gia theo nữ chủ nhân. Mặc dù hẳn luôn cho rằng lão gia nhà mình thật sự không đến nỗi già...
 - Ta biết là lão gia rất biết giữ mình mà. Hi hi!
 - ... - Là không kịp nuôi thì nương tử dưới quê đã đến kinh thành tìm rồi...
 - Sau này, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà cứ giao cho ta xử lý. Khụ khụ! Người rõ chưa hả? - Sự uy nghiêm của nữ chủ nhân khiến nàng phải cố nhấn giọng.
 - Điều này... là, sau này có chuyện gì, tiểu nhân đều phải kịp thời báo cáo với nữ chủ nhân ạ?
 - Ừm! Bao gồm cả chuyện đó. - Nàng nói với hắn.
 - ... - Ngô quản gia gật đầu. Sao lão gia của hắn lại tìm về một nữ chủ nhân chẳng ra sao vậy? Không những không có khí chất mà còn chẳng có đức hạnh gì cả. Nhưng người ta là chủ nhân. Hắn chỉ cần gật đầu nhận tiền là được rồi. Haizzz!... Chỉ tội nghiệp cho lão gia như hoa như ngọc, quản lý quốc khố, nắm trong tay ba nghìn cấm quân thôi: - Phải rồi. Nữ chủ nhân, sau khi lão gia lên triều không lâu thì phủ nhận được một tấm thiệp mời, mời lão gia và nữ chủ nhân đi dự tiệc. Tấm thiệp này là của Tam điện hạ gửi đến. Có lẽ là yến tiệc gia tộc.
 - Hả? - Lại đi dự tiệc sao? Nghĩ lại kinh nghiệm đi dự tiệc lần trước là nàng đã thấy không thoải mái rồi nhưng thân là nữ chủ nhân nên nàng nhất định phải đi. Không phải chỉ là dự tiệc thôi sao? Ồ, phải đi. Đương nhiên phải đi rồi. Phải cùng phu quân của mình đi dự tiệc chứ. Đây là một việc rất quan trọng.
 - Ồ! Ngô quản gia, người đem mấy vò rượu đến đây trước đi.
 - Hả? Nữ chủ nhân, mới sáng sớm mà nữ chủ nhân đã muốn uống rượu sao?
 - Ta phải luyện tử lượng trước để tránh ra ngoài bị người ta hạ gục. - Nàng vẫn chưa đủ bản lĩnh để có thể đỡ rượu giúp phu quân nhưng ít nhất cũng phải bảo vệ mình trước tiên.
- Nhìn người đàn ông của mình gặp khó khăn trùng trùng, là người đàn bà đứng sau lưng càng không dễ chút nào. Đường vẫn còn dài và xa, nàng còn phải luyện tập rất nhiều.
- Tiểu nhân còn một chuyện nữa cần báo với nữ chủ nhân.
 - Ồ! Còn chuyện gì vậy? - Sao vừa mới làm nữ chủ nhân mà đã có nhiều chuyện thế?
 - Có vị Bạch công tử nói là bạn của lão gia đã đến kinh thành dự thi muốn ở nhờ phủ Huyền vương.
 - Xi!

Tiếng “Xi!” đã kết thúc toàn bộ sự uy nghiêm nữ chủ nhân của Long Tiểu Hoa.

70. Q.2 - Chương 70: Người Vợ Hiền Đáng Yêu

Long Tiểu Hoa - nữ chủ nhân vừa mới đến phủ Huyền vương xách váy chạy ra cổng phủ. Nhân lúc lão gia bận lên triều, nàng ngạo mạn chạy ra cổng phủ đón tiểu thúc. Cánh cửa dày và nặng được gia đình mở ra. Long Tiểu Hoa lao ra ngoài cổng nhưng không thấy người có công bảo vệ nàng hôm qua đâu mà chỉ nghe thấy tiếng chó sủa. Nàng nhìn theo hướng phát ra tiếng chó thì mấy con chó săn lớn đang sủa inh ỏi.

Nàng rụt đầu không hiểu hỏi:

Ngô quản gia, chuyện này là thế nào? - Sao tổ ấm của nàng càng nhìn càng thấy giống như nhà ác bá vậy? Lại còn có cả chó dữ nữa.

- Thừa nữ chủ nhân, đây là... mấy con vật nuôi yêu quý mà lão gia chăm lúc rảnh rỗi ạ.
- Vật nuôi ư? - Mấy con cầm thú này hoàn toàn chẳng đáng yêu chút nào. Hẳn coi chúng là vật nuôi sao? Lại là sở thích đen tối của Thập cửu điện hạ đó đây. Phu quân của nàng ngoài đối xử tốt với Bôn Tiêu ra thì đâu có yêu quý loài động vật nào khác. Ngay đến cả nàng cũng không giành được một nửa tình cảm của

hắn giành cho Bôn Tiêu: - Khụ khụ! Sao không có ai cho vật nuôi của lão gia ăn, để chúng sửa lưng tung như thế làm sao được?

- Thừa nữ chủ nhân, lão gia có dặn, những con chó săn này mỗi bữa chỉ cho ăn lưng lưng, còn lại để dùng việc khác.

- Dùng việc khác ư? Dùng việc gì vậy?

Ngô quần gia cười, giơ tay chỉ Bạch công tử, người đang đứng trên con tì hưu thánh thú mà Thánh thượng ban cho, mở quạt giấy phe phẩy tao nhã:

- Vì lão gia ghét người mặc áo trắng. Vị công tử đó đã phạm vào điều đại kỵ của lão gia.

Bạch Phong Ninh toàn thân mặc đồ trắng không dính chút bụi bẩn nên đương nhiên là gây sự chú ý của những con súc sinh đó rồi. Không hổ là những con mãnh thú mà Long Hiểu Ất nuôi dạy. Chúng còn to gan hơn cả hắn. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ đứng trên tảng đá của lão Hoàng đế để còn chúng lại dám nhe nanh cào xé. Hắn gấp quạt giấy lại, không thèm để ý đến những con mãnh thú đó nữa mà quay sang nhìn nữ chủ nhân mới của phủ Huyền vương đang ngây người đứng đó, chấp quạt cung kính nói:

- Đại tẩu, hôm qua chia tay, không biết Long huynh có trong cơn giận dữ mà lấy đi thứ gì đó của đại tẩu không? - Hắn nhìn nàng, cuối cùng môi hắn thốt lên hai từ: - Trong trắng.

- Xì!

- Xem ra đại tẩu vẫn mạnh khỏe, không hề bị thương tích gì. Thân là thiếu phụ nhưng không hề giảm bớt phong thái thiếu nữ. Bạch mỗ rất mừng. Liệu đại tẩu có thể nhốt mấy con chó săn đói khát này lại để Bạch mỗ vào nhà nói chuyện không?

Bạch Phong Ninh được mời vào đại sảnh của phủ Huyền vương. Mấy con chó săn có thù hận sâu nặng với người mặt đồ trắng bị gia đình xích vào cây lớn ngoài cổng phủ và được cho ăn chỉ vì nữ chủ nhân nói rằng cấm người dãi thú nuôi.

Nha đầu hầu hạ vừa đặt khay trà xuống thì đã bị nữ chủ nhân đuổi ra ngoài, mặt đầy vẻ gian xảo, nói nhỏ với Ngô quần gia đứng bên cạnh:

- Ngô quần gia, nếu nữ chủ nhân làm việc gì xấu sau lưng lão gia, là kẻ dưới nên đứng về phía nào?

- ... - Thúc tẩu cùng chung một phòng là điều đại kỵ, nhưng đó cũng không phải là chuyện để kẻ dưới bọn họ huyền thuyên. Ngô quần gia thở dài: - Tạm thời... không nhìn, không nghe những điều vô lễ.

- Có thể coi như không thấy điều vô lễ sao? Ông nhìn bóng đen phía sau cánh cửa đi. - Tiểu nha đầu giơ tay chỉ cái bóng in trên cánh cửa. Đó rõ ràng là bóng Bạch công tử ỷ vào sự cao lớn của mình mà chống tay lên cửa, giam giữ nữ chủ nhân trong lòng. Cô cảm thấy cử chỉ này vô cùng phong độ nhưng lão gia nhà cô chắc chắn sẽ thấy không dễ chịu chút nào. Có lẽ còn dắt mấy con chó săn lao vào phòng, đóng cửa lại và thả chúng ra ấy chứ.

Bạch Phong Ninh đứng là gặp chuyện khó xử với nữ chủ nhân của phủ Huyền vương. Bởi vì đại tẩu của hắn muốn tuyên bố với hắn một chuyện rất quan trọng.

- Long Nhi, muội nói muội muốn làm một hiền thê là ý gì?

Long Tiểu Hoa tựa vào cánh cửa, giơ hai tay hình chữ “X”, tuyên bố với tiểu thúc của mình:

- Chính vì ý nghĩa của hai chữ “Hiền thê” này, tôi đã quyết định sẽ làm một nữ chủ nhân thật sự, hầu hạ phu quân, lo chuyện bếp núc, không kiêu ngạo, không làm vương chân, không ỷ lại. Chúng ta dẹp bỏ chuyện bạch mã hoàng tử, và huynh không được gây khó dễ cho tôi. Tất cả là tại cuốn tiểu thuyết của huynh đã hại tôi thê thảm tới quá đây. - Tuy kết thúc rất ngọt ngào nhưng đó là dựa vào sự thông minh tài trí của nàng mới đối phó lại được với phu quân. Phù! Hắn mà còn gây chuyện một hai lần nữa thì chưa biết chừng phu quân sẽ nổi giận mà bắt nàng ăn cả cuốn sách ấy chứ.

Bạch Phong Ninh nhướn mày nói:

- Ô! Ý của muội là muốn ta giương mắt nhìn muội từ một cảnh hạnh đỏ vượt tường đáng yêu biến thành một người vợ hiền chẳng có chút thú vị gì sao?
- Là rất đáng yêu! Người vợ hiền có thể giành lại tình yêu của phu quân.
- Được thôi. - Hắc cười: - Ta có thể giúp muội.
- Xi! Huynh nói huynh muốn giúp tôi? - Nàng hoang mang nhìn Bạch Phong Ninh tâm tư khó đoán trước mặt. Chẳng lẽ là nàng đã nghĩ ngợi quá nhiều. Trong đầu hắc lúc nào cũng chỉ có tư tình nam nữ mà thôi:
- Huynh lại có âm mưu gì vậy?
- Long Nhi, sao muội có thể nói lời mà không giữ lời vậy chứ? Muội nói, nếu ta giúp muội giành tú cầu thì sẽ không nghĩ ngờ ta. Sao muội lại thế rồi?
- ... - Nàng không muốn nghĩ ngờ hắc nhưng...
- Long Nhi, muội biết thế nào là người vợ hiền không? - Bạch Phong Ninh gơ tay gõ vào cái đầu đang suy nghĩ của nàng, để nàng nhìn lại mình rồi thì thầm bên tai nàng: - Điều thứ nhất của người vợ hiền là một lòng đến cùng, không được tơ tưởng đến người khác, không được tìm đập thành thịch, đỏ mặt với người nào khác ngoài phu quân của mình. Muội có đủ tư cách không?
- ...
- Long Nhi, muội đỏ mặt rồi.
- ... - Ai bảo hắc thì thầm bên tai nàng chứ?
- Điều thứ hai của người vợ hiền là ngoài phu quân ra, không được ở cùng phòng với bất kỳ nam nhân nào khác, hơn nữa nếu bị kẻ đó ôm vào lòng, thì để giữ gìn sự trong trắng còn phải cắn lưỡi tự vẫn, Long Nhi, phải cắn vào đầu lưỡi rất đau đấy. Muội có dám thử không?
- ... - Đặt đầu lưỡi ở giữa hai hàm răng... Ôi ôi, không được. Cắn đứt rồi thì lấy gì mà hôn phu quân chứ?
- Muội muốn làm người vợ hiền ư? Tốt thôi. Nếu muội có thể chịu đựng được thử thách của ta, vượt qua được thì ta sẽ thừa nhận muội là một nương tử hiền thực.
- ... Tại sao tôi phải vượt qua thử thách của huynh? - Cấp độ mê hoặc của vị quan khảo thí này đặc biệt cao. Nàng có quyền được đối người có cấp độ mê hoặc thấp hơn chứ.
- Vì chỉ ta mới có thể dạy muội làm thế nào để giành lại tình yêu của Thập cửu điện hạ Long Hiểu Át. - Hắc nhướn mày, lùi xa nàng một chút, từ từ nhấc chén trà đặt bên cạnh lên, mở nắp chén trà, nhấp một hớp:
- Vì sao Thập cửu điện hạ bị đuổi khỏi kinh thành? Vì sao Thập cửu điện hạ lại xuất hiện ở thành Đồng Khê? Ở kinh thành, Thập cửu điện hạ có địa vị như thế nào? Nữ nhân bên cạnh Thập cửu điện hạ cần có yêu cầu gì? Những điều này muội đều không biết thì làm sao giành lại tình yêu của người ta được chứ?
- Ô... - Nói rất đúng. Nàng căn bản không hề biết gì cả. Nàng chỉ biết hắc là Long Hiểu Át, thích nhất là tự do, ghét những đồ ăn hình tròn, thích mẫu cô nương biết cầm kỳ thi họa, là khuê nữ đài các. Theo tình báo của nàng, hiện nay nàng vẫn chưa có đủ tư cách giành lại tình yêu của hắc. Đừng nói là nàng không thể một đêm biến thành mẫu người hắc cần, mà với tiêu chuẩn đó, ở kinh thành hoàn toàn không thiếu người có thể thay thế nàng. Vậy nên nàng phải có những yếu tố đặc biệt mà người ta không có.
- Huynh thật sự sẽ giúp tôi chứ?
- Bạch Phong Ninh cười kỳ quái:
- Phải. Nhưng...
- Nhưng sao? Tôi biết huynh sẽ không tốt như vậy đâu mà.
- Không. Ta chỉ muốn nói trước để tránh kẻ đó nói ta có ý đồ với muội.
- Chuyện gì vậy?
- Nếu muội cảm thấy mệt mỏi không thể làm được thì hãy nói trước với ta. - Hắc đặt chén trà xuống khay, nhấn mạnh.

- Tôi sẽ không thế đâu. Long Tiểu Hoa tôi không hạ quyết tâm làm thì thôi, một khi đã hạ quyết tâm thì...
- Ta không quên ở thành Đồng Khê, muội đã tính toán với ta thế nào đâu. - Hừ! Cứ mỗi lần nhớ tới dụng tâm khi đó của nàng là hấn lại vô cùng khó chịu.

- ... Lúc đó, nàng còn chưa thức tỉnh mà. Sao lại thích so đo thế chứ? Thế mà là bạch mã hoàng tử sao? Xì! Thập cửu điện hạ bãi triều về phủ từ chối tất cả các bữa tiệc. Hấn chỉ sợ kẻ đó lại gây ra chuyện gì? Ở trong phủ gây chuyện thì không sao nhưng đừng chạy ra ngoài để tiểu quỷ chết tiệt đó bắt được. Tin việc tung tú cầu của Diệu vương gia chưa được trời định, vợ cũ của Huyền vương gia đến kinh thành tìm chồng đã đến tai Thánh thượng. Tuy hiện tại Thánh thượng chưa có bất kỳ hành động gì nhưng hấn cũng phải có sự đề phòng từ trước.

Nói lỏng cổ áo triều phục, hấn bước chân qua bậc cửa thì thấy Ngô quản gia ra đón liền hỏi:

- Cô ấy có gây ra chuyện gì không?

- Vương gia hỏi nữ chủ nhân ạ?

- Nữ chủ nhân ư? - Hấn ngạc nhiên nhìn Ngô quản gia đã bị giày vò không ít. Nữ chủ nhân sao? Hấn còn chưa để nàng làm gì trong phủ đệ này mà nàng đã tự động thăng cấp ính rồi. Nữ chủ nhân... Phì! Cũng chỉ nàng mới có thể nghĩ ra cách xưng hô vị như vậy: - Cô ấy đâu?

- Nữ chủ nhân bảo tiểu nhân lên danh sách tất cả những người hầu kẻ hạ trong phủ. Bây giờ cô ấy đang học thuộc tên mọi người.

- ... - Hấn nhếch môi nở nụ cười. Xem ra nha đầu này cũng không phải là không có chút tiến bộ nào. Với cá tính lười biếng trước đây thì làm sao chịu có tâm tư lo chuyện nhà được chứ? Bây giờ lại còn học thuộc tên kẻ hầu người hạ. Nàng thật sự muốn giành lại tình yêu của hấn sao? Nàng đã bắt đầu giúp hấn quản lý gia đình, chỉ có điều, quản lý một phủ đệ lớn thế này không phải là việc gì dễ dàng, hơn nữa còn rất vất vả. Hứng thú của nàng lại không ở việc này, chắc chỉ mấy ngày, nàng cảm thấy không có gì mới mẻ là lại chán thối: - Kệ cô ấy đi. Nếu cô ấy mệt thì người giúp cô ấy một chút. Chuyện trong phủ không ai lo chu đáo bằng Ngô quản gia người đâu.

- Dạ. Tiểu nhân biết rồi ạ.

Hấn dẫn dò xong liền đi thẳng đến đại sảnh, đẩy cửa ra thì chỉ thấy kẻ nào đó đang bò trên chiếc bàn tròn, lắc lư cái đầu ngồi học thuộc tên mọi người mà không hề biết hấn đã đứng ngoài cửa. Hấn không vội bước vào, chỉ đứng nhìn nàng chau mày hết sức tập trung. Hấn mỉm cười rồi đặt tay lên môi. Hồng rồi. Đường như hấn mừng hơi sớm. Nàng vốn chưa bắt đầu điều gì cả. Nàng chỉ mới ngồi đó học thuộc tên mọi người mà hấn đã vội cảm thấy nàng đã đặt hấn ở trong tim, đã coi nơi đây là nhà của phu thê hai người bọn họ, muốn trở thành người phụ nữ chuyên tâm giúp hấn quản lý cơ nghiệp trong phủ đệ, không đơn thuần để bản thân được hấn chăm sóc mà chính nàng cũng muốn chăm sóc hấn, những khi hấn mệt mỏi, nàng cũng có thể là chỗ dựa cho hấn.

Đường như hấn đứng nhìn rất lâu, đến tận khi nàng lật trang giấy thì mới phát hiện ra có người ở ngoài cửa. Nàng ngược mắt lên nhìn, vội vàng nhảy xuống ghế, chạy về phía hấn, nở nụ cười:

- Huynh về rồi.

Hấn nhìn khuôn mặt hơn hở khó hiểu, nghe giọng nói khó hiểu thì im lặng định đến thư phòng xem sổ sách, tối nay sẽ không về phòng ngủ nữa.

- Này! Sao huynh vừa nhìn thấy tôi lại xoay người bỏ đi thế?

- ... - Vớ vẩn! Không bỏ đi thì làm gì? Hấn sợ câu tiếp theo hấn sẽ yêu đuối mà buột miệng nói: “Được rồi. Muội đã giành được tình yêu của ta. Tối nay, chúng ta sẽ động phòng”.

Cái câu nói vô sỉ lại không có tiền đồ đó, hấn không định sẽ vội vã nói ra lúc này. Trong ngày đầu tiên, nàng xoay sở giành lại tình yêu của hấn, hấn còn chưa hưởng thụ được gì nhiều.

Long Tiểu Hoa vừa thấy hấn có vẻ không muốn vứt bỏ mình, liền lao như bay đến ôm lấy cánh tay hấn:

- Lão gia, tối nay, lão gia muốn ăn gì?
 - ... - Có thể chọn ăn nữ nhân không? Khoan đã: - Muội gọi ta là gì?
 - Lão gia.
 - ... - Rốt cuộc nàng tìm ở đâu ra cái cách xưng hô khiến người ta thảm bại thế này chứ?
 - Trước mặt người ngoài, huynh là lão gia của tôi. Nghe có vẻ rất tôn trọng phu quân đúng không? Có phải là làm cho huynh rất hãnh diện không? - Nàng tự hào vỗ ngực. Đàn ông rất yêu thể diện mà. Nàng lại rất hiểu điều đó: - Huynh tròn mắt gì thế?
 - ... - Vì hấn chưa đến ba mươi mà đã thăng cấp thành “lão gia” rồi nên hấn mới thế. Nhưng lão gia cũng tốt, nữ chủ nhân cũng tốt. Tùy nàng vậy.
 - Lão gia vẫn chưa trả lời câu hỏi của thiếp. Tối nay, lão gia muốn ăn gì?
 - ... Muội cảm thấy lão gia nên ăn gì?
 - Ồ! Mì suông nhé. - Tạm thời chỉ biết nấu mỗi món đó, không biết liệu có thể giành được tình yêu của hấn không?
 - Tùy muội. - Dù sao cũng làm lão gia rồi, ăn thêm một bát mì suông khó nuốt cũng chẳng sao? Cũng đủ bắt tài mà.
- Sau đó, trong phủ đệ của Huyền vương gia, một đêm gió nhẹ, vì chủ nhân Vương gia quản lý bộ Hộ mà phải ăn mì suông, họ làm kẻ dưới đương nhiên là không có lý do gì để ăn ngon hơn chủ nhân rồi. Quốc khố lại gặp khó khăn ư? Đến cả Vương gia cũng phải ăn mì suông.
- Thập cửu điện hạ cũng tốt, Long Hiểu Ất cũng tốt. Tình yêu dành ỏn mì suông đều sâu đậm. Hấn cầm đũa lên ăn mì. Long Tiểu Hoa vẫn ngồi bên cạnh. Nhiều lúc nam nhân rất dễ hài lòng với những gì mình có, chỉ cần có đồ ăn, bên cạnh có nữ nhân, có gia đình là đủ. Thế nhưng, nếu tiểu thê tử của nam nhân ấy đừng có cứ lúc người ta ngồi ăn là lại huyền thuyên thì càng tốt hơn:
- Lão gia, lão gia! Hôm nay, tam huynh của lão gia gửi thiệp mời chúng ta đến dự tiệc. - Nàng ngồi trên ghế nhưng tỳ nửa người lên cánh tay hấn, nghiêng đầu nói với hấn.
 - Ừm.
 - Ừm là đi hay không đi?
 - Tùy muội.
 - Sao có thể tùy thiếp được? Lão gia là trụ cột gia đình. Nhưng chuyện lớn đều do lão gia quyết định mà.
- Chuyện lớn ư? Chuyện gì vậy? Đến nhà Tam ca dự tiệc sao? Đây mà coi là chuyện lớn à? Từ khi hấn về kinh thành, ngoài vào cung và về phủ ra thì chỉ thi thoảng rảnh rồi mới đến trà quán xem vở Võ Tòng đánh hổ, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca mời, hấn đều chẳng quan tâm.
- Ta quyết định ư? Được rồi. Vậy thì không đi. - Có thời gian thà ở nhà ngủ còn hơn. Dù sao trong trường hợp đó, nàng không thích, hấn cũng chẳng thấy vui gì, không đi là tốt nhất.
 - Hả? Sao có thể như vậy được? Chúng ta mới đến kinh thành, cần phải có bà con bạn bè thân thiết chứ? Thiếp mời của gia tộc gửi đến mà chúng ta không đi thì không phải lễ chút nào. Người ta sẽ đánh giá là thiếp không tôn trọng họ, không phải một nương tử tốt.
 - ... - Làm gì có người vợ hiền nào nhiều ý kiến như vậy chứ? Không nghe lão gia hấn nói không đi sao?
 - Đi đi. Lão gia, hiếm khi thiếp có cơ hội ra ngoài mà.
 - ...
 - Lão gia!
 - Ngô quân gia, hãy trả lời người ta rằng ta sẽ đến đúng giờ.

- Vâng thưa lão gia. - Ngô quần gia đứng ngoài cửa đáp.
 - ...- Tốt lắm! Dù sao bây giờ mọi người đều gọi lão gia là đúng rồi. Già là già mà.
 - Lão gia, lão gia! Còn nữa, mấy con chó săn đó kêu thảm thiết quá. Thiếp đã cho chúng ăn rồi. - Nàng ôm lấy cánh tay hắn, lắc lư đầu nói.
 - Ừm. - Hắn vừa ăn vừa đáp. Sao mà đến cho chó ăn cũng hỏi hắn chứ? Nữ chủ nhân như nàng quá nhân rồi rồi. Đó là nữ chủ nhân, việc gì trong nhà nên làm thì cứ tự làm đi.
 - Lão gia, lão gia, lão gia! Còn nữa, còn nữa... - Nàng tiếp tục ôm lấy tay hắn nói:
 - Ngô quần gia, sau này nữ chủ nhân nói gì thì cứ làm như vậy. Không cần phải hỏi qua ta. - Bát mỳ của tình yêu đã khiến hắn khó mà từ chối được. Nha đầu này thật biết tính toán, một bát mỳ suông mà có thể đánh bại hắn, điều gì cũng phải nghe theo nàng. Hắn đang thích ứng với vẻ nữ tính đặc biệt của nàng mà. Đùng mới bắt đầu đã cho hắn tận hưởng nhiều như thế.
- Hắn buộc miệng nói ra một câu mà đã giao toàn quyền cho Long Tiểu Hoa rồi. Ngô quần gia nào dám cãi lời, vội vàng cúi mình đáp:
- Vâng thưa lão gia. Tiểu nhân lập tức sai người đi sắp xếp chỗ ở cho Bạch công tử ạ.
 - ... Khoan đã. Người quay lại đây. Nói lại câu vừa rồi đi xem nào.
 - Tiểu nhân lập tức sai người đi sắp xếp chỗ ở cho Bạch công tử ạ... Lão gia sao thế ạ?
 - Long Tiểu Hoa! Ai uội chơi trò vượt tường ngay trong nhà ta?

71. Q.2 - Chương 71: Trò Đùa Của Phu Quân

Bạch Phong Ninh nhếch môi. Dường như hắn nghe được tiếng quát của Thập cửu điện hạ ở phủ Huyền vương. Hắn nhàn rồi nhấp một ngụm trà nóng. Thời tiết đã chuyển sang lạnh. Mùa thu ở thành Lâm Dương ngắn hơn ở nước hắn hay thành Đồng Khê. Thế nên mùa đông cũng đến rất nhanh. Quả không hổ là kinh thành. Thời tiết cũng thay đổi nhanh đến mức khiến cho người ta trở tay không kịp.

So với tâm trạng còn có thể để ý đến thời tiết của Bạch Phong Ninh, tâm trạng của Cung Diệu Hoàng lúc này tồi tệ hơn nhiều. Hắn cảm thấy mình sắp uất ức đến nghẹt thở rồi. Với tính cách của hắn, tình cảnh này không phải là lúc ngồi ở nhà uống trà. Là nam tử hán, hắn phải đi cướp lại người con gái ấy. Cho dù đó là thế tử của ai, là hoàng thất của ai thì cứ bắt dạy ột bài học rồi tính.

@STE'NT

Hắn không thể hành sự ôn hòa như Bạch Phong Ninh, đứng dậy vẫy tay tuyên gọi thuộc hạ thân tín vào:

- Hôm nay, các người mau đến phủ Huyền vương đó bắt nha đầu họ Long về đây cho tiểu vương. - Dám gây chuyện với hắn ư? Hắn phải khiến cho hoàng thất của mình đi tìm nương tử khắp kinh thành mới được. Hứ!
- Không phải Bạch mỗ đã bảo Cung đại thiếu gia nên bình tĩnh sao?
- Ai tin người chứ? Không phải người đàn bà của người nên đương nhiên người không lo lắng rồi. - Nam tử như hắn có thể nhẫn nhịn mọi thứ chỉ trừ có việc nữ nhân của mình bị cướp đi ngay trong tay mình. Huống hồ, nữ nhân đó còn nói sẽ bảo vệ hắn. Kết quả, người đó chưa bảo vệ được hắn thì đã bỏ theo chồng cũ, quay ngoắt một cái trở thành thảm thảm của hắn. Cuộc chiến cung đình cũng chưa bao giờ biến thành vở hài kịch như vậy. Nha đầu này dám trêu đùa với cả Diệu tiểu vương gia hắn sao?
- Nếu Bạch mỗ không lo lắng thì sao Bạch mỗ lại mang thanh kiếm nhà họ Bạch hay tay dâng cho thiếu gia? - Bạch Phong Ninh nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm bạc đó.

Cung Diệu Hoàng liếc nhìn thanh kiếm bạc, cười lạnh lùng đề phòng:

- Hừ! Số lần Bạch thiếu hiệp dùng hai tay dâng tặng thanh kiếm này cho ta còn ít sao? Có lần nào mà không quay ngoắt một cái lại lấy trộm về chứ? - Thập cửu hoàng thúc của hần có câu nói rất đúng. Bạch Phong Ninh đúng là cao thủ trong việc gỡ trò.

- Nói cũng phải. Lần này, Bạch mỗ cũng không nói là sẽ không lấy thanh kiếm về. Chỉ là tạm thời để ở chỗ Cung đại thiếu gia thôi.

- Rốt cuộc người có dự tính gì?

- Bạch mỗ đang đợi một người.

- Long Hiểu Át ư?

- Thập cửu điện hạ.

- ... - Cung Diệu Hoàng nhìn hần lấy làm lạ. Bạch Phong Ninh cũng không vội vàng. Hần chỉ nhấp một hớp trà. Cung Diệu Hoàng lập tức cho thuộc hạ lui ra và đợi Bạch Phong Ninh lên tiếng.

- Chuyện quốc khổ trông rỗng bắt đầu từ mười năm trước hay đã từ lâu rồi vẫn là vết thương trí mạng của triều đình. Diệu vương gia có nghĩ đến điều này chưa?

Cung Diệu Hoàng không nói gì.

- Thập cửu điện hạ quản lý quốc khổ mười năm trước, chỗ nào có vấn đề, ai có vấn đề, điều này hần rõ hơn ai hết.

Cung Diệu Hoàng thoáng bàng hoàng, hần lập tức định thần hỏi:

- Mười năm trước, Thập cửu điện hạ làm thâm hụt quốc khổ. Thánh thượng phải thực hiện điều cấm kỵ là gả ái phi đi xa. Nếu người thông minh thì đừng có chọc vào tổ ong.

- Chính điều cấm kỵ mới là điều thú vị. Rốt cuộc ai đã làm thâm hụt quốc khổ khiến Thập cửu điện hạ phải gánh tội, mẹ con phải xa nhau. Thực ra trong lòng mọi người đều rõ cả.

- Long Hiểu Át đó căn bản là không muốn kế thừa đại nghiệp tổ tông. Hần chỉ muốn trả thù mà thôi. Tuy Hữu tướng là kẻ bảo thủ, tiểu vương cũng cảm thấy ông ta nên cáo lão về quê mà tự lo ình, nhưng tội ông ta không đến mức phải xử như cách của Long Hiểu Át. Hần căn bản không thiết tới quyền lực triều đình, chỉ muốn trả thù ình và mẫu phi. Loại người này có gì đáng cho người phải trung thành chứ?

- Rõ ràng là hần có lòng muốn trả thù nhưng Cung đại thiếu gia đã từng nghĩ xem vì sao Hoàng thượng lại mắt nhắm mắt mở đối với hần chưa?

- Hừ! Hoàng gia gia cảm thấy mắc nợ hần nên mới để cho hần một tay che cả bầu trời như vậy. Nếu như hần không biết khống chế bản thân thì chỉ e sẽ lại có lần thứ hai bị đày đi xa mà thôi.

Bạch Phong Ninh nhìn Cung Diệu Hoàng lạnh lùng nói:

- Vậy Cung đại thiếu gia có biết vì sao hoàng gia gia của người lại sủng ái người như vậy không?

- ...

- Vì người giống hệt Thập cửu điện hạ mười năm trước.

- Người cút đi. Tiểu vương là tiểu vương. Tiểu vương không phải là hình bóng của ai hết. Đừng có đem tiểu vương ra so sánh với hần. Mười năm trước hần làm thâm hụt quốc khổ còn tiểu vương thì không. Hần không được Thánh thượng sủng ái còn tiểu vương thì có. Kế thừa đại nghiệp tổ tông, chỉnh đốn quan lại, làm giàu quốc khổ, làm cho nước mạnh chính là chí hướng của tiểu vương. Còn Long Hiểu Át chỉ biết trả thù mà thôi. Hần căn bản không giống với người làm việc lớn.

- Thế nên Bạch mỗ mới nói người Bạch mỗ muốn đi theo là Thập cửu điện hạ chứ không phải Long Hiểu Át. Long Hiểu Át hành sự dựa vào cảm tính còn Thập cửu điện hạ thì không. Long Hiểu Át đến khế ước bán thân của mình cũng đưa cho người khác còn Thập cửu điện hạ thì không có. Long Hiểu Át chỉ muốn trả thù nhưng Thập cửu điện hạ thì có thể gây dựng lại cơ nghiệp. - Hần đã từng cho rằng Long Hiểu Át

trở về kinh thành sẽ liền giống như trước kia, nhưng không ngờ lại hoàn toàn chẳng như những gì hần nghĩ. Long Hiểu Át đã sớm không còn là Thập cửu điện hạ nhiều năm rồi, làm sao vừa quay về là có thể trút bỏ hết mọi chuyện đã xảy ra. Huống hồ, còn có kẻ liều mạng muốn lôi hần trở lại. Bạch Phong Ninh sớm biết Thập cửu điện hạ sẽ không nhận nài nhưng lại quên mất rằng Long Hiểu Át sẽ nhận nài và sẽ càng yêu nài hơn.

- Hừ! Người nói cho tiểu vương nghe xem, bây giờ hần là Long Hiểu Át hay Thập cửu điện hạ? Nếu hần thật sự có tham vọng như người nói thì tiểu vương phục hần!

- ... - Bạch Phong Ninh dừng lại, giơ tay chống cằm, nét mặt suy tư rồi bỗng phá lên cười: - Bạch mỗ đang chờ đợi. Nhưng nếu hần có thể tự làm nên việc lớn, thì hần là chức phận của Bạch mỗ không đủ. Hần hạ không nổi hai vị, Bạch mỗ đành phải bỏ qua tiền đồ mà rút lui thôi.

- Ý người là gì? - Cung Diệu Hoàng hoài nghi hỏi lại.

- Có người không thích hợp với nơi này. Dù sao cũng phải có kẻ kéo cô ấy đi. - Bạch Phong Ninh cười khẩy, cúi đầu nghịch chiếc cúc áo bạch ngọc trong tay nói: - Bạch mỗ cảm thấy chân mình khá nhanh. Chuyện bỏ chạy nhất định chẳng thua ai.

- Chạy có nhanh hơn nữa cũng không bằng cưỡi ngựa. Người đừng quá tự đề cao chính mình. - Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn chiếc áo bạch ngọc kia, lạnh giọng nói.

- Cũng phải. Cung đại thiếu gia có con Tuyết Cầu, bảo vật trong nghìn con ngựa, Bạch mỗ cũng có chút sợ hãi nhưng... Hình như tam bá bá của người cũng mời người tới dự tiệc phải không? Người nên kính hoàng thất của mình một chén trà.

- ...

Người đàn ông thích nhất là người vợ có phép tắc. Kế của Bạch Phong Ninh rất có tác dụng khiến Long Tiểu Hoa thật sự bái phục. Hóa ra đúng là có thể tin lời tiểu thúc này. Sau khi được ăn no, đàn ông thật dễ nói chuyện. Nàng chưa hề biết rằng bát mỹ suông của mình lại có thể khiến cho phu quân trở nên ngoan ngoãn nghe lời, nhẹ nhàng dễ bảo như vậy. Ngoài điều cuối cùng là mời “sư phụ” của nàng đến nhà bị hần phản đối ra, nàng thấy hần hoàn toàn nghe theo nàng sau khi đẩy bát mỹ suông đó ra.

Giành tình yêu của nam nhân vốn rất khó. Làm sao nàng biết được người ta thích gì, yêu gì, khó chịu điều gì? Không cho nàng mời thầy đến dạy thì làm sao nàng giành được tình yêu của phu quân đây. Chẳng lẽ sẽ lại kết thúc như lần động phòng lần thứ hai của nàng sao?

Chắc chắn là vì nàng vẫn chưa cho hần ăn no thật sự nên hần mới phản đối như vậy. Nàng phải tiếp tục vào bếp cho hần ăn no hơn mới được.

Nàng đang ở trong bếp học nấu canh thì cuối cùng đã hiểu được một câu mà Tiểu Đình nói trước đây. Nam nhân giống như một nồi canh, phải điều chỉnh được lửa thì canh mới ngon, mùi vị mới dậy lên và mới có thể thưởng thức được. Nghĩ lại, trước đây nàng hôn quá nhanh nên người đàn ông này không thích ứng được. Bây giờ cần phải điều chỉnh lại.

- Nữ nữ nữ nữ chủ nhân! - Một tiểu nha đầu lật đật chạy vào bếp, vịn vào cửa bắt đầu thở hổn hển.

- Ồ! Có chuyện gì ư? Chuyện lớn hay chuyện nhỏ vậy? - Long Tiểu Hoa vút thanh củi vào bếp lao ra cửa, lau mồ hôi giúp nha đầu nội gián mà nàng đã khổ công dạy dỗ.

- Thưa thưa thưa nữ chủ nhân, chuyện lớn, chuyện lớn, chuyện chuyện rất lớn ạ. Nữ chủ nhân... là tiểu thúc của nữ chủ nhân đến ạ.

- Hả? Sao huynh ấy đến nhanh thế? Lão gia vẫn chưa đồng ý cho huynh ấy vào cửa mà.

- Đúng vậy! Lão gia đang dắt mấy con chó lớn đó ra đón khách.

- Hả?

Lão gia nhà nàng dắt mấy con chó săn ra đón khách ư? Ồi!... Một hình tượng cường quyền ác bá!

Dưới ánh trăng mờ, cổng phủ Huyền vương bị bao trùm bởi bóng đêm. Hai vị công tử tao nhã nhìn nhau không lấy gì làm hữu hảo. Vị mặc áo trắng ngồi trên đầu con thánh thú tì hưu, vắt chéo chân, tay chống cằm.

Vị mặc áo đen tựa vào cổng lớn của phủ Huyền vương, cúi đầu nhìn ba con chó lớn đang quỳ bên cạnh mình. Hắn giơ chân đạp lên khung cửa đối mặt với kẻ kia, không hề để ý đến hình tượng ác bá của mình.

- Long huynh dùng cách này để tiếp đãi Bạch mỗ ư? - Bạch Phong Ninh lên tiếng trước. Hắn liếc mắt nhìn, rõ ràng những con cầm thú kia đã được nữ chủ nhân của chúng cho ăn no, nên không còn đói khá bỏ nhào về phía hắn như hôm qua nữa. Quả nhiên là có tốt hơn.

- Bạch thiếu chủ có chỗ ăn chỗ ở tại phủ Diệu vương, việc gì phải chạy đến nhà ta mà chịu khổ? - Long Hiểu Ất vuốt ve con chó đang phủ phục bên cạnh. Hôm qua, hắn không nên ngốc nghếch nhảy vào cạm bẫy bát mỳ suông của kẻ đó. Chỉ cần thứ đó xuất hiện thì chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt.

- Phủ Diệu vương có chỗ ăn chỗ ở tốt đến mấy cũng không bằng phủ đệ của Long huynh. Thế nên Bạch mỗ rất muốn đến đây ở vài ngày. Ý Long huynh thế nào? Không được sao?

- Đúng vậy. Không được. Lão gia ta ghét nhất là kẻ mặc áo trắng đi đi lại lại trong nhà mình.

- Ô! Long lão gia có ý kiến với bộ đồ này ư? Tốt nhất là Bạch mỗ nên cởi ra đi đi lại lại trước mặt đại tẩu sao? - Quy tắc này rất thú vị, có thể suy nghĩ thử xem.

- ... - Long Hiểu Ất nhìn Bạch Phong Ninh nường mày khó hiểu. Hắn giữ dây xích con chó, nói với Ngô quần gia đứng phía sau: - Ngô quần gia, không ấy con súc sinh này ăn trong ba ngày liền.

- Vâng thưa lão gia.

Bạch Phong Ninh phì cười. Hắn nhẹ nhàng nhảy từ trên đầu con tì hưu xuống, sải bước đi đến trước mặt Long Hiểu Ất:

- Đùa thế là đủ rồi. Chúng ta nên bàn bạc chuyện chính thôi.

Long Hiểu Ất nhú mày.

- Trừ phi lão gia huynh được cho ăn no quá nên quên mất mình cần làm gì?

- ... - Hắn hạ chân xuống, nét mặt đánh lại, giơ tay ra hiệu cho Ngô quần gia lui đi rồi mới nghe Bạch Phong Ninh lên tiếng.

- Huynh đã trả thù xong chuyện của Hữu tướng. Đừng để ý đến chuyện đó nữa.

- Đây cũng gọi là trả thù sao? - Hắn cười: - Trừ khi huynh cũng cho rằng lão ta là vị quan tốt, thanh liêm như người khác.

- Nhìn lên thì đúng là ông ta chẳng bằng ai, nhưng nhìn xuống thì cũng đâu thấy ai bằng ông ta. Năm đó, huynh mới bước vào quan trường, hành sự cứng nhắc, không hiểu đạo lý qua lại, lớn tiếng muốn chinh đồn quốc khó. Kết quả đã rơi vào hoàn cảnh nào? Huynh hiểu rõ mà. Đừng lặp lại sai lầm đó một lần nữa. - Bạch Phong Ninh ngồi xuống trên đùi mấy con chó đã được cho ăn no.

- Hứ! Trừ khi các người liên kết lại để chống đối ta. Nhưng tình thế bây giờ không như mười năm trước. Ta cũng không còn là kẻ ngốc năm đó nữa. Với những gì lão ta đã làm, dù cho lão có chết đến mười lần cũng đáng. Ta làm vậy đã là khai ân với lão lắm rồi.

- Các vị quan khác đều nhìn vào việc huynh làm. - Bạch Phong Ninh ngược nhìn hắn: - Cho người ta một con đường sống có thể đổi lại không ít sự ủng hộ của người khác. Nhưng lúc này, huynh giữ mạng sống cho Hữu tướng chỉ vì muốn ông ta tận mắt nhìn thấy tiểu nữ của mình bị sung quốc khổ, ép đi vào con đường của mẫu phi huynh. Lòng thù hận của huynh quá sâu đậm rồi đấy.

Long Hiểu Ất đứng đó không biết nói gì.

- Tâm tư của ai huynh cũng đều có thể hiểu. Thế còn tâm tư của phụ hoàng huynh thì sao?

- ...

- Bạch mỗ cũng nói thật cùng huynh. Năm nay, huynh làm quan chủ khảo, Bạch mỗ muốn mượn chỗ của huynh để một bước lên mây xanh, cũng là thuận việc giúp đỡ huynh. - Hấn phải tay đứng dậy: - Bạch mỗ biết các quan khảo thí đều nể mặt Thập cử điện hạ nên sẽ để cho Bạch mỗ trúng cử.

- Thánh thượng sẽ tự chọn ba người đứng đầu. Huynh cũng đừng quá tự tin. - Long Hiểu Ất khẽ chau mày, chỉ hy vọng hấn không quá công khai vấn đề thuộc về mình.

Bạch Phong Ninh mỉm cười đầy ẩn ý:

- Đúng là còn phải trông vào ý “trời”. Nhưng nếu cả trời cũng đã thuận rồi, thì ý huynh thế nào?

- ...

Bạch Phong Ninh cất bước vào cổng phủ Huyện vương. Cổng cổng vừa được bảo vệ nghiêm ngặt đã biến thành chỗ không người. Long Hiểu Ất né người không hề ngăn cản. Hành động này khiến cho Bạch Phong Ninh nhếch môi cười:

- Còn một chuyện nữa. Bạch mỗ cũng nói luôn với huynh để tránh huynh nói Bạch mỗ hành sự tiểu nhân.

- Chuyện gì?

- Long Nhi.

Giọng nói của Bạch Phong Ninh khiến Long Hiểu Ất cảm thấy sợ. Hấn bặm chặt môi không nói, chỉ đợi Bạch Phong Ninh nói tiếp.

- Nói thật, Bạch mỗ cho rằng huynh nên nghĩ giống như Bạch mỗ, tốt nhất là Thập cử điện hạ đừng nhận cô ấy. - Hấn đang thăm dò thái độ của Long Hiểu Ất, cuối cùng quyết định nói thẳng ra: - Huynh nên nghĩ ầu phi của mình.

- Không cần huynh nhắc nhở, ta tự biết suy tính. - Hấn vội vàng ngắt lời Bạch Phong Ninh.

- Bây giờ Long Nhi đang ở bên cạnh huynh. Nếu huynh có thể bảo vệ cô ấy thì hãy giữ cô ấy lại. Nhưng nếu huynh không thể giữ được thì đến lúc đó Bạch mỗ sẽ không khách sáo với huynh đâu.

- Hứ! Câu nói giả tạo như vậy mà huynh cũng dám nói sao? Ta đã nói từ lâu rồi. Huynh không được...

- Bạch mỗ không hề nghi ngờ tài kinh bang tế thế của huynh và sẵn sàng phò tá huynh. Sau khi lập công, Bạch mỗ sẽ rút về quê giúp mẫu thân viết tiểu thuyết. Ngoài việc ta muốn theo quan trường, huynh còn có gì không hài lòng với chàng rể là ta chứ? - Hấn bước qua bậc cửa, quay lại đứng nhìn mặt Thập cử điện hạ đang tối sầm xuống.

- ... - Cái gì cũng không hài lòng. Đúng là kẻ khốn mà.

Khi Long Tiểu Hoa chạy ra xem Bạch Phong Ninh đã bị mấy con chó đó xé xác chưa thì chỉ thấy Bạch đại công tử đang uống trà ở tiền đình còn phu quân của nàng thì không thềm nhìn nàng mà quay đi chỗ khác.

Hả? Nàng lại làm gì sai sao? Không phải nàng luôn muốn giành được tình yêu của hấn sao? Hầm canh thì phải từ từ chứ không thể nóng vội được. Nàng nhìn Bạch Phong Ninh với ánh mắt dò hỏi.

Bạch Phong Ninh gơ ngón tay chỉ vào “người cha” đang phiền lòng rồi khoanh tay như không liên quan gì đến mình. Dường như hấn muốn nói, hấn vô tội. Hấn không hề bắt nạt lão gia nhà nàng.

Long Tiểu Hoa ôm đầu hoàn toàn không hiểu có chuyện gì. Nhưng đêm đã khuya, đến lúc phu thê họ phải đi ngủ rồi. Tình hình này lại càng nghiêm trọng hơn.

- Lão gia bị người ta bắt nạt ư?

- ... - Cái bóng tuyệt mỹ đó hoàn toàn không để ý gì đến nàng.

- Lão gia đừng quay lưng lại với thiếp như vậy. Lão gia quay lại đây ôm thiếp nào.

- ... - Cái bóng đó vẫn không hề nhúc nhích.

- Lão gia, quay lại đây ôm cái nào.

- ... - Hả? Đến cả làm nũng cũng không ích gì.

- Huynh đừng ép tôi tung ra tuyệt chiêu nhé.

- ... Muội có thể có tuyệt chiêu gì chứ? - Im lặng một lúc, cuối cùng hắn cũng nói với nàng. Những tuyệt chiêu của nàng, hắn đều thấy cả rồi, chẳng có gì hiếm kỳ cả. Đêm nay, dù nói gì thì hắn cũng không thể bị nàng làm cho hồ đồ nữa đâu. Hắn đã sớm quen với mọi trò của nàng rồi.

Long Tiểu Hoa không đáp lại mà trực tiếp hành động.

Hắn có chút kỳ lạ, hơi nghiêng người giạt mình:

- Ai uội tùy tiện cởi dây lưng trước mặt đàn ông?

- Huynh còn không để ý đến tôi, tôi sẽ cởi sạch ra. Hu hu hu! - Dù sao nàng cũng không thể làm nổi thực nữ, nên cứ ép hắn phải chịu trách nhiệm trước đã.

- ...

- Huynh có để ý đến tôi không? - Nàng tiếp tục cởi đồ uy hiếp.

Hắn chau mày, khó mà quyết định.

- Có ôm tôi không? - Nàng chuẩn bị cởi yếm.

Sắc mặt hắn dậy sóng. Hắn hít thở thật sâu.

Nàng bỗng nhận thấy vẻ khó xử đó. Nhất thời đùa nghịch, nàng ngồi phịch vào lòng hắn, ấn hắn xuống:

- Mặc kệ lão gia. Bây giờ nữ chủ nhân quyết định động phòng.

Hắn bị lời nói hạ lưu của nàng làm cho phì cười.

- Huynh biết cười rồi sao? Trông huynh đoán cả buổi tối, không biết là huynh đang nghĩ ngợi điều gì nên tôi mới chọc huynh cười, cũng coi như là giành được tình yêu của huynh. Huynh nhớ cộng điểm cho tôi nhé.

Hắn nghe tiếng cười của mình mà bỗng thấy chua xót trong tim. Bàn tay hắn giữ lấy gáy nàng, ép nàng lên người mình. Hắn nhìn khuôn mặt nàng và chỉ cảm thấy không có gì khác so với lần đầu tiên họ gặp nhau. Đường như nàng mãi mãi không thể lớn lên được, mãi mãi nhỏ bé hơn hắn, cần dựa dẫm vào hắn, xa hắn thì sẽ không sống nổi. Hắn biết sẽ có ngày mình phải giao nàng vào tay kẻ khác nhưng vẫn cảm thấy không nỡ. Tóm lại hắn luôn cảm thấy lúc đau khổ lúc lại ngọt ngào.

Hắn ôm nàng chặt hơn một chút, bắt chước câu nói của nàng:

- Mở miệng ra nào.

- Hả? - Nàng bỗng đỏ mặt vì câu nói đùa ấy. Thấy lão gia nằm trên giường rất hài lòng nhìn vẻ khó xử của mình, nàng hơi hé môi một chút thì bị đầu lưỡi của hắn tấn công. Đường như hắn muốn nuốt trọn cả nàng vậy. Bị đầu lưỡi của hắn làm cho ngứa ngáy, nàng chỉ có thể phát ra những tiếng ưm ưm, eo nàng bị ôm chặt, đầu nàng bị giữ chặt. Hắn gặm nhấm nàng một cách mãnh liệt nhưng vẫn không quên phủ chiếc chăn lên người nàng. Trong hoàn cảnh đó, nàng bỗng sợ hắn sẽ biến mất.

Đùa kiểu gì thế? Nàng bò bao nhiêu lâu mới bò đến bên hắn được, có chết cũng không bò nữa. Ôm lấy thôi!

72. Q.2 - Chương 72: Lương Lự Giữa Vượt Tường Và Đạo Làm Thê Tử

Sáng sớm hôm sau, chim hót líu lo.

Long Tiểu Hoa bị cù cho tỉnh giấc. Đường như hôm qua nàng đã bị “cho ăn quá no”, hành động quá sôi sục. Nàng hoàn toàn quên mất sáng sớm lão gia nhà mình còn phải lên triều. Hắn cẩn thận rút tay ra khỏi eo nàng, vuốt mái tóc rối bời của nàng. Nàng nằm bò trên gối ngoái đầu liếc nhìn hắn.

Hắn đang ngáp. Bộ đồ ngủ hở phanh ngực, dây lưng lỏng lẻo vắt qua eo. Hắn giơ tay bóp bóp cánh tay tê mỏi, sau đó cào cào mái tóc rối giống như trẻ con. Hắn nhếch môi vẻ không hài lòng, như thể không muốn thức dậy vậy.

- Lão gia muốn ngủ nữa ư? - Sáng sớm ngày ra đã thể hiện sức mê hoặc cho ai xem chứ?

- Kể mặc tội không được lên tiếng. Nàng ngủ tiếp đi. - Hôn đi hôn lại đến tận canh ba nửa đêm. Cuối cùng nàng ngủ ngon lành, hắn chỉ biết ảo não đắp chăn cho nàng, lão gia hắn đang bị rút ngắn tuổi thọ mà nàng còn dám hả hê.

- Nữ chủ nhân vốn định làm đồ ăn sáng cho lão gia đấy ạ.

- Lại là mỳ suông ư? Đủ rồi. Tha cho lão gia ta đi.

Hắn nói xong thì vén chăn ra nhưng không để cho gió lạnh lùa vào. Hắn ngồi bên giường đi giày. Nàng dứt khoát bò ra khỏi chăn vươn mình.

- Nàng dậy sớm như vậy làm gì? - Hắn vừa xoay người hỏi, vừa mặc triều phục.

- Thiếp đi làm việc mà người vợ hiền thích làm nhất, đó là đi chợ.

- ... Nàng vẫn muốn tiếp tục giành tình yêu của ta sao? - Định lấy danh yêu thương để ngược đãi hắn? Rốt cuộc nàng đang yêu thương hắn hay là trả thù việc hắn yêu thương ngược đãi nàng ở thành Đồng Khê vậy? Bây giờ hắn chẳng hề chắc chắn điều gì cả.

Nàng quỳ trên giường, giơ tay giúp hắn chỉnh lại dây lưng ngọc:

- Tan triều, lão gia nhớ đến thẳng nhà Tam ca nhé.

- Ừm. - Hắn đáp lại, mở cửa cho gia đình bưng nước nóng vào phòng, chải tóc nhưng vẫn không quên dặn dò: - Nàng ra ngoài nhớ đem theo nhiều người một chút.

- Thiếp sẽ dẫn theo Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa đi.

- Ừm. Cũng phải đem cả gia đình theo nữa. Đừng chỉ đem mỗi nha đầu.

- Đều là nam mà. - Lấy đâu ra nha đầu chứ?

- ... - Hắn ngừng lau mặt, quay ra hỏi Ngô quản gia vẫn chưa bước vào cửa: - Phủ của ta có đàn ông tên là Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa sao?

Hắn không biết trong phủ của mình lại có những cái tên như thế.

- Thưa lão gia, nữ chủ nhân nói đến ba con chó mà lão gia nuôi đấy ạ.

- ... - Hắn không nói gì, liếc nhìn kẻ đang cướp nước rửa mặt của hắn. Nàng có vẻ rất tự hào về những cái tên do mình đặt ra. Hắn hứ một tiếng lạnh lùng rồi như dội một gáo nước lạnh lên đầu nàng: - Tên hay đấy, rất hợp với nàng. Sắc hoa bốn mùa đều đủ cả rồi.

- Hả? Thiếp ư? - Nàng là Tiểu Hoa, đâu có quy định là hoa nở vào mùa nào chứ.

- Hạnh hoa. - Loài thực vật luôn nở hoa lung tung.

- ... - Hắn vẫn để ý chuyện nàng vượt tường trước đây. Xi! Thảo nào nàng yêu thương hắn đến vậy cũng vẫn không được động phòng.

Kể từ đó, ba con chó săn hung dữ trong phủ Huyền vương được đặt ba cái tên rất đáng yêu: “Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa”, không còn khí phách mạnh mẽ hung dữ như khi ở bên lão gia nữa. Dù sao thì chúng cũng ở trong tay nữ chủ nhân mà. Chúng lao hùng hục về phía chợ của kinh thành. Trước khi đi, nữ chủ nhân còn ngoái đầu lại nhìn lão gia trong bộ triều phục cao quý.

Long lão gia nhìn cái bóng của nàng và ba chú chó mà cong môi mỉm cười, nói với Ngô quản gia đứng bên cạnh:

- Nữ chủ nhân của nhà các người kiêu ngạo quá!

Ngô quản gia chớp chớp mắt, hoàn toàn không biết nên trả lời lão gia thế nào? Cái gì gọi là nữ chủ nhân của nhà các người kiêu ngạo. Rõ ràng lão gia không mở to mắt ra mà cứ thả lỏng cho phu nhân mình đầy chữ. Nhưng thấy lão gia nói như vậy, trên mặt nở nụ cười tán thành việc Vương phi nhà mình dắt ba con chó đi mua ra thì có lẽ đại lão gia này còn kỳ quái hơn cả cô ấy ấy chứ. Làm quản gia, hẳn có thể có ý kiến gì đây, chỉ có thể nói:

- Thường ngày, nữ chủ nhân rất gần gũi mọi người. Tính tình giản dị, đáng yêu. Hà hà hà hà... - Điệu cười khô khốc cuối cùng chẳng còn chút nước nào cả.

Long lão gia bàng hoàng quay lại nhìn chằm chằm vào Ngô quản gia khiến hắn lo lắng nghĩ mình đã nói sai điều gì. Khi hắn đang chuẩn bị nhận lỗi thì Long lão gia lại lên tiếng:

- Người cũng cảm thấy nàng ấy rất đáng yêu sao?

- ... - Cái gì gọi là “cũng cảm thấy”?

- Một tay ta nuôi lớn nàng ấy. Thì ra không chỉ mình ta cảm thấy... - Tiểu nữ này cũng có lúc đáng yêu, ngoan ngoãn. Hắn đâu ép người khác khen ngợi tiểu nữ do hắn nuôi dạy. Cuối cùng cũng có người chủ động khen Long Tiểu Hoa mà hắn nuôi nấng... rất thành thật! Lão gia hắn vui mừng lên tiếng: - Ngô quản gia, mỗi tháng tặng cho người hai lạng bạc.

- Hả? - Hóa ra khen nữ chủ nhân còn được tăng tiền công ư? Đây là quy định mới của phủ Huyền vương sao?

Thập cửu điện hạ đang định cất bước lên xe ngựa thì bỗng quay người lại hỏi:

- Gã họ Bạch đó đâu rồi?

- Bạch công tử ư? À, sáng sớm Bạch công tử đã hẹn dẫn nữ chủ nhân đi chợ rồi ạ.

- ... Hôm nay nữ chủ nhân đã cho Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa ăn sáng chưa?

- Rồi ạ. Nữ chủ nhân rất lương thiện, đáng yêu, tốt bụng. Nữ chủ nhân còn cho Hà Hoa, Cúc Hoa và Mai Hoa ăn thêm ba khúc xương nữa ạ.

- ... Người cảm thấy nàng ấy lương thiện, đáng yêu, tốt bụng sao? - Hắn liếc nhìn quản gia của mình.

- Đúng vậy. Nữ chủ nhân đối xử tốt với mọi người, cũng đối xử tốt với loài vật, rất lương thiện, rất đáng yêu. - Khen nữ chủ nhân được thưởng tiền. Ngô quản gia đâu phải là kẻ ngốc chứ. Phải nhân cơ hội này khen thêm mấy câu mới được.

- Ngô quản gia, tiền công của người vẫn như cũ.

- Hả?

- Người dùng con mắt nào mà thấy nàng ấy lương thiện, tốt bụng chứ? - Hắn vén áo bước lên xe, đem theo cơn giận trong lòng.

- ...

Ngô quản gia chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu. Đây là khen nữ chủ nhân mà, tại sao lại đối đãi với hắn hai cách hoàn toàn khác nhau như vậy. Tâm tư của các chủ nhân quả là khó hiểu.

Chợ thành Lâm Dương nằm ở phía tây thành, Long Tiểu Hoa rất đặc ý dẫn chó đi chợ. Mua xong đồ có thể bỏ vào giỏ treo trên cổ chó. Nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng. Cái gì là lương thiện, đáng yêu, tốt bụng? Nàng vốn chỉ cần tìm người xách làn ình mà thôi. Hơn nữa đó là khuynh hướng ngược đãi ấy chứ.

- Long Nhi, hành động của muội thật khiến cho người khác không muốn đứng bên cạnh muội chút nào.

Bạch Phong Ninh nhướn mày nhìn hành động của Long Tiểu Hoa. Hắn vốn rất muốn đi chợ cùng nàng. Nàng không còn ý định vượt tường, sẽ không đi chơi, nên bạch mã hoàng tử của nàng hết cả hứng thú. Nàng đi cùng ba con chó cũng giống như Long lão gia vậy, lúc nào cũng chỉ muốn nhe nanh với hắn. Hắn nói với nàng, đàn ông được ăn no rất dễ nói chuyện, chỉ có điều vẫn thiếu nửa câu sau. Nếu cứ cho ăn no mãi thì

đổi với đàn ông mà nói sẽ không thể nuốt nổi. Câu này đương nhiên đã bị lược bớt. Hắn không muốn thiếu phụ như nàng nhảy dựng lên vì khó hiểu.

Long Tiểu Hoa bỏ rau vào chiếc làn trên cổ Hà Hoa. Nàng đưa bàn tay lạnh buốt của mình lên hà hơi mà nói:

- Đây là phong cách lưu hành ở phủ Huyền vương. - Thân là nữ chủ nhân, nàng có trách nhiệm dẫn dắt mọi người hướng tới lối sống hiền thê lương thiện. Hạnh đồ vượt tường là một việc hết sức giật gân, nữ nhân trong phủ không cần thiết phải bắt chước nếm thử, nếu không thì sẽ phải tự chịu hậu quả. Bây giờ nàng vẫn chưa được động phòng là đủ biết hậu quả ghê gớm thế nào.

Bạch Phong Ninh cong môi định trêu chọc nàng thì thấy một đại thẩm kéo tay Long Tiểu Hoa mà nói:

- Cô là người của phủ Huyền vương ư?

Long Tiểu Hoa ngây người nhưng Bạch Phong Ninh cảnh giác đẩy nàng lùi lại phía sau, nhìn đại thẩm đó cười hỏi:

- Đại thẩm, người của phủ Huyền vương thì sao ạ?

Đại thẩm đó không nói gì nhiều, chỉ xua tay nói với Long Tiểu Hoa:

- Tôi không bán rau cho người của phủ Huyền vương ăn. Cô trả lại rau cho tôi.

Long Tiểu Hoa liếc nhìn Bạch Phong Ninh nghiêng người hỏi:

- Thế là thế nào ạ? Người của phủ Huyền vương cũng ăn rau. Lão gia nhà tôi cũng thích ăn rau...

- Huyền vương lão gia ư? Xin lỗi nhé. Tôi càng không thể bán được. - Bà ta giơ tay ra, căn bản không hề sợ bộ dạng hung dữ của Hà Hoa, lấy rau trong làn lại. Đến cả Hà Hoa cũng sợ hãi lùi ra sau vì hành động của bà ta.

Bạch Phong Ninh bậm môi, cũng không nói gì nhiều, chỉ huých huých Long Tiểu Hoa đang ngây người, nói nhỏ:

- Bà ấy không bán, chúng ta đi mua chỗ khác.

Long Tiểu Hoa ngoái đầu liếc nhìn đại thẩm vẫn đang giận dữ đó mà không hiểu tại sao mình trả tiền vẫn bị người ta đá đi giống như khi không đủ tiền mua tiểu thuyết, ngồi trong phòng sách đọc nên mới bị chủ tiệm sách đuổi đi vậy. Nàng đâu có ăn quýt như Tiểu Bạch chứ? Trả lại nàng tiền đi.

Bạch Phong Ninh rẽ về hướng khác. Hắn vén vạt áo trắng, chẳng thèm để ý đến hình tượng công tử cao quý của mình mà thản nhiên ngồi xổm xuống, vẫy gọi Long Tiểu Hoa:

- Long Nhi, rau của đại thúc này rất ngon. Mua rau ở đây cũng thế mà.

- Ái chà! - Nàng quay người chạy đến trước mặt Bạch Phong Ninh, nhìn kẻ đang giúp mình chọn rau. Nàng nhìn đại thúc bán rau hỏi:

- Đại thúc, tại sao bà ấy lại không bán rau cho phủ Huyền vương ạ?

- Hả? - Đại thúc đó cười lúng túng trước câu hỏi của Long Tiểu Hoa: - Tiểu nha đầu, cô vừa vào kinh làm người hầu ở phủ Huyền vương sao?

- Đúng vậy. - Chính xác là nàng vừa bước vào phủ làm nữ chủ nhân.

- Danh tiếng của Huyền vương gia không tốt. Mọi người đều rất sợ Huyền vương gia.

- Danh tiếng của lão gia nhà tôi có gì không tốt vậy? - Nàng không vui. Nghĩ lại ở thành Đồng Khê, lão gia nhà nàng có rất nhiều cô nương theo đuổi, rất nhiều lão gia để ý đến hắn. Nếu nàng không sớm giữ lấy thì hắn đã bị người ta kéo đi mất rồi.

- Tiểu nha đầu. Cô vừa vào kinh thành nên có thể không biết. Huyền vương gia này chính là Thập cửu điện hạ mười năm trước đã hại kinh thành không có cơm ăn, quốc khố trống rỗng. Người trong kinh thành chết đói vô kể. Vị đại thẩm lúc này có năm đứa con thì ba đứa bị chết đói. Đừng nói là không muốn bán rau cho

Huyền vương gia ăn mà nếu có gặp trên đường bà ấy cũng hận là không thể xách dao ra chém người nữa đấy.

- ...

- Tiểu nha đầu, sau này cô muốn mua rau thì đừng nói mình là người của phủ Huyền vương. Nếu không thì e là cả chợ này đến quỷ cũng không muốn bán thức ăn cho cô đâu. Đây là chó của phủ Huyền vương các cô sao? Vị Huyền vương gia đó nuôi hả? Đúng là người thế nào thì nuôi chó thế ấy. Trông chúng thật đáng sợ! - Vị đại thúc bán rau nói, kéo thúng rau ra xa ba con chó một chút.

- Lão gia nhà tôi là người rất tốt. Lão gia dùng bàn tính rất giỏi, chưa bao giờ làm sai sổ sách. Hơn nữa, lại còn rất giỏi kiếm tiền. Lão gia không phải...

- Chính vì như vậy nên mới đáng ghét! Ai ngờ năm đó Hoàng thượng lại quá yêu quý vị điện hạ này, từ nhỏ đã cho hắn học sổ sách tính toán, chỉ mong hắn tiếp quản việc quản lý quốc khố nhưng cuối cùng một tay hắn chơi bời khiến cho quốc khố thâm hụt. Mười năm trôi qua, hắn cho rằng mình đã hết tội. Nhân cơ hội Hoàng thượng nhớ con mà hắn có thể trở về kinh thành và nghĩ rằng mọi người cũng giống như hắn đã quên trận đói khát mười năm trước.

- Lão gia nhà tôi không hề muốn quay về. Chỉ là... - Bị nàng đuổi đi thôi...

- Thật không ngờ vị điện hạ này vừa quay về còn không chịu yên phận đã trả thù vị quan thanh liêm Hữu tướng đại nhân, còn chiếm luôn cả con gái người ta. Thế là thế nào chứ? Gian thần bá đạo, quan tốt đoán thọ.

- ...

- Còn có người đoán Hoàng thượng muốn truyền ngôi cho hắn. Nếu thật sự như vậy thì... Haizzz! Đạo này, con gái tôi bị bệnh, phải cần rất nhiều tiền nên không thể chọn khách được. Hai người muốn mua gì?

- Ông chủ, bị ông làm cho tức chết còn mua gì nữa? - Bạch Phong Ninh đặt cây cải thảo xuống, từ từ đứng lên, ngoái đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang như kẻ mất hồn: - Muốn đi chưa?

Nàng cúi xuống lắc đầu:

- Tôi mua cây rau này. Nếu không mua thì sẽ không có ai chịu bán cho tôi đâu.

- ...

Nàng ngồi xổm xuống nhặt rau nhét vào giỏ treo trên cổ Hà Hoa. Tay nàng run run cầm ngân lượng trả. Nàng dắt ba con chó đi ra khỏi khu chợ. Tiếng bàn tán xung quanh rộ lên. Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ vào nàng. Không giống như những lời bàn tán cười nhạo nàng ở thành Đồng Khê, đó là những ánh mắt nặng nề căm hận.

Nàng cũng không dám quay lại trừng mắt nhìn họ như ở thành Đồng Khê, chỉ kéo ba con chó đi thật nhanh. Đến khi rời khỏi khu chợ phía tây, nàng mới thở hổn hển, quay người lại liếc nhìn Bạch Phong Ninh vẫn đứng định phía sau. Nàng cho rằng dù nàng có chạy với tốc độ nhanh nhất trong lịch sử thì trong mắt hắn cũng chỉ là bước đi của một con rùa mà thôi.

- Họ đang nói dối phải không?

Bạch Phong Ninh không trả lời ngay mà im lặng một lúc rồi mới nói:

- Nửa thật nửa giả.

- Cái gì nửa thật nửa giả? Đều là giả dối hết. Huynh ấy keo kiệt, tiết kiệm thế nào, huynh có biết không?

- ...

- Huynh ấy chưa bao giờ tiêu tiền vào những thứ linh tinh hay y phục. Đồ ăn thì ăn gì cũng được, ở thế nào cũng xong. Tất cả đều không hề cầu kỳ tốn kém.

- Người muội nói là Long Hiểu Ất, chứ không phải Thập cửu điện hạ.

- ... Vốn không có gì khác nhau. Họ đều...

- Bây giờ huynh ấy là Thập cửu điện hạ đã từng làm thâm huyệt quốc khổ mười năm trước, chứ không phải là ông chủ của khách điểm Đại Long Môn.

- ...

Nàng thấy sống mũi cay cay, tai nàng ù ù, ngây người kéo sợi dây xích ba con chó. Không phải là không có gì khác biệt mà là khác biệt quá lớn. Vì nàng vốn không hề quen vị Thập cửu điện hạ mà những người bán rau nói. Hình phạt của Long Hiểu Át nhiều nhất thì cũng chỉ phạt nàng cầm cạnh hạnh đỏ, vừa mắng nàng không có khí chất nhưng lại vừa mua tiểu thuyết cho nàng đọc. Hắn giúp nàng quản lý cơ nghiệp, giữ gìn sản nghiệp cho nhà nàng. Chỉ vì tờ khế ước bán thân mà ở bên nàng suốt mười năm, để nàng ý lại không chịu khôn lớn. Còn Thập cửu điện hạ đó làm thâm huyệt quốc khổ, khiến bao người chết đói, bị Hoàng đế đuổi khỏi kinh thành. Vừa quay về hắn lại càng trở nên ghê gớm, ý thế ức hiếp người khác, hãm hại trung thần, cưỡng chiếm dân nữ.

Giống như nhân vật phản diện trong tiểu thuyết vậy. Rất xấu xa! Rất xấu xa! Cuối cùng, kẻ đó sẽ bị nhân vật nam chính tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, nàng bỗng tuôn trào nước mắt. Nàng chỉ vào Bạch Phong Ninh đứng phía sau mà nói:

- Tôi nói cho huynh biết. Dù huynh có là bạch mã hoàng tử thì cũng không thể giết huynh ấy. Nếu không thì tôi sẽ không để cho huynh yên đâu.

Lông mày đang nhíu lại của Bạch Phong Ninh bỗng giãn ra. Hắn không nhịn được cười:

- Long Nhi, vào lúc này, muội không thể giữ bình tĩnh một chút sao?

- Tôi đang cố giữ bình tĩnh đây. - Nước mắt nàng cứ thế tuôn trào. Làm sao không buồn được chứ? Nàng không muốn làm quả phụ đâu.

Bạch Phong Ninh thở dài, gõ đầu nàng:

- Ta nói một câu thẳng thắn. Muội đừng chê ta quê mùa nhé.

- Gì vậy? - Nàng gạt nước mắt mà vẫn không nhìn rõ hắn.

- Nhất định là kiếp trước ta đã nợ muội.

- Không quê mùa lắm. - Nghe vẫn có chút lãng mạn. Trong tiểu thuyết cũng có câu đó mà.

- Muội có thích không?

- Cũng được. - Nàng gạt nước mắt nhưng cảm thấy có gì đó không đúng: - Huynh kéo tôi đi đâu? - Hắn kéo tay nàng đi từ lúc nào thế? Hắn dắt tay nàng. Nàng dắt ba con chó Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa. Sao hình ảnh này có vẻ không được đẹp mắt cho lắm?

- Đưa muội đi bổ sung chút nguyên khí. - Nói xong, hắn dắt bốn bông hoa bốn mùa trong năm đi về phía tiệm sách đối diện.

Người chủ tiệm sách lấy làm lạ với hai vị khách dắt theo ba con chó. Những con chó còn đeo làn rau nữa. Vị khách kỳ dị như vậy mà để họ vào thì liệu có làm ăn buôn bán được không nhỉ? Ông ta nhếch môi đang định không cho họ đưa vật nuôi vào thì nhìn thấy vị công tử mặc áo trắng rút ra một tờ ngân phiếu, hào phóng nói:

- Ông chủ, tôi bao cả tiệm sách này vài canh giờ. Tôi sẽ không mang bất kỳ cuốn sách nào đi và cũng không làm hỏng bất kỳ cuốn sách nào. Tôi chỉ mượn chỗ của ông để đọc sách thôi. Ông thấy thế nào?

- Hả? - Ông chủ tiệm bàng hoàng. Hi! Có kẻ ngốc mới không đồng ý. Ông ta vội vàng cười đáp lại: - Ha ha! Quốc khổ thu thuế cao, việc làm ăn khó khăn. Tiệm sách cũng chẳng kiếm được gì. Mời hai khách quan cứ tự nhiên. Hai vị có cần tiểu nhân đi rót trà không ạ?

- Không cần. - Bạch Phong Ninh lắc đầu. Kẻ phía sau chìa sợi dây xích mấy con chó ra cười nói: - Phiền ông chủ giúp tôi giữ mấy chú chó này. Tốt nhất là cho chúng ăn thứ gì đó. Nếu không tôi lại mang tiếng ngược đãi chúng.

- Được ạ, được ạ. Hai vị cứ tự nhiên. - Nói xong, ông chủ vui vẻ dắt mấy con chó săn đi dạo phố.

Bạch Phong Ninh xoay người nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đứng ngây ra, nhếch môi nói:

- Muội đi bổ sung nguyên khí đi.

- Ô! Huynh coi tôi là yêu tinh tiểu thuyết cảm sao? - Loài sinh vật tồn tại bằng sinh khí từ những cuốn tiểu thuyết. Ô! Tuy nàng rất muốn xem nhưng lại không muốn bị người khác vạch trần...

- Ta đâu có nói muội muốn đọc tiểu thuyết, là tự muội nói đấy chứ.

- ... - Được rồi. Cứ tùy ý mà vạch trần nàng đi. Xì! Xem tiểu thuyết để bổ sung nguyên khí thật là một việc làm vĩ đại.

Nàng quyết định không ngăn ngại nữa mà hướng ngay về chỗ tiểu thuyết mới. Hóa ra, khi nàng không đến phòng tiểu thuyết lại xuất bản thêm nhiều sách mới như vậy. Nàng cứ nhìn rồi ngoái đầu lại hỏi Bạch Phong Ninh đang chọn sách:

- Mẹ huynh sắp ra sách chưa?

- Bà ấy ư? Chắc là chưa đâu. Thiếu nguồn cảm hứng từ muội, chắc bà ấy đau đầu lắm.

- Ôi! Không phải tôi đã tạo cảm hứng cho bà ấy viết cuốn Đại tẩu, tận hưởng đi rồi sao?

- ... - Bạch Phong Ninh nhướn mày. Nguy hiểm quá! Nếu để nàng biết bộ tiểu thuyết về cha mà nàng thích cũng lấy cảm hứng từ câu chuyện của nàng thì nỗi khổ tâm của hắn sẽ uống công vô ích mất.

- Ô ô ô ô! Cuốn này hay đấy. Vào phòng xin thử đèn. Tôi xem cuốn này. Còn huynh? - Nói xong, nàng ngồi bệt xuống, chống hai đầu gối lên, tựa vào giá sách, mở sách ra chuẩn bị “hít độc”.

Hắn dở một cuốn sách ra mà không trả lời ngay. Hắn đang đọc lướt một lượt. Bỗng hắn vén vạt áo quỳ xuống nhìn nàng, đôi mắt xám trở nên u buồn, môi hắn hé mở nhẹ nhàng nói:

- Ta muốn ở bên muội. Còn muội?

- Xì!

- Sau này cũng chỉ có một mình muội mà thôi. Được không?

- Xì!

- ... - Hắn nhìn phản ứng của nàng, chau mày rồi vứt cuốn sách đó xuống đất, đá đi: - Cuốn sách vớ vẩn! Căn bản chẳng có ích lợi gì cả.

- ... Huynh lại lôi tôi ra làm thí nghiệm sao? - Làm gì mà cứ lôi nàng ra luyện tập những đoạn đối thoại trong tiểu thuyết vậy. Rõ ràng là hắn biết đẳng cấp hiện thể của nàng không cao, vốn không thể kháng cự nổi mà.

- Thí nghiệm thất bại! Nhân vật nữ người ta nghe xong hai câu này thì tự động nhảy lên giường. Còn muội thì sao? Muội chỉ biết “xì xì”. - Hắn liếc mắt nhìn nàng cười nhạt nhẽo: - Ừm! Vẫn còn biết đỏ mặt. Không tính là nằm ngoài phạm vi phản ứng của nữ nhi.

- ... Tôi...

- Được rồi. Bây giờ đừng trả lời ta nữa. Muội muốn nói gì, ta đều có thể tưởng tượng ra được. - Hắn đặt tay lên đầu gối, tựa vào giá sách giống như nàng, lẩm bẩm: - Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết không phải câu trả lời tốt đẹp gì. Có điều, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.

Nàng lén liếc nhìn hắn thì thấy hắn đang cười đùa với mình. Từ đôi mắt xám đến đôi môi mỏng đều đang âm thầm trêu chọc nàng. Nàng không dám lên tiếng, chỉ lật trang sách và tiếp tục đọc nhưng vì hắn ngồi bên cạnh và toát ra vẻ mê hoặc nên nàng chẳng nhét nổi chữ nào vào đầu cả. Hồng rồi. Nàng bắt đầu mất khả năng phòng độc rồi sao?

Tại sao nàng lại để mình lưỡng lự giữa việc vượt tường và làm người vợ hiền cơ chứ? Đau khổ quá đi mất! Ôi...

73. Q.2 - Chương 73: Yến Tiệc Đông Chí

Sau khi giải trí trưa mùa đông, nữ chủ nhân của phủ Huyền vương và tiểu thúc tựa vào giá sách trong tiệm sách ngủ. Có lẽ là họ lén lút hẹn hò quá mệt! Chiếc váy màu phấn hồng của nàng dính đầy bụi bặm, hai chân duỗi ra, mấy cuốn tiểu thuyết rải trên váy, tay nàng vẫn còn ôm cuốn sách chưa đọc xong, đầu nàng vô thức nghẹo sang một bên tựa vào bờ vai Bạch Phong Ninh.

Ông chủ tiệm sách cười, làm phiền đôi cậu nam nữ dám lén lút gian tình đóng cửa tiệm sách của ông ta lại. Mặt trời đã sớm xuống núi, ông ta dắt ba con chó đói cứ thấy người mặc đồ trắng là bỏ nhào ra đòi cắn xé đi mấy vòng dạo quanh kinh thành. Ông ta phải tốn mất bao nhiêu công sức mới có thể dỗ cho ba con súc sinh này ăn no. Nghĩ chắc đôi gian phu dâm phụ đã tâm sự với nhau xong, chỉ còn chút lưu luyến chưa nở rời xa. Chỉ tội nghiệp cho cái tiệm sách nhỏ của ông ta.

ST.ENT

Người thiếu phụ mơ màng dụi dụi mắt thì phát hiện mình đang tựa vào vai công tử áo trắng. Nàng lập tức lúng túng, ngại ngần kêu lên một tiếng rồi đứng dậy phủi bụi trên áo váy. Vị công tử áo trắng đó cười lạnh lùng. Đường như hắn không hài lòng với địa vị chỉ là gian phu của mình, càng lạnh lùng nhìn cử chỉ vội vã của nàng.

Thiếu phụ vượt tường kéo sợi dây xích chó liếc nhìn bầu trời, giậm chân thành thịch bỏ đi. Trước khi đi còn buông một câu:

- Chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Vị công tử áo trắng vẫn chưa đứng dậy, bóp bóp bờ vai ê mỗi cả buổi chiều. Hắn nhìn cái bóng thiếu phụ bỏ đi, hỏi ông chủ:

- Ông chủ, ở quý tiệm có cuốn Điều răn nhi nữ không?

- Hả? Có. đương nhiên là có.

- Bán hết cho tôi.

- Công tử cần nhiều cuốn Điều răn nhi nữ như vậy làm gì?

- Hừ! - Cái thứ cản trở đường tình của người ta ấy, lại còn có tác dụng khác sao?

- ...

- Từ đầu đến cuối, đám nữ nhân chuẩn mực đều đáng ghét! - Hắn buông ra một câu cảm khái rất gian phu.

Hạnh đồ vượt tường được một nửa, kẻ đứng ngoài một mối đợi chờ.

Làm nữ nhân thật khó, làm một hiền thê càng khó hơn. Bên kia gian phu còn đang tức giận về sự phân biệt đối xử của nàng thì bên này lão gia không tán đồng chuyện đàn ông đợi đàn bà, đã đứng ở cổng nhà Tam điện hạ chuẩn bị nổi khùng.

Thập cửu điện hạ mặc bộ triều phục màu tím sẫm, khoác một chiếc áo choàng lông màu đen đứng ngoài cổng nhà tam huynh của mình mà không hề bước vào, vẫn cố đợi người đàn bà của mình đến sau. Cuối cùng, với bộ mặt hậm hực, hắn tựa vào tường, khoanh tay trước ngực trước ánh nhìn của Tam điện hạ và hai gia đình đón khách.

Chỉ đến khi nữ nhân khốn khổ kia dắt theo ba con chó thỏ hồn hể chạy đến trước cổng phủ, nhìn hắn vò đầu thì điện hạ này mới lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu thế?

- Ồ! Thiếp tuyệt đối không làm gì có lỗi với lão gia đâu. - Người đó lập tức giơ tay lên xoa khiến ba con chó đáng thương bị tay nàng kéo theo. Ba con chó và một người chủ đều im lặng.

Thập cửu điện hạ dùng nét mặt lạnh lùng thẩm vấn:

- ... Chẳng hạn như?

- Chẳng hạn như không kìm nén được trước cảm dỗ chạy vào tiệm sách đọc tiểu thuyết, chẳng hạn đọc đến đoạn nhân vật nam làm xong nói “Làm sao ta có thể có được cả con người muội đây?” thì hưng phấn một chút, chẳng hạn như không cẩn thận ngủ tựa vào vai người ta, chẳng hạn như...

- Hắn là ai? - Tốt lắm! Đã nói ra câu mấu chốt rồi. Thập cửu điện hạ nương mảy cười tà ác.

- Ui da! Không phải Bạch...

- Bạch ư? - Nào, ngoan ngoãn nói tên kẻ gian phu đó ra đi để hắn tiện chém đầu.

- ... - Huynh đệ họ hàng đang đợi ở trong. Dù sao cũng nên giữ cho nàng một chút thể diện chứ. Nàng thật sự trong sạch, trong sạch mà. Nàng không hề làm gì cả. Những ngày này, tinh thần của nàng đều bị giày vò rất thâm. Xin hãy nể mặt nàng mà tha thứ cho nàng, bỏ qua cho nàng đi mà.

- Đừng nhìn ta như vậy. Lão gia ta không chấp nhận đâu. - Thập cửu điện hạ đẩy kẻ đang vò đầu ra xa. Ánh mắt của nàng khiến cho địa vị lão gia của hắn càng lúc càng cao.

Hắn đang định giáo huấn cho nàng một bài về điều răn nhi nữ, tiện thể tuyên bố tình yêu mà nàng giành được lúc trước đều không tính, tất cả phải làm lại từ đầu thì bỗng thấy một chàng trai trẻ dẫn theo một thiếu phụ trẻ đi về phía họ. Hắn không nói gì, kéo Long Tiểu Hoa đứng đối diện sát về phía mình, liếc nhìn chàng thanh niên đó. Chàng trai có tướng mạo anh tuấn chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi đang cúi mình chào họ:

- Diệt nhi xin kính chào Thập cửu thúc. Nghe nói Thập cửu thúc đồng ý đến dự yến tiệc, gia phụ rất vui nên đã sớm sai người chuẩn bị yến tiệc trong đình. Sao Thập cửu thúc vẫn chưa vào thế ạ?

Chàng trai đó gọi thúc thúc rất tự nhiên, chẳng hề cảm thấy lúng túng về việc tuổi tác tương đương. Long Tiểu Hoa không biết phải nói thế nào. Hóa ra Cung Diệu Hoàng không phải đứa cháu duy nhất gọi hắn là thúc thúc. Cháu của lão gia nhà nàng rải khắp thiên hạ ư?

- Ta đang nói chuyện với thẩm thẩm của cháu. Không khí bên trong hơi trầm lắng. Lát nữa bắt đầu rồi chúng ta vào.

Chàng trai đó bàng hoàng. Dường như cậu ta không hề để ý đến Long Tiểu Hoa mà chỉ để ý đến ba con chó săn đang vây quanh Thập cửu điện hạ:

- Diệt nhi nghe nói Thập cửu thẩm một mình đến kinh thành tìm Thập cửu thúc. Gia phụ thực sự rất khâm phục. Thập cửu thúc có người vợ hiền giúp đỡ chắc chắn vạn sự hanh thông. Đây là tiện thiếp của diệt nhi.

- Cậu ta giới thiệu người con gái phía sau.

Cô nương đó nhích một bước cung kính nói:

- Cháu dâu bái kiến Thập cửu thúc.

- Miễn lễ. - Hắn cúi đầu nhìn Long Tiểu Hoa đang chăm chú nhìn cô nương đó mà nói:

- Đây là Thập cửu thẩm của các cháu.

Bị gọi tên, Long Tiểu Hoa ngẩng người nhìn cô gái rõ ràng còn lớn hơn nàng vài tuổi. Nàng cảm thấy vai về này khiến mình choáng váng. Cô nương đó liếc nhìn ba con chó đeo làn rau rồi nhìn Long Tiểu Hoa ăn mặc chẳng có gì đặc biệt thì nhỏ nhẹ nói:

- Cháu dâu bái kiến Thập cửu thẩm.

- Ồ... Thiếp có cần nói gì không? - Thấy người ta cung kính như vậy, nàng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ ngẩng đầu nhìn lão gia nhà mình.

Long lão gia bỗng bật cười đẩy vai nàng an ủi:

- Nàng muốn nói gì thì cứ nói đó. - Nàng cũng không cần phải cung kính với cháu trai và cháu dâu mà.

Muốn nói gì thì cứ nói đó ư? Trưởng bối nhận lời chào đều nói:

- Ái chà! Ngoan lắm, ngoan lắm! Không cần đa lễ. Ha ha ha ha! - Long Tiểu Hoa nở nụ cười nói.

Ồ! Tại sao nàng lại cảm thấy cô nương đó đang nhìn nàng tức tối nhỉ? Nàng không hề để ý chuyện cháu dâu hơn mình vài tuổi mà. Lại còn trừng mắt nhìn nàng nữa chứ. Hay dở mặc kệ, trong tay nàng có ba con chó, không nể mặt nàng cũng không được.

- Thập cửu thúc và Thập cửu thẩm vào trong sớm nhé. Điệt nhi xin phép cáo lui. - Chàng trai nói xong bèn dẫn tiện thiếp của mình cáo lui.

Đến khi họ bước vào cổng phủ, hần mới buông nàng ra nói:

- Có thấy vui không?

- Có gì vui đâu? - Nàng chớp chớp mắt không hiểu ý hần.

- Yến tiệc nhà Tam điện hạ ấy. - Hần chỉ ngón tay cái về phía cổng phủ đó, nhếch môi nói.

- ... Còn có ai lớn hơn hần gọi thiệp là thăm thăm không?

Hần gật đầu.

- ... Còn có cô nương nào trừng mắt khó chịu khi phải gọi thiệp là thăm thăm không?

Hần từ chối trả lời.

- Lão gia sẽ che chở cho thiệp chứ? - Hần sẽ không vứt nàng vào thế giới cá lớn nuốt cá bé tàn khốc này chứ? Hần sẽ bảo vệ cảnh hạnh nhỏ này chứ?

- Nếu không thì nàng nghĩ nàng đứng bên ta làm gì? - Hình thức chăm sóc theo kiểu người cha của hần không hề thay đổi. Không che chở cho nàng, lẽ nào hần lại để nàng một mình dắt ba con chó lao vào khiêu chiến với buổi yến tiệc hoàng gia?

Hần liếc mắt nhìn nàng, bỗng hắng giọng nói:

- Nàng phải chấp nhận một điều kiện. Nếu không, đừng nói là che chở cho nàng, dù cả bốn bông hoa các nàng bị gặm sạch xương thì lão gia cũng mặc kệ đấy.

- ... - Lão gia không có tình yêu, đã ngược đãi nương tử lại còn ngược đãi cả vật nuôi: - Điều kiện gì?

Hần trầm giọng nói:

- Không được nói lão gia ta không đáng yêu bằng Long Hiểu Át. - Còn dám nói thì ta sẽ ngược đãi nàng đấy.

- Vâng thưa lão gia... - Bóng tối trong lòng lão gia vẫn còn rất nặng nề.

Nàng nhích những bước nhỏ cùng lão gia với vẻ mặt hài lòng bước vào cổng phủ Tam điện hạ. Thập cửu thẩm tràn đầy sức xuân giá đáo. Mọi người đều hân hoan đón mừng.

Long Tiểu Hoa được dẫn vào một gian sảnh đường rất lớn. Vừa bước vào cửa, nàng đã nghe thấy tiếng cười ngạo nghễ quen thuộc.

- Thập cửu thúc thật hơn người. Tất cả mọi người đều đang đợi Thập cửu thúc đấy ạ.

Cung Diệu Hoàng cầm đôi đũa sốt sắng. Mọi người trong phòng đều không dám vô lễ, chỉ có hần là cầm đũa gõ vào bát phát ra những tiếng “keng keng”.

Long Tiểu Hoa dùng ánh mắt thân thiện của người thím chào hần. Dù sao ở đây nàng cũng chẳng quen ai, chỉ có thằng cháu đáng yêu này là coi như quen biết nàng thôi. Nhưng hần hoàn toàn không nể tình cũ mà vẫn nở nụ cười ngạo nghễ như trước, làm như không quen biết nàng.

Thấy ánh mắt của Cung Diệu Hoàng không hề hữu hảo, Long Tiểu Hoa bặm môi, kêu thầm trong lòng. Lão gia ơi, trừng trị hần đi. Đó đúng là kẻ khốn không biết tôn trọng hoàng thất mà.

Thập cửu điện hạ không phải đang chơi trò đoán ý với Long Tiểu Hoa, nhưng đứa cháu của hần thực sự quá xác xược, ngay đến Tam điện hạ còn phải nhún nhường trước một hoàng tử mang tiếng xấu như hần, vậy mà thằng cháu đó lại dám nhún nhó mặt mày bất mãn cái gì chứ?

- Nếu Diệu tiểu vương gia không muốn đợi thì có thể bắt đầu trước. Tiểu bối hầu dới thì trưởng bối không trách tội. Diệu tiểu vương gia cứ bắt đầu đi, thúc thúc ta không để ý đâu. - Trẻ con không được cho ăn no sẽ gây chuyện nhưng được ăn no rồi sẽ ngoan ngoãn vâng lời, rất đáng yêu. Hần hiểu được điều này qua tiểu nữ ở bên mình.

Tam điện hạ nở nụ cười khó xử. Hai người này tuy cứ thấy nhau là tranh cãi nhưng trên triều thì bọn họ như thể rắn chuột cùng hang vậy, từ tích trữ lương thực, luyện binh, điều quân biên cương, xử tội Hữu tướng, đến chinh đồn các bè đảng phe phái trong triều đình, đều do một tay bọn họ. Tới cả việc tuyển chọn hiền tài năm nay, hai người cũng chẳng hện mà cùng trọng thị nhân tài văn chương trẻ tuổi nhưng luôn cự tuyệt làm quan - Bạch Phong Ninh. Điều này rõ ràng là muốn lôi kéo nhân sĩ giang hồ để củng cố thế lực. Lại nói, bọn họ là thân quyến, mối quan hệ có thể coi là huynh đệ, thúc thúc tiểu diệt thân thiết. Khi Thập cử điện hạ vừa mới về kinh, chẳng hề để ý đến ai, mà chỉ kéo Cung Diệu Hoàng đi coi hát kịch ở khắp các nơi trong kinh thành. Như vậy cho thấy giao tình của hai người bọn họ rất sâu đậm. Nhưng chuyện ném tú cầu chiêu thân mà Thập cử điện hạ đề xuất rõ ràng là làm mất mặt Diệu tiểu vương gia. Tiểu quỷ này lúc nào cũng coi trọng thể diện, bị một vố như vậy, trong lòng hẳn e rằng đã muốn xẻ thịt lột da Tiểu Thập cử rồi. Hai người này vừa là bạn vừa là thù, có lúc thì đấu đá lẫn nhau cho người ta xem nhưng sau lưng lại cùng chinh đồn người khác, có lúc thì tỏ vẻ thái bình nhưng bên trong lại đang ăn miếng trả miếng. Đúng là những kẻ lòng dạ khó dò. Thế lực của hai bên hiện nay đang rất cân bằng, tốt nhất không nên đắc tội với bên nào cả.

- Khả khả! Thập cử thúc của cháu đã nói chuyện với Thập cử thẩm ở bên ngoài nên vào muộn. Haizzz! Hôm nay, cháu có dẫn cháu dâu đến ra mắt ta không?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe đến hai chữ “cháu dâu” thì vứt đũa xuống bát kêu đánh “keng”. Hần lẩm bẩm:

- Loại nữ nhân hai mặt, qua cầu rút ván thì có gì hay ho chứ? Xì!

Thập cử điện hạ cười, không nói gì chỉ dùng ánh mắt châm chọc hần: “Tiểu quỷ chết tiệt! Người tiếp tục lẩm bẩm đi. Tiểu nữ của ta thì chỉ có ta được coi thường thôi. Không đến lượt người nói này nói nọ”.

Cung Diệu Hoàng không lớn tiếng nhưng Tam điện hạ ngồi bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một và thấy nét mặt của Thập cử điện hạ không vui, bèn nói:

- Thập cử thẩm đâu?

- Thưa phụ thân, Thập cử thẩm đang ở trước mặt người đấy ạ. - Con trai Tam điện hạ vội vàng nhắc nhở cha mình. Đừng có có mắt mà không thấy Thái Sơn. Chúc vị của Thập cử thúc rất cao, tốt nhất là mọi người đừng nên có ý kiến gì.

Tam điện hạ căn bản không còn trẻ, cũng gần năm mươi tuổi rồi, mắt không còn tinh nữa. Trước mặt đột nhiên xuất hiện nhiều vật thể, ông liền bắt đầu đánh giá chúng từ dưới lên trên, nhưng ánh mắt không nghi ngại của ông vừa liếc xuống, thì lập tức nhìn thấy ba con chó đang thè lưỡi, nhỏ dãi nhìn trừng trừng về phía mình, vẻ hung hãn của chúng dường như đã dọa ông đến hồ đồ.

- Đây đây đây đây, Thập cử, đây là Vương phi của hoàng đệ ư? - Trò đùa gì thế này?

- Hì hì! Tam điện hạ, chúng không phải. Tiểu thiếp... tiểu thiếp mới là nương tử đã chính thức bá đường cùng Huyền vương gia... Hì hì hì!... - Long Tiểu Hoa lần đầu cảm thấy địa vị của mình thật cao.

-Ồ ồ ồ! Đúng là chủ vật giống nhau. Không tồi, không tồi. Đều rất nhanh nhẹn! - Tam điện hạ cười, ngược mắt lên nhìn mãi mới phát hiện ra các huynh muội của mình ở đâu. Long Tiểu Hoa vẫn nở nụ cười.

Cung Diệu Hoàng chống cằm không nói tiếng nào. Mắt mũi Tam bá bá của hần bây giờ quá kém rồi. Nhanh nhẹn ư? Hoàn toàn không nhanh nhẹn chút nào. Hoàng thẩm bắt tài, không đức hạnh, phong tình của hần chẳng qua chỉ có đôi môi mềm mại đáng yêu, thích đọc tiểu thuyết và thích bêu môi khi ẩm ực mà thôi...

- Diệt nhi, người nhìn hoàng thẩm đủ chưa vậy? Người nên đi mời trà hoàng thẩm cho phải đạo hiếu chứ. - Thật to gan! Cháu dám nhìn hoàng thẩm của mình ngay trước mặt thúc thúc. Hần cảm thấy nàng có gì đặc biệt khiến thằng cháu phải chăm chú nhìn như vậy đâu.

- Phải phải phải. Diệu tiểu vương và con trai ta nên đi kính trà Thập cửu phẩm của chúng. Đây là lễ nghĩa. Đúng rồi, đúng rồi. Người dâu, dâng trà. - Tam điện hạ cười gọi kẻ hầu nhà mình. Mắt ông không tốt lắm nên đương nhiên không nhận ra bộ mặt lạnh tanh của Cung Diệu Hoàng.

Ồ! Để một tên tiểu quý đã từng hôn nàng đến mời trà nàng ư? Một cảm giác thật loạn luân! Long Tiểu Hoa đang định giơ tay từ chối thì nghe giọng nữ nhi ngồi ở bàn khác bên cạnh mình lên tiếng. Đó chính là vị cháu dâu mà nàng đã gặp ở cổng.

- Công công[1], người đừng quá tốt bụng như vậy. Vị Thập cửu phẩm này có bản lĩnh lắm đấy. Thập cửu phẩm đã giành tú cầu trong buổi ném tú cầu kén vợ của Diệu vương gia. Không phải chính Thập cửu phẩm đã ném chồn hôi làm loạn nơi đó sao? Hôm đó là đi giành tú cầu của Diệu vương gia, hôm nay lại đến dự tiệc của người, hại con dâu không biết nên gọi là thím hay chị em dâu nữa...

[1] Công công: cha chồng.

Long Tiểu Hoa chớp chớp mắt. Nàng luôn chỉ thích đọc tiểu thuyết, người trong nhà lại không nhiều nên nàng chẳng có khái niệm gì về vai vế và tôn ti cả, còn cúi đầu cười ha ha như thể vừa được người ta khen ngợi vậy, đối với việc bản thân suýt nữa đã làm việc trái luân thường, lại có vẻ rất đắc ý, trong đầu đang chuẩn bị một loạt những cử chỉ lời nói khiêm nhường. Nhưng những lời nói vừa rồi của người đàn bà kia, khi vào tai Long Hiểu Ất và Cung Diệu Hoàng lại giống như những câu nói dị thường chói tai, không biết tốt xấu. Đối với kẻ chỉ suốt người thích đọc sách vở vắn ấy, hai người bọn họ chẳng hèn mà đều si mê tới mờ mắt rồi, liền lạnh lùng quét mắt về phía nữ nhân ăn nói quàng xiên kia.

Cung Diệu Hoàng còn trẻ nên trầm lặng không phải là phong cách hành sự của hắn. Có gì không thoải mái là Tiểu vương gia hắn liền nói ra ngay:

- Hừ! Nếu đường tẩu không muốn mời trà, tiểu vương cũng không hề có ý kiến gì. Nếu đường tẩu muốn gọi là chị em dâu, tiểu vương cũng càng không có ý kiến. Chỉ có điều nên nể mặt Thập cửu thúc. Hơn nữa, thứ tự lớn bé, tôn ti rõ ràng, chỉ e dù thế nào đường tẩu cũng không thoát được chén trà này đâu. - Diệu tiểu vương gia hắn là quan nhất phẩm, địa vị cao quý hơn nhà chồng cô ta nhiều. Hắn chỉ cần chỉ ngón tay cũng đủ khiến cô ta khó mà chống chọi nổi.

Tuy khó có thể đạt được mối quan hệ đồng minh trong đối ngoại với Cung Diệu Hoàng, nhưng cụm từ “Chị em dâu” kia cũng khiến cho Thập cửu điện hạ phải hứ một tiếng, quét mắt nhìn cô cháu dâu đó lạnh lùng nói:

- Tam ca, con dâu huynh đúng là cần được dạy dỗ đấy. Dâu đến lượt tiểu bối xen vào lời của trưởng bối. Tuy Thập cửu phẩm trẻ tuổi, không hiểu chuyện nhưng cũng được dạy dỗ cung kính, biết thế nào là coi phụ quân như trời, tôn trọng nhà chồng, đâu có thiếu quân giáo, ăn nói linh tinh, xen vào lời trưởng bối. Hừ...

Hắn vừa hứ tiếng cuối cùng, vừa đẩy ghế của mình tới sát chỗ ngồi của Tam điện hạ, liếc nhìn Long Tiểu Hoa, cái kẻ đang hoan hỷ trong lòng vì biểu hiện “nghĩ một đằng nói một nẻo” của hắn, thản nhiên nói:

- Còn ngậy ra đó làm gì? Mau lại hầu hạ đi. - Đây là lúc thể hiện mình là người vợ đức hạnh mà.

- Ồ ồ ồ! Lão gia dùng trà đi ạ. - Long Tiểu Hoa vội vàng vừa bưng chén trà, vừa mở nắp ra thổi rồi đưa cho đại lão gia hắn.

Long lão gia không hề nhìn vợ mình mà chỉ cao ngạo nhận chén trà, làm bộ nhếch môi, đặt chén trà xuống. Tam điện hạ dường như hiểu được ý hắn... “Nếu tam ca không đứng ra phân xử rõ ràng thì Thập cửu đệ cũng không nói gì. Chỉ có điều nếu đã không có thứ tự lớn bé thì sau này đừng trách Thập cửu đệ”.

Độc địa thật! Một câu nói “Trưởng bối nói chuyện, kẻ nhỏ chớ xen vào”. Không chỉ con dâu mình bị chặn mà đến cả cháu trai Diệu tiểu vương gia cũng không thoát. Rốt cuộc họ có phải cùng một phe không, thật khó xác định nổi.

Để không khí hài hòa trở lại, Tam điện hạ ho một tiếng, rồi bắt con dâu mình về phòng tự ăn năn. Ông lệnh cho cô ta phải đọc lại cuốn Điều răn nhi nữ đặt dưới đáy hòm. Không được quên, sau này khi có Thập cửu điện hạ và Diệu vương gia thì không được nói xen vào. Đây là hai người có thế lực uy hiếp người khác. Nếu khiến họ nổi giận thì một người ép vai vế, một người ép địa vị, cả hai đều rất nguy hiểm.

Cái gọi là một người đắc đạo, gà chó thặng thiên đúng là rất tốt. Long Tiểu Hoa cảm thấy địa vị của mình được nâng lên. Về cơ bản không có ai dám bắt nạt nàng. Đến cả Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa cũng được mọi người đối xử tử tế, chia cho chúng ba cái bát. Chúng nằm dưới chân nàng đợi nàng thi thoảng cho chúng những đồ ăn ngon. Chỉ là nàng ngồi cách phu quân mình hơi xa một chút nên món gì nàng thích đều phải tự gấp lấy, không được tiện cho lắm.

Đúng là ra ngoài ăn uống phiền phức thật. Nam nữ phân bàn. Nàng nghiêng đầu nhìn phu quân. Hắn đang cười nói đáp lại mọi người và từ chối mấy chén rượu mời. Ngoài ra nàng cũng không thể không để ý đến Cung Diệu Hoàng. Hắn đang tỏ thái độ “Tiểu vương đầu thêm để ý đến cô”. Hắn cầm đũa, ngẩng đầu, tình cờ gặp ánh nhìn của nàng thì trừng trừng nhìn nàng. Đôi mắt hắn rõ ràng là mang đầy oán hận, cộng thêm cái nhếch môi của hắn nữa, khuôn mặt âm ức nhìn thẳng về phía nàng như thể nàng đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với hắn vậy...

“Tôi làm chuyện gì có lỗi với Vương gia sao?”, nàng đáp lại ánh mắt khó hiểu của hắn. Tuy nàng không giành được tú cầu cho hắn nhưng tốt xấu gì thì cũng khơi gợi được lòng trắc ẩn hiếm có của phu quân, ra tay giúp hắn duy trì thời hoàng kim độc thân của mình. Trước khi đi, nàng có lấy thứ gì của nhà hắn sao?

“Cô nói xem, cô đã lấy đi thứ gì?”, hắn liếc mắt lườm nàng, định tội cho nàng mà không cho nàng cơ hội giải thích.

Hả? Nàng đang cầm đũa suy nghĩ thì vị đại thẩm đứng sau luôn chăm sóc nàng lại gấp đồ ăn vào bát nàng.

- Thập cửu đệ muội[2] . Đây là những món ăn do đầu bếp nhà ta tự tay làm đấy.

[2] Đệ muội: Em dâu.

-Ồ! - Nàng không để ý đáp một tiếng nhưng vẫn đang nghĩ xem mình đã lấy gì của phủ Diệu vương.

- Món tim lợn sốt muối này rất ngon. Muối ném thử xem.

- Vâng.

- Thập cửu đệ muội, muội không thích ăn tim lợn sao?

- Muối muối muối muối... - Nàng nhìn trong bát mình có rất nhiều món ăn ngon, vội vàng quay sang bàn lớn của đám đàn bà, không dám quay đầu lại nhìn lên nữa, nhưng có ánh mắt cứ chòng chọc nhìn từ gáy đến sống lưng nàng mà không hề khách sáo. Ánh mắt đó ép nàng ngoái đầu lại tiếp tục đối diện với ánh nhìn của hắn. Điều ấy khiến nàng ngồi không yên, đầu óc quay mòng mòng, nhích mông liên tục.

- Đệ muội ăn cơm cùng chúng ta không thoải mái lắm sao? - Vị phu nhân bên tay phải nàng quét ánh mắt nhìn bộ dạng vụng vọ của nàng, cười hỏi.

- Muội... - Nàng đang định đáp lại thì bị cô gái có tuổi tác tương đương ngồi đối diện cướp lời:

- Nhị biểu tỷ, điều này không phải là quá rõ ràng sao? Cô ấy không phải là người kinh thành, chỉ e chưa từng đến những nơi như thế này, cảm thấy không thoải mái là điều chắc chắn mà.

Ồ! Lại bắt nạt nàng ư? Nàng cắn miếng tim lợn, không thèm đáp trả. Ngược đãi bằng lời nói đối với nàng căn bản chẳng đau đớn gì. Nàng đã luyện tập rất nhiều ở thành Đồng Khê rồi.

Vị nhị biểu tỷ là vợ hai của Lục điện hạ khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Bà cả của Lục điện hạ ngồi bên cạnh không thích nói chuyện mà chỉ tập trung vào ăn. Long Tiểu Hoa không hiểu nổi hai người vợ không phân lớn bé ngồi cùng một bàn tiệc thì cảm giác sẽ thế nào? Tóm lại là ít nói thì sẽ ít sai. Vai vế lão gia nhà nàng loạn linh tinh đã là đủ rồi. Đại thẩm là chị dâu của nàng. Người bằng tuổi thì là cháu dâu của nàng. Vì quá khó hiểu nên nàng đành cúi xuống chăm sóc cho ba bông hoa quý nhà mình. Hôm nay có không ít tiểu thư mặc đồ trắng khiến chúng nổi điên lên làm người chủ như nàng cũng khó xử.

Nhưng vị nhị biểu tỷ đó có vẻ rất có duyên với nàng, luôn muốn bắt chuyện cùng nàng:

- Thập cửu đệ muội là người ở đâu vậy?

- Thành Đồng Khê ạ.

- Thành Đồng Khê ở gần biên giới ư? - Cô ta nhìn Long Tiểu Hoa đang cho chó ăn thì lại hỏi: - Nhà muội kinh doanh gì vậy?

- Nhà muội ư? Mở khách điểm ạ.

- Chỉ là mở khách điểm thôi sao?

- Vâng. Đệ nhất khách điểm ạ. - Nàng không hài lòng với từ “chỉ là” nên đã bổ sung thêm chữ “Đệ nhất” vào.

- Hóa ra là vậy. - Vị thẩm thẩm đó cười nhạt, nhếch môi: -Một mình đuổi theo Tiểu Thập cửu vất vả lắm nhỉ?

- Ô! - Chữ đuổi theo đó là ý gì? Nghe cứ như là bị người ta vứt bỏ không cần nữa vậy. Có điều dù sao cũng không vất vả chút nào. Nàng được ngồi xe miễn phí, chỉ là hy sinh một chút nhan sắc, bắt mấy con chồn hôi, giành tú cầu và bị phu quân bắt về thôi. Phu quân nàng rất đáng yêu!

- Muội và Tiểu Thập cửu thành thân bao lâu rồi?

- Ô... bảy, tám năm rồi ạ. - Ở riêng bảy, tám năm. Cô độc bảy, tám năm. Bị ngược đãi bảy, tám năm.

- Muội... xuất giá từ lúc còn nhỏ như vậy sao?

- Đúng vậy. - Không chỉ là nhỏ như vậy đã lấy chồng mà lúc đó vẫn còn tè dầm cơ.

- Thảo nào. - Cô ta xoa xoa ngực để lấy lại bình tĩnh. Bỗng một tay cô ta kéo Long Tiểu Hoa, còn tay kia chỉ vào cô gái đối diện nói; - Đó là tiểu muội nhà ta. Tên là Liên Nguyệt. Muội thấy thế nào?

Nàng nhìn cô nương ngạo mạn đó. Dường như cô ta coi thường người ở dưới quê, còn bịt mũi coi khinh mùi của ba bông hoa quý nhà nàng:

- Ô! Không tồi.

Đối tượng có độ đáng ghét không tồi. Cô ta mặc bộ váy trắng màu ánh trăng. Nếu không phải là đang ngồi thì có lẽ gió sẽ thổi tung váy của cô ta lên. Xi! Thật chẳng ra gì. Cùng là máu trắng nhưng bạch mã hoàng tử mặc rất đẹp còn cô ta thì trông thật không thuận mắt. Xi! Nàng chẳng muốn cho ba bông hoa quý ăn nữa, lát nữa nàng sẽ thả chúng ra cho chúng đi cắn người. Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa, đừng ăn nữa. Lát nữa chúng mày sẽ có đồ ăn ngon.

Khoan... khoan đã. Sao đột nhiên lại giới thiệu cô nương áo trắng đó với nàng chứ? Ô! Nàng bỗng có một linh cảm không hay. Tình tiết này rất giống với một đoạn trong tiểu thuyết...

- Hay là để tiểu muội của ta cùng muội hầu hạ Thập cửu điện hạ nhé.

- Xi! - Quả nhiên là thế mà. Đúng là đoạn nạp thiếp kinh điển.

- Thế lực nhà đệ muội quá yếu mỏng, lại từ thành trì biên cương xa xôi đến kinh thành nên chắc chắn có nhiều thứ không hiểu. Liên Nguyệt từ nhỏ đã thông minh, tinh thông cầm kỳ thi họa...

- ... - Á á á! Bệnh thần kinh cầm kỳ thi họa lại xuất hiện rồi. Có điều kiện như vậy sao không đi tìm bạch mã hoàng tử mà hợp thành đôi, lại chạy đến tranh giành hầu hạ một người với nàng chứ? Phu quân của nàng là gian thần. Danh tiếng rất xấu! Có biết gian thần là gì không? Chính là kẻ xấu mà cuối cùng sẽ bị bạch mã hoàng tử trừng trị đấy. Không hợp với cô ta đâu. Nguyên tắc của nàng rất rõ ràng, kiên quyết không làm tiểu thiếp, kiên quyết không bỏ gian thần.

- Gia phụ ta là quan nhị phẩm, đương nhiên ta nghĩ đệ muội là người độ lượng sẽ không ức hiếp tiểu muội. Tuy rằng cùng là chính thê nhưng sau này tiểu muội vẫn phải gọi đệ muội là tỷ tỷ thôi.

- ... - Khốn kiếp! Quả nhiên là vậy. Mục tiêu của cô ta vẫn là không làm tiểu thiếp mà làm chính thê. Thế lực nhà cô ta thì có gì ghê gớm chứ? Còn nàng thì sao? Cũng giống như chính thê của Lục điện hạ lạng lẽ ngồi ăn sao? Muốn làm mai mối cho tiểu muội của mình ư?

Nàng khó chịu, ầm ục liếc qua vị nhị phu nhân:

- Nhất định phải như vậy sao?

Cái trò khủng bố, phá hoại hạnh phúc gia đình này phải lập tức dừng lại, lập tức dừng lại!

Thấy nàng có vẻ không tình nguyện, nhị phu nhân cũng không vội, chỉ cười lạnh lùng:

- Câu nói này của muội cứ như chị dâu ta đây ép muội để Liên Nguyệt vào nhà vậy. Có lẽ muội không biết. Tiểu nữ của Hữu tướng đã bị Thập cửu điện hạ nhốt vào cung. Vị tiểu thư đó là mỹ nhân có tiếng ở kinh thành và cũng là người có sức hấp dẫn bậc nhất.

- ... - Đúng vậy. Ném muội muội vào tay ác bá cường ép tiểu thư khuê các mà cô ta có thể yên tâm được sao?

- Đàn ông đều như vậy. Cứ thấy mỹ nữ là khó mà cưỡng lại được. Để tránh Thập cửu điện hạ có người khác chi bằng hãy chấp nhận tiểu muội nhà ta cùng hầu hạ Thập cửu điện hạ. Như vậy còn hơn là phải đi đấu tranh với con hồ ly kia.

Hay đấy! Bức ép cưỡng đoạt, ngược luyến tình thâm, có con trước hôn nhân? Tốt nhất hẳn chớ có như vậy!

- Ta không nói Thập cửu đệ là người háo sắc. Chỉ là Thập cửu mẫu phi là tuyệt sắc giai nhân của hậu cung, danh tiếng đồn khắp bốn phương. Thêm nữa, Thập cửu đệ tướng mạo hơn người, khó tránh khỏi nhiều người để ý. Nếu đệ muội muốn giữ chân Thập cửu đệ, chi bằng...

Ý tứ chính là nói nàng giống như bông hoa nhỏ bé hèn mọn nở bên cạnh bông hoa mẫu đơn, khiến hoa mẫu đơn bị kìm hãm không thể phát triển tốt. Xi! Vừa rồi chẳng phải vị Tam điện hạ kia đã khen ngợi nàng nhanh nhẹn hoạt bát sao, một cô nương hoạt bát trẻ trung như vậy làm gì có chuyện không xứng với tướng mạo và khí độ của Thập cửu điện hạ chứ. Hoa mẫu đơn và bông hoa nhỏ rõ ràng rất xứng đôi mà, là trời sinh một cặp đấy.

- Đệ muội...

Soạt!

Long Tiểu Hoa đứng lên khiến nhị phu nhân hoảng hốt nghĩ rằng nàng không vui. Thấy cô nương què mùa trước mặt đột nhiên nổi giận, hành động vô lễ, Liên Nguyệt kia lập tức nhướn mày lên nhìn nàng, cho rằng một cô nương như nàng thật sự không thể cải tạo nổi. Nàng liếc nhìn hai tỷ muội nhà đó, bỗng cười phá lên:

- Lão gia nhà muội nói ghét nhất là những người đàn bà lảm lời, chưa được sự đồng ý mà đã tự tiện lo chuyện của người khác... Để muội đi hỏi giúp hai người nhé.

Vị nhị phu nhân vừa nghe thì sắc mặt dịu lại, chỉ cảm thấy nàng rất e sợ Thập cửu điện hạ, liền xua tay cười nói:

- Đệ muội thật hiểu chuyện. Chuyện này đúng là nên nói với Thập cửu một tiếng. Chỉ có điều ta tôn trọng muội nên muốn nói với muội trước. Khi về phủ, muội có thể bàn lại với Thập cửu cũng được.

- Không cần đâu. Muội rất hay quên. Bây giờ muội sẽ đi hỏi lão gia giúp tỷ luôn. - Nói xong, nàng rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến trước mặt Thập cửu điện hạ, đá ghế hất một cái rồi thì thầm một hồi.

Thập cửu điện hạ ngẩng lên nhìn về âm ỨC của nàng, liếc nhìn về phía bàn các phu nhân, rồi lại nhìn nàng:

- Được rồi, được rồi. - Trước mặt bao nhiêu người, làm nũng gì chứ?

- Cô ấy hỏi lão gia có muốn nạp thiếp không?

- ... Ai vậy? - Hắn nhướn mày nhìn nàng mà bỗng cảm thấy thật buồn cười.

- Là cô ấy đấy. Người mặc bộ đồ trắng tên là ánh trắng trên cánh sen[3] gì đó.

[3] Ánh trắng trên cánh sen chính là ý nghĩa cái tên của Liên Nguyệt.

-Ồ! - Hắn liếc nhìn rồi lại cầm đũa lên. - Xương sườn ở bàn của nàng hết rồi. Nàng mang bát lại đây.

- Tuyệt! - Hắn không nhìn Liên Nguyệt mà là nhìn đĩa xương sườn.Ồ! Phu quân thật tuyệt vời! Nàng lập tức quay về chỗ bê bát chạy đến chỗ hắn. Hắn vươn tay gấp thức ăn bỏ vào bát cho nàng rồi lại liếc nhìn về phía bàn đó. Bỗng nhiên hắn quyết định: - Có muốn lại đây ngồi không?

- Có được không? - Nàng thì thầm hỏi.

- Ngồi ghế con thì được. Nàng có muốn ngồi không? - Hắn nhướn mày hỏi nàng. Hóa ra không phải nàng không thích ngồi bên hắn.

- Muốn muốn muốn. - Chỉ cần có thể loại bỏ được cô ta thì dù nàng có ngồi trên thùng để ăn cơm cũng được.

- Người đầu, đem ghế con lại đây cho ta. - Hắn cười gọi người mang ghế con đến rồi quay lại nói với Tam điện hạ: - Khiến Tam ca chê cười rồi. Nương tử của đệ chưa quen nên còn nũng nịu muốn ngồi bên đệ. Đệ cũng sợ phiền mấy đại tẩu chăm sóc nàng ấy nên để nàng ấy ngồi bên cạnh mình cho tiện.

- Ồ... Khả khả... - Ông chưa từng thấy đàn ông hoàng gia ngồi dự tiệc có tiểu nha đầu ngồi bên cạnh gặm xương sườn bao giờ. Thập cửu đệ rời kinh thành mười năm đúng là có khác: - Đệ vui là được rồi.

Long Tiểu Hoa ngồi trên chiếc ghế con, dùng ngón tay vẩy ba bông hoa quý lại. Nàng liếc mắt nhìn Liên Nguyệt áo trắng đang nhìn mình coi thường. Nàng bỗng vỗ đầu mình, còn có chuyện phải nói với lão gia mà, bèn kéo áo hắn, kiên trì hỏi:

- Lão gia, người ta hỏi lão gia có muốn nạp thiếp không?

Hứ! Mau trả lời hai kẻ đó đi. Hãy nói rằng hắn không cần nạp thiếp, cả đời này chỉ có một mình Long Tiểu Hoa là đủ rồi, không cần thêm bông hoa nào nữa.

Thập cửu điện hạ cúi xuống nhìn nàng, kéo tay áo của mình lại rồi giơ tay gõ vào trán nàng nói:

- Ta cần nhiều hạnh hoa làm gì? Thêm nữa ư? Một bông hoa ta đã chịu đủ lắm rồi. - Hắn chẳng muốn có nhiều hạnh đỏ vượt tường. Trông một mình bông hoa này là đã mệt lắm rồi.

- ...

Câu trả lời không khiến nàng hài lòng. Tại sao hắn lại không thể đồng cảm với nàng vậy chứ? Hu hu...

Cung Diệu Hoàng lim dim đôi mắt, cười nhạt trước cảnh tượng chói mắt phu thê hòa hợp trước mặt. Hắn nhìn Long Tiểu Hoa đang bấu môi qua vai Tam bá bá và Thập cửu thúc. Hắn việc gì phải theo đuổi tiểu nha đầu miệng rộng, bộ dạng như quỷ đói mà ngay cả bản thân hắn cũng thấy chán ghét đó chứ? Trong đầu hắn cứ vương vấn mãi hương vị của đôi môi đang cong lên kia. Đây là bữa tiệc gia đình. Hắn có mặt ở đây rồi, cứ cho rằng không tình nguyện đi nữa thì cũng phải coi nàng là hoàng thất. Hắn không hề lên tiếng công kích, chỉ nhìn nàng qua vai Thập cửu thúc, trong bàn tiệc gia đình này, lặng lẽ nhớ tới đôi môi của tiểu hoàng thất. Nhìn nàng hài lòng khi nghe Thập cửu thúc nói không nạp thiếp nữa kia. Đàn ông năm thê bảy thiếp để có người lo chuyện phủ đệ là điều bình thường. Nàng cứ như vậy thì sẽ khó mà hợp với kẻ đó được. Không muốn kẻ đó nạp thiếp thì nàng phải giữ nhiều thủ đoạn cơ.

Hứ! Quên cô ra đi!

Hắn cúi xuống không thèm nhìn đôi môi bóng nhẫy vì mỡ đồ ăn của người ngồi bên cạnh Thập cửu thúc nữa. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình tê tê, môi giật giật. Hắn thầm nghĩ: “Chẳng phải chỉ là không nạp thiếp nữa thôi sao? Có gì ghê gớm đâu chứ? Tiểu vương cũng...”.

Thôi đi. Việc gì phải nghĩ đến điều này? Vì một nha đầu chẳng ra sao mà không nạp thiếp ư? Vớ vẩn! Tuyệt đối phải quên cô ta đi!

74. Q.2 - Chương 74: Yến Tiệc Đông Chí - Phần 2

Bữa tiệc chúc nọ tụng kia cuối cùng cũng đã kết thúc thuận lợi. Long Tiểu Hoa nhận chiếc khăn mà a hoàn đưa tới lau miệng. Nàng đang định kéo lão gia trở về tổ ấm nhưng bữa tiệc của xã hội hoàng gia thượng lưu

đầu có đơn giản như vậy. Sau bữa tiệc rượu vẫn còn những tiết mục khác. Chiều theo lệ cũ, vẫn là nam nữ tách riêng. Điều đó đủ để thể hiện quan điểm phân biệt đối xử giữa nam và nữ.

Đàn ông ở trong đại sảnh vừa uống trà vừa nói chuyện. Để thể hiện học vấn của mình họ nói những chuyện quốc gia đại sự. Thi thoảng có người nhìn phu quân nàng - quan chủ khảo, nở nụ cười mờ ám. Họ nghĩ rằng có thể nhờ vào tình thân gia đình để đi cửa sau.

Bên đàn bà cũng rất vui. Có thể là do đại phu nhân của Tam điện hạ sắp xếp, họ ngồi quanh hai bàn phân rõ cấp bậc vai vế, các phu nhân vừa uống trà vừa chơi mạt chược.

Các phu nhân cao quý đều chơi rất giỏi khiến Long Tiểu Hoa đứng bên ngoài xem mà trầm trồ thán phục.

Phu nhân của Tam điện hạ nói nhỏ:

- Đệ muội biết chơi mạt chược không?

- Ồ! Biết một chút. - Thực ra nàng rất rành. Nhân lúc Hiếu Ất ra ngoài làm ăn, nàng đã chơi rất nhiều lần rồi. Nhờ đó mà nàng mới có tiền mua tiểu thuyết để đọc.

- Hay là muội ngồi xuống thử đi.

- Không không không. Muội không chơi. - Nàng xua tay, ngoái đầu lại nhìn phu quân đang uống trà trong phòng lớn. Nếu hắn mà thấy nàng chơi mạt chược thì chắc chắn sẽ bị treo lên đánh đòn. Hắn ghét nhất là trò bài bạc vừa vô bổ lại vừa tốn tiền.

- Sao đệ muội lại nhát gan, sợ Thập cửu đến thế chứ? Chơi vài ván mà cũng không dám sao? - Đại phu nhân nhếch môi cười: - Ngồi xuống chơi vài ván đi. Ta sẽ nói với Tiểu Thập cửu giúp cho.

- Hả? Thật không ạ? - Bà già này, à không... vị đại tẩu này tốt thật đấy. Còn tốt hơn cả nhị phu nhân của vị Lục điện hạ kia nhiều.

- Có ta đứng ra rồi, Tiểu Thập cửu không dám làm gì muội đâu. Ngồi xuống chơi với các tẩu tẩu vài ván đi.

Có người đứng ra nói hộ đương nhiên là yên tâm rồi. Long Tiểu Hoa nhìn thấy tam phu nhân đứng dậy nhường chỗ trống ỳnh thì xoa xoa tay ngồi xuống. Nhưng nàng lại thấy người ngồi bên trái chính là nhị phu nhân của Lục điện hạ đang nhìn mình cười khó hiểu.

- Muội có mang ngân phiếu đi không thế?

- Câu nói này khiến nàng đau khổ. Nàng sờ từ trên xuống dưới mà chỉ tìm được túi bạc vụn, bèn hỏi:

- Muội còn ít bạc vụn mua thức ăn, có chơi được không?

Nàng nói rồi đổ số bạc vụn mua thức ăn còn thừa ra khiến Liên Nguyệt đứng bên cạnh vị nhị phu nhân đó bịt miệng cười nói:

- Đường đường là phu nhân trọng thần trông coi quốc khố mà trong tay chỉ có vài đồng bạc vụn để mua thức ăn thôi sao? - Quả là không được phu quân yêu quý rồi. Đến cả công việc của kẻ hầu người hạ cũng phải làm. Thập cửu điện hạ đối xử với cô theo kiểu vầy đến là đến, đuổi đi thì đi thật là mất mặt. Cô lại còn ngồi ở chiếc ghế con bên cạnh điện hạ nữa chứ. Những cô gái quê mùa quả nhiên không tao nhã, không được sủng ái. Thế mà còn mặt dày chạy đến kinh thành theo người ta. Sớm muộn gì cũng bị Thập cửu điện hạ bỏ rơi mà thôi.

- Tam đại tẩu bảo Thập cửu đệ muội ngồi xuống chơi mạt chược chẳng phải là gây khó dễ uội ấy sao? Chúng ta đều đánh rất lớn, đại tẩu xem muội ấy sợ Tiểu Thập cửu như thế thì làm sao dám đi hỏi Tiểu Thập cửu cho tiền đánh mạt chược chứ? - Nhị phu nhân cũng lên tiếng. Cô ta bê chén trà nha đầu bưng lên, nhấp một hớp, nhướn mày nói. Mấy đồng bạc lẻ thế này ai muốn nhắc bài lên làm gì chứ?

Long Tiểu Hoa không vui bữu môi. Bị coi thường thế này lại thêm chuyện nạp thiếp lúc trước khiến cơn giận của cô nung què mùa như nàng nổi lên. Cầm kỳ thi họa đã không bằng người ta, lẽ nào đến cả đánh mạt chược cũng phải nhìn sắc mặt người khác! Hừ! Long Tiểu Hoa nàng không dễ bị ức hiếp thế đâu.

- Người một nhà nói chuyện tiền nong thì chẳng còn tình cảm gì cả. - Nàng thu số bạc vụn bỏ vào túi để mai mua thức ăn cho lão gia. Nàng nhìn đại phu nhân ngồi đối diện cười híp mắt nói: - Tam tẩu tẩu đã từng chơi mạt chược Đồng Khê chưa?

Một câu hỏi khiến đại phu nhân thêm hứng thú. Bà hiếu kỳ hỏi:

- Muội nói là chơi mạt chược Đồng Khê có quy tắc đặc biệt ư?

- Đúng vậy. Chơi vui lắm!

- Cách chơi thế nào?

- Cách đánh thì vẫn như vậy. Chỉ có điều người thua không trả ngân lượng mà... phải trả lời câu hỏi của người thắng hoặc làm theo yêu cầu của người thắng. - Nói ngắn gọn là, chọn nói thật hay mạo hiểm thực hiện yêu cầu?

- Ồ! Vậy là thế nào?

- Ví dụ thế này đi, nếu Liên Nguyệt cô nương thua muội, muội sẽ có thể đưa ra yêu cầu cho cô ấy. - Nàng hếch mũi nhìn Liên Nguyệt nói: - Đừng nhìn chăm chăm vào lão gia nhà tôi nữa!

- Hả? Tôi tôi... - Liên Nguyệt sợ hãi giật mình đánh đổ chén trà trên tay. Cô ta đang định nhờ tỷ tỷ nhà mình đứng ra nói đỡ cho thì lại nghe Long Tiểu Hoa cười bổ sung.

- Chỉ cần muội đưa ra yêu cầu này thì tối nay Liên Nguyệt tiểu thư sẽ không thể liếc mắt nhìn lão gia nhà muội nữa. Đây là quy tắc chơi mạt chược ở thành Đồng Khê.

- Quy tắc quê mùa vớ vẩn gì chứ? Cô ngậm máu phun người... - Liên Nguyệt chỉ vào nàng mà muốn nhảy dựng lên nhưng lại nghe đại phu nhân vỗ tay cười.

- Nghe có vẻ còn vui hơn cả kiếm ngân lượng đấy. - Đại phu nhân lập tức cắt hết ngân phiếu trên bàn đi, tán thành nói.

- Thập cửu đệ muội nói rồi. Chúng ta đều là người một nhà, lấy ngân phiếu ra chơi thì cũng chỉ là chuyển từ túi người này sang túi người khác mà thôi. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Hôm nay chúng ta sẽ chơi mạt chược theo cách Thập cửu đệ muội nói, được không?

Được không ư? Chủ nhà đã nói được thì khách mời có quyền từ chối sao?

Thế là cách chơi mạt chược của thành Đồng Khê đã được sử dụng tại phủ đệ của Tam điện hạ. Long Tiểu Hoa thè lưỡi, chúc ình giành thắng lợi bước đầu. Nàng giơ ngón tay làm biểu tượng chiến thắng với ba bông hoa quý ở dưới găm bàn và tiếp tục hướng đến mục tiêu.

Đàn ông ngồi trong đại sảnh đang nói chuyện từ cổ đến kim, từ chuyện Thánh thượng bị bệnh đến chuyện thế cục đương thời, từ chuyện Diệu vương gia có thể dĩ hòa vi quý với phiên bang đến chuyện Diệu vương gia thống lĩnh quân đội biên cương, từ chuyện Huyền vương gia xử tội Hữu thừa tướng đến chuyện năm nay Thánh thượng anh minh trọng dụng Huyền vương gia. Tóm lại toàn những chuyện chính trị lung tung khiến Huyền vương gia ngán ngẩm chỉ biết mỉm cười, còn Diệu vương gia thì đã sớm đi ra ngoài hóng gió. Tóm lại là ăn bữa cơm gia đình hoàng tộc vô cùng mệt mỏi.

Khi mọi người đang thảo luận sôi nổi thì bỗng Lục vương gia chau mày nhìn nhị phu nhân lúng túng vắng mình lại. Ông không hiểu há hốc mồm, hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Vị nhị phu nhân ngại ngần cúi đầu, quay lại liếc nhìn tất cả các chị em dâu đang trông về phía mình. Bàn mạt chược tạm thời dừng lại đợi xem trò hay. Đặc biệt là Long Tiểu Hoa, thủ phạm gây nên chuyện này. Nàng ngồi trên ghế đung đưa đôi chân, nhìn vị nhị phu nhân này với thái độ “đã thua thì phải chấp nhận”, ai bảo cô ta thích khuyên người khác nạp thêm thiếp chứ.

Lục điện hạ bị thái độ hàm hồ của phu nhân nhà mình làm cho khó hiểu. Ngay đến cả đám đông đàn ông đang nói chuyện cũng ngừng bật, thậm chí quên cả uống trà, nhìn hiếu kỳ, không biết vị nhị phu nhân này đang có ý gì.

Lục điện hạ liếc nhìn bàn mạc chược đoán:

- Ồ! Có phải là nàng thua hết ngân lượng rồi nên mới ngại lên tiếng không?

- ... Vương gia... - Nhị phu nhân khó khăn lắm mới thốt lên lời: - Tháng này, Vương gia không được đến phòng thiếp. Vương gia đi tìm người đàn bà khác đi. Hu hu...

Nói xong, cô ta căn bản không dám nhìn thái độ của những người đàn ông xung quanh mà quay người chạy về bàn, đẩy đổ hết quân mạc chược, giận dữ nói với Long Tiểu Hoa đang tiểu nhân đắc ý:

- Không chơi nữa. Hừ! Đây là quy tắc quẻ mùa vớ vẩn. Ta không chơi nữa.

Cả sảnh lớn im lặng. Mọi người không biết phản ứng thế nào trước vở kịch. Họ chỉ cảm thấy nhị phu nhân của Lục điện hạ điên thật rồi. Tam điện hạ nhìn Lục điện hạ đầy thông cảm. Lục điện hạ còn đang không hiểu tại sao lại bị vợ mình cấm đến phòng trong vòng một tháng. Thập cửu điện hạ nhướng mày nhìn nữ nhi nhà mình không bình luận nhưng chắc chắn tối nay hẳn sẽ lại bắt nàng tiếp tục úp mặt vào tường. Muốn dạy nữ nhi cũng phải đợi về đến nhà, đóng cửa rồi dạy dỗ. Dạy trước mặt người ngoài sẽ khiến nàng mất mặt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Long Tiểu Hoa quả không hổ là cô nương do hắn nuôi dạy, nhớ cả mối thù nhỏ nhất. Ai dám gây chuyện thì nhất định phải trả thù. Ai làm mất mặt nàng thì nhất định nàng phải đáp trả. Ai dám cướp phu quân của nàng thì nàng phải khiến kẻ đó một tháng không được ở bên phu quân, khiến kẻ đó hiểu rằng Long Tiểu Hoa nàng không phải là kẻ dễ ức hiếp. Xem ra kế hoạch trả thù khá thuận lợi, hắn cũng không so đo với nàng làm gì. Chỉ có điều sao nàng có thể nghĩ ra cách thông minh như thế? Thứ cần học thì học mãi chẳng vào. Hừ! Đây chính là chuyện tốt mà nàng đã làm ra.

Huyền vương gia đang ngồi nghỉ xem về nhà sẽ dạy dỗ tiểu nữ thế nào thì Diệu tiểu vương gia bỗng phá lên cười, liếc mắt nhìn chỗ trống ở bàn mạc chược, nhẹ nhàng đứng lên, chỉnh lại trang phục rồi nói: - Nếu các thẩm thẩm đã khuyết một chân thì cháu không hầu chuyện các thúc thúc nữa mà đi chơi vài ván đây ạ.

Hắn vừa nói vừa bóp bóp bờ vai mỗi cùm, nghiêng nghiêng cổ đi đến bàn của các thẩm thẩm. Hắn vén vạt áo ngồi xuống ghế ngay bên cạnh Long Tiểu Hoa, liếc nhìn nàng rồi nói:

- Xem ra quy tắc chơi mạc chược ở thành Đồng Khê còn vui hơn cả thắng ngân lượng. Vậy chơi với tiểu vương mấy ván nhé. - Một câu chuyện bên các thúc thúc chán lắm rồi. Thà qua đây trêu đùa bông hoa nhỏ này còn hơn.

Thật lòng mà nói thì mạo hiểm là quy tắc không tồi. Hắn có thể sai khiến Long Tiểu Hoa làm gì nhỉ? Hắn sẽ bắt nàng đâm cái đầu ngọc ngà của mình vào cánh cửa, làm người hầu ở phủ Diệu vương một tháng, hầu tiểu vương hắn ăn nhọ hay ép nàng uống rượu Nữ Nhi Hồng để biến thân thành con quỷ thích hôn? Đây đều là những lựa chọn không tồi, phải giữ lại để dùng.

- Này, họ Long kia, đến lượt cô đánh rồi đấy.

Cung Diệu Hoàng hết kiên nhẫn gõ gõ lên mặt bàn, nhìn Long Tiểu Hoa toát mồ hôi hột từ khi hắn ngồi xuống bên cạnh. Ván mạc chược bắt đầu, nàng không thể nào tập trung được mà cũng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Long Tiểu Hoa nắm quân Lục Bính trên tay, liếc nhìn Cung Diệu Hoàng ngồi bên cạnh mà càng thêm hận. Hắn ngồi ở cửa trước của nàng mà lại độc ác không cho nàng ăn. Nàng chỉ muốn khóc mà thôi. Lại còn gọi nàng là họ Long, họ Long chứ. Chẳng hề tôn kính tiểu thẩm thẩm gì cả. Tuyệt đối không thể nhường cho hắn được.

Quân Lục Bính không đánh, đánh quân Cửu Bính. Thế này sẽ dễ thắng hơn. Vừa rồi đại phu nhân đánh quân Cửu Bính, nàng đánh tiếp chắc chắn sẽ an toàn không sao cả.

- Cửu Bính! - Nàng tung quân bài ra.

- Ủ rồi. - Hắn nhặt quân bài nàng vừa tung ra và hạ bài.

- Xi! - Sao hắn hắn hắn có thể như vậy chứ? Thật đen tối, thật tà ác, thật không công bằng. Á á á! Đại phu nhân đánh Cửu Bính hắn không thèm ăn. Nàng ngọc ngà đánh quân đó thì hắn lại lập tức ăn. Hu

hu! Hấn cố ý làm thế mà.

- Thanh nhất sắc, thất tiểu đối, hòa tuyệt trương[1] ! - Cung Diệu Hoàng nói, tay chống cằm, mắt nhìn nàng từ mắt xuống đến chóp mũi. Cuối cùng, đôi môi của hấn cũng nhẹ nhàng lên tiếng: - Bây giờ để tiểu vương nghĩ xem sẽ phạt cô như thế nào?

[1] Những thuật ngữ trong quy tắc chơi mạt chược.

Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hề sợ hãi. Tùy, thế nào cũng được. Dù sao nàng cũng có thể bắt chước tiếng lợn, tiếng chó, bò đi bò lại trên sàn nhà. Nàng vốn chẳng quan tâm. Ưu thế của trò chơi này là phải mặt dày.

Nàng giận dữ trừng mắt nhìn lại Cung Diệu Hoàng tỏ ý hấn có thể tùy ý ra điều kiện.

Cung Diệu Hoàng không hề vội vã. Hấn vừa xếp ván mạt chược mới vừa cười quái dị. Mọi người đều nghĩ rằng hấn có lòng nhân hậu muốn tha cho tiểu thẩm thẩm của mình nên mới chuẩn bị ván mới. Nhưng hấn đã bắt được nàng rồi thì phải trêu đùa chứ. Hấn nhướn mày hỏi:

- Cô và người ta đến mức nào rồi?

- Cái gì?

- Giả ngốc ư? - Hấn cười rồi hỏi lại lần nữa: - Cô và Thập cửu thúc nhà ta đến mức nào rồi? Tiểu vương nói chuyện khuê phòng ấy.

- Xì!

- Chẳng phải nếu không nói thật thì sẽ phải mạo hiểm nghe sai khiến sao? Tốt nhất là nói thật đi. - Đối phó với kẻ mặt dày này thì mạo hiểm sẽ không có tác dụng, chỉ có nói thật mới có thể khiến nàng lộ rõ nguyên hình.

- ... - Sao nàng lại nghĩ ra cái trò chơi nói thật hay mạo hiểm này chứ? Thế này thì đúng là đem đá mà tự đập vào chân mình rồi.

- Kẻ thua phải làm theo yêu cầu của người thắng. Cô nói đi.

Long Tiểu Hoa hậm hực, không cam lòng giơ ngón tay chỉ lên môi mình.

- Tốt lắm! - Cung Diệu Hoàng lim dim nhìn đôi môi đã bị người khác chà đạp, cắn chặt răng, ánh mắt như dừng lại ở đó một lát rồi mới dời tới nơi khác.

Long Tiểu Hoa nhích mông, cảnh giác ngồi xa hấn ra một chút:

- Tiểu vương gia nhìn gì thế?

- Tốt nhất là cô nên nói thật. Nếu không thì tiểu vương sẽ dóc xương cô đấy.

- Tôi không phải là người vô nguyên tắc. Tôi tuyệt đối không nói dối.

- Tốt lắm! Đến lượt cô đánh.

Một cạm bẫy mới lại được giăng ra. Hấn vừa nói vừa đập quân mạt chược.

- Bát... Bát Sách. - Nàng sợ hãi ném quân bài ra.

Cung Diệu Hoàng cười khẩy đẩy bài:

- Ủ!

- Xì! - Có nhầm không vậy? Hấn có cần thắng đậm như vậy không? Mạt chược là sở trường nho nhỏ duy nhất của nàng. Hấn không nường tay tấn công nàng như vậy là ý gì?

Hấn chẳng biết tôn trọng nàng gì cả. Cung Diệu Hoàng bước vào thời điểm “nói thật”. Hấn nhìn nàng rồi hỏi:

- Tiêu chuẩn người đàn ông trong lòng cô là gì?

- Hả? - Đây mà tính là câu hỏi ư?

- Trả lời đi!

- ... Thì... - Nàng quay người muốn đi tìm lão gia đại nhân. Đó là câu trả lời về tiêu chuẩn hiện tại của nàng.

- Không được nhìn người khác. Tiểu vương muốn nghe cô nói. - Đừng có ăn nói úp mở với hần: - Hứ! Nói thật cho tiểu vương nghe đi.

Nàng nuốt nước bọt. Nàng thật sự không muốn nói ra nhưng vì nguyên tắc, nàng không thể không nói:

- Trưởng thành, trầm ổn, tao nhã, bá đạo. Ồ! Nếu có thể ác độc một chút thì càng tốt. Lúc nào cũng đối xử với người ta theo cách “Ta làm sao để có được cả con người nàng” hoặc là “Nàng đúng là tiểu yêu tinh”, còn nữa, còn nữa, “Ta nên làm thế nào với muội đây”. Á á á á!... Thật tình cảm! Nếu người đó có thể mặc áo trắng, cười ngượng trắng thì đúng là người trong mơ của tôi...

- ... - Vớ vẩn! Yêu cầu nhiều thế! Đã thế còn càng lúc càng ngu xuẩn. Hơn nữa làm sao Thập cửu thúc nhà hần lại thuộc mẫu người ấy được chứ? Những điều kiện đó nghe hợp với tên khốn họ Bạch kia hơn.

- Vương gia có thái độ gì vậy? - Sao hần lại nhìn nàng với vẻ khinh thường thế kia?

- Đến lượt cô đánh rồi đấy.

- Ồ! Sao lại đến lượt tôi đánh chứ? Tôi có thể không đánh không... - Nàng đã thua mấy lần rồi.

- Có thể. Giữ quân bài đó mà làm tướng công của cô đi! - Hần tha cho nàng một lần, dùng câu hỏi nói thật để hỏi thăm sức khỏe hai vị thẩm thẩm khác rồi lại tiếp tục trị tội Long Tiểu Hoa.

Nàng ảm ức nhìn hần. Rõ ràng là hần nhắm vào nàng mà. Điều này không thể nào nhầm được. Nàng hơi nhắm mắt cẩn thận đặt hai quân bài lên bàn, sau đó sợ hãi nhìn về phía Cung Diệu Hoàng. Hần không hề có động tĩnh gì, chỉ chống cằm nhìn quân bài của mình. Lúc này nàng thở phào nghĩ rằng mình đã an toàn qua cửa.

- Ù!

- Xi!

- Vừa rồi chưa nhìn kỹ. Bây giờ tiểu vương mới phát hiện ra.

- ...

Phong độ tốt đến mấy cũng bị hần đánh sập. Nàng không còn chút phong độ nào mà đánh nữa rồi. Phong thủy không tốt, không chơi nữa:

- Thôi đi! Tiểu vương gia quá gian tà. Lần này lại muốn hỏi gì nữa đây. Tiểu vương gia muốn cho tất cả mọi người biết thẩm thẩm của mình chưa từng động phòng, chỉ thích đọc dân thư sao?

Cung Diệu Hoàng không hề ngược mắt lên. Hần cầm quân bài trong tay. Hần đã khiến cho vị thẩm thẩm ngồi cạnh thua liên tục đến nổi nổi sung lên. Cuối cùng hần ngược mắt lên nhìn cô buông câu hỏi của kẻ chiến thắng:

- Có từng nghĩ đến tiểu vương không? - Từ sau khi rời phủ Diệu Vương, bị bắt về phủ Huyền vương, đến trước khi tham gia yến tiệc này, nàng có từng nghĩ tới hần không? Cho dù chỉ là nghĩ tới đôi môi hần cũng tốt. Ít nhất cũng có từng để ý...

- ...

- Có không?

- ...

- Trả lời đi. Cô còn muốn để tiểu vương đợi bao lâu nữa?

- ...

Long Tiểu Hoa rút cổ. Nàng cảm thấy mình đang có nguy cơ rơi vào cạm bẫy. Cái gọi là quy tắc nói thật chính là không được giấu diếm dù chỉ một chút tâm tư. Phải cực kỳ chân thực thì mới thú vị. Nếu nói dối thì sẽ bị sét đánh, ra khỏi cửa sẽ bị xe cán, uống nước liền sặc. Trước đây ở thành Đồng Khê, câu hỏi khiến nàng mất mặt nhất cũng không nằm ngoài vấn đề Long đại đương gia có từng sung hạnh nàng chưa, còn câu hỏi của Cung Diệu Hoàng thì liên quan trực tiếp đến chuyện nàng có bị tống vào sọt lợn hay không. Hơn nữa, nàng biết trả lời thế nào với câu hỏi hàm hồ này đây?

Nghĩ đến?

Từ ngữ đó thật là mờ ám. Nàng cũng có từng nghĩ tới hấn, nhưng là nghĩ xem hấn có tức giận mà nhảy dựng lên, tính toán làm thế nào để trị tội tiểu thẩm thẩm bội bạc nàng không, chứ nàng không giống như hấn, lúc nào cũng nhớ nhung, nghĩ về cái đêm nàng say rượu loạn tính đó. Ôi, thật là rắc rối!

Nàng đang lưỡng lự giữa quy tắc trò chơi và cái sọt lợn, cái nào quan trọng hơn. Cuối cùng một giọng nói lạnh sống lưng vang lên giải vây cho nàng:

- Đương nhiên có rồi. Thập cửu thẩm ngày nào cũng nghĩ tới cháu, không biết khi nào cháu mới đến phủ Huyền vương mời thẩm thẩm uống trà.

Cung Diệu Hoàng hơi liếc mắt nhìn Long Hiểu Ất đang đứng sau Long Tiểu Hoa, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Xi! Vào lúc quan trọng này thì Long Hiểu Ất lại xuất hiện làm gì. Ai mượn Long Hiểu Ất trả lời chứ? Hấn sắp ép được vị tiểu thẩm thẩm này phải nói thật rồi. Nhìn dáng vẻ cần mẫn của kẻ này thì rõ ràng là cô ta có nghĩ đến hấn.

Thập cửu điện hạ cúi nhìn thẳng cháu không biết trời cao đất dày là gì trước mặt, hứ một tiếng lạnh lùng. Thật to gan! Trước mặt hấn mà dám trêu ghẹo thẩm thẩm của mình, lại còn muốn mê hoặc hạnh đồ nhà hấn nữa chứ. Còn cả bộ dạng đần độn suy nghĩ của nha đầu này nữa. Trước đó, hấn đã nghe tiêu chuẩn chọn chồng của kẻ khốn này rồi. Bây giờ lại còn phải vắt óc suy nghĩ câu hỏi vớ vẩn ấy. Chẳng lẽ nàng không biết trả lời thế nào để “quảng đũa trẻ này qua một bên” sao? Hấn đã sớm nói một cảnh hạnh đồ là quá đủ rồi. Nàng còn cứ ậm ừ không dứt khoát với tên tiểu tử đó, lại muốn cho hấn cơ hội leo tường ư? Cứ thế này nghiệp chướng bao giờ mới dứt? Nàng lại bắt đầu thói cũ, thật đúng là cần phải dạy dỗ thêm rất nhiều.

Lẽ nào ở bên hấn quá nhàn rồi chăng? Nhàn rồi đến mức có thời gian để tư tưởng đến tên tiểu quỷ này? Hôm đó, nàng đã chỉ vào miệng mình mà nói bị tên tiểu quỷ chết tiệt đó chạm phải mà. Hấn không nên để nàng đánh lừa mà qua cửa. Hấn phải về lấy gia pháp ra dạy cho nàng một bài học.

Cái nhà này không có gia quy không được.

- Tam tẩu, Tam ca, hôm nay không còn sớm nữa. Đề xin phép về phủ trước. Hôm khác sẽ ghé thăm hai người.

Đại phu nhân cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn ra vẻ nín giữ:

- Còn sớm như vậy mà đã về sao? Tiểu đệ ở lại thêm lát nữa đi.

Huyền vương gia liếc mắt nhìn Cung Diệu Hoàng, tên tiểu quỷ không biết điều còn lấy quân mật chực ra trêu chọc tiểu thẩm thẩm nhà mình. Hấn lạnh lùng nói với đại phu nhân:

- Đệ không ở lại nữa. Nếu còn ở lại e là sẽ có chuyện. – Đúng thế. Sẽ có chuyện. Hơn nữa lại còn là chuyện lớn. Thằng cháu hỗn xược cứ bỏ nhào tấn công tiểu thẩm thẩm. Hấn chẳng hề có chút hứng thú nào nữa. Bây giờ, hấn đã hiểu, đem cảnh hạnh đồ ra ngoài là một việc cực kỳ nguy hiểm và ngốc nghếch. Hấn phải mau chóng đưa nàng về thôi. Còn cả ba con chó đó nữa. Cho chúng ăn no rồi thì chúng hoàn toàn không biết bảo vệ chủ. Cho dù nữ chủ nhân không đồng ý thì hấn cũng phải cho chúng nhịn đói mấy ngày mới được.

Long Tiểu Hoa như đang ngồi trên bàn đĩnh khi thấy phu quân cúi người thì thầm bên tai mình một cách thân thiết:

- Nào, phu nhân, chúng ta về nhà thôi. – Hấn thấp giọng, nhẹ nhàng nhưng có phần lạnh lùng: - Về nhà rồi ta sẽ tính sổ với nàng.

Tính hết chuyện này đến chuyện khác.

Nàng lập tức co rúm người, buông quân bài mặt chược ra khỏi tay và nhích mông khỏi ghế. Nàng đứng lên với dáng vẻ e sợ phu quân, nhìn Cung Diệu Hoàng bằng ánh mắt oán hận. Nàng dắt ba chú chó nhẹ nhàng bước đi như một người vợ hiền phía sau Huyền vương gia.

Tam điện hạ bước ra khỏi bàn nhìn theo phu thê Huyền vương gia rồi khỏi phủ, vuốt râu bằng dáng vẻ cao ngạo nói với phu nhân của mình:

- Thật không ngờ Tiểu Thập cử lại có uy tín như vậy. Nàng xem phu nhân của Tiểu Thập cử biết nghe lời thế cơ mà. Lúc đầu, ta nghe nói phu nhân của Tiểu Thập cử đến kinh thành thì cứ nghĩ đó là một cô nương quê mùa thô kệch. Thật không ngờ lại biết cư xử như vậy. Không tồi, không tồi. Cô nương này ngoan ngoãn nghe lời tướng công. Đâu có như con dâu nhà chúng ta chẳng biết phân biệt lớn bé, tôn ti trật tự, chuyên xen vào chuyện của bề trên.

- Nha đầu đó nhìn qua liền biết là người khôn khéo, biết trù tính, không phải là kẻ ngốc nghếch đơn thuần. Chỉ là xuất thân hơi kém, làm việc gì cũng có chút gò bó, khó lòng leo lên được vị trí cao. - Đại phu nhân dọn dẹp quân bài mặt chược, liếc nhìn bộ dạng không hài lòng của cháu mình, cười hỏi: - Diệt nhi cũng thật là... Sao đến cả tiểu thẩm thẩm nhà mình mà cũng không tha thế?

Cung Diệu Hoàng không nói gì, chỉ sờ sẫm mấy quân bài mặt chược. Tính cách của Long Tiểu Hoa rất hợp với hắn. Hắn đang thấy khâm phục thúc thúc nhà mình đã có thể biến Long Tiểu Hoa thành ra như vậy. Tam điện hạ và đại phu nhân vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau.

- Phu nhân đừng nói nó nữa. Biết đâu đó là nhiệm vụ của hoàng gia gia, sai nó thử lòng Thập cử thẩm thẩm thì sao?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe câu này thì ngẩng đầu lên nhìn Tam điện hạ. Nhiệm vụ của hoàng gia gia gì cơ? Thử Thập cử thẩm thẩm gì cơ? Hắn căn bản chưa từng nghe nói về điều này.

Đại phu nhân gơ tay vẫy người hầu dọn dẹp cái bàn bữa bộn và tiếp tục nói:

- Lão gia, lão gia như vậy là đã cho nha đầu ấy qua cửa rồi ư?

- Ta? - Tam điện hạ lắc đầu cười: - Ta là gì mà có thể quyết định cho qua hay không cho qua chứ. Chuyện này phải xem ý tứ của phụ hoàng. Có thể không lâu nữa, phụ hoàng sẽ cho triệu cô ấy vào cung coi mặt.

- Quan hệ giữa Tiểu Thập cử và Thánh thượng thế nào?

- Vẫn giống như lúc hồi kinh, không lạnh lùng, không nồng nhiệt, khiến huynh đệ chúng ta bị kẹp ở giữa rất khó xử. Tính cách của Tiểu Thập cử đã thay đổi rồi, đối xử với ai cũng lãnh đạm. - Tâm trí Tiểu Thập cử lúc nào cũng nghĩ về chuyện mười mấy năm trước.

- Nếu phụ hoàng không hài lòng với phu nhân mà Tiểu Thập cử chọn thì không phải quan hệ sẽ càng căng thẳng hơn sao?

- Haizzz! Phu nhân nghĩ Tiểu Thập cử vẫn còn là đứa trẻ của mười năm trước sao? Tuổi trẻ tràn trề hoài bão. Đường như những năm khổ sở bên ngoài đã khiến cho Tiểu Thập cử có những ý kiến lập trường riêng của mình.

Cung Diệu Hoàng dần dần hiểu rõ. Hắn cười xen vào:

- Tam bá bá cũng nhận ý chỉ của hoàng gia gia thử thách phu nhân nhà Thập cử thúc ư? - Hắn cố ý nhấn mạnh từ “cũng” khiến Tam điện hạ phải cảnh giác hơn.

- Đúng vậy. Ta nói sao diệt nhi lại trêu chọc Thập cử thẩm thẩm như vậy. Hóa ra là Thánh thượng sai cháu thẩm dò cô ấy. Chuyện tứ cầu của cháu đã truyền đến tai phụ hoàng. Hôm đó, phụ hoàng đã triệu ta vào cung để hỏi về Thập cử đệ muội. Nếu đáng gặp thì người sẽ triệu cô ấy vào cung. Thập cử thúc của cháu đã đưa phu nhân về phủ mà chưa được sự đồng ý của Thánh thượng thì cũng coi như là chưa được sắc phong. Thập cử làm như không có phụ hoàng vậy. Dù thế nào thì cũng phải được sự chấp thuận của phụ hoàng mới được. Nếu không thì danh phận của cô ấy cũng chẳng bằng một nha đầu trong phủ.

- ... - Cung Diệu Hoàng im lặng, hắn nhìn ra cổng phủ đã sớm vắng bóng người mà suy nghĩ.

Tam điện hạ thấy hắn không nói gì thì chuyển chủ đề nhắc nhở hắn:

- Ý của Thánh thượng là giao cho cháu lập danh sách các sứ thần sang phiên bang và muốn cháu thành thân với công chúa phiên bang. Điều này có tác dụng hơn bất kỳ giao ước nào. Cháu đừng gây chuyện với Thập cửu thúc của cháu nữa. Chuyện tú cầu chẳng phải là Thập Cửu thúc muốn dạy cho cháu một bài học sao? Đường đường là hôn sự của Tiểu vương gia thì đâu thể tùy tiện như thế được.

- Không phải chuyện hôn sự của Thập cửu thúc cũng rất tùy tiện sao? - Hấn lầm bầm.

Tam điện hạ cười lắc đầu:

- Có hoàng gia gia của cháu ở đây, dù bây giờ tính cách của Thập cửu thúc có tùy tiện thì sớm muộn gì cũng phải theo quy tắc cả thôi.

75. Q.2 - Chương 76: Vào Cung Gặp Thánh Thượng - Đại Sứ Thân Thiện

Long Tiểu Hoa cảm thấy mình sắp tiêu thật rồi.

Long lão gia rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Lão gia không đi xe ngựa mà đi bộ trên phố lớn. Lão gia muốn đi dạo sau bữa cơm. Nữ chủ nhân cũng đành phải cùng hứng gió lạnh với lão gia. Khổ sở hơn nữa là Hà Hoa, Cúc Hoa và Mai Hoa. Chúng phải lêo đéo đi theo cặp phu thê đang có chuyện này.

Lão gia muốn nàng phải hứng gió lạnh để chỉnh đốn lại cái đầu chứa đầy tiểu thuyết vợ vãn của nàng, để cái bụng hạ bớt nhiệt xuống. Quả nhiên nàng rất nhẫn nại.

Vừa bước vào cổng phủ, lão gia rất tàn nhẫn đem tách bốn bông hoa quý ra. Ba bông hoa kia bị cho nhện đói, còn cành hạnh đỏ thì bị lão gia lôi về phòng dùng gia pháp trị tội.

Long Tiểu Hoa cảm thấy mình thật là ngốc nghếch. Nàng mất hoàn toàn phong thái của nữ chủ nhân, quay lại về dáng thương của ngày đầu tiên bước vào phủ Huyền vương. Nàng phải quỳ xuống bệ cuốn Điều răn nhi nữ ngẩng đầu lên nhìn phu quân... Mọi công sức của nàng trước đây đều đổ xuống bể hết rồi.

- Đã biết mình sai ở đâu chưa?

- Ồ! - Sai thì sai ở chỗ nàng không nên nói thật.

- Sai ở đâu?

- Lần sau tiếp sẽ không chơi trò nói thật hay mạo hiểm nữa. - Ít nhất thì cũng không chơi trước mặt hấn nữa. Lộ ra một cái thật chẳng an toàn.

- ... - Khá lắm! Nàng hoàn toàn không biết hấn tức giận vì chuyện gì.

Hấn tức giận vì hấn hoàn toàn không có bất kỳ điểm nào khớp với tiêu chuẩn chọn phu quân biến thái của nàng.

Hấn cảm thấy cơn giận bốc lên ngàn ngút. Đương nhiên hấn biết hình tượng người đàn ông trong lòng Long Tiểu Hoa là như thế nào? Từ ngày hấn và nàng bái đường, thậm chí là sớm hơn thế, hình ảnh về bạch mã hoàng tử luôn mắc kẹt trong cổ họng hấn khiến hấn nuốt không trôi mà nôn ra cũng không được. Hấn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hợp với tiêu chuẩn của kẻ này. Hấn chỉ cảm thấy nàng thật ngốc, mẫu đàn ông có vấn đề như vậy thì tốt ở đâu chứ? Hấn luôn luôn không thể hiểu nổi.

Đây có lẽ là sự khác nhau về quan niệm thẩm mỹ giữa nam và nữ. Rốt cuộc tên nam nhân mặc bộ đồ khó giặt sạch, cười con ngựa yếu ớt, nở nụ cười chẳng khác gì các cô nương thì có gì tốt hơn hấn chứ?

Hấn vốn tưởng nàng có thể đuổi theo hấn đến kinh thành, thay hấn lo việc phủ đệ là đã tiến bộ lắm rồi. Kết quả, một câu nói thật trong trò chơi đã khiến nàng lộ nguyên hình. Nàng hoàn toàn không giống như hấn nghĩ. Hấn phải khổ sở tìm cách giữ nàng lại, còn nàng, liệu nàng có coi việc giành được tình yêu của hấn là trò chơi không? Chơi vui thì tiếp tục, chơi chán thì thôi, sau đó lại đi tìm bạch mã hoàng tử vợ vãn trong lòng đó. Lúc ấy hấn đã ngốc nghếch cho nàng chơi trò này bên mình. Sao hấn lại đi làm khó bản thân, trần trở về chuyện ném nàng lại thành Đồng Khê chứ? Hấn lại còn mãi nghĩ cách làm sao để giữ được nàng ở bên mình mà không làm tổn thương nàng, giữ cho nàng được an toàn, không để ai làm hại, để nàng được sống những tháng ngày hạnh phúc.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận rằng nàng vẫn chưa đủ trưởng thành để có thể đứng bên hắn, vì hắn mà gánh vác nhiều chuyện, nàng không thể chịu đựng được ảm ức, chỉ biết chạy đến bên hắn ngồi trên chiếc ghế con, ướm bước chơi khăm lại kẻ khác. Giữ nàng lại, có lẽ sau này, nàng sẽ không tái phạm chuyện nói thật lòng như hôm nay, cũng không thử những trò chơi mạo hiểm nữa. Nhưng hắn vẫn phải nghĩ tới vài năm sau, liệu có khi nào, hắn sẽ nghe thấy câu nói thật lòng gì đó từ miệng nàng như nàng hối hận rồi, nàng muốn ra đi?

Đến thời điểm đó, hắn sẽ không chấp thuận để nàng nói đi là đi như vậy. Nhân lúc này, khi hắn vẫn còn có thể rời xa nàng, hắn phải dừng trò chơi giành lại tình yêu này lại. Có lẽ nàng sinh ra đã thích hợp với cái gọi là bạch mã hoàng tử hoang tưởng, không thích hợp là nữ chủ nhân của phủ Huyền vương.

Long Tiểu Hoa nhìn hắn bỗng đứng dừng, vén vạt áo bước ra khỏi thư phòng, trước khi đi còn lạnh lùng nói:

- Nàng về phòng ngủ đi.

Nàng ngây người đứng tại chỗ, không biết tại sao hắn lại không phạt mình. Kết quả, nàng về phòng. Một đêm, phu quân không tới.

Long Tiểu Hoa không hiểu tại sao mình lại bị tống vào “lãnh cung”. Chỉ vì chuyện của bạch mã hoàng tử ư? Theo quan niệm của nàng, nếu ghen thì nhân vật nam thường dùng cách thể hiện sức mạnh của mình để ghen. Chưa biết chừng quan hệ lại có thể tiến thêm một bước mới, nhưng nàng đã bị dội một gáo nước lạnh.

- Tôi sẽ không giành được tình yêu của người đó nữa sao? - Nàng đau khổ hỏi Bạch Phong Ninh với vẻ cực kỳ oán hận. Chỉ vì muốn nhanh chóng giành được tình yêu của Hiểu Ất, nàng cùng Bạch Phong Ninh nói chuyện về kẻ đáng ghét đã bỏ rơi nàng, cả ngày chẳng thêm ngó ngang gì đến.

Nàng rất chán nản. Chỉ vì nàng nói sai một câu mà nhất định phải bị trừng phạt như vậy sao?

- Long Nhi, muội không nên hỏi ta câu này. - Bạch Phong Ninh cười nói. Sao nàng có thể vô tâm đi hỏi hắn câu hỏi này chứ? Hắn không hề muốn trả lời vì một khi lên tiếng thì hắn sẽ khó giấu được tâm sự của mình. Hắn không biết trong yến tiệc đó đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn đoán Hiểu Ất đóng vai trò rất lớn, chỉ có điều, phải đến quá nửa là Hiểu Ất vẫn chưa có hành động nào, chần chừ không quyết.

- Tôi cảm thấy tôi đã rất cố gắng để giành được tình yêu của người ta. - Nàng đã học hầm canh, xào rau, học nhớ tên của kẻ dưới, mọi chuyện lớn nhỏ. Tuy không có chuyện gì cần nàng đứng ra giải quyết nhưng nàng vẫn hết sức cố gắng.

Hắn và nàng sánh bước trên đường về phủ Huyền vương. Phía sau nàng là ba con chó. Hắn liếc nhìn nàng không nói gì. Thực sự là nàng đã rất cố gắng. Nàng chạy đến khu chợ giúp đỡ đại phẩm bán rau vẫn còn oán hận Huyền vương gia, để những chú chó giúp người khác chuyển đồ. Thậm chí nàng còn chạy qua đường diu bà lão nhưng mục đích rất rõ ràng. Nàng làm được một việc tốt thì lại nhấn mạnh một điều, mình là nha đầu của phủ Huyền vương, lão gia nhà mình không phải là người xấu. Đó là một người rất tốt bụng.

Hắn không nói gì với nàng. Nàng làm những điều vớ vẩn này cũng vô ích. Danh tiếng của Huyền vương gia không vì một tiểu nha đầu như nàng mà thay đổi được. Mọi người vẫn hận, vẫn gạt Huyền vương gia qua một bên, vẫn muốn Huyền vương gia phải gánh vác tội danh làm thâm hụt quốc khố mười năm trước.

- Long Nhi, muội đã nghĩ đến chuyện quay về chưa? - Còn cách cổng phủ Huyền vương một đoạn, bỗng Bạch Phong Ninh hỏi.

- Quay về đâu?

- Thành Đồng Khê.

- ... Tôi muốn cố gắng thêm chút nữa.

- Cố gắng đến mức nào? - Hắn dừng lại. Cuối cùng, câu hỏi này cũng buột ra khỏi miệng.

Nàng bĩu môi không biết nên trả lời thế nào.

- Ta đã sớm nói với muội rồi. Hiểu Ất có khả năng sẽ lên ngôi cửu ngũ chí tôn.
- Ủ. - Nàng không hề để ý. Đường như điều đó chẳng có liên quan gì đến nàng. Nàng cần tình yêu của hần. Dù hần có là hoàng đế hay không thì cũng liên quan gì chứ? Giành được sự sủng ái của hoàng đế khó hơn sao?
- Muội cảm thấy... - Hần cúi xuống, nhẹ nhàng hỏi: - Muội có thể làm hoàng hậu không?
- Là người bị tống vào lãnh cung ấy hả? - Nàng còn chưa động phòng mà đã bị tống vào lãnh cung sao? Hoàng hậu gì chứ? Xi!
- Hần nghe câu trả lời của nàng thì bỗng bật cười. Hần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, buồn bã nói:
- Thành Lâm Dương lạnh hơn nhiều thành Đồng Khê nhỉ?
- Ủm! Sắp vào mùa đông lạnh giá rồi. Hóa ra kinh thành lại lạnh như vậy. - Chẳng hề có khí hậu ẩm áp quanh năm suốt tháng đều như mùa xuân ở thành trì biên giới Đồng Khê.
- Để ta uội chút hơi ấm. - Nói xong, hần nắm lấy tay nàng, hà hơi. Nàng giật mình trước cử chỉ của hần, ngậy người ra và mặt nóng bừng lên.
- Chẳng qua là uội chút hơi ấm thôi. Sao mặt muội phải nóng bừng lên như vậy? - Hần cười trêu chọc nàng. Nàng vội rút tay khỏi lòng bàn tay hần, giấu ra phía sau:
- Huynh không được trêu chọc con gái nhà lành ngay giữa phố thế này.
- Rõ ràng là muội thích mà vẫn còn chối.
- Huynh huynh huynh... Tôi thích cũng không được.
- Muội thích, ta cũng thích, có gì là không được? Quả nhiên là muội học thuộc điều răn nhi nữ, thuộc đến phát ngổ rồi.
- ... Nếu có một ngày huynh bị nhốt vào sọt lợn thì chắc chắn tôi cũng không ngạc nhiên đâu.
- Hả? Mẹ đẻ ta cũng từng nói như vậy với ta đấy.
- ... - Tại sao nàng không chỉ đánh mặt chước, mà đến cả so mặt dày cũng thua người khác vậy? Ôi! Long Tiểu Hoa nàng không phải là độc nhất vô nhị sao?
- Hần nhìn vẻ mặt ngậy ngô của nàng thì giơ tay lên bẹo má nàng. Đầu nàng lắc lư theo tay hần. Nàng sợ hần nắm lấy tay mình nên chỉ có thể lùi lại phía sau và nghe hần nói:
- Nếu có một ngày muội nói với ta là muội muốn về nhà thì ta cũng không ngạc nhiên đâu.

Long Hiểu Ất biết Bạch Phong Ninh nói câu đó để cho hần nghe.

Hần đứng ở cổng phủ Huyền vương nhìn kẻ mặc áo trắng đáng ghét đang trêu chọc tiểu nữ nhà mình. Hần bước lên phía trước hai bước rồi dừng lại. Có lẽ lúc đó, hần đã nghe thấy tiếng bước chân nặng trịch của mình.

Ngay đến hần cũng không thể chấp nhận nỗi sợ dẫn đo của bản thân. Sự thực đơn giản là như vậy. Đi theo hần chẳng có gì tốt đẹp, Bạch mã hoàng tử đúng là hợp với kẻ đó hơn, không có yêu cầu gì hà khắc với nàng, không đòi hỏi nàng phải trưởng thành, cam tâm tình nguyện cho nàng làm nũng ỷ lại, cùng nàng đi gậy chuyện, cùng sở thích với nàng, cùng hứng thú với nàng, thậm chí có khi còn đam mê hơn cả nàng ấy chứ. Một người thích hợp như vậy, hần có thấp đèn lồng đi tìm cũng chẳng thấy. Người làm cha như hần còn gì không hài lòng, còn gì phải hoài nghi, còn gì không cam tâm chứ? Khuê nữ của hần được chăm sóc tốt, không cần phải theo hần học quy tắc này nọ, không bị người khác coi thường xuất thân thấp kém, gia cảnh không có thể lực. Biết đâu hần còn có thể trở thành một trong những thế lực của nhà nàng. Như vậy rất tốt mà. Cứ như vậy đi.

Thành Lâm Dương quá lạnh, không thích hợp với nàng. Phủ Huyền vương quá lớn, không thích hợp với nàng. Huyền vương gia quá bận, không thích hợp với nàng. Ở bên hần, sớm muộn gì nàng cũng sẽ hối hận thôi.

Hắn không thể không bỏ công sức ra chăm sóc nàng. Giữ nàng thêm một ngày là thêm một phần tham lam. Nếu cứ thế này thì hắn sẽ không thể làm gì được.

Thời ngu muội của hắn đã sớm trôi qua rồi. Hắn đẩy cửa phòng ra thì chỉ thấy kẻ ngốc nghếch không an phận đang ngủ. Kẻ đó đạp chân xuống đất, co ro run rẩy trong góc giường. Hắn nhặt chân lên đắp cho nàng.

Nàng mơ màng tỉnh dậy, vừa hé mắt ra thì thấy hắn đang đắp chăn ình. Nàng nghĩ mình đang nằm mơ, bĩu môi âm ỉ, hai hàng nước mắt lăn xuống gối, giữ tay áo hắn mà nói trong mơ:

- Tôi không cần bạch mã hoàng tử. Tôi muốn “cha”. Tôi không cần bạch mã hoàng tử... không cần...

Hóa ra hắn là người cha xấu xa và độc đoán như vậy. Đến cả tiểu nữ của mình lên thích bạch mã hoàng tử mà cũng không cho, để đến cả trong mơ nàng cũng không quên phải nịnh nọt hắn. Việc đó thật khiến cho người ta mệt mỏi.

Tay hắn cứng đờ. Suýt nữa lại muốn bị nàng kéo trở về. Hắn vội rút tay áo ra khỏi tay nàng, đang định đứng lên bỏ đi thì nàng tiếp tục nói:

- Lão gia không phải là gian thần... Lão gia không phải là người xấu... Quốc khó... không phải lão gia... Lão gia không làm thâm hụt... Mọi người đừng không bán rau cho tôi thế.

Hắn nhíu mày nhìn kẻ đang nằm trên giường. Bỗng nhiên nhớ đến cái lần không mà nàng mang đến dự yến tiệc. Nghĩ một lát, hắn cười tự giễu, đoán ra được nàng đã gặp phải chuyện gì. Thật khó chịu! Bị người ta chỉ vào mũi mà mắng như thế nhưng nàng chưa từng hỏi hắn có chuyện này hay không. Hắn nên trả lời nàng thế nào đây? Nàng có thể hiểu được đạo lý rằng thiên tử không bao giờ sai không? Đúng vậy. Đến bản thân, hắn còn không bảo vệ nổi thì làm sao hắn có thể bảo vệ được cho nàng chứ?

Hắn đẩy cửa bước ra ngoài rồi quay người đóng cửa lại, liếc nhìn Bạch Phong Ninh đang đứng tựa vào tường:

- Huynh không cần tham gia kỳ thi năm nay nữa.

- Ồ! Huynh không vì nữ sắc mà khai trừ Bạch mã đấy chứ? - Bạch Phong Ninh cười khẩy nhìn Long Hiểu Át.

- Huynh còn có con đường tiến thân khác. Ngày mai, huynh sẽ vào cung gặp Thánh thượng.

- Huynh giúp tôi làm chức quan gì thế?

- Chỗ nào thiếu, huynh sẽ được bổ nhiệm vào chỗ đó. - Hắn thản nhiên nói.

- Hữu thừa tướng ư? - Hắn cũng lập tức định thần: - Ha! Cái cửa sau này cũng thật lớn đấy.

- Huynh không hài lòng sao?

- Không. Chuyện này nhanh hơn Bạch mã nghĩ, chức cao hơn Bạch mã nghĩ. Bạch mã sợ mình không tiện từ quan. Mong Thập cửu điện hạ cho phép Bạch mã có thể cáo lão về quê bất cứ lúc nào.

- ...

Sáng sớm hôm sau, Long Tiểu Hoa bị đánh thức bởi tiếng ồn. Nàng chậm rãi mặc đồ bước ra cửa thì chỉ thấy Ngô quân gia cung kính đứng bên ngoài nói:

- Nữ chủ nhân, không... không hay rồi. Có người trong cung đến.

- Hả? - Nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dụi dụi mắt: - Tìm lão gia ư? Lão gia...

Đã mấy tối rồi lão gia không đến nhìn bộ dạng đáng thương của nàng.

- Không phải, không phải, không phải tìm lão gia. Từ sáng sớm, lão gia và Bạch thiếu chủ đã cùng ra ngoài. Họ... họ đến mời nữ chủ nhân vào cung.

- Hả? Ai cơ? Ta ư? - Giờ thì nàng đã hoàn toàn tỉnh táo.

- Vâng vâng vâng. Người trong cung nói, Thánh thượng tuyên gọi Thập cửu vương phi.

- Bố chồng ư? À không... Hoàng đế muốn gặp ta sao?
- Vâng vâng vâng. Thế nên nữ chủ nhân mau chuẩn bị đi ạ.
- Ta ta ta ta không biết. Lão gia và Bạch thiếu chủ đều không có nhà. Ta ta ta... ta không biết cần phải chuẩn bị gì...
- ... Trước tiên thì nữ chủ nhân cứ đi rửa mặt đi ạ...
- ... - Điều này đúng là cần làm ngay. Hôm qua, nàng mơ thấy ác mộng nên đã khóc suốt cả đêm.

Long Tiểu Hoa, hay nói cách khác là Thập cửu vương phi cuối cùng cũng đã đến được trước mặt hoàng thượng mà không gặp khó khăn gì mấy. Nhưng vị lão nhân gia vẫn luôn ôm bệnh nằm trên giường ấy, nàng không hề biết hình dáng ra sao, trông như thế nào, vì trước long sàng của người có một tấm rèm vàng che kín, đến Hoàng đế ngồi hay nằm cũng khó trông rõ được. Nàng chỉ có thể quỳ trên nền đất, hiếu kỳ đánh giá xung quanh.

Giọng nói tôn quý mà yếu ớt từ trên giường vang ra:

- Nha đầu, người tên gì?

Bị hỏi, Long Tiểu Hoa ngẩng người ra, chỉ tay vào mình. Vì có quá nhiều cung nữ và thái giám ở bên cạnh nên nàng không xác định được bố chồng hoàng đế đó đang nói với ai. Nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại tốt số như vậy, còn có thể gặp được Hoàng đế. Chuyện quy củ, lễ nghi nàng thực sự không hiểu, chỉ biết vò đầu bứt tai, bất an nhéo nhéo đầu gối. Người cung nữ đứng bên nàng che miệng cười, thái giám đứng bên long sàng nhìn về phía nàng ra hiệu bảo nàng trả lời câu hỏi của Thánh thượng.

- Dân nữ họ Long... Tên là... ừm... Tiểu Hoa... - Cái tên chẳng cao quý chút nào. Có lẽ nó sẽ không lọt tai Hoàng đế.
- Long Tiểu Hoa ư? Người họ Long sao?
- Vâng... Đúng thế ạ.
- Người quen Thập cửu từ bao giờ?
- Mười năm trước ạ. - Có lẽ nên tính từ ngày nàng nhặt hán về. Đến giờ cũng hơn mười năm rồi.
- Quen ở đâu?
- Ở một góc thành. Lúc đó, Thập cửu điện hạ rất đáng thương. Dân nữ nghĩ Thập cửu điện hạ không có cơm ăn, muốn bán thân nên đã đưa về nhà. Không ngờ sau đó... Thật đáng ghét... Ồ... Hì hì... - Không nên nói xấu con trai trước mặt người cha sẽ tốt hơn.

Người trên giường im lặng rất lâu. Nàng quỳ dưới đất đợi mãi mới nghe thấy giọng người đó nghẹn ngào:

- Thập cửu đáng ghét thế nào? Nói cho trẫm nghe đi.
- Hả?
- Không sao. Trẫm muốn nghe người nói. Trẫm muốn biết Thập cửu đã làm gì đáng ghét, liệu có đáng ghét hơn trẫm không?
- Thập cửu điện hạ... người ép dân nữ phải học cầm kỳ thi họa, còn bắt dân nữ phải trở thành thực nữ từ trong ra ngoài. Dân nữ không làm được thì Thập cửu điện hạ phạt dân nữ ngồi trên chiếc ghế con, đứng bên bờ tường, còn bắt dân nữ ngủ ở chuồng ngựa nữa ạ.
- Ha ha ha! Điều này, người không thể trách Thập cửu được. Mẫu phi của Thập cửu là người tài sắc vẹn toàn, tinh thông cầm kỳ thi họa, hiền lương thực đức. Từ nhỏ Thập cửu đã tôn sùng mẫu phi của mình nên những cô nương bình thường đều không thể lọt vào mắt Thập cửu. Trẫm cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi Thập cửu chọn người. Trẫm còn nghe nói người thả chồn hôi làm náo loạn nơi ném tú cầu của Diệu Nhi.
- Ồi...
- Trẫm không trách người mà chỉ muốn nói chuyện với người thôi.

- ... - Nói chuyện mà không cần nhìn mặt sao? Có cần quái dị như vậy không?
- Trẫm nghe nói tổ tiên người ở thành Đồng Khê?
- Vâng, đúng thế ạ.
- Biên giới phiên bang chắc là có nhiều thương nhân qua lại lắm đúng không?
- Vâng. Nhà dân nữ có mở khách điểm. Thường thì các thương nhân đều trọ ở khách điểm nhà dân nữ. - Ít nhất thì nàng cũng là bà chủ khách điểm, không thể để người ta coi thường nàng xuất thân thấp kém được.
- Nếu đã như vậy thì trẫm muốn người làm một việc.
- Hả? Thánh thượng... Thánh thượng có chuyện gì cần dân nữ làm ư?
- Đúng vậy. - Giọng nói hơi ngừng lại. Thái giám cúi người dâng trà. Chỉ có một cánh tay già nua từ sau bức rèm thò ra đón chén trà rồi giọng nói đó vang lên: - Sắp đến ngày ký hiệp ước trao đổi giữa nước ta với phiên bang. Trẫm muốn người và Diệu Nhi cùng đi ký hiệp ước này. Con dâu và cháu của trẫm cùng đi có thể thể hiện rằng trẫm rất coi trọng chuyện này.
- Hả? Người người người người muốn dân nữ đi đi đi... đi phiên bang ký hiệp ước hai hai hai nước ư? - Mẹ ơi, nhiệm vụ gì thế này. Nàng chỉ là một dân nữ tầm thường thôi mà. Mục tiêu của nàng chỉ là trở thành người vợ hiền. Cả đời này đâu cần trở thành nữ anh hùng. Có cần phải coi trọng nàng như vậy không?
- Người thường sống ở biên cương nên chắc hẳn hiểu rất rõ về nơi đó. Hơn nữa, tổ tiên người ở thành Đồng Khê, trẫm sai người đi có thể khiến cho người phiên bang cảm thấy thân thiết gấp bội. Còn Diệu Nhi, qua chuyện tú cầu, người cũng đã quen biết nó. Trẫm cho rằng người là lựa chọn tốt nhất. Người thấy thế nào? Có đồng ý không?
- Không không không, không phải, nhưng dân nữ... lão gia nhà dân nữ...
- Trẫm nói thẳng với người. Xuất thân của người quá thấp kém. Dù trẫm không nói gì thì cũng có người bàn tán. Cách duy nhất bây giờ là trẫm cho người một cơ hội để lập công, chứng minh người xứng với Thập cử. Như vậy trẫm có thể danh chính ngôn thuận sắc phong cho người làm vương phi của Thập cử.
- ... Dân nữ...
- Người luôn vì Thập cử. Thập cử đang bận việc không thể rời khỏi kinh thành. Vương phi của Thập cử đến phiên bang, lập công thay chồng, người làm càng tốt thì Thập cử càng được nở mày nở mặt. Sau này chắc chắn sẽ rất tốt cho tương lai của Thập cử.
- ... Nhưng dân nữ không biết làm gì cả... - Nàng chỉ hiểu những điều trong tiểu thuyết viết, chứ đâu có hiểu hòa ước gì đó. Chết mất thôi!
- Người biết cười chứ?
- Cười ư? Biết ạ.
- Cười một cái cho trẫm xem nào.
- Như thế này ạ? - Nàng ngoác miệng để lộ chiếc răng cửa.
- Tốt lắm! Biết cười là được rồi. Cái gọi là đại sứ thân thiện chỉ cần biết cười là được rồi, việc còn lại sẽ do Diệu Nhi đảm nhiệm.
- ...Ồ... - Có đơn giản như vậy không? Sao ông hoàng đế già này lại thích đùa như vậy nhỉ?
- Người đã đồng ý rồi nhé. Người đâu, thay trẫm lập thánh chỉ, phong Huyền vương phi làm đại sứ thân thiện đại diện trung thổ của trẫm đến phiên bang ký hòa ước. Chọn ngày tốt khởi hành.
- Hả? - Nàng có đồng ý đâu. Nàng chỉ “Ồ” một tiếng thôi mà. Ông hoàng đế này thật biết nhân cơ hội.
- Thánh chỉ đã ban xuống, không được trái lại. Người về bàn bạc với Thập cử đi. Cho người lui.
- Hả? Dân nữ vẫn chưa...

Uy!ch!

Người bị ném ra ngoài! Hai cánh cửa uy nghiêm đóng lại. Ôi... lão gia ơi... không có lão gia, người ta bị bán đi rồi. Hu hu... Người ta nhớ lão gia quá...

76. Q.2 - Chương 77: Cùng Bạch Mã Hoàng Tử Đạo Kỹ Viện

Lầu xanh nổi tiếng nhất thành Lâm Dương náo nhiệt suốt ngày, đêm đêm đàn sáo, hồng nhan tuyệt sắc vây quanh, rượu ngon mỹ nữ tha hồ tận hưởng. Đây là chốn đô thành thì ngay cả kỹ viện cũng cực kỳ phong thái, sân lớn, lầu cao, phòng không thiếu, các cô nương lại càng nhiều vô kể, đến như Bạch Phong Ninh, một kẻ lười đời, thường xuyên giao du nơi phấn hoa cũng chẳng thể chê trách gì. Nơi này hẳn đã tới không chỉ một lần. Thanh lâu có thể khiến Diệu tiểu vương gia phải nhiệt tình giới thiệu đương nhiên là không để Vương gia mất mặt, nơi này không những cho người ta cảm giác thoải mái, mà còn thể hiện cuộc sống sung sướng xa hoa của đàn ông trung thổ. Thái độ phục vụ ở đây rất chu đáo, cần cái gì là có cái đó. Duy chỉ có một điều khiến tất cả thiếu đi sự hoàn mỹ. Bạch Phong Ninh hẳn thực sự không nên, vạn phần không nên hô đồ mà đem theo Long Tiểu Hoa - đại tẩu của hắn - nha đầu có tư duy quái dị tới thăm kỹ viện cao cấp này.

Khoảng hơn chục người ngồi quanh một chiếc bàn lớn. Trên bàn đầy những sơn hào hải vị, nam nữ xen kẽ. Ngoại trừ Long Tiểu Hoa ngồi bên Bạch Phong Ninh ra, xung quanh đều là các mỹ nhân nổi tiếng nơi này, họ như những bông hoa đua nhau khoe sắc. Còn bậc nam nhi ngồi đây đều là các quan lớn bé của bộ Lại. Tiệc rượu ngày hôm nay, không cần phải nói nhiều, chính là bàn tiệc được tổ chức để chúc mừng Hữu thừa tướng Bạch Phong Ninh mới nhậm chức.

So với các vị quan của bộ Hộ ngày đêm bị Thập cửu điện hạ thúc giục thì các quan viên bộ Lại thoải mái hơn nhiều. Bạch Phong Ninh, Bạch đại nhân xuất thân giang hồ, tính tình phóng khoáng, phong độ hơn người, chứ đâu tính toán như Thập cửu điện hạ. Ngày đầu nhậm chức, Bạch đại nhân không hề nạt nộ kẻ dưới, hòa nhã thân thiện với mọi người khiến cho không khí triều đình vô cùng ấm áp. Các quan viên cấp dưới cũng không ngốc, sau khi tan triều, họ liền mời hắn dùng “bữa cơm rau dưa”. Hắn nhận lời ngay. Nếu không có uy thế là quan trên thì khó mà có cơ hội như vậy.

Chỉ có điều... vị quan trên này có vẻ kỳ lạ.

Họ chưa từng nghe nói ai đến kỹ viện lại đem theo đàn bà cho vương chân vương tay.

Đương nhiên Bạch Phong Ninh biết việc hắn vất vả gây dựng hình tượng đều đã bị kẻ bên cạnh làm sụp đổ hết. Trong ngày đầu tiên nhậm chức này, hắn luôn cẩn thận suy xét trong từng cử chỉ, lời nói đối với các quan viên, khiến họ vừa cung kính lại vừa nể sợ hắn vài phần. Vì thế họ mới nghĩ cách làm cho hắn vui, mới mời hắn đi hưởng lạc. Khi nào thì đàn ông mất cảnh giác nhất? Tất nhiên là lúc ôm người đẹp trong lòng rồi. Chưa biết chừng hắn lại có thông tin gì đó giúp ích cho họ. Và thế là, khi Bạch Phong Ninh mặc bộ đồ trắng quang minh chính đại chuẩn bị tới tham gia cuộc vui, còn chưa bước chân ra khỏi cổng phủ Huyền vương thì đã bắt gặp một kẻ không đi giày khóc thút thút chạy về nhà chẳng thềm mở to mắt ra mà cứ thế đâm sầm vào hắn. Kẻ đó không nói gì, nắm lấy vạt áo hắn lau nước mắt nước mũi rồi chỉ vào bức tường nói:

- Giúp tôi vượt tường đi.

- Hả? - Làm gì vậy? Hắn rất bận, đâu có thời gian nghe nha đầu ngốc nghếch này giải thích.

- Tôi muốn vượt tường, vượt tường, vượt tường. Tôi không muốn đi qua cổng lớn. Chúng ta bay qua tường đi.

- ... Muội biết ta sắp đi đâu không? - Nơi hắn sắp đến là nơi đàn bà con gái không nên đến. Hãy ngoan ngoãn ở nhà thêu hoa, cho chó ăn đi. Không phải nàng muốn làm người vợ hiền sao?

- Cho dù huynh đến nơi chẳng ra gì như kỹ viện để mua vui thì tôi cũng sẽ cùng huynh vượt tường.

- Là muội tự nói đấy nhé. - Nàng không để ý thì hắn còn để ý làm gì? Thế là hắn ôm eo nàng, không đi qua cổng mà nhún chân một cái bay qua bức tường cao của phủ Huyền vương, bỏ lại Ngô quân gia sợ hãi đứng bên cổng đợi lão gia tan triều để báo với lão gia tin động trời này.

Nữ chủ nhân của hần đi chân đất vượt tường rồi.

Người ta thường nói hạnh đổ vượt tường rất kích thích nhưng không ai nói cho Bạch Phong Ninh biết sau khi hạnh đổ vượt tường thì sẽ thế nào. Hần chỉ cảm thấy mình gặp phải một đồng phiền phức lớn. Kể đó lười biếng ở trong lòng hần. Hần đành phải dẫn nàng đi mua đôi giày mới. Hần rất đặc ý chọn cho nàng một đôi giày thêu màu hạnh đỏ. Đi giày cho nàng rồi, hần mới phát hiện ra nàng vẫn đang bận lau nước mắt nước mũi, chẳng hề để tâm đến nỗi khổ của hần. Hần nhếch môi, không nói gì nhiều mà đưa nàng đến bữa tiệc của các quan viên bộ Lại.

Tất cả các quan nhìn thấy cảnh nha đầu này khóc thút thít thì đều há hốc mồm, nở nụ cười thật khó coi. Họ nhìn hần với ánh mắt kỳ quặc.

Làm gì vậy? Bạch đại nhân ư? Đồ trẻ con mà trẻ con không chịu về nhà sao? Lại còn đưa đến kỹ viện làm gì?

Tình cảnh trước mắt là thế nào vậy. Người con gái ngồi bên Bạch đại nhân vừa khóc vừa uống rượu này là ai? Họ có quan hệ thế nào với nhau? Ái mộ nhau ư? Nữ theo đuổi nam ư? Biết người ta đến kỹ viện là khóc lóc đòi đi theo sao? Bạch đại nhân cũng để nàng ta đi theo? Làm thế nào đây? Cô nương chuẩn bị sẵn cho Bạch đại nhân có nên đưa lên nữa không?

Đám quan viên bộ Lại không biết làm thế nào, chỉ có thể quan sát xem tình hình sẽ biến chuyển ra sao.

Bạch Phong Ninh không để ý nhiều chuyện trước mặt mình vừa có thêm một cái gói nhỏ. Hần cùng các quan viên hàn huyên uống rượu để mặc Long Tiểu Hoa vừa ngồi gạt nước mắt vừa ăn vừa uống chẳng hề khách sáo, chẳng chút lịch sự, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì. Ăn phải món không thích, nàng còn kéo tay áo trắng của người bên cạnh nói:

- Món đó không ngon, nhạt quá, lại ngội nữa, phải đun lại thôi.

Bạch Phong Ninh chẳng nói gì chỉ cầm đũa lên ném thử một hai món rồi hơi chau mày, lập tức các quan hiểu ý, sai người dọn món đó đi đổi món khác lên.

Xem ra không giống như quan hệ nam nữ mà giống như quan hệ chủ với vật nuôi, cứ cho ăn no là được. Lúc này, mấy vị quan viên nhướn mày, đánh mắt, vỗ tay ra hiệu.

Long Tiểu Hoa ăn được một lúc thì bỗng thấy mấy cái đèn dầu bị người ta thổi tắt, giống như có một nhân vật lớn nào đó sắp xuất hiện. Nàng ngoái đầu nhìn ra cửa thì chỉ thấy mấy cô nương không mặc trang phục trung thổ, đầu buộc khăn, lác eo bước vào phòng. Các cô nương đó đều có mắt to, mũi thẳng, môi mỏng, màu mắt xám hơn người trung thổ.

- Nghe nói Bạch đại nhân mang một nửa dòng máu phiên bang nên chắc không hứng thú với các cô nương của trung nguyên. Kỹ viện này đã đưa những cô nương nổi tiếng nhất của phiên bang đến ca múa đàn hát cho Bạch đại nhân xem. Không biết ý Bạch đại nhân thế nào? - Một vị quan viên đứng dậy giải thích rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho các cô nương đó đến bên Bạch Phong Ninh.

Mùi xạ hương xộc lên rất đậm. Long Tiểu Hoa nuốt nước miếng nhìn các cô nương đó. Nàng vô thức cúi đầu coi lại mình. Ôi! Đúng là nàng giống như một con vật nuôi tượng trưng cho giống cái vậy. Tại sao “ở đây” lại nhỏ hơn người ta, “ở kia” không quyến rũ bằng người ta, không biết nhảy múa, đàn hát càng không. Đánh đàn linh tinh mới là sở trường của nàng. Tại sao ngoài Tiểu Như Ý ra, vẫn còn nhiều người xinh đẹp như vậy?

Có điều nữ sắc cũng vô ích. Bạch mã hoàng tử đối với nữ sắc, căn bản không hề động lòng.

- Các vị đại nhân thật hiểu lòng Bạch mã. Các cô nương trung thổ đúng là không thể sánh bằng các cô nương phiên bang, vừa quá đỗi lại chẳng đáng yêu, hằng ngày bị “nhà chồng” quẫn thúc đến ngây ngây ngô ngô.

Xi! Kẻ hạ lưu này là ai? Bạch mã hoàng tử gì chứ? Hần nói ai không đáng yêu? Lại còn bị ai ai ai quẫn thúc chứ? Hần tưởng tượng rằng nàng không hiểu ý của hần. Hần có thể chỉ vào các cô nương phiên bang để mắng Long Tiểu Hoa nàng ư?

- Đúng đúng đúng. Các cô nương phiên bang rất phóng khoáng, họ không nhỏ mọn như những cô nương ở đây. Nếu Bạch đại nhân thích thì có thể chọn một hai cô đưa về coi như là lễ mọn dâng tặng Bạch đại nhân.

- Điều này e là không hay. - Bạch Phong Ninh nâng chén rượu sứ nhỏ lên nhấp một hớp: - Các vị đại nhân cũng biết, tại hạ đang ở nhờ phủ Huyền vương. Tại hạ và đại tẩu không hòa thuận lắm. Nếu tại hạ dẫn các cô nương về thì e là đại tẩu sẽ trở mặt với tại hạ.

- Ô! Huyền vương phi ra oai thế sao? Thảo nào Huyền vương gia không hề nạp thêm thiếp. Loại nữ nhân này thật là không chịu nổi, không chịu nổi. - Kỹ viện không chỉ là nơi đàn ông đến chơi bởi mà còn là nơi lý tưởng để lên án đám hổ cái ở nhà.

Khốn kiếp! Hắn mới là kẻ khiến người khác không chịu nổi. Nàng vừa mới bị người ta đòi bỏ. Hắn đừng có nhắc đến chuyện đầu đầu của nàng chứ, đừng nghĩ rằng nàng không dẫn theo ba bông hoa thì không có khả năng làm bị thương ai. Nếu chọc giận nàng thì hạnh đồ nàng cũng có thể cắn người đấy.

Nhưng những cô nương phiên bang kia lại chẳng hề để tâm tới khả năng gây sát thương của nàng, đuổi đôi chân dài ra một cái, nàng liền bị quăng vào góc phòng, ngồi đó mà nhìn các cô nương ngực nở, eo thon, mông đầy đặn uốn éo nhào vào lòng đàn ông, cười cười nói nói.

So với một nha đầu không đức hạnh, chẳng hiểu biết, tính khí cục cằn như nàng thì tự nhiên các cô nương đó lại trở nên tốt hơn nhiều. Nàng cho rằng mình không đủ hấp dẫn nên mới bị gạt qua một bên. Nàng vốn bị lão gia nhà mình chê không đáng một xu, kết quả đi tìm bạch mã hoàng tử để vượt tường thì lại bị đưa đến kỹ viện.

Bạch Phong Ninh cảm thấy đây là lần đầu tiên hắn đến chơi kỹ viện mà lại mệt mỏi như vậy, vừa phải nói chuyện, hỏi han giao thiệp một lượt để khéo léo lảng tránh đàn bà, vừa phải dành thời gian lo lắng ột kẻ cứ hề không vui là lại tìm đến hắn để giải tỏa. Sao hắn lại không hiểu ý của nàng chứ? Nhưng hắn không muốn thuận theo nàng mà thẳng thừng đẩy các cô nương ra. Đối với hắn nàng rõ ràng rất quan trọng nhưng nếu làm như vậy, nha đầu nàng cũng sẽ chẳng cảm kích mà chỉ càng sách nhiễu hắn hơn thôi. Hắn nhìn nàng đang như kẻ mất hồn, không thêm cùng đám cầm thú bọn hắn nhảy múa với các cô nương, ôm một bụng ghen tuông, ngồi trong phòng lớn nghe điệu nhạc tha hương giao hòa từ những nhạc khí của phiên bang.

Hứng thú của hắn dần dần rơi rớt, mấy vị quan viên lập tức nhận thấy điều này. Qua mấy tuần rượu, không khí đã trở nên ảm đạm, lúc này liền có người tới hầu chuyện chính sự:

- Cuộc vui tối nay, Bạch đại nhân có vẻ lơ đãng. Phải chăng Bạch đại nhân đang lo chuyện hòa ước với phiên bang? Thực ra tiểu nhân thấy nên giao chuyện này cho Bạch đại nhân làm là tốt nhất. Bạch đại nhân có một nửa dòng máu phiên bang nên nói chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bạch Phong Ninh cười từ chối:

- Đó chẳng phải là nhiệm vụ của Diệu vương gia sao? Bạch mỗ mới nhậm chức e là không thể gánh vác nổi trọng trách này.

- Nhưng Thánh thượng rất coi trọng lần hòa ước này. Thánh thượng không chỉ cử Diệu vương gia đi trước mà tiểu nhân nghe nói người còn định để cả Huyền vương phi cùng đi. Không biết là người có ý gì. Tóm lại vẫn rất kỳ lạ.

- ...

Long Tiểu Hoa ngồi trong phòng có vẻ buồn ngủ. Mấy chén rượu bắt đầu khuấy trộn dạ dày nàng. Tiếng nhạc bên tai càng khiến nàng thêm buồn ngủ. Chỉ đến khi Bạch Phong Ninh lên tiếng thì nàng mới thức tỉnh. Giọng hắn có vẻ trách cứ nàng:

- Tại sao chuyện đi phiên bang quan trọng như vậy mà muội lại không nói cho ta biết?

Nàng giật mình, vội ngẩng mặt lên.

- Cho dù là thánh chỉ thì cũng phải bàn bạc chứ? Muội không hỏi qua ta và huynh ấy mà đã đồng ý rồi là sao? - Nàng muốn giấu họ làm nữ anh hùng? Xin lỗi nhé. Nếu nàng dám biến thành như vậy thì hắn sẽ cho nàng một trận trước cả Long Hiểu Ất ấy chứ. Ít nhất cũng ép cho nàng hiện nguyên hình.

- Tôi đã bị mắng rồi. Huỳnh đừng mắng tôi nữa. Dù sao các người cũng luôn cho rằng tôi là kẻ vô dụng chẳng được tích sự gì mà.
 - Ta tức giận vì vừa rồi muội cũng không thèm nói cho ta biết. - Hại hẩn nghĩ rằng nàng ra chợ bị người ta bắt nạt nên mới quay về tìm người an ủi.
 - Nói xong thì chẳng phải lại bị mắng sao? Tôi đâu phải kẻ ngốc mà đi tìm người khác để cho người ta mắng.
 - Nàng lắm bầm nói.
 - Biết là bị mắng mà vẫn nhận lời mới là kẻ ngốc.
 - Tôi là kẻ ngốc đấy. Tôi đã nhận lời đến nơi có những cô nương “ở đây” rất lớn, “ở kia” rất hấp dẫn đấy.
 - Hẩn cảm thấy nàng còn có thể chịu được đả kích sao? Nàng đã buồn lắm rồi. Cãi nhau với lão gia nhà mình rồi bị bỏ rơi, cùng bạch mã hoàng tử vượt tường rồi cũng bị bỏ rơi.
 - Thực ra ta rất muốn muội đến nơi đó xem sao. - Ít nhất đó cũng là nơi hẩn sinh ra và lớn lên. Ngoại trừ việc đi vì nhiệm vụ lần này. Đúng là nàng cần đến nơi đó: - Chưa biết chừng muội lại thích nơi đó đấy.
 - Tôi không thích một nơi toàn mỹ nữ như vậy đâu. - Nơi đó chỉ khiến số cô nương đáng thương tự sát ngày càng tăng thôi.
- Một bàn tay giơ ra trước mặt nàng. Nàng chẳng còn tâm trạng nào, gạt bàn tay đó ra. Hẩn nhìn tay mình bị gạt ra nhưng không hề rụt tay lại mà vẫn tiếp tục giơ ra trước mặt nàng.
- Ta còn chưa mời người ta nhảy điệu nhảy của phiên bang thì đã bị từ chối rồi sao? Long Nhi, lẽ nào từ chối ta lại thú vị như vậy?
 - Hả? - Nhảy điệu nhảy của phiên bang ư? Nó là cái quái gì thế?
 - Mọi người phiên bang đều biết nhảy điệu nhảy phiên bang mà. Không biết nhảy điệu nhảy này thì sẽ bị người ta cười. - Hẩn vẫy vẫy ngón tay với nàng, đôi mắt xám lim dim: - Muội vẫn chưa hiểu sao? Ta đang dạy uội về văn hóa nước láng giềng đấy. Đưa tay ra đây nào.
 - Oa! Huỳnh muốn lôi tôi đi đâu thế?
- Tay trong tay nhảy điệu nhảy phiên bang gì ở kỹ viện chứ? Hẩn cảm thấy hứng thú thế sao? Muốn dạy nàng nhảy, sao không chọn nơi nào vắng vẻ gió mát trăng thanh mà lại chạy đến kỹ viện làm gì?
- Bạch Phong Ninh kéo một tay nàng, dẫn nàng ra giữa phòng lớn. Điệu nhạc phiên bang tự nhiên nổi lên, tiết tấu nhanh, giai điệu du dương, chỉ có điều kẻ nào đó lần đầu tiên nhảy điệu nhảy này luôn luống cuống giẫm vào chân người khác.
- Tôi tôi tôi không biết nhảy như thế nào.
 - Muội chỉ cần xoay trong lòng ta là được rồi.
 - Xoay như mấy cái vừa rồi sao?
 - Muội nghĩ rằng muội có thể xoay những động tác khó hơn sao?
 - ...
 - Long Nhi, ta bảo muội lắc eo chứ không bảo muội giẫm lên chân ta.
 - ...
 - Long Nhi, đừng nhìn chăm chăm xuống đất như thế.
 - ...
 - Ngẩng đầu lên nhìn ta đây này. Có thương đấy.
 - Cái gì vậy?
 - Đây!

Bạch Phong Ninh vẫn một tay kéo nàng, xoay nàng một vòng dưới cánh tay mình. Không thể không nói rằng điệu xoay người tuyệt đẹp đó bị nàng làm cho trở nên xấu xí. Hắn giơ tay kia ra trước mặt nàng, vẫy vẫy ngón tay trêu chọc, ra hiệu cho nàng cầm lấy thứ trong tay hắn nhưng nàng chỉ nuốt nước miếng, không dám làm gì.

@STE'NT

Một chiếc cúc áo bạch ngọc được buộc chỉ đỏ nằm trong lòng bàn tay hắn. Nàng quá quen với chiếc cúc đó. Đó là tín vật đính ước mà hắn đã bỏ lại trong lần đầu tiên hắn đến ăn quýt. Lúc đó, hắn chẳng hề để ý mà chỉ giật nó đưa cho nàng. Không giống như bây giờ, nó đã được buộc bằng một sợi chỉ đỏ.

- Lúc trước nó tròn tròn, rất dễ bị mất mà lại khó tìm. Như thế này thì sẽ không bị mất nữa.

Ý của hắn mà nàng nghe như vệt nghe sấm.

- Đừng nói với ta là muội không hiểu gì nhé. - Nàng còn nói dối là hắn sẽ xé toạc cái miệng của nàng giống như bông loa kèn rồi nhét cái cúc áo bạch ngọc vào đấy.

- Đến phiên bang nhớ phải chăm sóc bản thân đấy. - Hắn dừng lại, đeo chiếc cúc buộc chỉ đỏ vào cổ nàng rồi nhìn ngắm: - Con mắt của ta cũng không tồi đâu.

Nàng giơ tay sờ sờ chiếc cúc bạch ngọc đeo trước ngực mình, đang định cất tiếng nói gì đó thì bị hắn ngắt lời.

- Nếu thích nơi đó thì cứ ở đó đợi ta. Nhớ chưa?

- Tôi... tôi không thích đất nước có những cô nương ngực to đó. - Bị hắn xoay mấy vòng, nàng cảm thấy men rượu bắt đầu bốc lên đầu, chóng mặt khó chịu.

- Nếu rảnh thì tiện thể đến thăm mẹ ta nhé. - Tuy nàng đã thuận lợi qua được cửa của mẹ chồng nhưng cũng không thể bỏ qua đạo hiếu.

- Tiểu Như Ý cũng là người đàn bà ngực lớn. - Ừm! Nàng vẫn luôn coi thường bộ ngực phẳng lì của mình. Đó là nỗi đau không thể nói thành lời trong lòng nàng.

Hắn chẳng hề để tâm chuyện đó. Đôi mắt xám dừng lại. Im lặng một lát, hắn lên tiếng:

- Nếu muội không muốn quay về nữa thì ta sẽ tới tìm muội. Lần này, ta sẽ không đến bắt muội mà đến thành thân đấy.

- Xi! Thành... thành thân ư? - Chiếc sọt lợn lại đung đưa trước mắt nàng.

- Ở đây muội đã thành thân, nhưng ở phiên bang có thể không tính. Chúng ta không để ý chuyện đó là được rồi.

- ... Đã thành thân cũng có thể không tính được sao? - Người nàng đã lấy có thể không tính được sao? Ra khỏi đất nước này là có thể không tính sao?

- Đây gọi là “lợi dụng sơ hở để hành động”. - Hắn nhìn bộ dạng khó hiểu của nàng thì giơ tay xoa xoa cái đầu đó.

- ... - Con người này, hắn coi trời đất, cha mẹ, người mai mối là gì vậy? Quả không hổ là con trai của Tiểu Như Ý. Ôi!

- Bây giờ còn muốn tiếp tục nhảy không?

- Nhảy ư? Ồ... E là không được. Tôi cảm thấy rất buồn... nôn... - Hậu quả của việc uống rượu xong lại quay lòng vòng.

- Ọe!

- ... - Nàng có thể chẳng chú ý tí mà nôn một trận sau lời cầu hôn cảm động lòng người của hắn như vậy ư? Con người này, ai bảo nàng không có chuyện gì lại đi uống rượu giải sầu chứ? Này! Không phải chứ. Lại còn say nữa. Tốt nhất là nàng đừng coi những lời hắn nói là những điều trong mơ mà quên sạch đấy.

77. Q.2 - Chương 78: Lời Nói Thật Lòng, Mạo Hiểm Lớn

Long Tiểu Hoa đã có kinh nghiệm say rượu một lần. Rất ngất ngây! Rất cảm kỳ! Nàng đã ôm cháu trai của phu quân và hôn lấy hôn để. Chính vì như vậy nên đến giờ thăng cháu của nàng cũng không thể nào quên được lúc đó. Hắn căn bản không chịu thừa nhận tiểu thẩm thẩm phóng đảng này. Hình tượng tiểu thẩm thẩm uy nghiêm đã sụp đổ. Điều này khiến cho nàng khắc cốt ghi tâm rằng muốn làm người vợ hiền thì phải bắt đầu bằng việc cai rượu.

Nhưng...

- Xem ra cuộc sống về đêm của thúc tẩu hai người quả là không tồi. Rất phong phú!

Giọng nói ghen tuông đó bay từ trên đỉnh đầu nàng xuống. Sau khi nôn xong, men rượu dội lên đầu khiến nàng mơ mơ màng màng không biết gì nữa. Nàng chỉ có thể tựa vào người Bạch Phong Ninh, nắm vạt áo hắn cười khi khi ngây ngô. Có lẽ có người đang hỏi nàng họ gì. Nàng không biết phải trả lời thế nào.

- Long Tiểu Hoa, cô còn nhớ cô họ gì chứ?

Í! Đây là ai vậy? Nàng vừa quên mất mình họ gì rồi mà. Hắn làm gì mà lại gây khó dễ cho nàng thế? Ồ! Nàng họ gì? Ồ! Bây giờ nàng chỉ muốn hét lên thật to để hơi nóng trong người phát hết ra. Nàng họ gì cũng được.

- Long Nhi, họ Bạch thế nào?

- Ồ! Họ Bạch ư?

- Trả lời huynh ấy đi. Không lâu nữa chúng ta sẽ cùng mang họ Bạch.

- Được. Họ Bạch. - Nàng vỗ vai Bạch Phong Ninh một cách nghĩa khí rồi giơ ngón tay cái lên: - Họ Bạch giống huynh. Tôi họ Bạch. Tôi là Bạch Tiểu Hoa. Á á á! Có người kéo tai tôi. Đừng mà. Mẹ kế ức hiếp người. Hắn kéo tai tôi. Bạch mã hoàng tử cứu với.

Long Hiểu Ất hít một hơi thật sâu, kéo kẻ đang khua khoắng hai tay lung tung về phía mình. Nhưng kẻ đó lại che bộ đồ đen của hắn, đẩy hắn ra và đứng bên tên tiểu nhân họ Bạch. Hắn liếc mắt nhìn tên tiểu thúc cùng kẻ đó vượt tường, cười lạnh lùng:

- Huynh còn định đứng đây trong cái mùi kinh khủng để nói chuyện với ta sao?

Bạch Phong Ninh cúi xuống nhìn vết bẩn trên người mình, rồi lại nhìn kẻ đang say bí tỉ:

- Thảo nào huynh không để cho cô ấy động đến một giọt rượu nào. Đúng là cô ấy không uống rượu sẽ đáng yêu hơn nhiều. - Nôn ra người hắn xong lại còn quát tháo chủ kỹ viện. Thật là chẳng có chút phong độ, khí độ gì cả. Hắn phải toát mồ hôi, khó khăn lắm mới kéo được nàng về đến phủ Huyền vương. Đang mệt đứt cả hơi, còn chưa có thời gian để nghỉ ngơi thì Long lão gia đã dắt ba bông hoa đối khát đứng chặn ở cổng.

- Đáng yêu hay không cũng không liên quan gì đến huynh. - Hắn nhếch môi, giận dữ nhìn kẻ không yên phận trong lòng mình. Dứt khoát phải cho nàng một trận mới được. Bản thân đã say đến bảy tám phần, bị quát mắng, nàng lập tức tỏ vẻ đáng thương. Hắn ngẩng đầu lên nói với Bạch Phong Ninh: - Ta đã sai người chuẩn bị nước tắm cho huynh rồi. Huynh mau tắm rửa đi.

- Huynh có cần quan tâm đến Bạch mã như vậy không? Quan hệ giữa hai chúng ta dường như không thích hợp với việc huynh quan tâm đến Bạch mã như vậy đâu. Long Nhi rất dễ nghỉ ngơi linh tinh. Ngộ nhớ cô ấy cho rằng quan hệ giữa chúng ta không minh bạch thì sẽ khó ăn nói lắm đấy.

- Huynh yên tâm. Huynh cứ đi tắm xong thì sẽ biết quan hệ giữa hai chúng ta rất minh bạch. - Hắn cười lạnh lùng, vẫy tay ra hiệu ấy nha đầu đi hầu hạ Bạch Phong Ninh.

- Bạch thiếu gia, Vương gia sai chúng nô tỳ hầu hạ thiếu gia tắm ạ.

- ... Này! Long huynh, chiêu này của huynh có độc quá không vậy?- Nhìn mấy nha đầu trước mặt, Bạch Phong Ninh cười khổ sở liếc nhìn Long lão gia. Sai mấy cô nương ném hắn vào bồn tắm, khiêu khích hắn.

Sau đó lại coi khinh hấn không trong sạch, nhồi ý nghĩ đó vào đầu tiểu nữ nhà mình. Chiều này độc thật! Rõ ràng là muốn giáng họa cho hấn mà.

- Là ai lớn tiếng muốn có nữ nhi nhà ta? Đợi huynh qua được cửa này rồi hãy nói. - Long Hiểu Ất nhướng mày đáp. Canh ba nửa đêm dẫn khuê nữ nhà người ta đi ngao du không về, lại còn say sưa bí tỉ, vượt tường ra rồi lại vượt tường vào. Hấn đã chuẩn bị sẵn một thùng nước lạnh để cho kẻ đó lạnh thấu xương.

Hấn dặn dò xong thì kéo nha đầu nào đó đi nhưng lại nghe tiếng Bạch Phong Ninh gọi phía sau:

- Này!

- Gì vậy? - Hấn khó chịu quay đầu lại.

- Giữ phong độ nhé. - Gã Long Hiểu Ất này đã giữ phong độ tám năm qua, bây giờ, chớ có nhân cơ hội nha đầu kia chưa tỉnh mà làm bừa.

- Hừ! Nói chuyện phong độ với ta? Đợi mai huynh dậy nổi rồi hãy nói. - Quan hệ giữa hấn và Long Tiểu Hoa cả thế gian này đều biết, đầu cần nói chuyện phong độ. Lại còn muốn giữ phong độ thế nào. Hấn đã dặn các nha đầu rồi. Hành hạ tên bạch mã hoàng tử này thế nào cũng được. Tuyệt đối không cần phải khách sáo. Nếu làm cho Bạch thiếu gia thoải mái, giãn xương cốt, ngây ngất thì sẽ có thưởng.

- Kéo đi đi. Nhớ chăm sóc cho tốt đấy.

- Vâng thưa Vương gia. Bạch thiếu gia, mời đi bên này.

- Này! Các cô muốn đẩy Bạch mã đi đâu thế? Này này này! Ai? Cô chạm vào đâu thế? Này! Không được cởi. Bạch mã nói không được cởi cơ mà. Ai cho cô làm thế?

Thấy Bạch Phong Ninh bị dồn đi, càng lúc càng xa, Long Hiểu Ất cúi xuống quan sát Long Tiểu Hoa đang ngủ say trong tay mình. Giải quyết xong tên bạch mã hoàng tử ngốc nghếch đó, bây giờ hấn cần phải xử lý nốt thứ này.

Xuất ngôn bừa bãi, đối đầu với phu quân, nửa đêm mới về, hơi rượu nồng nặc, gào thét ầm ĩ, vui vẻ đến mức vô sỉ đối cả họ của mình! Hừ!

- Ô!

Chiếc bát sứ cứng cứng kề sát môi Long Tiểu Hoa. Nàng ngửi thấy mùi chua cay, mơ màng tỉnh giấc. Mắt nàng vẫn nhắm và đẩy bát canh giải rượu đó ra. Mùi của nó vừa đắng vừa cay, chắc chắn rất khó uống!

- Tôi không muốn uống. Kinh quá!

- Uống đi. - Giọng quát lạnh lùng vang lên.

- Ai da! Huynh bóp mũi tôi làm gì? Ôi! Ợc ợc ợc ợc! Ặc Ặc... Khó uống quá! Ặc... Ợc ợc... Ôi! Huynh chẳng có chút tình cảm gì cả... Ợc ợc... đàn ông. Ợc ợc ợc ợc...

Cho nàng uống xong bát canh giải rượu, Long Hiểu Ất đặt chiếc bát sứ lên bàn rồi rót một cốc nước nóng, cho hai viên đường vào. Hấn quay người đi về bên giường nhìn kẻ chịu ngược đãi đã tỉnh táo hoàn toàn. Kẻ đó ngồi dậy, trừng mắt nhìn hấn ai oán. Đồ trên người nàng bẩn thỉu, mặt cũng ửng đỏ.

Hấn nhếch môi đưa cốc nước cho nàng. Nàng vẫn hậm hực không chịu đưa tay ra nhận. Hấn cúi xuống kề chiếc cốc sát miệng nàng:

- Uống nước đi. Bát thuốc đó rất đắng. Hấn đã sai người sắc rất đặc. Đây coi như là cách để trừng phạt nàng. Phạt nàng phải sợ, phải biết rằng sau này không được phóng túng như vậy nữa. Nói năng, làm việc đều phải suy nghĩ. Hấn phải dạy cho nàng một bài học. Dạy xong rồi thì hấn lại thương xót nàng, rót nước cho nàng uống.

Một câu nói khiến nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cốc nước đường kề sát môi mình. Nếu như trước đây, chắc chắn nàng sẽ chửi mắng hấn xấu xa, giải thích với hấn. Hấn đã cho nàng uống thuốc rất đắng, làm cho nàng tê thắm thế này. Đây là hành động ngược đãi nàng. Nhưng bây giờ nàng biết hấn đang đối xử tốt với nàng. Hấn đã sắc thuốc cho nàng, cho nàng uống, rót nước cho nàng mà còn không quên bỏ

đường vào để nàng bót đắng miệng. Nhưng tại sao hắn đối xử tốt với nàng như vậy mà còn muốn bỏ nàng. Vì nàng nói muốn giành được tình yêu của hắn nhưng lại không làm được gì sao? Nàng muốn làm nên nàng mới chịu đi phiên bang. Nhưng càng làm thì càng khiến hắn tức giận. Nàng đã cãi nhau với hắn, khiến hắn mất mặt trước mọi người.

- Lão gia... lão gia đừng bỏ thiếp. Lần sau, thiếp sẽ không ném giày vào lão gia nữa. Thiếp không dám nữa, thiếp không muốn quay về thành Đồng Khê. Tuy ở đây không có Tiểu Giáp, Tiểu Đình, Tiểu Bính, 813, lại lạnh muốn chết. Tuy đi đến đâu cũng có cô nương “chỗ này” to hơn thiếp, “chỗ kia” hấp dẫn hơn thiếp, hoặc là mắc bệnh thần kinh thích cầm kỳ thi họa. Chỗ này của thiếp không đủ to, chỗ kia không đủ hấp dẫn. Lão gia bảo thiếp học cầm kỳ thi họa, thiếp không học được. Thiếp sợ mình không giành được tình yêu của lão gia. Lão gia đừng bắt thiếp về. Thiếp đã nhận lời cha chồng đi phiên bang vì thiếp cho rằng cuối cùng mình có thể làm được một việc để lão gia khen ngợi. - Nào ngờ lại ngược lại.

Hắn thần thờ gơ tay véo cái má ửng đỏ nước mắt của nàng. Hắn thật sự hà khắc như thế sao? Chưa từng một lần khen ngợi nàng sao? Chắc chắn là có rồi chứ. Chẳng hạn như nàng nấu mỳ cho hắn ăn rất ngon. Nàng đã dậy sớm đi mua thức ăn cho hắn. Nàng ngồi trên chiếc ghế con ăn cơm mà không hề làm phiền hắn nói chuyện với các vị đại nhân khác. Chỉ là hắn không nói ra thôi. Không phải hắn có vẻ đầu khếch lệ nàng sao? Đâu cần phải nói ra chứ? Nàng không hiểu được điều đó sao?

Hắn nhếch môi nghĩ đến lời vị quan nhiều chuyện hôm đó:

- Theo kinh nghiệm của hạ quan, loại nữ nhân này cực kỳ mẫn tuệ, nhưng lại cực kỳ ngốc nghếch. Chẳng hạn Vương gia có lén lút bên ngoài thì cô ta lập tức phát hiện ra ngay, cãi lộn với Vương gia, làm ọi thứ loạn cả lên. Nhưng khi bản thân bị động chạm thì lại ngốc nghếch đến mức khiến nam nhân trước mặt phải nói với cô ta rằng: “Bảo bối à, ta biết làm thế nào với nàng đây?”, cũng không biết nam nhân này có phải cố ý nói như vậy không nữa.

Chắc chắn là cố ý. Ai rảnh rỗi treo mấy câu mờ ám này trên miệng chứ?

- Thế mới nói, đây là đạo phu thê. Vương gia chỉ cần xem vài câu ngọt ngào trong mấy cuốn tiểu thuyết nam nữ thì sẽ hiểu. Hạ quan cũng đang phải học trong đó, chẳng thể giúp Vương gia giải quyết được mối ưu này, làm phiền Vương gia có thể tới nơi khác bức cung được không?

... Bức cung cái gì? Hắn đến để thỉnh giáo. Chỉ tiện thể dẫn theo mấy con chó nhà mình đi thôi. Hình tượng này tệ hại thế sao?

Những lời ngọt ngào...

Hắn nhếch môi. Tiếng khóc nức nện khiến hắn khó kìm nổi:

- Đừng khóc nữa. Ngẩng đầu lên.

- Làm gì?

- Ta khen ngợi nàng.

- Hả?

Nàng ngược lên thì thấy lão gia đang ngẩng cổ uống cốc nước đường đó. Hắn nâng cằm nàng lên, in dấu môi lên đôi môi còn dính thuốc đắng của nàng.

Đôi môi ngọt ngào đó kề sát vào đôi môi thuốc đắng, vị ngọt ngào mê hoặc nàng. Chỉ cần nàng há miệng là có thể xua đi cái đắng. Nhưng nàng không hiểu, ngây người nhìn hắn. Hắn nhếch môi, như đang nói với nàng: “Nàng không hé môi ra thì làm sao ta cho những lời ngọt ngào vào được?”

Nàng khẽ hé môi, vị ngọt tràn vào trong khiến nàng tham lam uống cạn. Nàng không nỡ rời xa đôi môi ngọt ngào mềm mại đó, không muốn hắn rút khỏi chiến địa của mình, cho đến khi hắn phát một tiếng hứ đẩy ra.

Nha đầu này thật là giỏi! Hắn đã phải tốn bao công sức mới thu được đôi môi của mình về. Vị thuốc đắng của nàng lan hết sang miệng của hắn. Hắn gơ tay gạt môi:

- Đủ ngọt ngào chưa? - Những lời ngọt ngào thật sự dùng môi để truyền tải đấy nhé. Nàng mà còn không hiểu, lại cứ coi mình là tiểu nữ của hần thì đúng là đại ngốc. Hần không thừa nhận là hần nuôi dạy nàng đâu.

Nàng liếm liếm môi, bộ mặt mơ màng nhìn về phía lão gia nhà mình. Chắc chắn là lão gia đã bị ai đó dạy hư rồi chứ không thể tự nghĩ ra hành động như thế.

- Lão gia hôn người ta!

- ... Việc này không cần dùng miệng để nói ra.

- Lão gia đã dùng miệng để làm rồi. Tại sao thiếp lại không thể nói ra chứ?

- ...

- Mùi vị thế nào?

- ... Rốt cuộc kẻ ngốc nào đã nuôi dạy ra nha đầu đen tối nàng thế? Câu này không cần dùng miệng để nói ra! - Hần véo má nàng.

- Lão gia không nói thật.

- Long Tiểu Hoa! Ai cho phép nàng nhìn chăm chăm ta thế? - Hần véo má nàng mạnh hơn, ép môi nàng phải hé ra. Nàng dám nói ra những câu như vậy thì thật sự cần phải dạy dỗ rồi.

- Lão gia thật sự khó xử thế sao? Lão gia nói thật lòng cho thiếp nghe khó vậy sao? - Nàng nghiêng đầu, bất chấp khuôn mặt bị biến dạng, phản đối: - Người ta rất yêu lão gia, không nỡ để lão gia phải chịu khổ, muốn có được tình yêu của lão gia khó thế ư?

- ...

- Lão gia đừng có vừa bị vạch trần là liền nhìn đi chỗ khác như vậy. - Nói xong, nàng đặt hai tay lên vai hần: - Haizzz! Lão gia, thiếp nên làm thế nào đây?

Cử chỉ của nàng đáng yêu như vậy, thuần khiết như vậy rồi còn gì. Nàng nên làm thế nào với người đàn ông cứ muốn bị chà đạp này đây? Nàng giơ tay vỗ vỗ vào khuôn mặt đang đỏ ửng lên của hần, khiến cho đôi mắt đen sâu thẳm lại bất mãn nhìn nàng chăm chăm. Nàng cười một tiếng khơ gợ, chẳng nói mà truyền đạt hết mọi ý tứ.

Dù sao cả đời này nàng cũng đừng mong nghe được một câu ngọt ngào từ miệng hần. Thà cứ tự mình nói cho rồi.

- Bây giờ, thiếp hỏi thật chàng, mùi vị của nó thế nào?

Hần nhìn nàng. Nha đầu này rõ ràng vừa đạt được là liền làm tới, cái gì mà mẫn tuệ, cái gì mà ngốc nghếch, tất cả toàn là những nhận định hồ đồ. Điều gì nàng cũng biết, lại còn bắt hần phải tận miệng nói ra. Thật đúng là gian xảo:

- Biết rồi còn hỏi.

Biết rồi còn hỏi ư? Đây mà tính là câu trả lời sao? Ý của nó là nụ hôn của nàng rất ngọt ngào sao?

- Tại sao không cho thiếp đến phiên bang?

- ... Sợ nàng xảy ra chuyện?

- Chàng có thích thiếp không?

- Đừng nói vớ vẩn nữa.

Đừng nói vớ vẩn nữa ư? Ý là hần thật sự rất thích nàng, thích đến mức câu nói vớ vẩn này không tài nào thể hiện hết tình cảm của hần sao?

- Bắt đầu từ khi nào?

- Tùy. - Hần chẳng muốn nói ra.

Tùy ư? Nghĩa là tùy nàng nghĩ sao? Lẽ nào từ khi nàng mới bảy tuổi? Hẳn thật là khác người. Đến cả tiểu cô nương còn tè dầm cũng không tha.

Nàng hài lòng cười híp cả mắt:

- Chàng còn muốn nữa không?

- ... - Cái yết hầu thật thà của hắn lập tức chạy lên chạy xuống, câu trả lời rất rõ ràng nhưng hắn lại cảm thấy mình thật ảm ức, bị chính kẻ mình nuôi lớn trên chộc, cảm giác này đúng là uất nghẹn. Hắn nhếch môi nói: - Chỉ hôn một mình ta thôi. Nàng nghĩ kỹ đi.

- ... Chàng chê tiếp không trong sạch sao?

- Nói thật, có một chút. - Ánh mắt hắn tối lại, đặt tay lên môi nàng, trong chớp mắt, kề sát vào nàng, hơi thở nóng hổi phả ra, chồn vờn trên sống mũi nàng. Hắn cố ý dừng lại để cho nàng nếm trải cảm giác giầy vò của cái gọi là “hỏa băng lưỡng trọng thiên”[1], bắt đầu quở trách nàng: - Nàng không chỉ khiến người ta coi thường ở điểm ấy, thứ ở trên chân, thứ ở dưới cổ, và cả thứ trong đầu nghĩ cũng đều khiến cho người ta coi thường.

[1] Hỏa băng lưỡng trọng thiên: Có nghĩa là trong một thời gian cực ngắn, phải đồng thời tiếp cận hai loại tình huống hoàn toàn tương phản khiến bản thân không kịp thích nghi.

Nàng nhìn vào đôi môi hắn mà muốn nhào đến nhưng hắn lại cố lùi lại, không để nàng chạm vào. Nàng không cam lòng phản đối:

- Những cô nương kia đều chỉ như vậy thôi, cả đời chẳng có ước mơ, sống như vậy thật không đầy đủ. Ai bảo chàng không thích màu trắng chứ? - Tình yêu đầu của nàng là màu trắng. Điều này không cách nào có thể thay đổi được.

- Màu dễ bẩn, lại khó giặt sạch thì có gì hay ho mà nàng thích chứ?

- Vậy chàng, cái kẻ lúc nào cũng muốn là cha người ta, nghĩ một đằng nói một nẻo, thì có gì hay ho để thiếp thích? - Ngụ ý của câu này: Thích chính là thích, muốn thay đổi cũng chẳng có cách nào. Người ta đã chịu rồi thì cứ vậy mà tiến tới đi.

- Thích ta thật đúng là khó cho nàng. Ngại quá!

- Vẫn ổn mà. Chỉ cần chàng bớt khó chịu đi. Hôm nào cũng đáng yêu như hôm nay thì thiếp sẽ càng thích hơn... Này! Chàng tránh xa thiếp ra là ý gì thế?

- Không muốn cho nàng hôn nữa. - Hắn dùng ngón tay gõ vào trán nàng, đẩy nàng ra xa.

- Vừa khen chàng đáng yêu, chàng lại bắt đầu khó chịu rồi. - Nàng kéo hắn lại, hai tay vòng qua vai hắn, kéo cổ hắn nói: - Lần này để thiếp đi phiên bang nhé. Cha chồng nói, chỉ cần thiếp đi, người sẽ công nhận thiếp là con dâu.

- Không cần ông ấy thừa nhận. Ta thừa nhận là đủ rồi. - Hắn giơ tay gõ gõ vào cái đầu để thể hiện sự khen ngợi.

- Nhưng thiếp cũng muốn có được tình yêu của chàng, là chỗ dựa cho chàng. Thiếp muốn hiếu thuận với chàng mà.

- ... - Hai chữ “Hiếu thuận” nghe thật khó chịu.

- Lập công một lần, dùng được cả đời. Kế hoạch hay đấy chứ.

Hắn suy tư. Nếu thật sự muốn giữ nàng lại bên mình thì hắn không thể không thừa nhận, nàng thật sự cần có một danh phận an toàn bên hắn. Hắn chỉ không yên tâm rốt cuộc ông già đó đang có mưu tính gì. Liệu ông ta có tốt bụng cho nàng cơ hội lập công bằng một nhiệm vụ đơn giản như vậy không?

- Cho dù gặp phải chuyện gì thì nhất định nàng cũng phải quay về. - Hắn muốn nàng hứa với mình.

- Chàng yên tâm. Nơi của những cô gái ngực to thì có gì hay ho khiến thiếp phải lưu luyến chứ? - Nàng vỗ vỗ vai hắn, ưỡn ngực hứa. Hứa xong, nàng trở lại với khuôn mặt và cái miệng của Long Tiểu Hoa, chu môi muốn hôn: - Người ta đã hứa với chàng một chuyện. Chàng cũng nên thỏa mãn người ta một lần đi chứ.
- Chuyện gì? - Hắn nhìn nụ cười nham hiểm của nàng thì lập tức đề cao cảnh giác, chỉ thấy nàng thì thầm bên tai:
- Lão gia, người ta muốn chàng nói một câu... chàng nói cho người ta nghe đi.
- Nói xong, nàng thì thầm bên tai hắn câu đó.
- Nào! Nói cho người ta nghe đi.
- ...
- Chàng đừng im lặng nhìn người ta như thế nữa. Nói đi mà.
- ...
- Người ta muốn nghe.
- ... Nương tử... ta muốn làm.
- Xì! Ha ha ha ha ha! Ôi mẹ ơi, vẻ mặt của chàng buồn cười quá! Đồ ửng lên rồi. Thật thú vị!
- Long Tiểu Hoa! Nàng chép điều răn nhi nữ năm trăm lần cho ta. Thiếu một lần cũng không được đi ngủ.
- ... - Vui quá hóa buồn! Con người này thật sự không biết đùa chút nào. Xì! Phải cẩn thận mới được.

78. Q.2 - Chương 79: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 1

Tại bàn ăn sáng của phủ Huyện Vương, Thập cửu điện hạ ăn vận cao quý đang dùng bữa. Huyện vương phi vẫn còn đang ngái ngủ, đầu óc cứ để đi đâu đó. Bạch Phong Ninh cầm đĩa sảng khoái. Hắn liếc mắt nhìn đại tẩu đang kiệt sức của mình. Quả là không thể không suy nghĩ. Hắn gờ một chân đá đầu gối của đại tẩu.

Long Tiểu Hoa vô tội đã bừng tỉnh. Nàng chớp chớp mắt, ánh mắt mơ màng hỏi:

- Sao lại đá tôi?
- Long Nhi, tốt nhất muội đừng nói với ta là tối qua khi ta đang liêu chết để giữ gìn sự trong sạch ở trong nhà tắm, vì muội mà giữ thân như ngọc thì muội lại đang làm chuyện gì đó có lỗi với ta nhé.
- Tối qua ư? Tôi một muốn chết, làm gì có thời giờ mà băn khoăn nhiều đến thế. - Nàng liếc hắn vẻ coi thường, lại còn không biết sống chết ngáp một cái.

Bạch Phong Ninh hứ một tiếng lạnh lùng:

- Một đến mức không có thời gian nghĩ đến Bạch mỗ sao? Đại tẩu, ác liệt thế sao?
- Đúng là rất ác liệt. Bả vai của tôi, đau đau đau... Huynh có biết chàng ức hiếp tôi thế nào không? - Với bộ mặt khốn khổ, nàng gờ năm ngón tay run rẩy ra trước mặt Bạch Phong Ninh.

Bạch Phong Ninh ngược mắt liếc nhìn bàn tay đó, hắn cảm thấy luồng khí u ám ứ đọng trong lồng ngực mình. Giọng hắn trầm trầm:

- Hứ! Chỉ là năm lần mà thôi. Đại tẩu, có gì phải lạ đâu, xem ra Long huynh cũng chỉ được đến thế thôi. - Nàng còn dám nói với hắn số lần mình bị chà đạp, thực sự coi hắn là loại đàn ông coi chuyện phong độ như thức ăn rồi. Lấy cái chuyện này ra để kích động nam nhân, thật đúng là tự tìm lấy phiền phức!
- Cái gì năm lần? Chàng đâu có tốt với tôi như vậy. - Long Tiểu Hoa đập bàn tố cáo ai đó vô nhân đạo. Người bị tố cáo liếc mắt nhìn nàng rồi lại tiếp tục dùng bữa sáng.

Bạch Phong Ninh ngậy người. Không phải là năm lần ư? Chẳng lẽ là...

- Mười lăm lần sao? - Họ Long kia, hần có cần phải hận nàng đến thế không? Không có phong độ cũng bỏ qua. Hần còn làm đến mười lăm lần sao? Sao vậy? Bây giờ hần định thách thức Bạch Phong Ninh ta một đêm bao nhiêu lần? Xì! Nghĩ rằng nhiều lần là giỏi ư? Điều này có thể coi là tâm lý biến thái thất thường không? Theo luật pháp, tội danh ngược đãi vợ có thể khiến hần thân bại danh liệt đấy.

- Tất cả năm trăm lần. Năm trăm lần đấy. - Long Tiểu Hoa công bố đáp án chính xác khiến Bạch Phong Ninh há hốc miệng, đánh rơi cả đũa xuống đất.

- Long Nhi... Rốt cuộc Long huynh bắt muội làm gì? - Một đêm làm năm trăm lần, kẻ chết chắc chắn không phải đàn bà mà phải là đàn ông. Chắc chắn hần sẽ chẳng dậy nổi để mà dùng bữa sáng...

- Chép điều răn nhi nữ.

- ... Vậy muội còn ngồi đây làm gì? - Năm trăm lần nhiều như vậy. Nàng mau về chép đi. Đúng là nàng cần được quản giáo chặt chẽ một chút. Hần liếc mắt nhìn nàng. Mới sớm ngày ra đã hại hần ăn mất cả ngon rồi. Rốt cuộc Bạch Phong Ninh hần là người như thế nào? Tại sao lại phải lòng một kẻ còn đen tối hơn cả mình, nhất là cái đầu của kẻ đó còn lúc cần trong sáng thì không trong sáng, lúc không cần trong sáng thì lại thuần khiết một cách quá đáng nữa.

Long Tiểu Hoa ngáp một cái, xua xua tay:

- Xong rồi, xong rồi. Ngô quản gia đã chép phần còn lại giúp tôi rồi. Hi hi hi hi! - Lão gia nhà nàng thật đáng ghét! Vừa sợ nàng chép khổ lại vừa lo nàng không được ngủ nhưng vẫn không chịu thu hồi mệnh lệnh đáng sợ của mình. Kể cả là gia pháp thì cũng có thể thu về mà. Ngô quản gia đành phải chịu khổ vậy.

- ... - Bảo đàn ông giúp nàng chép điều răn nhi nữ ư? Nàng ngồi giữa phu quân và gian phu còn thể hiện khí chất hạnh đỏ. Bây giờ thì sao đây? Đôi phu phụ này muốn đo độ vô sỉ so với Bạch Phong Ninh hần ư?

Long Hiểu Ất trầm ngâm đặt đũa xuống. Hần liếc nhìn thúc tẩu hai người nói chuyện, nhắc nhở:

- Mau dùng bữa đi. Ta đã nói hôm nay nàng sẽ cùng ta vào cung gặp Thánh thượng. Vì chuyện này nên ta mới đồng ý để nàng nhờ Ngô quản gia chép hộ. Khi nào về, nàng sẽ phải chép bù.

- Hả? Vẫn phải chép bù sao? - Nàng co rúm người lại, bê bát cháo lên rồi mà không thể nào nuốt nổi.

Bạch Phong Ninh nhìn Long Hiểu Ất. Với hần chuyển đi đến phiên bang của Long Nhi như tên đã lên cung không thể không bắn. Hần không biết Long Hiểu Ất suy nghĩ đến mức nào. Có lẽ hần vẫn nên nhiều chuyện xen vào một câu nhắc nhở. Mười năm trước, mẫu phi của Long Hiểu Ất cũng được gả đến nước láng giềng xa xôi để kết giao hai nước. Chuyển đi lần này không chỉ đơn giản là một tờ hòa ước. Lão Hoàng đế khí số đã tận, chẳng phải bắn khoản điều gì, muốn chơi thế nào sẽ chơi thế đó. Còn bọn họ lại không thể thua. Đặc biệt là không thể để mất Long Tiểu Hoa.

Tuy nói là không thể chống lại thánh chỉ, tuy nói là không được làm ảnh hưởng đến quan hệ hai nước nhưng chiêu này của lão Hoàng đế quá nhanh và kỳ quái khiến hần và Long Hiểu Ất trở tay không kịp. Lão Hoàng đế nhanh tay triệu Long Nhi vào cung đúng lúc Bạch Phong Ninh hần đi nhậm chức còn Long Hiểu Ất thì phải giải quyết việc ở bộ Hộ. Nếu ông ta giả bệnh gọi Long Nhi vào thì chiêu này quá đơn giản. Điều kỳ lạ hơn là... ông ta chọn người đi sứ, là Diệu tiểu vương gia... Sai vị quan đứng đầu bộ Binh đi trước ký hòa ước? Hần chưa từng nghe nói đến điều này. Thánh thượng có thể sai Hữu tướng vừa nhậm chức như hần đi, không nên là Cung Diệu Hoàng...

Mục đích là để giam lỏng bộ Binh, thu lại binh quyền ư?... Có vẻ như không giống lắm. Quân của Diệu vương gia hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa đi ký hòa ước để cùng xuất hành với Diệu vương gia, sắp xếp mọi việc trên đường đi. Hay là Hoàng thượng muốn lấy danh nghĩa ký hòa ước để điều binh khiển tướng? Nếu ông ta không thực sự muốn ký hòa ước thì đã không để tiểu hoàng tôn trung thành mù quáng của mình ra khỏi trung thổ...

Chiêu này của lão Hoàng đế rất giống với...

Bạch Phong Ninh lo lắng liếc nhìn mọi người đã dùng bữa xong, Long Hiểu Ất đang kéo tiểu nữ nhà mình chuẩn bị vào cung. Hắn thở dài tự nói với mình:

- Mong là đừng như mình nghĩ. Nếu không thì... thiên hạ này sẽ đại loạn mất.

Phu thê nhà Huyền vương vào tấn kiến Đường kim Vạn tuế.

Long Hiểu Ất cùng phu nhân nhà mình đứng trước tấm rèm vàng. Hắn nhìn người có thể nhìn tới mà không thể hiểu hết trên long sàng, đang định cúi người quỳ xuống thỉnh an thì lại nghe giọng nói có chút chê cười vọng đến:

- Nếu Thập cửu điện hạ không muốn quỳ thì đừng quỳ để tránh khỏi phải phiền lòng.

Long Tiểu Hoa đang quỳ bị Thánh thượng làm cho giật mình. Nàng nghiêng người nép vào lòng lão gia nhà mình, khó hiểu ngược lên nhìn hắn thì chỉ thấy hắn bậm môi nói:

- Thần tuân chỉ. Thánh thượng nói không cần quỳ, vậy chúng ta đừng quỳ nữa. - Hắn nhẹ nhàng nói với nàng.

Tuân chỉ ư? Đến nàng cũng nghe ra đó là câu khách sáo. Lời nói của Hoàng đế có thể tin được sao? Hoàng đế nói không phải quỳ thì không phải quỳ sao?

Ở bên ngoài, lão gia nói thế nào thì là thế đó, hắn liếc mắt cảnh cáo nàng.

Nữ chủ nhân chỉ có thể im lặng giữ đạo làm vợ. Ở trong khuê phòng thì đừng có hồng áp đặt nàng...

Một tiếng cười vọng ra từ long sàng:

- Thập cửu, nếu Thập cửu điện hạ đã biết tuân chỉ như vậy thì chuyện phu nhân của mình đến phiên thổ, hai người đã bàn bạc đến đâu rồi?

- Thần không có ý kiến gì. Chỉ muốn vì phu nhân của mình mà xin một thứ.

- Ồ! Thập cửu điện hạ hiếm khi xin ta ban thưởng. Thập cửu điện hạ muốn vì phu nhân của mình mà xin thứ gì đây?

Hai cha con xưng hô quân thần. Long Tiểu Hoa nghe mà dựng tóc gáy. Nàng nhìn lão gia nhà mình. Lão gia xin ban thưởng cho nàng ư? Lão gia xin ban thưởng gì vậy? A... lẽ nào giống như trong tiểu thuyết. Lão gia muốn... Đừng mà. Không thể nói những câu như vậy trước mặt Hoàng đế. Chắc chắn là không thể.

- Lão gia, người ta biết lão gia trong sạch là được rồi. Không có tấm biển trinh tiết cũng không sao. - Nàng kéo áo hắn để ngăn hắn lại.

- Ai đang nói với nàng về tấm biển trinh tiết gì đó đấy?

- Hả? Không phải lão gia muốn nói với cha chồng điều đó sao? Nói rằng chỉ cần một mình thiếp là được rồi, xin cha chồng đừng nhân lúc thiếp không có nhà mà ép lão gia vào động phòng cùng người con gái khác sao?

- ...

- Ồ... Chàng đừng dùng ánh mắt “tự tình đa tình” đó nhìn thiếp...

- Thập cửu điện hạ muốn xin trăm tấm biển trinh tiết sao? Được. Nếu ý phu nhân của Thập cửu điện hạ là như vậy thì trăm sẽ ban cho Thập cửu điện hạ một tấm biển. - Giọng chế nhạo từ trong long sàng vọng ra.

- Đa tạ thánh ân. Thần không có hứng thú gì với tấm biển trinh tiết. - Hắn nhấn giọng trả lời.

- Ồ! Vậy Thập cửu điện hạ muốn được ban thưởng gì?

- Nếu Thánh thượng đã phái phu nhân của thần tới phiên thổ thì thần muốn xin nghỉ phép.

- Nghỉ phép ư? - Lần này đến lượt Hoàng đế ngây người. Hoàng đế hỏi tiếp: - Bao lâu?

Hóa ra không phải là cần tấm biển trinh tiết mà là muốn đi chơi.

- Ba ngày.
- Khi nào phu nhân của Thập cửu điện hạ lên đường thì lúc đó điện hạ về triều ư?
- Đúng vậy.
- Nghỉ làm gì?
- ... - Ông già này thật lắm chuyện, một nam một nữ, một vợ một chồng thì còn có thể làm gì? Câu hỏi như vậy mà Hoàng đế cũng hỏi được.
- Lão gia, chúng ta sẽ làm gì? - Long Tiểu Hoa sợ hãi chớp chớp mắt. Đừng bắt nàng chép điều răn nhi nữ ba ngày liền nữa nhé. Nàng sẽ phải chép đến tận lúc lên đường sao? Hu hu...
- Long Hiểu Át chau mày nhìn kẻ đang muốn cự tuyệt mình, nói:
- Cùng phu nhân đi dạo phố, xem kịch, dắt chó đi chợ.
- Hắn chẳng hề để tâm đến thân phận cao quý của mình sao? Nói xong với kẻ bên cạnh, hắn xoay người thông thả bước ra khỏi hoàng cung.
- ... - Hắn học đâu ra cách yêu thương vợ như vậy chứ? Thật giống với một người cha...
- Khả khả... - Tiếng cười vang lên: - Diệu Nhu, lần này thì cháu biết tại sao trẫm lại nói cháu giống Thập cửu thúc rồi chứ?
- Cùng ngang nhiên, ngạo mạn và tùy hứng.
- Cung Diệu Hoàng từ trong bước ra. Hắn nhìn xuống chân mình mà không trả lời, cứ để cho hoàng gia gia hắn nói tiếp.
- Nhìn Thập cửu thúc vừa về kinh với bộ dạng trầm ngâm thật chướng mắt. Lần này thì khá hơn rồi.
- Sao hoàng gia gia lại phái nha đầu đó đi cùng cháu? - Cung Diệu Hoàng không hề cúi người mà trực tiếp nêu ra thắc mắc của mình về thánh chỉ.
- Cháu không vui sao?
- ... - Không phải là không vui. Hắn chỉ cảm thấy có gì đó rất lạ. Mười chín năm sinh ra và lớn lên trong cung đình, hắn chỉ cảm thấy không có chuyện tốt đến mức bánh từ trên trời rơi xuống, nên hắn không thể nào yên tâm được.
- Thập cửu thẩm của cháu là người rất thú vị. Có điều rất dễ gây họa. Cháu có thể thay Thập cửu thúc chăm sóc Thập cửu thẩm. Trẫm còn định ban thưởng cho Thập cửu thẩm của cháu nữa đấy. - Giọng nói đó dừng lại rồi tiếp tục: - Diệu Nhi, trong chuyến đi phiên bang lần này, nếu cháu gặp người xưa thì thay ta hỏi thăm một tiếng nhé.
- Cung Diệu Hoàng biết rõ, người này chắc chắn là Huyền phi, chị gái của mẫu thân hắn, mẫu thân của Thập cửu hoàng thúc, vị nương nương mười năm trước đã bị gả đến phiên thổ xa xôi. Hắn khéo léo né tránh quan hệ với phi tử đó, chỉ nói:
- Hoàng gia gia muốn hỏi gì ạ?
- ... Thôi vậy. Chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua đi.
- ...
- Nếu cháu gặp người ta thì đừng quên nhờ người ta nấu ột bát mì để ăn. Nếu có thể, cháu viết một phong thư về nói cho hoàng gia gia biết mùi vị của nó thế nào.
- Mì ư? Ở phiên thổ có mì sao?
- ... Ha ha! Quả thật là hoàng gia gia già mất rồi. Trẫm chỉ nhớ mùi vị năm đó. Thôi vậy. Thôi vậy. Cháu lui ra đi.
- ... Dạ.

79. Q.2 - Chương 80: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 2

Người xưa nói rất đúng. Xà trên không thẳng, xà dưới sẽ nghiêng.

Vậy xin hỏi khi xà dưới không thẳng thì sao?

Câu trả lời là xà trên không thể không nghiêng rồi.

Mặc dù Ngô quân gia luôn không hiểu rõ hai vị chủ nhân của phủ Huyền vương, rốt cuộc ai trên ai dưới, ai mạnh ai yếu, là nữ chủ nhân sợ chồng hay là lão gia nể vợ nhưng Thập cửu điện hạ lạnh lùng bá đạo bỗng biến thành bộ dạng hiền lành dặt dẹo cùng nữ chủ nhân đi dạo phố thì đúng là không bình thường chút nào.

Xét về mặt hành vi mà nói thì đúng là có phần hơi hèn nhát, nhưng ai có tiền trong tay thì người đó là đại gia. Nắm quyền quản lý kinh tế trong nhà là chuyện vô cùng quan trọng. Cứ nhìn phái đoàn của Huyền vương gia khắc rõ. Nữ chủ nhân muốn mua gì thì không thể không nở nụ cười, đến bên phu quân hỏi ý kiến.

Lúc đó thì “trượng phu” tương đương với “chi tiền”[1] .

[1] Trượng phu là cách gọi người đàn ông, người chồng thời xưa, âm đọc tiếng Trung là “zhàngfū”, khi đọc ngược lại sẽ thành “fū zhàng”, có nghĩa là thanh toán, chi tiền.

Nhưng nhìn hai chủ nhân mua đồ thì không thể không buồn phiền. Lão gia nhà hần thật chẳng hiểu tâm lý nữ nhân gì cả. Đám đàn bà, cứ đi xa là chắc chắn sẽ muốn mua mấy bộ đồ mới, chọn chút đồ trang sức nhưng lão gia nhà hần lại ra lệnh cho hần đánh xe đến thẳng Hạnh Lâm đường để bốc một đồng thuốc lớn, nào là thuốc trị thương, thuốc cầm máu, thuốc phong hàn, thuốc ho, thuốc đau bụng... và toàn bộ những gì mà lão gia có thể nghĩ ra.

Nữ chủ nhân giận dỗi đứng trước cửa Hạnh Lâm đường nhìn phu quân trả tiền vui vẻ và thoải mái nhưng lại chẳng hề thấy hài lòng chút nào. Nàng chỉ thấy giận người đang trả tiền kia thôi.

Người bị nhìn chằm chằm hoàn toàn không nhận ra việc mình làm chẳng có chút lãng mạn nào. Hần ngoái đầu lại nhìn phu nhân thì bỗng nhớ ra điều gì đó, lập tức quay người nói với ông chủ hiệu thuốc:

- Bốc cho ta mấy thang điều kinh bổ huyết nữa.

- Xì! Lão gia chỉ cần cho thiếp chút tình ý là được rồi.

Tình ý ư? Thứ ấy liệu có thể điều hòa kinh nguyệt không? Rốt cuộc là hàng tháng ai trắng bệch mặt ra, ai ôm bụng lặn lội gào ầm ĩ. Kiếp sau đừng làm phận nữ nhi nữa nhé.

Cuối cùng, bước ra được khỏi tiệm thuốc thì Long Tiểu Hoa cũng mất hết thể diện.

Thế này mà gọi là hèn hò sao, chẳng được ôm hôn, chẳng được ăn, chẳng được chơi, chỉ có “cha” dẫn “con gái” đi mua thuốc. Nàng có thể hiểu được tâm lý người cha của hần. Lần đầu tiên tiểu nữ nhân xa nhà nên hần không thể không lo lắng, nhưng hần chẳng hiểu tâm lý một cô nương như nàng gì cả. Thời khắc ly biệt lãng mạn này mà hần không ôm lấy nàng nói những điều ngọt ngào, lại còn chạy ra ngoài mua thuốc điều hòa kinh nguyệt gì đó. Xì!

- Lão gia nói lát nữa sẽ về dẫn thiếp đi gặp một người. Người đó là ai vậy? - Lát nữa lại còn có thêm một kẻ xuất hiện phá vỡ giây phút ngọt ngào của vợ chồng họ nữa chứ. Nàng chỉ có thể hậm hực mà thôi.

Hần cười thần bí, gơ tay kéo đầu nàng, nhìn đôi tai lạnh đỏ của nàng:

- Lát nữa nàng sẽ biết. Trời lạnh lắm! Để ta đưa nàng đi mua mũ.

- Hả? Thiếp không muốn đội mũ xanh[2] đâu. Khi thiếp đi xa, lão gia đã nói lão gia sẽ giữ mình như ngọc, ăn chay niệm Phật, không đi linh tinh.

[2] Ở Trung Quốc, đội mũ xanh có nghĩa như bị cấm sừng.

- ... - Hần nói những câu vớ vẩn đó bao giờ. Nàng thật là biết thừa nước đục thả câu.

Cung Diệu Hoàng từ trên lưng con ngựa yêu Tuyết Câu nhảy xuống. Hấn vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của nó rồi liếc nhìn Nguyệt Cư tửu lâu, nhớ đến lời người hầu bẩm báo rằng Huyền vương gia mời hấn đi ăn. Xì! Vị thúc thúc này tìm hấn có chuyện gì vậy? Hấn cần gì phải đi chứ?

Hấn chau mày, bực mình:

- Tiểu vương không đi.
- Tiểu vương gia, không đi không được đâu ạ.
- Sao lại không được. Tiểu vương nói không đi là không đi. Huyền vương dẫn nương tử, dắt chó cưng đi dạo phố. Hấn nghĩ tiểu vương nhàn rồi lắm sao?
- Nhưng Huyền vương gia đã sai người chuyển lời. Nếu Tiểu vương gia không muốn đi thì người cũng nên nghĩ đến chuyện mình cần nhờ Huyền vương gia trước đã ạ.
- ... - Hấn phải nhờ gì thúc thúc? Sao hấn không nhớ là mình đã ngốc nghếch chạy đến bàn với thúc thúc chuyện nhường vợ ỉnh nhỉ? Hấn phải suy nghĩ gì nữa? Thúc thúc còn ngốc nghếch hơn hấn ấy chứ. Điều tối kỵ của đàn ông chẳng phải là nổi đau bị cướp mất vợ sao?

Nghĩ nhiều vô ích, hấn một chân đá tung cánh cửa một gian phòng của Nguyệt Cư tửu lâu thì thấy một cái đầu đội chiếc mũ xấu xí quay mặt lại nhìn mình. Chiếc mũ đó thật sự rất xấu, rất buồn cười, được đan bằng những sợi len trắng xám xen kẽ, lại còn có hai cái tai cún dựng lên, bên cái tai cún còn thêu một bông hoa hạnh, ầm thì có ầm nhưng chẳng có một chút thẩm mỹ nào cả. Nó thật sự phù hợp với bộ mặt đang chán nản của Long Tiểu Hoa. Hấn nhất thời không nhịn được cười.

- Tiểu vương buồn cười chết mất. Cô tìm đâu ra cái mũ như vậy thế? Cô định đội cái mũ này cùng tiểu vương đến phiên bang sao?
- Lão gia nhìn đi, đến cả hấn cũng cười thiếp. Thiếp không đội cái mũ này đến phiên bang đâu. Lão gia làm thiếp mất hết thể diện của phu nhân cao quý trung thổ rồi. Xấu chết đi được. Sao lão gia lại làm cho thiếp trở nên xấu xí như vậy chứ? Á á á!

Long lão gia đặt chén trà xuống, nhú mày liếc nhìn chiếc mũ mình tự tay chọn và có vẻ rất hài lòng:

- Nàng đội như vậy đi ta sẽ yên tâm hơn. Điệt nhi, đừng đứng ở cửa mà cười mãi như vậy. Vào ngồi xuống đi.

Cung Diệu Hoàng nghe tiếng Long Hiểu Át thì cố nhịn cười nhưng càng cố thì càng không tài nào nhịn được. Mất hấn không rời kể đội chiếc mũ hạnh đỏ. Hấn ngồi xuống ghế, lên tiếng:

- Thúc thúc nói thẳng đi. Thúc thúc dành cho tiểu vương thứ gì? Muốn tiểu vương làm việc gì?

Long Hiểu Át nhìn hấn rồi lại nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đang hậm hực với chiếc mũ hạnh đỏ:

- Trong chuyến đi phiên bang lần này, hãy giúp ta chăm sóc Thập cửu thẩm của ngươi.
- Ồ! Thúc thúc yên tâm giao cô ấy cho tiểu vương sao?
- Chỉ cần giúp ta giữ cái đầu của nàng ấy là được. Những chuyện khác không cần phiền đến ngươi. - Trông chừng nàng ở khoảng cách ngoài một mét là tốt nhất.
- Thúc thúc dựa vào cái gì mà cho rằng tiểu vương sẽ nhận lời thúc thúc? - Quan hệ giữa họ không tốt đến mức có thể nhờ chăm sóc vợ con giúp. Mỗi lần đối đầu, không phải Tiểu vương gia hấn đều muốn lấy đầu thúc thúc của mình sao?

Long Hiểu Át đã có chuẩn bị từ trước, hấn nhếch môi:

- Nếu ngươi đồng ý thì ta sẽ giúp ngươi chuyện tìm giống trước đây.

Câu nói này liền bị cái đầu đầy tà đạo của Long Tiểu Hoa nghĩ linh tinh.

- Tìm... tìm giống ư? - Á á á! Rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ đen tối gì thế? Không phải là hai người đều rất ghét nhau sao? Sao lại đến mức giúp đỡ nhau? Không... Không thể nào. Lão gia là của mình nàng thôi. Đầu thể chia sẻ cho người khác. Cho dù đối phương có là cháu trai bên chồng cũng không được.

- Trước đây tiểu vương hỏi thúc thúc cho giống thì thúc thúc không chịu. Bây giờ lại vì cô ấy mà rộng rãi thế sao? - Cung Diệu Hoàng hừ một tiếng nhớ lại chuyện cũ. Tiểu vương gia hần hiem khi thấy được thứ giống quý như vậy. Kết quả lại bị kẻ keo kiệt từ chối. Nghĩ đến là thấy tức.

Á á á! Đây là hai kẻ hạ lưu thế nào vậy? Họ còn nói những chuyện đó trước mặt một cô nương như nàng. Thật đúng là bỉ ổi vô liêm sỉ. Xấu hổ cũng vô ích. Chuyện biến thái không thể cứ thế tiếp tục được.

- Tôi không cho phép! - Nàng đội chiếc mũ cún con chống nạnh đứng vào giữa hai người: - Sao hai người có thể làm những chuyện tìm giống gì đó sau lưng tôi? Hai người có cho đi mượn lại cũng chẳng ích gì đâu. Hai người cho rằng đàn ông có thể sinh con sao? Hai người nghĩ rằng có thể tùy tiện bắt chước như trong tiểu thuyết cảm chác?

- Đàn ông sinh con cái gì? Tuyết Cầu của ta là ngựa cái mà. - Cung Diệu Hoàng trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng là cái đầu bả đậu đó chỉ toàn những ý nghĩa đen tối mà.

Long Hiểu Át phần nào đoán được suy nghĩ của ai đó. Hần nở nụ cười cảnh cáo ai đó im miệng ngay, phải giữ chút đức hạnh chút. Không được bắt chước tiểu thuyết cảm ư? Ai cũng có thể nói câu này, chỉ mình Long Tiểu Hoa nàng là không đủ tư cách nói thôi. Chẳng phải nàng cũng từng muốn tìm bạch mã hoàng tử gì đó sao? Còn dám chống nạnh giáo huấn người khác nữa chứ.

Nhưng Long Tiểu Hoa hoàn toàn không để ý đến nụ cười cảnh cáo của lão gia nhà mình mà vẫn không biết sống chết lên tiếng:

- Vương gia muốn lão gia nhà tôi cùng con Tuyết Cầu của Vương gia....

Hai chữ cuối chưa kịp thốt ra, nàng đã bị phu quân nhà mình trực tiếp “diệt khẩu”.

- Ta cho người mượn Bôn Tiêu để phối giống. Người giúp Thập cử thúc chăm sóc tốt cho cái đầu của Thập cử thắm. Quyết định như vậy đi. - Huyền vương gia tỏ vẻ quý tộc một tay che cả bầu trời, chuyên quyền bá đạo, lấy danh nghĩa chủ nhân để quyết định cuộc sống của con vật mình vẫn cười, đem nó ượn để nó có thể hoàn thành sứ mệnh “chạy suốt đêm”.

Cung Diệu Hoàng ngẫm nghĩ, cảnh giác hơn sau khi nghe Long Hiểu Át nói, chỉ nhìn phu quân của Long Tiểu Hoa. Hần không hề vui vẻ nhận lời chuyện bản thân đã muốn từ lâu, ngón tay hần gõ nhẹ vào mặt bàn, im lặng một lúc, cuối cùng mới mở nụ cười nham hiểm:

- Được. Đợi tiểu vương quay về rồi sẽ cho Bôn Tiêu phối giống với Tuyết Cầu. Nhưng ngựa con là của tiểu vương đấy.

- Được. - Dù sao loại tạp giao đen trắng cũng không phải là thứ lão gia hần muốn.

Thấy Long Hiểu Át đồng ý dứt khoát như vậy. Cung Diệu Hoàng giơ tay ra véo cằm Long Tiểu Hoa, bắt chấp tiểu thắm thắm đang ngồi trong lòng thúc thúc nhà mình mà trêu chọc:

- Chăm sóc cô ấy ư? Không thành vấn đề. Chỉ là... Thập cử thúc cũng nên chuẩn bị tâm lý. Khi cô đơn, đàn bà rất dễ thay lòng. Nếu tiểu vương chăm sóc cô ấy mà cô ấy lại muốn nhào vào lòng tiểu vương thì tiểu vương không biết phải làm sao đâu.

- Người yên tâm, ngoài con ngựa ngu ngốc đó của người, người chẳng còn thứ gì khác khiến nha đầu này thích đâu. - Muốn chơi trò khích tướng với hần sao? Tên tiểu quỷ thói tha, người chưa đủ tư cách. Long Hiểu Át cười khẩy. Nếu không phải vì thời cuộc bức bách thì hần sẽ không chịu để Bôn Tiêu giao phối với con ngựa trắng ngốc nghếch đó đâu. Nếu sinh ra con ngựa đen không ra đen, trắng không ra trắng thì cũng mặc kệ. Ngộ nhớ lại nhảy ra một con ngựa trắng thì chẳng phải sẽ có thêm một con vật ngựa mất hần sao?

- Thúc thúc biết tiểu vương không phải là mẫu người nha đầu này thích ư? Lâu ngày sinh tình. Thúc thúc chưa từng nghe câu đó sao?

- Nghe rồi. Nhưng chiêu này lại không linh nghiệm đối với một kẻ ngốc và một kẻ lòng lang dạ sói. - Nói chuyện lâu ngày sinh tình với hần ư? Nếu sợ hai kẻ này lâu ngày sinh tình thì hần đã chẳng thềm ngồi đây phí lời nhờ vả. Nếu không làm tốt, Cung Diệu Hoàng có khi còn bị nàng thách cho làm anh họ ấy chứ, đâu đến lượt tiểu tử hần nghĩ đến thăm thăm nhà mình.

Long Tiểu Hoa khốn khổ đứng ở giữa, chỉ cảm thấy bàn tay giữ cầm mình càng lúc càng siết chặt, khiến nàng không nói được lời nào, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn.

- Hừ! Ngày rộng tháng dài, trên đường đi, nhất định tiểu vương sẽ chăm sóc tốt cho nha đầu này. Đợi tiểu vương quay về thành Lâm Dương, chưa biết chừng cả nường tử lẫn ngựa của hoàng thúc sẽ đều có chủ mới.
- Chưa biết chừng còn có nhiều thứ khác đổi chủ. Chẳng hạn như sự ân sủng của Thánh thượng.

Cung Diệu Hoàng nói xong vén vạt áo đứng dậy, đi thẳng ra cửa, sau đó xuống lầu trèo lên con ngựa Tuyết Cầu. Hắn ngẩng đầu nhìn lên gian phòng sáng ánh đèn đỏ:

- Lần này còn công bằng một chút. Đợi tiểu vương lấy được hòa ước, tiểu vương sẽ không làm cái bóng của người khác nữa.

80. Q.2 - Chương 81: Trước Khi Lên Đường Đi Ký Hòa Ước Với Phiên Thổ - Phần 3

Long Tiểu Hoa rất cảm động. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình có thể đánh bại con Bôn Tiêu mà hai người đang cười, thuận lợi chiếm vị trí quan trọng trong lòng phu quân. Nhưng cảm động thì cảm động, câu đầu tiên khi nàng khôi phục lại khả năng nói thì vẫn rất khó chịu:

- Lão gia, Bôn Tiêu có chịu “tiếp khách” không?

Long Hiểu Ất thuận thế tỳ cầm lên vai nàng. Nàng quay lưng lại nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng lúc này nhưng hắn biết đó không phải vẻ mặt khiến người ta dễ chịu:

- Nó biết vâng lời hơn nàng rất nhiều. - Nó sẽ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, kể cả việc giao phối với ngựa cái.

- Lão gia, điều này chẳng phải chứng tỏ rằng lão gia thích thiếp hơn Bôn Tiêu sao? - Thực ra nàng rất ghen với con ngựa đen đó. Mỗi lần đi cùng con ngựa đó, lão gia nhà nàng chỉ chú ý đến nó. Dù nó chỉ là một con súc sinh nhưng nàng cũng vẫn ghen với nó.

- ... - Đây là câu hỏi ngu ngốc gì thế? Hắn trừng mắt nhìn nàng, không biết phải nói sao.

- Hì hì hì hì hì hì!

- Sao nàng lại cười điệu cười gian tà đó?

- Lẽ nào lão gia không cảm thấy tình cảm của chúng ta đang thăng hoa? Địa vị của thiếp cũng được nâng cao lên rồi. - Lão gia nhà nàng im lặng. Vì tìm người chăm sóc cho nàng mà hắn phải để Bôn Tiêu ra ngoài “tiếp khách”. Đánh bại Bôn Tiêu, nàng thật sự rất vui mừng.

- ... Địa vị của nàng đã đủ cao rồi, vẫn muốn cao đến mức nào mới hài lòng đây? - Đâm thủng bầu trời của hắn, nàng mới chịu buông tay sao?

- Đến khi nào thiếp thắng người đã tặng lão gia bàn tính hạt vuông đó. Thiếp sẽ nghỉ ngơi rồi tiếp tục. - Nàng lôi kẻ địch giả tưởng của mình ra làm ví dụ.

Mắt hắn tối sầm lại, cúi xuống nhìn bàn tính hạt vuông ngọc xanh chưa từng rời xa mình, bỗng hắn nhủ mày, kéo nàng vào lòng, im lặng.

- Lão gia, Bôn Tiêu có thể “tiếp khách”. Vậy lão gia đừng chần chừ nữa. Chúng ta làm trước nhé.

- ... Long Tiểu Hoa! Nàng lại ngứa ngáy chân tay rồi phải không?

- Lão gia ấy. Thật không hiểu rốt cuộc lão gia đang nhắm nhin điều gì. Rõ ràng cổ kìm nén rất khổ sở mà.

- Nàng nghĩ xem, ai đã hại ta như thế? - Còn không phải kết quả do nàng gây ra sao? Phản ứng của hắn là hoàn toàn bình thường, được chưa? Dù hắn luôn chăm sóc nàng như một người cha thì hắn vẫn là đàn ông. Hắn đang phải vật lộn với bản thân bên bờ lý trí. Nghĩ đến đây, hắn nhất định phải dặn dò tiểu nữ bảo bối một câu trước khi đi xa: - Đi ra ngoài, nhớ giữ khoảng cách nam nữ. Hãy coi tất cả đàn ông đều nguy hiểm, không được nói chuyện nhiều, có thể cách xa bao nhiêu thì cách xa bấy nhiêu.

- Hả? Vậy còn Tiểu vương gia thì sao?

- Đó là cầm thú trong các loại cầm thú. Tuyệt đối không được đụng đến hắn. Đừng có thử bảo hổ lột da[1] .

[1] Ý câu này là chớ hy vọng đối phương sẽ đồng ý việc gì, nếu điều ấy có thể gây hại trực tiếp tới lợi ích, sự sống còn của đối phương.

Tiểu cầm thú trong lòng hắn đang coi những lời dăn dò của hắn như gió thoảng qua tai. Thổi qua là qua. Để ngăn lời dăn dò mãi không thôi của hắn, nàng dứt khoát quay người lại, không biết nàng học ở đâu ra tư thế lãng mạn, giơ hai tay lên vòng quanh cổ hắn khịt khịt mũi:

- Vậy khi nào thì chàng làm cầm thú một chút?

- ... - Bây giờ vẫn chưa đủ cầm thú sao? Để mặc nàng đeo lấy cổ mình, chơi trò phong tình với mình. Đạo này nàng càng ngày càng không biết vâng lời: - Phu nhân!

- Hả? - Sao bỗng nhiên hắn lại cười nụ cười mê hồn như vậy, còn đáng yêu gọi nàng là phu nhân nữa?

- Về nhà nhớ chép nốt điều răn nhi nữ nhé. Ta sẽ ở bên phu nhân trông phu nhân chép phạt đến khi đi phiên bang thì thôi. - Dù sao hắn cũng xin nghỉ rồi mà. Có thời gian thì phải giày vò nàng chút.

- ...

- Còn nữa, ta đã bỏ hết mấy cuốn tiểu thuyết vớ vẩn mà nàng lén nhét vào trong hành lý ra rồi. - Đáng lẽ hắn định mắt nhắm mắt mở để nàng mang đi đọc trên đường cho đỡ buồn. Nhưng xem ra dung túng quả nhiên là một quyết định sai lầm. Để nàng vui quá thì nàng sẽ quên mất mình cần phải quay về sớm.

- ...

- Còn ôm cổ ta làm gì? Muốn làm lạp xưởng sao?

- Híc...

- Muốn dụ dỗ ta cũng vô ích. Bỏ tay xuống đi!

- ...

Mùa đông năm Thịnh Lịch thứ năm mươi lăm, Diệu vương gia thống lĩnh quân đội Diệu vương khởi hành từ kinh thành Lâm Dương đến phiên bang ký hòa ước giữa hai nước.

Đoàn ngựa phía trước, binh sĩ phía sau, ở giữa là mấy chiếc xe ngựa lọng tròn cao ngất. Có điều, rất kỳ lạ là trong đó có một chiếc xe ngựa cứ luôn phát ra những tiếng động ầm ỉ. Mấy thư sinh tú tài chen trước đám đông đang vây xem, liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn chằm chằm về phía chiếc xe ngựa có lọng màu xanh đó và người có ánh nhìn thờ ơ đang cười trên con hắc mã đi bên cạnh.

Đoàn xe tiếp tục tiến về phía trước. Người đàn ông đó kéo dây cương ngựa, dừng trước cổng thành rồi bước xuống. Từ trong chiếc xe ngựa có lọng cao đó thò ra một đôi tay không phải của khuê nữ đài các. Đôi tay này nắm lấy vật áo triều phục của người đàn ông.

- Đó là vương tôn công tử nhà nào vậy? Người này có vẻ giống với Diệu vương gia đấy.

- Người giống với Tiểu vương gia mà lại khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nếu là con trai Thánh thượng thì chỉ có Thập cửu điện hạ danh tiếng lẫy lừng thôi. Quả không hổ là con trai Huyền phi có sắc đẹp nổi tiếng chốn hậu cung năm đó. Lông mày tuyệt đẹp, tư thế thanh cao, may mà là đàn ông, nếu không thì lại có thêm một hồng nhan khuynh đảo.

- Đúng đúng đúng. Nghe nói Thánh thượng cố ý gây khó dễ cho Thập cửu điện hạ. Thánh thượng đã sai vị thê tử chưa được sắc phong của Thập cửu điện hạ đến phiên bang.

- Chẳng phải Thập cửu điện hạ đã tùy tiện lấy một cô nương thôn quê làm vợ trong thời gian lưu lạc chốn dân gian sao? Sai một nha đầu chẳng có chút kiến thức gì như thế đến phiên bang mà không gây nên tai họa chiến tranh mới là lạ.

- Tôi nghĩ chắc Thập cử điện hạ muốn sai phu nhân mình đi để giám sát Diêu vương gia ký hòa ước. Nếu Diêu vương gia có tư lợi gì với quân vương phiên quốc thì khi trở về kinh thành sẽ chẳng thể nắm giữ quyền hành, một tay che cả bầu trời được nữa.

- Không phải Thánh thượng đã hạ chỉ cho Huyền vương gia tạm thời làm giám quốc rồi sao?

- Haizzz! Thánh thượng đang bị bệnh. Ý chỉ đưa ra đều do người khác viết, ai mà biết được đó có phải là ý chỉ của Thánh thượng hay không? Những chuyện trong hậu cung đều thật thật giả giả. Tôi thật không hiểu Thập cử điện hạ này có tài cán gì nữa? Mười năm trước thì làm thâm huyệt quốc khố. Bây giờ lại làm những chuyện có lỗi với Thánh thượng. Kỳ thi ân khoa vẫn chưa mở mà đã có người đi cửa sau rồi. Không phải thiếu chủ nhà họ Bạch đã một bước lên mây xanh sao?

©STENT

Người đàn ông cười con hắc mã ghì cương ngựa, cúi người, đoàn người ngựa tiếp tục đi về phía trước. Hắc mã nâng dây cương, nhanh chóng chuyển hướng, vó ngựa nhẹ nhàng đạp trên con đường đá nhỏ. Hắc mã cố ý dừng trước mặt mấy thư sinh đó, nhìn họ, đôi mắt xám lạnh lùng của hắc mã khiến mấy thư sinh đó vừa nhìn thấy vội rạp đầu xuống. Khi họ ngẩng lên thì chỉ thấy vó ngựa để lại làn cát bụi mù mịt.

- Nguy rồi. Lần này thì thê thảm rồi. Chúng ta đã đắc tội với người phụ trách kỳ thi ân khoa năm nay.

- Hừ! Có loại người như hắc mã ở triều đình thì ta cũng chẳng muốn vào triều.

- Huynh đừng nói linh tinh nữa. Bây giờ Thập cử điện hạ là người có khả năng lên ngôi kế vị cao nhất. Nếu Thập cử điện hạ làm hoàng đế thì huynh còn giữ được cái đầu này sao?

- Loại người như hắc mã làm hoàng đế thì chúng ta sẽ đợi phiên bang đánh đến. Hừ! Dù sao, năm nay ta cũng không tham gia khoa thi nữa. Đợi Tiểu vương gia về triều, ta tận trung báo quốc cũng không muộn.

Đoàn người ngựa càng đi càng xa dần, Long Tiểu Hoa ôm ba bông hoa quý cuộn tròn trong xe ngựa của mình. Bắt đầu khởi hành, nàng đã hồi hận về lời nói mạnh mẽ của mình. Nàng nghĩ sự việc hết sức đơn giản, ký được hòa ước thì nàng sẽ lập công lập nghiệp. Kết quả, nàng vừa mới bước chân ra khỏi cửa thì đã muốn quay về tổ ấm của mình rồi.

- Nếu hồi hận thì xuống đi. Chúng ta không đi nữa. - Nàng nhớ lại phu quân đã nói với nàng như vậy khi nàng bịn rịn nắm chặt gấu áo triều phục của người ta. Trước khi ra khỏi cửa người ta đã tự tay đội chiếc mũ chó cún cho nàng và nói rất điềm đạm. - Dù sao, ta cũng không muốn nàng đi. Xuống đi. Chúng ta quay về phủ.

Chuyện quốc gia đại sự không thể đem so với chuyện vợ chồng như thế. Nếu lúc đó nàng nhảy xuống, leo lên Bôn Tiêu về phủ thì danh tiếng của lão gia nhà nàng chẳng phải sẽ càng tệ hại hơn sao? Họ sẽ lại nói hắc mã nghe vợ mất nước, bại hoại triều cương. Chẳng ai buồn để tâm trong lòng hắc mã nghĩ thế nào. Chẳng ai cảm giác được nỗi khổ không nở rời xa của hắc mã. Vì hắc mã là Thập cử điện hạ nên mỗi việc hắc mã làm đều bị người ta hiểu theo một nghĩa khác.

- Chàng đừng cứng chiều thiếp nữa. Chàng mau về phủ còn tốt hơn là lo cho thiếp đấy. Nếu cứ thế này thì đến năm nào, tháng nào thiếp mới có thể động phòng với chàng đây? Chàng yên tâm. Thiếp dẫn theo ba bông hoa quý cùng đi, ai dám ức hiếp thiếp, thiếp sẽ đóng cửa thả chó ra. Chàng đừng sợ.

Nàng cười khi khi thu mình trong xe ngựa. Trên đường đến phiên bang, nàng còn giấu trong xe mấy cuốn tiểu thuyết. Chiếc xe ngựa lắc lư khiến cho gói hành lý cứng cứng rơi xuống trúng đầu nàng khiến nàng la lên oai oái.

- Chết tiệt, ai xếp đá vào trong xe ngựa của tôi thế?

Nàng tiện tay mở gói nhỏ đó ra:

- Gì thế này? Sao bọc đến năm sáu lượt giấy vậy?

Nàng mở lớp giấy bọc cuối cùng ra thì thấy một khối ngọc thạch hình lập phương to hơn cả hai bàn tay của mình hiện ra. Khối ngọc thạch có những đường vân ngọc màu xanh tự nhiên. Nàng lật qua lật lại thì chỉ

thấy những đường chạm khắc trên nó thật tinh xảo. Nàng xem một cách tỉ mỉ, cuối cùng nhìn thấy phía dưới là mặt ấn chương, liền sững sờ buông vật trên tay ra như bị kim châm...

Mẹ ơi...

Đây chẳng phải là... ngọc ấn trong truyền thuyết sao?

Cha chồng hoàng đế đang đùa với nàng ư? Tại sao người lại bỏ thứ này vào xe ngựa của nàng chứ?

- Thiếu chủ, đúng như thiếu chủ dự liệu, không thấy ngọc ấn đâu cả. - Bạch Vô Ưu mặc bộ đồ đen đứng bên cạnh Bạch Phong Ninh mặc bộ triều phục có chút lo lắng. Hắn nhanh chóng lẩn vào bóng tối. Trong hoàng cung này, không khoa trương quá sẽ tốt hơn.

- Quả nhiên ta vẫn chậm hơn lão hoàng đế đó một bước.

- Có cần thuộc hạ đuổi theo bây giờ không?

- Đuổi theo ư? Đừng, đánh rắn động cỏ sẽ làm hỏng việc. Bây giờ chỉ cần tương kế tựu kế là được. Ta chỉ không hiểu rút cuộc ông ta có mục đích gì? Nếu ông ta muốn truyền ngôi cho Cung Diệu Hoàng thì phải đợi hắc kỵ được hòa ước quay về triều luận công ban thưởng. Đằng này, ông ta lại lén nhét ngọc ấn cho hắc kỵ. Ông ta sợ Hiếu Ất tạo phản đến thế sao?

- Trong tay Huyền vương gia có ba nghìn cấm quân mạnh hơn đội quân tảo mạt của Diệu vương gia rất nhiều. Ở kinh thành, Huyền vương gia sẽ càng có khả năng chiến thắng hơn.

- Chỉ e là lão hoàng đế đó vốn không muốn truyền ngôi cho Cung Diệu Hoàng. Đáng ghét! Rốt cuộc là lão hồ ly này đang nghĩ gì vậy?

- Có cần báo cho Huyền vương gia biết không ạ?

- Đừng. Cứ giấu huynh ấy đã. Nếu huynh ấy biết chắc chắn sẽ hành động ngay. Với tính cách của huynh ấy, ta chỉ e lão Hoàng đế sẽ đi nước cờ nguy hiểm, ép huynh ấy mưu phản.

- Vâng.

- Bây giờ người mau đến bên Long Nhi thay ta bảo vệ cho cô ấy. Hai cha con đánh nhau, ta chắc chắn không gặp tổn thất, chỉ lo cho cô ấy thôi.

- ... Có cần nhờ phu nhân giúp thiếu chủ giữ người lại không ạ?

- À! Nói với phu nhân, nếu muốn sau này còn có cảm hứng viết tiểu thuyết, thì hãy thay ta giữ người lại.

81. Q.2 - Chương 82: Đoạt Cô Nương Khi Diệu Nhảy Bắt Đầu

Thành Tân Bình - thành đô phiên thổ chỉ cách biên giới chưa đến nửa ngày đường. Quân vương phiên quốc chấp chính hiện nay đăng cơ từ lúc còn trẻ đã dời đô đến đây. Rất ít quân vương dám dời thành đô của mình đến sát biên giới như vậy. Có người nói ông ta có dã tâm muốn chiếm trung nguyên từ lâu, có người nói quân vương nước này chỉ muốn nhân lúc đăng cơ thể hiện binh cường tướng mạnh của phiên quốc, cũng có người nói chẳng qua là ông ngưỡng mộ văn hóa trung nguyên, muốn những người du mục nước mình tiếp nhận thêm văn hóa trung nguyên nên mới dời thành đô đến đây.

Từ thành Lâm Dương đến thành Tân Bình đi mất hơn nửa tháng. Để tỏ rõ thành ý hòa bình, phần lớn quân của Diệu vương sẽ ở lại thành Đồng Khê sát biên giới hai nước. Hắn chỉ dẫn khoảng năm trăm người tiến vào thành đô của phiên quốc.

Thành Tân Bình mở rộng cánh cổng chào đón đoàn quân hòa ước của Diệu tiểu vương gia. Dàn nhạc cung đình của phiên thổ tấu lên những bản nhạc du dương, các cô nương lắc lư trong điệu múa vây quanh đoàn người ngựa. Dân chúng hai bên đường hành lễ quỳ xuống cúi chào như gặp quý tộc ở thành Lâm Dương. Các cung nữ đều biết ca hát nhảy múa, đến cả những cô bé đi còn chưa vững cũng có thể lắc lư xoay vài vòng.

- Đây là quốc gia địa ngục gì thế này?

Long Tiểu Hoa nhào người trong xe ngựa nhìn qua tấm rèm cửa, thốt ra câu nói nào nề. Rất nhiều cô nương có bộ ngực lớn đứng đầy trên phố. Họ có thể khiến đàn ông hoa mắt chóng mặt. Những cái cổ lác lư khiến người khác chao đảo. Loáng một cái bên cạnh họ lại là những người đàn ông khác. Đất nước này không phải theo những điều răn nhi nữ sao? Đây là nơi phu quân của nàng thường đến ư? Đúng là một đất nước khó hiểu. Thảo nào đất nước này lại có thể sinh ra một người đàn bà như Tiểu Như Ý. Ôi! Nếu nàng cũng sinh ra ở đất nước này thì nàng không cần chui vào trong chăn để đọc dâm thư, cũng không bắt tài chỉ dám đọc mà không dám làm, chưa biết chừng nàng lại có thể trở thành người viết tiểu thuyết hay hơn cả Tiểu Như Ý, lác mình biến thành người phát ngôn cho nữ giới. Haizzz! Nàng sinh không đúng nơi rồi.

Nhưng đối với những cô nương bị quản giáo bởi cuốn Điều răn nhi nữ thì đây là địa ngục, còn đối với người đàn ông đầu đầy dục vọng thì đây là...

- Thiên đường! Thế này mới là nữ nhân chứ.

Từ góc nhìn của người đàn ông, Cung Diệu Hoàng đã buông một câu như mũi tên đâm thẳng vào trái tim có bề ngoài yếu ớt của Long Tiểu Hoa khiến nàng liếc nhìn hắn đầy giận dữ. Hắn đang ngồi bên cửa sổ khác nhìn chăm chú ra khung cảnh tuyệt vời bên ngoài. Khuôn mặt giống hệt phu quân đó thể hiện bộ dạng nhục dục khiến nàng càng không thể nào quên được.

- Vương gia có thể bớt ánh nhìn háo sắc đó đi được không? Xuống mà nhảy với những cô nương có hai quả bóng ấy đi.

Cung Diệu Hoàng nhướng mày thu ánh nhìn về cô nương có bộ ngực phẳng ngồi cùng xe với hắn. Nếu trực giác của hắn không sai thì từ khi ra khỏi thành Lâm Dương, nha đầu này không hiểu tại sao lại cứ thu mình, cả ngày lén lút lút ngồi trong chiếc xe ngựa này, vừa thấy hắn đến là tỏ vẻ hoang mang rối loạn. Haizzz! Nàng thực sự cho rằng Diệu tiểu vương gia hắn không thể không có nàng sao? Còn dám kiêu kỳ với hắn. Ngực phẳng thì thôi, dềng này mông cũng chẳng cong, lại còn đội chiếc mũ cùn con hạnh đỏ phá hoại phong cảnh nữa chứ. Vì tiết trời càng lúc càng lạnh giá nên nha đầu này cứ cuộn mình trong chiếc áo lông cáo đỏ của hắn mà run lập cập, nhưng ánh mắt thì vẫn kỳ quái, oán hận, đồ kỳ cực độ, miệng còn lắp bắp. Đúng là chẳng thể khen nổi lấy một lời tốt đẹp, chứ đừng nói tới vẻ nữ tính. Cô nương trước mặt khiến hắn nhún vai, khoanh tay, thở dài.

- Nay! Vương gia có thể bỏ cái thái độ “đàn bà sống như cô thật đáng tiếc” đó đi được không?

- Sao chứ? - Hắn giơ tay kéo nàng đến bên hắn, ấn nàng ngồi xuống, chỉ vào đĩa hoa quả đã được gọt vỏ, xắt miếng trên bàn, nói: - Có thời gian oán thán thì cô nên ăn hết chỗ hoa quả này đi. Hừ! Chẳng cần biết nó có ích hay không thì tiểu vương cũng nhận rồi. Tiểu vương không oán thán thì thôi, cô oán thán gì chứ?

- Vương gia thật là biến thái! Toàn bắt tôi ăn thứ quả khó nuốt của phiên quốc. Giữa mùa đông mà lại đi ăn những quả lạnh như băng này thì thật là đau khổ. Có người cháu nào lại ngược đãi tiểu thẩm thẩm của mình như Vương gia không?

- Đừng nhiều lời nữa. Tiểu vương bảo cô ăn thì cô cứ ăn đi. - Hắn nhích người lại bàn trà, cầm một miếng hoa quả trong đĩa nhét thẳng vào cái miệng nhiều lời của ai đó. Hắn cúi xuống, giơ tay ách chừng bộ ngực khiêm tốn của nàng: - Ăn ngon bao nhiêu ngày mà sao cô chẳng có chút tiến triển gì thế? Một tay cũng có thể ôm trọn vẹn đây này.

- Phì!

- Họ Long kia, ai cho cô phun đù đù vào mặt tiểu vương?

Nghe nói đặc sản đù đù của phiên quốc rất tốt cho bầu ngực của phụ nữ. Đây cũng là lý do tại sao các cô nương phiên quốc lại có bộ ngực lớn như vậy. Có điều không hiểu phun thứ này vào mặt đàn ông thì có tác dụng gì?

Đoàn xe ngựa tiến thẳng đến cổng hoàng cung. Khi xe dừng lại, các quan viên của phiên quốc cung kính cúi chào. Các cung nữ vén rèm chiếc xe ngựa đầu tiên, Diệu tiểu vương gia bước xuống với khí chất cao quý. Hắn không hề biết sợ. Khí thế từ nhỏ đã xông pha trận mạc, thống lĩnh hàng nghìn hàng vạn binh mã càng khiến hắn chẳng hề thấy căng thẳng. Hắn vén vạt áo, bước từ trên xe ngựa xuống, phủi bụi, nhìn lướt một lượt các quan viên. Cuối cùng, hắn dừng lại ở vị thừa tướng của phiên quốc. Tập tục của người dân

đất nước này lại không giống như người trung nguyên là phải quỳ xuống dập đầu hành lễ với vương gia, họ chỉ hành lễ cúi người với quân vương quý tộc.

Vị thừa tướng đó lùi lại nửa bước, một chân quỳ xuống đất, tay phải đặt lên vai trái, cúi đầu hành lễ rồi ngẩng lên thì thấy ba con chó đang đối mặt với mình. Vị thừa tướng thất kinh mất cả tư thế của một thừa tướng, liền bị mấy con chó liếm. Ông ta còn chưa biết làm thế nào trước sự nhiệt tình của mấy con chó trung nguyên này thì lại thấy con chó thứ tư... À không... chỉ là một người đội chiếc mũ hình chú cún con thôi. Một cô nương đang mỉm cười xin lỗi ông và kéo dây xích mấy con chó đó lại quát:

- Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa, các người đừng có thấy người mặc áo đen là xông đến liếm. Đó không phải là lão gia đâu. Trời ơi, không phải là chó phân biệt người qua mùi vị sao? Sao các người toàn nhìn người bằng màu sắc thế? Hắc đại nhân, thật ngại quá... Hà Hoa, Cúc Hoa, Mai Hoa nhà tôi thật vô lễ. Hi hi hi hi! Lão gia nhà tôi nuông chiều quá nên hư thế đấy.

- Tiểu thư Hạnh Hoa, không sao đâu. Nhưng tiểu thư có thể kéo chúng ra xa một chút...

- ... Hạnh, Hạnh Hoa tiểu thư ư? - Hồng rồi. Nàng quên cỡi chiếc mũ cún con xuống. Lần này thì toàn bộ dân chúng phiên quốc đều biết nàng là hoa hạnh rồi. Híc... Nàng đã tập luyện hình tượng cô gái quý tộc suốt mấy đêm liền, hy vọng mình sẽ thể hiện được hình tượng cao quý ấy. Cảnh tượng nàng dắt những chú chó trước sự ngưỡng mộ của những cô nương ngực lớn... đều bị chiếc mũ ngốc nghếch này làm cho tan thành bong bóng cả rồi.

Cung Diệu Hoàng chống một tay lên sườn, trừng mắt nhìn cô nương này lại một lần nữa làm mất thể diện của đất nước mình. Hắn kéo nàng và cả mấy con chó phía sau rồi lên giọng, nhỏ nhẹ đe nẹt:

- Cô hãy trông coi mấy con chó vô giáo dục nhà cô cho tốt. Nếu không tối nay tiểu vương sẽ yêu cầu món thịt chó đấy.

- Khả khả! Diệu tiểu vương gia dối rồi ư? Vương thượng đã chuẩn bị yến tiệc ở trong cung để Vương gia tẩy rửa bụi đường. Xin mời Vương gia. - Vị thừa tướng đó lùi lại một bước để lộ ra con đường dẫn vào trong cung.

Cung Diệu Hoàng cất bước đi vào. Long Tiểu Hoa lấy lại tư thế cô nương quý tộc trung thổ ngẩng đầu, ưỡn ngực, kéo ba chú chó đến bàn tiệc của quốc vương phiên quốc.

Nhưng những gì vốn có vẫn khiến nàng không thể nào tự tin thẳng lưng mà đi được. Phiên quốc vẫn là phiên quốc. Đi đến đâu cũng là những cô nương ngực lớn. Yến tiệc tẩy rửa bụi đường của quốc vương phiên quốc vô cùng thịnh soạn. Không giống như điệu múa cung đình của trung nguyên, chỉ có một cô nương múa. Lần đầu tiên Long Tiểu Hoa thấy cách múa phối hợp giữa nam và nữ mà Bạch Phong Ninh dạy rất cuộc là thế nào. Hóa ra việc hắn bị nàng giẫm lên chân ở kỹ viện đã ảnh hưởng đến điệu nhảy của hắn rất nhiều. Với vóc dáng của hắn, muốn nhảy cùng một cô nương ngực nở eo thon thì hoàn toàn không thành vấn đề. Chắc chắn hắn có thể thể hiện phong độ của mình. Điệu nhảy đẹp thật nhưng đồ ăn của đất nước này thật khó nuốt. Món chính ở đây là thịt dê. Vừa đưa lên, mùi thức ăn đã xộc vào mũi. Cả bàn tiệc toàn là thịt dê và phải dùng dao xắt ra từng miếng. Họ không thích dùng gia vị trung nguyên để khử mùi hôi của thịt dê. Mùi khó chịu này khiến Long Tiểu Hoa chỉ muốn nôn ra ngay tại đó.

Nàng liếc nhìn Cung Diệu Hoàng đã rất nhập gia tùy tục, để đưa họ chuẩn bị cho sang một bên, dùng tay bốc miếng thịt một cách phóng khoáng bỏ vào miệng. Khi nàng cảm thấy khó chịu với khí hậu, phong tục, đồ ăn nơi đây và nhớ đến đàn ông trung nguyên thì hắn lại tỏ ra nhiệt tình, hào hứng một cách đáng sợ.

- Diệu vương gia, hình như cô nương Vương gia dẫn theo không quen với món ăn phiên thổ. Có cần cô vương sai đầu bếp trung nguyên trong cung làm món điểm tâm khác cho cô ấy không?

Vị quân vương phiên quốc ngồi trên cao bỗng lên tiếng. Câu nói đó liên quan trực tiếp đến Long Tiểu Hoa ngồi bên Cung Diệu Hoàng. Người đàn ông đó khoảng hơn bốn chục tuổi. Khuôn mặt nghiêm túc, nụ cười nhạt nhếch môi toát lên khí chất quân vương. Long Tiểu Hoa lập tức xua tay từ chối.

- Không không không. Không cần phiên phức thế đâu. Tôi ăn được. Khi khi khi khi! - Nàng là đại sứ thân thiện mà. Ký hòa ước xong thì nàng sẽ không cần phải ăn những món ăn khó nuốt này nữa. Nàng là người

yêu nước. Nàng cố nuốt nước bọt rồi bốc một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hàm thì nhai mà mặt thì méo xẹo đau khổ, vị tanh khiến nàng chỉ muốn nôn ra ngay lập tức.

- Khả khả! Không cần phải miễn cưỡng. Ái phi của cô vương cũng đến từ trung thổ. Đầu bếp trung nguyên trong cung đến để phục vụ riêng cho nàng ấy mà. - Quân vương phiên quốc nói xong thì liếc nhìn về phía một vị hậu phi nào đó ngồi bên tay phải của mình, cách qua bàn của mấy hậu phi khác.

Long Tiểu Hoa cũng nhìn theo ánh mắt đó và chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo mỏng màu xám nhạt ngồi phía sau bàn của các hậu phi kia. Người phụ nữ trang điểm theo cách của người phiên thổ. Bà đeo dây lưng xanh đen, không đeo trang sức bằng vàng như phụ nữ trung nguyên mà lại đeo vòng mã não. Nghe Vương thượng nhắc đến mình, bà chỉ hơi ngẩng đầu, không nói gì nhiều, đôi mắt đen nhìn chằm chằm về phía Cung Diệu Hoàng ngồi phía sau cũng đang không nói lời nào.

Đôi mắt như lá dăm, lông mày lá liễu đó chớp chớp dịu dàng như ẩn như hiện. Long Tiểu Hoa chắc chắn bà đã bị ánh mắt kẻ này thu hút sự chú ý. Ánh mắt sâu thẳm của bà nhìn như muốn thoát ra, có cảm giác như không thể rời khỏi đôi mắt hấn. Ánh mắt này giống hệt như ánh mắt phu quân nhà nàng mỗi khi giận dữ trước sự trêu chọc của nàng.

Cái nhìn chăm chú của Long Tiểu Hoa đã thu hút sự chú ý của mỹ nhân đó. Người phụ nữ đến từ trung nguyên có ánh mắt âm áp ẩn chứa nụ cười nhẹ nhàng ngẩng đầu dặn dò người hầu bên cạnh mang đồ ăn trung nguyên trước mặt đến bàn của Long Tiểu Hoa.

Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn món điểm tâm được mang đến bàn của Long Tiểu Hoa rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía mỹ nhân ngồi bên kia hắng giọng nói:

- Thấm thắm nhà tiểu vương không hiểu quy tắc. Tiểu vương xin thay mặt thấm thắm tạ ơn Vương phi.

- Thấm thắm ư? - Quân vương phiên quốc vừa nghe cách xưng hô này liền nhướn mày cười nói: - Hóa ra vị này không phải Diệu vương phi sao? Cô vương thấy Vương gia chăm sóc cô ấy không rời nửa bước nên cứ nghĩ đó là ái thê của Vương gia, sợ cô ấy cảm thấy không thoải mái. Vương gia không nói, cô vương còn đang nghĩ sao hoàng gia của Vương gia lại cử một tiểu vương gia đã có vợ đến. Nếu như thế thật thì chẳng phải cô vương sẽ không thể để Vương gia đưa công chúa của mình về được hay sao?

Ngoài Long Tiểu Hoa vẫn còn đang mãi nhìn mỹ nhân đó ra thì câu nói này khiến ặt mọi người ngồi đó biến sắc.

- Đa tạ Vương thượng hậu ái. Chuyện hôn sự của tiểu vương đâu có quan trọng bằng hòa ước của hai nước...

- Vương gia đừng vội. Bác của Vương gia có thể trực tiếp quyết định thay Vương gia, đúng không? Huyền phi, theo nàng cô vương nên gả công chúa nào cho Vương gia đây? - Ông ta nói xong liền quay lại nhìn mỹ nhân vẫn chưa lên tiếng đó.

Cung Diệu Hoàng vừa nghe cách xưng hô đó liền chau mày. Hấn không hiểu tại sao Huyền phi sau khi lấy chồng xa như thế lại không thay đổi phong hiệu. Bà vẫn giữ phong hiệu ngày xưa chuyển đến hậu cung mới. Quân vương phiên thổ này có dụng ý gì? Điều này khiến hấn không thể không đề phòng. Hấn ngẩng đầu nhìn người đó. Giờ thì hấn hiểu tại sao hoàng gia lại không để Long Hiểu Ất đến phiên quốc. Người chỉ sợ vừa gặp mẫu phi của mình, hấn sẽ gây chuyện can qua.

- Vương thượng nên hỏi Diệu Nhi đã có người trong lòng hay chưa đã. Duyên phận không nên ép buộc. Hãy hỏi tâm tư sâu kín trong lòng Diệu Nhi muốn gì? Vương thượng đừng gây khó dễ cho Diệu Nhi. - Giọng Huyền phi âm áp nhẹ nhàng thốt lên, tuy không cao quý nhưng tao nhã. Long Tiểu Hoa nghe mà thấy trống ngực đập thình thịch. Người đàn bà đó không chỉ có đôi lông mày giống lão gia nhà nàng mà đến khí chất cũng...

Quân vương phiên quốc gật đầu trước câu nói của ái phi. Ông ta ngẩng đầu nói:

- Cô vương đúng là không chu đáo bằng ái phi. Haizzz! Ở địa vị quân vương thật là khó, muốn mai mối một đám tốt nhưng lại sợ hai bên không vừa lòng, trách chúng ta là gán ghép bừa bãi. Diệu tiểu vương gia là con trai của em gái ái phi cô vương, về lý thì cũng coi như là hậu bối của cô vương. Cô vương sẽ đứng ra quyết định thay Tiểu vương gia. Có điều nếu Tiểu vương gia đã có người trong lòng thì cô vương cũng không muốn làm kẻ độc ác.

Cung Diệu Hoàng nhếch môi nở nụ cười. Vị phiên vương này quả là không dễ đối phó chút nào. Chẳng trách hoàng gia gia không sai quan viên ở biên cương đi đàm phán hòa ước. Lại còn mối quan hệ họ hàng bất thường với hần nữa chứ, ông ta chỉ nhắc tới mối quan hệ với nhà mẹ đẻ của Huyền phi chứ tuyệt đối không nhắc đến quan hệ với hoàng gia gia. Phiên vương có vẻ ngoài phong độ phóng khoáng, còn trong lòng thì sao? Ông ta có ý đưa Huyền phi ra, không chỉ nhắc đến chuyện Huyền phi nhớ quê hương muốn ăn những món ăn trung nguyên mà còn nói Cung Diệu Hoàng hần là văn bối, về lễ thì không nên làm trái lời của trưởng bối. Thế này thì còn đàm phán gì nữa? Hay là muốn trung nguyên đến thuần phục?

- Không giấu gì Vương thượng, đúng là tiểu vương đã có người trong lòng.

- Ô! Diệu tiểu vương gia muốn người con gái như thế nào? Có được như ý nguyện không?

- Cô ấy đã thành thân rồi.

- ...

Cung Diệu Hoàng hài lòng liếc nhìn vị phiên vương. Ông ta lim dim đôi mắt xanh vùng khác, rõ ràng là ông ta đã hiểu điều hần ám chỉ. Trong mắt Cung Diệu Hoàng, quân vương phiên quốc và hần chẳng có gì khác biệt. Trưởng bối văn bối cũng được, mượn lương thực vay tiền cũng thế. Cả hai đều chỉ là những kẻ tơ tưởng đến thể tử của người khác mà thôi.

- Hừ! Con mắt của Diệu tiểu vương gia quả nhiên độc đáo. Vậy cô vương muốn hỏi Vương gia, Vương gia để mắt đến người đã có chồng thì Vương gia định làm thế nào?

Cung Diệu Hoàng nhún vai, nhướn mày. Dù sao hần cũng không hề nói dối. Nghĩ vậy, hần chống cằm lên liếc nhìn Long Tiểu Hoa vẫn đang ra vẻ là cô nương quý phái. Hần cố ý ho nhẹ một tiếng rồi trả lời:

- Còn có thể làm thế nào khác được? Đành phải cướp thôi. - Dùng kế sách cũng được, sức hấp dẫn mê hoặc cũng được, dù sao cũng phải liều một phen. Hoàng đế còn ở trên cao lắm, chẳng ai có thể ngăn nổi hần giày vò tiểu thẩm thẩm của mình.

- Ha ha ha! Diệu tiểu vương gia quả nhiên có hào khí, không giống như những người đàn ông trung nguyên luôn phải lúng túng với những quy tắc giáo lý. Cô vương rất mến mộ Vương gia. Cô vương cũng không muốn nghe chuyện hận vì không có duyên thành đôi, đã muốn thứ gì thì tự mình phải chủ động cướp lấy. Nhưng rốt cuộc thì người con gái đó như thế nào mà lại khiến Vương gia phải hành động như vậy? Cô vương thật sự rất hiếu kỳ.

- ... - Cung Diệu Hoàng quay mặt đi không muốn nói. Ông ta đâu phải là người mà hần nhất thiết phải trả lời.

- Diệu tiểu vương gia có điều khó nói ư?

- Vị trí của tiểu vương không được như Vương thượng, Tiểu vương cũng chẳng rõ mình thích người ta ở điểm gì. Không nhắc đến chuyện này nữa.

- Ha ha! Huyền phi, cậu cháu bên ngoại của nàng thật thú vị. Cô vương rất thích cậu ấy.

Vương thượng cười thật sảng khoái. Ông ta không hề nổi giận trước câu nói của Cung Diệu Hoàng mà nâng chén rượu lên cười nói:

- Xem ra, lần hòa ước này còn thú vị hơn cô vương nghĩ rất nhiều. Chúng ta không đến nỗi không có chuyện gì để nói.

Cung Diệu Hoàng liếc nhìn tiểu thẩm thẩm mấy lần nhưng nàng vẫn không hề để ý, hoàn toàn không cảm giác được mình đã trở thành chủ đề trong cuộc nói chuyện của họ mà vẫn vừa ăn điểm tâm vừa ngắm mỹ nhân. Hần chậm rãi nâng chén rượu lên mời Vương thượng rồi nói:

- Vương thượng nói hay lắm! Nói chuyện đàn bà cũng được, nói chuyện hòa ước cũng được, tiểu vương đều sẵn sàng hầu chuyện người.

Vương thượng lập tức cảnh giác trước gợn sóng trong mắt Cung Diệu Hoàng:

- Ha ha! Vậy cô vương muốn hỏi Diệu tiểu vương gia, người trung nguyên đối xử với đàn bà như thế nào?

- Mai mới lấy về nhà.
- Vậy Diệu tiểu vương gia biết người nước ta làm thế nào với cô nương mà mình để mắt đến chứ?
- Cứ cướp về nhà sao? - Làm cho bụng to rồi tính tiếp?
- Muốn cướp về nhà cũng phải đợi lúc điệu nhảy kết thúc, sau khi khúc nhạc dứt, cô nương gật đầu thì Vương gia mới có thể hành động. Vợ chồng là chuyện cả đời. Nếu như ngay từ đầu điệu nhảy đã không phối hợp tốt với nhau, vậy thì đừng nhắc gì đến chuyện sống cả đời. Chẳng phải như vậy sao?
- Đàn ông nhảy múa ư? Tiểu vương có thể xem được không? - Làm vợ chồng mà còn phải nhảy múa xong ư? Thế này mà vợ chồng đánh cãi nhau sẽ hay lắm đây.
- Vương gia có thể thử ngay bây giờ.
- Hả?
- Tìm một cô nương bên cạnh Vương gia để thử. Diệu tiểu vương gia muốn cướp người thì sẽ không sợ nhảy điệu đầu tiên chứ?
- ... - Chẳng phải chỉ là nhảy múa thôi sao? Múa đao múa thương còn chẳng sợ thì sợ gì nhảy múa với mấy cô nương. Cung Diệu Hoàng bỏ chiếc khăn tay trắng ra, điệu nhạc vừa nổi lên thì hần lập tức đứng dậy, tay chặn ngay trước mặt Long Tiểu Hoa vẫn còn chưa kịp hoàn hồn. Nàng kinh ngạc không dám nhìn, chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình.
- Chuyện gì vậy?
- Mời cô nhảy.
- Xì! Nhảy gì chứ?
- Nhảy múa.
- Nhảy múa sao? - Hần dùng cái vẻ mặt “hần nàng chưa trả hần mấy vạn lạng bạc” để mời nàng nhảy sao?

82. Q.2 - Chương 83: Điệu Nhảy Phiên Thở

Nói xong hần đã trực tiếp kéo eo Long Tiểu Hoa còn chưa ăn xong món điểm tâm lỏi ra giữa sân. Sau đó hần khoanh hai tay trước ngực, đứng đối diện với nàng, chau mày suy đoán xem nàng đang nghĩ gì?

- Chẳng phải là nhảy múa sao? - Hần kéo nàng ra nhảy mà lại đứng trờng mắt nhìn nàng là có ý gì? Có rất nhiều người đang nhìn họ. Họ có thể mất thể diện với nhau chứ không thể để mất thể diện với người ngoại quốc. Hai người đều không biết nhảy mà lại chạy ra đòi nhảy thì chẳng phải mất mặt lắm sao?
- Đang nhảy mà. Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? - Hần mặc kệ, dù thế nào thì cũng không thể đứng đó làm trò cười cho thiên hạ được. Trong khái niệm của Tiểu vương gia hần, nhảy múa là việc của đàn bà con gái, hần chỉ là người thưởng thức thôi. Thế nên nhảy với Diệu tiểu vương gia sẽ rất thú vị, cô nương đó sẽ phải ra sức xoay tròn trước mặt hần, còn hần thì chỉ đứng bên tận hưởng không khí mát mẻ thôi. Nhưng kể trước mặt hần sao lại cứ đờ người ra như chiếc bút thế kia. Dù thế nào nàng cũng là người phải xoay tròn mà.
- Vương gia không nhảy thì tôi nhảy làm sao được?
- Ai bảo tiểu vương không nhảy thì cô không thể nhảy. Cô cứ xoay tròn là được rồi. Tiểu vương không biết.
- Xì! Vương gia không biết nhảy mà lại kéo tôi lên nhảy thì chẳng phải mất mặt lắm sao? Vương gia không nhìn thấy có rất nhiều người đang cười à? - Ông trời ơi, đến cả hoàng đế phiên quốc cũng bịt miệng không nhìn được cười. Ồ! Họ coi thường người trung nguyên thế sao? Lòng yêu nước trong người nàng trỗi dậy.
- Cô là nữ nên xoay tròn là đúng rồi. Liên quan gì đến tiểu vương chứ?
- Rốt cuộc Vương gia có biết nhảy điệu nhảy của người nước này không thể?

- Vớ vẩn. Làm gì có người đàn ông nào biết nhảy?

- Bạch mã hoàng tử biết...

- Cô nói gì? - Vừa lảo bảm cái gì? Nàng mà nhắc đến kẻ hèn không muốn nghe thì nàng sẽ biết tay hèn.

- Thôi đi. May là tôi đã học qua một chút. Nào, bây giờ Vương gia lại đây. Tôi bảo Vương gia lại gần tôi một chút. Thái độ đó của Vương gia là ý gì chứ? Bây giờ chúng ta cần phải bảo vệ sự tôn nghiêm của quốc gia.

- ... Sự tôn nghiêm của quốc gia... trông cậy vào cô sao?

- Dù sao nếu trông cậy vào Vương gia thì chắc chắn là tiêu tùng rồi. Chi bằng hãy trông cậy vào tôi.

Long Tiểu Hoa nói xong thì bám lấy vai Cung Diệu Hoàng nhưng hần lại không nhiệt tình kéo nàng vào lòng mà lùi lại phía sau hai bước. Lòng yêu nước nồng nàn của nàng dâng lên. Nàng giữ chặt vai hần, sau đó kéo tay hần vòng qua eo mình, khích lệ nói:

- Ôm lấy eo tôi đi.

- ... Eo của cô ở đâu? - Điều này mới quan trọng. Hần sờ soạng mãi mà vẫn không tìm thấy.

- Xì! Vương gia có ý gì chứ? Bây giờ là lúc chê bai vóc dáng của tôi sao?

Hần cúi đầu và phát hiện ra mình đã sát lại nàng. Bất giác mặt hần nóng bừng, ánh mắt lúng túng nhìn đi hướng khác. Người phiên quốc thật lộ liễu. Tự nhiên không có việc gì lại lòi đàn bà con gái ra trước mặt mọi người, ôm chặt như vậy để nhảy múa, họ không sợ người con gái của mình bị người khác coi thường sao?

- Nghe theo khẩu lệnh của tôi nhé. Chân trái tiến, chân phải bước theo, dừng lại, xoay tròn...

- ... - Khốn thật! Hần đến mức phải làm theo khẩu lệnh của đàn bà chỉ huy bước đi của hần tiến tiến lui lui, lại còn xoay tròn nữa sao? Xoay tròn gì chứ?

- Xì! Không phải là Vương gia xoay. Xoay tròn là động tác của bên nữ. Vương gia xoay tròn làm gì chứ?

- ... Cô có thể bớt nói linh tinh đi một chút được không?

- Vương gia còn chê tôi nói linh tinh. Vương gia đã giẫm vào chân tôi rồi đấy. Ui da! Mẹ ơi, lại nữa rồi. Vương gia cố ý đúng không?

- Làm sao tiểu vương biết được chân cô lại quay ngang ở đó chứ? Không phải cô muốn xoay tròn sao? Cô đi mà xoay. Các cô nương ở đây lắc đẹp thế cơ mà. Sao ở đây lại có người nhảy lạch bạch như vịt thế này cơ chứ? Lại còn xoay tròn? Trông cô cứ như đang rang lạc vậy.

- Cái gì? Tôi nhảy giống như rang lạc ư? Vậy thì Vương gia nhảy như bật bông đấy. Trông cánh tay giờ lên bất động của Vương gia kìa. Cứng đơ như tượng vậy.

- Tiểu vương cũng cảm thấy mình quá nguyên tắc. Nếu cô không muốn làm bịch bông thì tiểu vương cũng không khách sáo nữa.

- Xì! Vương gia sờ đi đâu thế?

- Không tìm thấy eo, tiểu vương mò xuống dưới tìm.

- Đó là... mông của tôi. - Nàng định phản kháng trước đôi tay đang trượt xuống dưới của hần, trực tiếp chạm vào vị trí không nên chạm nhưng nàng lại thấy hần hơi cúi đầu xuống nhìn mình mỉm cười. Tay hần hạ lưu vỗ vỗ vào vị trí đó, đôi môi mỏng của hần lên tiếng.

- Bảo vệ danh dự của đất nước, đúng không?

- ...

Nàng không biết danh dự đất nước và cái mông mình bên nào quan trọng hơn. Nàng chỉ cảm thấy bản thân không xứng với lời giáo huấn của phu quân trước khi lên đường. Đàn ông đều rất nguy hiểm. Sao nàng có

thể vì người đàn ông trước mắt là cháu trai nhà mình mà coi nhẹ cảnh giác, tiến lại gần, cùng hắn nhảy điệu nhảy phiên quốc chứ?

Sau vài nhịp, cuối cùng Cung Diệu Hoàng đã nắm bắt được phần nào và có thể bước theo điệu nhạc. Tuy nhiên hắn vẫn chê cô gái trong vòng tay mình lắc không đẹp lắm nhưng lại chẳng có ý định đổi bạn nhảy khác mà còn nhân cơ hội này vừa kéo vừa lôi nàng. Đến Tiểu vương gia hắn nhảy thì điệu nhảy của người phiên quốc đã thay đổi hoàn toàn. Hắn giẫm lên chân người ta, véo má người ta, lại còn đánh vào mông người ta nữa, vậy mà cô nương đó có giận hay không cũng không dám lên tiếng, đành phải gơ hai tay ra nắm lấy tay hắn. Hắn không thuận theo ý cô nương đó, cố tình đan xen những ngón tay mình vào mười ngón tay nàng. Về mặt hài lòng của hắn khiến nàng lúng túng ngây người ra, bị hắn xoay ấy vòng liền. Điệu nhảy của nước láng giềng này đã biến thành trò chơi xoay tròn dưới tay hắn.

Quân vương phiên quốc lần đầu thấy cảnh này nên rất hiếu kỳ. Ông ta chống tay trên ghế, vẫy một thị nữ trung nguyên lại, chỉ vào cô nương không được coi là xinh đẹp lắm đang nhảy hỏi:

- Người con gái đó là thẩm thẩm của Tiểu vương gia sao? - Vị tiểu vương gia này không chỉ thêm muốn người đàn bà của người khác mà còn có ý đồ làm loạn gia pháp tổ tông? Loại người như thế này mà được lão hồ ly hoàng đế trung nguyên đó chọn truyền ngôi thì sẽ loạn mất. Có điều dựa vào tính cách của lão hồ ly đó thì... híc... sợ là rất khó.

- Thưa bệ hạ, đó là Thập cửu thẩm của Diệu tiểu vương gia.

- Thập cửu thẩm ư? - Vương thượng vừa nghe từ “Thập cửu” vừa nhìn Huyền phi: - Vương phi của Thập cửu hoàng tử sao?

- Vâng thưa bệ hạ. Đó là chính thất của Thập cửu điện hạ Huyền vương gia đấy ạ.

- ...

Choang!

Một tiếng chén rơi xuống khiến mọi người không thể không đứng lên, quay lại nhìn về phía bàn của Huyền phi. Ánh mắt bà lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Long Tiểu Hoa đứng bên Cung Diệu Hoàng, khác hẳn với dáng vẻ quan tâm khi ban đồ điểm tâm, không còn vẻ nhân từ của người trưởng bối mà chỉ có ánh mắt căm ghét nhìn chòng chọc vào Long Tiểu Hoa, người đang chẳng hiểu chuyện gì.

- Bệ hạ, thần thiếp thấy trong người không được khỏe. Thần thiếp xin phép cáo lui trước. - Giọng bà buồn buồn.

Tuy bà xin phép cáo lui nhưng lại hoàn toàn không nhìn Vương thượng mà ánh mắt oán hận của bà vẫn nhìn thẳng vào Long Tiểu Hoa, người còn đang đứng ngây ra.

- Nàng về nghỉ đi.

- Tạ ơn bệ hạ.

Bà cúi người nhẹ nhàng rời đi. Khi bước xuống bậc thang, đi về hướng cửa ngang qua chỗ Long Tiểu Hoa và Cung Diệu Hoàng, bà đứng lại nhìn hai người vẫn chưa kịp đứng tách ra mà thở dài rồi cất bước bỏ đi.

Yến tiệc kết thúc, Long Tiểu Hoa nghĩ đến người đàn bà có nét giống phu quân của mình. Trước khi rời khỏi yến tiệc, giọng nói và ánh mắt lạnh lùng của bà đều nhằm vào nàng. Bà đến từ trung nguyên, là bác gái của Diệu vương gia, là chị em ruột của mẫu thân hắn, vì lý gì mà bà lại lấy quân vương phiên quốc xa xôi chứ? Chẳng lẽ là kết hôn hòa giải gì đó sao?

Nghĩ đến đó, nàng không thể không thừa nhận người phụ nữ này thật vĩ đại. Bà dùng cảm lấy người nước khác, ăn những món ăn lạ, mặc những trang phục lạ, phải thích ứng với những phong tục tập quán xa lạ. Nhớ đến yến tiệc toàn thịt dê nướng hôm nay mà nàng đã thấy buồn nôn rồi.

Ôi! Đã bị đói khi đi dự yến tiệc hoàng gia, Long Tiểu Hoa còn mất bao nhiêu sức lực cho điệu nhảy gì đó để lấy lòng hoàng đế phiên quốc. Ông ta cười suốt, vui vẻ mãi không thôi, rất hài lòng với việc nàng và Diệu vương gia vứt bỏ hình tượng mà thoải mái khiêu vũ, còn mời họ lần sau đến phiên quốc biểu diễn tiếp. Nàng hoàn toàn mất hết thể diện, và lúc này đây, đang đứng chờ lơ trước cửa cung điện.

Thằng cháu nhà nàng đưa nàng đến cửa hoàng cung, ra về bí mật buông một câu: “Đội tiểu vương ở đây”, rồi bỏ đi. Nàng cũng không biết hấn chạy đi đâu nữa. Không phải đã thống nhất là sẽ cùng về phủ đệ sao? Hấn vút tiểu thẩm thẩm một mình với ba con chó đứng trước cửa cung điện nơi đất khách quê người là sao? Hấn giẫm sừng phồng chân nàng mà lại vô trách nhiệm bỏ đi.

Ánh nến chập chờn bên nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn thì trời đã tối sầm. Không biết phu quân có chịu khó ăn cơm hay không? Phiên quốc đã lạnh thế này thì không biết thành Lâm Dương có tuyết rơi chưa? Không có nàng ở nhà, liệu người ta có ngủ quên lỡ buổi chầu sáng hay không? Ôi!... Nhớ người ta quá!

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc!

Tiếng vó ngựa vang lên trong bóng tối. Vì đây là nơi đất khách quê người nên nàng phải đề cao cảnh giác. Nàng lập tức kéo ba chú chó ra trước mặt, căng mắt nhìn xem ai đang đến.

Một con ngựa xuất hiện dưới ánh đèn hoàng cung. Nàng không tin vào mắt mình, bèn dụi dụi mấy cái, dường như không thể tin nổi cảnh tượng bản thân đã mơ ước từ thời thơ ấu lúc này đang ở ngay trước mặt. Một con ngựa trắng như tuyết đang đứng đó, Cung Diệu Hoàng cười trên con ngựa đang ghì cương lại, chìa tay ra cho nàng.

Nàng như sét đánh ngang tai, ngây người đứng trên bậc thang cửa cung, bị kích động thực sự bởi cảnh tượng trước mắt.

Hấn thấy nàng không có động tĩnh gì thì hết kiên nhẫn, chau mày, vẩy vẩy ngón tay, hắng giọng ừm một cái, ý bảo nàng nhanh đưa tay cho hấn, với cái tư thế buồn nôn này, hấn không trụ được lâu nữa đâu.

- Vương gia... đang làm gì thế? - Cái biểu cảm “ta thật là ngốc, ta thật ngu xuẩn” của hấn khiến nàng cảm thấy hấn quá đáng thương. Sao hấn lại cố ý cho nàng thấy cảnh tượng nàng hằng mơ ước thời thơ ấu, hại nàng cảm thấy cảnh hạnh đỗ trên đầu lại lớn thêm một chút cơ chứ?

- Cô còn hỏi tiểu vương đang làm gì à? Không phải đều do kẻ ngốc như cô hại sao?

- Hả?

- Tốt nhất cô đừng nói với tiểu vương là cô hoàn toàn quên lúc đánh mặt chược hôm đó, cô đã nói người đàn ông trong tưởng tượng của mình có hành động ngốc nghếch thế này.

- ...

- Đưa tay cho ta.

- Nhưng mà... oa!

Câu nói sau từ “nhưng mà” không cần nói nữa vì nàng đã bị kéo lên lưng con Tuyết Câu và ngồi trong lòng hấn rồi. Hấn điều chỉnh tư thế của nàng để nàng ngồi đối diện với hấn, lưng quay về phía trước. Mắt nàng hướng thẳng vào cổ áo và khuôn ngực hơi lộ ra của hấn, ngẩng đầu lên là chiếc xương quai xanh tuyệt đẹp, cúi đầu xuống... xì.. đó là vị trí không được nhìn... Chết mất thôi! Nàng phải đặt tầm mắt vào chỗ nào thì mới an toàn đây?

Nàng hơi nghiêng đầu cúi xuống nhìn ba bông hoa đang chạy theo con ngựa, rồi ngẩng lên nhìn cái cằm nhọn và yết hầu của hấn. Đây lẽ nào chính là thử thách mê hoặc phụ nữ đã có chồng? Có cần phải như vậy không? Cháu trai nàng lắc mình một cái liền biến thành bạch mã hoàng tử?

Xung quanh yên tĩnh đến ghê người. Một tay hấn giữ lấy lưng nàng, kéo nàng ép vào lòng mình. Tiếng vó ngựa đều đều. Nàng cảm thấy không chịu nổi không gian tĩnh lặng này nên không thể không lên tiếng nói gì đó:

- Đây là con Tuyết Câu muốn giao phối với Bôn Tiêu ư? Hi hi hi hi... Thật biết nghe lời! Thật biết nghe lời! Không biết chúng bên nhau một đêm thì sẽ thế nào? Hi hi hi hi...

- Cô im đi. - Hấn đang thưởng thức thời khắc yên tĩnh thì nàng linh tinh gì chứ?

- ... - Nàng đã cố gắng tìm chuyện để phá vỡ tình thế khó xử, hấn không hưởng ứng thì thôi lại còn bảo nàng im miệng: - Tôi nghe thấy bụng Vương gia đang réo đấy. Hóa ra Vương gia cũng chưa ăn no. Hì hì hì hì! Đồ ăn của họ khó nuốt lắm đúng không?

- Ta bảo cô im đi!

- Tôi có đem theo rất nhiều đồ ăn vặt. lát nữa về, tôi sẽ chia cho Vương gia ăn cùng. Ồ ồ ô! Lão gia còn nhét cho tôi rất nhiều mỳ khô nữa. Về ăn sẽ ngon lắm đấy. Lão gia nhà tôi cũng thật...

- Cô còn không im, tiểu vương sẽ lập tức cho lão gia nhà cô mọc sừng đấy.

Bộp!

Nàng lập tức dùng hai tay bịt miệng lại, cũng không dám ho he lời nào nữa.

Hấn cúi đầu nhìn nàng hai tay bịt miệng, mỉm cười, liếm môi nói:

- Ừm! Bịt miệng là tốt! Không được bỏ ra. Cô mà bỏ ra thì sẽ coi như lời mời tiểu vương ta vui đùa cùng cái miệng của cô đấy.

- Ự Ự Ự! - “Vương gia ngược đãi tôi như vậy, khi nào về tôi sẽ tố cáo.”

- Cô nói gì? - Hấn giả vờ không hiểu cúi đầu nhướn mày.

- Ự Ự Ự! - “Tôi đang mắng Vương gia là đồ khốn. Đã nhận sự ủy thác của thúc thúc mà còn dám ngược đãi thẩm thẩm của mình.”

- Cô giỏi thì bỏ tay xuống nói to lên cho tiểu vương nghe xem nào. Thật bất tài! - Hấn nhìn bộ dạng bịt miệng không dám bỏ ra của nàng mà nâng cằm nàng lên cổ ý châm chọc.

- Ự Ự Ự! - “Tôi không bỏ tay xuống đấy. Bất tài thì bất tài! Vương gia làm gì được tôi?”

- Cô nói gì? Bảo tiểu vương hôn cô ư?

- Ự Ự Ự! - “Tôi đâu có. Người đừng làm ô nhục sự trong trắng của tôi.”

- Được. Tiểu vương sẽ chiều ý cô.

- Ự Ự Ự!

Đôi môi nóng bỏng chạm vào ngón tay nàng. Không khí như muốn ngạt thở. Đôi mắt hấn khẽ nhắm lại khiến nàng bất giác nhớ đến bộ dạng lão gia nhà mình khi bị khiêu khích. Mu bàn tay nàng đột nhiên ướt, đầu lưỡi đó đã luồn vào kẽ ngón tay nàng. Sự ẩm ướt từ kẽ ngón tay nhạy cảm khiến nàng cảm thấy khó mà kìm nén. Đầu lưỡi mềm mại ngoan cố luồn qua kẽ tay nàng khiến nàng tê dại. Bỗng nhiên đầu lưỡi đó không trêu đùa ngón tay nàng nữa mà trực tiếp xông thẳng qua kẽ ngón tay, mang theo vài phần khiêu khích, chạm vào đôi môi đang mím chặt của nàng ở phía trong. Hấn đã vượt qua được bàn tay ngăn cách và chạm vào vị trí hấn muốn. Lần này dù là bàn tay hay đôi môi của nàng đều sẽ phải nhớ tới cảm giác khi tiếp xúc với đầu lưỡi hấn.

- Dễ chịu không? - Hấn đột nhiên hỏi.

- ... Ự Ự Ự... - Rốt cuộc nàng có được tích sự gì không thế? Dùng tay che mà vẫn bị người ta đùa cợt.

- Xem ra là rất dễ chịu.

- ...

- Thập cửu thúc mua chiếc mũ này thật hợp với cô. Cánh hạnh đỏ! Ha ha ha...

- ... - Dù hấn có nói thế nào thì tuyệt đối cũng không thể buông tay xuống được. Không phải là để che miệng mà là để che cho nàng khỏi mất mặt thêm nữa. Híc...

83. Q.2 - Chương 84: Yêu Nghiệt Dâm Thư Mới Xuất Hiện

Cuộc đàm phán ký hòa ước giữa hai nước mới bắt đầu. Cung Diệu Hoàng cũng bắt đầu bận rộn hơn. Hằng ngày hẳn đều phải liên tục vào cung thảo luận về các điều khoản hòa ước, về đến phủ đệ, lại phải bàn bạc tiếp cùng các quan viên. Long Tiểu Hoa bị gạt ra ngoài chuyện đó. Mới đầu nàng cũng có thể coi là bận rộn, vì muốn làm chút gì đó thể hiện tình cảm bang giao giữa hai nước, với cái danh Huyền vương phi của mình, nàng đã nhận lời một số ông chủ đến cắt băng khai trương cho cửa tiệm của họ. Cũng không biết vì phận nghèo hèn hay không có tài vận mà các cửa hàng do nàng cắt băng đều lần lượt đóng cửa. Bởi vậy nàng có thêm một biệt hiệu...

Kẻ xui xẻo!

Thế nên người dân phiên thổ đều khinh miệt, coi thường nàng.

Mặt Cung Diệu Hoàng chẳng hề biến sắc, lòng hẳn reo mừng. Nàng cứ ở trong phủ đệ sẽ tốt hơn, để hẳn khỏi phải vừa tranh luận với người phiên thổ đến đổ mặt tía tai, vừa lo lắng nàng làm loạn bên ngoài.

Nhưng Long Tiểu Hoa đâu phải là người có thể ngồi yên một chỗ. Ở trong nhà chưa được hai ngày thì có người lén bấm báo với hẳn, nàng không chịu an phận ở trong khuê phòng, luôn có một người đàn ông mặc đồ phiên thổ ra ra vào vào phòng nàng. Để tránh phiền phức với Huyền vương gia, phận làm cháu như hẳn cũng phải chú ý một chút. Người ở đây không như người trung nguyên, không quá chú trọng lễ nghĩa, họ không hiểu rằng đạo vợ chồng không phải là trò đùa.

Cung Diệu Hoàng nghe xong, nhướn mày, ngón tay dài của hẳn miết trên tập công văn. Tiểu thẩm thẩm này thích chơi trò hạnh đổ vượt tường cũng mặc. Hẳn vốn định mắt nhắm, mắt mở bỏ qua. Có điều hẳn không thể chịu được việc nàng chê gần, thích xa, hành động kỳ quái, coi thằng cháu như hẳn chết rồi! hẳn chuẩn bị cả thang cho nàng trèo tường trong nước mà không trèo, lại đi trèo tường nước khác sao? Quả nhiên là nàng muốn trả thù chuyện hẳn khen ngợi bộ ngực của phụ nữ phiên thổ. Nha đầu này thật là hết chịu nổi.

Đạo này hẳn bận không ngẩng đầu lên được nên chẳng còn tâm tư đâu mà quản lý nàng. Nàng càng như cá gặp nước. Hôm nay, xong việc sớm, hẳn về phủ để bắt quả tang nàng.

Khi Cung Diệu Hoàng thu xếp xong công việc về phủ, vài kẻ dưới được hẳn sai giám sát tiểu thẩm thẩm liếc mắt ra hiệu rằng lúc này đôi gian phu dâm phụ vẫn đang ở trong phòng Huyền vương phi, lâu rồi chưa ra, chưa biết chừng vẫn đang mây mưa trong đó. Hẳn nhướn mày, sải bước vào đến trước phòng nàng rồi đẩy cửa sổ nhìn vào.

Trong phòng Long Tiểu Hoa đúng là không bình thường.

Lúc này, hẳn chỉ thấy nàng ngồi trước bàn trang điểm, tóc buông xuống, không hề định chải, chiếc gương trước mặt phản chiếu hình người phía sau nàng. Người đó vén tóc nàng lên, thận trọng hỏi:

- Cô sẵn sàng chưa? Ta mà làm là cô sẽ không thể hối hận được nữa đâu.

- Sẵn sàng rồi. Tôi đã chẳng còn chút lưu luyến gì nữa rồi. Làm đi.

Vì hai người quay lưng về phía hẳn nên hẳn không nhìn rõ nét mặt hai người. Nhưng vì câu nói chắc như đinh đóng cột của Long Tiểu Hoa khiến hẳn giật thót mình. Không phải nàng bị kích động quá đấy chứ? Chỉ là đêm đó nàng bị hẳn lôi lên ngựa mà cương quyết giữ bỏ hồng trần như vậy sao? Đây là Long Tiểu Hoa sao? Đây là Long Tiểu Hoa bội tín bội nghĩa đã từng hôn hẳn như điên như dại ở thành Đồng Khê, về đến kinh thành thì đá hẳn rồi nhào vào lòng phu quân sao? Lẽ nào nàng bị Thập cửu thúc tẩy não bằng cuốn Điều răn nhi nữ rồi? Chỉ có nàng được giày vò người khác, còn người khác giày vò thì lại cảm thấy mất mặt sao?

- Vậy chúng ta bắt đầu nhé. - Người đàn ông mặc đồ phiên thổ đó nói, cầm chặt dụng cụ gì đó tỳ sát vào đầu Long Tiểu Hoa. Tại sao nàng lại không chấp nhận hẳn như vậy? Thật là tức chết đi được.

Hẳn cắn môi, đập mạnh cửa phòng, quát lớn:

- Họ Long kia, tiểu vương quyết không cho cô xuất gia. Bị tiểu vương hôn một cái mà cô đã điên khùng cạo tóc đi tu. Nếu tiểu vương thật sự hủy hoại sự trong trắng của tiểu thẩm thẩm thì cô nhảy xuống sông tự vẫn chắc?

- Cái gì? Cô bốn cọt con trai ta cũng được, đến cả cháu bên chồng cô cũng không tha sao? Rốt cuộc cô là yêu ma quỷ quái gì đầu thai vậy? - Người phiên thổ giả nam chống nạnh, một tay đập vào đầu Long Tiểu Hoa buông những lời đầy giáo huấn.

Cái đầu bị đập một cách vô cớ của Long Tiểu Hoa nứt nở. Cái đầu đó quay lại nhìn Cung Diệu Hoàng vừa đập cửa xông vào chớp mắt:

- Ai muốn xuất gia?

Cung Diệu Hoàng vừa nghe thế liền nổi giận đùng đùng, hằn học nhìn người kia, sau đó chỉ vào Long Tiểu Hoa đang hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì, vốn định lên tiếng quở trách nàng thì lại phát hiện tạo hình của nàng lúc này nghiêm túc tới mức không thích hợp...

Mái tóc đen lác lợ sổng, tầng tầng lớp lớp loăn quăn, bông bênh. Đôi môi bĩu ra một cái tuyệt đẹp, mặt hoa da phấn, mắt tựa thủy triều, đôi mắt nhìn thẳng vào hấn chớp chớp.

- ... Cô... rốt cuộc cô muốn làm gì?

- Tôi đang uốn tóc. - Nàng chỉ vào mái tóc đã uốn quăn được một nửa. Que nóng vẫn còn quăn trên đầu nàng. Ối! Bốc khói rồi! - Tiểu Như Ý, Tiểu Như Ý, tóc của tôi bốc khói rồi, bốc khói rồi. Nó cháy mất.

- Tránh qua một bên. Bây giờ lão nương càng coi thường cô hơn. Cô ức hiếp Hiểu Ất, trêu đùa con trai ta, bây giờ lại dụ dỗ cả cháu trai chồng. Cô có còn là người không vậy? Làm cháy tóc của cô là đúng, để cô khỏi dụ dỗ người khác nữa. - Người phiên thổ giả nam lên tiếng, giọng nói đánh thép thể hiện mình là một người đàn bà mạnh mẽ.

- Tôi đâu có. Không phải tôi muốn theo bà học tuyệt chiêu phòng ngự đàn ông sao?

- Cô học rồi chỉ càng tạo oan nghiệt cho đàn ông đẹp mà thôi. Lão nương tuyệt đối không thể giúp cô ngược đãi người khác như vậy. Cho dù con trai ta có bảo ta chăm sóc cô thì ta cũng để cô đi chết.

- Đừng mà. Bà đừng tàn nhẫn như vậy. Ít nhất thì cũng làm quăn nốt mái tóc cho tôi đi. Nửa thẳng nửa quăn thế này xấu lắm. Tôi còn muốn biến thành búp bê đáng yêu cho lão gia ngắm. Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, không thể về không được. Không học được một chút gì đó ở nước ngoài thì hạnh phúc nửa đời còn lại của tôi sẽ tiêu tán mất.

- Lão nương dựa vào cái gì lại phải dạy cô ra tay cay độc. Cô còn nói muốn giúp lão nương tìm cảm hứng viết tiểu thuyết. Kết quả lão nương lại phát hiện ra tật xấu của cô.

- Đây không phải là tôi giúp bà tìm cảm hứng sáng tác sao?

- Ở đâu?

- Chính là hấn. - Nàng ôm cái đầu có mái tóc nửa quăn nửa thẳng, chỉ vào Cung Diệu Hoàng đang ngây người không hiểu chuyện gì: - Tên cuốn tiểu thuyết mới của bà là...

- Là gì?

- “Diệt nhi, mau lên đây”. - Nàng nhanh chóng nghĩ đến chuyện bị hấn kéo lên con ngựa bạch mấy ngày trước.

- ... Tên rất hay! - Tác giả ngay lập tức cảm thấy hài lòng với cái tên đó.

- Đúng thế. Tên tiểu thuyết mà Long Tiểu Hoa tôi nghĩ ra tất nhiên phải hay rồi.

- Nhưng dường như cháu trai nhà cô không thích lắm.

- Hả?

- Hấn đang định lao đến đánh cô đấy.

- Oa!

Một canh giờ sau, Cung Diệu Hoàng mới hiểu rõ mọi chuyện. Người phiên thổ giả nam nhân chính là mẫu thân của Bạch Phong Ninh, Tiểu Như Ý - tác giả viết dâm thư đang được yêu thích nhất hiện nay. Long Tiểu Hoa với mái tóc rối nửa quần nửa trắng đang khóc lóc ôm chân Tiểu Như Ý.

Diệu tiểu vương gia cảm thấy rất thú vị. Hắn thấy nàng với mái tóc không dám ra ngoài gặp ai lại rất đáng yêu. Mái tóc loạn quần, lung tung, như tổ chim khiến ai cũng bật cười thì tại sao hắn lại cảm thấy rất đẹp, rất muốn chạm vào?

Hắn thực sự đã giơ tay ra chạm vào. Hắn mê mẩn vuốt ve mái tóc bông bênh khiến Tiểu Như Ý và Long Tiểu Hoa đều phải ngẩng lên nhìn ánh mắt “biến thái” của hắn.

- Tôi thành ra thế này mà Vương gia còn cười được sao? Rốt cuộc Vương gia có nhân tính không thế? - Long Tiểu Hoa lên tiếng.

- Haizzzz! Tại sao nhân vật nam chính của ta chẳng ai có được sở thích như người bình thường vậy chứ? Đây là quy luật của dâm thư sao? - Đó là nghi vấn của Tiểu Như Ý. Bà nói xong thì quay đi, nhướn mày nhìn Cung Diệu Hoàng đang vuốt mái tóc của Long Tiểu Hoa nói: - Này, tiểu tử. Trông cậu được đấy. Cậu có hứng thú làm nhân vật nam chính trong cuốn tiểu thuyết mới của ta không?

Diệu tiểu vương gia tiếp xúc với tiểu thuyết cảm là do tiểu phẩm ép. Với cá tính của hắn thì hắn chẳng có chút hứng thú gì với kẻ viết những thứ linh ta linh tinh, vớ vẩn đó. Muốn hắn đường đường một tiểu vương gia lại đi phối hợp làm nhân vật nam chính trong tiểu thuyết cảm ư? Hừ! Đừng có mơ nhé. Hắn không muốn kẻ nhàn rỗi không có việc gì làm này làm ô nhục thanh danh cả đời của hắn. Nhưng nói là thế, tay hắn vuốt vuốt mái tóc, quay lại hỏi:

- Làm vậy có gì tốt?

- Nhân vật nam chính được rất nhiều cái lợi. Khi thăng hoa nhất sẽ nhìn thấy cầu vồng phía cuối chân trời. Ngoài chuyện trước khi thổ lộ tình cảm phải ghen một chút, khó xử một chút, ngại ra một chút, thì cuối cùng đều có thể đầu gối tay ấp với người đàn bà của mình. Đảm bảo vô cùng hạnh phúc!

- ... - Nghe có vẻ không phải là vụ trao đổi không có giá trị.

- Trông khuôn mặt đẹp như ngọc khắc và vóc dáng hoàn mỹ của cậu, ta muốn mời hai người đi ăn bữa khuya. Sau này về trung nguyên, chớ có nói với người khác là đồ ăn của chúng ta khó nuốt. Đồ ăn ở trong cung thì nuốt làm sao được? Họ cứ nói dinh dưỡng gì gì đó. Vớ vẩn. Muốn ăn ngon thì phải ra phố tự tìm. Thế nào? Điều kiện ta đưa ra được đấy chứ?

Cung Diệu Hoàng mân mê cảm suy nghĩ.

- Này, sao tiểu tử cậu lại nói năng kém hơn cả thúc thúc thế? Vì nghệ thuật mà ta phải bôn ba bên ngoài. Ta nghe nha đầu thối này nói, cậu rất quý con trai ta. Để có được con trai ta, thậm chí cậu đã không từ thủ đoạn nào.

- Oa! Tiểu Như Ý, bà nói chuyện để ý một chút được không? Đầu tôi vẫn còn ở trong tay hắn đấy. Bà bà bà nhẹ tay một chút thôi. Tôi tôi tôi không có. Tôi chỉ nói, hai người có thể nhẹ nhàng một một một một chút được không? - Bị gạt ra ngoài, Long Tiểu Hoa cố gắng vớt vát mấy câu.

- Nha đầu thối, tránh qua một bên. Nữ nhân vật chính chỉ là phụ mà thôi. Tiểu thuyết chỉ cần nam nhân vật chính hào hoa tuyệt vời là đủ rồi. Ta không cần biết cô sống hay chết - Bạch Trì Như Ý xua tay, chẳng hề nề tình với nữ nhân vật chính mà tiếp tục mê hoặc nam nhân vật chính mới: - Khế ước bán thân một năm, con trai ta bán cho cậu đấy.

- ... Một năm ư? - Trong tay hắn có thanh kiếm nhà họ Bạch thì đừng nói là năm năm mà mười năm, hai mươi năm, chỉ cần hắn muốn thì Bạch Phong Ninh đều phải hầu hạ hắn. Hắn không thèm điều kiện này.

- Một năm còn ít sao? Vậy... một năm một tháng, không thể nhiều hơn. Hơn nữa, cậu phải hứa với ta, con trai ta bán nghệ chứ không bán thân. Cậu muốn có người cùng lên giường thì tìm kẻ khác. Đừng có ức hiếp đứa con trai giữ mình như ngọc của ta...

- Con trai bà đã sớm không còn trong trắng rồi...

- Nha đầu thối, im miệng!

Cung Diệu Hoàng chẳng thèm để ý đến cuộc nói chuyện của hai người bọn họ. Hắn khoanh hai tay trước ngực, hắng giọng rồi ra điều kiện trao đổi:

- Không được viết về nam nhân vật phụ khác.

Hả? - Tác giả viết tiểu thuyết cấm và độc giả trung thành nhìn nhau rồi cùng quay đầu lại nhìn Cung Diệu Hoàng nhưng chỉ thấy hắn nhướng mày, nghi ngờ nhìn họ.

- Không hiểu ý sao? Ý của tiểu vương là nếu tiểu vương là nam nhân vật chính thì người đàn bà kia chỉ dành ột mình tiểu vương, không được viết về nhân vật khác. Tiểu vương muốn một mình nắm giữ.

Tiểu Như Ý nhìn Cung Diệu Hoàng đầy tính sở hữu trước mặt. Đôi mắt phượng của hắn lim dim, đôi môi cong, lộ rõ vẻ oai phong. Bà ngậy người rồi bỗng lên tiếng:

-Ồ! Thật độc tài! Thật không biết lý lẽ! Thật đàn ông! Như vậy đi. Ta muốn viết về một cậu cháu gian tà bá đạo khiến tiểu thẩm thẩm không trở mình nổi.

Nhưng Long Tiểu Hoa nghĩ đến vấn đề hiện thực. Nàng kéo vạt áo Tiểu Như Ý thì thầm:

- Không viết nam nhân vật phụ không ổn đâu.

- Có gì không ổn chứ? - Tiểu Như Ý nghi ngờ hỏi.

- Bà nghĩ thử xem. Nếu là tiểu thẩm thẩm thì ít nhất cũng có thúc thúc. Bà để hắn ra yêu cầu, không viết nam nhân vật phụ. Bà có biết tiểu thuyết bây giờ đều cần có nam nhân vật chính đạo. Bà chỉ viết một nam nhân vật chính thì sẽ rất nguy hiểm.

-Ồ! Đúng rồi. Nếu là tiểu thẩm thẩm thì phải có thúc thúc xuất hiện ngăn chặn tình cảm của hai người phát triển chứ.

- Đúng thế.

- Không sao. Để hắn chết đi là xong.

- ... Bà... bà định cho ai chết đi...

- Vị thúc thúc đó chết luôn từ hồi còn trẻ. Như vậy sẽ không có nam nhân vật phụ nữa.

- ... Bà đối xử với nhân vật nam phụ trong tiểu thuyết của chính mình như vậy sao? - Chỉ một câu nói là giết chết phu quân của nàng rồi. Thật quá đáng! Một tác giả không có nhân tính! Lợi dụng người đàn ông của người ta xong thì qua cầu rút ván. Hóa ra không chỉ trong hoàng cung mới thấy cảnh người này cười, không ai thấy cảnh người xưa khóc. Híc!

- Đúng đấy. - Nhân vật nam được cưng chiều thừa thắng xông lên, giờ ngón tay ngọc yêu cầu: - Còn một chút vấn đề. Tiểu vương cảm thấy không có hứng thú lắm trong căn phòng này.

- Ừm ừm ừm! Ta cũng có nghĩ đến điều này, thế nên lần này muốn có một chút đột phá thì phải tìm một nơi thật mới mẻ.

- Xì! Tôi không đi đâu hết!

- Ta không cần để ý đến cảm nhận của cô. Ta chỉ cần nam nhân vật chính thôi.

-

Được thôi. Bà tiếp tục trọng nam khinh nữ đi. Xì! Cũng là nhân vật chính, tại sao đãi ngộ dành cho nàng lại kém hơn nhân vật nam nhiều như vậy chứ? Phì! Thế nên mới nói, tiểu thuyết cũng thế, bạch mã hoàng tử cũng thế, đều là lừa đảo cả.

Sau khi bàn xong chuyện đổi địa điểm trong cuốn sách, Tiểu Như Ý giữ lời hứa, dẫn hai đứa trẻ thích chơi đùa bị đói suốt mấy ngày đi ăn đồ ăn đêm của phiên thổ.

Trong cung toàn là thịt dê nướng, quá chú trọng đến chuyện dinh dưỡng, vốn không xem trọng hương vị. Thịt dê nướng thật sự nên dùng than đen để nướng, rắc chút muối rồi phun rượu nho của phiên quốc lên. Cho thêm hương liệu vào có thể làm mất mùi hôi. Thái thịt dê nướng thành những lát mỏng, ăn cùng với rau sống trần. Cắn một miếng mới thấy vị tươi ngon tuyệt vời.

Cầm hai gói thịt dê đưa cho hai người trung nguyên. Tiểu Như Ý tự hào chỉ vào người cầm چرا mà có thể thái thịt dê thành lát mỏng tang phía sau nói:

- Hai người thấy chưa? Lần này thì hai người thấy người phiên thổ cũng có món ăn ngon đấy chứ? Đây mới gọi là công phu thật sự! Cực kỳ ngon! Những thứ trong cung có là gì? Lấy ra tiếp đãi người trung nguyên, thật tội nghiệp! Vương thượng của chúng ta bị mấy người trung nguyên các người làm hỏng rồi. Cứ toàn học thứ lễ nghĩa gì đó. Ta thật không hiểu nổi. Dân dã thì có gì không tốt chứ? Đồ ăn ngon, uống bát rượu lớn, cắn miếng thịt lớn. Miếng thịt này phải dùng چرا để cắt mới ngon. Dùng con dao nhỏ gì đó trong cung mà thái thì có thái đến mực thối. Lúc đó thì thịt cũng nguội lạnh rồi. Ăn ăn ăn đi. Mau ăn đi cho nóng. Không để nguội được đâu.

Thấy Tiểu Như Ý giới thiệu đặc sản quê hương hấp dẫn như vậy, Cung Diệu Hoàng và Long Tiểu Hoa nhìn nhau rồi cùng đưa miếng thịt cuộn trong tay lên miệng cắn. Miếng thịt mềm, thơm ngon, rau sống vẫn giòn, thịt còn cả bì được rưới nước xuyết lên, càng ngon hơn nữa.

Long Tiểu Hoa cắn hai ba miếng đã hết sạch miếng thịt cuộn trong tay. Nàng vỗ vỗ bụng rồi lại đón lấy xiên thịt dê nướng, nhấp một chút rượu nho trong túi. Đi theo Tiểu Như Ý thưởng thức những món ăn và trò chơi đường phố của phiên thổ. Những người ở đây thoải mái nhảy múa không cần theo những quy tắc trong cung đình. Họ nhảy múa không cần đúng điệu nhưng khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ tự nhiên. Quan trọng nhất là...

- Oa! Hóa ra không phải cô nương phiên quốc nào cũng có bộ ngực lớn.

Cũng có những cô nương có bộ ngực bình thường. Họ cười đùa và nhảy múa rất tự nhiên.

Tiểu Như Ý ngoái đầu lại nói:

- Ai quy định phiên quốc chúng ta chỉ có thể sinh ra những cô nương ngực lớn chứ. Một đất nước thì kiểu người nào chả có. Khi ta đến trung nguyên, thấy bao nhiêu là người béo người gầy đầy thôi.

- Nhưng ngày chúng tôi vào kinh thành, rõ ràng cả thành đều...

- Đồ ngốc, đó là trò của quân vương phiên quốc mà thôi. - Cung Diệu Hoàng đi sau cùng nói. Quân vương nước nào chẳng muốn giữ thể diện chứ. Không thể để cho người ta coi thường được. Cũng giống như ở thành Lâm Dương, khi tiếp người ngoài thì chỉ có nam thanh nữ tú ca hát nhảy múa. Ngày hôm đó, thường dân đều không được ra khỏi nhà. Chỉ là diễn trò thôi. Mỗi người đều có thủ đoạn riêng.

Chỉ là...

Hắn nhìn Tiểu Như Ý đi phía trước đầy thâm ý. Người đàn bà này thật không đơn giản, e rằng không đơn thuần chỉ là tác giả viết tiểu thuyết. Nghĩ tới phủ đệ bọn họ ở chẳng phải nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào, bà ta không những có thể vào được mà còn thuộc như lòng bàn tay toàn bộ những chuyện liên quan tới hoàng cung từ đồ ăn cho tới lễ nghi. Hắn chỉ biết phụ thân của Bạch Phong Ninh là nhân vật giang hồ có tiếng của trung nguyên, còn mẫu thân là người phiên bang, nhưng hắn không rõ là rốt cuộc lai lịch của bà ta như thế nào?

Hắn thăm dò Bạch Trì Như Ý và tình cờ lướt qua Long Tiểu Hoa thì chỉ thấy nàng như kẻ mất hồn mãi gặm xiên thịt nướng mà không hề để ý dăm thảng vào người trước mặt. Nàng bị người đó va chúi vào tường, ngã phịch mông xuống đất, nhìn người cao lớn như ngọn núi trước mặt. Vì hắn đang suy nghĩ chuyện khác nên không kịp đỡ, nhất thời vội quá chỉ kịp nhào đến bên nàng.

Nàng ôm mông đứng dậy, cũng biết là tại mình không nhìn đường nên xấu hổ ôm đầu cười trừ, nói:

- Xin... xin lỗi. Tôi mãi ăn quá nên không để ý đường đi.

Người đó vừa nghe Long Tiểu Hoa nói thì chau mày, lên tiếng, những tiếng bô lô ba la bực tức loạn xì ngầu nhưng nàng không hiểu ngôn ngữ mà hắn nói. Nàng bị chửi mắng mà cũng không biết. Nhưng vì từ nhỏ đã

học qua tiếng nên Cung Diệu Hoàng đứng bên cạnh vẫn hiểu được đại khái...

Câu nói của hắn thật khó nghe...

- Lấy đâu ra loại tạp chủng trung nguyên này chứ? Mẹ kiếp, hung hăng chạy đến phiên thổ của chúng ta mà lại còn dám nói tiếng trung nguyên gì đó với bốn đại gia sao? Không biết nói tiếng nước người ta thì cút về trung nguyên đi. Đây là địa bàn của người phiên thổ. Ai cho phép loại tạp chủng trung nguyên như người hung hăng chứ?

Người đó nói xong, giơ một tay lên định giáng xuống. Long Tiểu Hoa hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại sắp bị đánh, cứ ngây người ra.

Cung Diệu Hoàng vội kéo nàng về phía sau rồi giơ tay lên chặn lại. Đôi môi mỏng của hắn mím chặt, đôi mắt lạnh lùng nhưng hắn chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu tiếng phiên thổ mà không biết chữ lại thế nào? Chỉ tại kẻ hậu đậu này gây nên chuyện.

- Mẹ kiếp, bây giờ chúng ta làm sao vậy? Cứ ra phố là gặp tạp chủng trung nguyên. Các người nghĩ rằng mỹ nhân nương nương chó má của các người giả cho Vương thượng của chúng ta thì có thể coi phiên thổ của chúng ta như địa bàn của mình sao. Đem nương nương nhà các người cút về trung nguyên cho đại gia.

- ...

- Sao năm đó Vương thượng lại hồ đồ cho loại tạp chủng trung nguyên vay lương thực chứ? Tốt nhất là để cho chúng chết đói đi. Các người nghĩ rằng chơi trò mỹ nhân với Vương thượng của chúng ta thì có thể xâm chiếm đất đai của chúng ta sao? Phì! Thú hoang mà còn muốn làm thái tử. Tên cầu hoàng đế trung nguyên của các người thật là hết chỗ nói. Đến cả vợ mình cũng không cần. Tạp chủng! Mọi người nói xem có phải như vậy không?

- Ha ha ha ha! Người trung nguyên thật bỉ ổi! Lần này lại còn muốn kết thân với chúng ta nên sai cả cháu trai của nương nương đó đến đàm phán.

- Đúng thế. Đúng thế. Tất cả là tại phi tử trung nguyên sau khi vào cung khiến cho Vương thượng mê muội dờ dờ, lại còn trọng dụng người Hán, học tiếng Hán. Thi cử còn phải thi tiếng Hán nữa. Phì! Tiếng Hán là thứ vô văn. Có quỷ mới cần học.

Long Tiểu Hoa thấy càng ngày càng có nhiều người vây quanh họ, nàng nắm chặt cánh tay Cung Diệu Hoàng đứng trước mặt. Lúc này nàng mới phát hiện ra hắn đang nắm chặt nắm đấm, cắn răng như đang phải chịu đựng điều gì:

- Họ làm gì mà lại vây quanh chúng ta vậy? Tiểu Diệu, họ... họ nói gì thế? Làm gì mà còn cười chúng ta? Tôi xin lỗi rồi. Rõ ràng là tôi xin lỗi rồi mà.

- ... Cô đứng ra xa một chút. - Mắt hắn khép hờ, tay sờ thanh kiếm đeo bên hông. Chỉ cần rút kiếm, một nhát thôi nhưng một bàn tay đã ngăn hắn lại. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Bạch Trì Như Ý đẩy kiếm của hắn ra, nở nụ cười nói tiếng phiên thổ với người kia:

- Người không biết chữ hả? Không biết chữ thì Bạch Trì Như Ý ta cũng không ngại dẫn người đi xem cáo thị. Vương thượng viết, kể từ ngày ký hòa ước, ai vô cớ gây chuyện với người trung nguyên sẽ bị chém đầu không tha.

- Trì... Trì Như Ý ư?

- Ô! Nhận ra ta rồi. Nhận ra ta rồi thì tốt. Nếu không ta lại tưởng người ở đâu đến cơ. Các người muốn làm mất thể diện của người phiên thổ chúng ta sao? Hừ! Hay là con trai các người không học nổi tiếng Hán nên không thi đỗ làm quan được khiến người ngựa ngáy như vậy? Mau cút về nhà đọc sách đi. Người trung nguyên có một câu rất hay. Con không dạy được thì đừng có làm cha. Con trai không thi đỗ thì trách người làm cha không dạy dỗ cho con. Thế mà người còn dám trách Vương thượng sao? Các người ăn gan hùm gan báo rồi hả?

Người đó cúi gầm xuống, chuẩn bị bỏ đi thì bị Cung Diệu Hoàng nhanh tay tóm lấy cánh tay kéo lại. Hắn cậy mình là người phiên thổ to lớn, cho rằng tiểu tử trung nguyên này không phải là đối thủ của mình nhưng

nào ngờ chỉ bị một cánh tay tóm lại mà đã không nhúc nhích được, mồ hôi túa ra, ánh mắt đầy sát khí nhìn Cung Diệu Hoàng chăm chăm.

Cung Diệu Hoàng thấp giọng nói:

- Nay, bà viết tiểu thuyết, phiên bà dịch giúp tôi vài câu với tên khốn này.

- Hả? Dịch gì vậy?

- Bốn năm.

- ...

- Cho tiểu vương thời gian bốn năm, nhất định tiểu vương sẽ trả lại số lương thực đã vay phiên thổ. Đến lúc đó sẽ không nợ nần gì nữa.

Lần này thì Long Tiểu Hoa dù không nghe được cũng hiểu được đại khái những lời của người phiên thổ kia. Nàng cẩn mật nhìn thái độ của Cung Diệu Hoàng. Nàng biết, hẳn là người đàn ông có hoài bão, không cam lòng. Hẳn nổi giận vì danh dự đất nước bị người ta lăng nhục. Nàng cũng đã từng chứng kiến cơn giận đó ở phu quân của mình. Đó là bộ dạng hung dữ khu phu quân nàng chinh lý quốc khố. Cơn giận nổi lên vì đất nước, vì chính bản thân, vì hận mọi thứ không hoàn hảo, thế nên phu quân mới nghiêm khắc với nàng như vậy.

Sợ nàng có chuyện.

Vì lý do bốn chữ đó nên phu quân không muốn cho nàng đến phiên thổ. Nàng nghĩ phu quân lo nàng không quen đồ ăn, nơi ở. Nhưng sự thực lại chính vì phu quân không muốn nàng phải đối diện với nỗi nhục này.

Long Tiểu Hoa cúi đầu đi theo sau Tiểu Như Ý, không dám ngẩng lên nhìn Cung Diệu Hoàng đi như bay phía trước. Đường như hẳn đang dồn hết cơn giận vào bước chân.

Tiểu Như Ý huých huých Long Tiểu Hoa ra hiệu cho nàng đi an ủi nam nhân vật chính của mình nhưng nàng lắc đầu. Lòng nàng đang rối bời vì nàng có một chiếc ngọc ẩn. Bất luận là thật hay giả thì nàng cũng phải giấu nó xuống gầm giường để ba bông hoa ngày đêm canh giữ. Nếu thật sự là ngọc ẩn thì tại sao cha chồng hoàng đế lại giao nó cho nàng chứ? Người muốn nàng giao nó cho ai đây? Phu quân của nàng hay là cháu trai nàng?

- Ai da ai da! Thật ngại quá! Ta vốn muốn dẫn hai người đi thưởng thức đồ ăn phiên thổ. Thật không ngờ lại gặp phải loại cặn bã đó làm mọi người mất cả hứng. Ta... ta mời, ta chịu trách nhiệm. Chúng ta tiếp tục đi ăn nhé.

Cung Diệu Hoàng bỗng dừng lại, ngoái đầu hỏi Bạch Trì Như Ý:

- Bà là ai? Tại sao người đó nghe đến tên bà thì lại ngại người ra?

- Ta ư? Ta không phải là người quan trọng đâu.

- Bà nói hay không?

- Được được được. Hôm nay tâm trạng cậu không tốt. Ta nói là được chứ gì? - Bạch Trì Như Ý ngáp dài một cái rồi kéo Long Tiểu Hoa đang suy tư phía trước. - Ai da! Cậu biết rồi đấy. Trong hoàng cung, hoàng đế có nhiều thê thiếp là chuyện thường tình. Năm xưa người phiên quốc và người Hán không thông hôn. Con cái sinh ra không được giữ lại. Cha ta chính là phụ thân của Vương thượng bầy giờ đã ôm ta ra khỏi cung nuôi dưỡng nên không ai dám chọc giận ta cả.

- ...

- Thế nên ta không cần cái quan hệ huyết thống này nhưng lê dân vẫn biết nguồn gốc của ta, không thay đổi được. Chớ có nói rằng trung nguyên các người không có thái độ coi thường phiên thổ giống như thái độ coi thường trung nguyên của kẻ ban này. Cái tư tưởng Hán - phiên hòa hảo một khi còn nằm trong tay đương kim thánh thượng của các người thì cứ coi như chuyện không còn hy vọng. Liệu vị hoàng đế đó có thể làm gì để sửa đổi cái thành kiến lâu đời này chứ? - Khi hai dân tộc cùng nhau chung sống hòa bình mà mỗi bên vẫn giữ phong cách, định kiến của mình thì thái độ của những người trên cao là vô cùng quan

trọng. Tuy rằng chỗ nào cũng đều có những kẻ ngu ngốc bảo thủ, nhưng nếu thái độ của những người đứng đầu tích cực, thì cuối cùng cũng vẫn dung hợp được thôi.

Cung Diệu Hoàng không nói nhưng ánh mắt lại đầy thâm ý, nhìn lên bầu trời không sao thăm thẳm.

Tiểu Như Ý mỉm cười. Dường như bà nghĩ đến điều gì đó rồi lại nói:

- Nhưng ta đã có kinh nghiệm ứng phó với những chuyện như thế này. Cậu và Hiểu Ất thật không hổ là chú cháu, bề ngoài giống nhau thì không nói, đến cả cung cách nói chuyện cũng rất giống nhau.

Cung Diệu Hoàng khó chịu trước câu nói đó, quay sang nhìn Bạch Trì Như Ý đang ngẩng đầu ngắm thỉnh không, lại thấy bà cười nói với Long Tiểu Hoa:

- Cô có biết Hiểu Ất đã làm gì mà khiến cho Tiểu Phong Ninh nhà ta cứ khăng khăng một mực đòi theo hần không?

Long Tiểu Hoa ngây người nhưng khẽ lắc đầu. Dường như Hiểu Ất chưa từng nói với nàng về chuyện quá khứ. Thân thể của hần là điều cấm kỵ không được nhắc đến.

- Khi hần làm đại chương quỹ ở khách điểm nhà cô, không phải hần thường ra ngoài làm ăn buôn bán sao?

Trong những ngày ấy, cũng là tình cảnh này, người ta đã lãng nhệch, chửi mắng mẩu phi của hần lấy chồng xa. Lúc đó, ánh mắt hần giống hệt như ánh mắt của cháu cô, u ám và đáng sợ.

- ... - Hóa ra ở bên ngoài hần chịu khổ, chịu áp lực nhiều như thế, vậy mà một lời than thở nàng cũng chưa từng thấy hần nói. Dù hần ôm hận trong lòng hay nói ra cũng vậy, căn bản là nàng chỉ biết nghĩ đến mình, muốn hần cưng chiều mình mà không chịu hiểu hần đang nghĩ gì. Vậy thì nàng định sẽ yêu thương hần thế nào đây? Tự cho bản thân không đủ xinh đẹp, không đủ nữ tính, kỳ thực là nàng không đủ hiểu người ta, căn bản không biết trong lòng người ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

- Điều đáng yêu nhất là đến câu nói khi bị trêu chọc tàn nhẫn của họ cũng giống nhau. Ta còn nhớ Tiểu Phong Ninh từng nói với ta. Khi Hiểu Ất nói câu đó, nó biết, hần có khả năng thế nào và nó chọn hần làm chủ là hoàn toàn đúng.

- Hần đã nói gì? - Câu này là Cung Diệu Hoàng hỏi. Hần chau mày, giọng buồn bã.

- Hai năm. - Bạch Trì Như Ý giơ hai ngón tay ra, bắt chước tư thế Long Hiểu Ất cầm hận nói năm đó: - Cho ta hai năm. Ta nhất định sẽ trả lại số lương thực đã vay phiên thổ các người không thiếu dù chỉ một hạt.

Cung Diệu Hoàng lim dim đôi mắt phượng, cười mỉa mai:

- Hần còn ngông cuồng hơn cả tiểu vương ta. Hai năm ư? Không thiếu dù chỉ một hạt ư? Hứ! Hần về kinh thành kiểm tra sổ sách bộ Hộ thì sẽ biết bản thân mình gốc nghềchế thế nào khi buông ra câu nói điên khùng đó.

Dù cho Long Hiểu Ất có bản lĩnh thông thiên thì cũng không thể bù hết số lương thực thâm hụt trong quốc khố trong thời gian hai năm, lại còn nghĩ đến chuyện trả phiên quốc ư? Trả hết sao? Nói thì dễ nhưng trừ khi đi cướp lương thực. Hơn nữa rốt cuộc hoàng gia muốn giao giang sơn này cho hoàng tử làm thâm hụt quốc khố hay người cháu giỏi dùng binh đang đi ký hòa ước thì còn khó nói lắm. Cung Diệu Hoàng hần đã từng nói, hần không muốn làm cái bóng của người khác. Hần không phải là vật thay thế Thập cửu điện hạ. Tuyệt nhiên không phải. Hoàng gia không hề coi hần là vật thay thế... không hề.

Hần sải bước về hướng phủ đệ, như thể đang vội chứng minh điều gì đó. Chân hần vừa bước lên bậc thang thì thấy người đưa tin của hần ở kinh thành đang đứng trước cổng. Người này thấy hần vội khấu đầu.

- Diệu tiểu vương gia, Diệu tiểu vương gia, chuyện lớn không hay rồi.

- Kinh thành xảy ra chuyện gì? Mau nói!

- Khởi... khởi bẩm Tiểu vương gia, Thánh... Thánh thượng... Thánh thượng băng hà rồi.

-... - Cung Diệu Hoàng nắm chặt hai tay run rẩy.

- Diệu tiểu vương gia mau về kinh đi ạ. Kinh thành không có Vương gia thì sẽ loạn mất. Huyền vương gia đã phong tỏa tin tức Thánh thượng bằng hà, không cho người báo tin cho Vương gia biết. Hạ quan đã phải mất bao công sức mới đem được tin tức đến. Hạ quan phải tranh thủ thời gian đến ngay đây, chỉ sợ Vương gia không kịp về kinh. Huyền vương gia đó vô cùng ghê gớm, một tay che cả bầu trời, tước ngôi đoạt vị.

84. Q.2 - Chương 85: Lại Là Một Bát Mỳ Suông

Cung Diệu Hoàng còn chưa kịp bình tĩnh trước tin tức kinh thiên động địa ở kinh thành thì quân vương phiên quốc đã sai người mời hẳn vào cung ngay trong đêm đó.

Long Tiểu Hoa sợ hãi kéo Tiểu Như Ý về phòng mình đóng cửa lại. Nàng cẩn thận lấy gói vải đen mà ba bông hoa trông giữ ra mở từng lớp từng lớp. Ngọc ẩn màu xanh lục sáng lấp lánh khiến Tiểu Như Ý suýt nữa kêu lên vì kinh ngạc.

- Cô! - Tiểu Như Ý đứng bật dậy. Bà không thể không biết ngọc ẩn trung thổ này có ý nghĩa gì.

- Suyt! - Long Tiểu Hoa bịt miệng bà: - Tôi cũng không biết làm sao thứ này lại xuất hiện trên xe của tôi. Từ thành Lâm Dương đến đây, tôi không dám nói cho ai biết, tôi...

Đôi mắt xám của Tiểu Như Ý nhìn đi hướng khác. Bà nghĩ đến lá thư mà con trai mình đã nhờ Vô Ưu mang đến:

- Phụ thân của Hiểu Ất quả là khốn khiếp. Trước khi chết vẫn còn muốn tác quái.

- Hả? Điều này thì liên quan gì đến cha chồng hoàng đế ạ?

- Cô đúng là đồ ngốc! Cô còn chưa nhận ra là ông ta muốn hãm hại cô sao?

- Hãm... hãm hại tôi sao?

- Ngọc ẩn này phải giao cho người kế vị. Ông ta không hề công khai giao ngọc ẩn cho bất cứ ai. Cô giải thích thế nào về việc nó lại xuất hiện trong tay cô?

- Ý bà là...

- Trừ khi cô có dụng ý ăn trộm ngọc ẩn. - Tiểu Như Ý cắn môi, chau mày: - Huống hồ, không có ngọc ẩn, Long Hiểu Ất ở kinh thành không thể đăng cơ. Điều quan trọng nhất là... nếu như hẳn đăng cơ thì cô sẽ phải chết.

- Tôi sao?

- Chính thất của hẳn tự ý mang ngọc ẩn sang nước láng giềng với dụng ý tư thông. Cho dù hẳn là hoàng đế cũng không có cách nào cứu được cô. Một khi hẳn lên ngôi, người khác nhìn thấy trong tay hẳn không có ngọc ẩn thì người đầu tiên phải nghĩ đến là cô. Cô nghĩ rằng mình còn đường sống sao? Cô nghĩ xem tại sao Hiểu Ất không lập tức lên ngôi mà lại còn phong tỏa tin tức ông ta qua đời: - Phải chọn một trong hai thứ ngai vàng và đàn bà. Lão hoàng đế này còn xấu xa hơn cả tác giả viết dâm thư như bà. Nếu Hiểu Ất có ngọc ẩn thì nha đầu này sẽ khó mà thoát khỏi liên quan.

- ...

Lập công một lần, đủ hưởng cả đời. Cách nghĩ của nàng chỉ đơn giản như vậy thôi. Nàng nghĩ rằng mình có thể giúp hẳn, thật không ngờ lại trở thành tảng đá lớn nhất ngáng đường hẳn.

- Vậy tôi có thể giao ngọc ẩn này cho người khác không?

- Giao cho người khác ư? Cháu của cô sao? - Tiểu Như Ý phì cười: - Người có ngọc ẩn là người thừa kế hợp pháp, là người có đủ tư cách kế vị. Nếu cô cảm thấy hẳn thích hợp làm hoàng đế trung nguyên hơn Hiểu Ất thì cô cứ giao ngọc ẩn cho hẳn.

- ...

Hoàng đế... đó là thứ gì vậy? Nàng vừa bị một hoàng đế hãm hại. Nàng tin ông ta vì ông ta là phụ thân của phu quân nàng. Người làm cha mẹ đều thương yêu con cái của mình nên nàng không hề nghi ngờ ông ta mà nhận lời đến phiên thổ và đã bị trúng kế. Ông ta đã hại phu quân nàng bất nghĩa, đẩy tội danh làm thâm hụt quốc khố cho chàng. Lẽ nào còn muốn phu quân nàng cũng trở thành loại người như vậy?

Tiểu Như Ý liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nha đầu, con trai ta không chịu nói rõ cho cô biết. Nó cho rằng rồi sẽ có ngày cô tìm ra. Nhưng ta thấy cô ngốc nghếch như vậy nên sợ cả đời này cô cũng không thể hiểu được và đành phải nói luôn. Nếu “cha cô” làm hoàng đế thì hẳn sẽ không còn là Long Hiểu Át nữa. Cô sẽ phải xa hẳn, xa rời hẳn. Cô hiểu chưa?

- Cái gì? Chàng là phu quân của tôi. Tôi không thể rời xa chàng được. Tôi biết tôi luôn làm vướng chân chàng, chẳng được tích sự gì, luôn đem lại phiền phức cho chàng nhưng chàng không thể không cần tôi. Dù chàng có là hoàng đế thì sao chứ?

- Ô! Cho dù sẽ có một ngày hẳn cũng mang cô ra để đổi lấy lương thực, rồi cũng vì sự tôn nghiêm mà hãm hại chính đứa con nhỏ của mình ư? - Đôi mắt xám sâu thẳm của Tiểu Như Ý lướt qua khuôn mặt đang cố kìm nước mắt của nàng: - Cô thấy rồi đấy. Vị Huyền phi đến từ trung nguyên đó. Đây chính là phi tử mà năm đó hoàng đế trung nguyên sủng ái nhất, mẫu phi của Long Hiểu Át. Chỉ vì để đổi lấy vài vạn thạch lương thực mà bà ta đã phải khăn gói, bị đẩy sang nước khác làm phi tử trong hậu cung của một người đàn ông xa lạ.

- ...

- Nói đến đây, có phải cô đang nghĩ là Vương thượng của chúng ta thật lòng muốn có Huyền phi nên mới nạp bà ta vào cung không? Nha đầu à, những câu chuyện trong tiểu thuyết thật thật giả giả lẫn lộn, chỉ cần có nhiều người đọc, chỉ cần có nhiều người mua thì bất luận là viết khoa trương đến mấy cũng có người viết. Nhưng cô thật sự cho rằng trên thế giới này có vị hoàng đế ngốc nghếch nào lại vì một người đàn bà mà vất bỏ hậu cung, vứt bỏ giang sơn của mình sao? Hừ! Nếu có thì cô đã không gặp được Long Hiểu Át rồi. - Bà cười khẩy, nói tiếp: - Điều hấp dẫn nhất của Huyền phi không phải là vẻ đẹp mỹ miều mà là bà đã từng được hoàng đế trung nguyên sủng ái nhất. Mười năm trước, hoàng đế nước cô đã xây cho bà một hậu cung khác, vì muốn bà được tự do sống trong cung điện đó, khỏi phải ở cùng một chỗ với những người đàn bà khác mà tranh sủng. Nhưng cung điện chưa xây xong thì đã có chuyện, tài chính thiếu hụt, Thập cửu hoàng tử nắm quốc khố trong tay cũng không thể làm gì được. Vương thượng của chúng ta nhân cơ hội đó đã đem quân tấn công, ép ông ta gả Huyền phi ình. Đối với một người đàn ông mà nói, điều ô nhục nhất chính là chuyện bị cướp mất vợ. Đối với trung nguyên mà nói, điều này có nghĩa là xưng thần với phiên thổ. Ai sẽ gánh lấy tội danh lớn như vậy đây? Hoàng đế không sai, Thánh thượng không sai, nên Thập cửu hoàng tử đành phải cắn răng gánh tội mà đi đến biên cương xa xôi.

Long Tiểu Hoa bàng hoàng nghe Tiểu Như Ý nói. Nàng hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Từ Thập cửu điện hạ khiến tim nàng nhói đau. Đây là lý do khiến nàng nhất định một hoàng tử biết sử dụng bàn tính tinh thông ở trên phố. Nó giống như truyện cười vậy. Chắc phu quân nàng không cam lòng, rất ấm ức khi bị giáng tội danh đó, mẫu phi lại bị gả đi xa. Thế mà nàng lại không hiểu chuyện, không biết mình làm vướng chân người ta. Người ta muốn làm hoàng đế, nói là để trả thù cũng đúng, để giải cứu mẫu phi cũng đúng. Dù có thế nào thì ngọn lửa trong lòng phu quân nàng cũng không bao giờ có thể dập tắt nổi.

- Nha đầu, cô đừng coi thường điều ta nói. Ta nói cho cô biết chỉ để cô hiểu rằng, không nên ở bên hoàng đế, càng không nên sống dựa vào sự sủng ái của hoàng đế. Đây chính là lý do tại sao ngay từ đầu Hiểu Át đã muốn đẩy cô ra xa mình.

Vì sự sủng ái của hoàng đế và tình thương của người cha với con gái khác nhau một trời một vực. Huyền phi vì sự sủng ái này mà gặp phải đại họa. Hẳn đã quá rõ điều đó. Vì vậy hẳn không thể để tâm đến bất cứ ai bên cạnh. Nếu dựa vào cá tính của mình, Long Hiểu Át không thể không yêu thương Long Tiểu Hoa. Nhưng nếu hẳn thật sự chỉ cần Long Tiểu Hoa thì nha đầu này chỉ có thể gặp phải tội danh lớn hơn thế.

Hoàng đế trung nguyên là người từng trải. Ông ta hiểu điều này sẽ không có kết quả tốt. Thế nên, trước tiên ông ta đã hay Hiểu Át đưa ra quyết định đẩy Tiểu Hoa sang nước láng giềng, khép cho nhà đầu này một tội danh để cả đời không thể nào quay lại được, không thể trở về bên con trai ông ta. Nói như thế thì...

Ông ta quyết định truyền ngôi hoàng đế cho Long Hiểu Ất sao? Thế nên ông ta mới thay Hiểu Ất quét sạch chướng ngại vật, đưa Long Tiểu Hoa và còn cố ý đẩy cả tiểu hoàng tôn có khả năng kế vị của mình ra biên cương. Tuyệt chiêu! Như vậy thì cho dù cháu ông ta có không cam lòng cũng không có cách nào quay về kinh thành làm loạn. Có điều... cái tên tiểu tử nói “sẽ hoàn trả lương thực trong vòng bốn năm” kia không dễ nói chuyện đâu.

Bạch Trì Như Ý chau mày nhìn Long Tiểu Hoa mà không nói gì, sau đó quay đầu trông ra màn đêm đã buông xuống bên ngoài cửa sổ.

Cùng một màn đêm bao trùm lên hoàng cung phiên quốc, Cung Diệu Hoàng ngồi ngắm ánh trăng tàn mờ ảo trên bầu trời cao ngoài cửa sổ.

- Diệu tiểu vương gia, đề nghị của cô vương thế nào? Vương gia có đồng ý không?

Cung Diệu Hoàng nhếch môi không nói, hần nhìn xuống tấm thảm đỏ dưới chân mình. Phiên vương đó hiểu được tâm tư của hần, cười nhạt rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cô vương hiểu tình cảm giữa Vương gia và hoàng gia gia của mình rất sâu đậm. Ông ta đột nhiên qua đời nên trong lòng Vương gia rất buồn, nhưng người làm việc lớn thì không thể để chuyện tình cảm xen vào. Sinh lão bệnh tử là do trời định nhưng ai vua ai giặc không do trời quyết, càng không do người chết sắp đặt. Ông ta liếc qua bức thư cấp báo từ trung nguyên đặt ở trên bàn nói tiếp: - Lẽ nào Vương gia cam lòng để Thập cửu thúc của mình đoạt ngôi kế vị sao? Hay là... hần vốn không muốn đoạt ngôi mà chính do hoàng gia gia của Vương gia có ý truyền ngôi cho hần nên mới sai Vương gia đến phiên quốc để Vương gia không thể trở về ngay được?

Cung Diệu Hoàng cắn môi, tay hần nắm chặt, không hề nói một lời nào.

- Cô vương vốn không định nhúng tay vào chuyện trung thổ của các người nhưng nghĩ đến tình cảm sâu nặng của Diệu tiểu vương gia và Hoàng đế thì ngôi báu đó sớm muộn gì cũng thuộc về Vương gia, nhưng bây giờ tình hình không lạc quan như chúng ta nghĩ. Tuy cô vương không biết vì sao Huyền vương gia lại không loan tin Tiên hoàng qua đời nhưng chúng ta đều biết ý đồ của hần. Tin tức từ trung thổ báo về, ngự y hoàng cung đã tuyên cáo hoàng gia gia của Vương gia chết vì thuốc độc của nước ta. Khi hai chúng ta đang đàm phán hòa bình, cô vương lại đi sai người hạ độc hoàng gia gia của Vương gia sao? Vương gia có tin không? - Vương thượng liếc nhìn thăm dò nhưng Cung Diệu Hoàng vẫn không nói lời nào.

- ...

- Rõ ràng là hần đã hạ độc hoàng gia gia của Vương gia và muốn làm cho cuộc đàm phán giữa chúng ta sụp đổ, đồng thời gieo rắc chiến tranh, khiến Vương gia mang tội phản quốc, mang họa sát thân.

Cung Diệu Hoàng hít một hơi thật sâu, nhếch môi buồm mấy từ:

- Tại sao lại là tiểu vương?

- Hừ! Với quan hệ giữa Huyền vương gia và cô vương, hai nước không thể chung sống hòa bình được. Vì hòa bình bang giao, không gây chiến tranh nên cô vương quyết tâm giúp Vương gia lên đài.

Ánh mắt Cung Diệu Hoàng hơi lay động nhưng vẫn không hề thay đổi, bình tĩnh đợi Vương thượng nói hết câu.

- Đương nhiên, để giúp Vương gia thì Vương gia cũng phải cho cô vương được yên tâm. Cách tốt nhất là một cuộc hôn nhân. Công chúa của cô vương không làm bề mặt Vương gia đâu. Cô nương trong lòng Vương gia cứ để trong lòng đi. Khi đã có giang sơn trong tay rồi, nói chuyện mỹ nhân cũng không muộn.

- ...

- Diệu tiểu vương gia nên biết, nếu Vương gia từ chối chuyện hôn nhân cô vương đề nghị, lại thêm chuyện cô vương bị Huyền vương gia đổ tội hạ độc thì chuyện hòa ước giữa phiên thổ và trung nguyên sẽ sụp đổ tại đây. Biên cương hai nước sẽ mãi không có ngày yên bình, chiến tranh loạn lạc ắt sẽ nổi lên. - Ánh mắt Vương thượng nhìn chăm chú rồi nói tiếp: - Với tài trí của Diệu tiểu vương gia hần có thể vượt qua chuyện này.

Cung Diệu Hoàng chỉ nhớ từ đầu đến cuối mình không hề nói câu nào. Đầu hấn vang lên lời của người đưa tin, hoàng gia gia qua đời rồi. Hấn ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đã đứng dưới mái hiên phủ đệ ngay người ra một lúc.

Nhớ lại lúc rời kinh, ân sư đã từng nói với hấn thế này. Bây giờ Thánh thượng trọng dụng hấn như vậy. Nếu hấn có thể ký được hòa ước, đem lại mối hòa hảo bang giao với phiên quốc thì ngôi vị hoàng đế chắc chắn sẽ thuộc về Diệu tiểu vương gia hấn. Lúc đó, hấn chỉ cười, đầu hấn nghĩ đến lúc trở về kinh thành vào mùa xuân. Hấn sẽ đến mừng thọ hoàng gia gia và dâng lên người đại lễ là tờ hòa ước hấn đã ký được.

Hoàng gia gia tuổi cũng đã cao, còn chưa biết có thể qua được mùa đông này hay không. Trong lòng họ đều đã có tính toán. Từ nhỏ, hấn đã được đưa vào cung. Người thân thiết nhất với hấn không phải là cha mẹ mà là ông nội. Mặc dù không có ai thương yêu bảo vệ hấn một cách chân thành nhưng hấn cũng vẫn được cưng chiều. Hấn chưa từng nghĩ đến chuyện tại sao hoàng gia gia lại cưng chiều hấn, cho đến khi hấn gặp Bạch Phong Ninh. Bạch Phong Ninh đã nói khi nào hấn gặp một ai đó rồi hấn sẽ hiểu.

Sự ân sủng này không phải từ trên trời rơi xuống, không phải là tình thân. Hấn chẳng qua chỉ là một trong số rất nhiều hoàng tôn. Nguyên nhân thật sự là vì hấn có bề ngoài và cá tính giống như Thập cửu hoàng tử, người gặp họa lớn từ mười năm trước.

“Người nói đùa với tiểu vương sao? Tiểu vương giống kẻ lang thang bắt tài đó sao?”, hấn đã nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng lần đầu tiên gặp Long Hiểu Át thì suy nghĩ của hấn đã dao động. Hấn không thể lý giải nổi tại sao hoàng gia gia hấn lại làm mọi thứ vì Long Hiểu Át, không thể lý giải nổi tại sao hoàng gia gia lại bắt hấn rời hoàng cung vào lúc này. Điều không thể lý giải nổi nhất là, tại sao người lại không cho hấn cả cơ hội nhìn mặt người lần cuối. Người đã sớm có kế hoạch đẩy hấn rời kinh để dành thời gian cho Long Hiểu Át kế vị sao?

Lẽ nào hấn chỉ là giống hình bóng người khác từ đầu đến chân mà thôi sao?

Hấn bước vào trong phủ thì chỉ thấy ai đó lén lén lút lút từ trong phòng đi ra. Sau khi thăm dò, người đó đi ra hướng cổng phủ mà không hề để ý sự xuất hiện của hấn và bị hấn giơ tay kéo lại trong phạm vi kiểm soát của mình. Còn chưa đợi người đó kịp phản ứng thì hấn đã dùng trọng lượng cơ thể mình đè lên vai người đó.

- Đi đâu? - Hấn truy hỏi. Vì bộ dạng của nàng như muốn bỏ chạy, bỏ lại hấn một mình.

- Tôi tôi... tôi ra ngoài đi dạo thôi. - Nàng trả lời bừa nhưng cảm thấy vai mình nặng trĩu thì hoài nghi vỗ vỗ hấn.

- Vương gia sao thế? Phiên vương đó gọi Vương gia đến. Ông ta bắt nạt Vương gia sao? - Cháu của nàng bị bắt nạt, làm thăm thăm có nên an ủi một chút không? Hơn nữa... cha chồng hoàng đế vừa về trời. Từ nhỏ hấn đã ở bên người nên chắc chắn là rất buồn.

- Ồ... Ta cứ tưởng đến cả cô cũng bỏ ta đi.

- ...

- Sao người cô lại cứng đờ ra vậy? Lẽ nào cô thật sự muốn bỏ ta đi? - Hấn cố ý châm chọc, nhếch môi nhìn nàng: - Cô muốn chạy đi đâu? Một mình quay lại thành Lâm Dương tìm Thập cửu thúc của ta sao?

- ... Tôi...

- Cô sẽ không làm thế, đúng không? - Hấn nhếch môi cười thật thật giả giả khiến nàng không hiểu gì. Đường như trước mắt nàng không phải một đứa trẻ để nói chuyện: - Cô đã nói cô sẽ bảo vệ ta, cô quên rồi sao?

Nàng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nàng đã sớm quên chuyện này từ lâu rồi vậy mà hấn vẫn còn nhớ như mới xảy ra vậy. Vào lúc then chốt này, hấn lại nhắc đến nó để giữ chân nàng. Hấn không thể thả nàng đi như lần trước. Nếu như trò đùa lần đó khiến nàng cảm thấy hấn hoàn toàn có thể buông tay và ngoan ngoãn làm cháu chồng của nàng, thì vào lúc này, khi hấn đã chẳng còn gì, nàng nhận ra rằng, hấn chỉ còn có nàng, người đang bị hấn ôm trong lòng, là thứ vẫn đang tồn tại, vẫn tỏa ra hơi ấm.

Long Tiểu Hoa cảm thấy Cung Diệu Hoàng đang run rẩy. Hắn run rất mạnh như người bị rét cóng, cổ sống cổ chết ôm lấy nàng để có được hơi ấm. Nàng không dám ngoái đầu lại nhìn về mặt hắn mà đành phải kiễng mũi chân, buông lỏng bờ vai cho hắn ôm một chút. Ít nhất hắn cũng không phải cúi gập người đau khổ như vậy. Câu nói đùa của nàng khiến nàng cảm thấy hối hận. Nàng luôn mạnh miệng nhưng lại chẳng làm được gì. Rõ ràng là nàng muốn bỏ rơi hắn, bỏ trốn, vứt lại mọi thứ vì nàng đang mang theo mình chiếc ngọc ẩn mà bản thân không biết phải làm thế nào.

Cái ôm của nàng khiến Cung Diệu Hoàng bình tĩnh hơn. Nó như một lời hẹn ước, giống như nàng đã hứa với hắn điều gì đó. Hắn từ từ lùi ra khỏi vòng tay nàng, ánh mắt hắn nhìn xuống đôi môi khô khốc của nàng, thăm dò như muốn cúi người chạm vào nó. Đôi đồng tử đen của hắn thoáng lay động nhưng đôi mắt nàng vẫn chưa khép lại. Hắn nhìn thấy bóng hình mình trong đó, giống như hắn mà lại không phải hắn. Cái bóng đó trông như đã mất hết lòng kiêu ngạo, đánh mất sự tự tin, lại càng giống với kẻ kia, khiến hắn cảm thấy vô cùng căm ghét. Hắn cố sức đẩy nàng ra, mím chặt đôi môi, thấp giọng nói:

- Tại sao ai cũng đều coi tiểu vương là cái bóng? Tại sao ai cũng coi tiểu vương là kẻ đó, chẳng ai có thể coi tiểu vương là tiểu vương?

- ...

- Cô cũng vậy. Hoàng gia gia cũng vậy. Dù sao từ đầu đến cuối, hai người đều chỉ coi tiểu vương là cái bóng của hắn mà thôi.

Bịch!

Hắn đẩy mạnh nàng ra khiến nàng lão đảo. Một vật cứng từ trong váy nàng rơi bịch xuống đất. Vật màu xanh lấp lánh, óng ánh tuột ra khỏi mảnh vải đen đập ngay vào mắt Cung Diệu Hoàng.

Tất nhiên hắn không hề xa lạ gì với vật này.

Ngọc ẩn...

Đó là ngọc ẩn... minh chứng cho thân phận quân vương một nước.

Long Tiểu Hoa sợ hãi ngậy người. Nàng không nhúc nhích nổi. Nàng lên nhìn Cung Diệu Hoàng nhưng chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn ngọc ẩn mà không hề cúi người xuống nhặt, dường như đó chẳng qua chỉ là một hòn đá vô giá trị mà thôi. Hắn buông ánh mắt nhìn về phía nàng, nhíu mày hỏi:

- Tiểu vương hỏi cô, cô muốn giao nó cho ai? Ta hay là Long Hiểu Ất?

Nàng bị câu hỏi dứt khoát của hắn làm cho giật mình, mảy máy môi, muốn giơ tay ra kéo hắn. Ánh mắt hắn nhìn nàng lúc này đã thiếu đi vài phần ngỗ ngược, vô lễ, lại có thêm đôi chút trách cứ và mong đợi. Nàng không phải hoàng gia gia, hắn biết sự lựa chọn của nàng là vô ích nhưng chỉ cần nàng cho hắn một lời khẳng định, thì dù không đáng kể, hắn cũng cảm thấy như vậy đã đủ mãn nguyện rồi.

Cung Diệu Hoàng đã nghĩ sai rồi. Bộ dáng của hắn lúc này không hề giống phu quân của nàng, mà chính là giống nàng ngày đó khi bị “cha” bỏ rơi ở lại thành Đồng Khê. Nàng và hắn đã làm rất nhiều chuyện chỉ vì muốn đổi lấy câu khen ngợi và lời khẳng định chắc chắn. Điều khác nhau là hắn quá ưu tú, hắn có thể làm tốt mọi thứ, còn nàng lại như thứ bùn nhão không thể dựng thành tường mà chỉ có thể làm ọi chuyện tồi tệ hơn. Những bậc trưởng bối nghiêm khắc ấy, đồng quan niệm thâm căn cố đế trong đầu họ chẳng bao giờ có thể đẩy đi được. Trong mắt họ, nàng và hắn mãi chỉ là đứa trẻ không thể trưởng thành. Nếu ngay từ đầu họ đã bị coi là không bằng ai đó, thì dù có cố gắng cả đời, họ cũng không cách nào theo kịp được.

Ghét so sánh, ghét bị lôi ra so sánh với người khác, ghét phải nhìn thấy người khác giỏi hơn mình, muốn làm gì đó để chứng minh bản thân nhưng lại luôn không đoán nổi trong đầu những người kia đang nghĩ gì. Yêu thương cũng vậy, bao dung cũng vậy, dung túng cũng vậy, rốt cuộc những gì bậc trưởng bối kia dành cho có phải là những thứ họ muốn hay không? Tại sao chưa từng có ai hỏi họ mà luôn cứ tự ý thay họ quyết định, dù họ thật sự không kỳ vọng hay mong muốn. Lẽ nào họ cố gắng đến mấy cũng không thể nhận được một lời khen?

- Tiểu Diệu... - Nàng ấp úng, kéo tay áo hắn, tự mình đưa ra quyết định: - Chúng ta cùng chạy trốn nhé.

- Trốn đi đâu?

- Chúng ta cứ trốn về thành Đồng Khê trước rồi tính sau. Đó là nơi tôi thân thuộc. Tôi là chủ của khách điểm Đại Long Môn. Tôi sẽ che giấu Vương gia.

Hắn mỉm cười âm thầm, nhìn bàn tay nàng đang nắm lấy tay hắn. Nàng là người duy nhất không phản bội lời hứa, không bỏ rơi hắn vào thời khắc cuối cùng. Cho dù lời đề nghị không khả thi nhưng nó đã khiến trái tim hắn ấm lên:

- Cô đừng ngốc nữa. Nếu ta cùng đi với cô thì trung nguyên và phiên bang sẽ xảy ra chiến tranh, thành Đồng Khê chính là chiến trường đầu tiên. - Hơn nữa phiên vương nước này đã nắm rõ tình hình như lòng bàn tay, họ không thể ra khỏi thành Tân Bình. Khi chiến tranh xảy ra, bọn họ dù không là kẻ giúp địch phản quốc thì cũng trở thành con tin. Trước mắt, hắn chỉ có hai con đường để đi. Lúc này hoàng gia gia đẩy hắn ra khỏi kinh thành, chính là đã dành sẵn cho hắn hai con đường, hai con đường không lối thoát.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta có thể tiếp tục ở lại đây mà không bị giết sao?

- ... Nếu như tiểu vương lấy công chúa phiên bang thì có thể.

- Tiểu Diệu, đừng thành thân với công chúa ngực lớn. Điều đó thật khủng khiếp. Tôi sẽ coi thường Vương gia, thật sự coi thường đấy. Nhân vật nam chính không thể như vậy được. Vương gia còn nhớ không vậy? Tuyệt Câu, không phải Vương gia còn muốn để Tuyệt Câu và Bôn Tiêu giao phối với nhau sao? Lão gia đã nhận lời với Vương gia rồi mà. - Bàn tay kéo tay áo hắn vẫn không chịu bỏ cuộc, nhất quyết kéo hắn. Giọng nàng lo lắng khiến trái tim hắn rung động.

Nhưng tiếng bước chân của binh sĩ ở ngoài cổng phủ đang vọng vào, Cung Diệu Hoàng chau mày, liếc mắt nhìn về phía sau, hắn giơ tay gỡ cánh tay đang nắm lấy tay mình ra. Nàng là người làm hắn mềm lòng. Hắn nên tránh xa nàng một chút. Những lời nói dịu dàng đó khiến hắn không biết mình sai ở đâu. Hắn xoay người đi về phía ngọc án, cúi xuống nhặt nó, buồn bã nhìn Long Tiểu Hoa đang không hiểu chuyện gì:

- Tiểu vương không muốn trông đợi vào bất cứ ai nữa. Nếu ông ta không chịu dành nó cho ta, cảm thấy ta không đủ tư cách bằng Long Hiểu Ất, vậy thì ta sẽ tự cướp lại.

Đến lúc này hắn mới nhớ ra, tuy hắn không hề nói gì với quân vương phiên quốc nhưng trước tiên hắn đã cúi đầu, hắn không cam tâm, có thứ gì đó trong lồng ngực hắn cứ gào thét, muốn nổ tung. Hơn nữa... hắn có lý do không thể không thừa nhận...

Hắn nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, ngẩng đầu xoay người, nhìn về phía cổng phủ đang có lính của phiên bang bước vào. Người lính đó quỳ xuống, chấp tay khấu đầu trước Cung Diệu Hoàng nói:

- Thuộc hạ phụng mệnh Vương thượng áp giải chính thất của Huyền vương gia vào nội cung.

Cung Diệu Hoàng tựa như không nghe thấy, chỉ cố gắng nắm lấy bàn tay đang nắm tay áo mình, nhưng rốt cuộc vẫn không nâng lên nổi. Những lời cuối cùng của quân vương phiên quốc cứ vang vang trong đầu hắn:

- Nếu Vương gia nhận lời cô vương, nể mặt Vương gia, cô nương đó sẽ có một cơ hội sống. Nếu không cô vương sẽ lợi dụng danh phận Huyền vương phi của cô ta để áp giải cô ta ra chiến tuyến làm con tin.

Binh lính phiên bang không khách sáo ném Long Tiểu Hoa vào thiên lao mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời. Nhà lao tối tăm, lạnh lẽo. Nhưng điều đáng mừng là phòng giam của nàng rất được. Một mình nàng dùng, có giường, có bàn, nền nhà sạch sẽ, đến cả rơm còn có người thay hằng ngày, nhưng nàng hoàn toàn không thể vì mình là phạm nhân thượng đẳng mà cảm thấy hài lòng. Điều quan trọng nhất là...

- Tại sao ngày nào các người cũng thay rơm cho ta mà lại không đổi món ăn cho ta. Đồ ăn của các người không ngon chút nào. - Nàng bấu hai tay vào song sắt nhà lao, vươn cổ ra gào lớn: - Tiểu Diệu, cứu tôi với. Họ ngược đãi tôi. Họ ngược đãi tiểu thẩm thẩm của Vương gia này. Họ không cho tôi ăn cơm, chỉ cho tôi rơm rạ. Vương gia đừng để họ lừa. Họ là những kẻ biến thái đấy.

Lính canh nhìn nhau rồi liếc nhìn vợ của hoàng tử đã phá vỡ hòa bình hai nước. Họ cùng căm ghét nói với nàng:

- Cô mới là đồ biến thái. Cô và tên khốn Huyền vương gia nhà cô đều là những kẻ biến thái. Hai người đã vu oan cho Vương thượng của chúng ta sai người đầu độc Hoàng đế trung thổ các người. Thật là vô liêm sỉ!

- Các người dựa vào cái gì mà mắng lão gia nhà ta. Khốn kiếp! Vương thượng của các người mới là kẻ vô liêm sỉ, nhốt ta lại để uy hiếp cháu ta, ép hấn phải thành thân với công chúa chẳng ra gì của các người. Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Úc hiếp con gái nhà lành, ức hiếp kẻ yếu, cưỡng ép hôn nhân. Vô liêm sỉ!

- Đồ thói tha! Cô đừng tưởng Vương thượng giam lỏng cô là người không dám giết cô. Cô còn chửi mắng Vương thượng nữa là cô chán sống đấy.

- Đúng là như vậy mà. Vương thượng của các người ép người tốt phải làm việc xấu, bĩ ổi, vô sỉ, hạ lưu. Cháu ta không thích công chúa chẳng ra gì của các người đâu. - Nàng nói xong, hai tay vành mắt, nhe răng, thè lưỡi trêu ngươi đám lính gác.

- Ha ha ha ha! Thật không hiểu Huyền vương gia có thực là kẻ xấu tác quái hay không? Sao lại đi lấy loại nha đầu điên khùng thế này chứ? - Một lính canh nói với bạn mình bằng tiếng phiên thổ, rồi ngoái đầu lại nói tiếng Hán: - Này! Tiểu nha đầu, ta nghe nói vai vế trong nhà hoàng đế trung nguyên các người rất lộn xộn. Ta thấy cô vốn đã để ý đến cháu mình rồi. Phì! Như vậy cũng vô ích thôi. Vài hôm nữa, hấn sẽ tổ chức hôn lễ với công chúa của chúng ta, làm gì còn tâm trạng đâu mà để ý đến nha đầu thói tha như cô chứ. Ta khuyên cô nên biết giữ mồm giữ miệng kéo hôm sau không có đồ mà ăn đâu.

- Công chúa của các người thì có gì ghê gớm chứ?

- Công chúa của chúng ta hơn nha đầu thói tha như cô rất nhiều. Hứ!

- Nhiều lắm thì cũng chỉ lớn hơn “chỗ này” của ta một chút, “chỗ kia” hấp dẫn hơn ta một chút thôi. Làm gì mà nhiều lắm chứ? Lấy ngực ra hầu hạ người khác, cứ chờ mà bị hứ đi. Lêu lêu lêu! - Nàng bày ra vẻ mặt khinh thường rồi lại cảm thấy khẩu khí của mình thật khó nghe. Nàng hít một hơi thật sâu, thò đầu ra khỏi song sắt, thét lớn: - Cung Diệu Hoàng, tốt nhất là Vương gia cứ thành thân với cô gái ngực lớn mà mình không thích đi. Tiểu phẩm phẩm khinh thường Vương gia, Tiểu Như Ý khinh thường Vương gia, hãy tạm biệt vai nam nhân vật chính đầu tiên của mình đi!

Giọng nàng khản đặc vì gào thét. Ngày hôm sau, cửa phòng giam của nàng có một tấm bảng gỗ viết: “Động vật hung dữ, cầm thú nguy hiểm, kẻ thiếu quân giáo, xin dừng lại gần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể trêu đùa”.

Những chữ viết theo lối Thảo[1] này không thể do người phiên thổ viết, chỉ có tên khốn Diệu tiểu vương gia mới có thể viết ra. Tấm bảng đó càng khiến nàng oán hận hơn và khiến cho đám lính gác cười mãi không thôi. Nàng oán hận là không thể găm song sắt của cái nhà lao này mà thoát ra ngoài. Dù có bò bằng bốn chân cũng được, chỉ cần có thể bắt tên Tiểu vương gia đó không lấy chuyện hôn nhân đại sự của mình ra làm trò đùa, cùng quay về thành Lâm Dương để lão gia nhà nàng thay mặt cha mẹ hấn cho hấn một trận. Được như vậy, nàng có bị biến thành chó giống như ba bông hoa cũng không oán thán.

[1] Thảo thư: Một thể của chữ Hán, đặc điểm là kết cấu giản lược, nét bút liền mạch, được hình thành từ thời nhà Hán, là lối viết đơn giản hóa của thể chữ Lệ.

Nhưng hôn lễ càng lúc càng đến gần, nàng lại bị nhốt nên chẳng làm gì được. Hành động la hét ầm ĩ của nàng bị coi là cầm thú nổi loạn. Lúc đầu mấy tên lính gác còn quát mắng nàng. Sau này, họ chỉ nhìn vào tấm bảng của Tiểu vương gia mà cười chứ chẳng ý kiến gì nữa.

Nàng dần dần thấy chán, không muốn tiếp tục hành động như vậy. Thằng cháu đáng ghét đó cứ việc đi lấy cô gái ngực lớn đó đi. Đói bụng thật khó chịu. Dù sao hấn cũng mặc kệ sự sống chết của nàng. Nàng việc gì phải nhớ đến hấn chứ Phì! Đồ ăn mà đám lính canh khốn kiếp kia mang đến chẳng hợp khẩu vị của nàng chút nào. Lúc này mà cho nàng một bát mỳ suông thì nàng có thể ăn luôn cả bát ấy chứ. Ồi... Ai đến cho nàng một bát mỳ đi. Chắc chắn nàng sẽ bám lấy chân kẻ đó mà hôn đầu ngón chân hấn. Những ngày sống trong nhà lao này khiến nàng mất hoàn toàn lòng tự trọng rồi. Chỉ cần có sữa thì là mẹ.

Nàng nằm trên giường rơm, xoa bụng ấm ức bĩu môi. Thảo nào phu quân nói sợ nàng xảy ra chuyện. Nàng còn nghĩ ra nước ngoài có đồ ăn ngon, có trò vui để chơi. Kết quả, hấn đã nói đúng rồi.

- Đến ăn đi.

- Ăn gì? Ta không muốn ăn món ăn của nước các người. Khó nuốt lắm! - Nàng chẳng buồn ngồi dậy, nằm quay lưng về phía song sắt, hoàn toàn chẳng hứng thú gì với đồ ăn ở sau lưng.

- Mỹ.

Khịt khịt! - Mũi nàng rung rung. Mùi thơm quen thuộc từ phía sau bay tới. Nàng bật dậy, quay đầu lại nhìn chiếc bát sứ lớn đặt trên mặt đất. Nàng chỉ thấy một bát mỳ thật ngon trước mặt. Dầu mè nổi vàng và mấy cọng rau xanh không giống như món mỳ nàng nấu, rau xanh rải đầy trên bề mặt. Nước dùng sánh che kín những sợi mỳ bằng một lớp vàng màu mặt.

Nàng bật dậy lao ra cửa nhà lao vồ lấy bát mỳ húp sùm sụp, chẳng cần quan tâm nó từ đâu tới. Thảo nào năm đó phu quân của nàng lại vì một bát mỳ mà hồn phách điên đảo. Vào lúc mình đói nhất, có người cho đồ ăn, hóa ra lại là cảm giác hận không thể lấy thân báo đáp như vậy.

- Để tôi ăn xong bát mỳ rồi tôi sẽ hôn ngón chân. Soap soap soap!... Ồ... Long Tiểu Hoa tôi... tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân... chỉ biết nói suông...

Người đứng trước mặt nàng im lặng, cũng không hề giơ chân ra cho nàng hôn như lời nàng nói.

- Ồ... Ngon lắm... Ôi! Ngon thật đấy!... Hu hu... Tôi muốn về nhà... Hu oa oa oa! Tôi không muốn ở nước ngoài nữa... Hu hu! Ai cũng ức hiếp tôi. Đến cả thằng cháu thối tha cũng ức hiếp tôi.

- Diệu Nhi không hề ức hiếp cô. Hẳn sợ cô bị người khác ức hiếp nên mới viết tấm bảng này.

Tấm bảng khiến cho đám lính canh cười nhạo nhưng họ sẽ không để ý đến nàng, câu “Không thể trêu đùa” rõ ràng là đang che chở cho nàng. Vật nuôi cũng được, cầm thú cũng được, ai dám động vào một sợi tóc của nàng thì người đó phải bước qua xác của Diệu tiểu vương gia hân.

Giọng nói của người mang mỳ nhẹ nhàng khiến Long Tiểu Hoa sững sờ ngẩng đầu lên, và liền trông thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ. Lông mày lá liễu, đôi môi mỏng, điều quan trọng nhất là khuôn mặt tuyệt mỹ này giống phu quân của nàng đến tám chín phần. Bà trang điểm theo cách của quý tộc phiên bang, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, cười nói:

- Mau ăn hết mỳ đi. Để nguội sẽ không ngon đâu.

- ... Ồ... vâng. - Nàng húp sùm sụp mấy cái hết cả bát mỳ, đang định giơ tay áo lên lau văng mỡ ở miệng thì một chiếc khăn ẩm được đưa tới cho nàng. Nàng rút rề nhận lấy, cười xấu hổ, vội vàng lau miệng.

Huyền phi không ở lại lâu mà cầm bát mỳ đã hết sạch xoay người ra khỏi phòng giam. Nàng bâng hoàng vội giơ tay giữ gấu váy của bà nói:

- Mẹ chồng, bà là mẹ chồng của tôi ư?

Huyền phi quay đầu lại, cúi xuống nhìn nàng giọng không lạnh lùng cũng chẳng ấm áp nói:

- Không phải. Ta chỉ nể mặt Diệu Nhi, con trai của tiểu muội mình, mang đồ ăn đến cho cô thôi. Không liên quan gì đến nhà chồng cô cả.

- ... Nhưng... nhưng mà rõ ràng bà là mẹ của lão gia nhà tôi mà...

- Ta chỉ có một đứa con trai. Bây giờ nó mới bảy tuổi. - Huyền phi nhẹ nhàng rút gấu váy của mình lại. Đôi môi mỏng khẽ nói: - Coi như ta khuyên cô một câu. Đàn ông bên nhà chồng cô không phải những người đáng cho cô gửi gắm cả đời mình đâu. Để bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên và lòng tự tôn, họ sẽ chẳng quan tâm cô là thứ gì. Cái gì cũng đều có thể bán, cái gì cũng có thể đổi, cái gì cũng có thể đem ra đàm phán. Cô đồng ý, coi như cô biết vì đại sự. Cô không đồng ý thì cũng phải gật đầu. Nếu không muốn rơi vào tình cảnh như ta thì cô nên tránh xa họ ra một chút.

- Tôi chỉ muốn hỏi, có phải bà đã tặng cho lão gia nhà tôi chiếc bàn tính có những hạt tính vuông bằng ngọc xanh không?

- ... Ta nói rồi. Ta chỉ có một đứa con trai. Nó vừa mới bắt đầu học dùng bàn tính mà thôi.

- Chàng đã từng đến tìm bà. Đã từng đến. Sau khi chàng bị đuổi ra khỏi kinh thành, chàng luôn đến phiên quốc tìm bà. Chàng muốn cứu bà nên mới dùng chân ở thành Đồng Khê và tôi mới có thể nhặt được chàng. Bà đừng không thừa nhận chàng như vậy.

- Hai cha con họ đã đem ta ra mua bán, tại sao ta phải thừa nhận hần chứ? Nếu cô có thể rời khỏi đây thì nên tránh xa hần một chút. Nếu hần lên ngôi thì sẽ trở thành người giống như cha hần thôi. Họ có cùng huyết thống hoàng gia tự tư tự lợi, chỉ vì danh tiếng của bản thân mà làm mọi thứ bất chấp sự sống chết của những người khác. Cha con họ đối xử lạnh nhạt với cha mẹ của Diệu Nhi, đem ta ra mua bán trao đổi. Hần thì giết vua đoạt ngôi, thủ đoạn thâm độc, gây họa chiến tranh. Tại sao ta phải nhận người như vậy chứ?

- Chàng không giết cha chồng hoàng đế. Đến nỗi oan lớn như vậy chàng còn chấp nhận gánh lấy thì sao có thể giết hại cha đẻ của mình chứ? Từ nhỏ chàng đã dạy tôi hiếu thuận, tôn ti trật tự. Là do tôi vô tích sự nên mới không học được, nhưng chàng không hề oán thán với tôi chuyện bị người ta đổ oan.

- Ngày cô bị nhốt ở đây, hần đã tập hợp binh lực, đóng quân ở thành Đồng Khê. Nếu không phải hôm nay Diệu Nhi đồng ý kết hôn với công chúa thì cô nghĩ mình còn có thể giữ được tính mạng sao?

Huyền phi nói xong vội vàng rời khỏi thiên lao, bỏ lại Long Tiểu Hoa một mình ngồi trong phòng giam ngầy người nhìn ra khung cửa sổ duy nhất của thiên lao. Bên ngoài trời đã tối. Dường như nàng nghe thấy tiếng huyền oán. Cháu nàng đã thành thân nhưng tiểu thẩm lại bị nhốt trong thiên lao. Ít ra nàng cũng coi là một vị cao đường chứ. Tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy? Kết hôn với người con gái mà mình không yêu thật là thâm hiểm.

Hôn lễ của người phiên thổ không biết có đốt nến và nổ pháo không, tân nương có đội khăn lên đầu không nhỉ? Hần sẽ không nở nụ cười đau khổ khi vén khăn đội đầu của tân nương lên mà trong đầu lại nghĩ đến người con gái khác chứ? Nhưng hần rất thích phụ nữ ngực lớn. Hần còn chê nàng ngực nhỏ, ép nàng ăn đu đủ cho nở ngực mà. Nếu hần thật sự thích phụ nữ ngực lớn thì chẳng phải là được toại nguyện rồi sao? Tại sao còn đến ăn hiếp nàng nữa chứ? Bây giờ, cuối cùng hần cũng được toại nguyện, lấy được một người con gái mà “một tay không thể ôm trọn”. Liệu hần có mỉm cười đắc ý? Bạch mã hoàng tử của lòng nàng, hần đã kéo nàng lên cùng cười trên con ngựa trắng, hần sợ nàng bị đùa giỡn liền xuất gia, còn đập cửa xông vào phòng, hại mái tóc của nàng trở thành xấu xí nửa quăn nửa thẳng. Nhưng nàng chưa từng nói với hần rằng, nàng chỉ thích nhân vật nam chính khốn khổ vì tình, chứ không ưa gì nhân vật nam chính thối tha đi thành thân với một cô nương ngực lớn.

- Ui da... Đau bụng quá! Chết mất thôi! Thật là khốn kiếp! Lẽ nào tôi lại bị mẹ chồng đầu độc phải chết ở nơi đất khách quê người này? Ôi... Tôi không muốn chết. Chết thế này thật vớ vẩn! Tiểu Như Ý sẽ coi thường tôi mất. Chắc hẳn họ sẽ cho rằng tôi tự sát. Làm gì có chuyện cháu trai thành thân mà tiểu thẩm tự sát chứ?... Ôi... Tôi không... tôi không... Ui da! Bụng... đau bụng quá... Lão gia... nhất định người ta sẽ về bên lão gia... về bên... về...

Long Tiểu Hoa lăn lộn trên lớp rơm trải, máu đỏ không ngừng ộc ra. Nàng kêu la vài tiếng, bò trên mặt đất rồi nhắm mắt lại và không còn cử động nữa...

- Tiểu thư! Tiểu thư! Nếu có ba điều ước thì tiểu thư ước gì?

- Ô! Điều ước thứ nhất là Tiểu Như Ý luôn có cảm hứng sáng tác. Điều ước thứ hai là tiểu thuyết hạ giá. Điều ước thứ ba...

- Khoan khoan khoan khoan đã. Sao tiểu thư lại định dùng hết sạch điều ước của mình thế? Lại còn dùng vào những thứ chẳng có tiền đồ gì như vậy? Ít nhất tiểu thư cũng phải dành điều ước cuối cùng của mình cho bạch mã hoàng tử chứ.

- Ô... nhưng sớm muộn gì bạch mã hoàng tử cũng đến tìm ta. Không để dành điều ước cho chàng cũng không sao. Ta muốn dùng cả điều ước cuối cùng. Hi hi hi hi! Ba điều ước... Ôi!... Tiểu Đình, đương gia đã từng mặc trang phục gì khác ngoài màu đen chưa?

- Hả? Đương gia ư? Hình như đương gia luôn thích mặc đồ đen.

- Tốt lắm! Điều ước thứ ba của Long Tiểu Hoa ta là làm cho Long Hiểu Át mặc toàn đồ trắng với bộ mặt đau khổ xuất hiện trước mặt ta ngay bây giờ. Ha ha ha ha!

- ... Thế thì tiểu thư ước Bôn Tiêu đẻ ỉnh quả trứng còn hơn. Đương gia mà chịu mặc đồ trắng ư? Trừ khi tiểu thư thề từ nay trở đi sẽ tuyệt duyên với tiểu thuyết cảm, nếu không thì đây hẳn phải là di nguyện trước

khi chết của tiểu thư thì mới có thể thành sự thật được.

©STE.NT

Ừm! Điều này quả thật quá xa xỉ. Mong Long Hiểu Át mặc đồ trắng ư?

Cũng đúng. Trừ khi nàng cười hặc về Tây Thiên, nếu không thì dù là tiên cảnh hay trần gian cũng không thể xuất hiện bộ đồ trắng trên người hần...

Lính canh được lệnh mở cửa phòng giam. Một bàn chân đạp cửa bước vào, người đàn ông đó quỳ gối xuống, khom mình, đặt bàn tay ấm áp lên trán nàng rồi lại đặt lên bụng nàng, nhìn nàng chau mày, mím môi chua xót, cuối cùng thì lại bế nàng bước ra ngoài. Người đàn ông vận y sam trắng muốt này chắc chắn không thể là hần...

Nàng khó khăn mở to đôi mắt nhìn người đàn ông đó. Cặp môi mím chặt, cái cằm tuyệt đẹp. Trong nháy mắt, nàng thấy mũi mình cay cay, bàn tay dính máu đặt lên cổ áo trắng ngần của hần, nàng không còn sức lực kéo hần, môi nàng run rẩy:

- Huynh đến hoàn thành di nguyện của tôi sao?

Người đàn ông đó sững người một lát, sau đó cúi đầu mơ màng nhìn nàng trong lòng và chỉ thấy nước mắt nàng lăn tăn tuôn trào, bắt đầu nói lời di nguyện:

- Di nguyện cuối cùng của tôi là, huynh nhất định phải giúp tôi chuyển lời đến chàng... Tôi nằm mơ cũng không ngờ lão gia mặc đồ trắng lại hấp dẫn, lại phong độ, lại đẹp đến vậy. Hu hu... Cho dù chỉ là giấc chiêm bao hồi quang phản chiếu[2] thì tôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Có chết cũng không hối tiếc. Nếu sau này lão gia đến thăm mộ tôi mà có thể mặc áo trắng thì chắc chắn là hồn phách của tôi sẽ không thể bỏ đi được, cứ lẩn quẩn mãi ở đó thôi.

[2] Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng một người trước khi chết, thần trí đột nhiên tỉnh táo hoặc hưng phấn trong một thời gian ngắn. Cũng có trường hợp người sắp chết cảm giác như được trở lại với những cảm giác hạnh phúc nhất trong đời.

Nàng cố nén cơn đau, cảm giác như máu trong người mình vẫn đang tuôn chảy, từng giọt từng giọt nhỏ xuống chân nàng, dính vào chiếc áo trắng tinh của hần, nở ra từng bông từng bông hoa máu. Chắc chắn là thuốc độc đó vẫn đang phát tác trong bụng nàng. Nàng không thể chịu đựng được cơn đau này thêm nữa, đầu nàng nghiêng sang một bên, ngã vào lòng hần, quyết định yên nghỉ. Nàng nghe lồng ngực đó phát ra lời chất vấn:

- Ý nàng là nàng làm ma cũng không tha cho ta sao?

- Hả? - Nàng đâu có xấu xa như vậy. Nàng muốn biến thành hồn phách nhỏ vậy quanh hần, thì thoả lòng nhìn hần, vuốt ve hần, hôn hần, cắn hần, thưởng thức hần mà thôi.

- Nếu thật sự nàng đau bụng kinh mà chết thì ta nhất định sẽ không viếng mộ nàng đâu. Vì như vậy mất mặt lắm!

- Đau... đau bụng kinh ư? - Nàng sững sờ nhìn vết máu trên tay mình và trên áo hần: - Lẽ nào đây đều là...

- Thật không ngờ ngoài thói quen xấu tè dầm ra, nàng còn thích làm mình bị bẩn.

- Xì! - Nàng quên khuấy mất. Mấy ngày này có bao nhiêu chuyện lớn giáng xuống đầu, nàng còn nghĩ có người muốn hạ độc mình, còn nói ra lời di nguyện ngốc ngếch. Hần mặc y phục màu trắng tới cứu nàng. Nàng không đủ tư cách làm nữ nhân vật chính thì thôi, lại còn bị đau bụng kinh nữa chứ. Hu hu! Tại sao lần nào nàng cũng mất mặt trước phu quân như vậy?

- Còn nữa, đầu nàng làm sao vậy?

- Đầu thiếp ư? - Nàng lắc lắc cái đầu, liếc nhìn, hít một hơi khí lạnh, lúc này mới phát hiện ra mái tóc nửa quăn nửa thẳng của mình đã biến thành cái tổ chim lác lư. Nàng vốn muốn có mái tóc bồng bềnh như những cô gái phiên thổ trở về nhào vào lòng hần. Lần này thì chẳng còn hình tượng gì nữa rồi. Hu hu...

- Xấu quá! - Hần lại không nể tình dành cho nàng một đón trí mạng.

- ... - Cảnh tượng trùng phùng lâm ly sau một thời gian dài biệt ly coi như tiêu tan.

- Bạch thiếu chủ, nếu Vương thượng đã cho phép thiếu chủ mang cô ấy đi thì chúng tôi sẽ không bắt cô ấy lại đâu. Có cần thay đồ cho cô ấy không ạ? Còn cả thiếu chủ... - Lời lính canh vang lên bên tai khiến nàng nghi ngờ. Đây rõ ràng là lão gia nhà nàng mà. Sao lại biến thành Bạch công tử chứ? Lễ nào mặc đồ trắng là có thể đổi họ sao?

- Đúng đấy. Tốt nhất là thiếu chủ nên thay đồ đi. Nghe nói đàn ông dính máu của đàn bà là xui xẻo lắm.

- ... Ta đã trải qua điều xui xẻo nhất trong cuộc đời này rồi. Không cần đâu. - Nói xong, hắn chẳng hề để ý đến vết máu dính lem nhem trên y phục của mình mà cúi xuống nhìn người trong lòng. Long Tiểu Hoa ôm lấy eo hắn. Hắn cố sức ôm chặt nàng vào lòng, hắn không muốn ở đây lâu hơn nữa, liền cất bước đi ra.

- Lão gia, ôi... người ta đau quá... - Nàng đau quặn nhưng vẫn không quên tỏ khổ với hắn: - Người ta không kịp uống thuốc chàng chuẩn bị. Họ nhốt người ta lại. Hu hu! Nhà lao hôi thối vô nhân đạo chẳng thêm quan tâm hàng tháng đàn bà con gái có lúc bất tiện. Chúng ta về nhà được không? Người ta muốn về nhà, nấu mỳ cho chàng ăn...

Thứ đáng ghét đang dính bẩn trên y phục mà nàng còn nghĩ đến chuyện đó sao? Nàng có thể tha cho hắn được không?

Giọng nói trong lòng dần tắt lịm. Nàng ngủ ngon lành trong chiếc áo dính bẩn của hắn khiến hắn phải dừng bước cúi xuống nhìn kẻ vừa chịu khổ. Hắn nhếch môi, cầm lệnh bài của Bạch Phong Ninh vội vàng rời khỏi cung. Lính canh không hề biết rốt cuộc Bạch công tử này là người thế nào. Chúng chỉ biết hắn là cháu trai của Vương thượng hành tẩu ở trung nguyên đã lâu, luôn mặc đồ trắng không dính bụi bẩn, miệng cười mê hồn, nói năng tao nhã. Đương nhiên, chẳng có ai quy định một người đàn ông còn phải mỉm cười nhã nhặn khi người con gái trong lòng mình dính bê bết máu. Hắn ghét bộ đồ trắng nhưng hắn vẫn phải mặc và cầm lệnh bài của Bạch Phong Ninh rồi đưa cho lính canh chút ngân lượng lấy chỗ thân tình.

Cũng chẳng ai biết, trước đêm xảy ra trận chiến giữa đội quân trung thổ và phiên quốc, chủ soái của quân địch đã lên vào hoàng cung của phiên quốc, tiến thẳng vào thiên lao, cướp đi một cô nương đang đau bụng kinh đến mức lịm đi.

Nửa mơ nửa tỉnh.

Địa lao lạnh ẩm khi ấy làm cho Long Tiểu Hoa hoàn toàn quên mất chuyện tới tháng của mình. Nàng lại còn la hét, kêu gào khiến cho khí lạnh xộc vào người. Cơn đau lúc này khiến nàng không thể không phát ra những tiếng than thở khó nghe.

- Dừng làm ồn lên nữa. Không có chuyện gì đâu. Rồi sẽ ổn thôi. - Lời an ủi đó khiến nàng im bật, lại vùi đầu vào ngực hắn.

Nằm trong vòng tay liên tục xóc nảy bởi những bước chạy vội vã, bụng nàng cuộn lên đau đớn. Những tiếng than thở khó nghe của nàng, lại thêm lời an ủi không mấy ân cần của phu quân lúc này chẳng khác chút nào với cảnh tượng khi nàng có kinh lần đầu tiên.

Nhớ lại lần đầu tiên thấy xuất hiện kinh nguyệt khi mười bốn tuổi, nàng đã khiến cả Long phủ thất điên bát đảo. Vị tiểu thư này hoàn toàn không biết tại sao lại có chất lỏng màu đỏ đó. Nàng nhìn máu dính đầy trên khăn trải giường mà sợ hãi quần tẩm khăn chạy thẳng đến đại sảnh kêu cứu. Hắn đang xem sổ sách cũng phải giật mình. Có lẽ đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn không cười gian tà mà lại biến sắc.

Mặt hắn trắng bệch, vội vàng vứt sổ sách bế nàng lên. Hắn không nói gì mà đưa thẳng nàng đến chỗ đại phu. Trên đường đi, từng giọt máu của nàng thấm vào bộ áo đen của hắn. Vì nó là bộ đồ màu đen nên không rõ lắm. Cơn đau bụng khiến nàng không thể để tâm tại sao Mẹ kế có tâm địa đen tối lại vội vàng, lo lắng bế nàng đến chỗ đại phu như vậy.

- Huynh sợ tôi về trời rồi thì không có ai cho huynh ngược đãi nên mới đưa tôi đi khám đại phu sao? - Nàng lầu bầu cự tuyệt: - Ôi... Huynh thật biến thái!

Hắn vừa chạy vừa cúi xuống nhìn nàng, chẳng hề để ý đến câu lầu bầu đó. Hắn vẫn ôm nàng trong lòng:

- Dừng làm ồn nữa. Không có chuyện gì đâu. Rồi sẽ ổn thôi.

Giọng nói nghiêm nghị lại mang chút mềm mại, lộ ra ý tứ quan tâm sâu sắc như một lời chú khiến nàng im bật, cẩn thận nép vào vòng tay rắn chắc ấy. Thứ chất lỏng âm ẩm buồn nôn đột nhiên xuất hiện khiến cơ thể nàng mềm nhũn, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng bà Mẹ kế có trái tim đen tối, rốt cuộc không hề có phản ứng kháng cự nào. Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Vào giây phút sinh ly tử biệt ấy, bà mẹ kế có trái tim đen tối và sinh linh đáng thương nắm chặt tay nhau, không khí thật u buồn. Ít nhất đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn lo lắng, bất an như vậy. Hắn nắm chặt tay nàng, không dám buông ra. Hơi thở hỗn hển nặng nề như lá phổi của hắn phải chịu đau đớn khiến nàng cảm thấy mơ màng, sáng khoái. Mẹ kế nhà nàng cũng có thể tỏ ra là một nhân vật nam có tình nghĩa như vậy sao? Tất cả đều hoàn mỹ như thế, nhưng duy chỉ có một điều là vẫn chưa bước vào giây phút thê lương tuyệt đẹp thì đại phu buông ra kết quả chẩn đoán.

- Ông chủ Long, Long tiểu thư không bị bệnh gì cả. Cô ấy có kinh nguyệt lần đầu thôi. Điều này có nghĩa là Long tiểu thư đã trưởng thành, có thể xuất giá, có thể làm đàn bà, cũng có thể làm mẹ. Khả khả...

- ... Ông nói là cô ấy không va vào đâu mà là...

- Đúng vậy. Đây là chuyện vui của Long tiểu thư, cũng là chuyện vui của ông chủ Long. Cái này... Không phải hai người đã thành thân nhiều năm rồi sao? Lần này thì không cần nhịn nữa, có thể bắt đầu rồi. Khả khả! Cứ phải nhịn đối với đàn ông cũng không tốt đâu.

- ...

Quạ quạ quạ quạ!

Nàng nghe thấy một đàn quạ bay qua cửa sổ phá vỡ không gian yên tĩnh của căn phòng.

Đúng là họ đã thành thân nhiều năm nhưng cũng đã hết duyên nhiều năm nên lúc nào nàng cũng cho rằng hắn không đối xử tốt với nàng và còn vô lương tâm nói hắn là bà mẹ kế độc ác. Nhưng nàng đã quên mất từ đó về sau, tại sao hằng tháng khi nàng có kinh, Tiểu Đình đều đun nước đường cho nàng uống. Hóa ra mẹ kế đã bắt đầu đối xử tốt với nàng từ ngày ấy.

Nhớ lại lúc hắn bị đại phu làm cho lúng túng, nàng nằm trong lòng hắn cười thầm. Đó coi như là lần đầu tiên Mẹ kế bị dội gáo nước lạnh.

85. Q.2 - Chương 86: Không Khí Căng Thẳng, Chiến Tranh Sắp Bùng Nổ

Cái bóng đan xen giữa màu trắng tuyết và màu đỏ rời khỏi cung. Khi Long Hiểu Át đang chuẩn bị bước ra khỏi cổng thành thì hắn cảm thấy một cơn gió lạnh ập đến khiến chiếc đèn treo trên cổng lắc lư. Con ngựa trắng như tuyết đã xuất hiện trước mặt. Một bóng đen trải dài khiến hắn ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Cung Diệu Hoàng, phó soái đội quân phiên thổ đang hướng về phía hắn.

- Thập cửu hoàng thúc, diệt nhi đội hoàng thúc đã lâu. Ngày mai sẽ công thành, sao Thập cửu hoàng thúc lại lên tấn công trước vậy? - Hắn thăm dò nhìn thấy bộ y phục màu trắng trên người Long Hiểu Át rồi cười khẩy: - Mượn danh Bạch Phong Ninh để trà trộn sao? Diệt nhi thấy hoàng thúc luôn mặc đồ đen mà không biết là hoàng thúc cũng mặc đồ trắng, cũng có hứng thú với y phục khác. Thật đúng là “chân nhân bất lộ tướng.”

Long Hiểu Át định thần lại, không vội chạy trốn. Hắn chỉ nhìn người đang cười trên con ngựa tuyết đó. Cháu của hắn không hề bảo tùy tùng cùng tiến lên phía trước, chắc hẳn là có điều muốn hỏi. Nghĩ lại cũng phải, Hoàng đế quy tiên, ngọc ẩn biến mất, kinh thành đại loạn, lòng quân không yên. Chắc hẳn Cung Diệu Hoàng đã nghe tin, chỉ có điều là không biết đã nghe được những gì mà thôi.

- Ngọc ẩn ở chỗ người sao? - Hắn thản nhiên hỏi.

- Đúng là ở chỗ tiểu vương, còn là do tiểu nữ trong lòng người tự tay dâng cho tiểu vương. Nếu người muốn lên ngôi thì phải cướp lại nó từ tay tiểu vương đã.

- Người cứ giữ nó cho cẩn thận, đừng nhẹ dạ tin lời kẻ khác. - Hắn nói xong, ôm chặt kẻ trong lòng cất bước định đi.

- Khoan đã. Ai cho ngươi thoải mái đi như vậy.

- Không đi thì làm gì? Không phải Diệu vương gia ngươi chẳng thêm để ý đến hành động của kẻ tiểu nhân sao? Ngươi đơn giản là muốn từ nay về sau sẽ đấu với ta nên dù biết ta mạo hiểm đến đây, vẫn một mình tới tìm ta đúng không? - Hần trả lời.

- Hừ! Tiểu vương ta không phải kẻ tiểu nhân như ngươi. Ta không nhẹ dạ tin ngươi đâu. Tiểu vương quyết không để ngươi rời khỏi đất phiên thổ. Ta hỏi ngươi, có phải ngươi cố ý hạ độc hại chết hoàng gia gia không?

- ...

- Ngươi nhân lúc tiểu vương đến phiên thổ, hạ độc hại hoàng gia gia, cướp binh quyền, mượn cơ tuyên chiến, trả thù ẹ, một mũi tên trúng ba đích, đúng không?

Một cây trường thương chìa thẳng vào cổ họng Hiểu Ất. Hần nhếch môi, tỏ vẻ không quan tâm:

- Là thế nào? Không phải là thế nào? Ta muốn nhân cơ hội này cứu mẫu phi về nước, có gì sai sao? Diệu tiểu vương gia cam lòng ở lại phiên thổ, giam cầm hoàng thất, đối nghịch hoàng thất, trở thành kẻ địch của triều đình. Nếu luận tội, bên tám lạng kẻ nửa cân, đều là loạn thần tặc tử cả thôi.

Cung Diệu Hoàng cũng người, đầu thương run run, lưỡi lê ở đầu thương cứa vào làm máu từ cổ Long Hiểu Ất rỉ ra, nhỏ xuống. Hần hơi nhíu mày rồi cất bước định bỏ đi thì nghe có tiếng cháu mình gọi phía sau:

- Trước khi mất, hoàng gia gia có dặn dò gì không?

Hần dừng bước, quay đầu lại nhìn đứa cháu kiều ngạo của mình nhưng lại chỉ thấy tiểu tử ấy đang nhìn hần chờ đợi mà thôi. Cổ hần vừa bị thương, cổ thốt ra đôi câu:

- Nếu ngươi thắng, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nói xong, hần không để mất thời gian nữa, nhân lúc đêm tối, liền biến mất khỏi thành Tân Bình. Cung Diệu Hoàng không nói lời nào, chỉ nhìn người tiếp ứng của Long Hiểu Ất ở cổng thành. Đó là thị vệ thiết thân của Bạch Phong Ninh - Bạch Vô Ưu.

Nếu những gì hần nghe được không sai thì chẳng phải Long Hiểu Ất đã cách chức Bạch Phong Ninh rồi sao? Các quan văn võ trong triều chỉ biết hoàng gia gia bị trúng độc của phiên quốc và muốn trả thù. Nghe nói có mỗi Bạch Phong Ninh đứng trước triều phản đối, không đồng ý phát động binh mã ở thành Đồng Khê, chống đối Long Hiểu Ất, cắt đứt tình bằng hữu. Bạch Phong Ninh đã tức giận rời khỏi thành Lâm Dương. Lần này hần về phiên thổ thương lượng với quân vương phiên quốc phóng thích cho Huyền vương phi. Về lý thì hần và Long Hiểu Ất đã tuyệt giao, sao hần lại sai Bạch Vô Ưu đi giúp Long Hiểu Ất chứ?

Rốt cuộc là họ đang giữ trò gì vậy?

- Huyền vương gia, để xua đi miêng lưỡi thế gian, người không thể không khởi binh đánh phiên thổ. Người không nói cho Diệu tiểu vương gia biết chuyện của Thánh thượng cũng là để tránh chuyện người nhà đánh nhau sao? - Bạch Vô Ưu không hiểu hỏi Long Hiểu Ất. Lẽ nào người trong hoàng tộc lại thích chơi trò thần bí như vậy. Hay là Huyền vương gia đã quen bị phụ thân áp đặt nên một lần, hai lần đều có thể nhẫn nhịn được.

Long Hiểu Ất không nói gì. Hần đón chiếc khăn bông mềm mà Bạch Vô Ưu đưa quần cho kẻ đang lạnh cóng, run lập cập trong lòng mình rồi nhìn lên bầu trời đen u ám.

Nói ư? Nói gì? Lẽ nào muốn hần nói cho cháu mình rằng, hoàng gia gia nó đã tự nuốt thuốc độc của phiên quốc chỉ vì một mối thù, chỉ vì muốn khơi dậy chiến tranh sao? Cả đời người đầy công tích, được nhân dân ca tụng chưa từng gây nên chiến tranh. Người không dám nổi giận khi bị phiên bang ức hiếp, và đã phải cắn răng, nuốt hận đem ái phi của mình đổi lấy lương thực, ngăn chặn chiến tranh xảy ra vì sợ hủy hoại sự anh minh của mình.

Hần vốn nghĩ rằng mối oán thù này tích tụ, dồn nén trong trái tim hần. Những người không trải qua không thể nào rõ được. Vượt qua cửa ải đau khổ lần đó, chẳng qua chỉ có hần và mẫu phi, ngay đến cả phụ hoàng cũng đã quên sạch sành sanh mối nhục ngày ấy rồi. Gánh tội cho phụ hoàng cũng không có gì. Chỉ là lần

đầu đến phiên thổ, nghe lời đồn về mẫu phi của mình khiến hần càng thêm căm hận. Tuy hần phải lang thang nhưng vẫn có thể coi là tự do, còn mẫu phi của hần ở phiên thổ lại trở thành người hạ đẳng. Do đó hần đã đổi tên họ theo đảng vợ để đoạn tuyệt quay lưng lại với hoàng tộc, khi trở lại kinh thành, hần cũng chỉ xưng quân thần không gọi một tiếng phụ hoàng.

Nhưng như Bạch Phong Ninh đã nói, dù hần không gọi một tiếng phụ hoàng thì hần vẫn coi Hoàng đế là cha nên hần vẫn nghe lời Hoàng đế để tiểu nữ nhà mình đi sứ phiên thổ.

Nhớ lại ngày Thánh thượng tuyên hần lên điện. Cánh tay gầy gò như củi khô của người kéo hần lại gần, người nói:

- Trẫm lên ngôi hoàng đế từ nhỏ, không phải là chưa từng làm sai điều gì nhưng trẫm chưa từng nhận sai. Trong lòng trẫm biết, trẫm có lỗi với hai mẹ con con. Hai người đều oán hận trẫm.

Nghĩ đến những lời nhẩn nhủ lúc lâm chung của phụ hoàng, hần thấy cay cay sống mũi. Đây là cha đẻ của hần. Từ nhỏ hần đã ngưỡng mộ ông cả đời anh minh, quyết đoán. Ông chính là người đầu tiên dạy hần sử dụng bàn tính, cũng là người nghiêm khắc dạy dỗ hần, để hần giỏi giang, tinh thông tính toán như vậy. Do sự dạy bảo nghiêm khắc của ông nên hần thậm chí còn ghét những hạt tính hình tròn trên bàn tính. Dù ông không thể thay đổi được tính cách của hoàng đế, luôn tính toán với người khác, kể cả con đẻ của mình, thì cuối cùng, ông cũng đã nhận sai với hần.

Bạch Phong Ninh cười hần:

- Oán thù mười năm, tội danh cả đời, chỉ một câu nói là có thể xóa đi tất cả. Tiếp đó ông ta lại có thể hỏi lòng không thẹn mà tiếp tục tính toán với huynh rồi.

Đúng là ông lại tiếp tục tính toán. Nhưng lần này ông đã tính toán để thay hần trừ bỏ chướng ngại, giúp hần lên ngôi, giải quyết khó khăn giúp hần. Để tránh cho hần mắc cùng một sai lầm giống ông, ông mới đưa Long Tiểu Hoa đến phiên thổ xa xôi.

- Trước khi mất, hoàng gia gia có dặn dò gì không?

Ý cháu hần muốn hỏi là Hoàng đế giao lại ngôi báu cho ai?

Cho hần, Thập cửu hoàng tử mười năm trước đã làm thâm hụt quốc khố, lang thang nơi biên cương, Huyền vương gia có mẫu phi gả cho quân vương nước láng giềng, Long Hiểu Ất đến nay về cung mà còn không chịu đổi họ.

Trên long sàng, giọng Hoàng đế yếu ớt chê cười hần:

- Trẫm đã sớm biết con muốn tạo phản đoạt ngôi, đấu với trẫm. Như vậy cũng tốt. Con đổi họ không có nghĩa là đổi chủ giang sơn.

- ... - Hần không dám nhìn ông, sợ nổi chua xót vượt quá mức cho phép sẽ khiến hần mất đi cảnh giác.

- Thập cửu, trẫm sinh ra đã là hoàng đế, công trạng hiển hách, không bị tiếng xấu, dù chết cũng phải giữ thể diện. Trẫm có lỗi với con. Trẫm muốn con lập tức kế vị cứu mẫu phi về. Con thay trẫm nói với bà ấy. Trẫm không hề quên bà ấy.

- ... - Hần cắn môi không dám đáp lại.

- Nếu có thể ăn bát mỳ của bà ấy một lần nữa thì trẫm không còn gì tiếc nuối. - Thánh thượng nở nụ cười yếu ớt, quay sang nhìn hần ở bên cạnh: - Trẫm lại sai rồi. Trẫm vẫn còn một điều tiếc nuối nữa. Trẫm có một người con trai mười năm nay chưa từng gọi trẫm là phụ hoàng.

Hần cứng đờ người, đôi môi khô khốc của hần hé mở nhưng hần không thể nào lên tiếng được. Người trên giường bệnh không thể kiên trì chờ đợi lâu hơn nữa, dường như ông hiểu kết cục tuyệt vọng, bàn tay kéo hần dần dần lỏng ra và cuối cùng buông thõng xuống mép giường.

Hần đứng bên giường một lúc lâu nhưng không thể nào thét lên hai chữ nặng ngàn cân với thi thể đang lạnh dần đó. Tuy danh nghĩa là vì tận hiếu nhưng nỗi oán hận vẫn tắc nghẹn trong cổ họng hần không thể nuốt xuống được. Nỗi oán hận đó cuộn cuộn, giãy vò hần khiến miệng hần không thể thốt ra lời. Cuối cùng, hần nâng vạt áo lên bỏ đi.

Không lâu sau, Huyền vương gia chỉnh đốn, thống lĩnh đội quân kinh thành tiến đến Đồng Khê gần biên giới. Bạch Phong Ninh cười hắc hắc là đồ ngốc, rõ ràng biết đội quân này lên đường thì tội lỗi đổ lên người hắn sẽ càng nhiều hơn, nói là vì trả thù mà không thể để cho bách tính được sống những ngày yên ổn, chiến tranh làm tổn thất tài sản của lê dân. Cả đời hắn sẽ không thể gột sạch tội lỗi đó.

- Ta đã mang tội lỗi rồi thì sợ gì có thêm một tội danh nữa chứ. - Tất cả chỉ là để thực hiện một ước nguyện của ông ấy mà thôi.

- Huynh định đầu với cháu mình sao? - Bạch Phong Ninh là người ngoài cuộc nên hiểu rất rõ: - Phụ hoàng của huynh thật cạn tình đấy. Trước lúc lâm chung mà chẳng hề nhắc lại với hắn lấy một câu. Ít ra hắn đã ở bên ông ta thay huynh tận hiếu suốt chục năm trời.

Hắn né tránh lời trách cứ, nhìn Bạch Phong Ninh:

- Huynh còn ở đây làm gì? Nhàn rồi lắm sao? Ta đã cách chức huynh rồi mà. Như vậy, phiên vương đó sẽ không nghi ngờ huynh có thể đi cứu người.

- Này! Huynh thật sự còn tuyệt tình hơn cả phụ hoàng của mình đấy. Lợi dụng người khác triệt để. Lần này, ta về phiên thổ cứu Long Nhi là chuyện của ta, không phiên huynh bận lòng. Nhưng còn phải giúp huynh làm tình báo nữa, thật là vất vả, bồng lộc cho ta, huynh tự tính đi. Nếu không, ta sẽ chỉ cứu Long Nhi rồi lên cổng thành ngồi xem huynh và tiểu diệt đánh nhau thôi.

- ... Không phiên huynh phải lo chuyện cứu Tiểu Hoa. Ta đã tính toán rồi. Huynh đi làm tình báo là đủ.

- Này! Huynh thật xấu xa đấy! Chuyện như vậy mà huynh cũng nghĩ ra được.

- Ta cảnh cáo huynh tuyệt đối không được tới chỗ Tiểu Hoa.

- Hả? Lạ thật! Rốt cuộc thì tại sao có chết cũng không cho ta đi?

- Bởi vì...

- ... Long Nhi không có ở đây, huynh làm thế cho ai xem?

- ... Dù sao huynh cũng không được đi, nếu không ta sẽ cho văn võ bá quan khắp triều dẫn Bạch thiếu gia huynh ngày đêm dạo kỹ viện.

- Huynh hiểu Bạch mỗ đấy. Ta đã bị cảnh hạnh đỏ mà huynh nuôi dạy hại ắc chứng bệnh sợ màu xanh rồi.

- Hừ!

Màn đêm buông xuống, tuyết rơi dày hơn.

Thành Đồng Khê biến thành tấm bản đồ lạnh băng bị trải trên bàn của quân vương phiên quốc. Từ cổng thành, hệ thống tường thành của pháo đài, cho tới từng cửa hàng nhỏ trong thành đều được đánh dấu. Tấn công thành thế nào, xuất binh ra sao đã sớm bàn bạc xong xuôi. Trước mắt chỉ đợi xác nhận cuối cùng vào ngày mai thôi.

Cung Diệu Hoàng nghe quân sư phiên quốc giải thích chiến thuật bằng tiếng phiên thổ. Hắn vốn không thể chịu nổi thứ ngôn ngữ ngoại quốc này, cứ phải nghe lải nhải mãi, cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn. Hắn chuyển ánh nhìn xuống, lướt tới bờ sông gần cổng thành, lần theo hai con phố, hướng thẳng đến phường tiểu thuyết, qua kỹ viện, cuối cùng nhìn thấy khách điểm Đại Long Môn cách cổng thành không xa. Nếu bắn pháo thì cổng thành này sẽ tan tành trong nháy mắt, và cả nơi tiểu nha đầu đó cường hôn hắn cũng không giữ được.

Hắn nhìn chằm chằm về phía góc nhỏ đó. Trên bản đồ, nó chỉ là một chấm nhỏ không tên. Hắn còn nhớ ở đó có chiếc xe chở hàng cũ nát, trên tường còn có mấy hình vẽ linh tinh. Hắn còn ấn tượng cả ánh trăng đêm đó.

Điều binh khiển tướng bao nhiêu năm, hắn từng quan tâm suy xét, đối chiếu xem những địa điểm trên bản đồ quân sự ứng với những nơi như thế nào tại thực địa. Mỗi tòa thành xây lên thì đều có thể dời đi, nhà có thể dỡ, đến sông cũng có thể lấp, chẳng có gì đáng để lưu luyến cả.

- Hiền tể lo lắng về trận chiến công thành ngày mai ư?

Giọng Vương thượng khiến hần sức tỉnh.

- Cô vương thuận theo ý hiền tể đã thả Huyền vương phi về thành Đồng Khê rồi. Lần này khởi binh toàn bộ theo cô hiền của hiền tể. Cô vương thấy hiền tể vẫn nặng lòng với chuyện cũ lắm. Hiền tể còn điều gì nữa sao?

- Tiểu vương có một thỉnh cầu. Có thể bỏ qua thành Đồng Khê được không?

- Nếu hiền tể lo lắng cô ta về thành Đồng Khê lại bị bắt thì không nên thả cô ta về mới đúng.

- ...

- Cô vương không thể đáp ứng thỉnh cầu này của hiền tể. - Vương thượng chỉ ngón tay vào thành Đồng Khê, ngón tay di trên bản đồ, lướt nhanh đến thẳng thành Lâm Dương: - Hiền tể xem, Đồng Khê cách Lâm Dương, nói xa cũng không xa, nói gần cũng chẳng gần. Nếu có thể nhanh chóng chiếm lấy Lâm Dương, đánh nhanh thắng nhanh là tốt nhất. Nhưng nếu Huyền vương gia chết cũng không chịu khuất phục, không thể nhanh chóng chiếm lấy thành Lâm Dương, thì chuyện hậu phương tiếp tế sẽ trở nên căng thẳng, cần phải vận chuyển lương thảo, điều quân tiếp viện, chúng ta bắt buộc phải có nơi để xây dựng cứ điểm. Cô vương muốn dùng thành Đồng Khê làm cứ điểm, tiến có thể tấn công, rút có thể phòng thủ. Nếu ngày mai lấy được thành Đồng Khê thì coi như trận đánh này đã nắm một nửa phần thắng.

Cung Diệu Hoàng không lên tiếng. Hần liếc mắt nhìn Vương thượng có vẻ không hài lòng. Cái gọi là tiến có thể tấn công, rút có thể phòng thủ tức là bất luận đánh thế nào thì đều không làm loạn trên đất nước của ông ta. Trận chiến lớn nhất diễn ra ở Đồng Khê, rõ ràng là...

- Ý của Vương thượng là nhất định phải lấy thành Đồng Khê ư? - Dụng ý của ông ta chẳng phải là nếu Diệu tiểu vương gia hần có thể đăng cơ làm hoàng đế thì việc đầu tiên cần làm là cắt phần đất của thành Đồng Khê làm quà tặng cho phiên thổ. Nếu hần không thể đăng cơ làm hoàng đế thì ông ta cũng đã chiếm xong thành Đồng Khê và đương nhiên nuốt rồi, sẽ không nhả ra nữa.

- Hiền tể hiểu ta nên chắc sẽ không phản đối chứ?

Biến đi với tổ tông mười tám đời nhà ông, hiền tể ma quỷ của ông!

Cung Diệu Hoàng lim dim đôi mắt phượng. Cơn thịnh nộ của hần sắp nổi lên thì một cung nữ xông vào phòng nghị sự ngắt quãng cuộc nói chuyện của họ.

- Vương... Vương thượng!

- To gan, có còn quy tắc gì nữa không? Có chuyện gì mà người dám xông vào phòng nghị sự?

Cung nữ đó run rẩy quỳ trên mặt đất, vừa ngẩng đầu lên thì Cung Diệu Hoàng đã nhìn rõ khuôn mặt. Nếu là cung nữ bình thường thì hần sẽ không thể nào nhận ra được nhưng người này... hình như là cung nữ ở bên Huyền phi?

- Lê nào ái phi có chuyện gì? Đừng có run nữa, mau nói đi. - Vương thượng nâng áo, bước xuống khỏi ngai vàng.

Cung nữ đó nuốt nước bọt rồi mới run rẩy trả lời:

- Bẩm... bẩm Vương thượng, Huyền phi nương nương đã rời cung.

- Rời cung ư? Chuyện này thì có gì ghê gớm đâu? Không phải cô vương đã cho phép nàng ấy tự do ra ngoài đi dạo sao? Đem thêm nhiều người ra ngoài là ổn thôi.

- Nhưng nương nương đi đến giờ vẫn chưa về ạ.

- Cái gì? Vẫn chưa về?

- Nô tỳ phát hiện ra bên gối của nương nương có một bức thư. Nô tỳ sợ lỡ việc nên mới vào đây dâng thư lên Vương thượng ạ.

Wương thượng nhíu mày, cầm lấy lá thư mở ra đọc. Đọc xong, ông ta sững người không nói, chỉ cau mày suy nghĩ. Mãi sau, ông ta mới bước đến trước mặt Cung Diệu Hoàng, mở bức thư đưa ra trước mặt hần.

Cung Diệu Hoàng liếc mắt nhìn Vương thượng rồi cầm lá thư đọc:

- Thần thiếp bạo gan vì Vương thượng đến nói chuyện với chủ soái quân địch ở thành Đồng Khê. Xin Vương thượng kiên nhẫn một chút, đừng động binh gây họa can qua.

Cung Diệu Hoàng hứ nhẹ một tiếng, đặt lá thư đó lên bàn. Lần này, quân vương phiên thổ không thể mạnh mẽ được nữa, tấn công thành Đồng Khê hay không cũng còn khó nói.

Vành trăng khuyết như lưỡi liềm bạc nghiêng nghiêng chiếu nơi lầu thành.

Cổng thành Đồng Khê đã sớm đóng chặt. Doanh trại của đại quân đóng ở khu rừng bên bờ sông ngoài thành. Rõ ràng là Huyền vương gia không muốn để phiên vương biến thành Đồng Khê thành chiến trường đầu tiên. Dù có mất tám phòng vệ tự nhiên là lầu thành này thì cũng không tiếc, nhất định phải đẩy khói lửa chiến tranh sang đất phiên quốc.

Nếu về địa hình mà nói, thành Tân Bình của phiên thổ ở rất gần biên giới. Nếu có thể tấn công qua biên giới phiên thổ, phá vỡ vòng vây thì muốn chiếm thành Tân Bình sẽ dễ như trở bàn tay. Thế nên chiến trường này càng cách xa nước mình càng tốt. Mấy binh sĩ vừa đi tuần ngoài doanh trại vừa tán gẫu về chiến sự:

- Thật không ngờ chủ soái của chúng ta ngoài biết dùng bàn tính ra còn rất hiểu chuyện nhà binh. Thật không thể coi thường hoàng tử mười năm trước đã làm thâm hụt quốc khố này được.

- Còn chưa biết trận này sẽ đánh thế nào. Xem ra cũng phải kéo dài qua năm sau. Đúng là tai họa. Haizzz!

- Nghe nói quân Diệu gia của Diệu tiểu vương gia không đánh trận đầu.

- Đúng đúng đúng. Những người đó đều là tâm phúc của Diệu tiểu vương gia nên trong lòng không phục Huyền vương gia. Nếu không phải trong tay Huyền vương gia có chiếu thư của Tiên hoàng thì họ đã làm phản rồi.

- Nhưng không phải Diệu tiểu vương gia đã đầu quân cho phiên quốc rồi sao?

- Này! Huynh nói xem, rốt cuộc Tân hoàng đế của chúng ta là Diệu tiểu vương gia hay là Huyền vương gia?

- Huynh không muốn giữ cái đầu nữa rồi, điều này mà cũng có thể suy đoán linh tinh được nữa sao? Nhưng Huyền vương gia cũng kỳ lạ thật đấy! Tại sao không kế thừa ngôi vị rồi hãy tuyên chiến?

- Phải đấy. Huyền vương gia có nhiều chuyện thật là khó hiểu. Thê tử thì biến mất, dùng bàn tính có hạt vuông, cả người kỳ quái.

- Nghe nói đó là bàn tính do mẫu phi của Huyền vương gia gả đến phiên quốc tặng.

- Hồng nhan họa thủy đó ư? Không phải trận chiến lần này là để đoạt lại bà ấy đấy chứ? Nhưng tướng mạo Huyền vương gia đẹp như vậy, chắc chắn mẫu phi của Huyền vương gia phải là một giai nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

- Suyt! Ai đấy?

Binh sĩ đó bỗng nghe có tiếng bước chân trên cỏ khô thì lập tức nhìn về phía phát ra tiếng động và chỉ nhìn thấy một người đàn bà mặc áo lông xám, che mặt bằng chiếc khăn sa mỏng màu xám. Bà ta giơ ra một tấm kim bài bị ánh trăng phản chiếu chói cả mắt. Chữ trên tấm kim bài khiến cho đám binh sĩ nhón nhào vội quỳ xuống khấu đầu.

Giọng nói dịu dàng phát ra từ sau chiếc khăn sa:

- Phiên các vị dẫn ta vào doanh trại. Ta muốn gặp chủ soái của các vị.

- Điều này... Tuy bà cầm trong tay tấm thẻ kim bài của Tiên hoàng nhưng... chúng ta không biết bà là ai? Làm sao chúng ta có thể dễ dàng đưa bà đi gặp chủ soái của chúng ta được... - Binh sĩ đó thấy bà ăn mặc theo kiểu phiên thổ nên không yên tâm.

- Ta phong hiệu là Huyền.

Long Hiểu Ất cởi chiếc áo trắng dính máu ra và mặc bộ đồ đen thoải mái của mình vào. Hắn liếc nhìn kẻ đã được thay đồ đang nằm ngủ trên giường, giơ tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của nàng thì Tiểu Đình bê bát nước đường đỏ vào đứng bên cạnh thì thầm:

- Đương gia, tiểu thư thật sự không sao chứ ạ? Tiểu Đình thấy chiếc áo của đương gia bị tiểu thư làm dính toàn là máu.

Long Hiểu Ất chau mày suy tư:

- Đợi đến mai, cô và Tiểu Bính đưa nàng ấy về thành, thu dọn hành lý tới Lâm Dương tạm tránh một thời gian.

- Nhưng tiểu thư không nghe lời tôi đâu ạ. Chắc chắn là đương gia phải nói với tiểu thư thì mới có tác dụng. Người xem, tiểu thư thật quá đáng! Tiểu thư lên kinh thành mà cũng chẳng thèm gửi thư về cho chúng tôi, hại Giả quản gia và Tiểu Bính ở nhà lo lắng không yên. Ngày nào Giả quản gia cũng ôm bài vị phu nhân mà khóc, còn Tiểu Bính thì ôm bài vị của đương gia khóc. Ở... không phải bài vị mà là tấm gỗ có khắc tên đương gia. Nếu không phải đương gia gửi thư từ kinh thành về thì tôi cũng sắp bị hai người họ làm cho phát điên rồi. - Tiểu Đình vừa thối cho nguội nước đường, vừa chọc chọc đầu mũi Long tiểu thư vừa ăn no đang nằm ngủ trên giường. Lâu lắm không gặp, vừa gặp đã thấy tiểu thư gây loạn rồi. Cô còn nghĩ đương gia bắt cô đến đây để trừng trị cô, kết quả lại là đi thay đồ cho tiểu thư hôn mê vì ra quá nhiều hành kinh.

- Đại khái là nàng ấy chơi ở kinh thành rất vui, vui đến quên cả trời đất. - Chơi trò hạnh đỏ vượt tường hẳn là vui lắm, làm cho cảnh hạnh rực rỡ, xán lạn vô cùng, vui đến quên cả trời đất.

Tiểu Đình lén nhìn đại đương gia đang có ý mỉa mai kia, nhếch nhếch khóe môi. Cô vốn nghĩ người làm Vương gia rồi thì sẽ uy nghiêm hơn trước, nhưng người lại vẫn cho phép đám kẻ dưới các cô gọi mình là “đương gia”. Hơn nữa sau khi cô nhìn thấy đương gia mặc bộ đồ trắng thì cô lại thật sự hiếu kỳ:

- Đương... đương gia, Tiểu Đình có thể hỏi người một câu không?

- Hử?

- Tiểu thư thành công chưa ạ? - Đã lâu lắm rồi. Tiểu thư cho dù vẫn không vượt nổi tường thì cũng nên thành công chuyện đó rồi chứ.

- Cái gì?

- “Ăn” đương gia ấy.

- ...

- ... Híc! Đương gia, tôi và Tiểu Bính đánh cược với nhau một tháng tiền công, còn tất cả số bạc vụn tiểu thư nhờ tôi cất giữ nữa. Nhưng tôi đánh cược là tiểu thư sẽ thành công. Đương gia đừng làm Tiểu Đình thất vọng nhé.

Hắn mím môi đứng dậy nhìn Long Tiểu Hoa rồi quay người đi đến bên tấm bạt ngăn đôi lều thành phòng nghỉ của chủ soái và phòng nghị sự. Hắn vén bạt đang định đi ra thì bỗng dừng lại quay người nói với Tiểu Đình:

- Đình nha đầu!

- Dạ.

- Nhớ đem tiền công tháng này và toàn bộ tiền tiêu vặt dùng để mua tiểu thuyết của nàng ấy giao cho Tiểu Bính nhé

- ... Híc! Tiểu thư thật vô dụng! - Đương gia nói điều này mà còn cười được sao?

- Có điều, nếu cô thông minh thì nên tiếp tục đánh cược tiền công tháng sau.

- Hả? - Thua một lần còn để mắc lừa tiếp sao?

- Gấp hai lần.

Ý đương gia là...

- Tiểu thư, tiểu thư mau dậy đi. Đương gia đang muốn giúp chúng ta kiếm ngân lượng đây. Tháng sau tiểu thư có thể có được đương gia rồi.

- ...

Hắn làm sao mà lại coi mình không đáng tiền như vậy?

Nhưng thấy nàng chịu khổ đến thế, hắn cũng nên bù đắp cho nàng chút. Nếu không nàng nhất định sẽ lại gào vào mặt hắn, nói hắn là người cha chỉ biết phạt không biết thưởng.

86. Q.2 - Chương 87: Kết Cục Không Bằng Cầm Thú

Long Hiểu Ất cười, buông tấm bạt xuống rồi quay người nhìn một binh sĩ đang quỳ bên ngoài, tay cầm tấm kim bài quen thuộc. Hắn vội hỏi binh sĩ đó:

- Bà ấy đang ở đâu?

- Thừa Huyền vương gia, đang ở bên ngoài lều ạ.

- Mau mời bà ấy vào.

- Vâng.

Trang phục màu xám, khăn che mặt màu xám, Huyền phi ăn mặc theo cách của người phiên thổ được mời vào lều của chủ soái. Ánh mắt bà lướt qua tấm bản đồ thành Tân Bình được treo trong lều. Những ngón tay thon dài của bà lộ ra ngoài trên những sợi lông xám của tấm áo choàng nhưng không hề có ý định vén khăn che mặt. Bà vẫn giữ quy tắc không để người ngoài thấy mặt của hoàng cung phiên quốc. Huyền phi bước đến trước mặt người đàn ông mặc bộ đồ đen hơi cúi người, định quỳ gối trước hắn. Hắn giật lùi lại phía sau vì kinh sợ trước nghi thức này, định quỳ xuống hành lễ thì bị bà ngăn lại:

- Vương gia không cần đa lễ. Tiệp thiếp có mấy câu muốn nói. Nói xong sẽ đi ngay.

- ... Mẫu phi...

- Xin Vương gia đừng vì tiệp thiếp mà khuấy động can qua. Xin hãy thu quân, tiệp thiếp xin cúi đầu tạ ơn.

Nói xong, bà chuẩn bị quỳ xuống thì hắn giơ tay ngăn lại nói:

- Mẫu phi, là con cứu giá chậm trễ, người...

- Vương gia nói đùa sao? Tiệp thiếp có muốn nhận người con như Vương gia cũng không nhận được. Tiệp thiếp vô phúc nên không thể nhận câu gọi mẫu phi của Vương gia.

Hắn ngược lên nhìn bà, môi mím chặt, tay nắm chặt. Hắn đã bao lần sang phiên quốc chỉ mong được gặp mẫu phi một lần nhưng đều không thành, hắn đã nghĩ rằng hoàng cung phiên quốc quản lý nghiêm ngặt. Thế nhưng bây giờ bà lại có thể không đem theo một người mà vẫn vào được doanh trại của hắn. Lẽ nào không phải bà không thể mà là bà không hề muốn gặp hắn sao?

Bà không hề muốn nhận người con như hắn.

- Tại sao ạ? - Hắn muốn biết nguyên do. Mười năm trước phải rời khỏi kinh thành lang bạt, hắn chưa quên mối thù của mẫu phi. Mười năm sau, trở lại kinh thành, hắn cũng chưa từng quên nỗi oan của mẫu phi. Bây giờ, hắn gây chiến với phiên thổ cũng chỉ là muốn cứu bà về.

- Vì ta đã không còn là Huyền phi của trung thổ nữa. Ta không nhớ ở trung thổ có còn thứ gì mình quên mang theo hay không. Ta đã không có quan hệ gì với ông ta, với con trai ông ta cũng không. Phụ hoàng của Vương gia đã đổi ta lấy lương thực. Vương gia mượn cơ cớ cướp ta về để tuyên chiến. Một người đổi ta lấy danh tiếng, một người đổi ta lấy lại uy phong cho trung thổ. Thật không hổ là hai cha con.

- ...

- Ta chỉ có một đứa con trai. Năm nay nó mới lên bảy tuổi. Nó vẫn đang đợi ta ở thành Tân Bình. Ta vì nó dù có chết cũng phải bảo vệ thành Tân Bình đó. Nếu Vương gia cảm thấy cần giữ thể diện, phải cướp một

phế phi như ta về mới hả giận, để lấy lại lòng tự trọng thì cứ đem ta về đi. Ta sẽ giơ tay chịu trời nhưng xin Vương gia giơ cao đánh khẽ, thu quân về triều.

- Mẫu phi... mẫu phi chưa từng đợi con sao?

- ...

- Mẫu phi không tin con đến cứu người sao? Con chưa từng cho rằng việc ông ấy không làm được thì con cũng không làm được. Việc ông ấy không dám làm thì con vẫn có thể làm. Con biết mười năm không phải là ngắn nhưng con có thể đợi thì sao mẫu phi không đợi cùng con chứ? - Hần không cam lòng. Hần suy nghĩ bao nhiêu năm, tính toán bao nhiêu năm, chỉ mong đến thời khắc được gặp lại mẫu phi. Hần có thể cứu bà ra khỏi bàn tay của ác ma nhưng bây giờ bà lại nói trung thổ mới là địa ngục của bà. Bà chỉ xin hần tha ỉnh. Rốt cuộc là do hần đến muộn một bước, hay những gì từ trước tới giờ hần làm đều là phí công?

Bà cắn môi, những chiếc răng trắng đâm sâu vào thịt, rõ ràng là bà vô cùng đau khổ:

- ... Đến cứu ta sao? Đến cứu ta là ý gì? Rõ ràng là tuyên chiến. Vương gia giết chồng ta, ức hiếp con ta mà là đến cứu ta sao?

Hần im lặng, nuốt cay đắng vào trong lòng. Hần cúi đầu nhìn đất đỏ dưới chân. Người trước mặt hần không muốn ở lại thêm nữa. Bà đang xoay người định đi. Hần ngẩng đầu lên muốn giữ bà lại nhưng không thể thoát ra lời.

Đúng vậy. Thời gian mười năm, nói dài không phải là dài, nói ngắn cũng chẳng phải là ngắn. Mẫu phi của hần đã có gia đình mới, cũng như hần, đã có những mối bận tâm khác không nỡ vứt bỏ, không nỡ ra đi. Hần cũng như vậy. Sao có thể oán trách bà được chứ? Sao có thể bắt bà phải vứt bỏ đứa con trai nhỏ được? Huống hồ, hần là con trai bà. Nếu không phải do hần vô dụng, chỉ có thể trốn trong quốc khố thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Hần mân mê chiếc bàn tính hạt vuông bằng ngọc xanh. Hần sờ đến góc bàn tính thì những hạt tính va vào nhau thu hút sự chú ý của người định bỏ đi. Bà dừng bước quay lại nhìn chiếc bàn tính quen thuộc ở thất lưng hần, ngẩn người trong thoáng chốc.

- ... Chiếc bàn tính đó... Vương gia có thể trả lại ta không?

Hần nghe yêu cầu của mẫu phi xong thì bất giác giữ chặt lấy vật duy nhất có liên quan đến mẫu phi. Đó là món quà bà đã sai người làm riêng cho hần năm hần lên bảy. Chỉ vì hần bị phụ hoàng ép học làm sổ sách và sử dụng bàn tính quá nên hần ghét những hạt tròn trên bàn tính. Hần không dám oán trách phụ hoàng mà chỉ dám tâm sự nỗi khổ của mình với mẫu phi.

- Không có nó, Vương gia không cần phải tự trách mình, cũng có thể quên đi quá khứ, không cần phải nhớ tới phế phi nơi đất khách.

- ...

Bà ta giơ tay ra trước mặt hần, đợi hần đưa cho bà vật liên quan đến tình mẫu tử cuối cùng, không cho hần một chút liên quan gì, quyết tâm cự tuyệt!

- Con cũng có một thỉnh cầu.

- Điều gì?

- Xin mẫu phi nhận của con ba lạy.

Nói xong, hần không để bà từ chối thì đã quỳ xuống. Chiếc áo choàng đen của hần phủ trên mặt đất đỏ. Người trước mặt hần cúi xuống.

Bà nhìn hần khấu đầu trước mình, định quay đi thì thấy phía sau tấm rèm có tiếng uống nước. Nhìn qua tấm rèm, thấy lộ ra chiếc mũ hình cún con quen thuộc, bà hơi nhếch môi, hít một hơi thật sâu, nhận những cái khấu đầu của hần.

Hần tháo chiếc bàn tính ở thất lưng ra đưa cho bà.

Những hạt tính trên tay bà va vào nhau tạo nên những tiếng lách cách. Bà xoay người bước đi, khi tới cửa lều, lại quay đầu hỏi:

- Ông ấy... có nhắn gì với ta không?

Người quỳ dưới đất bàng hoàng. Hấn cúi xuống khẽ nói:

- Người nói chưa bao giờ quên mẫu phi.

- ... Vậy sao? Thế thì cáo từ. - Bà nói xong thì kéo lại chiếc áo lông xám, bước ra khỏi lều tiến vào màn đêm rồi mất hút.

Long Hiểu Át thở dài. Đầu gối vẫn quỳ dưới đất cọ sát đau đớn. Khóe môi cong cong, hấn tự cười chính mình rồi dứt khoát ngồi xuống. Cách qua cửa lều vừa bị đẩy ra, hấn ngẩng nhìn mảnh trăng đang treo giữa tầng không, cảm giác như bản thân đã chẳng còn gì, còn người bị hút lên, không phải bay một cách nhẹ nhàng mà là bay rất nhanh.

Hấn đang thấy mình trôi nhanh như một đám mây xanh thì đột nhiên eo lưng bị siết mạnh. Có thứ gì đó đang trêu đùa kéo dây lưng hấn, lại còn không yên phận, như thể đang muốn bắt nạt hấn vậy.

- Long Tiểu Hoa, nàng còn sức để làm bữa sao?

Cái đầu phía sau nép sát vào lưng hấn.

- Lão gia, người ta rất ngốc, rất ngớ ngẩn, chẳng có bản lĩnh gì. Người ta không biết làm thế nào để giành được tình yêu của lão gia. Nhưng người ta tuyệt đối không bao giờ không cần lão gia.

Kể phía sau này giờ vẫn yên lặng bỗng cất tiếng nức nở, nàng muốn tiến vào hố sâu tâm lý trong lòng hấn, san bằng điều không cam lòng cuối cùng của hấn, san bằng nỗi oán hận cuối cùng của hấn. Cho dù người trong cả thiên hạ đều hiểu nhầm hấn thì nàng vẫn nhìn nhận hấn. Cho dù mẹ đẻ hấn cũng bỏ hấn mà đi thì nàng vẫn cần đến hấn.

Hấn quay mặt lại kẻ đang khóc phía sau:

- Nàng lại mạnh miệng rồi.

- Thiếp không có. Thiếp có khế ước bán thân. - Nàng lờ tở khế ước bán thân kẹp trong quyền Chấn, người ta muốn ra, giờ trước mắt hấn như thể sợ không giữ nổi hấn. Nàng lén nhìn hấn và nói: - Còn cả... cái này nữa.

Nàng cầm một chiếc bàn tính bằng gỗ bình thường đưa ra trước mặt hấn. Chỉ là chiếc bàn tính đó có những hạt tính vuông.

Nàng biết nó không thể bằng chiếc bàn tính ngọc xanh, dùng nó sẽ không quen tay bằng chiếc kia nhưng nàng đã dùng tiền công đi làm của mình để mua nó. Nàng đã phải vất vả tích cóp từng đồng, tích ngày tích tháng để có thể mua nó tặng hấn. Đây cũng là lời hứa của nàng, quyết tâm của nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không nói “không cần hấn” nữa. Nàng sẽ không đòi lại bàn tính giống như người đó, sẽ không bao giờ không nhận hấn, tuyệt đối tuyệt đối không bao giờ.

Hấn giơ tay không phải để nhận chiếc bàn tính đó mà là kéo người cầm chiếc bàn tính đó vào lòng, áp vào tim mình thật chặt, không chừa lại khe hở nào cả. Hấn kề môi vào sát tai nàng thì thầm:

- Nàng đúng là kẻ biết chọn thời cơ mua chuộc lòng người. - Nhân lúc hấn không phòng bị nhất, đánh cho hấn một đòn trí mạng khiến hấn không còn chiêu nào để chống đỡ mà chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời nàng: - Coi như nàng có được ta rồi. Đợi nàng hết cái đó rồi thì báo với ta một tiếng nhé.

- Hả? Lão gia, người ta đang cảm động. Lão gia đừng nhắc đến chuyện đó được không?

- Ý nàng là nàng không muốn làm sao? - Hấn cúi xuống, cụng đầu vào trán nàng, nhướn mày nói.

- Ô! Người ta... người ta... người ta... người ta... Lúc này người ta để lộ bộ dạng thèm muốn ra thì không được thích hợp cho lắm.

- Không sao. Ta quen rồi.

- ... - Ý của hần là nàng luôn giữ bộ dạng như vậy nên nàng không cần phải tỏ ra không như thế cho hần xem nữa sao?

- Tiểu thư, lúc này tiểu thư còn chần chừ gì nữa, đúng là uống công em giữ giúp tiểu thư hai tín vật tình yêu. Vì tiền công và tiền tiêu vật của chúng ta, lên đi ạ. - Tiểu Đinh đứng phía sau tấm rèm lên tiếng bất bình. Làm gì chứ? Lúc này mà tiểu thư đỏ mặt thì không nên. Đáng lẽ tiền công tháng này của cô cũng không cần phải trả cho Tiểu Bính mới đúng. Nhắc đến Tiểu Bính, tên gốc này đi lấy sổ sách cho đương gia xem, sao vẫn chưa thấy về..

Tiểu Đinh đang nghĩ thì thấy Long Tiểu Bính từ bên ngoài xộc vào còn nhanh hơn cả mình. Hần nắm lấy vật áo đương gia và bắt đầu bày tỏ lòng mình:

- Đương... đương gia, Tiểu Bính cũng không bao giờ không cần người. Phì! Không phải là cũng. Tôi chỉ đến muộn hơn tiểu thư một bước thôi. Thực ra tôi..

- Này! Long Tiểu Bính, đủ rồi đấy. Lão gia là của một mình ta. Từ đầu đến chân là của mình ta. Cậu nên tránh ra đi.

- Cô... cô cô cô, cô đúng là kẻ... lên kinh thành mà chẳng có chút tiến bộ nào. Mở miệng ra là đầy những lời tục tũ.

- Cậu hiểu cái quái gì chứ? Đây gọi là tình cảm vợ chồng. Tiểu Đinh, lôi cậu ta ra ngoài. Đừng để cậu ta thêm muốn phu quân của ta!

- Vâng, thưa tiểu thư. Tiểu Bính để cho em thu phục, còn đương gia để tiểu thư thu phục. - Tiểu Đinh A Di Đà Phật.

- Lão gia, tại sao lão gia lại nhìn chúng thiếp bằng bộ mặt đau khổ như vậy? Ai da, dù sao cũng mất hết không khí rồi, thôi chúng ta dứt khoát không phải để ý đến kinh nguyệt làm gì nữa. Lúc này chiến đấu càng hăng hái, thiếp muốn chàng, nhất định phải hành động triệt để.

- ...

- Ô! Không đồng ý thì không đồng ý. Làm gì mà gõ đầu người ta chứ? Híc! Vừa rồi còn cảm động ôm người ta mà bây giờ đã trở mặt không nhận người rồi.

- ...

- Lão gia đừng trừng mắt như vậy. Á... Phải rồi... Mai lão gia đánh trận... Ồ... chúng ta nên rộng lượng. Người ta rất hiểu lòng người khác.

- Long Tiểu Hoa! Ra bàn chép phạt cho ta!

- Hả? Nhưng người ta không mang theo cuốn Điều răn nhi nữ. Chẳng lẽ lão gia đi đánh trận mà còn mang theo cuốn sách đó sao?

- ...

- Nếu không có thì chép phạt thế nào được?

- Vậy thì nàng chép câu “Lão gia, thiếp bảo đảm tuyệt đối không nghĩ đến chuyện đó trước khi hết đau bụng”.

- ... - Tại sao hần có thể bất chấp thiên thời địa lợi nhân hòa mà nghĩ ra cách ức hiếp nàng biến thái như vậy chứ? Hu hu!... Nàng cũng thật biến thái! Bị ức hiếp mà còn cam tâm tình nguyện như vậy, tự mình lao đến cho hần ức hiếp: - Lão gia à, chép phạt có thể để sau. Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau mà.

- Thế nào đây?

- Có nhớ người ta không?

- ... Đừng nói vớ vẩn nữa.

- Nằm ngủ có mơ thấy người ta không? Mơ một chút cũng được.

- ... Đi chếp phạt ngay!
- Có thể hôn không?
- ...
- Vậy người ta không khách sáo nữa.

Chụt!

Trời hừng sáng, sương mù vừa tan không lâu, khói lửa chiến tranh ở biên giới phiên thổ và trung nguyên đã nổi lên. Tướng soái hai bên cưỡi ngựa xông tới, mắt đỏ ngầu. Người ta chỉ thấy Cung Diệu Hoàng, thân là phó soái tiên phong nhìn chăm chăm vào Long Hiểu Át cưỡi con Bôn Tiêu đứng trước đoàn quân. Phiên vương ở phía sau đội quân phiên quốc. Rõ ràng ông ta muốn “tọa sơn quan hổ đấu” trong trận đấu này. Tốt nhất là chủ soái của quân địch mất đầu trước, để ông ta có thể đánh nhanh thắng nhanh. Dù sao thành Đồng Khê cũng nằm trong tay ông ta. Ái phi đã về cung, ông ta hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa. May mà Huyền vương gia không nghe lời khuyên, trận này...

Ừm! Chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên Huyền vương gia đó lại xuống ngựa đi thẳng đến doanh trại địch? Hấn... hấn làm gì vậy? Hấn định đấu tay đôi với Diệu tiểu vương gia sao?

Long Hiểu Át sải bước đến bên con Tuyết Cầu của Cung Diệu Hoàng, ngẩng đầu lên nhìn hấn, mãi không nói lời nào. Bỗng nhiên, Long Hiểu Át khụy một chân, quỳ xuống nói:

- Thần nghênh giá muện, kính xin tân chủ về triều.
- Người nói gì? - Cung Diệu Hoàng ngồi trên ngựa, không cầm chắc nổi cây thương. Hấn nắm chặt nắm tay nhìn kẻ đang quỳ bên chân ngựa của hấn. Hấn nghĩ Long Hiểu Át một mình đến khiêu chiến với hấn, kết quả là như vậy: - Người điên rồi. Người nói tiểu vương...
- Khi Tiên hoàng về trời đã truyền ngôi cho Diệu vương gia. Chỉ là Diệu vương gia đang ở phiên quốc nên không thể nào nhận phong được. Thật không ngờ Vương thượng và Tiên hoàng lại cùng nhất trí phò trợ Diệu vương gia đăng cơ kế vị. Chắc là Vương thượng cũng phản đối để Diệu vương gia về nước chứ? - Huyền vương gia nói xong liền nheo mắt về phía vị quân vương phiên quốc đang đứng sau đám binh mã.
- Một câu nói thôi mà khiến ông ta chao đảo, muốn phản bác nhưng lại không thể. Ông ta vốn định phò trợ Diệu vương gia đăng cơ để có cơ tiến vào trung nguyên. Nếu bây giờ đổi ý, không để Diệu vương gia về nước, ẽm nhem mọi chuyện, thân là vương thượng, nói mà lại nuốt lời, ẽ rằng lòng quân sẽ tan rã.
- Long Hiểu Át, rốt cuộc ngươi có mưu đồ gì vậy. Không phải hoàng gia gia... - Cung Diệu Hoàng nhìn hấn từ trên xuống dưới, giận dữ nói.
- Người giao ngọc ấn cho thê tử của thần để đưa cho Tân vương. Tân vương còn điều gì không hài lòng ư?
- ...
- Nếu người thật lòng muốn thần kế vị thì tại sao lại không giữ ngọc ấn cho thần?
- ...
- Tân vương còn muốn gây chiến với người nhà sao? Còn muốn dở tính khí trẻ con sao?
- Người... Tiểu vương đầu có dở tính khí trẻ con.
- Ừm! Thần chỉ để Tân vương dở tính khí trẻ con nốt lần cuối cùng này thôi. - Hấn đứng lên giơ tay dắt con Tuyết Cầu, chấp tay chào Vương thượng.
- Những ngày tân chủ ở phiên quốc được Vương thượng chiếu cố, ngày khác nhất định sẽ tạ ơn. - Nói xong, hấn dắt phó soái của địch ung dung đi về phía doanh trại bên mình, ngáp một cái.
- Bãi giá hồi cung, chọn ngày đăng cơ. Nếu Vương thượng có hứng thú, có thể phái sứ giả đến chúc mừng. Mời!
- Đây... Hiền tể, giao ước của chúng ta...

- Tiểu vương, không... trẫm về cung trước rồi sẽ tính. Mong Vương thượng chọn ngày thay trẫm đưa Công chúa đến. Thập cửu hoàng thúc, có thể khởi giá rồi.

- Thần tuân chỉ.

- Có điều... hoàng thúc cố ý làm thế phải không? - Cung Diệu Hoàng nhìn hoàng thúc nhà mình.

- Chuyện gì?

- Hoàng thúc không đến nghênh giá sớm, cũng chẳng đến nghênh giá muộn mà đợi ta bị ép thành thân rồi mới đến? Hoàng thúc đúng là kẻ tiểu nhân. Rõ ràng là hoàng thúc muốn ta danh chính ngôn thuận từ bỏ cành hạnh đỏ đó.

- ... - Có những chuyện, người ta cứ để trong lòng không nói ra sẽ tốt hơn. Nói ra rồi sẽ khiến người khác đau lòng.

- Hừ! Nhưng may mà trẫm đã sớm dự liệu. - Hắc chẳng hề có hứng thú với nhân vật nam chính khổ vì tình:

- Hoàng thúc đợi nhận chiếu chỉ của trẫm đi.

Người nhà rốt cuộc vẫn là người nhà, làm gì có chuyện giúp người ngoài đánh mình, muốn đánh nhau cũng phải đóng cửa mà động chân động tay. Cho dù mặt mũi sưng vù thì khi ra ngoài vẫn rất đồng tâm nhất trí.

Trên lầu thành Đồng Khê, Bạch Phong Ninh mở chiếc quạt ngọc phe phẩy:

- Thật là một trận chiến tẻ nhạt! Nhưng phiền Sử quan viết cho kinh hồn lạc phách một chút. Nếu không thì làm sao thể hiện được sự anh minh thần vũ của Tân hoàng đế chứ? Long Nhi, ta nói có đúng không?

- Ồ... Hả? Sao lại thu quân hết vậy? Vừa rồi chẳng phải vẫn còn đằng đằng sát khí sao? Tiểu Bạch, trong lúc tôi chớp mắt có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có gì. Chỉ là hai chú cháu họ đã gây gỗ xong, quyết định quay về rồi đấu tiếp.

- Ồ... Tuyệt! Khoan đã, cô vợ mới cưới của Tiểu Diệu...

- Phải rồi. Kẻ đó mới lấy vợ, chết chắc rồi. Sau này đã có thể yên tâm về hắc. - Bạch Phong Ninh mỉm cười, lấy quạt che miệng nói: - Long Nhi, muội còn đau bụng không?

- Còn một chút. Sao thế?

- Đây là phương pháp do mẹ ta truyền cho. Muội có muốn thử không?

- Có thể trị loại bệnh này sao?

- Ừm! Không sai. Hơn nữa bảo đảm có thể chữa khỏi bệnh luôn.

- Ồ... Cách gì vậy?

- Tìm một người đàn ông có nội lực thâm hậu để động phòng. Dương khí điều hòa, người sẽ ấm lên, hiệu quả rõ rệt.

- ...

- Dù sao Bạch mỗ đang rảnh rồi lại có nội lực thâm hậu. Ta chẳng muốn tiếp tục nghiên cứu võ học. Ở lại cũng đã ở lại rồi. Chẳng làm gì cũng lãng phí thời gian. Ta có thể chữa trị bệnh giúp muội.

- ...

- Này! Sao muội lại dùng ánh mắt con gái nhà lành đó để nhìn ta vậy? Muội nghĩ Bạch mỗ dễ dãi, ai cũng có thể cho sao?

- Không phải huynh thường dành nó cho những cô nương lầu xanh sao?

- ...

- Nếu ngày nào đó có nữ hiệp với nội lực thâm hậu, võ công cao cường xuất hiện ở lầu xanh thì chắc chắn tôi sẽ không thấy kỳ lạ đâu. Bởi vì cô nương đó ắt là được huynh truyền cho.

- ... - Haizzz, nha đầu lòng dạ hẹp hòi này, những cô nương trong tiểu thuyết luôn có thể tha thứ cho nhân vật nam chính, thì sao nàng lại không thể độ lượng một chút chứ?

Bỗng một giọng nói khó chịu từ dưới lầu thành vang lên:

- Long Tiểu Hoa! Ai cho nàng “vượt tường” lên tận lầu thành vậy? Xuống đây cho ta!

- Xi! Người ta có trèo tường đâu.

- Long huynh, ở bên dưới nói không có tác dụng đâu, có giỏi thì lên đây.

- Huynh đừng có bôi nhọ thanh danh của tôi. Tôi chỉ là lo lắng cho lão gia nên đến xem chút thôi. Huynh xem, huynh xem, chàng ấy mặc kệ chúng ta, tức giận bỏ đi rồi. Đêm động phòng của tôi, đêm động phòng của tôi sẽ tiêu mất!

- Long Nhi, Bạch mỗ vẫn hy vọng muối có thể tiếp tục là thiếu nữ mang danh thiếu phụ. Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt.

- ...

Năm Tân Lịch nguyên niên[1] , Cung Diệu Hoàng đăng cơ kế vị, Bạch Phong Ninh được phục chức hữu tướng ở lại kinh thành phò trợ Tân hoàng đế, khổ không kể hết. Huyền vương gia từ quan cùng nương tử về định cư ở thành Đồng Khê làm nghề buôn bán, không màng chuyện triều chính.

[1] Tân Lịch nguyên niên: Năm đầu tiên của niên hiệu Tân Lịch.

Nhưng...

- Thánh chỉ tới!

Long Tiểu Hoa từ trong khuê phòng chạy ra, đầu tóc rối bời nhìn công công truyền thánh chỉ, giận dữ nói:

- Khốn kiếp! Tôi đã thấy ngứa mắt với ông từ lâu rồi. Ông có ý sao? Mỗi lần tôi sắp thành công thì ông lại ôm thánh chỉ đến. Ông có nhiều giấy để viết thế sao? Sao ngày nào cũng chạy đến nhà tôi vậy? - Nàng là phụ nữ, nhìn một chút cũng không sao nhưng lão gia nhà nàng thật tội nghiệp. Mỗi lần gỡ đồ ra được một nửa, mặt đỏ phừng phừng như kẻ say, nói với nàng: “Nương tử, ta muốn làm...”, thì cái ông công công truyền thánh chỉ này lại xuất hiện. Nếu cứ thế này sẽ xảy ra án mạng mất.

Long Hiểu Ất chỉnh lại dây lưng từ khuê phòng bước ra, có điều vẫn còn mấy vết son trên cổ. Hắn hỏi vị thái giám đó, khẩu khí cũng biết là không lấy gì làm vui vẻ:

- Lần này lại là chuyện gì đây?

- Thưa... thưa Huyền vương gia, Thánh thượng nói... công văn lần trước Vương gia phê chuẩn...

- Có gì sai sao?

- Không... là Thánh thượng không đọc rõ chữ nên bảo Vương gia lên kinh thành một chuyến để đọc... đọc công văn đó lại một lần.

- ... - Muốn hần phi ngựa đến kinh thành để đọc công văn sao? Tên khốn lấy việc công để trả thù riêng. Hần vốn tính toán sau khi giúp thăng cháu đó lên ngôi thì sẽ làm công thần về ở ẩn, không màng chuyện chính sự. Nhưng cháu hần không chịu để hần yên. Hần còn phải lo chuyện sổ sách nhà mình, đâu có rảnh rỗi mà đùa với nó: - Vậy bảo họ Bạch đến đọc giúp Thánh thượng đi. Nếu không đọc được thì nuốt luôn tờ giấy đó, xem đầu óc có thông minh hơn chút nào không?

- Cái này... cái này... Bạch đại nhân nói... Bạch đại nhân cũng không hiểu...

- ... Dám phối hợp để chỉnh hần sao?

- Còn một thánh chỉ dành cho Huyền vương phi ạ.

- Xi! Đến cả tôi mà cũng không tha sao? Hần muốn thế sao? Đừng tưởng là tặng tôi con Tuyết Câu thì muốn gì cũng được nhé. Tôi là gái đã có chồng, không có hứng thú đâu.

Nhớ lại Cung Diệu Hoàng lúc ly biệt, ánh mắt hần buồn rầu nhìn nàng. Cứ như hần và nàng phải mãi mãi cách xa vậy. Hần đặt dây cương con ngựa tuyết trắng mà hần yêu quý nhất vào tay nàng rồi sải bước ra đi.

Tất cả là tại hần tặng món quà đó khiến cho phu quân của nàng nổi giận. Lão gia ghét nhất là sở thích thích ngựa trắng của nàng. Lão gia đã cho nàng một trận. Bây giờ hần còn muốn thế nào đây?

- Vâng... Thánh chỉ mời Huyền vương phi vào cung hầu hạ... hầu hạ Hoàng hậu.

- ... Lão... lão gia... cứu thiếp với. Thiếp không muốn vào cung cho hoàng hậu người phiên thổ đó giày vò đâu. Hoàng hậu đó kinh khủng lắm! Đáng sợ lắm! Xấu xa lắm! Chẳng có chuyện gì cũng tề vào người thiếp, phun nước bọt lên y phục thiếp. Ồ, Hoàng hậu còn liếc xéo thiếp, đánh giá từ trên xuống dưới. Con người ta sinh ra nói câu đầu tiên không phải gọi cha thì là gọi mẹ. Đàng này Hoàng hậu vừa mở miệng ra đã gọi thiếp là Hạnh Hoa. Chắc chắn có người đứng đằng sau thao túng. Thiếp không đi, không đi, không đi.

- ...

Nghĩ đến việc hoàng hậu đó mới chỉ có ba tuổi mà hần thật đau đầu. Hần cử tướng cô vợ mà cháu hần lấy về có thể làm cháu hần với bớt nỗi buồn. Kết quả cháu hần lại chọn công chúa nhỏ nhất nhất nhất của phiên quốc. Hần vốn cho rằng cháu hần thành thân là xong chuyện. Thật không ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Cháu hần đã bế một cô bé còn tè dầm ra bãi đường, lại còn bắt Long Tiểu Hoa nuôi dạy nữa. Nàng có thể dạy được gì chứ? Dạy vượt tường thế nào? Dạy làm hạnh đổ ra sao ư?

Nói cháu hần không muốn làm cái bóng của hần. Kết quả cháu hần lại đi đúng con đường cũ. Làm sao đây? Nó còn muốn làm người cha thứ hai, nuôi dạy hạnh đổ cho có đôi sao?

- Thánh... thánh chỉ còn nói. Nếu hai vị không chịu đi thì tiền thuế của khách điểm Đại Long Môn năm nay sẽ tăng lên gấp ba lần. Không được thiếu một xu.

- Hần độc ác như vậy từ bao giờ thế. Thiếp biết mà, đây chắc chắn là chủ ý của tên họ Bạch, muốn khiến chúng ta không có cơm để ăn, chỉ có thể đi ăn cơm hần cho thôi. Lão gia... Hu hu! Chúng ta không sống nổi những ngày thế này nữa rồi... Chúng ta phải bỏ trốn mất thôi.

- ... Ồ! - Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu: - Thu dọn, thu dọn, chuẩn bị lên kinh thành.

Chắc lại phải mất vài tháng mới có thể quay lại Đồng Khê.

Thu dọn hành lý xong, Long Tiểu Hoa trèo lên xe ngựa, mắt chăm chăm nhìn hai con ngựa một đen một trắng đang kéo xe ở phía trước. Đối với vận mệnh đau khổ của hai con ngựa tuyết thế lại phải trở thành ngựa kéo xe ấy, nàng chẳng chút cảm khái, lại đi than thở cho số phận mình:

- Hu hu!... Bôn Tiêu và Tuyết Câu đã được ở bên nhau. Lẽ nào thiếp thật sự không đáng được hạnh phúc bằng bọn chúng? Hay là...

Nàng đang như con hổ đói bỏ nhào lên người lão gia nhà mình, thì thấy hần né sang một bên, vén vạt áo nhảy xuống xe, ngoái đầu lại nói với nàng:

- Ta đi lấy ít sổ sách của khách điểm mang lên kinh thành kiểm tra.

- Híc! - Nàng đáp rồi nhảy xuống xe ngựa cùng hần. Vừa mới bước vào khách điểm thì đã thấy chương quỹ cúi đầu khom lưng sắp xếp lại sổ sách đã xem đặt vào tay hần rồi.

Hần ôm chầm sổ sách, dặn dò đôi câu, đang định kéo nàng đi thì ngoái đầu lại thấy vẻ mặt nàng lo lắng nhìn về chỗ nào đó của khách điểm.

Tại chiếc bàn ở một góc nhỏ cách cửa không xa, có một cậu bé chừng bảy tám tuổi mặc y phục phiên thổ đang lắc lư cái đầu, cầm quyển sách đọc. Cậu bé không chịu ngồi yên còn đưa chân. Chiếc bàn tính bằng ngọc xanh nơi thất lưng rung rung. Những hạt tính vuông đã bị mòn góc cạnh vì năm tháng. Chúng va vào nhau tạo nên những tiếng lách cách trong veo.

Nàng mím môi đi tới đó nói chuyện với cậu bé vài câu. Hần chỉ đứng bên quỳ nghe chương quỹ nói:

- Cậu bé đó là người phiên bang nhưng lại thích ăn đồ trung thổ. Mẹ cậu bé thường đưa cậu bé vào thành để ăn. Mẹ cậu bé ra ngoài mua đồ bảo tôi trông giúp. Haizzz! Ông chủ chưa đến, tôi còn không để ý. Nhưng cậu bé đó có vẻ giống ông chủ đấy. Ông chủ có dòng máu của người phiên thổ sao?

Hắn không đáp lại, cứ nhìn chăm chú chiếc bàn tính ngọc xanh đó. Chỉ thấy đứa trẻ kia cầm bàn tính đặt lên bàn, nhìn Long Tiểu Hoa cười nói gì đó.

Nàng bỗng quay người lại, nhìn hắn nói lớn:

- Lão gia, cậu bé nói chiếc bàn tính này là ca ca nhờ mẹ tặng lại cho cậu ấy.

Hắn sưng người nhìn nụ cười hoan hỷ của cậu bé, môi hơi nhếch, nụ cười đẹp như thiên thần.

- Mẹ cậu bé muốn cậu ấy luôn đem nó bên mình, không được làm mất.

- ...

Hắn bước về phía đứa trẻ rồi dừng lại dặn vợ mình:

- Nàng nói với cậu bé giúp ta là, hãy hiếu thuận với mẫu thân cả phần của ca ca mình nữa nhé.

- Vâng!

Mọi chuyện đều không thể toàn vẹn được. Việc gì cũng có cái được cái mất. Tốt ột số người chứ không thể tốt cho tất cả. Thế này đã là tốt nhất rồi, việc gì phải mong cầu điều khác nữa chứ? Hắn đi trước một bước. Bước lên xe ngựa, ngồi đợi nàng chơi đùa với đứa trẻ xong. Sau khi nàng bước lên, hắn không thể ở lại lâu nên bảo phu xe lập tức khởi hành rồi vén rèm cửa xe nhìn lại đứa trẻ đó.

- Lão gia!

- Hả?

- Lão gia có thích trẻ con không?

- Có.

- Vậy sinh một đứa nhé.

- ... Sinh ở đây sao? - Con của hắn tạo ra trong xe ngựa này sao? Hắn tuyệt đối không đồng ý.

- Lẽ nào sinh con phải đợi giờ đẹp ngày đẹp? Cứ tự nhiên đi.

- Ta không tùy tiện như nàng được.

- Lão gia lại nói thiệp tùy tiện rồi. Nhưng nếu thật sự muốn sinh con thì tuyệt đối không thể bắt tài giống như hoàng hậu đó được. Khủng khiếp quá! Thiếp nghĩ Tiểu Diệu chẳng có con mất nhìn người gì cả.

- Ta cũng đang nghi ngờ con mất nhìn người của chính mình.

- Con chúng ta cũng không thể giống như đệ đệ đó của lão gia được.

- Không phải nàng nói chuyện với cậu bé đó rất hợp sao?

- Ủm, nhưng chàng có biết nó đang đọc sách gì không? Là sách dạy sử dụng bàn tính. Nó nói nhất định sẽ trở thành một vị quan trông coi quốc khố cừ khôi.

- Vậy thì sao chứ?

- Sao lại không? Một kẻ mới tí tuổi đã thích tính toán như vậy, nhất định lớn lên sẽ khô khan cục cằn giống như chàng. Sao có thể trở thành bạch mã hoàng tử dịu dàng như nước, hào hoa phong nhã, người trong lòng những cô nương đáng thương được chứ!

- Long Tiểu Hoa! Nàng thật không biết xấu hổ! Nàng còn muốn lũ trẻ trở thành những kẻ như nàng và mấy tên cười ngựa trắng đó sao? Chuyện động phòng, lùi lại một tháng nữa cho ta!

- Xi!

Bôn Tiêu và Tuyết Câu kéo xe nhìn nhau. Càng ngày chúng càng cảm thấy chủ nhân của mình chẳng có chút tiền đồ gì cả. Chúng quen nhau chưa lâu mà đã có mầm sống trong mình, còn hai người bọn họ thì sao? Ngay từ đầu đã nên làm chuyện vợ chồng thể mà đến cuối cùng vẫn chưa làm được.

Thật không bằng cầm thú!

Hả? Bạn thắc mắc về kết cục của câu chuyện ư? Thấy nó không đúng với định luật bạch mã hoàng tử tất thắng trong tiểu thuyết cảm sao? Cô gái đáng thương chưa chiến thắng được mẹ kế mà còn cam lòng chịu ngược đãi đến già, để mặc bạch mã hoàng tử ở kinh thành chịu khổ. Bạn thấy như vậy là không hợp lẽ?

Thực ra cuộc sống không phải điều gì cũng giống như trong tiểu thuyết. Bất kỳ kết cục nào cũng có thể khác với tưởng tượng của chúng ta. Dẫu sao phần cuối của cuốn truyện cũng đã là cái kết đẹp đối với một vài người. Trong tình yêu, chẳng có ai đúng cũng chẳng có ai sai. Đành phải để bạch mã hoàng tử của chúng ta chịu thiệt thòi thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-diem-dai-long-mon>